

АНАСТАСИЯ НОВИХ

АллатРа

**Вопъл на Ангела облечен в дрехи,
или страданията на човека с Ангел,
вместо душа.**

На кого, защо аз пиша тези редове? Навярно сам на себе си. Нали, пребивавайки години в светото място, само два пъти бях разпознаван аз и то от хора, по воля Божия с Душа свободна от ума. Умът човешки — препъни камък, но не, вероятно цяла скала, стояща пред Душата. Не можеш да я заобиколиш, не можеш да я прескочиш. И към върха, катерейки се по остри камъни, раздирайки нокти в кръв и падайки обратно надолу от хлъзгавите первази на сладостта на ума, и отново да станеш, набирайки духовни сили, отново да пълзиш... Не на всеки е дадено. Нали в подножието е така красиво, уютно, сладко и топло. И разумът от панталоните ти тленни, ще създаде илюзия за всичко, което пожелаеш ти. Само за да желаеш ти. Да желаеш земната любов с горящото огнище, дечица за продължение на рода, богатство, слава — все едно. Само за да желаеш. Желаеш, желаеш и всичко ще бъде дадено. В илюзия една или друга, не е важно, само ти да желаеш.. Желаеш! Да желаеш земното...

"Но нали е толкова сложно!" — мнозина крещят. Не, не е сложно. Аз много пъти дрехите обличах. Ходих с пръчка по безкрайния път, хранейки плътта само с това, което намирах. И цар съм бил, и управлявах дълго народите, които нямат

преброяване. И всеки път дрехата ме давеше, стискаше и пречеше ми да живея. Тя се тресеше от страх и болеше и така, както във всички от началото много искаше, докато не я укротявах. Този див звяр, от който са изтъкани всички дрехи, бои се само от хазяина — Душата. Но мнозина боят се от Душата повече от звяра, Душата, която им пречи да живеят, както на мен ми пречи да живея дрехата.

Да разбере такива хора аз не мога. Да замениш цялата вечност за мигновение? В какво е тук смисълът? Да страдаш в обятията на кожата на звяра, да служиш на панталони, които се износват ден след ден. И в това ли е животът? Животът е безкраен! В него няма страдания, той не се износва, нали е невъзможно да се износи Душата. А дрехата Дом няма, има само килер, където тя временно се съхранява. Дом истинен има само Душата! И именно Душата устремявайки се там където е Вечността, ражда това чувство за Дома, което цял живот и търси човек.

Ригден Джаппо

За годините, изминали от деня след излизането на първите книги се случиха много събития, които още един път ме убедиха, че искреното желание на един човек да помогне на хората, в съчетание с неговите реални действия и самоусъвършенстване, действително принасят своите удивителни плодове. И работата даже не е толкова в книгите, като четиво, колкото в разбирането и практическото прилагане на Знанията, предоставени в тях. Книгата — това е средство за предаване на Знания. Знанията не в понятието "собственост" или "собствено умозаклучение", а в понятието Мъдрост свихе, преминаващо през вековете. Мъдростта, като Отворена Врата, за навлизане в това удивително висше състояние на духовност, чрез което идва озарение от Този, Който е създал всичко. Тази Мъдрост, която винаги е била, има я и ще бъде, даже когато паметта за нейните човешки проводници ще изчезне в праха на вековете.

Именно тази Мъдрост, като истинно зърно, дава в човека благи възходи, помагайки му да освободи своя ум от низшите човешки страхове, тесните сводове на тъмнината на заблужденията, да преодолее твърдостта на материалното мислене, да открие за себе си безбрежната сфера на познанието на Истината. Тя на него му помага да се възвиси над приземлената себичност, да види света от висотата на духовния поглед без превзетост и материални пелени. Мъдростта дарява човека с искреност и

целеустременост, обогатява с разбиране, повишава неговата отговорност за духовно качество на живот.

Тази вечна Мъдрост за духовния човек е като живителна влага за узрелия пшеничен клас от добро семе. Тя позволява да се осъзнае корена на човешките проблеми и да се подобри атмосферата на духовния живот. Тя дава основни ключове за разбирането на многосложната реалност на човека и света, служи като *източник* за създаване на уникални условия в сътворението от човека на съзидателно Духовно общество в жестокия свят на материалния Животински разум. Вечната Мъдрост позволява на човека да преобрази себе си духовно, да знае латентната същност на минали и предстоящи събития. Тази Мъдрост е именно сътвореното от Него съзидателно начало, откриващо на всеки, който Я е приел, пътя в Неговата Вечност.

Ригден: Има съществена разлика между тези, които задават въпроси от ума и тези, които са водени от жаждата за търсене на Истината. В света учат само на ума, паметта и знанията от логиката. А при познанието на Истината е необходимо усвояване на възвишена степен на самоусъвършенстване, осъзнатост и разбиране на тези дълбочинни духовни чувства, които идват от Душата. Нали духовният опит се намира извън пределите на ума...

Анастасия: Да, вие сте говорили за това и по-рано, но само сега, след години работейки над себе си във всеки ден, когато започнах да чувствам и обемно да осъзнавам информацията, аз разбрах на практика какво е това духовният опит, намиращ се извън пределите на ума. И в това на мен много ми помогна духовното разбиране за света и себе си, благодарение на тези уникални Знания, които идват в света чрез вас.

Изминаха не толкова много години от излизането на първите книги, чрез които бяха предадени на хората духовните зърна на Мъдростта. Хората не просто възприеха книгите с благодарност. Душите на много от тях, като докосната струна, сблъсквайки се с тази Мъдрост, издават нечувано тържествено звучене. Даже още повече, тези книги заставят да се колебаят в своя избор и тези, в съзнанието на които доминира Животинското начало. Хората започнаха

по-усърдно да работят над себе си, стараяйки се да контролират своите мисли, да разбират посоката на движение в своето развитие, същността на своите духовни потребности, да виждат вечните зърна на традиционните вярвания. Читателите на тези книги не просто започнаха да се пробуждат, те започнаха да растат духовно. И това се проследява по еволюцията на техните въпроси. Първият въпрос, който обичайно прибързано възниква у болшинството, е въпросът от човешкия ум: съществуват ли всъщност главните герои от книгите или не, измислица ли е това или истина, особено главният герой Сенсей? (Ригден дружелюбно се усмихна). Други хора от вътрешната душевна радост бързат да зададат въпрос в шаблонния формат на потребителското мислене: "Прочетох новата книга, кога ще излезе следващата?" Трети се опитват да се занимават с изложените в книгите духовни практики, всъщност, без да променят своите материални приоритети, за това те постоянно се намират в състояние на спор със самите себе си. И въпросите, идващи от тях, са от същия характер, например, занимавам се с духовни практики, но никакво чудо не се случва и нищо в живота не се променя.

Ригден: Човекът е двойствен по природа. Умът на човек може лесно да се премества от една крайност в друга, създавайки по този начин в него смут и нестабилност. Външното е само отражение на вътрешното.

Анастасия: Но има и такива, които са проникнали в дълбочината на Знанието. Това коренно е преобърнало техния живот. На тях не са им нужни доказателства за очевидното върховенство на духовното пред логиката на ума. Те са устойчиви в своя жизнен избор. Тези хора са чисти по Душа, съзнанието им не е затънало в блатото на шаблоните на егоцентризма на света и личните съмнения. Те са

като лотосови цветя: при озаряването им с лъчите на слънцето се привличат към Светлината. За това и качеството на въпросите за вътрешното в тях е съвсем различно. Техните въпроси идват не от логиката, не от човешкия ум, а от дълбочинните чувства, сякаш идва невидимо общуване между Душите.

Ригден: Дълбочинните чувства — са точно този особен език, отличителен от човешкия. Когато човек преодолява в себе си низменото, работи върху себе си във всеки ден, развива се, духовно преобразувайки себе си като човешко същество, той става просветен. Когато човек расте духовно, той се сблъсква с въпросите на своя ум. Опитът на духовните практики му дава осъзнаването, че материалният мозък е ограничен в своето възприятие и се отнася до тялото, а тялото е тленно и крайно. А що се отнася до Душата, пребиваваща в него, тя е невидима, но вечна. Той разбира, че чувственият опит не може достоверно да се предаде с думи от ума. Нали духовните практики са само инструменти, помагачи да се разкрият, опознаят и развият дълбочинните чувства на човека, с помощта на които произтича неговото общуване с Висшите от Задпределното на техния език — езикът на дълбочинните чувства. За това за божественото не може да се каже директно, тъй като всяка мисъл ще бъде само алегория. Защото божественото — това е *друг* език, езикът не на ума, а на дълбочинните чувства, който разбира Душата на всеки. Точно това е единният език на човешките Души. Точно това е езикът на Истината.

Анастасия: Да, подобен опит действително идва с практиката. Аз разбрах, че има съществена разлика между асоциациите на ума и разбирането именно с дълбочинните чувства. Трудно е да се предаде своя опит с думи. Въпреки че хората, които се намират на една духовна вълна с теб, разбират теб без думи.

Ригден: Въпросът за това, как да се споделя своя духовен опит и да се обяснява на хората истинската Реалност, вълнувал във всички времена тези, които действително познали Истината. Съдържанието на личен духовен опит е сложно да се предаде с думи, нали този опит е за познаване на съвършено друг свят, различен от материалния. С други думи всичко, което ти ще кажеш, ще бъде възприето от материал-ното мислене чрез призмата на опита на този свят, а следователно или ще е неправилно разбрано, или изкривено във възприятието. При това, от хилядите слушатели всъщност ще чуят само единици. На останалите това няма да принесе никаква полза. **Нали границите на Реалността са видими само за този, чието Око наблюдава за нея.**

Анастасия: Има също и читатели с богат жизнен опит. Според човешките мерки те са много преуспели в своя живот, много са постигнали, придобили са възможността много да променят в обкръжаващия свят. Знанията са докоснали техните Души, но резонансът от съприкосновението с учението на ума не им дава покой. И въпреки че те задават въпроси от логиката, основана на опита от техния живот, но същността на въпросите им извира от тяхното духовно. Чувства се, че тези хора искат да знаят отговора не от безделието на ума, а от потребността светът да се промени към по-добро. Един от тези въпроси аз счетох за важен и съществен, за да го задам на вас, понеже отговорът на него може коренно да промени миросгледа на хората и да повлияе на глобалния избор на цивилизацията. Въпросът е следният: "Има ли такива Знания, които хората няма да могат да използват за военни цели, но тази информация ще бъде способна да разколебае официалните науки и да доведе любознателния ум към пряко научно доказателство за *произхода на материалния свят*"

от Духовния свят, тоест създаването на света от Бог?"

Ригден: Да, виждам, че този въпрос идва от човек, жадуващ за Истината... Е, щом хората вече задават такъв въпрос, значи е дошло времето да разкрием отговора му. Да, такива Знания има. Те касаят раздела на астрономията, а по-точно науката астрофизика, която изучава явленията в космическото пространство, еволюцията и взаимодействията на космическите тела и техните системи. Отчитайки, че на настоящия етап на развитие в астрофизиката се използват новите открития на съвременната физика, прилагат се последните достижения на научно-техническия прогрес, следователно, сведенията, с които тя ще бъде обогатена, в много отношения ще способстват за развитието на самата физика, като наука, изучаваща общите закономерности на природните явления. А ако хората достатъчно дълбоко вникнат в законите на физиката, те ще могат да достигнат по научен път до реално доказателство за първичността на Духовния свят и вторичността на материалния свят. Следователно, това ще измени качеството и смисъла на живота на хората и ще открие още един път към постигането на Истината, а именно — чрез науката.

Анастасия: Тези Знания действително биха били много съвременни. Доколкото на мен ми е известно, астрофизиците се опитват да изследват еволюционните проблеми и да отговорят на вечните въпроси: "Какво е било?" и "Какво ще бъде?". Обаче, въпреки съвременния скок на науката, на хората ще им е доста трудно да направят това И за това има много причини. Известно е, че днес знанията за звездите до голяма степен се основават на спектралния анализ на електромагнитните излъчвания на небесните тела, тоест на информацията, получена благодарение на изучаването на слабите

потоци на електромагнитните вълни, идващи от небесните тела към Земята. И всичко това, освен видимата светлина — радиовълни, инфрачервено, ултравиолетово, рентгеново излъчване, гама-излъчване — електромагнитни вълни с различна дължина на вълната, която е или по-голяма или по-малка, отколкото при видимите за човешкото око лъчи. Като цяло, каквито прибори хората са изобретили, благодарение на последните достижения на науката, това са и видели.

Ригден: Сред космическия океан на множеството вълни от най-различна природа, тези, известни на сегашната наука електромагнитни вълни, заемат по спектъра само малък промеждутък на излъчвания.

Анастасия: В това е и проблемът. Нали трудът на съвременните астрофизици е подобен на човека, който се опитва да узнае какво представлява по себе си целият сегашен свят, при това гледайки през тесния процепа, който показва само ограничен участък и то от далечното минало, а не от настоящето, да не говорим вече за бъдещето. Ако си зададем въпроса, какво е точно светлината, съгласно съвременната наука, то отговорът ще бъде такъв, че в тесния смисъл на това понятие — това са електромагнитни вълни в интервал от честоти, възприемащи се от човешкото око, а в широк — оптическо излъчване. Отчитайки известната на учените скорост на разпространение на светлината, не е удивително, че те виждат много явления, свързани със звездите, които са се случили вече отдавна. Тоест, по същество, наблюдават процесите, които са се случили преди милиони години.

Ригден (с усмивка): Е, да, ...когато видят хомо сапиенс все още не е съществувал на тази планета.

Анастасия: Интересно излиза... Учените считат, че съвременният човек се е появил преди не по-

късно от 40 хиляди години, а първите "достоверни" Хомо, като представители на човешкия род на Земята — преди около 2 милиона години. А, ако разгледаме, че светлината точно от мъглявината Андромеда, като една от близките галактики, идва към нас повече от 2 милиона години, то така и излиза, че ние виждаме не това, което е сега, а какво е било тогава, когато на Земята не е имало и намек за човешко присъствие.

Ригден: Съвършено вярно. А какво остава да се каже за далечните извънгалактически обекти? Хората ги виждат в това състояние, в което те са били преди милиарди години. Звездите, нека даже и не дълговременните, живеят много по-дълго, в сравнение с човешката цивилизация. Аз вече не говоря за обикновения човек, който за своето мимолетно съществуване, като "разумен субект", често така и не разбира своето истинско предназначение, да не говоря вече за повече. Неговият живот е като парата, проявява се за миг и веднага изчезва...

Освен това самото човечество се отнася до бързо изчезващите цивилизации. Въпреки че на хората им се дават периодически Знанията, но в много от случаите не успяват още тези Знания да се появят в света и веднага се използват за завоюване на власт над себеподобните. Точно това е човешкият избор в страна на Животинското начало. Само малцина успяват да се възползват от тези Знания за своето духовно развитие. **Резултатът от избора е подобен на водата, приемаща формата на един или друг съд.**

Анастасия: За съжаление, това може да се наблюдава и в сегашната цивилизация, където човек пребивава в робство на своите пагубни страсти. Скорошен пример: околоземното космическо пространство започнали да усвояват практически веднага, след

като е била създадена балистичната ракета и ядрената бомба.

Ригден: Ако човечеството глобално не промени своите приоритети в мисленето в страна на духовното, то цивилизацията я чака печална участ. Такива цивилизации, като правило, са недълговечни и съществуват в относително кратки временни предели, защото сами себе си унищожават във войни.

Анастасия: М-да, сто години, както и хиляда, това е нищо в мащаба на Вселената. Разбира се, на смъртния човек за никакви глобални практически наблюдения за космическите обекти тук не си струва да се говори.

Ригден: Животът на човека е мигновен, това е истина. Но човекът — това е много повече, отколкото просто тяло. За това много знания са се давали на хората изначално, преди всичко, за явления, невидими за човешкото око. Така че хората от древността са знаели за устройството на света, Вселената и за многоизмерността на човека, неговата същност и предназначение. Друг е въпросът как тези знания са се узурпирали от човешкото Его, изкривявали се до неузнаваемост от ограничения в материята ум и в какъв вид те са се съхранили до ден днешен.

Анастасия: Уви, както нарочно, в наше време всички тези древни знания на народите по света се преподнасят на хората като митология и древни "примитивни вярвания". А "неудобни факти", свидетелстващи за същите тези знания на древните хора, за които доскоро даже съвременната наука не е познавала, не се коментират. Аицялата наука се строи изключително на базата на материалистическото мислене. В тази същата астрофизика за изучаване на космическите явления често се използват аналитични методи в построяването на модели, теории и прогнози.

Ригден (се усмихна): На скърцаща талига от чисто материалистичен миروглед в истинската наука далеч няма да стигнеш. Все пак, рано или късно, истинският учен ще се добере до такива научни хоризонти, където ще станат непригодни наличните опори, върху които се крепи цялата верига от човешки умозаклучения. Днес хората често се опитват да обяснят невидимото с примери от видимото. Така се получава "скръб от ума", в много случаи произхожда несъответствие между теории и случайно открити факти. При учените до този момент няма ясна представа за това, например, какво всъщност се явява електрическият ток, какво е това гравитация или черна дупка. И въпреки това, те оперират с тези понятия. Но за да се разбере глобално и да се вникне в природата на тези явления, е необходимо да имаме фундаментално *различно* разбиране за света, качествено отличаващо се от материалния миروглед.

Анастасия: Разбиране на явления от Духовния свят?

Ригден: Съвършено вярно.

Анастасия: Вие някога говорихте, че "Вселената е толкова велика, че не е способна да се помести в съзнанието на човека. Но в нея няма нито едно място, където може да се забие и най-тънката медицинска игла така, че нейният връх да не се опре в нещо, да не се докосне с нещо."

Ригден: Това действително е така. И отговаряйки на зададения въпрос, аз ще засегна само няколко много важни теми на астрофизиката, естествено, в достъпна за човешкото мислене форма. Но **разбирането на същността на казаното е способно да даде на хората на науката глобално различен поглед върху мироустройството.** Ще започна с шаблонната за сегашния образован ум съвременна теория-предположение за Големия взрив, който се

е случил, както считат учените, при раждането на Вселената. Тази популярна хипотетична теория те аргументират със законите на термодинамиката. Съгласно даденото предположение Вселената е била свита в точка, а след нейния Взрив са се появили обекти с маса около един милиард тона и размерите на протон.

Анастасия: Както се казва, каквото знаят на днешен ден, с това и аргументират. Учените предполагат, че те достатъчно добре са усвоили този раздел на физиката, изучаващ законите на топлинното равновесие и превръщането на топлината в други видове енергии. Даже и самият термин "термодинамика" в превод от гръцки език много добре характеризира техните спорове в научната среда: "therme" — "горещина", "топлина"; "dynamikos" — "силен". Там всяка тяхна дискусия е с разпалени страсти.

Ригден: Пламенната реч, това все още не е ученост, една буря — това още не е сезона на дъждовете. Силният в спора се забавлява от победата на един, а *знаещият* принася победа на хиляди.

Анастасия: Доколкото на мен ми е известно, в съвременната наука съотношението на "силните" и "знаещите" е катастрофално в смисъл на многочислеността на първите и забележимата липса на вторите. Знаещият човек във всеки научен колектив е ценен. Той е като протон (в превод от гръцки език "prōtos" — "първи"), като тази елементарна частица, винаги имаща положителен заряд и влизаща в състава на всички атомни ядра. Така и знаещият човек, на когото, може да се каже, се държи цялата наука в този колектив.

Ригден: Това е вярно. Аз се надявам, че Знанията, които ще получат хората, ще увеличат количеството

на знаещите не само в науката, но и в обществото и ще променят разбирането за света, в това число по въпросите за произхода на Вселената. Както аз вече говорих, днес хората наивно предполагат, че Вселената е била свита в точка, а след нейния "Голям взрив" са се появили обекти с маса около милиард тона и размери на протон. При това, това погрешно предположение от ума гласи, че дадените обекти не се явяват нищо друго, освен микроскопични черни дупки. Уви, принуден съм да разочаровам пламенните "теоретици", такива обекти с размер на протон и маса от около милиард тона не съществуват.

Но има следното явление в природата на космоса — това са обекти, образуващи се от информационни клъстери (натрупвания) по време на изхвърлянето на информация от материята, когато последната попада в зоната на действие на черна дупка. Най-големите и "тежки" съединения, които могат да образуват информационни клъстери, това са обекти с размер малко по-голям от протона и маса малко по-малка от един грам или по-точно 0,8 грама. Тези обекти са краткоживеещи, тоест съществуват само части от секундата, след което се разпадат на отделни "блокчета". образуването на такива обекти действително е пряко свързано с така наречените от хората черни дупки във Вселената.

Анастасия: Обекти с размер малко по-голям от протон? Съгласно последните изследвания радиусът на протона съставлява 0,84184 фемтометра (1 фм = 10^{-15} метра). Ако отчетем казаното от вас, че дадените обекти притежават маса малко по-малко от грам, то реално се получава "тежък" обект за микросвета. Това действително е много интересна информация. В тази връзка у хората могат да възникнат, като минимум три въпроса. Какво е това

информационни клъстери, "блокчета"? Какво е това изхвърляне на информация от материята? И как образуването на тези частици е свързано с черните дупки във Вселената?

Ригден: В този материален свят всичко, в това число и това, което е известно на днешен ден на хората, от субатомните частици до атома, от прахта на обувките ти до натрупването на галактики в далечния космос, всичко съществува благодарение на подредена информация. Именно подредената информация създава материята, задава нейните свойства, обем, форма, маса и други характеристики. Обръщам внимание, че ние сега говорим не за познатото за човешкия мозък понятие "информация", а за малко по-друго нейно проявление. Въпреки че, даже и в привичното за човека разбиране, думата "информация" има няколко значения, в това число "да мисля обучавам, разяснявам", "придавам вид, форма, формирам, създавам".

За по-лесно разбиране, условно ще назовем тази подредена информация — "информационни блокчета". Какво е това информационни блокчета на практика? Нека да обясня това на разбираем асоциативен пример. Представи си, че ти си решила да проведеш своеобразен експеримент. За това на теб са ти необходими: вода, стъклен аквариум и малки блокчета за добиване на форма, с лекота, сякаш са направени от пенопласт, а цветът им, да предположим, не е обичайно белият, а прозрачен. Твоите действия: в празния стъклен аквариум ти събираш от пенопластовите прозрачни блокчета красив замък (от типа на детски конструктор) с множество стаи, кули и така нататък. При съединението на едно прозрачно блокче с друго, се появява определен цвят, видим за твоето око. Тоест у теб в главата има *план* как да направиш замък, има *воля* това да сътвориш и има *сили*, които прилагайки ги, ти *строиш* с помощта

на този *необичаен материал*. По-нататък ти си събрала замък, който благодарение на такива ето съединения е станал видим и ти вече можеш да се полюбуваш на неговата красота, обем и сложност на архитектурата.

После, продължавайки експеримента, ти запълваш аквариума с вода. Какво ще се случи? Да допуснем, че водата ще запълни аквариума с такава сила (налягане), че ще разруши построеният от теб замък. При това пенопластовите блокчета, някога бивши стени, покриви и елементи на твоя замък, ще изплуват на повърхността на водата: някои отделно, превръщайки се отново в невидими, някои по групи — клъстери, които все още си остават видими за окото, тъй като те са съединени помежду си. В края на краищата, цялата твоя конструкция под натиска на водата ще се разпадне на отделни блокчета, които отново ще станат прозрачни и от твоя замък, както се казва, и следа няма да остане. Ако ти премахнеш цялата вода от аквариума, пенопластовите прозрачни блокчета ще се спуснат на дъното. Сами по себе си те, без твоя план, воля и прилагане на сила, няма да се оформят в подредено построен замък. Това ще бъде само хаотична купчина пенопластови прозрачни блокчета, невидими за окото. Можеш колкото ти е угодно да тресеш аквариума, макар и вечност, разбърквайки ги, те никога няма да станат замък, докато ти не го построиш наново.

Така че, тези най-условни прозрачни блокчета са образно сравнение с **информацията, която създава материята, задавайки ѝ определени параметри: форма, обем, маса и така нататък**. А видимият замък — това вече е един от материалните продукти на **подредената информация, от която се образуват елементарни субчастици, съставляващи атоми, молекули, химични**

съединения и така нататък, тоест материята на Вселената. Е, и накрая, волята, планът за изграждане и силата на прилагането — това са основните съставляващи сили на духовния свят, които се проявяват в този свят.

Анастасия: Вие искате да кажете, че в основата на цялата материя лежи информацията.

Ригден: Правилно. Атомът се състои от елементарни субчастици, които, на свой ред, се състоят от определен брой информационни блокчета. И така каквото и да докоснеш във Вселената. Но е достатъчно да премахнеш информацията, тогава това, което ние наричаме материя, изчезва, като дупката от геврек след като го изядеш.

Анастасия: Тоест елементарния поглед към събитие: докато има геврек — има дупка, само да сме изяли геврека — изчезнала е и дупката. Така изчезва и материята? Няма информация — няма и проявление на материята?

Ригден: Съвършено вярно. Между другото, интересен факт: количеството материя във Вселената постоянно се променя и тези колебания, както в посока на нейното увеличаване, така и в посока на намаляване, биват много значителни. При това **количеството информация е винаги стабилно, благодарение на което общата маса на Вселената от деня на Сътворението и до ден днешен не се е изменила нито на една милиардна от грама.**

Анастасия: Да, тук има над какво да се позамислим.

Ригден: Така че, количеството информация във Вселената е постоянно от деня на нейното Сътворение. Но ако поне едно информационно блокче е изчезнало, то би изчезнала и цялата Вселена.

Анастасия: Изчезнала е част — изчезнало е цялото. Сега аз започвам да разбирам, с какво ще завърши историята с разширението на Вселената.

Ригден: Вселената просто ще достигне до определено разширение и ще изчезне. Всичко гениално, както винаги, е просто ... Тези информационни блокчета на мирозданието никога и никъде не изчезват, тоест не напускат пределите на Вселената (в нашия пример — аквариума) и съществуват в нея в строго подреден вид. Акцентирам внимание, че те, сами по себе си, без определен план на построяване и волята на Строящия, биха се явявали само неподредена купчина (хаос на дъното на аквариума). А що се касае до материалния свят на Вселената, то тези същите информационни блокчета, наред с други характеристики на формирането на материята, както аз вече казах, определят и параметрите на нейната маса. **Те определят конкретно място в мирозданието за създадената материя. Именно подредената информация, тези същите информационни блокчета, намиращи се строго на своите места, и отличават кварка от квазара. Да кажем така, подредеността на информацията съгласно "генералния план" и прави Вселената жива.**

Анастасия: Тоест вие искате да кажете, че всичко в този свят е строго подредено, съществува по определен план, воля и сила на Строящия. Но нали това доказва, че нашата Вселена е създадена изкуствено, а не хаотично образувала се сама по себе си, както предполагат!

Ригден: Съвършено вярно, и това напълно може да се докаже по научен път! Това не е чак толкова сложно, ако се върви по указаното направление, зададено в твоите предшни книги и се сумира с изложената тук информация, а също с последните достижения

на науката... Животът на Вселената се проявява в постоянен информационен обмен, което привежда в движение материята, която, взаимодействайки помежду си, предизвиква първичните физични и химични реакции. В следствие на това, произтичат разнообразни процеси, например взривове на масивни звезди, зараждането на нови и така нататък.

Анастасия: Между другото, относно взривовите на масивните звезди... Вие знаете, интересът към астрономията и сходните науки, у мен възникна точно след това, като вие разказахте, че **във времената на живота и активната дейтелност на Агапит Печерски, в частност, през лятото на 1054 година на небето се появила ярка звезда, която била видима, дори през деня.** Вие още тогава уточнихте, че това е била светлина, достигнала до Земята от взрива на свръхнова звезда, намираща се в съзвездието Телец в нашата Галактика. Аз прочетох, че останките от избухването на тази свръхнова звезда, сега се наблюдават във вид на разширяваща се Ракообразна мъглявина и намиращата се в нейния център неутронна звезда (пулсар), в която се е превърнала избухналата звезда. Интересно е, че лъчът на радиовълните на този същия пулсар и сега се плъзга по Земята, като лъч на въртящ се маяк по морето, в качеството на сигнал за корабите.

Удивително, това била първата неутронна звезда във Вселената, която учените започнали да отъждествяват с остатъци от свръхнова звезда. Мен ме изуми, че нейните размери, както предполагат са само 25 км, тоест практически звезда с размерите на град, а тя охранва с енергия най-огромната Ракообразна мъглявина. Плътноста на неутронната звезда е много голяма. Най-интересното е, че в последно време започнали да фиксират неочаквано мощни изблици на гама-излъчване от този пулсар в Ракообразната мъглявина.

Ригден: В последно време въобще се случват много интересни неща, не само на планетата, но и в космоса.

Анастасия: Да, процесът на зараждане на нови звезди е доста интересен и познавателен...

Ригден (с усмивка): Безусловно, но той още е и доста разрушителен за много съвременни теории... Работата е там, че видимият процес на звездообразуването, за който днес могат да наблюдават учените, започва с формирането на така нареченото дозвездно ядро. С други думи, астрономите, въпреки съвременното оборудване, да "откриват" (виждат, фиксират) зараждането на нова звезда, са способни само на етапа на формирането на плътни газообразни съгъстявания. Тоест, когато материята, вследствие на взаимодействието, започне да излъчва енергия, в частност това, което хората назовават "светлина". И само след изучаването на спектрите, които явно указват на уплътняване, съгъстяване на отделни участъци в газовите облаци се правят и заключенията за образуването на нова звезда. Обаче астрономите не могат да отговорят на въпроса, как взаимодействат тези съгъстявания и какво ги заставя да се свиват. Нито могат да отговорят, от къде се взимат и защо възникват самите тези газообразни облаци, и още повече, защо и как, от малкото количество материя, намиращо се в тези облаци се образуват не само единични звезди, но и понякога цели звездни купове.

Работата е там, че всички съвременни теории, от общата теория на относителността на Айнщайн до законите на термодинамиката, са основани на взаимоотношенията на "видимата материя" или на нейното логическо предсказуемо поведение. Макар и тук да е пълно с казуси. Например, нека вземем същите черни дупки във Вселената — тези загадъчни, не изучени от съвременната наука обекти, поглъщащи материята. Но преди да разгледаме тези

казуси, а също и да се разкрие въпросът за обектите, образуването на които е пряко свързано с черните дупки, аз бих искал първоначално да узная какво на теб ти е известно за черните дупки?

Анастасия: Е, не толкова много, колко би ми се искало... Черните дупки са невидими за външния наблюдател, тъй като от вътре не пропускат нито светлина, нито каквото и да било друго, известно на науката излъчване или тела. На днешен ден се опитват да ги открият само по косвени признаци, чрез изучаване на техните взаимодействия с околната материя... Счита се, че черната дупка изкривява около себе си геометрията на пространството и времето.

На дадения етап от развитието на астрофизиката се предполага, че черната дупка — това е някакъв локализиран участък от космическото пространство, образуван при неограничено гравитационно свиване на масивни космически тела. Както аз разбрах, това е своеобразен гравитационен гроб, в който каквото е паднало — то е изчезнало. Границите на този участък се наричат хоризонт на събитията. А неговият радиус — гравитационен радиус. Счита се, че той зависи пряко от количеството вещество, засмукано в тази дупка. С увеличаването на масата на черната дупка, линейно нараства нейният размер, тоест радиусът ѝ се увеличава. Размерите на този обект могат да бъдат различни...

Съвременната теория за звездната еволюция разглежда образуването на черни дупки като резултат от колапса на масивни и свръхмасивни звезди. Както аз разбрах, когато ядреното гориво се изтощава и термоядрените реакции в недрата на звездата спират, високата температура и налягането, които са възпрепятствали свиването на звездата, под въздействието на собствената ѝ гравитация се

снижават. Ако масата на звездата е по-малка от три Слънчеви маси, то тя няма да стане черна дупка, а само ще се превърне в неутронна звезда или бяло джудже. А, ако масата на звездата е повече от три Слънчеви маси, то учените предполагат, че катастрофалният ѝ колапс е вече неизбежен. Цялата нейна материя бързо ще премине под хоризонта на събитията и звездата ще стане черна дупка...

Изхождайки от същата съвременна теория за звездната еволюция се счита, че сред 100 милиарда звезди трябва да има като минимум 100 милиона черни дупки. Само в нашата галактика се предполага, че блуждаят хиляди черни дупки, напълно поглъщащи газовите натрупвания и звездите, оказали се "по невнимание" на техния път. Има предположения, че в центъра на Галактиката могат да се намират свръхмасивни черни дупки с маса от милиарди Слънца.

Ригден: Е, това не е лошо. Приблизително разбираш на какви полянки в момента тъпче световната наука, извършвайки разходки в дискусиите по затворен кръг.

Анастасия: Може би не така подробно зная тънкостите на всички тези дискусии, но както се казва, имам обща представа. Да, какво още мен ме интересува. Предполагат, че вътре в черната дупка времето и пространството са силно изкривени заради огромната гравитация. Обичайната евклидова геометрия там може просто да бъде несправедлива, тъй като паралелните прави могат да се пресичат и така нататък... Изказват даже мнение, че всичко в черната дупка по идея трябва да падне в нейния център, където впоследствие звездното вещество може да се свие, така че в крайна сметка да се превърне в безкрайно плътна точка, тоест може да възникне сингулярност.

Ригден: Това са просто теоретици, опитващи да приспособят своите умозаклучения към измислената теория за Големия взрив. Той, по техните представи, се е случил от безкрайно плътна точка, където сякаш е била концентрирана и свита цялата материя на Вселената, а когато в тази "точка" нещо провокирало Големия Взрив, материята започнала да се разлита във всички посоки и започнал процесът на разширяването на Вселената. Поради това, че възникват много въпроси, на които учените с позицията на материалния мироглед не могат да отговорят, възникват объркани съвременни теории. Авторите просто се въвеждат един друг в задънена улица. Те се опитват да обяснят, оперирайки с известната им база данни. А в резултат, изграждайки теорията за произхода на Вселената и същите тези черни дупки, у тях се получава както в баснята за слона. Тоест, вместо това, да се разгледа въпроса от къде се е взел слонът, защо той се движи и иска да яде, се разглежда траекторията на движение на слонове в африканската савана, вероятността за това, каква растителност те могат да ядат по пътя, какво расте в тази местност и какви свойства притежават тези растения. Ето така се получава и при учените: каквото виждат, за това и разсъждават, а каквото не виждат и каквото не се вписва в техния мирогледен формат, такова в природата не съществува за тях.

Анастасия: Но, вероятно, най-смешното в тази съвременна теория, според мен, са така наречените "първични черни дупки". Според предположенията на учените те са се образували веднага след Големия взрив, приблизително преди около 14 милиарда години, когато е започнало разширяването на Вселената. Има мнение, че черната дупка винаги е готова да погълне всяко излъчване или вещество, увеличавайки масата си по този начин. Предполагаемо, по представите на учените, размерите на черните дупки могат да варират: от свръхмалка (с маса само

1015 грама, която сякаш могла да се съхрани до наши дни в просторите на Вселената), до свръхгигантска и свръхмасивна, хипотетично намираща се в центъра на галактиката.

Даже ако се допусне тяхната мисъл, че след Големия взрив, материята е продължила да се разлита във всички страни с максимално възможна скорост в продължение на милион години и само тогава се образувала една единствена свръхмалка черна дупка с маса само от 1015 грама, но с неутолим "остър гастрономичен апетит", то сега вместо Вселената, би била една гигантска черна дупка.

Ригден: Радвам се, че ти разбираш това. При такива теоретични сценарии, Вселената би престанала да съществува като минимум още преди пет милиарда години.

Анастасия: Съвършено справедлива забележка. А, като цяло, черните дупки — това е интересна тема, завладяваща, особено, когато четеш трудовете на хора, които сами се стремят към познанието, към откриването на тайните на Вселената и пишат за хората. Но, наистина, не са малко и такива трудове, където авторите разсъждават за черните дупки явно от скука. Очевидно, те създавали трудовете си, както в тази руска поговорка: "където кихнел — запетая, където хлъцнал — двоеточие, а където тютюна помирисал — точка"... Така че у мен, като у страничен наблюдател на перипетиите в науката, за черните дупки остана впечатлението, както в онази шега: "По този повод на науката е известно, че нищо не е известно".

Ригден: Донякъде това си е така. Много учени се заблуждават, съсредоточавайки своите сили, а понякога и губейки целия си живот, в развитието на тушикови теории. На хората просто не им достига

елементарното — *Знания и ориентир в посока* на изследванията. Имайки ги, е напълно възможно да се направи революционен пробив не само в науката, но и в развитието на обществото. Информацията, която аз вече разказах и ще разкажа по-късно, съм сигурен, че ще способства за много неща, ако това бъде човешкият избор.

Анастасия: И така, какво всъщност представлява черната дупка?

Ригден: Всъщност това, което се нарича **черна дупка** в мащабите на Вселената **е скоротечно явление и само по себе си не притежаващо маса. Появата и изчезването на черни дупки във Вселената във всякакво количество не нарушава закона за постоянството на общата маса на Вселената. Даже и най-гигантската черна дупка съществува, като цяло, доста кратък период от време и масата ѝ е равна на нула. Но нейната роля в астрофизичните преобразувания на Вселената е колосална.**

Асоциативно аз бих я сравнил с мисълта. Нали мисълта не се вижда. Нея не можеш да я претеглиш или пипнеш, но тя съществува, щом се е появила в нашето съзнание. Мисълта има обем (поне информационен). Тя е кратковременна в своето съществуване, защото бързо други мисли я заменят. Мисълта няма маса, но може да има колосални последиствия в материалния свят. Всъщност това е Нищо.

Анастасия: Нищо?! За сегашното човешко разбиране Нищо — това в най-добрия случай е вакуум.

Ригден: Този вакуум не е толкова празен. Прост пример. В междузвездното пространство преобладава така нареченият от хората висок вакуум. Неговата средна плътност е по-малка от 1 молекула на кубичен сантиметър. А ако вземем за сравнение

най-разредения вакуум, който хората са създали, то там се намират около 100 000 молекули на кубичен сантиметър. Учените вече разбират, че даже пълният вакуум, в който се предполага пълно отсъствие на частици, не се явява "абсолютна празнота", лишена от всякакви свойства. Дори сега съвременната физика се е добрала до теорията за физическия вакуум, както учените нарекли най-ниското енергийно състояние на квантовите полета. Физическият вакуум в тази теория се характеризира с отсъствието на каквито и да било реални частици, но в същото време съдържа всевъзможни виртуални частици. Но съществува и друга теория (вярно, упорито не признавана от "официалната наука"), в която се разглежда раждането на частици и античастици (шестте класа) от първичния вакуум по пътя на неговото разслоение по спина и появите на десни и леви торсионни полета — своеобразни катализатори, провокиращи раждането на грубата материя.

Кой е по близо до Истината, безусловно ще отсъди времето. Проблемът е в това, че много учени, желяйки да разберат Истината, се сблъскват всъщност с лъжливо нейно отражение в своето съзнание. Те бързат да обявят най-удобните за себе си теории и дълго време да отстояват своята "правота", прахосвайки за това жизнени години, собствени и чужди "нерви", не замисляйки се за дълбоките причини за възникването на подобна инверсия в тяхното съзнание. Хората всъщност все още не знаят много за невидимия свят, за това колко силен е Животинският разум в този свят и колко е важно всеки човек да се грижи за своята духовна чистота. Нали именно последното открива Истината за задпределното в своята изначална природа.

Анастасия: Да, аз си спомних тази теоретична схема на раждане на частици и античастици. Удивително, там също всичко е по схемата на наклонения кръст...

Някога вие много ясно асоциативно сравнявахте Вселената с океана, в който всичко е запълнено до предела. А какво е това черна дупка във Вселената, ако я разглеждаме, използвайки образното сравнение с океана?

Ригден: Черната дупка във Вселената изглежда, условно казано, като въздушен мехур във водите на океана. Но само изглежда, а не съответства, тъй като мехурът във водите на океана е запълнен с въздух, а черната дупка в просторите на Вселената въобще не е запълнена с нищо, поне в човешкото разбиране за даденото явление.

Анастасия: С други думи, черната дупка — е като Нещо, чуждеродно вградено, не характерно за материалния свят?

Ригден: Може да се каже и така.

Анастасия: Вие споменахте за това, че ролята на черната дупка в астрофизичните преобразувания на Вселената е колосална. Разкажете моля Ви, по-подробно за това, за основните функции на черната дупка, поне с асоциативни примери.

Ригден: Е, може би, функциите на черната дупка може много условно да се сравнят с имунният отговор, по-точно с имунните клетки в човешкото тяло, които защитават организма от различни видове възбудители на заболявания, идентифицирайки и унищожавайки такива патогени или изродени клетки на самия организъм (туморните клетки) и така нататък.

Ако чужд агент попадне в нашия организъм, било то вирус или патогенни микроби, имунните клетчици ги намират и унищожават. Или някаква клетка, групи от клетки стават дефектни, излизат

от функционалния строй и например започват безконтролно да се делят, то и тук имунните клетки въвеждат ред по пътя на унищожаването на такива "непослушни" клетки. Но такова сравнение също няма да бъде съвсем правилно по отношение на черните дупки във Вселената, тъй като имунните клетки постоянно браздят простора на нашия организъм в търсене на "нарушители" на границите на позволеното.

А ето черните дупки веднага се появяват във Вселената от Никъде и само там, където това е необходимо, и също натам в Никъде после изчезват. При това изчезват мигновено, често (но не винаги), оставяйки след себе си в материалния свят цели струпвания от звездни фрагменти и огромни облаци от прах и газове, които е доста лесно да се открият с помощта на съвременното оборудване. Тази остатъчна материя след унищожаването на основната "патогенна" материя е подобна, да кажем така, на боклука, паднал от конвейера в цех за раздробяване и преработка на камък.

Това е трудно да се обясни, как Нещо се появява от Никъде, унищожаване понякога цели струпвания на звезди и изчезва в Никъде. **При това черната дупка действително значително изкривява около себе си пространство-времето и обладава огромно гравитационно притегляне, въздействайки на околната материя.** Черната дупка — това е единственото, което може да се нарече истинска Пустота — Нищо, тъй като там, в човешкото разбиране няма нищо материално.

Анастасия: М-да, на хората с научно-материалистичен миросглед това ще им бъде трудно да го разберат... Наистина, отчитайки гореизложената информация, в такъв случай назрява въпросът, а Кой тогава от Нищото ръководи този процес? Кой идентифицира

наличието на такива дефекти във Вселената и способства за възникването и изчезването на черните дупки именно в тези участъци?

Ригден: За да се разберат тези процеси, не говорим вече за оформянето им във вид на формули, тук трябва да имаме принципиално *друг* миروглед.

Анастасия: Вие упоменахте, че **масата на черната дупка е равна на нула**. Акак се преработва материята, която тя поглъща? Вие казахте, че образуването на най-тежките микрообекти във Вселената е пряко свързано с черните дупки. Значи, все пак трябва да има някаква си маса?

Ригден: Аз мисля, че когато ти разбереш самия принцип на "работата" на черната дупка, въпросите ще отпаднат от само себе си. И така, как черната дупка притегля материята и къде после тя изчезва? Черната дупка, да кажем така, това е някаква аномална област. Бидейки нематериална структура, тя се появява в онези участъци на Вселената, където върви определено смущение на полетата. Нейната цел — да унищожи материята, която предизвиква тези смущения. Самият факт на присъствие на дадено място във Вселената на черна дупка предизвиква пространствено-времева деформация. Тоест тя самата и стартира определен механизъм, който изкривява плавния ход на времето на даден участък от пространството. Това води към определени взаимодействия, вследствие на което възниква огромна гравитация, която започва да притегля материалната структура. Това, мисля, е понятно?

Анастасия: Да.

Ригден: Тогава продължаваме нататък. Когато материята се притегля, то фрагменти, например с размерите на Луната, започват да се деформират

още при приближаването поради огромната гравитационна сила. А когато материята започва да навлиза в зоната на акреция, точно тук се създава най-мощното гравитационно поле и материята се разкъсва на парчета. Получава се своеобразна месомелачка.

Анастасия: Уточнете, моля, тук терминът "зона на акреция" се използва в същото значение, както го разбират съвременните учени? Има се предвид акреционния диск, като източник на мощно излъчване, който се върти около черната дупка и се образува при падането (акрецията) на вещество от най-близката съседна звезда или междузвезден газ върху този обект под действието на неговото гравитационно поле. Така ли е? С други думи, материята, сблъсквайки се с черната дупка, започва да се движи по орбита около нея, образувайки този същия бързо въртящ се диск?

Ригден: Да. По време на такава "материомелачка" се случва много важен момент. Силата тук е такава, че тя просто отблъсква информационните блокчета едни от други, които вече не могат да се намират в определено строго зададено положение, за това се сриват от своя информационен порядък. Веднага щом се изгубва информационния строй, порядъка, благодарение на които е била създадена тази материя като такава, се случва изхвърляне на информация от материалната структура и материята изчезва. Тук има парадокс, тъй като самата черна дупка не влияе на информационните блокчета, но пряко влияе на материята. Последната много силно се притегля, а информационните блокчета се отблъскват, като следствие — материята изчезва.

Анастасия: Значи информацията не се разрушава. Материята е създадена на основата на информацията, а когато се случва изхвърляне на информация, материята престава да съществува.

Ригден: Вярно е. Ако целият този процес се представи с асоциативният пример на нашия условен експеримент, то ще се получи следното. Представи си, че ти си построила замък от невидими пенопластови блокчета, правейки го по такъв начин видим. После акуратно си го вдигнала и просто хвърлила в аквариума с вода. Какво ще стане? Естествено, при сблъскването на замъка с водата, той ще се разпадне на малки компоненти. Тоест в нашия случай ще премине в друго състояние: материята ще изчезне, ще остане само информация във вид на тези първични невидими пенопластови блокчета, които ще останат да плуват на повърхността на водата. Въпрос: "А къде ще се дene самият замък (материята)?" Понятно е защо моят въпрос предизвика в теб усмивка. Ти ще кажеш: "Там, където и дупката на геврека, след като го изядеш." И ще бъдеш абсолютно права.

А сега си представи, че аквариумът е малко по-голям и такива като теб, стоящи над аквариума със замъци в ръце, са поне десет човека. И ето вие, практически едновременно, хвърляте своите замъци в аквариума. Само в момента на съприкосновението на вашите замъци с водата, пенопластовите блокчета (отделните информационни блокчета или съединени в блокове) не остават да плават на повърхността на водата, а веднага се отблъскват от нея (като от нещо свръхплътно), подобно на тенис топка от асфалта. Представи ли си? Е, ето това е донякъде в изкривен вид моделът на "работа" на черната дупка.

Анастасия: А какво се случва с информационните блокове, ето тези клъстери? Нали, това макар да е и най-малката, но все пак е видима материя. Те нали все още не са разделени на невидими информационни блокчета?

Ригден (с усмивка): Браво, виждам, проследяваш ситуацията... Формата на черната дупка е сферична.

По време на изхвърлянето на информация от материята, когато информационните блокчета се откъсват от преработваемата материя, някаква част от тях се отделят на цели групи — клъстери. Ето тези клъстери и стават краткоживеещи обекти, с маса 0,8 грама, които под формата на фоново излъчване излизат непосредствено от "полюсите" на тази сфера. А и самото понятие "полюси" в тази сфера е относително, тъй като тук има значение позицията на наблюдателя и натрупването на преработваемата материя по отношение към тази същата сфера.

Анастасия: Изглежда, че този процес, случващ се с материята близо до черната дупка, още може да бъде образно сравнен с поредното форматиране на диска в компютъра, когато цялата информация на диска се унищожавя. А защо тези обекти са краткоживеещи и съществуват само за части от секундата?

Ригден: Защото те нямат програма за живот. Те просто се разпадат на отделни информационни блокчета. Парадоксът е в това, че информационните блокчета се намират едновременно в две състояния: енергийно и материално (във вид на натрупвания на тези информационни блокчета, когато те образуват материална частица). Тоест, тях като че ли ги няма и като че ли ги има. Информационните блокчета поотделно нямат маса. Но именно информацията създава материята със своята маса, а също така и пространството, гравитацията и времето. А информацията се управлява от Този, Който е създал всичко. Той е създал информацията, като сила, способна да поражда енергии, формиращи материята (в човешкото разбиране).

Между другото, тези същите блокчета при образуването на малоинформационни частици (неутрино и тем подобни) до голяма степен изкривяват "стройната" теория на относителността

на Айнщайн. Работата е там, че някои от тези частици заради "простотата" на своята структура слабо взаимодействат с други частици във Вселената, поне в нашето измерение, което им позволява да се движат по безкрайните простори на Вселената със скорост, значително превишаваща скоростта на светлината.

Анастасия: Със скорост, превишаваща скоростта на светлината? В такъв случай самият факт, на наличие на такива частици, ще принуди да се преразгледа не само теорията на Айнщайн, но и много други аспекти на съвременната физика.

Ригден: Безусловно, ще се наложи все пак да се преразгледат някои неща. За това пък, това значително ще задълбочи разбирането на процесите на взаимодействие на материята във Вселената. Та и, може би, ще доближи човечеството до познаването на такова физическо проявление на времето като пространство... Така че от информационни блокчета се състоят и най-бързите, и най-тежките микрообекти на този свят, както, между другото, и всичко останало...

Анастасия: А ако хипотетично си представим, да допуснем... неутронна звезда, която би се състояла от такива ето най-тежки, краткоживеещи обекти, то се получава, тя би се намалила в своя размер още в стотици пъти, а нейната масата би се увеличила, значи, би се увеличило и гравитационното свиване на тази звезда. Грубо казано, би ли могла тя в такъв случай да претърпи пълен гравитационен колапс и да премине в състояние на черна дупка?

Ригден: Хипотетично, разбира се, можеш да си представиш каквото ти е угодно. Но ето в реалността такова е невъзможно, защото това е несъвместимо с природата на материалната структура. Всяка материална структура при такава сила на гра-

витационното свиване просто би се разрушила, тоест би престанала да съществува като материя, тъй като при този процес неизбежно ще възникнат условия, отблъскващи информационните блокчета едни от други. Та и у гравитационните сили си има свой предел, така че подобно нещо просто е невъзможно. Да вземем, например, процесите, произхождащи близо до черната дупка. Тези краткоживеещи обекти, за които аз разказвах, достатъчно бързо се разпадат на информационни блокчета, след като енергията, която ги свързва, започне да намалява.

За заангажираният в особено материалистичното възприятие на света ум, тези процеси са трудни за разбиране. Наистина, рано или късно човек, при своето духовно развитие ще се сблъска с предела на такова ограничено разбиране, зад което се крие съвършено друг свят и други закони. Каквато и да е огромна звездата и колкото и слънчеви маси да побира тя в себе си, тя никога няма да може да премине в черна дупка в съвременното разбиране, защото материята никога няма да може да се подложи на пълен гравитационен колапс. Нали материята се състои от информационни блокчета. А информационните блокчета са неразрушими, тях не можеш нито да унищожис, нито да промениш и **те са постоянно количествено стабилни във Вселената.**

Анастасия: Сега аз разбирам защо самата черна дупка има нулева маса. Черната дупка, като обект от нематериалния свят, просто създава условия, сила, около която се извършва основното действие, тоест грубо казано, се случва утилизация на ненужната материя. Почти като гума за изтриване (гумичка), която почиства повърхността на хартията от надписите. Материята напълно изчезва, така и не попадайки в самата черна дупка. А от какво зависи размерът на черната дупка?

Ригден: Размерът на черната дупка зависи от количеството, да кажем така, "патологична материя" (по друг начин тази материя не може да се нарече), подлежаща на унищожение в даден участък от Вселената. Черната дупка може да бъде всякакъв размер: и голяма, и малка. За по-добро разбиране на тези процеси в космоса, може би да приведа много условен асоциативен пример, свързан с човешката дейност. Представи си, че на човек е необходимо да окоси бурените на определен участък от поляната. Той вижда този участък и изчислява каква сила е необходимо да се приложи и колко време трябва да се изразходи за тази работа. А после, в една прекрасна сутрин, се появява на тази поляна и изпълнява заплануваната работа, при това, съгласи се, доста неочаквано за тези бурени. Друга работа е, когато такива бурени са цяло поле. Тук вече, за тяхното унищожение, човек задейства големи мощности, например, във вид на техника, привличане на човешки ресурси и така нататък. Тоест точката на прилагане на сила зависи от наличието на участъка на "патологията", а способът на прилагане на сила зависи от обема на конкретната работа.

Анастасия: Добър пример... Въобще, в съвременната физика до сега остава открит въпросът за произхода на масата като такава. Нещо повече, самите учени го отличават като един от фундаменталните. Въпреки множеството теории и предположения, достоверно не е установено защо някои частици притежават маса, а други не. Аз самата по-рано, докато не се поинтересувах по-дълбоко от този въпрос, считах масата сама по себе си за даденост, някаква характеристика на всеки материален обект. На всички е ясно, че слонът е по-тежък от мухата, защото и масата му е по-голяма. Но както се оказа, не всичко тук е толкова гладко, ако се потопим в микросвета. Учените са установили, че съществуват частици,

които те наричат "елементарни", с маса равна на нула. Един от представителите на такива безмасови частици (в състояние на покой) се явява известния на всички фотон, квант на светлината.

Ригден: Това действително е въпрос, на който науката до сега не може да отговори, тъй като е ограничена само в рамките на предложените теории. А тези теории, въпреки тенденцията на все по-голямото им усложнение, все още не са способни да дадат достоверни отговори на такива важни въпроси, касаещи по дълбокото разбиране на устройството на Вселената, като например: "Какво именно придава маса на тези или онези частици?", "Защо масите на частиците се различават?".

Счита се, че масата на тялото зависи пряко от съдържащото се вещество, състоящо се от атоми. Но от какво се състои основата на атомите? Съгласно съвременните представи, атомите се състоят от електрони, протони и неутрони. Предполага се, че протоните и неутроните са образувани от кварки. И именно електроните и кварките хората считат за истински елементарни частици...

Анастасия: Да, да предполагаш — не е като да разполагаш. Вечната игра на логиката на жителя на триизмерното измерение във "вярвам — не вярвам": това, което не мога да видя с наличните на днешен ден инструменти, това в природата и го няма.

Ригден: Всеки човек има свой път на познаване на Истината, понякога чрез преодоляване на множество проби и грешки. Въпреки това, чистотата на помислите и гъвкавостта на ума позволяват на истинския учен да погледне по-широко на света, да премахне наложените шаблони. Въпросът не е в Знанията, въпросът е във възприятието на човека.

Анастасия: Най-смешното е, че ако погледнем безпристрастно върху теоретичните описания на поведението на елементарните частици, предложени за последните сто години, то се създава впечатлението, че всяка поредна теория се опитва да закърпи дупката там, където нейна предшественица е създавала пропукване във връзка с новите експериментални открития. Възможно, нужен е съвършено различен подход към този въпрос... Кажете, моля, а в глобален мащаб, какво все пак представлява самата маса?

Ригден: Всичко всъщност е по-просто, отколкото хората си представят. Количеството на материята (нейния обем, плътност и така нататък), та и самият факт на нейното присъствие във Вселената не влияят на общата маса на Вселената. Хората са свикнали да възприемат материята с присъщата ѝ маса само от позицията на триизмерното пространство. Но за да разберем по-дълбоко смисъла на дадения въпрос, е необходимо да знаем за многоизмерността на Вселената. Обемът, плътността и други характеристики на видимата, тоест обичайната за хората материя в цялото ѝ разнообразие (включвайки и така наречените сега "елементарни" частици) се променят вече в петото измерение. Но масата остава непроменена, тъй като се явява част от общата информация за "живота" на тази материя до шестото измерение включително. **Масата на материята — това е само информация за взаимодействието на една материя с друга в определени условия.** Както аз вече казах, подредената информация създава материя, задава нейните свойства, в това число и масата. **Отчитайки многоизмерността на материалната Вселена, нейната маса винаги е равна нула.** Сумарната маса на материята във Вселената ще бъде огромна само за Наблюдателите от третото, четвъртото и петото измерение...

Анастасия: Масата на Вселената е равна на нула? Това нали показва илюзорността на света, като такъв, за което се е говорило в множество древни легенди на народите по света.

Ригден: Науката на бъдещето, ако избере пътя, указан в твоите книги, ще може плътно да се доближи до отговорите на въпросите за произхода на Вселената и нейното изкуствено създаване.

Анастасия: Има още един въпрос. В съвременната наука има предположения, че в ядрата на почти всички големи галактики има свръхмасивни черни дупки. Това съответства ли на действителността?

Ригден: Не. Това предположение възникнало у учените, защото активните галактики изпускат много мощно излъчване и звездите около тези центрове се движат така, сякаш са привлечени от нещо невидимо за съвременната техника, но много масивно. Но в галактическите ядра няма черни дупки. Там просто действат малко по-други закони.

Анастасия: Спиралните галактики били сред първите открити. Играе ли формата на спиралата някаква особена роля в микро — и макросвета на Вселената?

Ригден: Да, и това е свързано със структурирания ход на енергиите, съхраняването на информация и нейния обмен, като цяло, с по-задълбочена физика. Ако внимателно се изучи този въпрос, може да се разбере, че **много неща в материалния свят се разполагат под формата на спирала** или извършват движение по спирала, започвайки от микро — и завършвайки до макрообектите. Например, да вземем микрообектите от нашия свят, този същият цитоскелет на еукариотни клетки. Както ти помниш определението по биология, еукариотите — това са организми, клетки които имат оформено ядро.

Анастасия: Да, към това надцарство се отнасят всички висши животни и растения, гъби, едноклетъчни и многоклетъчни водорасли, протозои.

Ригден: Вярно е. В техния цитоскелет ти ще намериш и линейно усукана спирала, и двойна спирала, и супер спирална структура.

Анастасия: Точно! Техните клетки имат ядро, заобиколено от мембрана и хромозоми от спираловидна структура, съдържащи биополимер, който също влиза в състава на живите организми — двойна верига ДНК молекула. В повечето случаи ДНК има структура на двойна спирала! Дори в някои бактерии, които се отнасят към прокариотите (организми с недиференцирано ядро), има единична ДНК молекула с двойна спирала във вид на пръстеневидна верига.

Ригден: Съвършено вярно. Спомни си също процеса на делене на клетката, участието на хромозомите на женската клетка в него, хромозомите на мъжката клетка... На всички фази на клетъчния цикъл основата на хромозомите съставляват хромонемите.

Анастасия: Да, да, да. тези нишковидни структури.

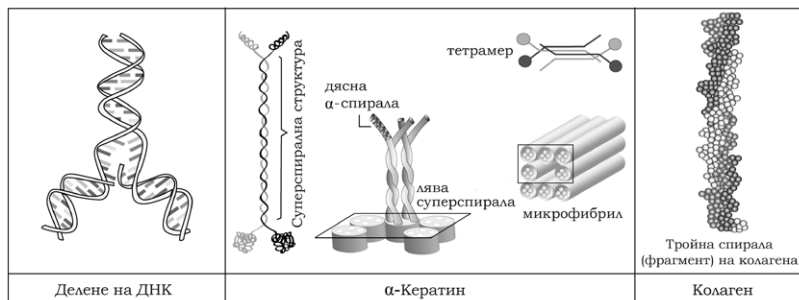
Ригден: Обърни внимание на такава особеност: в неделяща се клетка те са разсукани, така да се каже, деспирализирани, а по време на деленето на клетките са плътно усукани по спирала, образно казано, *във вид на две преплетени змици...* Е, и както ти разбираш, във функциите на ДНК влиза съхранение на информация, нейното предаване и реализиране на генетичната програма за развитие.

Въобще, ако се разгледа по-подробно биохимията на животинския организъм, в това число и на човека, то може да се намери значително разнообразие от типове спирали (ляво-въртяща се спирала, дясно-

въртяща се спирала, тройна спирала и така нататък). Например, типичната молекула колаген се състои от три полипептидни вериги от различни типове (α -спирали). Те са усукани, като правило във вид на дясна тройна спирала. А какво е това колаген? Това е най-разпространеният нишковиден белтък в организма на животните, което е около 25% от общия белтък. Той съставлява основата на колагеновите влакна на съединителната тъкан, осигурявайки нейната здравина и гъвкавост. Тоест от него се състоят костите (същия този череп, гръбнак и така нататък), хрущялите, сухожилията.

Или друг пример. Какво е това косата, ноктите на човека, а при животните — пера, нокти, бодли, козина? Това са структури, съставени главно от кератин (рогово вещество). Кератинът, като структурен белтък също е изграден преимуществено във вид на спирала, например същия този структурен белтък на косата или козината с α -кератин. В него по-голямата част от пептидната верига е усукана в дясната α -спирала. А вече двете пептидни вериги образуват единна лява суперспирала.

1

2

3

Рисуника 1. Спираловидни структури:

- 1) делене на ДНК;
- 2) белтък на α -кератин;
- 3) тройна спирала на колагена.

Образно казано, такава спирално преплитане във вид на две змии. Суперспиралите, от своя страна, се обединяват в тетрамери, а те се свързват в по-сложно образувание. Осем такива сложни образувания вече съставят микрофибрила на косата или козината. Това са само видими процеси в материалния свят, които се зараждат на невидимото енергийно ниво в организацията на материята.

Спираловидната структура — това е една от най-удобните форми на дълговременно съхранение на информация. На днешен ден науката само се доближава до това разбиране. Например, благодарение на методите за тестване на ДНК, може много да се узнае за човека, включително да се направи генетична експертиза за установяване на биологично родство. По-рано за ДНК-анализа са използвали кръв. Сега подобни анализи се правят използвайки слюнка, коса, нокти на човек. В криминалистиката съдебните медици, по един единствен косъм, вече могат да определят възрастта, пола на човек. Те също така могат да определят какви вещества, микроелементи се съдържат в косата, в какъв период от живота на индивида те са преобладавали в по-големи или по-малки количества в неговия организъм. Тези данни, от своя страна, говорят за начина на живот на човека: какви лекарства е приемал, как се е хранил и така нататък. Анализът на ДНК на косъма в сравнение с други проби позволява на специалистите да идентифицират неговия "собственик". Този метод се използва и от археолозите при изследването на различни погребения, древни гробници, нали косата се съхранява даже по-добре от костите.

Наистина, това далеч не е предела на знанията. Науката все още стои само на прага на познаването на тайните на спираловидната структура (която в немалко количество съществува в човека), вз-

имовръзката на материята с енергиите. Между другото, знания за това е имало в древността. И за това свидетелстват — знаците и символите на древните хора, оставени във вид на записи върху ритуални предмети, камъни, погребални артефакти или върху символични архитектурни детайли, отгласи от магически ритуали, разпространени почти по целия свят сред различни народи. Между другото, ритуалите далеч не случайно били свързани, например, с косата, ноктите и костите — със спираловидните структури, които са способни да съхраняват и предават сила (информация). Информацията, или както преди са я наричали "спящата сила", се активирала (пробуждала) с помощта на заклинания, тоест определени звукови вибрации или съсредоточаване на силата на мисълта и вниманието. Тези знания се използвали от хората, както в позитивен, така и в негативен аспект. Разбира се, подобни ритуали са се съхранили и днес, но в по-голямата си част те вече са абсурдно изкривени от хората, това е вече празно подражаване с изгубен смисъл.

Анастасия: У много народи съществуват различни поверия, даже забрани, свързани с тези същите коса и нокти. Например, считало се е, че отрязаните коса и нокти не бива да се разпръсват небрежно, където и да е, тъй като те носят определена енергийна информация за собственика си и могат да попаднат в недоброжелател, способен да ги използва за негово зло. А у някои народи има даже забрана за плюене: не бива да се плюе къде да е, тъй като се смята, че тази слюнка може да бъде хваната от магьосник, за да нанесе проклятие на човека. Ето, ако се въведе забрана за плюене на жителите на градовете, може би културата щеше да се увеличи, тротоарът би станал по-чист и може би хората щяха да страдат по-малко от всякакви разстройства и заболявания с неизвестен произход...

Ригден: Културата, разбира се, никога няма да навреди. Само че работата не в здравето, забраните, магьосниците и поверията. Всичко това е външно, но произтича от вътрешното на самия човек. Работата е в навика, доминирането на определено мислене на индивида, в ежедневния избор. Ако човек очисти ума си от идеологическата разруха и си определи за правило съзидателни духовни приоритети в своя живот, тогава никакви магьосници с техните поверия не са му пречка.

Анастасия: Напълно съм съгласна с вас... Не е изненадващо, че в разпространената литература на сегашното общество почти на всяка крачка са описани примери за отрицателно въздействие с помощта на тези спираловидни структури. Но ако има отрицателни, трябва да има и положителни примери. Вие споменахте, че тези знания се използвали и в позитивен аспект.

Ригден: Да кажем така, изначално знанията се давали на хората именно в позитивен аспект. Ето, да вземем косата. Тя съхранява информация за човека, връзката с неговата физическа и енергийна структура. За връзката на косата с енергийната структура, до което разбиране все още не е достигнала съвременната наука, са знаели в дълбока древност. Сега могат да се намерят само отгласи за това. Например, древните славяни, както впрочем и други народи, считали, че разпуснатите коси придават на жената магическа сила или че у мъжа (воина) малък кичур коса, спуснат до раменете, взет именно от темето, също има магическа сила. Всичко това са остатъци от предишни знания за енергийната структура на човека и възможностите за правилното ѝ използване в живота за помощ на духовния път.

Даже кичур отрязана коса съхранява връзката с човека. По-рано, когато изпращали някой от

общността на далечно пътешествие за определени цели, то човекът оставял на общността свой кичур коса. Общността, по време на изпълнението на неговата мисия, периодично сядала в кръг, поставяйки тези коси в центъра, и извършвала това, което днес биха нарекли медитация, молитва. Тоест хората от общността, намирайки се в изменено състояние на съзнанието (в медитация), чрез кичура коса надарявали този човек с допълнителна духовна сила в качеството на подкрепа при изпълнението на неговата мисия.

Между другото, по-рано за тези цели, когато общността се опитвала духовно да помогне на конкретен човек, от него били предварително отрязвани кичури коса на три места, все едно символизиращи триъгълник над главата: на слепоочията (по-близо до точката над ухото) и на тила. А след това общността, така да се каже, медитирала над тези коси. Това се използвало за помощ при блокирането на негативното състояние (свързано с миналото на човека) и за погасяване на изблиците на неговото Животинско начало. От челото никога не подстригвали, тъй като предната част на човека и пространството пред него се считали за свързани с духовното направление, пътя напред.

Всъщност, чрез косата върви, макар и слабо, кратковременно, но напълно реално въздействие върху човека. Но такава въздействие може да се усили само това, което доминира в дадена Личност. С други думи, чрез косата на добър човек, въздействайки с дълбочинните вътрешни чувства, друг добър човек е способен да предаде позитивна енергия, усилвайки в него за определен период от време позитивните сили. Но, разбира се, основната работа над себе си остава за самата Личност.

Интересното е, че по-рано знанията за такава допълнителна сила са се използвали в магически

ритуали само за духовна помощ на човека. А сега, основно, те са или изкривени, или ги използват в негативна посока. Хората някак си са забравили, че тези знания са им били дадени за помощ един на друг.

Анастасия: В някои съвременни религии има обред за подстригване на косата. Например, подстригването за монаси в християнството, ритуала на обръсването на косата при мюсюлманите, които извършват поклонничество в Мека или обръсването до голо в будистките монашески общности, или пък на предната част на главата при китайците, манджурите, айните в качеството си на жертва към Бога. Какво лежи в основата на тези ритуали?

Ригден: Това вече са чисто символични действия, които в религиите се тълкуват като окончателна раздяла на човека с цялото свое минало и взимането му на решение да служи на дадената религия, разглежда се като "жертва към Бога". Всъщност, ако човек външно се е подстригал или обръснал, но вътрешно не се е променил качествено, то всичко това така си и остава символика. Повтарям, важни са не атрибутите, дрехите, външният отличителен вид, а вътрешната съставна на човека. Същото това кръстообразно отрязване на косата, бръсненето на темето, на челото — това вече е изкривено предаване на знанията, тълкуване от самите хора, чисто символична тяхна външна демонстрация на връзката на човека с Бога, неговото шествие по духовния път и принадлежност към тази или онази религия.

Анастасия: Да, не напразно хората казват: не съди за човека по външния вид... Връщайки се към въпроса за спиралната форма в микро- и макросвета, аз си спомних, че движението на електрона в непроменящо се във времето магнитно поле нали също е спираловидно.

Ригден: В природата много явления са свързани с такова движение. Обърни внимание на мащабните природни явления, например въздушни циклони, антициклони, гигантски океански водовъртежи (така наречените рингове, центърът на които може да се намира на десетки метри под нивото на океана), полетата на спиралната турбулентност, генерирането на спирални вълни и така нататък, спираловидната структура и движението на макрообектите, например галактиките.

Даже ще кажа повече за спиралната форма в макросвета, това, което е неизвестно на днешен ден в науката, но е отразено в древните легенди на различните народи за сътворението на света. Между другото, умните хора си струва да се замислят, защо въпреки видимото многообразие от описания на всевъзможни варианти на световната картина, в различните народи основните сведения са удивително сходни? Освен това само в няколко случая ето такива "съвпадения" могат да се обяснят с контакти между културите. Откъде древните са знаели как се е зародила Вселената и живота в нея, че полярните космически начала имат нещо общо помежду си? Защо древните хора са възприемали света като вечно формиране, а всичко съществуващо в него — като плод на борба. Откъде те са знаели за съществуването на различните "пространства", гъстонаселени "с различни богове и духове" (3, 7, 9 и повече "небеса", "земи", "небесни земи" и така нататък), за "многостепенната Вселена", за понятието на единната първооснова на Вселената, която задава формата, качествата, свойствата на света, но самата е лишена от всички тези признаци?

Защо в митовете се открива сходство в количествените и качествените характеристики на стихииите и най-често се говори именно за четирите стихии: вода, огън, въздух и земя? Защо в болшинството от

случаите тези четири стихии ги обединява петият централен елемент и всичко това заедно се привързва към материалната основа на света? Например, у древните китайци петте основни елемента на света се обозначавали с термина "у-син" ("у" означава "пет", а йероглифа "син" — "да действа, да движи"), тоест "пет елемента, пребиваващи във вечно движение". Развитието на света у тях се определя все пак като взаимодействие на два противоположни космически принципа — ин и ян. В древните писания на Индия, освен четирите стихии, важна роля във Вселената са отреждали на Душата (атман), разума (манас), а също на времето (кала), пространството (дик) и на такова понятие като "акаша". Субстанцията "акаша" била представена като нещо неделимо и всепроникващо. На нея се приписвал само един характерен признак — Звук. Именно тя, съгласно древноиндийското описание, свързва всички изброени субстанции, тоест четирите материални и четирите нематериални. Много свещени легенди на народите по света пазят знания за това, че човек се състои от пет основни части.

Между другото, представите на древните хора за живота и смъртта качествено се отличавали от съвременния мироглед. Смъртта, според техните възгледи, не се явявала окончателно унищожаване на човека. Животът и смъртта са тясно свързани помежду си, те се допълват един друг. Смъртта се разглежда в преданията като преход към друга форма на съществуване. Но този преход зависи от духовното качество на живота на човека, затова и се казвало, че животът поражда смърт, а смъртта — живот. Да умреш значи да се родиш отново според своите заслуги или да отидеш в по-добър свят. При това този преход в *друг* свят се свързва с преобразяването на човека, а също с прекосяване през "космическите води" (съгласно различни легенди: на лодка, птица, кон, змия или фантастично същество).

Е, и разбира се, в преданията на народите по света се описва как именно ще загине Вселената. Умните хора си струва да се замислят за това, откъде древните са могли да знаят за всичко това и да мислят с такива мащабни категории. Нали хората от далечното минало в болшинството си не са виждали много по-далеч от мястото си на живеене, да не говорим вече за космоса и още повече за раждането и гибелта на Вселената.

Но знанията за Вселената ги е имало! И общата същност, върху която са се формирали космологичните митове на народите по света, говорейки на съвременен език, е била такава. *От света на Бога* (който се именува в легендите по различен начин: световните води, световния океан, света на Изначалното, на Твореца), *се появил Първичният Звук* (митичната Птица, Звукът, Първия Логос, Божието Слово). Понякога в легендите се упоменава образуването на света от хаоса. Но трябва да се разбере, че гръцката дума "хаос" (chaos) — "зеене", произлязла от корена "cha-", думата "chaino", "chasco" — "зея", "зейвам". Така че хаосът в митологията има значение "прозяване", "зеещо пространство", "пусто протежение".

Анастасия: Почти като в началото на Библията, където е казано за сътворението на света: "Земята беше безвидна и пуста; тъмнина се разстилаше над бездната и Дух Божий се носеше над водата".

Ригден: Това сега в руския синодален превод на Библията е бездна. А изначално в древно-месопотамския текст, откъдето от еврейските жреци била заимствана шумеро-вавилонската космология, това са били "първичните световни води", "море". И ако ти погледнеш значението на глагола "носел се" в оригинала, от който се е правил преводът, то ще

видиш, че той също се е използвал и за "носачка", която мъти своите птичета в гнездото. А "духът божий" (в руската транскрипция — "руах елохим") произлиза от древносемитския корен, родствен на арабския "рух". От този корен е образувано името на гигантската митична птица Рух, която досега фигурира в древните приказки на арабите.

Анастасия: Вие искате да кажете, че този библейски сюжет е бил направен върху основата на по-ранни митове на други народи за това, че светът е сътворила голяма птица, витаеща над първичния световен океан? Като цяло, да. Нали мотивът за извличането на земята от първичните води именно от птица се явява доста разпространен мит сред народите по света. Оказва се, че тук целият смисъл е в движението, действието и в творението свихе на този свят.

Ригден: Съвършено вярно. Така че, *Първичният Звук породил Вселената във формата на кълбо* (световно, космическо яйце, Златен Зародиш, първично семе). *На неговата повърхност под действието на силите на Аллата (първичната енергия, пораждаща жизненото движение) започнала да се образува материя* (част от енергията започнала да се преобразува в материя). *Благодарение на тези същите сили на Аллата* (в митологията — Прамайката на всичко съществуващо, съзидателното божествено женско начало, творящото, жизнедеятелно Начало, Птицата-майка, Божията воля, силата на мисълта на Бога), *материята започнала да взаимодейства между себе си*. Аз вече някога разказвах по-подробно как именно се е образувала Вселената, какво в действителност е това Алат, време, пространство и гравитация.

Анастасия: Да, аз включих тази информация в книгите "Сенсей-IV" и "Езоосмос".

Ригден: Добре, значи сега вече е по-понятно, за какви процеси идва реч. Така че, в местата на най-голямо съсредоточаване и действие на силите на Аллата върху повърхността на това изначално кълбообразно състояние на Вселената, материята започнала да се натрупва в определени образувания. Те и станали "прародителите" на бъдещите галактики, в които се е зародил животът. (В различни предания това е отразено в образите на появяването на огромен първочовек, гиганти, прародители, образуващи със своите тела Вселената, а впоследствие, след смъртта, разединени на части и даващи живот на другите образувания). Между другото, в тези първични струпувания и се появили огнища на топлинно излъчване, които останали на нивото на микровълновия диапазон и сега. Днес те вече са известни на науката като микровълново фоново излъчване (реликново излъчване). Това е проявлението на първодействието на силите на Аллата при създаването на материалния свят. *Въобще трябва да се отбележи, че именно благодарение на Аллата започнало даряването с живот на материята и подреждането на всичко съществуващо.*

И още един много важен момент в образуването на Вселената, който дава разбиране какво именно представлява тя сега. *Стремежът на силата на Аллата към единна подредена форма (в посока към Бог) задал движението на Вселената "отвътре навън" и започнал да я развърта по правилна спирала, на разширение. Така била зададена функцията на съзидание. (Движението "отвътре навън" у народите от времето на горния палеолит символически се изобразявало във вид на правилна ☸ свастика ("права", "дясна" свастика), тоест във вид на кръст с краища, огънати на лявата страна. Тя символизира движението по часовниковата стрелка — в дясна посока. Между другото, в превод*

от санскрит, древноиндийската дума "svastika" от "su" — "свързано с благото", тоест "су-асти" — "прекрасното съществува, "благо съществуване").

Но едновременно, завъртайки Вселената по правилна спирала, силата на Аллата породила и противодействаща на нея сила. Последната започнала да развърта движението вътре във Вселената по обратна спирала в противоположната на основното направление на действието на Аллата — "отвън навътре", обединявайки материята в единен материален Разум (Животински разум). Така била зададена функцията на разрушаване, противодействие на силите на Аллата. (Движението "отвън навътре" у народите символично се изобразявало във вид на неправилна, агресивна, ☩ обратна свастика, тоест във вид на кръст с краища, огънати на дясната страна. Тя символизира движението обратно на часовниковата стрелка — в лявата посока. В митологията зараждането на противоборстващата сила е зафиксирано в образа на появата на огън от водата).

Анастасия: Що се отнася до разбирането на завъртанятия на двете свастики в своето време на мен ми помогна вашето уточнение, че ако в чаша с чай с лъжица се завърти "вихър" (фуния) по часовниковата стрелка, то по краищата може да се наблюдава завъртане на вълни с правилна свастика. А ако тази течност се завърти обратно на часовниковата стрелка то — завъртане на вълни с обратна свастика.

Ригден: Вярно е, това е най-добрият пример, с който човек се сблъсква всеки ден. Така че, по този начин, във Вселената възникнали две противоположни сили: голямата сила, която развърта Вселената отвън и малката сила, която ѝ противодейства отвътре в самата Вселена. След проявлението на тези две сили Вселената загубила формата на

кълбо и се сплескала под тяхното действие, тоест се свила, направила се по-плоска. Този момент е зафиксирал в космическите легенди на народите по света във вид на разцепването на световното яйце, неговото разделяне на две половинки, от които били сътворени небето и земята, а между тях поставени разделения (пространства) и води. В други случаи се говори за това, че останалите след разцепването на яйцето компоненти се разширили и се превърнали във Вселената. В трети случаи се упоменава за разделянето на света на две стихии или на две божества с правопротивоположни функции, създаването на невидима двойка.

Самите спирали са представени в митовете, например във вид на първата двойка богове с противоположни функции (у единия — божествена същност, у другия — демонична), от които са произлезли останалите богове. В друг вариант на легендите — във вид на полухора — полузмии (при това съзидателни, явяващи се божества на водата — с характерния зелен цвят на техните тела). В трети — персонажи, които възплъщават порядъка, водите на живота, плодовитостта, светлината и противоположните им — безпорядъка, смъртта, тъмнината, непарно същество (например, съгласно африканските митове — чакала, който възжелал да стане господар на Вселената). Ето така в митовете и било зафиксирано образуването на Вселената. Просто у съвременните хора вече е загубено разбирането на духовната страна на въпроса и всичко е сведено до нивото на материалното възприятие на древните сказания.

Анастасия: Излиза, че сега Вселената се разширява по спирала за сметка на движението на Аллата?

Ригден: Да, и на всяко ново, по-голямо завъртане скоростта му се увеличава, при това времето за преминаване на извивките се запазва същото. Така

че, общото движение на материята във Вселената, в това число общото движение на галактиките, се извършва по спирала.

Анастасия: Това е действително важна информация, откриваща поглед към света под съвършено различен ъгъл.

Ригден: Между другото, думата "спирала" възникнала от латинската дума "spira", което означава "завиване, извивка", "извиване на змията". Последното обозначение дошло от Изток, където змията се е считала за свещено животно и много неща за невидимите процеси на света са се обяснявали тогава на хората с разбираеми за тях примери от видимия свят. Същото това спираловидно движение се е обяснявало с нагледният пример за извиването на змията.

В духовните практики също много неща са свързани със спираловидното движение на енергията. Например, на Изток в древна Индия, скритата огромна потенциална сила на човека се явява енергията Кундалини, хранилището на която е разположено в основата на гръбначния стълб. От дълбока древност тя се е изобразявала във вид на символ — *спяща змия, навита в спирала три пъти и половина*. Между другото самата дума "кундалини", в превод от санскрит, означава "навитата (сила) в спирала", "навитата във формата на змия". Пробуждането на дремещата "Змия Кундалини" и нейната активация се счита за едно от висшите постижения в духовните практики. Но всъщност, както ти вече знаеш, това е само етап в духовното развитие, само поредното стъпало, не повече от това.

Ще отбележа, че в митологията на различните народи по света символът на змията са свързвали с плодородието, женската произвеждаща сила, земята, въздуха, водата, огъня (особено небесния), а също с

Мъдростта. А сега съпостави това с вече известната на теб информация. Например за деленето на клетките, за движението на електрона, въздушния циклон, антициклона, водовъртежа. Или също с функцията на спираловидните структури (същата тази ДНК), свързани с дългосрочното съхраняване и предаване на информация. Ето ти и символът на Мъдростта. Така че това е само малка част от това, което е известно на днешен ден. А има също и много знания, например за Земята, за космоса, за тези същите галактики, които засега хората отнасят към "примитивната митология", защото съвременната наука все още не е опознала явленията, описани в нея на асоциативен език. Няма да кажа, че тези знания са се съхранили в първоначален вид, но въпреки това, даже с примеси от човешката фантазия, знаейки същността на глобалните физически процеси, те може да се разберат.

Анастасия: Ако може, приведете, моля, пример за подобни знания.

Ригден: Моля, да вземем същите тези космогонични митове на Европа, Азия, Африка или Америка. Много от тях са свързани с образа на змея, навит на пръстени. Конкретно, ако се вникне в същността макар и на известните на теб легенди на Древна Индия за този същия световен *хилядоглав* (в други интерпретации *седмоглав*) змей Шешпа, може много да се разбере. Нали той, съгласно древните предания, не само поддържа Земята, но и благодарение на своите безброй *пръстени* служи като ложе за бог Вишну. Освен това, в легендите се описва, че със своите безброй усти, той постоянно е зает с възпяване на славата и името на бог Вишну.

Анастасия: Да, Вишну това нали е един от висшите богове в индуистката митология. Брахма, Шива и Вишну съставляват божествената триада — "три-

мурти", тоест "три образа" в превод от санскрит. Името Вишну в индийската традиция се трактува като "всеобгръщащ", "проникващ във всичко", като всемирно оживляващо начало.

Ригден: Вярно е, съгласно тази легенда се счита, че в края на всеки световен цикъл змеят Шеша бълва отровен огън, който унищожава Вселената. След това Вишну потъва в сън, почивайки си на този змей, плаващ през световния причинен океан. Когато бог Вишну се събужда, то замисля ново творение, лежейки на *пръстените* на змея Шеша. Тогава от пъпа на Вишну израства *Лотос*. От Лотоса се проявява Брахма, създаващ Вселената. И настъпва нов световен цикъл... Любопитно, постоянният епитет на змеят Шеша се явява Ананта, тоест "Безкраен".

Анастасия: Змеят, олицетворяващ безкрайност... Ананта се явява символ на безкрайност. Интересно е, така, ако предположим, че под пръстените на змея се е имало предвид спираловидното движение на енергията...

Ригден (усмихнал се): Ще кажа даже повече, в някои митове змеят Шеша се разглежда като *илюзия* на Вишну, а в някои като част от Вишну... Почети по-"заземени" митове. Например за египетския змей Мехента, обкръжаващ Земята, или пък скандинавският змей Мидгард-Йормунганд, който съгласно легендите живее в океана и опасва цялата Земя... Или вземи митологията на народите на Западна Африка, тези същите догони. У тях има упоменание, че Земята е обкръжена, подобно на обръч, от пространство със солена вода. Всичко това го обвива огромна змия, захапваща своята опашка. А в центъра на Земята се намира железен стълб и земният диск се върти през деня около своята желязна ос. Или обърни внимание на митовете на индианците от централната част на Южна Америка, съгласно

които е имало времена, когато небето е паднало на земята и да ги разедини е можел само змеят, който се е увил около небето и земята. Счита се, че и досега той ги удържа разединени.

Анастасия: Тоест това напълно може да бъде някакво силово поле със спираловидна структура, което удържа в равновесие двете среди?

Ригден (усмихнал се): А ето у индианците от басейна на Амазонка се е съхранил митът, че Змеят Боюсу през деня се явява на света във вид на Дъга (като господар на дъжда, пиещ небесна вода), а през нощта се проявява във вид на черна дупка сред Млечния път.

Анастасия: Черна дупка? Ама че работа!

Ригден: Знания има, само за тяхното разбиране трябва качествено *друго* световъзприятие. Така че, връщайки се към разговора за космоса. Черната дупка е уникално явление в този свят. Тя привлича материята и я унищожава, при това отблъсквайки от себе си (съответно съхранявайки) информацията, образуваща материята. И над това си струва да се замислят умните хора, защото разбирането на дадения процес ще даде истинен отговор на въпроса за сътворението на Вселената, та и не само на него. Този отговор ще промени изкривената човешка представа за явленията на макрокосмоса и микросвета. Тогава ще стане понятно защо информацията никога никъде не изчезва и защо тя, отблъсквана от черната дупка, се концентрира в определени участъци на Вселената. Какво заставя тези информационни блокчета да се подреждат по определен начин и от Нищо да творят материя? Защо сякаш от никъде в просторите на Вселената се появяват молекулярни облаци и как в тях се образува електромагнитно

поле? Какво заставя молекулите да се обединяват в макрообекти, например, гигантски звезди? И в крайна сметка, какво поражда живот, и не просто живот, а понякога и Разумен? На пръв поглед това са един вид сложни въпроси. Но ако любознателният човешки ум съпостави всички предишни знания, изложени в твоите книги, с това, което аз сега разказах, и раздвижи малко своите "пенопластови блокчета", то много неща могат да се променят, най-малко хората... Макар че аз нищо ново и не съм разказал. Всичко това вече някога е било известно на човечеството.

Анастасия: Тоест на хората им е било известно за съществуването на информация, която твори материя.

Ригден: Отчасти. Например, в този същия Древен Египет, тези знания като наследство за потомците, били записани на златни пластини. Впоследствие хората нарекли това наследство — Книгите на Тот. Макар че тези пластини и били унищожени, поточно претопени, защото хората в болшинството си винаги са ценили златото повече от Знанията. Но все пак, преписаните на папируси копия на табличките, по-скоро някаква тяхна част се е съхранила. За съжаление, тези копия в различните времена неистово се унищожавали от жреците, където и те да са ги намирали. Защото информацията, съдържаща се в тях, в буквален смисъл подкопавала властта на жреците над хората. Въпреки това, нещо е останало. И това нещо, бидейки съхранено и отново скрито в планините на Хърватия, през втората половина на XIX век дало на света двама видни учени. Но когато през 1936 година то попаднало в грешните ръце, то предизвикало необратими последствия, свидетели на началото на които станали мирните жители на Хирошима и Нагасаки.

Анастасия: Да, прословутия човешки избор.

Ригден: Така че, като цяло, макар тази информация и да е важна за бъдещето, но тя ще предизвика най-голямото възмущение... да кажем така, у сегашните "жреци от науката".

Анастасия: "Жреците от науката"?

Ригден: Да, аз имам предвид тези, чиито стремежи са насочени не към развитието на науката, а на удържането на "короната" на собствената си глава и считащи, че тяхното мнение в науката е непоколебимо. Те, разбира се, на публично място просто ще закипяват от гняв, опитвайки се да линчуват тези Знания и в глупав смях над Истината, ще скриват своя страх пред нея.

Анастасия: Но в света нали има и истински учени, тези, които жадуват да познаят Истината заради Истината, съзнанието на които не е замъглено с подобни мнения на "авторитети".

Ригден: Безусловно, тези Знания ще намерят и онези, които действително се явяват Истински Учени. Хората ще започнат да проверяват дадената информация, да съпоставят и, в края на краищата, ще стигнат до Истината. Всичко това, което аз умишлено не съм доизказал, любознателният ум, виждайки посоката и вече изложените Знания, ще е способен да намери сам, откривайки своя път към познаването на Истината. А що се касае до "авторитетите", то в истинската наука няма "авторитети" и не може да има. **Истинската наука — това е процес на познаване на Истината, а не средство за постигане на власт.**

Когато се потвърди тази информация за черната дупка и за най-тежките микрообекти в нашата материална Вселена (а това е възможно да се направи

даже при съвременната техника), то тези открития не просто ще отговорят на много нерешени сега въпроси на науката, започвайки от зараждането на Вселената и завършвайки с преобразуването на частиците в микросвета. Това кардинално ще промени цялото разбиране за устройството на света от микро — до макрообектите и явленията на техните съставляващи. Това ще потвърди първичността на информацията (духовната съставляваща). Всичко е информация. Материята като такава я няма, тя е вторична. Кое е първично? Информацията. Разбирането на това ще измени много. Това ще създаде нови направления в науката. Но най-главното, хората ще отговорят на въпроса как всъщност е устроен човекът. Нали досега се премълчава за неговата Същност и общата, различна от физическото тяло, енергийна структура. Това разбиране, от своя страна, кардинално ще промени мирогледа на много хора от материалното на духовното.

Анастасия: Да, това може действително да обърне цивилизацията в руслото на истинско духовно развитие.

Ригден (с усмивка): От твоите уста... на хората в ушите.

Анастасия: Искане ми се да вярвам, че хората ще чуят това. Нали това са такива уникални Знания...

Ригден: За човека те са само тогава уникални, когато той вече разбира доста извън шаблоните на материалния свят, когато неговата Душа се стреми отвъд хоризонта на събитията. А нали мнозина... Колко пъти са се давали Знанията в разни времена. За хората е свойствено с времето да ги губят. А защо? Защото човешкият ум дотолкова усложнява простото, че после сам не е способен да разбере Истината.

Между другото, има една **древноиндийска притча** по този въпрос. Тя се отнася към това време, когато жената не само е била равна в правата с мъжа, но и нейната духовна мъдрост била много почитана... "Живяла на света жена — Майстор на име Видия (това име в превод от санскрит означава "Знание"). Тя имала възпитаник на име Амрит ("безсмъртен"). Когато възпитаникът пораснал, Майстор Видия му казала: "Ти вече си възмъжал, умееш да контролираш своите мисли, умееш да сдържаш своя гняв и да управляваш емоциите. Иди в света. Ти си готов за това, да намериш и познаеш единното зърно на Истината". Амрит попитал: "Майстор Видия, аз съм ви благодарен за вашите мъдри думи и добри дела. Те ме научиха на много. Но дайте поне намек, къде да се търси единното зърно на Истината?" Майстор Видия само се усмихнала и отговорила: "Слушай своята Душа, тя ще ти подскаже вярната посока".

Не успял Амрит да влезе в големия град, когато чул новината, че императорът на страната устройва велико събрание на мъдреците, на което ще бъдат водени спорове и дискусии за смисъла на живота. Победителят го очаквала императорска награда — сто крави, чиито рога са окичени със злато. Амрит отишъл на събранието, в надежда да чуе там отговора, къде той да намери единното зърно на Истината. Но на събранието се случило нещо неочаквано за него.

Когато на мъдреците бил зададен въпрос: "В какво е смисълът на живота?" Всеки от тях започнал да отговаря по своему. Една жена от мъдреците казала: "Този свят за човека е временно пристанище. Човек се ражда със стиснати юмруци, опитвайки се да покори този свят. А си отива от живота с отворени длани, така и не вземайки от света нито прашичка. Смисълът на живота е в раждането на човешките желания, творящи неговата посмъртна съдба". Мъж

от мъдреците продължил дискусиата: "Желанията у човека са множествени, като морския пясък. А делата на човека са единични, като гранитни камъни. Делата на човека съставят неговия живот. Неговите лоши или добри дела стават неговата лоша или добра съдба. Смисълът на човешкия живот се състои в това, което той прави всеки път тук и сега". Друга жена от мъдреците му отговорила: "Делата се явяват следствие от мислите на човека" Ако човек действа със зли мисли, то страданието го следва, като колело на каруца зад краката на вола. Ако човек действа с добри мисли, то радостта го следва, като сянка от яркото слънце. Смисълът на човешкия живот се таи в неговите мисли".

Така дискусиата продължавала до обяд. Накрая, един от знаменитите учители по онова време, славещ се в двора със своята ученост, промълвил: "От емоциите проблясват мисли като пожар от мълнии. Такъв, какъвто човек е бил вчера, утре вече няма да бъде. Да умееш да извличаш уроци от живота, значи да живееш два пъти. Смисълът на живота е в промените, които се пораждат от тежък труд и вълнения." Сред мъдреците възникнала тишина. И доколкото никой от тях така и не отговорил, Амрит, стоящ сред простия народ, решил да поучаства в дискусиата и казал: "Животът на човека преминава, подобно на сън. За да се разбере неговия смисъл, е нужно да се събудим. Промените във външното са полезни само тогава, когато те излизат от вътрешния свят на човека. Всичко, което го има и което го няма в този свят, е тук — в Душата на човека. Познаването на тази Истина е смисълът на живота." След тези думи простият народ възликувал, а мъдреците одобрително закимали глави, съгласявайки се с мъдростта на думите на неизвестния юноша. Императорската награда била връчена на Амрит. Така в един ден той неочаквано овладял богатство и слава.

След събранието на мъдреците към Амрит се приближил знаменит учител, който преди това побеждавал в спор всички свои съперници и от когото юношата така неочаквано отнел победата. Той попитал Амрит какво го е довело в тези краища. И когато узнал за търсенето на единното зърно на Истината, то зарадвано произнесъл "О, юноша! На вас неопишимо ви провървя. Днес вие придобихте не само богатство и слава, но и верен приятел и мъдър учител в мое лице. Мен добре ме познават в окръга. Аз обучавам на различни науки, в които са скрити много зърна Истина". След разговора със знаменития учител, Амрит поискал да стане негов ученик и похарчил всичките пари за обучение при него на различни светски науки. Скоро той се прочул като един от най-добрите му ученици, овладявайки много езици и изучавайки всички науки от онова време.

Преизпълнен с гордост за извършените деяния, Амрит се върнал в дома на Мъдростта. Майстор Видия по това време пребивавала в градината. Зарадван от срещата, той започнал да разказва за своите странствания: "Когато аз излязох от дома на Мъдростта, се случи нещо неочаквано. В онзи ден императорът на страната организираше велико събрание на мъдреците. Аз отидох там с надеждата да получа отговор на своя въпрос. На събранието се водеха спорове и дискусии за смисъла на живота. Аз изказах мнение. И неочаквано ми връчиха императорската награда. В един ден придобих богатство и слава. Аз реших да похарча всичките пари на обучение при знаменит учител, за да позная зърното на Истината. Сега аз придобих много знания в различни науки и мога да разкажа за много зърна на Истината във всяка от тези науки..." И Амрит започнал да разказва това, което той е научил. Въпреки това, Майстор Видия, изслушвайки разказа му за постиженията и придобитите знания, само се усмихнала, а после каза:

"Ти показа своята ученост. Всичко това, на което си се научил в света — това са знания от ума. Но това не означава, че ти си открил и познал единното зърно на Истината. Множеството се ражда от Единното. За да се проникне в същността на Съкровеното, са нужни чувственост, осъзнатост и разбиране." Майстор Видия вдигнала от земята плод от най-близкото дърво и го показала на Амрит: "Ти си изучил това, от което е изтъкан видимият свят, но ти си пропуснал това, от какво е направен и заради какво всичко това съществува." Майстор Видия разделила плода наполовина. Изваждайки от там семето, тя също разделила и него, показвайки на Амрит мекото вътре в семето. "С помощта на ума ти си познал видимата сърцевина на семето, от което израства голямо дърво. Но само с помощта на чувствеността ще можеш да познаеш невидимото, тази животворяща пустота, благодарение на която израства голямо дърво. Семето е само вместилище на съзидаващата пустота. Животворящата пустота е изтъкана от единното зърно на Истината, от което всичко е било родено и в което всичко ще се разтвори отново.

Когато ти си започнал Пътя, това знание е било в теб. Благодарение на него ти си придобил богатство и слава. Но ти си използвал богатството заради ума. Богатството се дава за постигане на отговорност. Богатствата на света принадлежат на този свят, в който всичко е преходно и подлежи на смърт. Ако ти беше употребил богатството за благо на хората, ти щеше да намериш и да познаеш единното зърно на Истината, частичка от което има и в теб." "Но какво да правя? — развълнувано промълвил Амрит. — Аз вече нямам предишното богатство, за да поправам своята грешка." На което Майстор Видия отговорила: "Продължи своя път от там, където си спрял. Продължи своя път, оттласквайки се от опита, който имаш. Ти си придобил светски знания, които хората ценят и така опознават видимият свят. Иди и научи

хората на тези знания, но им покажи не само от какво е изтъкан видимия свят, но и това, от какво се състои той и заради какво всичко това съществува."

Амрит се удивил: "Как ще покажа на хората онова, за което сам не зная?" Майстор Видия се усмихнала и отговорила: "Стани този, за когото не знаеш. Стани самия себе си, нали в теб има частичка от зърното на Истината. Човекът е само вместилище за Душата — източника на неговата Същност. Намери това Единното, опознай Го. Това е и най-главното. Познавайки единното зърно на Истината, ти ще познаеш себе си." Амрит попитал: "Но как да направя това?" Майстор Видия отговорила: **"Използвай своя разум за благо на хората и получи опит. Когато твоите дела от чувствата заради Истината станат много повече от думите от ума заради Егото, тогава ти ще познаеш единното зърно на Истината."**

Анастасия: Интересна притча, актуална във всички времена.

Ригден: Проблемът на съвременното човечество е в това, че егоизмът е раздробил знанията толкова щателно, че е загубен единният смисъл, предназначението на тези знания. Затова днес, например, астрофизиците предпочитат да гледат изключително нагоре към звездите, построявайки фантастични теории за същите тези черни дупки. А археолозите и етнолозите предпочитат да гледат изключително надолу, потапяйки се в древността, изказвайки своите догадки за миналото...

Анастасия: Като цяло, няма единство в разностранното познание за единното, няма разширяване на кръгозора и най-главното — знанието на човека за самия себе си, за своята истинна Същност.

Ригден: За съжаление, това е така. Ще приведа още един любопитен пример по този повод. Както аз вече споменах, в Западна Африка има племе догони. В края на XIX век, когато водещите европейски страни започнали да разделят Африка на свои колонии, територията, където този народ живеел, както и техните съседи, се оказала под владичеството на Франция. В онези времена била развита търговията с роби от Африканския континент. Обаче догоните ги спасило това, че те живеели в труднодостъпни райони. Така че пръв за тяхното съществуване узнал служителят на колониалните войски, който съставял списък на племената "диваци". Отношението към този народ у него било съответстващо на шаблона, създаден от политиците на неговата държава, тоест "диваците — това даже не са хора". А ето, културата на дадения народ открил (и то за тесен кръг специалисти от Европа) вече френският етнограф-африканист Марсел Гриол. Него на първо място го интересувала духовната страна на живота на догоните, затова, в крайна сметка, жреците на това племе го посветили в своята тайна на тайните.

Анастасия: "На човека с добро сърце и чисти помисли се откриват тайните Знания"...

Ригден: Съвършено вярно... Но светът узнал за космологичната система на догоните не от трудовете на дадения етнограф, а от трудовете на астроном, който се увличал и от археология, и от етнография и могъл да съпостави всички тези знания. Така че, догоните и родственото им племе бамбара — това са едни от малкото народи, съхранили изначалните сведения практически с минимални изкривявания, понякога даже неразбирайки смисъла на тази информация. А последната е такава, че изпреварва с много достиженията на съвременната наука.

Анастасия: Любопитно.

Ригден: В космологията на догоните, а също и на бамбара, има сведения за значимата първична роля на вибрацията и спираловидното движение в сътворението на Вселената.

Анастасия: Догоните имат знания за спираловидното движение на Вселената?!

Ригден: Да. В митологията на догоните има върховно божество — бог-творец, създател на света, наречен Амма. В един от космогоничните митове на догоните се разказва, че светът е произлязъл от думата "Амма".

Анастасия: Много интересно: при африканските догони — "Амма", а при индийците, съгласно легендите, Вселената е произлязла от вибрацията на свещения звук "Ом". Във Ведите този звук също се счита за символ на приближаването на Душата към света на Бога и се обозначава с особен знак...

Ригден: Разбира се, всички тези легенди някога имали една и съща основа-Знание. Така че, съгласно митологията на догоните светът е произлязъл от думата "Амма". Освен тази дума, не е имало нищо. *Първата дума* дала началото на безкрайно малкия основен елемент на света, който догоните наричат "кизе узи" (той е също просеното зрънце По). Посредством вътрешна вибрация "кизе узи" се превърнало в "яйцето на света". В митологията на догоните Амма има епитет "*въртящ се вихър*", при това се посочва, че движението се извършва *по спирала*. Нещо повече, впоследствие се описват самите творения на Амма, в това число се упоменава за *седемте* свята, Слънцето и Луната. В частност, че Слънцето го обкръжава спирала от осем навивки от червена мед. А ето, Луната я обкръжава същата такава спирала, но от бяла мед. Удивително, но съвременната физика все още не е достигнала до нивото на научното разбиране на тези въпроси.

Но това още не е най-интересното. Връщайки се към сътворението на света... След създаването на "зърното По" и развъртането на движението по спирала, "невидимият Амма" започнал да създава знаци, които определят всичко в този свят: два "направляващи знака", които принадлежат на Амма и осем "главни"...

Анастасия: Знаци? Отчитайки, че Шамбала също общува и твори събития с помощта на знаци... Знаците — това въобще е особена тема. Във връзка с гореспоменатата легенда у читателите може да възникне въпрос, какво означава "направляващи и главни знаци"?

Ригден: Е, първо, вече самият факт за това, че догоните обладавали такива знания, свидетелства за това, че техните предци са ги получили благодарение на палеоконтакт. Двата "направляващи знака" — това са знаци, които може да използва само този, който в своята митология те наричат Амма. А ето, осемте "главни знака" — това са творящи знаци, които, когато се приложи към тях определена сила, образно казано, като ключ към ключалката, отварят някои възможности за управление на процесите както на съзидание, така и на разрушение. Много рядко, но се случва така, че "главните знаци" стават достъпни за човешкото същество.

Анастасия: Много рядко стават достъпни за човешкото същество... Та това е Граалът! Тези знания аз зафиксирах в книгата "Сенсей-IV". Вие някога споменахте, че Граалът се състои от дванадесет знака, а в митологията на догоните са упоменати осем, ако не се считат онези два, които на хората, доколкото разбирам, не са достъпни по принцип. Следователно, или догоните имали непълна информация, или била частично изгубена с течение на времето, или скрита от европейските изследователи, които записвали

техните митове. Но това, че Граалът се състои от "главни знаци", с помощта на които може да се моделира и коригира света по желание, косвено се упоменава в много легенди на различни народи.

Ригден: Съвършено вярно... Такива "свещени" за един или друг народ знания практически никога не се откриват напълно от жреците на племето, особено на случайни хора. А що се касае до Граала, трябва да се помни, че когато са го криели, не случайно са разбивали 12-те знака на четири части по три знака във всяка. Това в значителна степен затруднявало процеса на събиране на знаците и звуковото активиране на Граала. Знаците на Граала в определена последователност — това е като форма, като ключ към ключалката, която с помощта на прилагане на определена сила (звуковата формула на Първичния Звук) отваря извънпределни възможности за човека.

Анастасия: Четири части по три знака във всяка...

Ригден: Между другото, у тези древни народи са се съхранили упоменания, че числото четири въплъщава в себе си женското начало, три — мъжкото начало, а в сбор седем — основата на човешкото Съществуване (принципът на вечния живот), съвършенството.

Анастасия: Четири — въплъщава в себе си женското начало. Така че, ако Граалът го съставяли от четири части, то това, получава се, косвено указва към връзката със създаващата божествена сила на женското начало — Аллат.

Ригден (усмихнал се): Е, защо косвено?.. Между другото, по повод на Аллата. В космогоничните митове на народа бамбара, където се разказва за извънвремевия първоначален стадий на сътворението на света, се споменава за това,

че светът произлязъл от пустотата, надарена с движение — "гла". А "гла" породила звучаш двойник. В резултат се получила двойка — "гла гла". Като цяло, след редица преобразувания и трансформации, благодарение на вибрациите възникнали "знаци", които били предназначени за разполагане върху все още несъздадени предмети, за да ги обозначат. По време на акта на творението се появил духът Йо (от когото произлезли първите могъществени сили Пембо и Фаро, участващи в сътворението на света), 22 основни елемента и 22 спирални завъртания. При това се посочва, че когато тези завъртания на спиралата "разбъркали" Йо, то в резултат възникнали светлина, звук, всички действия, всички същества, всички чувства... В митовете се упоменава, че Пемба се е премествал в пространството във вихрово движение, че той е хвърлил нагоре това, което по-късно било наречено Фаро. А Фаро създал седемте небеса, духа на въздуха, и под формата на вода излял живот на земята. Той е вездесъщ и посещава всички води. Фаро всъщност продължил създаването на света, подредил Вселената и класифицирал всички нейни елементи, създал хората и ги обучил на Словото.

Анастасия: Фаро е подредил Вселената. Та нали това са функциите на съзидателната сила на Аллата.

Ригден: За това и иде реч. Между другото, относно речта. В митологията на догоните божествата на водата (божествените близнаци) във вид на полухора-полузмии се именуваха Номмо. Съхранили са се легенди, че когато те от небето видели гола майката-земя, лишена от реч, те ѝ направили пола от десет кичура влакна от небесни растения. Именно *завиштите по спирала* влажни влакна, които съдържали в себе си словото и били пълни същности на Номмо, съобщили на земята речта, първия език на света. Така че, напразно някои хора наричали народите на догоните и бамбара "диваци". Тези "диваци" съхранили

много повече информация за бъдещите поколения, отколкото "цивилизованите хора". Разбира се, не без своите елементи на изкривяване, но все пак това е много по-добре от нищо.

Анастасия: Да, след всичко казано по-горе, възниква желание просто да се захвърли всичко и да се отиде в Африка, щом там се съхраняват такива знания.

Ригден (засмял се): Та няма какво да се прави там, в онази Африка. Това е все едно да отидеш в Тибет. Веднага ще се намерят купчина желаещи да ти посочат "верния път"... към Ариман, та още и за твоя сметка...

Всъщност всичко е много по-близо, отколкото човек може да си представи. Цялата работа е във вектора на Знанието и преобладаващия мироглед. Ето погледни, ти си видяла света в друга светлина на Знанието, от позицията на духовния мироглед. За теб информацията, която преди е била несъществена, е станала важна. Разпокъсаните знания от физиката, митологията и астрономията се събрали като части на пъзел, всяка допълвайки другата, точно заела своето място. А сега си представи, какво ще си помислят хората, които нямат тази информация, поне за тези същите знаци? Нали болшинството съвременни хора даже няма да разберат за какво всъщност иде реч. Съгласно съвременния мироглед, знаците "творящи света", могат да бъдат в най-добрия случай символите, съставлящи таблицата на химичните елементи, не повече от това...

Но същата тази спирала, като символ, била известна още по времето на палеолита. Нейните изображения могат да се намерят и в додинастичния Египет, в Древна Индия и Китай, в древните култури на Крит, Микен, в народите, живеещи на различни континенти — в Европа, Африка и предколумбова

Америка. А каква е ситуацията на днешен ден, какво е останало от някогашните знания за спиралната структура на макрокосмоса и невидимия свят? Достатъчно е да се излезе на улицата и да се попита който и да е човек или конкретно специалистите, занимаващи се с такава наука, като физика, какво знаят сега хората за спиралата. В резултат, в най-добрия случай ще получиш стандартен отговор, който за съжаление отразява шаблонния материалистичен мироглед на човека, не излизащ извън рамките на познанието на видимия свят.

Анастасия: Точно! Тук даже не трябва да се ходи далеч, самата аз неотдавна мислех с подобни категории... Излиза, че древните също не са били лишени от такива удивителни знания за света. Няма значение в каква форма е било поднесено това, самата същност е важна, която влияе на мирогледа на човека, а следователно и на неговия живот. Та нали тази информация помага да се разбере, че светът е управляван свихе, че всичко в този свят е подредено и създадено изкуствено. Оттук идва разбирането за това, какво представлява този мимолетен живот и към какво е длъжен да се стреми самият човек, как да използва неговата сила за своето духовно развитие.

Ригден: В този илюзорен свят всичко преминава скоротечно, като мираж в пустиня. Затова всичко, което ние владеем във физическия свят, няма ценност, защото то е отминаващо. Трябва да бързаме да се учим да чувстваме с Душата и да постигаме прекрасното, защото всичко в този материален свят, в това число и живота на човека, не е нищо повече от мехурчета пяна на морския пясък.

Човек чувства, че той не е просто двуного същество, че в него има нещо много повече, че неговият вътрешен свят е друг и се отличава от обкръжаващия

го. В него има Душа — частица *отвън* — *от духовния свят*. Тя има един вектор на движение, едно желание. Душата всъщност се стреми да се изтръгне от този свят. Тя се стреми към Бога, в своя свят. Но в условията на материалния свят това стремление, това дълбочинно чувство, излизащо от Душата се сблъсква със съзнанието на човека. А съзнанието на човека вече трактува тези силни дълбочинни подбуди по различен начин, изхождайки от знанията и опита, придобити в този живот. И ето тук важна роля играе доминиращият мироглед на човека, неговите Знания за света и за себе си. Ако в него доминира материалистичният мироглед, неговото съзнание е стеснено и отсъстват духовни Знания, то в съзнанието се случват множествени подмени. Тоест Личността използва тази сила не за духовно развитие, а за реализиране на своите материални желания. Силата на единното духовно чувство в съзнанието просто се раздробява на множество желания на Животинското начало. В резултат, човек вместо това, да се стреми към Вечността, започва панически да се бои от нея и да смята този триизмерен свят за единствената реалност на своето битие. Той пропилява силата на своя живот за това, да постигне удовлетворение на собственото си Его в материалния свят, да придобие власт над себеподобните си и да натрупа земни богатства... Но със смъртта на тялото човек губи всичко това, оставяйки от някогашния си живот в своята послесмъртна съдба само съсирек от негативна енергия, която още дълго време ще му носи мъчения и безпокойства. А ако в човека доминира духовен мироглед и той не просто владее Знанията за света и за себе си, но и целенасочено, по предназначение, ги използва, работейки върху себе си, то той качествено се променя. Той се движи по духовния вектор на своя живот, благодарение на дълбочинните чувства, излизащи от Душата му. За духовно зрелия човек смъртта на физическото тяло всъщност е освобождение. Това е просто преход към

качествено *друго* състояние, състояние на истинна свобода във Вечността.

Анастасия: Вие знаете, много читатели акцентират внимание на това, че при цялото разнообразие от литература, всъщност е трудно да се намери каквато и да е конкретна информация за Душата. Още повече, в съвременното потребителско общество, даже самият термин "душа" все по-често се подменя с диаметрално противоположни понятия за Душата: "разум", "психика", човешко "аз", "самосъзнание". В най-добрия случай читателите намират обща философия и то, запечатана в черупката или на раздела на етнологията, или религията и мистиката или психологията и социологията.

От дълбока древност се считало, че духовно богатата Душа се явява най-ценното достояние на истинския Човек. По идея, в човешкото общество, движещо се в духовно направление, на изследването на духовното трябва да се отдаде първостепенно значение. Та нали познанието на Душата способства за познанието на всяка друга истина, в това число и научната. Съществува широк спектър от идеалистични и материалистични мнения за Душата, догматични утвърждения, в това число и от спекулативна природа. Но всичко това са търсения на много хора в различни времена, започвайки от мъдреците, пророците, светците и завършвайки с учените, педагозите, естествоизпитателите и простите хора. И споровете са се водили основно поради липса на Знание. Но, което е забележително, хората и досега разбират, че ако те биха владеели системни знания за човека и преди всичко за Душата, то биха имали възможност, ръководейки се от потребностите на Душата, да управляват стремежите на своя ум. Знаейки себе си, те биха разбирали по-добре всички съставни на своя живот: интуицията, мислите, чувствата, емоциите,

скритите желания, мотивите за поведението, последствията от своите постъпки и така нататък. А в този случай, ако такива Знания станат не само достъпни, но и разбрани от болшинството, би било възможно лесно да се построи и утвърди в света общество на доброта и съгласие, за което хората мечтаят от хилядолетия.

Има читатели, които по природа са надарени със способността да чувстват проявите на невидимия свят малко повече от обикновените хора. При това, като правило те крият своите способности от околните. В основата си това са доста умни хора, които вече са се "реализирали в живота" в човешкото разбиране: отгледали са деца, достигнали са определено положение в обществото, станали са крупни специалисти в своите области, имат научни степени. Но те не са видели главния смисъл на своя живот в тези човешки достижения, това, което интуитивно чувстват вътре в себе си. И това ги безпокои. Те се опитват да намерят отговор на този важен за тях въпрос, да разберат себе си, своята Душа, а следователно да се определят в направлението на главния вектор на своя живот. На тях не им стигат Знания, за разбирането на своята същност, как да живеят в този свят и как да подготвят себе си за послесмъртния живот. Нали някои от тях, докосвайки се с проявленията на невидимия свят и получавайки безценен личен опит, кардинално променяли своето световъзприятие. **Най-главният въпрос, който задават тези хора, е: "Как да спася своята Душа?"** Аз мисля, че и те, и даже бъдещите поколения, които ще се докоснат до тези Знания, ще бъдат много благодарни, ако Вие отговорите на този главен, жизненоважен за всеки човек въпрос.

Ригден: Как да спасиш своята Душа? Всъщност няма нищо сложно тук, ако ти действително се стремиш към това всеки ден от своя живот, знаеш и

разбираш собствената си Душа, а значи и смисъла на своето съществуване. За това, безусловно, са необходими Знания за себе си, за своята природа, а също и за главното действие в живота на човека — работата над себе си. Човек таи в себе си зърна от различни кълнове на своята Същност, но само едно от тях се явява истинно. Защо той, търсейки смисъла на своето идване в този свят, е обезпокоен от тайната на житието до самото му напускане? Защото макар той тук и да е временен, но по силите му е да измени своята природа. Смисълът на пребиваването на човека в този свят е духовното израстване, устремът към излизане от състоянието на материално занижаване на съзнанието в духовно възвишаване, преобразяването и извисяването до своето предназначение и разцвета на всичко най-прекрасно, което има в него. Когато човек придобива крилете на саморазвитието, те го възнасят към висините на познанието на Истината, качествено преобразявайки неговата природа. Може би аз ще разкажа за вътрешната структура на човека по-подробно. Тези Знания са почти изгубени в реката на времето, но техните отгласи могат да се намерят на бреговете на съвременния свят.

И така, какво е това Душата? Както аз вече говорих, Душата се явява истинна антима́терия, частица отвън — от духовния свят, света на Бога. Душата е съставна само на човешкото същество. Тя се явява неговият основен потенциал, портал, пряка връзка на всеки човек с духовния свят. Нея я няма нито в растенията, нито в животните, нито в някоя друга материя, в това число и в разумната. Душата се внедрява във формиращата се енергийна конструкция на човека на осмия ден след раждането на физическото тяло (на новороденото). Ако се ориентираме по строежа на физическото тяло, то приблизителното ѝ месторазположение се явява района на слънчевия сплит, тоест фактическият

център на човека. Но тя не се явява нито слънчевият сплит, нито сърцето, нито който и да е друг физически орган или система, в това число нито мозък, нито ум, нито съзнание, нито мислене, нито разум, нито умствени способности. Всичко изброено също така не се явява нито продукт, нито свойство на Душата, това всичко се отнася до материалния свят. Хирургичното отстраняване, присаждането на тези или онези органи на физическото тяло (например сърцето) или преливането на кръв нямат никакво отношение към Душата. Акцентирам внимание на това, че тя се намира в енергийната конструкция на човека, а не във физическата част на тази структура. Душата у човека е една. Тя е единна и неделима. Няма разлика между Душата на мъжа или на жената, Душата няма пол. Душите на всички хора са еднакви по своята природа. И в този смисъл може да се каже, че хората са много близки и сродни едни с други. Душата не е материя, тя не се износва, не старее, не боледува. Тя е съвършена по отношение на материалния свят, но не е достатъчно индивидуално съвършена по отношение на света на Бога. Вследствие на нееднократните реинкарнации в материалния свят, Душата е обременена с информационни обвивки.

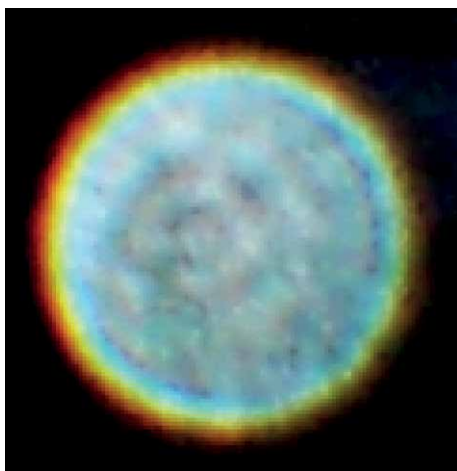
Какво представлява само по себе си човешкото същество? Човешкото същество по време на живота представлява само по себе си многоизмерен пространствен обект, който е изграден около Душата и има своята разумна Личност. Видимата за окото привична форма и устройство на физическото тяло, заедно с неговите физико-химични процеси и система за управление (в това число с материалния мозък), това е просто част от общата конструкция на човека, която се отнася към триизмерното пространство. Тоест човек се състои от Душа, заедно с нейните информационни обвивки, Личност и структури, да кажем така, състояща се, от различни полета на

други измерения (в това число и физическото тяло, намиращо се в триизмерното пространство).

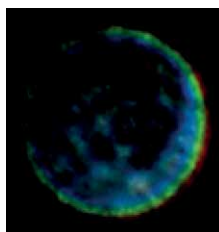
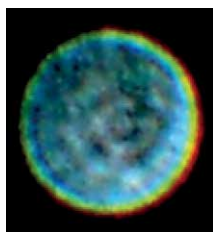
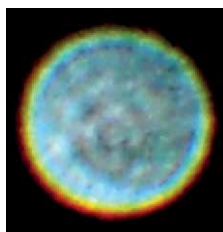
Какво е това разумна Личност? В новата конструкция, в новото тяло, се формира и новата Личност — това е този за който всеки човек се възприема през целия си живот, онзи, който извършва избор между Духовното и Животинското начало, анализира, прави изводи, натрупва личен багаж на чувствено-емоционални доминанти. Ако в течение на живота човек се развива духовно дотолкова, че се случи сливане на неговата Личност с Душата, то се образува качествено ново, зряло Същество, различно от човешкото, което отива в духовния свят. Точно това, фактически е нещото, което се нарича "освобождаване на Душата от плена на материалния свят", "отиване в Нирвана", "постигане на святост" и така нататък. Ако в течение на човешкия живот такова сливане не се е случило, то след смъртта на физическото тяло и разрушаването на енергийната конструкция тази разумна Личност отива заедно с Душата на прераждане (реинкарнация), превръщайки се, да кажем условно за разбиране на същността, в субличност. Когато физическото тяло умира, човешкото същество продължава своето съществуване. В преходно състояние то има сферичен вид със спирални структури. В това образуване и е затворена Душата заедно с нейните информационни обвивки — субличности от предишни възплъщения, в това число и Личността от неотдавнашния живот.

Информационните обвивки, разположени около Душата — това са чувствено-емоционални съгъстявания, по-точно разумна информационна структура, която асоциативно може да се сравни със своеобразна мъглявина. Казано по-просто, това са бивши Личности от минали възплъщения. Такива субличности близо до Душата могат да бъдат много, в зависимост от това колко реинкарнации е имал човекът.

Снимка 1. Душата на човека в преходно състояние, след смъртта на физическото тяло.

На снимката на Душата ясно се проследява крайната обвивка. Тя се състои (докато се задълбочава към кълбото) от червен цвят (остатък от жизнената енергия — прана), а също от жълти и бяло-жълти цветове на други енергии. Самата кълбовидна форма е небесно-син цвят с оттенъци на светло-зелено; обладава характерна спираловидна структура, завъртяна към центъра и имаща оттенъци с цветовете на дъгата и бели вкрапления.

Снимка 2. Изчезването на Душата на човека от материалния свят в процеса на прехода.

Анастасия: Получава се, че субличността — това е Личност, както и ти, която е била активна в минали възплъщения на твоята Душа.

Ригден: Да. С други думи, това е бивша Личност от минал живот с всички багаж на чувствено-емоционални доминанти (положителни или отрицателни), които тя е натрупала по време на живота, тоест с резултата от нейния прижизнен избор.

Личността, по правило, няма пряка връзка със субличностите, затова човек не си спомня за миналите животи и съответно, опита и придобитите знания на тези субличности. Но в редки случаи, при налагането на определени обстоятелства, е възможно смътно усещане за "дежавю" или кратковременни спонтанни прояви на активността на последната (предшестваща сегашното възплъщение) субличност. Това особено е свойствено за човек в ранна детска възраст.

Има случаи зафиксирани в трудовете по психиатрия, когато деца, при които не се наблюдават каквито и да било отклонения, при здрави родители, проявяват кратковременно неестествено поведение, подобно на гранично личностно разстройство. Ще приведа един от примерите. Момиченце на четири години започнало да сънува един и същи сън: момче, на фона на светлина, което я призовава към себе си, но и не я пуска в светлината. Тя започнала да се оплаква на родителите си от този угнетяващ я сън, а вечерите да проявява непредсказуемо, несвойствено по-рано за нея агресивно поведение и необичайна сила. Четиригодишното момиче в гнева си преобръщало маси, столове, тежко нощно шкафче, не разпознавала своята майка, устройвала ѝ истерия в обвинителна форма: "ти не си моята майка", "ти все едно ще умреш" и така нататък. Тоест думите и поведението на момичето били неестествени за нея, но много характерни за субличността, преживяла

реинкарнация и намираща се в състояние на "ад", изпитвайки мъчение и животинска болка. А на следващия ден детето отново ставало нормално и се държало както обикновено. Това е типичен случай на кратковременно проявление на негативизма на предишната субличност. Най-доброто, което може да се направи в този случай, е активно да се развива интелекта на детето, да се разширява кръгозора му за познаване на света и да се изчака, когато ще се случи първичния тласък и ще се сформира новата Личност.

Първичният тласък се случва, като правило, към 5-7-та година от живота на човека. Работата е там, че в ранното детство преди първичния тласък може да възникне такова кратковременно активиране на предишната Личност (субличност). Последната, докато се формира новата Личност, се опитва да си проправи път към съзнанието и да вземе власт над човека.

Но много по-често има други случаи на проявления на субличност. Това е, когато деца на възраст от 3-5 години (в период, когато новата Личност все още не е сформирана) започват да разсъждават от позицията на възрастен, опитен човек. В редки случаи това могат да бъдат детайлни подробности от техния предишен живот на възрастен, които всъщност е невъзможно да се знаят на тази възраст. А най-често се случва, че детето неочаквано се изказва мъдро по някакъв повод, явно изразявайки не детски мисли и това понякога мистично плаши възрастните. Родителите не трябва да се страхуват от подобни проявления, а следва просто да разбират тяхната природа. Когато Личността на детето се сформира, те ще отминат.

Така че, всяка субличност съхранява индивидуалността на своето предишно съзнание под формата на желаниа и стремежи, които са доминирали по време на нейния активен живот. Личността, както

вече казах, няма пряка връзка със субличностите, тоест човек осъзнато не помни за своите предишни животи. Въпреки това на подсъзнателно ниво такава връзка на Личността със субличностите се съхранява. Последните косвено могат да влияят на Личността и да я "подтикват" към определени действия, склонявайки я към вземане на определени решения. Това се случва на несъзнателно ниво. Освен това, субличностите, образно казано, са като "замъглени светофилтри", заради които значително е затруднена непосредствената връзка между Душата и новата Личност; така да се каже, между източника на Светлина и този, който се нуждае от нея.

Анастасия: "Замъглени светофилтри"? Интересно сравнение.

Ригден: Може би ще разкажа по-подробно за това. Но трябва да се разбира, че всички тези процеси протичат на ниво енергии, ето защо за по-добро възприятие ще обясня с образни сравнения. И така, субличностите се намират около Душата, тях можем да си ги представим... във вид на "разумни" мъглявини. От една страна те са близо разположени до Душата и изпитват влиянието на тази много силна антимаериална структура, така да се каже, близостта на "диханието на Вечността", "присъствието на частица от света на Бога". А от друга страна, субличностите изпитват силно влияние и натиск от плътните материални структури на Животинското начало. Тоест субличностите се намират в притиснато състояние между двете мощни сили на духовния и материалния свят. Те постоянно изпитват този неимоверен натиск от двете страни. Така че, всяка субличност става своеобразен "светофилтър" на пътя на осъществяване на връзката между сегашната Личност с Душата. Степента на "затъмняване" на такъв "светофилтър-субличност" зависи от натрупаните в нейния предишен живот

доминиращи жизнени избори, предпочитания, чувствено-емоционални приоритети.

Например, ако човек в предишния живот е бил хубав и добър, направил е много за своето духовно развитие, но не достатъчно, за да се освободи окончателно от материалния свят, то в дадената негова субличност ще има повече покой и по-малко вибрации. Значи, през този "светофилтър" енергията и импулсите от Душата ще преминават по-добре. Ако човек своя предишен живот е похабил на приоритетите на материалните ценности, то такъв "светофилтър-субличност" ще бъде по-плътен по структура, за сметка на повишените вибрации, тоест пропускателната способност, да кажем така, на "светлината", идваща от Душата, ще бъде много по-лоша. Това асоциативно може да се сравни със стъкло, замърсено от сажди, през което се изкривява или пробива по-лошо истинната светлина. С други думи, колкото повече в човека по време на живота е доминирала неговата Животинска страна са преобладавали материалните ценности, толкова по-трудно ще му бъде после, тъй като той ще бъде носител в по-голяма степен на изкривяване. Ако такива субличности с плътни "светофилтри" са много, то и на живеещата в настоящето Личност е много тежко да се бори със своето Животинско начало, много е трудно да се отклони от пътя на материалните доминанти и да прочувства своята Душа.

Анастасия: Получава се, че такъв човек сякаш е повече затънал в материята и на него му е по-трудно да промени вектора на своя живот в посока на духовното развитие?

Ригден: Да. Но за всеки човек, даже такъв, никога не е късно да пречупи тази ситуация, тъй като Личността обладава жизнена сила и правото на

избор... Иначе, него го чака същото, което сега изпитват неговите субличности. Между другото, именно опитът на субличностите косвено се отразява върху проявлението в човека на подсъзнателно ниво на страх от смъртта. Начинът, по който се чувстват тези субличности в новата Личност — това, говорейки на езика на религията е и истински "ад" за тях. След смъртта на тялото Личността, която се превръща в субличност, придобива свой опит и разбиране какво в действителност представлява материалният свят, какво е Душата и каква е нейната важност за човешкото същество. Но в конструкцията на новото тяло субличността вече се намира в отчаяно положение на скования разум, който разбира всичко, изпитва силна чувствено-емоционална болка, но нищо не може да направи, в това число и да предаде своя опит на новата Личност. Това е равносилно на това, че теб са те затворили в тяло, но това тяло не служи на твоето съзнание, то не се подчинява и не прави това, което ти му нареждаш. Тоест въобще не ти служи и живее самопроизволно. И ти осъзнаваш всичко това, но не можеш нищо да направиш, само усещаш неимоверно ужасяващ натиск, отново повтаряне на тези същите грешки на новата Личност и разбирането на своето безсилие да промениш направлението на вектора на изразходване на жизнената енергия. Откъдето, казано между другото и възникват страховете, например, от рода на страха от затворено пространство. Корените на основните причини за появата на такова изкривено пространствено възприятие, пораждащи дълбочинно чувство на страх и паника в човека, са свързани със сектора в конструкцията на човека, където се разполагат субличностите.

Защо например хората ги привличат призивите "да се живее вечно в тяло", използвани в много секти и религии? Психолозите обикновено свързват това с потайното желание на човека, което възниква

в отговор на ирационалния страх от смъртта (танатофобия). Тази фобия има определени поведенчески прояви, целта на които е или да се избегне предмета на фобията, или да се намали страха от него с помощта на някакви действия (съблюдаване на религиозни правила, ритуали, проява на повишен интерес към такава информация, като например, "вечен живот в тяло" и тем подобни). Тоест човек сякаш се крие зад всичко това от неразрешимия за него вътрешен конфликт, породен от ирационален страх, който също обичайно се съпровожда от лоши предчувствия. Откъде възникват тези предчувствия и такъв страх? От подсъзнанието и това е свързано с чувствено-емоционалното гнетящо състояние на субличностите, които вече имат практическо разбиране за това, какво е смъртта и прераждането. Образно казано, заради страха пред недостъпността на Вечността за тях, а значи, тяхната неизбежна окончателна смърт, в човека и присъства желание да живее "вечно в тяло". Това е само едно от желанията на Животинското начало и неговата подмяна (на подсъзнателно ниво) на стремленията на Душата.

Анастасия: А ако човек приживе му се отдаде духовно да се развие до такова ниво, че той да може, като духовна, зряла Личност, да излезе от кръга на преражданията, какво се случва тогава със субличностите?

Ригден: Те просто се анихилират. Та нали това е просто информационна структура.

Анастасия: Независимо от това, какви са били в предишните си животи тези субличности, лоши или добри Личности?

Ригден: Образно казано, "добри" (според твоето разбиране) субличности няма, щом като Личността е станала субличност. **Личността може осъзнато**

духовно да се развие и, съединила се с Душата, да се освободи за един живот! Всъщност всичко е просто, ако човек се е опитвал да се развие в духовно направление през този живот, но недостатъчно се е старал, то в следващия живот условията за новата Личност ще бъдат по-добри. Това ще разшири възможностите за нейния духовен ръст, но и ще усилва съпротивата на Животинското начало. И отново всичко (продължаването или прекратяването на мъченията на субличностите, както и съдбата на Душата и на самата Личност) ще зависи от индивидуалния избор на вече новата Личност.

Анастасия: Значи субличността това е само информационна структура?

Ригден: Да. Всяка материя е само информационна вълна, в това число и човека. Именно от заложената информация зависи какво е пред теб, например планета или бактерия, стол или човек. Но в човека има Душа, която го отличава от всяка друга материя.

Анастасия: А Душата може ли да се нарече информационна частица?

Ригден: Не. Душата не се отнася към материалния свят, тя е от съвсем друг свят — света на Вечността... А ето човекът по отношение на цялата си многоизмерна структура в материалния свят (в това число и неговото Животинско начало), както аз вече казах, е точно информационна вълна. Душата — ето кое в човека е истинското, това е главната съставна, върху която е съсредоточена цялата структура! Всичко останало е само допълнителна информация за развитие, която след съзряването на духовната Личност и сливането ѝ с Душата (духовното освобождение) просто се дедиференцира, тоест прекратява своето съществуване като организирана структура.

Анастасия: Казано по-просто, според разбирането на хората, тази информационна вълна се унищожава, а фактически преминава в друго качество, нали информацията (информационните блокчета, от които се състои всичко) не се унищожава като такава.

Ригден: Съвършено вярно.

Анастасия: Вие някога разказвахте, че достатъчно силен медиум е действително способен да извика починал човек на разговор, защото всъщност човек не умира на ниво информация.

Ригден: Да, Личността на човека продължава да съществува просто в друга форма — във формата на субличност. Ако медиумът е достатъчно силен и способен да пренесе част от своята жизнена енергия (прана) на субличността на починалия човек, да я напълни с тази енергия, то дадената субличност действително придобива временна способност да общува с медиума. За субличността праната на живия — това е условно казано, "сладка храна" в "пъкъла на ада", това е възможност за неголям промеждутък от време, да придобие шанс да се прояви. По този начин, медиумът, както казва народът, "призовава душата" на починалия човек за общуване. Всъщност, той установява информационна връзка със субличността. И това се случва само в този случай, ако вече се е случила реинкарнация на човека и дадената субличност се намира в материалния свят в нова жива конструкция на тяло с нова Личност. При това целият този контакт се осъществява незабележимо за новата Личност. А ако човек е отишъл в Нирвана, то нито един медиум няма да го "издърпа" от там за контакт, точно както и онзи човек, който все още се намира в стадий на прераждане (до новото възплъщение в материалния свят). Защо? Защото ето такива "контакти" на медиумите са един от ипостасите на Животинския

разум, неговите проявления и връзки в материалния свят. А Духовният свят за Животинския разум е недостъпен.

Анастасия: Така значи! Получава се, че при истинския медиум се случва загуба (изтичане) на неговата прана и всичко за това, за да подхрани тази субличност. Това си е неравностоен обмен: разход на ценна енергия, предназначена за духовния ръст на дадения човек за някаква незначителна информация от субличността. Излиза, ето такава "подхранване" на субличността, фактически се явява само поредната уловка на Животинския разум! Сега вече аз разбирам защо традиционните религии застават против действията на медиумите и откъде са тръгнали легендите за гладните и ненаситни духове, които живите хора се опитвали да "захранят" (според човешкото разбиране).

Ригден: Да, това е една от уловките на Животинския разум. Добре е все пак, че при днешната непросветеност на хората по тези въпроси, истинските медиуми не са чак толкова много и основно действат техни подражатели, забавлявайки доверчивата публика със своите чисто психологически трикове.

Анастасия: До наши дни се е съхранило поверието, че за починалите не трябва да си спомняме с лошо, а ако си спомняме, то само с добро. А ако в съня дойде починал човек, то се смята, че "неговата душа не се е успокоила". Доколко тези поверия съответстват на действителността?

Ригден: Аз бих уточнил, за починалите, ако си ги и спомняме, то трябва да е само от позицията на Духовното начало на живеещите, от позицията на духовната Любов, съзидателна за живеещите, но не с печал за миналото. Към това също трябва да се разбират процесите, които се случват в дадения

случай. Първо, във всички случаи иде реч не за Душата на човека като такава. За нея, като правило, не са знаели по време на човешкия живот, не само роднините, но понякога даже и той самият. А иде реч точно за Личността на човека, която добре са знаели околните и след смъртта на тялото е станала субличност. Самата Душа, когато отива на прераждане, не се връща назад към мястото на своето предишно "заточение". А ето субличността, като разумна информационна структура на материалния свят, бидейки даже "затворена" в новото тяло, може да ползва енергиите на това тяло (основно, докато новата Личност не е съзряла). Кратковременно придобивайки сила, тя е способна, благодарение на своите проекции, да посещава онези места и онези хора, към които е имала привързаност в течение на своя живот. Субличността също така може да проявява свое действие, когато живите започват да си спомнят за нея (за починалия човек), надарявайки я със силата на своето внимание. Как това се отразява на живеещия човек?

Тук, за съжаление, аз не мога да разкажа всички подробности, както се казва, за широките маси, нали е известно, че "знанията преумножават скръбта". Но за общо разбиране на същността на тези процеси ще кажа следното. Работата е в това, че когато човек започва да си спомня за починалия, то се случва следното. Влагайки в този процес своето внимание, нелокализиран страх, астенични емоции (печал, униние, потиснатост), възникващи вследствие на спомените за починалия, той, говорейки с езика на физиката, придава допълнителен "заряд" на субличността (предава сила). А субличността, благодарение на това се активира. Тоест процесът на спомняне за починалите от живеещия е подобен на мигновен пренос на "заряд" (сила) от една елементарна частица на друга, независимо от времето и пространството. Субличността остава в

новото тяло, но нейната проекция при предаването на този "заряд" веднага се проявява, по-точно, влиза в контакт с Личността на човека, който си спомня за нея. Последният на подсъзнателно ниво чувства тази връзка със субличността на починалия, такъв обмен на информация. Всъщност самият и подхранва дадения контакт със своята жизнена енергия. Нищо добро не може да се очаква от това, защото такъв подсъзнателен информационен обмен със субличността само усилва в човека изблиците на Животинското начало.

Заради подобен информационен контакт живеещият човек започва да проявява чувство на тъга ("тежест"), скръб, зацвява се върху мислите: "ако той беше жив, то това не би се случило с мен" или "това нямаше да се случи, ако тя беше жива" или "той нямаше да допусне да постъпват така с мен" и тем подобни. Всъщност в такива случаи Животинското начало просто маскира потребителските желания на този човек (например желанието за реализация на своята значимост) под понятието за загубената Любов, пораждайки в него копнеж по миналото, предизвиквайки страх от предстоящата смърт и така нататък.

От това страда, както самият човек, който си спомня, проявявайки в себе си доминиращи мисли от Животинското начало, така и субличността, за която той си спомня. За субличността даденият контакт, от една страна, това е съприкосновение с живителна сила. Но от друга страна, такъв жив "заряд" ѝ дава ясно осъзнаване за своето бездействащо положение и състояние на безизходност. И това само добавя за бившата Личност (станала субличност) още по-големи мъчения. Освен това, такава провокация от Животинското начало допълнително натовазва не само тази субличност, но и Личността на човека, в енергийната конструкция на когото се намира тя.

Навярно, за по-добро разбиране, какво в действителност означава за субличността подобен контакт с живеещия човек, ще поясня с образен пример. Представи си човек, вървящ през нагорещена пустиня. Той вече е обречен. Той е почти на ръба на смъртта. Измъчват го болка и непоносима жажда. И тогава върху устните му пада мъничка капчица вода от небето. Тя не утолява неговата жажда, но дава, от една страна, лъжлива надежда за живот, по-точно, спомени за отминалия живот, а от друга страна, ясно осъзнаване за това, че смъртта вече е неминуема. Това осъзнаване още повече усилва мъките и страданията на обречения.

Анастасия: Да, наистина, ние не знаем какво творим. Значи, получава се, със своите припомняния всъщност ние принасяме страдания на своите бивши роднини и после сами страдаме от това. А ако се надникне в историята? Колко ли страдат историческите публични Личности, по-точно вече субличности, които живите хора си спомнят в продължение не на един век и даже хилядолетия? Излиза, такива масови припомняния още повече утежняват техните страдания.

Ригден: Ако хора, пребивавайки в доминацията на Животинското начало си спомнят за тях с вложение на своята емоционална сила, то, разбира се, това съществено ги натоварва, както и онези, които си спомнят. Но, както са изживели живота си тук, каквото са заслужили в него, това са и получили там, според своите заслуги.

Анастасия: Е, да, отчитайки, че и историята у нас се пише не за доминирането на Духовното начало у народите по света, а за доминирането на Животинското начало в човечеството: кой над кого кога е властвал, с кого е водил войни... Добре, кажете моля, а как може да се обяснят следните явления?

Аз съм чела в трудовете по етнология за поверия и случаи, свързани със сибирските шамани. Силните шамани молели своите роднини да ги препогребат след смъртта три пъти, на всеки сто години. Хората предавали тези сведения от поколение на поколение. Ако препогребването по някакви причини не се е случвало, то шаманът започвал незримо да "се явява" на живеещото поколение на своите потомци и да заплашва с бедствия. Ако новото поколение не реагирало на това, населението на дадената местност започвало да го застигат различни нещастия: епидемии, мор на добитък, стихийни бедствия и така нататък. И това се отнасяло в равна степен, както за "добрите" шамани, така и за "лошите". За "добрите" шамани също се упоменавало, че ако хората се отнасят с почит към паметта им, то те на свой ред ги защитавали и от бедствия, и от каквито и да е лични несгоди.

Ригден: Тук е нужно да се разграничат понятията. В този свят действат сили и от Животинския разум на материалния свят, и сили от Духовния свят. В основата си, проявите, свързани със силите на природата, се отнасят към действията на Животинския разум. Що се касае до субличността на човека, (която през живота си като Личност, развивайки в себе си свръхспособности, е достигнала определено ниво на влияние върху хората), то тя може само да провокира изблик на Животинското начало в хората, основно въздействайки чрез тяхното подсъзнание за сметка на информационния обмен. Всяка субличност съхранява Егото, самоидентификацията си. Тя има опит, знания, умения за влияние върху материалния свят, но няма жизнена сила. Бедствията сред хората съвсем не ги създава умрелият шаман, а вярата на самите хора в това поверие. Това се случва за сметка на силата на живеещите. При това също не трябва да се забравя и за моментите на активация на силата, знаците, с които шаманът е работил по време на

живота си, духовете на една или друга местност, които също са подчинени на единния Животински разум. Но това е отделна тема, не е за този разговор

Анастасия: Получава се, субличностите съхраняват памет за всичко.

Ригден: Да. Това нали са разумни структури. И тях много ги плаши и измъчва последващата реинкарнация, която, от една страна, удължава тяхното мъчение, от друга страна приближава окончателната смърт. Ето защо за живеещата Личност е много важно да направи всичко възможно и невъзможно в живота си, за да се съедини със своята Душа. Задачата на Животинското начало през живота на Личността е да я отклони от Духовното начало по всякакъв начин, било то в мислите, желанията, постъпките, делата — не е важно, само човек да възжелае материалното, земното и смъртното. И за него всички средства са добри, в това число и подобни проявления на субличностите. В Животинското начало няма Добро! То е смъртно. Ето защо неговото намерение, както и на всяка разумна материя, е да получи власт над друга материя и да използва нейната жизнена сила за своите цели. Животинското начало прави всичко възможно, за да измени направлението на жизнения вектор на Личността, да я отклони от Духовното начало. То не се гнуси от нищо и използва целия свой "арсенал". А това на първо място е агресия, атака. Това е търсене на слабото място в човека, където той може да бъде мислено "ухапан", емоционално "ударен" или просто съблазнен от поредната "сладка" илюзия. То непрекъснато налага на човек нови установки или активира старите. **Животинското начало — това е диктатура на мъртвеца!**

Анастасия: Вие попаднахте в десетката относно диктатурата на мъртвеца. Както се казва, на всеки мъртвец земята е ковчег. Всичко, което човек

желае в този материален свят, действително е временно и смъртно...

Ригден: Животинското начало е разнообразно в своите хитроумни уловки. Ако човек не разбира себе си, на него му става много тежко в този живот и още по-тежко след него. И работата даже не е във външните условия, а в избора на човека. Животът отлита много бързо. И най-страшното нещо в съществуването на човека, това не е смъртта на тялото. Най-страшното е, когато човек е изживял своя живот в илюзорната забрава на този свят и нищо така и не е разбрал, неговата Личност в духовно отношение не се е развила. Тогава за него настъпва абсолютна неизбежност: тук ти си се мъчил в течение на живота, а там ще страдаш векове и при това вече нищо няма да можеш да промениш, тъй като инструментът вече го няма, за разлика от Личността, която е в тялото. За субличността такова положение е равносилно на ситуацията с гладния човек, който стои и вижда изобилие от най-разнообразна храна зад стъклото, а да я достигне не може. Изглежда е то тя е толкова близо, но да я вземеш пречи стъклото. Ето тогава и започват да се сипят въпроси от егоизма на субличността от серията: "За какво?! Нали аз бях толкова добър?" **Та защото си избирал моментното наслаждение, материалните ценности вместо Вечността. Та защото в мислите тайно си възжелавал власт над другите, угаждал си на своето Животинско начало, постъпвал си въпреки Съвестта. Та защото си пропилявал всеки ден, както в делата, така и в мислите на своя егоцентризъм. И такива "защото" са множество във всичките дни на твоя не дълъг живот, където и да бутнеш с пръст...**

Анастасия: Да, това е печално... А нали много хора просто не си представят, как може да се живее по друг начин, освен както в грижа за материята. Въпреки, че хората сами по себе си не са лоши и се мъчат от

едни и същи окови на Животинското начало, но тези страдания се приписват на шаблонни "причини" и "отговори", наложени на обществото: "всички така живеят", "в такова време живеем", "съдбата ми е такава", "от съдбата не ще избягаш". Тоест държат се пасивно по отношение на преобразуването на себе си и своята съдба. А други, обратното — активно, но в грешната посока. Аз съм срещала хора, които по своята природа владеват, може да се каже, вродени лидерски качества. Те практически от детството усещат в себе си сила, благодарение на която те могат да оказват влияние върху хората и да предвиждат едни или други събития. Между другото, а как може да се обясни тази вродена сила на човека? Това може ли да бъде някак си свързано с неговия предишен живот?

Ригден: Случаите, разбира се биват разни. Но, ако иде реч за вродена дарба на човека, то това означава, че в миналото възплъщение на дадената Душа, Личността духовно се е развивала, достигнала е определени резултати в работата над себе си и разбиране за този свят. Тоест имало е добър скок в духовното развитие, но това се е оказало недостатъчно, за това, да се напусне системата на Ариман, да се измъкне от кръга на прераждания. Обаче, в новия живот, у новата Личност с такава Душа има някои преимущества в сравнение с другите хора. Човек се ражда с голям енергиен потенциал, който при правилното му прилагане, способства за по-бързия духовен ръст на Личността и ѝ дава реални шансове да се слее с Душата и да излезе от кръга на преражданията.

Такива надарени хора са много. Тези хора чувстват, че те не са такива като всички. Те от детството си са достатъчно общителни, владеват лидерски качества, вродена дарба да оказват влияние върху хората, своеобразна чувствителност към събития, проявления на тънки енергии и така нататък.

Истината е, че има и друга категория хора с голям потенциал. В детството си, вследствие на условията, в които са попаднали, те растат затворени в себе си, закрити от обкръжаващия ги свят. А вече после, бидейки възрастни, разкриват своя потенциал в цялата си сила.

Анастасия: Очевидно, такъв дар — това е голяма отговорност?

Ригден: Да, на първо място за самия човек. Онези, които са се родили с голям духовен потенциал трябва да разбират, че същото такова силно противопоставяне ще бъде и от страна на Животинското начало, което ще направи всичко за това, за да използва тази сила за своите цели. Ако в обществото отсъстват Знания, разясняващи тези моменти, ако в него, като капани, са поставени множествени шаблони на мислене във формата на Животинското начало, то тези надарени хора, следвайки приоритетите на обществото, започват да изразходват своята уникална сила за реализацията на програмите на Животинското начало.

Те забелязват, че някои, привидно сложни въпроси, у тях се решават с лекота. Разбират, че те притежават влияние над хората, на тях им е лесно да бъдат лидери във всеки колектив. Но без съответстващите Знания за себе си, като правило, започват да използват този дар или в користни цели за реализация на програмите на своето Животинско начало, или като цяло за системата, която съществува в рамките на програмите на Животинския разум. По този начин те се увеличат в материята, по-често правят избор в нейна полза и развиват това направление в своя живот. Така Животинският разум ги заблуждава. Случва се активация на Животинското начало в човека, тънка подмяна на духовната посока на живота с материалното и с изразходване на тази вродена

сила в полза на Животинския разум. Изключително рядко такива надарени хора, преодолявайки силното противодействие на своето Животинско начало, стават, например, духовни лидери (има се предвид не онези, които притежават религиозна власт над хората, а онези които истинно вървят по духовния път, реално помагайки на другите в духовното развитие, в освобождаването на съзнанието от плена на материята). А основно те използват този дар за това, за да построят за себе си кариера, да придобият власт, да натрупат материални ценности и така нататък.

Като правило такива хора стават лидери в обществото: някой обществен деец, някой бизнесмен, някой престъпен авторитет и така нататък. Понякога те просто удивляват обкръжаващите и те не разбират как и защо така се случва в живота, когато по тяхно мнение, явно "интелектуално слабия" човек нямащ висше образование, построява цяла финансова империя, притежаваща огромно влияние? А всъщност у този човек просто има голям вътрешен потенциал и стеснено съзнание, насочено в посока на материалните приоритети поради постоянното доминиране в него на Животинското начало. Ако такъв човек е разширил своя кръгзор и е избрал в живота си духовните приоритети, тоест кардинално е променил своята вътрешна посока на движение от знака минус на плюс, то той би могъл да достигне много в своето духовно развитие. Съзнателно преобразувайки себе си в по-добра духовна страна, той има повече от реален шанс още в този живот да достигне духовно освобождение, да излезе от кръга на реинкарнациите. Макар че, такъв шанс, между другото, има у всеки живеещ човек. Решаваща роля тук играе именно личния избор на човека, неговата целеустременост, работа над себе си и неговата неотстъпчивост от духовната цел. Подчертавам, такива промени са свързани изключително с

преобразуването на вътрешния свят на човека. Ако човек се опитва да промени своите външни условия, непроменяйки се вътрешно, няма да има смисъл от това.

Анастасия: Навярно такива хора, както и болшинството, оставайки сами със себе си, също от време на време чувстват утежнение от материята и битовите проблеми. Те очевидно, разбират, че достигнатото на тяхното жизнено поприще, това не е истинското, не е онзи резултат който е "искала Душата", че всичко това е обичайно и навнесено... А случва ли се така, че Животинското начало напълно да завземе властта над подобни надарени хора?

Ригден: Случва се. Но в такива случаи от тези хора се получават истински егоистични, агресивни мутанти, иначе няма как да назовем дадените същества... Но това само доказва, че субличностите практически не влияят на избора на новата Личност на вектора на *своето* развитие през живота. Да кажем така, даже ако субличността в своето време е успяла да достигне значителни духовни висоти и на нея не ѝ е стигнала само една крачка до Нирвана (окончателния изход от кръга на преражданията), то това съвсем не означава, че последващата Личност ще направи тази крачка. В живота, като правило, се случва всичко наобратно. Защото такива Личности (с духовно развита субличност) още в ранното си детство са подложени на по-съсредоточено внимание от страна на Животинския разум. В резултат тези хора, вместо това, да продължат своето развитие в духовно направление и да достигат окончателното сливане с Душата, духовно освобождение (изхода в Нирвана), разпиляват този дар, тази ценна "наследена" от тяхната предишна Личност сила на илюзия, наложена от Животинското начало. В резултат, вместо предполагаемия скок напред в духовно отношение, човек извършва падение назад, утежнявайки по

този начин своята Личност, Душата. Естествено, отново попада в кръга на реинкарнациите, само че, вече в много по-лоши условия. И като факт, на тази Личност ще ѝ се наложи да преживее смъртта, да стане субличност, а после още много дълго да се мъчи и страда в новите тела, заради своята "фатална грешка".

Анастасия: Тоест те тази сила я изразходват не за скок във Вечността, а за власт над себеподобните в това "смъртно мигновение", което преминава много бързо.

Ригден: Да. Глупаво е, пребивавайки на крачка от духовната Вечност, да отдаваш предпочитание на смъртната материя. Тялото все едно ще умре, но с какво ще останеш ти?! Страхът от разумната материална структура пред неизбежността на унищожението точно и се явява основна причина, заради която и в човека възниква вътрешно, идващо от Животинското начало, противостояние на Бога и неговия свят. Подобно противостояние се появява там, където се сблъскват или пресичат духовният и материалният свят. Това явление в някои религии го описват като битката на архангелите с падналите ангели. Но всъщност всичко това са асоциации. Това не значи, че някой някъде си води небесна война за Душата на човека. Всичко това се извършва тук и сега във всеки човек и полето на битката е неговото съзнание, неговите мисли, емоции и желания. Техният превес в духовната или материалната страна означава победа или поражение на Личността в ежеминутното сражение за Душата, а в общия резултат — за правото на сливане с нея и прехода във Вечността. Страшно е да се загуби сражението, но е губително да се загуби войната.

Защо човек се бои от Бога, ту Го обича, ту Го ненавижда? Защото, всеки, благодарение на не-

еднократните реинкарнации на неговата Душа, подсъзнателно знае, че има духовен свят, има Бог, има духовни същества, които служат на Бога. Последните сред хората в легендите ги наричат "ангели". Само че, те не изглеждат така, както си ги представят хората в асоциативните категории в религията. Това са Същества от друго измерение, различно от триизмерния свят. Нали онази реалност не може да се опише с думи. Всеки опит за подобна интерпретация на онзи свят ще бъде асоциативно обвързан от мисленето на човека с този свят, а значи ще изкривява действителността. А ако последващото предаване на тази информация ще се осъществява още и чрез доминацията на Животинското начало, то ти самата вече нееднократно сблъсквайки се с това, си виждала какъв вид придобиват после такива "легенди" и с какви подробности обрастват. Да вземем например сказанията "за божия Съд". Нали всъщност всичко е просто: всеки път след смъртта на материалното тяло, човек (по-точно Личността и Душата със субличностите) има "среща" с представители на духовния свят и носи, така да се каже, Отговор за преживения живот, след който се определя по-нататъшната съдба на този човек. Оттук и легендите у народите по света за божия Съд, послесмъртната съдба на човека и така нататък. Но как всичко това се преобръща и преподнася в същите тези религии и различни вярвания?!

Всичкото това недоразбиране се случва още и затова, че приживе Личността няма достъп към паметта и опита на субличностите, и човек не знае цялата истина за себе си. Ако животът на човека (Личността) не би започвала всеки път като нов лист с блокиране на паметта на миналите животи, то не би имало условия за Избор. Ако хората биха помнили съзнателно за всичките прераждания на своята Душа и онези неимоверни мъчения, които до сега изпитват техните субличности, то уверявам те,

всичките хора отдавна биха станали ангели. Но за съжаление паметта за миналите животи се блокира. Всеки път човек е принуден отново да се потопи в този свят заради самостоятелното, осъзнато духовно съзряване на своята Личност.

Но с какво все пак е добър такъв "чист лист" на съзнанието на новата Личност? На първо място с това, че в него отново се предписват приоритети, определящи доминиращия Избор в течение на живота на Личността, независимо от предишните "заслуги" на субличностите. Тоест, ако човек кардинално измени вектора на своя живот в посока към Духовното начало, преведе доминиращите мисли в духовно русло и дисциплинира своето съзнание, то той (Личността) ще придобие реален шанс за спасение на себе си и своята Душа в своя живот. Нали при това той ще започне качествено да преобразува себе си в по-добра посока и да живее с духовния свят. Е, а ако човек (Личността) и в този живот отново пожелае да бъде заангажиран в оковите на материалното мислене, в него неизменно ще доминират мисли от Животинското начало, то у такава Личност има само един път — да стане субличност. Тъй като силата, предназначена за освобождение на Душата, човек ще пропилява на безкрайните желания на материалния свят.

Разбираш ли, в какво е кардиналната разлика в живота на човек с материална доминанта и живота на човек с духовна доминанта? При материалната доминанта в съзнанието човек *живее с материалния свят* и само понякога се замисля за Душата. Той може даже понякога да се опитва да се упражнява в духовните практики. Последните, като правило, се разглеждат от него, като едно от увлеченията или средствата, помагачи развитието на "супер способности" за усиляване на влиянието върху хората и така нататък. При това, естествено, човек без да си

прави труда да работи над себе си и да укротява своето Животинско начало. А ето при духовната доминанта, в новото си качество Личността *живее с духовния свят*, със своята Любов към Бога, пребивавайки в нея постоянно. В такова състояние на всички трикове от Животинското начало човек вече гледа с хумор, знаейки тяхната природа, предвиждайки по-нататъшните негови атаки и последващи действия. И те вече не затрудняват Личността, понеже човек не се поддава на тях, защото в своите мисли и чувства вече живее с духовния свят. А с материалния свят само се докосва, тъй като продължава своето съществуване в тялото, творейки добри дела.

Анастасия: Да, действително, който е в Любовта, той е в Бога и Бог е в него, защото Бог е Любов.

Ригден: Истинно святия Човек и *живее* с това.

Анастасия: Знанията за субличностите са ценни, но у човека те могат да породят и страх, за това че той през този живот няма да успее да се развие до състояние на пълно духовно освобождение на себе си и Душата и ще стане смъртна субличност.

Ригден: Е, първо, такъв страх може да предизвиква само егоизмът, тоест Животинското начало. Второ, ти сама беше свидетел как човек получи, така да се каже, от нулата Знанията, както и всички в групата. Но той дотолкова проникна в тези зърна на Истината и възжела да се съедини с Духовния свят, че му трябваша само две години отговорна работа върху себе си за това, да може Духовният свят да го приеме. И това независимо от всички неблагоприятни условия на живот, в които той се намираще, в сравнение с останалите в групата. Така че, само да има желание! А трето, когато Любовта към Бога преобладава в живота на човека, у него изчезва всеки страх по пътя към достигането на поставената цел. Аз ще ти

приведа образен пример за разбиране същността на духовните деяния.

Представи си, че човек е на война, защитава своята Родина. Той толкова горещо и дълбоко я обича, че е готов да се сражава за нея с всички сили, да върви към победата без да се спира пред нищо, да прави всичко възможно и невъзможно заради една цел — освобождението на своята Родина! Заради Любовта към Родината, той е готов да умре за нея. На него му е все едно какво ще стане с неговото тяло. Главното е чувството, което той изпитва, което го води в боя и го принуждава да се сражава победоносно. И това чувство на Любов не го напуска и тогава, когато той попада в плен на врага и знае, че там му е предопределено да загине в мъки. Защото той е преизпълнен с чувство на истинна Любов, заради която той е живял и заради която той ще умре. Така че, всичко зависи от човека! *Ако той е преизпълнен с истинска Любов към Бога, с която той живее във всеки ден, то в него няма място за съмнения. У него има само една цел — победа заради освобождението на своята Душа!*

Анастасия: Да, победа на всяка цена...

Ригден: Така че, спасението на своята Душа — това е главното дело в живота на човека, основна негова цел, смисълът на неговото съществуване. Спасението на Душата — това е истинно служение на духовния свят, а не на материалния. Спаси се сам и хиляди около теб ще се спасят. И няма нищо сложно в тази работа, стига да има желание. Просто трябва да се започне с елементарното — с работата върху себе си. Главният мозък е подобен на компютъра: каквото заложиш в него, това той и ще даде, каквито цели определиш, каквито програми инсталираш в него, в това направление той и ще работи. По време на живота в неговата памет се натрупва опит от

различни асоциативни усещания, представи, мисли, чувства и така нататък. Тези асоциации в своето болшинство са свързани с впечатленията, получени от обкръжаващия свят.

Защо е много важно за съвременния човек, вървящ по духовния път, постоянно да разширява своя кръгзор, да чете повече, да се запознава с разнообразна информация, да попълва багажа от знания в различни направления? Защото в този случай той ще има по-богат асоциативен набор, подобрена памет и обемно възприятие за света. Нали подсъзнанието, откъдето и се черпи асоциативният набор, е като килер: каквото в него някога положиш, то после и ще намериш. Материалната структура на мозъка държи образите (холограмите), които тя е получила в течение на изживения живот. Например, когато чрез зрението и слуха към човек постъпва нова информация, случва се възбуждане на невроните в определен участък на главния мозък. Мозъкът обработва информацията, върви възбуждане на определени, да кажем вече с понятни на теб категории, "информационни блокчета". Мозъкът разпознава "какво е това", на основата на предишните знания и опит. Тук влиза всичко — звук, усещания, знания и така нататък. Образно казано, мозъкът работи като търсачка в компютъра: ако, например, набереш думата "Доброта", то тя ще даде всички файлове с информация, съдържащи тази дума. Като цяло, мозъкът търси какво точно асоциативно подобно има в нашия килер-подсъзнание. При това запомня и новата информация с нейните характеристики, попълвайки с нея своя килер.

Ако човек го мързи в усъвършенстването на своите знания, развитието на аналитичните способности, ограничава себе си само с това, което му преподнасят "в готов вид" средствата за масова информация, то той става идеален обект за управление от жреците и политиците точно чрез неговото съзнание.

Поради собствената си ленивост човек съзнателно стеснява своя кръгзор от знания. Когато мозъкът е беден на асоциации (та и те в своето болшинство са зациклени на материални приоритети), човек става духовно слаб, на тях им е по-лесно да го управляват, лесно е да го излъжат и да му внушат някакви указания. Защо всъщност жреците и политиците се стремят да доведат човека до състояние на стеснено съзнание. В такова състояние той им е удобен за управление. При това е достатъчно, за това да се вложат в неговото съзнание определени асоциации, примери за подражание и човек става послушна марионетка в техните ръце.

Анастасия: Това е вярно. Ако на човека му се демонстрира колко лошо е всичко, то той ще превърта в мислите си лошото, неволно концентрирайки на това своето внимание, ще съживява и реализира негативни ситуации, спомняйки си съответстващите асоциации. Нали подобното привлича подобно. Ако на човека му се демонстрира добро, акцентира се неговото внимание върху духовните моменти в живота, показват му се повече примери на доброта, нравственост, култура, добри маниери на поведение, духовен начин на мислене, то той ще формира своя мироглед вече в тази насока.

Ригден: Хората по своята природа са подлежащи на внушение и изначално склонни към подражание. Но при всичко това те още и винаги се стремят към нещо ново, а към какво — понякога и сами не знаят. Между другото, защо на човек постоянно нещо не му стига и той се намира в търсене и познание на новото? Защото Душата го тласка в търсене на нейният роден, духовен свят. А различните "светофилтри" във вид на субличности и главенстващото в съзнанието Животинско начало изкривяват вектора на посоката на търсене. Немалко проблеми в духовното търсене

на човека създава и асоциативното възприятие на материалния мозък. Нали духовният свят се отличава от материалния. А всичко, което човек възприема тук, както се казва чрез петте сетива, това е само възприятие на незначителна част от триизмерното измерение на материалния свят, та още и пропуснато през призмата на асоциативното материално мислене. С други думи, размишлявайки с категории и асоциации от триизмерния свят, човек се опитва да разбере, какво е това духовен свят.

Анастасия: През призмата на материалното мислене? Добро изказване, много точно изразяващо същността.

Ригден: Да. Както ти е известно, с раждането на човека неговият мозък е настроен на честотата на Животинското начало. Макар че, това не означава, че впоследствие тези настройки човек не може да измени. Може. В него са запрограмирани няколко състояния на съзнанието. Но изменението е възможно само при лично желание и стремление на самия човек. В своето болшинство хората даже не знаят за всичко това, за това в течение на своя живот се държат така, както и всяка друга разумна материя. Когато човек се сблъсква със Знанията, разширяващи неговото възприятие за света, то първото, което сработва в него — това е Животинското начало. То грубо казано "настръхва", проявявайки в човека първия човешки порок — горделивостта, да не би да загуби своята власт над него. На човек му се струва, че той и така всичко знае и умее. Но когато се потапя в Знанията, то разбира, че това далеч не е така и такава първоначална преценка е била погрешна.

Анастасия: Да, горделивостта — това е бич за много хора, всеки е изложен на нея в една или друга степен. Мисля, за всеки човек е важно да знае този таен враг

в лицето, поне за това, да разбере по-добре себе си, да разбере своята природа. Вие веднъж упоменахте в разговор, че горделивостта — това е проявление на ръководството на Животинския разум в човека.

Ригден: Вярно е. На човек му е много трудно да осъзнае, че онова, което той счита за свои мисли, формиращи неговото "Аз" — това е само резултат от неговия избор между Волята на Духовното начало и Волята на Животинското начало. Особено трудно е да разберат това хората, които от детството си живеят в общество със съответните потребителски приоритети. Например, с приоритетите на материалистичната психология и съответните ценности. Също така не е лесно и на онези, чието съзнание е ограничено в рамките на една религиозна, философска или друга концепция, изградена върху принципите на доминиране на ценностите на материалния свят, прикрити с духовни постулати.

Изключително много мисли на човека се мотивират именно от гордост. Гордостта — това е чувство. А чувството, като такова, това е сила, енергия, това е основата, на която се заражда доминиращата мисъл. Изключително е важно с какво е "оцветена" мисълта: желанията на Животинското начало или желанието на Духовно начало. Нали от това зависи, ще се превърне ли чувството, например тази същата гордост в горделивост, а значи в чувство на себелюбие, превъзнасяне на себе си над другите, или пък в чувство на благородна, вътрешна гордост за своите деяния по духовния път в стремлението към Бога.

Но тук, може би, следва да се задълбочим малко в природата на човека, в произхода на неговите дълбочинни стремежи и техните проекции в света на материята. В живота на човек е много важно какви именно чувства той поражда със своя избор и

натрупва в течение на живота. Защо? Защото с този багаж, с тази информация, или да кажем образно, с това негово "Аз" (Личността), на него му предстои да отиде отвъд "границата" след смъртта на тялото и да отговаря за този свой избор.

Сега давай да разгледаме **механизма на зараждане на чувството**. Първичният тласък на всяко чувство идва от дълбочинната сила, която излиза от Душата. Тъй като Душата се явява много мощна частица от нематериалния свят, у нея винаги има един вектор на движение, едно желание — да се изтръгне от този свят и да премине в своя свят, който хората наричат духовен свят, света на Бога. Този първичен тласък от Душата е и първооснова на пораждането на дълбочинните мощни чувства. Ако тази сила се използва целенасочено в духовното русло, то тя ще бъде достатъчна, за да излезе човек, в продължение на своя живот от цикъла на преражданията, независимо от миналото.

При възникване на такова дълбочинно чувство, нашият материален мозък започва да реагира на тази сила и съответно чрез съзнанието да трактува тези чувства по своему. Тоест човек, ръководейки се от своите асоциации, започва да "гълкува" възникналото чувство по обичайния за него шаблон на начина на мислене. А ето на този етап много важна роля точно играе миогледът на човека. Това е нещото, което му е заложено в съзнанието от детството, неговия натрупан жизнен опит, сформираниите (в това число и благодарение на средствата за масова информация) модели на поведение и начин на мислене, които са се вкоренили в неговото подсъзнание, а също така личния кръгзор от знания, умението да контролира мислите и концентрира вниманието. От доминиращия миоглед на човека зависи как и къде се изразходва силата, изходяща от Душата. Та нали тази вътрешна единна сила (дълбочинно

чувство) често просто се раздробява и изкривява от съзнанието посредством призмата на доминиращите мисли.

Анастасия: Този процес може да се сравни с това, как например се случва пречупването на слънчевия лъч в триъгълна стъклена призма, тоест разлагането на лъча на многоцветен спектър на дъгата?

Ригден: Съвършено вярно. Този процес може образно да се сравни с дисперсията на светлината, когато една единна вълна се разделя на вълни с различна дължина. Съзнанието с наличния натрупан опит на своите асоциации, това е като същата тази призма, която разделя единната сила, насочвайки я към множество малки съставляващи — мисли, придаващи на тази сила своя оттенък. Каквато доминанта стои в съзнанието на човека, такъв е и цветът на мислите, такива са и желанията. Мислите от Животинското начало, благодарение на тази сила, илюзорно правят хипер-цветисти и привлекателни самите желания, тоест, по същество несъответстващи на действителността при тяхното възплъщение (тъй като те са празни). Просто казано, доминиращите мисли, на които е съсредоточено вниманието, насочват силата на единното дълбочинно чувство към реализацията на желанията на човека.

Анастасия: Както се казва, силата си е сила. Важен е изборът на човека, къде той насочва тази сила.

Ригден: Абсолютно правилно. Вземи същото това чувствонагордостили, например, омраза. Има такава съвременна поговорка: "от любовта до омразата е една стъпка". Неврофизиолозите на днешен ден са потвърдили, че при появата на чувство на омраза или романтична любов, у човека "кой знае защо" се включват едни и същи участъци на главния мозък, макар тези чувства да имат коренна разлика. Когато

учените достигнат до научното разбиране за силата, която се явява основа на доминиращата мисъл, те ще разберат "защо" се случва така. Всъщност всичко е просто. Нали работата не е във външното, не е в това, че някой е засегнал манията за величие на човека, обидил е, казал или направил нещо грешно. Работата е изключително във вътрешните чувства на самия "обиден". Просто доминиращото в неговото съзнание Животинско начало използва същата сила на дълбочинните чувства, само я украсява в други мисли с помощта на въображението, представяйки всичко във вид на негативна ситуация. Та още допълва този свой измислен "нарисуван сюжет" с различни асоциации, които човек е почерпил от наложените му модели на поведение в подобни ситуации. Ето ти и предметът на конфликта.

Случва се така, че Животинското начало просто изкривява или подменя понятията. Например, човек започва да се жалва, казва "аз правя всичко за другите, а за мен никой нищо не прави". Точно това е подмяната. Животинското начало е потребител. Духовното начало — благодетел. Ако се проследи корена на обидата, то той ще се окаже вътре в теб. Външната обида към някого — това е резултат от твоята загуба от своето Животинско начало. Тя говори за това, че ти не си бил прав на първо място пред самия себе си. Недоверието към себе си и съмненията възникват от незнание на Истината. Незнанието на Истината от нежеланието да погледнеш вътре в себе си, защото там е Истината. *Истината — това е Живот или Смърт. Страхът пред Истината, изхождащ от Животинското начало, я изкривява, опитвайки се да я отдалечи. Но тя е неизбежна, какъвто и избор да направи Човек. **Добре тъмницата няма да лиши от свобода светлата Душа и никаква земна власт няма да направи свободно животното, обречено на смърт.***

Анастасия: Всъщност се получава, че хората напразно пропиляват в конфликтни ситуации своята сила, която е предназначена за духовно израстване.

Ригден: При това глупаво пропиляват, правейки избор в страна на Животинското начало, за което впоследствие ще им се наложи и да носят Отговор... Древните, обяснявайки духовния път на човека, образно сравнявали тялото с лодка, на която човек извършва своето плаване по океана на илюзиите, държейки курс към маяка на Душата. А Животинското начало, Животинския разум на Материята сравнявали с всепроникващия Враг, който се стреми да заеме ума с временни неща, маловажни, да отвлече от Вечното, от светлината на маяка на Душата. Нали пристрастяването към илюзията на материята стеснява кръгозора и ограничава ума до проблемите на лодката, не простирайки се на повече от метър от ръба ѝ. Така Врагът човешки се опитва да отклони човека от посоката. Обаче не си струва да се съблазнява от океана на илюзиите и кратковременното пребиваване в лодката. Когато човек завърши своето плаване, той ще остави лодката на брега, като нещо временно, ненужно повече за неговото пътешествие, подвластно на тлеене и разрушение. Всичко видимо ще изчезне и ще се превърне в нищо, както изчезва горящата свещ. Само онзи, който не е привързан към видимото, радее за Душата. Както казвали мъдрите: "Спасявай своята душа, защото нейният ловец не дреме. Пази всеки час и всяка минута, употребявай живота си в полза на спасението на душата своя".

Анастасия: Само онзи, който не е привързан към видимото, радее за Душата... А нали действително е така. Хората в много отношения се съблазняват в помислите именно от видимото. Откриването на невидимите страни, които са в тях и се опознават от тях чрез дълбочинните чувства, помага не само да

прочувстват света на Душата, но и да го възжелаят повече от каквото и да било в материалния свят. Аз съм срещала много хора, които вървят по духовния път и не се дават на своето Животинско начало. Да, те понякога губят от него в някои моменти, но после осъзнават това и придобиват ценен опит в заобикалянето на подобни капани. Такива хора често питат как да се защитят от атаките на Животинското начало и как да предотвратят тяхното проявление, как да ги разпознаят и да не допуснат в себе си развитието на негативна ситуация.

Ригден: Просто трябва да се знае механизма на атаките на Животинското начало, тяхната природа и да се научим да управляваме себе си. Обърни внимание, когато човек пребивава на духовна вълна, занимава се с работа над себе си, духовни практики, той има разширено състояние на съзнание. В същите тези медитации той чувства, че неговото съзнание сякаш излиза извън обичайните граници на възприемане на света. И най-важното е, че човек изпитва усещане на радост, щастие, **изхождащо от Душата навън**, тоест сякаш отвътре в него, от дълбината на чувствата, към външния заобикалящ го свят. Именно това чувство мозъкът асоциативно идентифицира като чувство на неземно щастие, радост и свобода. Съзнанието става ясно, отчетливо. Всички земни проблеми изглеждат дреболии в сравнение с това чувство за роден дом, необятен покой и Вечност. Съответно и настроението става бодро, приповдигнато и действията се изпълват със сила. Сега давай да разберем какво се случва с човека, когато го атакува Животинското начало.

Атаките на Животинското начало биват различни. Врагът, както се казва, трябва да се познава добре. Да разгледаме за начало **грубата атака на Животинското начало**, която се основава на **обида, чувство на неудовлетвореност от себе**

си, самоедство, под общия лозунг "животът се провали" (позицията на "жертвата"). Първо, тази груба атака на Животинското начало може да се характеризира като *външен натиск*. Ако внимателно се проследи от позицията на *Наблюдателя от Духовното начало*, от къде произтича този натиск, усещаш се даже на физическо ниво, то той се чувства именно отвън, отгоре надолу, сякаш натискът е от страна на главата или от гърба към гърдите.

В резултат на такава груба атака на Животинското начало, буквално за кратък промеждутък от време човек се превръща от активен индивид в пасивен, става дезориентиран. Той сякаш губи под себе си някакъв фундамент, основа. В неговото съзнание неочаквано изплуват и започват да се превъртат негативни образи, мисли, измислени проблеми, които привличат и съсредоточават вниманието върху себе си... Когато това се случва, човек изпитва състояние на неудовлетвореност, емоционално преживяване, проявяващо се основно чрез стандартни схеми. Вътре става лошо, дискомфортно, сякаш нещо се свива в гърдите. Сложно е да се концентрира върху някаква работа, защото страничните мисли постоянно отвличат на размишление за една и съща наболяла тема. Възниква, както казват, "душевна болка" или обида, или гнетят лоши мисли, започва самоедство, самоугризение за нещо. Появява се кълбо от негативни мисли, асоциации и емоции. Като цяло, вниманието се акцентира върху проблема, нагнетяван от Животинското начало. Съзнанието на човека се стеснява до точката на този проблем. Той започва да вижда само него и нищо повече. Например, човек включва телевизора, опитвайки се да се отвлече от тези мисли. Но съзнанието като че ли специално се хваща, съсредоточава вниманието върху онези програми и фрагменти от предавания, които засягат неговия наболял проблем. Или друг пример, човек, пребивавайки в това състояние, започва да общува

с някого на разсейващи теми. Но впоследствие даже не забелязва, че съзнанието все едно неволно прехвърля разговора в руслото на същите тези изкуствени проблеми... Ако човек изпитва подобно състояние, то той трябва да разбира, че такова обземане от негативни мисли и угнетено състояние на съзнанието — това е и началото на грубата атака на Животинското начало.

Анастасия: Тоест човек сякаш реагира на ситуацията едностранно.

Ригден: Вярно е, у него просто изчезва цялостното възприятие на картината за света, случва се стесняване на съзнанието. Човек става зациклен на някакъв проблем. Образно казано, до тогава той е виждал широк спектър от цветове, а по време на атаката на Животинското начало се акцентира само върху един черен цвят, останалите за него престават да съществуват, той сякаш не ги забелязва.

В какво е смисълът на такава груба атака на Животинското начало? Неговата цел — да блокира връзката на Личността с Душата, поради което и върви своеобразен натиск отвън навътре. По време на такава атака, образно казано, сигналът от Душата не достига до съзнанието на Личността в чист вид (както това се случва при духовните практики), значително се изкривява чрез активацията на "замърсените филтри". Важно е да се знае, че основно Животинското начало улавя човека на неговите слабости. Нали то знае всички слаби места на човека, неговото минало и настояще, всички тайни мечти, на които той някога е акцентирал своето внимание и е възжелал едно или друго благо на този свят за себе си любимия. Да и желанията, утежняващи духовния път у човека или по-точно на неговата нова Личност, се появяват все пак неслучайно. Това основно са традиционни шаблонни установки с материален

уклон, доминиращи в обкръжаващото го общество. Ето защо у болшинството хора и преобладават такива качества от Животинското начало, като егоцентризъм, завист, безмерна алчност и жалост към себе си любимия...

Анастасия: Да, човек много бързо се заразява със стимули от Животинското начало.

Ригден: Между другото, бих искал да отбележа, че по време на атаката на Животинското начало, човек вижда себе си само в светлината на "добрия човек". Той, така да се каже във всяко отношение е "супер", а всички останали не са нищо друго освен "пълзящи гадове". Когато човек се намира в такова състояние, само се опитай да му кажеш директно, че той самият е виновен за всичко поради проявлението на своите отрицателни качества, и веднага той ще насочи всичкия този негатив към теб. Неговото Животинско начало веднага ще започне агресивно да защитава своите позиции. Работата е там, че намирайки се в подобно състояние, човек осъзнато не възприема такива пояснения и забележки по отношение на своята Личност. Защо се случва това? На първо място, поради стесненото съзнание в дадения момент, зациклено на собствения си егоизъм. Нали, в това състояние за човека, освен "аз, аз, аз" в различни ипостаси, нищо и никой не съществува..

Анастасия: Да, наистина, а да хвърля вината върху някого и да измисля външни причини, Животинското начало майсторски умее, нарича се, само му дай повод да се закачи. И още любим метод на Животинското начало е да пробута на човека мисъл, която ще го води по затворения кръг: "А би могло всичко да бъде съвсем иначе, само ако...". Между другото, читателите доста често питат, защо се случва такова ходене на мисли по един и същ кръг, даже ако от това на човека му става само по-зле?

Ригден: По две причини. Първо, това е работата на Животинското начало. То създава на човека вътрешни условия за неговия избор. А наистина, на което Личността отдава предпочитание в своя недълъг живот (на Волята на Духовното начало или Животинското, добри или лоши мисли) — това вече е нейно право. Но от избраните от човека всеки ден приоритети се формира и неговата послесмъртна съдба. Второ, зациклянето на негативните мисли в кръг — това е един от способите на Животинското начало, с който то концентрира вниманието на човека върху себе си, заставяйки Личността да служи на капризите на Животинския Разум, съответно разпилявайки жизнената енергия в смъртното. Работата е там, че човек при такова зацикляне започва да се занимава със самоизяждане, да се ядосва, постоянно да мисли за миналото. По-просто казано, неговото съзнание се стеснява до емоционална, едностранна точка на възприятие на някакъв "личен" проблем и при това той даже не разбира кой, за какво и защо задава в него именно тази посока на мислене. И тук работата даже не е в конкретен измислен проблем (щом се разреши този, обезателно ще се появи друг). Работата е в това, че е необходимо да се научиш да управляваш себе си, тогава и вътрешните проблеми ще намалеят, нали именно от тях растат външните ситуации в живота на човека.

Анастасия: Това е вярно, иначе така и ще продължава до края на живота това ходене по кръга. Точно като в онази народна пословица "ти дърпаш и той дърпа: кой кого ще притегли, а двамата да паднат".

Ригден: Случва се, че човек половината живот гризе себе си за някакви си нереализирани някога си възможности по отношение на подобряване на своето житие-битие в този материален свят. Той пребивава в мечти за несбъднатото "щастие" и го вижда само в добра светлина за себе си, където собствената му

значимост (мания за величие) е удовлетворена и заема в неговите мечти първа позиция. Човекът не отчита, че Животинското начало му рисува поредната идеална илюзия и неговата мечта след реализацията в живота би изглеждала съвсем не така, както си я е въобразявал. В това състояние човек не разбира, че ако всичко се беше случило иначе, то все още не е известно какъв би бил той сега, какво си е представял и щеше ли той да има онези условия и възможности, които има сега. Та нали, всяка житейска стъпка предполага изменения и влече след себе си поредица от събития, формиращи бъдещето на човека.

Анастасия: Да, докато човек не започне да разбира своята природа, на него ще му бъде сложно да осъзнае, в какво се състои неговото истинско "щастие"...

Ригден: Има и друг вид атака на Животинското начало — мека и ласкателна, основана на горделивостта. Тя е пряко противоположна на грубата атака. По време на такава атака на Животинското начало, на човек започва да му изглежда, че всичко при него е чудесно, всичко е овладяно, че той е толкова готин, че всички наоколо го хвалят. Но, ако се погледне на тази ситуация от страна на *Наблюдателя от Духовното начало* и се изяснят тези моменти на самовъзхищение, то не е сложно да се види, че всички те са замесени на основата на егоцентризма и себелюбието. У човека точно така се стеснява съзнанието, също го концентрира на себе си любимия, само че в другата посока. Образно казано, той е, като нарцис, не забелязва никого наоколо, освен себе си. И натискът все пак се усеща отвън навътре, само че той не е груб, а мек, ласкателен, удовлетворяващ, имащ характер на наслада от външното.

Анастасия: А още какви уловки може да се очаква от Животинското начало?

Ригден: Способите за неговото въздействие са разнообразни. Например, ти извършваш важна работа, която като резултат в добър смисъл ще повлияе на много хора и техните животи. А Зверчето (Животинското начало) вече в началните етапи на реализация на тази работа започва да пробутва идеи, които изискват от теб изразходване на също толкова сили и време, колкото и за основната работа. Тези съвсем неважни на дадения момент идеи започват да разсейват твоето внимание с множество свои въпроси, изискващи "срочно решение". По този начин ти просто ще се завъртиш в тези проблеми и, както се казва, ще има много суета и малко полза. Но в краен резултат, ако се оцени коефициентът на полезност на произведения от теб действия, то ще се окаже, че суетните дела не са дали такъв значим резултат, какъвто би могло да даде първоначалното неизгълнено от теб важно дело. А времето е пропуснато и силите са разпилени в нищото. Това е и тънката подмяна.

Друг вариант за атака на Животинското начало от серията подмяна на понятията. Например на теб ти се е отдало да зафиксираш атаката, отдало ти се е да удържиш своите позиции. Но неочаквано вътре започва като че ли своеобразна паника, нещо като: "Помощ! Срочно искам във Вечността! Какво да правя?! Как срочно да се спася?" Това също е много тънка подмяна. За съжаление, такива подмени са множество. Случва се така, че човек, пребивавайки под влиянието на Животинското начало и без да си прави силно труда с работа над себе си, само се хвали пред другите със своите "достигания" в личното духовно развитие. Той погрешно вярва (от горделивост), че "охранява" своето Животно с "пълно въоръжение". Но, всъщност, тази ситуация е подобна на приказката за вълка и ловеца:

"Веднъж вълкът решил да направи самотен излет, за да се похвали после пред своята глутница, че той

сам е ходил да ловува самия човек. В това същото време човекът решил сам да отиде на лов, за да се похвали после пред ловците, че той сам е отишъл да ловува вълк. И двамата са отишли, вълкът и ловецът, и двамата се бояли, треперейки от страх в нощта. Двамата удобно се настанили на края на гората, облягайки се към "топло дърво". Така и поседели до изгрева, притиснати от страх с гръб един към друг, утешавайки се само с мисълта, как те ще се хвалят пред своите, че са ходили на лов сами. На тях им било топло и уютно, и те двамата били неописуемо радостни, че останали цели и невредими. Щастлив бил вълкът, че не е попаднал на ловеца, и щастлив бил ловецът, че не е попаднал на вълка.

Анастасия: Това е добре казано. Много хора не си правят труда за истинска работа върху себе си, а само се утешават с ласкателни мисли. А после се удивляват защо те нямат съществени резултати в духовното развитие, та нали те много пъти са "ходили на лов" за своето Животно. Удивително е колко тънки подмени има. Такова е впечатлението, че не само ти растеш в познанията, но и Животното не дреме, постоянно се усъвършенства в това, на какво още може да те улови.

Ригден: Така си е. Най-смешното е, че програмите на Животинското начало са стандартни, еднотипни. Хората настъпват едни и същи гребла и всеки мисли, че само той е получил удар по челото. Всеки предполага, че на него му е най-тежко в този живот и че именно неговите житейски препятствия са най-сложни и непреодолими. Но цялото това униение е поредният капан на Животинското начало, за да концентрира човек своето внимание на неговите установки. Но знаейки тези уловки, лесно може да се предвиди и избегне поредната атака, да се заобиколят поставените капани. Най-разпространените програми на Животинското начало са основани на горделивост, егоцентризъм и страх. От тези негативни

чувства, се раждат завист, ревност, огорчение, обида, самосъжаление, желание да се контролират другите, да се обсъжда, да се обвинява някого, страх пред промени, страх пред болести, загуба на някой от близките, страх от самота, от приближаването на старостта, смъртта и така нататък. При това се случват тези същите процеси на стесняване на съзнанието, за които аз вече разказвах.

Но, както са казвали в древността, **който се изкачва на висока планина, му е смешна всяка житейска суета**. Ако човек иска сериозно да се заеме със собственото си духовно развитие, на него на първо място му е нужно да дисциплинира своите мисли. Колкото може по-често да си дава сметка за изпитваните емоции, начина на мислене, да анализира каква е тяхната природа и механизъм на възникване. Да умее да бъде по-високо от обстоятелствата и всекидневието. Да умее да възприема света от позицията на Наблюдателя от Духовното начало, а не от обичайната позиция на Наблюдателя от Животинското начало.

Животинското начало постоянно рисува на човека голяма илюзия за това, какво представлява вътрешния свят на човека, правейки акцент върху Егото на Личността и какво е в неговата интерпретация външния свят, който уж е длъжен да служи на това Его. От позицията на тази илюзия то насажда на Личността погрешни съждения за света, за другите хора, по този начин отделяйки човека от възприемането на Истината. В действителност всичко е различно.

Анастасия: Вие сте прав, може да се каже, всички ние в този свят сме илюзия, докато не пристъпим към духовна работа над себе си. А когато започваме да се развиваме духовно, то разбираме, че и този свят се явява илюзия. Имайки практическия опит от

работата върху себе си всеки ден, аз вече по-дълбоко осъзнавам колко всъщност е важно наистина да разбираш кой именно в теб наблюдава за този свят и на основание какво, този Наблюдател прави изводи.

Ригден: Забележи, нали **Наблюдателя никога няма да бъде отделен от наблюдаваното, защото той ще възприема наблюдаваното чрез своя опит, всъщност, той ще наблюдава аспекти на самия себе си.** Разсъждавайки за света, всъщност човек ще изказва мнение само от своята интерпретация на света, основана на начина на неговото мислене и преживян опит, но не от пълноценната картина на реалността, която може да се постигне само от позицията на висшите измерения.

Анастасия: Очевидно е, че такива наблюдения в привычното състояние на съзнанието човек ще прави с помощта на сравнение, преценки за сходството или различието на обектите, на първо място по отношение към себе си.

Ригден: Съвършено вярно. В човешката природа са заложени механизми за сравнение за по-бързо обучение, получаване и усвояване на опит, придобиване на умения, заимстване на стил на поведение и така нататък чрез подражаване и асоциативен начин на мислене. Благодарение на това човек много бързо се обучава на различни действия, модели на поведение и опознава обкръжаващия свят. Обаче всичко това е свързано с отъждествяване и съпоставяне, тоест със сравнение. Нали за съждението е нужно сравнение. И тук много зависи от това, какво доминира в Личността като Наблюдател: Духовното начало или Животинското начало.

Когато доминира Духовното начало, сравнението играе второстепенна роля. То е необходимо само за предаване на своя духовен опит чрез известни

асоциации. Тогава когато самия процес на познание в тази същата духовна практика върви за сметка на интуитивното чувство, разширеното съзнание и свършено новото за човека вътрешно разбиране, където не е нужно нищо да сравнява, където просто присъства ясност на осъзнаването на всички процеси, които не могат да се обяснят с помощта на логиката. Човека чувства себе си част от духовния свят, част от голямото цяло, истинската реалност.

Когато доминира Животинското начало, Личността изцяло се потапя в играта на илюзиите на материалния свят. Тя **постоянно сравнява себе си с някого** по някакъв признак (интелектуален, професионален, външност, тип хора) и така нататък. За по-добро разбиране давай да разгледаме типична ситуация. Намирайки се в такова състояние, какво човек обикновено мисли за своя съсед или колега по работа, който има заплата малко по-голяма или заема по-висока длъжност? Като правило, сравнява със себе си, казва "той е такъв същия като мен, с какво аз съм по-лош..." и така нататък. Горделивостта от Животинското начало също задейства механизма на завистта, която провокира изблик на агресия и гняв. Човек обвинява за своите вътрешни несполуки окръжаващите хора или се занимава със самоедство. За Животинското начало е свойствено да нагнетява мисли на себеподтискане и самоугнетяване на човека, че той, все пак в сравнение с другите хора, прави нещо грешно или в нещо е по-лош от останалите.

В този случай трябва да се помни, че не Животинското е критикът, а Съвестта е твоя най-добър помощник.

Анастасия: Какво именно подтиква човека да осъжда някого?

Ригден: Първо, онези доминиращи качества от Животинското начало, които ги има в самия него.

На това следва да се обърне внимание, когато се появяват подобни мисли на осъждане.

Второ, множествените егоистични илюзии — шаблонните установки и работата на Животинското начало, които пораждат емоционални изблици, подтикващи човека към осъждане на някого. Тези установки са от такъв характер, например: "аз мога по-добре отколкото някой си", "моето мнение е единственото правилно" и така нататък. Тоест в тяхната основа е егоизма, желанието тайно да властва, да командва над себеподобните си, да построи своята илюзорна "империя на влияние" — всичко това, всъщност, са инструменти, с които Животинското начало управлява и манипулира човека.

Трето, да осъди някой, човека го подтикват опитите на Животинското начало да намери или да измисли проблеми, несъществуващи всъщност, но мислите за които ще бъдат способни да заставят човека дълго време да задържа негативен образ в съзнанието. А последното способства за изработване на привичка за негативен образ на мислене на Личността, тоест за каквото и да говори или мисли човек, всичко у него винаги ще бъде лошо, отрицателно и най-важното, той безкрайно дълго ще осъжда това.

Какви са последствията от това? Този процес съсредоточава и дълго удържа вниманието на човека върху тези мисли. А вниманието — това е сила, началото на творението. Концентрацията на вниманието е способна да съсредоточава и натрупва определени видове енергии, изблика на които и поражда акт на действие, творене на нещо (емоции, мисли, действия, събития) във видимия и невидимия свят. Това, от своя страна, формира съдбата на човека както по време на живота, така и след смъртта на физическото тяло. Ще бъде ли резултатът от това творение позитивен или негативен — зависи от

избора на човека, неговите приоритети, ежедневната привычка на начина на мислене, доколкото той умее да контролира и дисциплинира своите мисли и емоции.

Анастасия: А с какви способности Животинското начало провокира в човека така нареченото състояние на безпричинна агресия?

Ригден: Състоянията на "безпричинна" агресия са особено чести, когато човек зацикля мисленето върху собствената си горделивост, обръща много внимание на борбата за доминация на своето "авторитарно мнение" в кръга на познати и близки на него хора.

Естествено, че в такъв човек доминира Животинското начало, което го прави зависим от своите програми и установки. В този случай човек става лесно управляван от материалния Разум чрез системата на потребителските ценности, където на преден план се поставя удовлетворяването на безкрайните нужди на Животинското начало.

Анастасия: А защо човек толкова го е грижа и го обременява мнението на някого за него?

Ригден: Оценката на себе си и другите с последващо сравнение в действителност бере началото си от животинската част на човека. Древният инстинкт да бъдеш "алфа-самец" или "алфа-самка". Животното винаги се стреми да изглежда в очите на съперника по-голямо и по-красиво. Ето защо човек толкова го е грижа и го обременява мнението на някого за него. Като правило, това се ограничава с желанието да изглеждаш, а не да бъдеш. Човек го е грижа: "А какво ще кажат другите?" Но той даже не се замисля, а кой именно ще го съди? От горделивост и самомнение възниква страха на човека пред мнението на Животинското начало на другите хора. Защо? Защото чуждата критика в този случай се разглежда

като принижаване значимостта на собственото Его. Макар всичко това да са страни на един процес: борба за доминация и власт над себеподобните. Оттук произлиза обидата, потиснатото състояние и агресията.

Анастасия: Разкажете, моля, за читателите, какво е нужно да се прави, за да се избегнат всички тези ситуации?

Ригден: Човекът (Личността) се намира в тяло, а тялото — това е бащиния на Животинското начало. Знаейки за възможните атаки, винаги може да се предприеме контраатака. Това е като в разузнаването. Ако предстои да се противостои на противника, който с много те превъзхожда по сила, то е важно да се знае количеството -и качеството на неговата сила, дислокацията, тактиката и прийомите на неговите действия, за да се създаде оперативно противодействие. Тогава това ще увеличи твоите шансове за победа.

Нужно е да контролираш случващите се в твоя ум процеси на сравнение. Нужно е колкото се може по-често да си задаваш въпроси, например от такъв характер: Откъде идва завистта?", Какво и кого сравнявамаз?", "Уместнолиетовасравнение?" Хората не са "еднакви": всеки е индивидуален и се отличава по своите способности в строежа, генетиката, по характера, талантите, трудолюбието и така нататък. Те имат индивидуални особености не само в своята видима, но и в невидимата си структура. По-просто казано, всеки си има своето, свой кръст, своя съдба. По-добре, разбира се, при проявленията на своето Животинско начало да се използва девиза: "Не сравнявай, не се гордей, не завиждай!" Да се отнасяме към всяка ситуация от позицията на Наблюдателя от Духовното начало, тоест абстрахирано от мислите и емоциите на Животинското начало.

Нужно е да се приемат ситуацията и хората такива, каквито са те, та нали всяка ситуация, всеки човек в нея е своеобразен учител. Трябва да умееш от всяко, даже от негативното обстоятелство да извлечаш позитивни уроци. Да умееш да се задоволяваш с това, което имаш. Та нали, коренът на чувството за удовлетворение не е във външния свят, а във вътрешния свят на човека, в неговото дълбочинно желание. Ако човек иска да стане Духовна Личност, то за духовното радеене трябва да са и всички негови желания.

За Човека е важно да помни, че стремлението да изглеждаш не означава да бъдеш. Главното е да разчиташ на вътрешното, на изходящото от Душата. Да живееш не заради мнението на другите "животинки". Най-добрият съдия това е Съвестта. Приемайки личното решение да бдиш върху мислите, е много сложно да си разрешиш да нехайничши. В човека е важна чистотата на вътрешното откровение пред самия себе си, нали той никога не бива самотен, Бог винаги е с него.

Често хората, необременявайки се с анализа на собствените си постъпки, с контрола и дисциплината на своите мисли, започват да се намесват в нечий живот със съвети и поучения. Трябва да се помни, че хората разсъждават не за това, което възлчува техния събеседник, а за това, което искат да си изяснят сами за себе си. Както е казал един мъдрец: "Обучавайки някого, учи се сам и някога ще разбереш на какво ти учиш". Не винаги е нужно да се намесваш в чуждия живот. Но винаги е нужно да предоставяш правото на личен избор на всеки индивид. Всеки избира онзи живот, за който после и ще отговаря. Да бъдеш пример и да носиш отговорност за своите мисли, думи и дела — е достойно за Човека. Да съветваш, когато теб не те питат, и да поучаваш, когато това не го искат, значи да извършваш акт на

насилие, нека даже над ленива и заблуждаваща се, но Личност.

Животът взема от всеки според неговите възможности и на всеки дава според неговите заслуги, при това не външните, а вътрешните. Колкото повече ти изменяш вътрешния си свят, работиш над себе си, над подобряването на своите качества, толкова повече тези изменения се проектират върху външния свят. *Пребивайки в състояние на доминиране на Духовното начало, човек разбира себе си, анализира своите мисли и постъпки в спокойно и ясно състояние на съзнанието. Всяка външна ситуация, провокиране на негатив от страна на други хора за него са като сигнал за лична работа над себе си, получаване на определен опит в самоусъвършенстването. Та нали, като правило, провокирането произлиза от съответния импулс, изходящ от самия човек, затова мислите, думите и емоциите е нужно да се държат под контрол. Вътрешните съмнения пораждаат външен хаос. Твърдото знание — щил и порядък. Когато човек се научи да контролира себе си, той няма да чака тласък отвън, за да се премести от мястото, той ще върви самостоятелно по пътя на самоусъвършенстването. Следва да се помни: Мъдрият се учи даже от враговете.*

Целта и задачите на Животинското начало са да отвлекат човека с различни способности от главното — духовното развитие, да привлекат вниманието върху неговите "слабости". Способите за атака на Животинското начало са различни. Но има общи моменти. Винаги тези капани имат в своята основа егоизъм в една или друга форма: или мазохизъм в качеството на мислено самобичуване и жал към себе си, или нарцисизъм, тоест самовлюбеност. Това са двете основни крайности на Животинското начало. **Винаги при атаките на Животинското**

начало изчезват потоците отвътре навън и възниква натиск отвън навътре, което ясно се проследява на чувствено ниво. Ако ти като Личност се стремиш към духовно освобождение, то просто пресичаш подобни провокации. А последното е много важно, защото когато забелязваш или чувстваш началото на атаката, ти вече наполовина печелиш сражението с Животинското начало. Та нали силата на Животинското начало е в тайнодействието. Знаейки за това, ти винаги можеш да предприемеш контрамерки.

Образно казано, това е като в източните единоборства. Ако ти си психически и физически по-добре подготвен, отколкото твоя съперник, знаеш способите на неговата борба, навици, ако съевременно предвидиш най-малките проявления на атаки и правилно реагираш на неговите "коронни удари", то ти имаш време за провеждане на контраатака, а значи и повече шансове за победа. Нужно е да предвидиш удара и навреме да се отклониш настрана. А ако ти даже не подозираш, че Животинското начало — това е твоят противник, мислейки, че това е твоят партньор, е, тогава, разбира се, няма какво и да говорим за твоите шансове за победа. Нали ти ще възприемаш неговите нападки и агресивни атаки като свое естествено състояние, неразбирайки защо и за какво така те бичува живота, ще попадаш постоянно на неговите най-малки провокации, неразличавайки къде е твоето истинно, а къде престорено.

Колкото повече ти принуждаваш себе си към самодисциплина, колкото повече противостоиш на помислите от Животинското начало, толкова повече придобиваш власт над него. Тук е като на война: или ти врага, или той теб. Твоята задача е — да победиш на всяка цена, тук и сега! Времето е скоротечно, нужно е да бъдеш бърз за всяко добро и твърд в своето намерение да спасиш Душата.

Когато воинът тайно пребивава в стана на врага, той няма да мисли нито за лакомства, нито за разкош, нито за забавления. Той ще бъде съсредоточен върху победата. Воинът ще бди тройно, защото се намира в лагера на врага. Той ще мисли за това, как да спечели дадения момент на войната. Истинският воин пази своите дълбочинни чувства от греховете на видимия свят. Негледа със завист, с пристрастие, с ревност на чуждото. Не дава воля на въображението, изкривено от илюзиите на света. Понеже илюзиите на света са стана на врага, и скръбта идва от съблазните от тях. Воинът не дава воля на гнева, когато губи текущото сражение. Защото колкото и да го е опърлил врагът в момент на противостояние, всичко ще бъде на полза за воина, защото неговия дух ще стане по-крепък и по-благоразумен, по-мъдри ще бъдат неговите последващи деяния.

Анастасия: А как може да разблокираш в себе си състоянието на стеснено съзнание, наложено от Животинското начало?

Ригден: Разбирайки, че се намираш под атака на Животинското начало, винаги може и е нужно да се разблокира това състояние, тоест да се предприемат следните действия. Животинското начало всъщност също има своите уязвими места. То се бои от два момента: **скоротечността на времето и смъртността на тялото**. Затова първото нещо, което е нужно да се направи по време на атака, това е да се отдалечиш мислено от привързаността си към тялото, да го погледнеш от позицията на *Наблюдателя от Духовното начало*, от разширеното съзнание, сякаш гледаш Земята от космоса. Нужно е да осъзнаеш, че времето е скоротечно и всичко преминава много бързо, че твоето физическо тяло е смъртно, както и всичките негови желания и потребности.

По-нататък е необходимо да се **разшири картината за възприемането на света**, да се проанализира ситуацията от различни страни *от позицията на Наблюдателя от Духовното начало*. Самокритично да подходиш към въпроса за своето вътрешно, използвайки наличните знания за човека и за света, да се докопаш до тайните желания на своето Животинско начало. Като правило, в основата на много от неговите желания лежи жаждата за власт над някого или нещо. Само че, то камуфлира това желание под различни изкусни предлози.

Е и, разбира се, след това е нужно да се произведе потискане на невроните, възбудени от такава агресия. По-просто казано, да се **направят духовни практики**, например "**Лотосово цвете**", описанието на която ти си дала в книгата "Сенсей". Благодарение на тази практика се възстановява цялостното възприятие за света, премахва се ограничеността на съзнанието, проявява се дълбочината на чувствата, изходящи от Душата. Тоест се случва **приток на дълбочинни чувства отвътре навън**. Естествено, че след такова изменено състояние на съзнанието, човек се превключва на позитивно възприемане на света. Мозъкът, разшифровайки тази информация, дава асоциативен ред, украсен с позитивни емоции.

Така че, изходът от състоянието на стеснено съзнание е свързан с активната контра-аргументация за разбирането на времетраенето и смъртността на материята, избора на жизнения курс на духовни ориентири и използването на съответните инструменти за настройване на необходимата позитивна вълна. Често на хората не им стига именно елементарната аргументация — думи за убеждаване на самия себе си, за да излязат от стесненото съзнание и да видят по-обемната картина на света. Ето защо е и важно във всеки ден да работиш над себе си и да разбираш цялата отговорност пред

самия себе си. Необходимо е да се помни, че докато съзнанието, или по-точно Личността е неустойчива в своя доминиращ избор — човек е нестабилен и пребивава в своите съмнения. За да бъдеш устойчив на своя духовен път, трябва ясно да знаеш какво искаш да постигнеш ти в своя живот, каква е твоята крайна цел. Ако няма цел, няма и *живот*, защото *животът* — това е целенасочено движение.

Анастасия: Някои читатели в своите писма обръщат внимание на това, че по време на изпълнение на духовните практики или молитви у тях понякога внезапно възниква чувство на панически страх. С какво може да се обясни това?

Ригден: Всичко зависи от самия човек, от неговата настройка и от разбирането на процесите, които се случват в него. Защото, когато знаеш какво именно се случва с теб, винаги ще можеш да вземеш адекватни мерки за преодоляването на всяка ситуация. Субличностите, заради преваляващия избор на материята в своите минали животи, в болшинството си се отнасят недружелюбно към Душата и нейния свят (света на Бога). В духовните практики, когато медитацията се стреми към съединение с Душата, могат да бъдат и следните проявления. На човека сякаш вече му се е и отдало да погаси (спре) мисловния процес, тоест да премахне мислите, да се настрои на чувствен контакт с Душата, но тук може да възникне друго проявление на атака на Животинското начало: без видима причина се появява абсолютно необоснован нарастващ панически страх. На човек започва да му се струва, че той сякаш губи контрол над своето тяло, още малко и ще умре. От къде растат корените на този страх? Точно от тези "светофилтри-субличности", които изпитват страх пред силата на Душата, тъй като те имат опит от преражданията и разбиране за своята обреченост, неизбежността на смъртта на всичко материално.

Анастасия: А какво е нужно да се прави, когато се проявява подобен страх?

Ригден: Когато се случва такова, например, в медитациите, то просто е нужно независимо от всичко да вървиш към светлината на Душата, да се потопиш на по-чувствено ниво, игнорирайки паниката, тогава този страх ще изчезне. Нали страхът поражда съмнения. Но за достигане на духовни висоти, е нужна чистотата на твоята искрена вяра. Човекът често го сдържат именно съмненията и страхът да се раздели с привичния живот.

В тази връзка има интересна притча. "Веднъж човек паднал от сипей. Но когато паднал, на него му се удало да се хване за клона на мъничко дърво, което растяло от пукнатината на скалата. Висейки по средата на сипея, той разбрал цялата безнадеждност на своето положение: да се изкачи нагоре нямало никаква възможност, а отдолу имало само камъни. Ръцете, удържащи клона, отслабвали. Човекът си помислил: "Сега само един Бог може да ме спаси. Аз никога не съм вярвал в него, но изглежда съм грешал. Какво губя аз в моето положение, ако сега повярвам в Него?" И той започнал да призовава Бога с всичката своя искреност в молба: "Боже, ако ти съществуващ, спаси ме! Аз никога не съм вярвал в теб, но ако ти ме спасиш сега, аз от този момент винаги ще вярвам в Теб." Така той призовавал не един път. Изведнъж неочаквано се раздал Глас от небето: "Ти ще вярваш? О, не, аз ги знам такива като теб." Човекът толкова се уплашил и се удивил, че за малко не изпуснал клона от ръцете си. Но после, идвайки на себе си, още повече се замолил: "Моля Те, Боже! От сега нататък, аз ще бъда най-верния из всички и ще направя всичко, което ще е по Твоята воля, само ме спаси!" Но Бог не се съгласявал и човекът започнал да умолява и убеждава Бога още по-горещо и по-силно. Най-накрая Бог се смилил над него и казал: "Добре, нека така и да бъде. Аз ще

те спася. Пусни клона." "Какво?! Да пусна клона? — възкликнал човекът. — Ти мислиш, аз съм луд?" Ето, така е и в живота. Животът на човека всъщност се явява висене над сипей. И макар той и да разбира цялата смъртност на своето положение, но се държи с двете ръце за клона на съмненията на своето Животинско начало, бояйки се да го загуби и да се довери на Божията воля".

Така че, когато след медитацията върви разшифровка на асоциациите, е важно да се проанализира кой именно в теб толкова се бои от Вечността. Подобен метод на самоанализа на тема "Кой съм аз?" и съответните техники са се използвали отдавна в духовните, мистични школи на различни народи и в различни религиозни системи. Те са известни от дълбока древност, особено масово са били разпространени в Древна Индия и страните от Изтока. Тях са ги практикували, например, древни йоги, суфии и шамани.

Тази техника, както ти разбираш, включва в себе си развъртане в медитативно състояние на **мисли на тема "Кой съм аз?"**, където е необходимо на всеки свой мисловен отговор да се задава нов мисловен въпрос. При това да се наблюдава какви мисли идват, да се прочувства тяхната природа, по-често да се питаш: "Кой е онзи, който отговаря в мен?" Желателно е всички мисли да протичат плавно, без особено обмисляне и съсредоточаване. Идва мисъл, веднага я посрещаме с въпрос и я изпращаме с първия допълнителен на ум отговор. Но главното е, да се потапяш все по-дълбоко и по-дълбоко в себе си.

Анастасия: Да, това е интересна техника за разпознаване на мисли и усещания, за да разбереш себе си, кой доминира в твоето съзнание. Действително помага да разбереш себе си, да отделиш зърната от плявата. Аз помня, как хората споделяха своите

впечатления за дадената техника. Какви вариации само не звучаха, как ли само те не притискаха своето Животинско начало в ъгъла. Питаха: "Кой съм аз?" "А кой задава въпроса?" "Аз — тяло ли съм?" "Но тялото е смъртно." "Аз съм студент." "Но студент — това е статус". "Аз съм онзи, който се учи". "Но кой се учи?" "Аз съм човек." "Кой в мен ме нарича човек и защо?" "Аз съм човек, който обича хората." "Но кой в мен обича?" "Аз имам тяло." — "А кой си ти, който има тяло?" "Тялото — това не съм аз, но аз съм в него." "А кой е този Аз?" "Майната ти... Аз — това съм си Аз, цяло и неделимо." Така че, Животинското начало също има "хумор". Много добро упражнение, помагащо да се добереш до своето дълбочинно "Аз", до своите стракове и проблеми.

Ригден: Да, Животинското начало е като бедата: ще те измъчи, но същевременно и ще те научи. Осъзнавайки от чия страна идват подобни мисли, откъде в теб се появява този или онзи проблем, този или онзи корен на страха, ти разбираш как да се избавиш от това и как да управляваш своето състояние. При правилно изпълнение на дадената медитативна техника на самоанализ, впоследствие възниква точност и ясност на съзнанието.

Както вече упоменах, има съществени различия между повърхностните чувства, изходящи от Животинското начало и дълбочинните чувства, изходящи от Духовното начало (истинните чувства на проявление на висшата Любов). За да се потопиш, например, по време на духовната практика "Лотосово цвете" в състояние на сближаване с Душата, да прочувстваш дълбочинните чувства, е нужна на първо място твоята искреност, твоята откритост към Бога, нужно е просто да вървиш към светлината на Душата, независимо от всичко. В тази медитация се увеличава дълбочинното чувство на Любов към Бога. С други думи, силата, изходяща от Душата, се

използва по своето пряко предназначение. Забележи, истинската и правилна духовна практика — това е работа с дълбочинните чувства, а не с мислите. В тези моменти в човека доминира едно духовно желание, както и у Душата.

Анастасия: За Личността е много важно именно съприкосновението с чистия поток на силата, изходяща от Душата.

Ригден: Разбира се, това придава на настоящата Личност повече духовни сили, тя повече започва да чувства света на Душата, света на Бога и да разбира съществената разлика между този свят и онзи. Това, между другото, се отразява също и на физическо ниво — на нивото на тялото, тъй като по време на това състояние се случва прилив на сили, върви мощен изблик на ендорфини и други хормони на "щастие", значително се подобрява физическото и психологическото състояние на човека.

Това е особено забележимо по време на дълбоки медитации, когато падат всички маски-образи на човека, върви информационен обмен между Личността и Душата. Обръщам внимание, че това се случва не във всички медитации, а именно в онези, които са свързани с работа на дълбочинно чувствено ниво и са насочени към пробуждане на Душата (например духовната практика "Лотосово цвете"). Човек се преизпълва с чувства от света на Душата, света на Бога. В идеалния случай медитацията толкова чувствено дълбоко се потапя в духовната практика, изключвайки при това цялото си мислено-образно възприятие и напълно абстрахирайки се от всички мисли, че започва направо да възприема потоците на сила, изходящи от Душата.

Личността по време на извършването на такива дълбоки медитации усеща онзи свят, процесите,

които нямат аналози в материалния свят. Затова онзи свят (светът на Бога, светът на Душата) не може да се опише с думи, той може само да се прочувства. В такова дълбоко медитативно състояние човек започва да разбира и усеща, какво е това истинна Свобода, става вътрешно независим от установките на Животинското начало, от агресивното влияние на обкръжаващия материален свят. Той става духовно по-силен, започва да осъзнава, че този материален свят — това не е неговия роден свят, това е агресивна и опасна среда за неговата Душа. Но всичко това, разбира се, се случва само тогава, когато човек отговорно се занимава с наработка на духовните практики, систематично проследява своето Животинско начало, контролира мислите, реализира добри дела във външния свят, тоест основателно се занимава с вътрешна работа над себе си и натрупване на багаж от добри деяния, мисли и чувства. Но такива хора, като правило, са единици.

Основно хората, опитвайки да се занимават с духовни практики, се сблъскват с определено изкривяване, случващо се на нивото на материалния мозък, по-точно на съзнанието. Това е точно онова, за което говорих по-рано. Освен "светофилтрите-субличности", през които преминава информационният поток от Душата, има още, така да се каже, асоциативни "светофилтри" на мозъка. По същество, това са нашите асоциации, които се съхраняват в килера на паметта, където се складират нашият житейски опит, впечатления и така нататък. В преобладаващото болшинство те касаят триизмерния свят. Работата е в това, че съзнанието на човека от раждането на тялото е настроено на възприемане на този свят, макар в него да са запрограмирани различни състояния и режими на работа. Изменяйки състоянието на съзнанието, човек може да се превключва на други програми на възприятие.

Така че, асоциативните изкривявания се случват по време на обработката на информацията от мозъка, постъпила по време на медитация. Ако човек въобще не е подготвен за такова възприятие на информация в изменено състояние на съзнанието (по причина на несистематична духовна работа на дадената Личност, а така, от време на време), то мозъкът разшифровайки получената информация, ще я предаде на нивото на съществуващите в паметта асоциации и доминиращите приоритети на познатия свят. С други думи, получената информация при обработката ще бъде изкривена от асоциациите на материалния свят. Подобно, но вече в по-малка степен изкривяване, се случва и у онези, които систематично се опитват да се занимават с медитации, но малко работят върху себе си по отношение проследяване на мислите от Животинското начало.

Анастасия: В това е и проблема, че онези хора, които започват да се занимават с духовни практики, още не съвсем разбират в какво е смисълът тук, какво създава условия за душевна радост. Те още не различават мислите и чувствата в своето съзнание: кое е от Животинското начало, кое е от Духовното начало. На тях им е по-понятна радостта, която те изпитват по един или друг повод в материалния свят, защото имат придобит опит. А духовните практики, при които се осъществява контакт на Личността с духовния свят и разбиране, какво е това истинска душевна радост, както и всичко ново за живеещата Личност, изискват отначало активна наработка от нейна страна, усърдие, търпение, вяра в себе си и целеустременост. С други думи, получаване на нов опит, та още и в необичайно за човека състояние на съзнанието.

Ригден: Това е вярно, точно затова на начинаещите им е и по-лесно да възприемат първичната

информация на асоциативни примери, притчи и така нататък. Може би, всичко онова, което аз вече казах за "светофилтрите", образно ще обясня още един път за по-добро разбиране. Душата е като чист източник, извор. Когато ти чувстваш Душата, поддържаш с нея постоянен чувствен контакт, то важните в живота духовни дела, добрите дела, помощта на други хора се случват така, като че ли някой помага свише. Всичко се подрежда едно към едно, даже тогава, когато обстоятелствата сякаш и не са в твоя полза. И главното е, ти чувстваш и разбираш тази поддръжка на дълбочинно ниво, като че ли знаеш това предварително. А ето, когато Животинското начало започва да ти диктува своите условия на играта, като правило, ненатрапчиво и незабележимо, то чувствената връзка с Душата се губи, по-точно казано, значително се затруднява. Образно казано, колкото повече твоето внимание се поглъща от играта на Животинското начало, толкова по-голяма повърхност на този чист извор — Душата, се покрива с тънък слой.

И колкото по-дълбоко ти се потапяш в житейските проблеми, разглеждайки ги през призмата на своето Животно, толкова по-дебел става този слой. Съответно, последното затруднява връзката на Личността с Душата и естествено, с Бога. В теб започват да възникват страхове, навейни от Животинското начало, появява се много празна суета, струпват се множество проблеми. Ти преставаш да разбираш цялата важност на духовната работа върху себе си, започваш безпричинно да виниш или да се обиждаш на обкръжаващите те хора. Когато забелязваш подобно нещо, знай, това е поредната атака на твоето Животинско начало и е нужно спешно да се предприемат мерки — да се възстановява изгубената връзка с Душата, да се пробива тази, образно казано, нараснала дебелина на слоя. А когато ти се добереш до чистата вода, тогава и измислените проблеми

ще изчезнат, ти отново ще разбираш главното и ще виждаш своята основна цел.

Личността — това е просто зародиш на индивидуалното Съзнание на възможното бъдещо Духовно Същество. Сама по себе си тя нищо не представлява в духовен план. Та нали Душата съдържа в себе си голям потенциал. Но без сливането на Душата с Личността, този потенциал може да бъде пропилян напразно. И само когато, условно казано, възниква резонанс на вибрациите, своеобразно сливане, "оплодотворяване" на Душата от Личността, само тогава и се ражда ново, безсмъртно Духовно Същество с индивидуално съзнание и голям духовен потенциал. В това се и състои смисълът на човешкото съществуване: или победа на Живота, или поражение от Смъртта.

Анастасия: Да, победител е не онзи, зад когото е Смъртта, а този, зад когото е духовният Живот.

Ригден: Безспорно. **Какво е това духовен живот?** Животът е поредица от събития, където всеки миг е като звено във веригата, като кадър от филмова лента, на който са запечатани всички мисли и деяния на човека. Случва се, гледаш хубав филм и получаваш от него положителни впечатления, тъй като болшинството от кадрите в него са светли и ярки. А се случва, гледаш друг филм, а той създава гнетящо настроение, защото болшинството от кадрите в него са тъмни и мрачни. Така че е важно, твоят жизнен филм, да е светъл и ярък, в него да има колкото се може повече хубави кадри. А всеки кадър — това е и миг тук и сега. Качеството на всеки кадър от твоя жизнен филм зависи изключително от теб, защото ти правиш своя живот светъл или тъмен със своите мисли и дела. Изживения от теб миг не ще изтриеш, не ще изрежеш и втори негов дубъл няма да има. Духовният живот — това е и насищането на всеки кадър с Доброта, Любов, благи помисли и дела.

Главното е, да държиш в живота ясен ориентир на Духовното начало, да се занимаваш с духовни практики, да разширяваш своя кръгзор от Знания, да не се поддаваш на провокациите на Животинското начало, да съзидаваш в себе си чувство на истинска Любов към Бога. И, естествено, по-често да твориш благи дела и да живееш по Съвест. Това е ежедневен труд, поэтапна победа над самия себе си. От всичко това и се състои твоят път, който никой няма да мине вместо теб и никой няма да изпълни тази духовна работа вместо теб.

Анастасия: Да, вие веднъж казахте думи, които здраво се връзаха в паметта ми: "**Никой няма да спаси твоята Душа вместо теб и никой, освен теб, няма да извърши тази духовна работа**". Разкажете, моля, за читателите, какъв трябва да бъде подходът на човека към духовните практики, ако той искрено иска своето духовно спасение?

Ригден: За човека, стремящ се да се слее със своята Душа, е важно да се отнася към всяка медитация, като към най-големия и най-важния празник в живота. Също така, при изпълнението даже на добре наработена медитация е нужно максимално да се потапяш в нея и всеки път да се стремиш да достигнеш ново ниво на нейното познание. Тогава човек ще се развива, а няма да тъпче на място, за него всяка медитация ще бъде интересна, нова в гамата от чувства и увлекателна в познанието и усвояването.

Мнозина грешно смятат, че е достатъчно просто да се научат да изпълняват една или друга техника на медитация и това е — с тях трябва да се случи нещо хубаво, като в приказка. Не, това е заблуждение. Човек само тогава ще се променя в добра посока, когато той самият ще се стреми към това, когато той издигне духовното в главен приоритет на своя живот, когато ежесекундно контролира своите мисли, следи за

проявленията на Животинското начало, максимално реализира добри дела, живее с една главна цел — да дойде при Бога като зряло Духовно Същество. Медитацията — това е само инструмент, с помощта на който е нужно старателно и дълго да се трудиш, за да направиш нещо "добро" от себе си. Освен това този инструмент е многостранен. Например, напълно да постигне, тоест до края да познае даже духовната практика "Лотосово цвете" човек няма да може — живота няма да му стигне. Всяка медитация, както и Мъдростта, няма граници в своето познание. Скучно е да се прави медитация само за онези, които мързелуват или се превъзнасят в горделивост: "Аз познах тази медитация — искам друга". Още веднъж повтарям, медитацията — това е инструмент, и който искрено иска да достигне духовни висоти и не го мързи да работи над себе си, може да постигне максимума още през този живот.

Анастасия: Всичко това е така. Но аз се сблъсках с това, че много хора, вместо това, за да не губят ценно време и да бързат да променят себе си, търсят в живота пример за духовен човек, тоест този, който вече се е променил. За тях е важно някой вече да е живял така, съгласно духовните канони и начин на мислене. При това не някъде там, а тук, в такива същите условия като тях. За мнозина това е значимо. Такива хора считат, че ако те видят подобен пример, то значи и те ще могат да живеят така.

Ригден: Аз вече говорих, че за хората е свойствено подражанието и асоциативното мислене. Но по-важно е самият да станеш Човек, а не да губиш ценно време в търсене на онзи, който се стреми към същото. **Много по-голяма полза човек, като Личност, ще може да донесе на себе си и на обществото, когато сам стане пример за другите.** Работейки над своите вътрешни проблеми, преодолявайки препятствията на собственото си Животинско на-

чало, при това живеейки за хората и заради хората, човек прокарва собствен път. Всичко е в ръцете на човека. Неговото желание и стремление не зависи от външните жизнени фактори. Хората защо ли живеят в илюзията, че някой трябва да дойде, да ги оглави, да направи всичко за тях и само тогава всички те ще могат да живеят щастливо. Всички чакат външен лидер. Но човек, както и обществото като цяло, не следва да се ориентира на външно материалното, следва да се ориентира върху духовно вътрешното. Има по този повод една притча, разказваща за най-щастливия и богат човек.

"В едно селище живеел Човек. И той се откроявал сред хората с това, че въпреки и да живеел бедно, но живеел с радост, винаги безкористно помагал на другите хора с каквото можел: къде със слово, а къде с дело. Вървели слухове, че оставайки насаме, той възхвалявал Бога, искрено благодарил за това, че Той го е облагодетелствал с богати дарове. Достигнали тези слухове до именит жрец. И решил жрецът да посети онзи Човек, за да разбере от него, за какви богати дарове той възхвалява Бога. Дошъл жрецът в жалката барака, където живеел този бедняк, и казва:

— Добър ти ден!

Човекът отговорил с усмивка:

— Та аз и не си спомням денят да не е бил добър за мен.

Жрецът се удивил от такъв отговор, та нали никои преди това не му е отговарял така и решил да каже приветствието по друг начин:

— Аз просто желая, Бог да ти даде щастие.

Човекът също се удивил и промълвил:

— Та и нещастен аз никога не съм бил.

Жрецът помислил, че беднякът просто не е обучен на висок маниер да води светски разговор и казал:

— Какви ги говориш?! Аз просто желая ти да бъдеш благополучен в живота.

Човекът още повече се удивил и искрено отговорил:

— Та не съм бил злополучен, добри човече. Жрецът разбрал, че този бедняк даже не е узнал неговата именита особа и побързал да премине към работата:

— Добре, като цяло, желая ти това, което ти сам желаеш за себе си...

— Аз сам да си желая?! — разсмял се човекът. — Но аз не се нуждая от нищо. Аз имам всичко, което желая.

— Как така?! — изумил се на свой ред жрецът. — Та нали ти живееш в бедност! Даже богатите хора се нуждаят от много и желаят много неща, а бедняците имат нужда от още повече.

Човекът казал:

— Тези хора са нещастни, тъй като търсят земното щастие и живеят в страх да не загубят своите илюзии и да бъдат нещастни. Нещастен е онзи, който търси своето щастие в илюзиите на този свят. Нали тук има само едно истинско щастие — да бъдеш крепко съединен с Бога и да живееш по Неговата воля. Аз не търся временно благополучие, защото това, което имам, което ми е дадено в живота от Бога, за това и съм благодарен. Всичко приемам с радост: и това, което хората наричат скръб, и това, което хората наричат нещастие. Аз Му благодаря за това, че Той ме е облагодетелствал с богати дарове.

Жрецът се усмихнал:

— Но Бог не ти е дал нищо, получава се, че ти Му благодариш лицемерно.

Човекът промълвил:

— Бог ме вижда, Той вижда всички мои изкушения и всички мои възможности. Той винаги дава това, което ме прави духовно свършен.

Жрецът попитал:

— С какво живееш ти?

Човекът отговорил:

— Моята грижа във всеки ден е само в това, да бъда крепко съединен с Бога и да живея според Неговата

воля, да бъде живота ми съвършено съединен и съгласуван с Божията воля. Така и минава моя ден. А всяка нощ, лягайки да спя, аз отивам при Бога.

— Къде пък ти намери Бога?

— Там, където придобих Истината, когато оставих като дреха всичко светско на брега на своите съмнения и влязох в неговите води на Озарение в чистотата на своите помисли и добра Съвест.

Жрецът се поусъмнил, защото той още никога не бил срещал толкова беден човек, който да изрича такива слова.

— Кажи, по свое ли убеждение ти говориш така? Ти също така ли ще мислиш, ако на Бог му бъде угодно да прати твоята Душа в ада?

Човекът свил рамене и отговорил:

— Всеки ден аз се държа за Бога с цялото си неразделно обяtie на моята Душа. Моята искрена Любов към Него е безмерна. Моето обяtie е толкова крепко, а Любовта към Него е толкова безгранична, че където и да ме изпрати Бог, там и Той би пребивавал с мен. А ако Той е с мен, от какво да се боя? Животът за мен е там, където е Той. За моята Душа би било по-мило да бъда извън Небесата с Бога, отколкото на Небесата без Него.

— Та кой си ти?! — с удивление и уплаха попитал жрецът.

— Който и да съм, но аз съм доволен от своя живот. И наистина не бих го заменил за живота и богатството на всички земни владетели. Всеки човек, умеещ да владее себе си, повеляващ на своите мисли и пребиваващ в крепкото обяtie на Любовта към Бога, е най-богатият и най-щастливият човек в този свят.

— Кажи, бедняко, кой те научи на такава Мъдрост?

— Аз имам единствен учител — Бог. Всеки ден от своя живот аз се старая да правя добро в този свят, моля се, упражнявам се в благочестиви мисли. Но при това, винаги се грижа за едно нещо, да бъда крепко съединен с Бога и Неговата безкрайна Любов към

мен. Само съединението с Бога ме прави духовно съвършен. Животът в Любовта Божия и ме учи на всичко".

Всеки човек е Личност, носеща на първо място духовна отговорност за всичко, което тя прави и избира в своя живот. Та нали болшинството хора разбират, какво е това отговорност. Те поемат върху себе си отговорността за решаването на някакви житейски, идеологически, битови, финансови и други въпроси. Нали те се стараят основно не за себе си, а за семейството си, заради бъдещето на своите деца и внуци, заради приятелите, близките им хора и така нататък. Така и в духовното, както в главното дело за всеки човек, е нужно да поеме отговорност за своята духовна съдба и да направи в своя живот всичко възможно и невъзможно за сливането със своята Душа и придобиването на истинската Свобода от материалния свят. Не е нужно да чакаш някого, трябва да действаш сам и да започваш на първо място със себе си. Трябва самият да бъдеш добър пример за обкръжаващите, тогава позитивните изменения в теб и в обществото няма да закъснеят.

Анастасия: Да, във вашите думи е Истината, която дълбоко докосва и вълнува Душата. Всичко побеждава духовната Любов, която не знае нито мярка, нито граници! Вие знаете ли, аз забелязах, че читателите от различни възрасти задават един и същ въпрос: "Какво е истинската Любов?" Отчитайки сведенията, които вие съобщихте по този въпрос порано, сега разбирам, че в съвременното общество това понятие е съществено подменено, изкривено по смисъл и същност. Където и да погледнете, става напълно очевидно, че в съвременния свят недостиг на истинско чувство на Любов усещат практически всички: деца, подрастващи, млади, възрастни, "самотни", семейни и не сключили брак хора.

Ригден: Да не кажа, че в съвременното общество са съвсем загубени ключовете към това понятие. Има ги, но са скрити под пласт неразбиране, бронята на материалистичния миروглед. Но за да ги намерят, хората трябва да знаят, как те изглеждат поне. Друго нещо е, че в потребителското общество всичко се прави за това, за да не намерят хората в своята маса тези ключове, да живеят без това Знание в страдание, ръководейки се само от животинските инстинкти. Защо? Та защото истинската Любов вътрешно освобождава човека, дава най-ценния небесен дар — истинската Свобода от този материален свят. Това е много мощна сила, която пробужда Душата. Това е най-близкият и кратък път към Бога.

Анастасия: А вие не бихте ли могли да разкажете за това по-подробно, поне онова, което може да се каже публично, в открит достъп? Та нали има много умни хора, на които им е достатъчен намек, подсказка за посоката, в която следва да се търси, за да стигнат те самостоятелно до разбирането на същността на този въпрос, да могат да придобият ключовете.

Ригден: Може и по-подробно... За съжаление, хората считат Любовта за каквото и да е: от егоистичния инстинкт на "алфа-самец" и "алфа-самка" до отношенията между съпрузите, родителите, децата, моралната отговорност пред своя род, обществото, държавата и така нататък. Но това всичко са условности. Истинската Любов — това е много мощна сила, много по-голяма, отколкото хората си представят.

Може да се каже, че сегашното разбиране на Любовта е ограничено в умовете на болшинството хора чрез наложени от детството им шаблони. Основно замасите това е игра в рамките на определени условности, с отчитане на местните традиции. В обществото винаги е съществувала открита за обществеността

информация по тези въпроси и закрита. Откритата информация е била ориентирана към държавните и обществени интереси. Тя се е разпространявала с цел пропаганда в масите на определен модел на поведение, в полза на структури, притежаващи закритата информация. Закритата пък информация активно се е използвала в различни структури, свързани с властта, особено с религиозна и окултна насоченост. Тя се е основавала на определени знания за невидимия свят, които са давали възможност за придобиване на допълнителна сила и влияние върху масите.

Не последна роля в тази информация се отрежда на една от най-мощните енергии в тялото на човека, да я наречем условно сексуална енергия. Откритата информация по този въпрос, като правило, я зациклят или на Животинското начало на човека, или я ограничават с определени рамки от табута с примитивни пояснения, отвеждащи далеч от същността на въпроса. В резултат човек пада или в неудържима похот и разврат, или страда от мислено самоизяждане, от прекомерни ограничения при изблиците на тази енергия. Така се случва вследствие от неразбирането на човека за своята природа и липсата на достатъчни знания за тази сила. И в този, и в другия случай, той в краен резултат не получава дългоочакваното щастие и вътрешно душевно спокойствие, а чувства, като правило, опустошение или пренапрежение.

Сексуалната енергия — това е една от мощните сили, влияещи на човека. В нейната мощ можем да се убедим, проследявайки за съответната съзнателна или подсъзнателна интерпретация на желанията в мислите на човека. Просто казано, ако хората в течение на деня мислеха толкова за спасението на своята Душа, колкото мислят за секса, всички вече отдавна да са станали светци. А силата, тя си е сила,

всичко зависи от това, кой и как я използва, върху какво концентрира своето внимание. Ако човек я използва в контекста на доминация на Животинското начало, то това се превръща в култ към собствената си значимост, похот, агресия, доказателство, че ти си "алфа-самец" или "алфа-самка". В потребителското общество всичко се свежда, както в детската игра, до непременното притежаване на най-красивата играчка, която искат всички. След като тази играчка му омръзне, отново започва преследване на друга красива играчка, докато човек не види нещо още по-добро. Тези човешки желаниа нямат край. Забележи, същият стремеж — да притежаваш най-доброто и най-привлекателното — при мъжете и жените се проявява и в други области: коли, апартаменти, дрехи и така нататък. Коренът на всичко това е Животинското начало, което винаги се стреми към власт, към притежаване на временното, крайното и тленното. А в глобален смисъл побеждава Животинският разум, който по такъв начин, чрез друг набор от илюзии, заставя хората да изразходват жизнената си сила и да отдават внимание на смъртното, вместо съсредоточаването върху своето духовно спасение.

Анастасия: Като цяло, хората хранят с внимание своя враг, който всъщност ги убива.

Ригден: Да... Всеки умен човек е логично да предположи, че щом в човека има сексуална енергия и тя се проявява не само във връзка с инстинкта за продължаване на рода, но и в течение на живота оказва върху него мощно психологическо, физиологично и друго влияние, значи нейната твореща сила заема не последно място в структурата на човека, при това както във видимата, така и в невидимата. Та нали, какво е това изблик на хормони? Това е образуването на химични съединения в качеството си на производно от работата на енергиите, тоест по-задълбочена физика. При това активатор се

явява мисълта. Между другото, думата хормон ("hormōn") означава точно в превод от гръцки език — "възбуждам", "привеждам в действие". Хормоните като биологично активни вещества започват да произвеждат изменения в организма, влияейки на всички жизненоважни процеси в него. И ние говорим за това, което вече е известно на хората на ниво физиология, тоест видимия свят, видимата материя. А сега си представи какво означава тази сила за невидимия свят, където вървят тънки въздействия и преобразувания, откъдето всъщност всичко и се заражда. В духовно отношение сексуалната енергия — това е сила, проводник на дълбочинните чувства, да кажем така, в света на тайнството на Висшето. Тези сакрални знания, така или иначе ги има в много традиционни религии и вярвания на различни народи по света. И може би ще разкажа по-подробно за това.

Истинската Любов — това са дълбочинните чувства на човека, които е невъзможно да се изразят с думи. Това е силата на Душата, нейното състояние на Любов към Бога. Истинската Любов между хората започва, когато един човек изпитва дълбочинни чувства на Любов към Душата на друг човек, както се казва, вижда неговата същност, когато се случва "изумление в безмълвие".

Разбираш ли в какво е разликата? Това състояние се различава значително от обикновения за човека прост сексуален изблик, та още и с доминацията на Животинското начало, когато у човек възниква желание да обладава, да властва, да използва другия човек за своите користни цели. То се различава значително от психологическото разбиране, което се изразява в доминирането на някакви мигновени настроения, нестабилни чувства, множество користолюбиви "искам". Всичко това често възниква, когато човек пребивава в илюзията, че той сякаш или

доминира над някого, или отдава всичко от себе си, а взаимност не получава, демонстрира в поведението си постоянно мъчение в името на някакъв идеал, по същество и измислен от него. Въпреки че на практика той не изпитва истинска, самоотвержена Любов, а се опитва да покаже на себе си и на другите своята алфа значимост. Във взаимоотношенията всичко това рано или късно се превръща в неразбиране, напрежение, поражда разногласия, вражда, тъй като е основано не на истинско дълбочинно чувство, а на желанията на Животинското начало. Отново човек при това взима да обвинява всичко и всички, но само не и себе си. А нали това показва, че той просто утвърждава собственото си Его, не умее да Обича истински, но изисква такава Любов за себе си. Тоест "войната и мирът" започват на първо място в съзнанието. Проблемът на човека е в това, че той не желае да работи над себе си, сам да продуцира истинската, духовна Любов, тази същата Любов, която изпитва неговата Душа към Бога, та нали тя за стремителното духовно израстване на Личността е като живителна влага за зреещия клас.

Истинската любов -- това е щедър вътрешен дар, който преподнася един човек на друг от излишъка на дълбочинните чувства. Такава Любов може да се даде, когато забравяш за себе си. Именно за такава Любов казват, че тя търпи дълго, прощава, не завижда, не се гордее, не търси своето и не мисли зло.

Истинската Любов се явява възстановяването на единството на Душите. Любящият човек вижда в другия родство, красотата на неговата Душа. Когато човек пребивава в истинската Любов, той вижда повече не повърхностната красота, има се предвид умствената, физическата красота на другия човек, неговите таланти, способности, а именно вътрешната красота на неговото Духовно начало. В този случай той започва да вижда човека от съвършено друг

тъгъл. Та и в този човек също се случват забележими преобразования. Представи си, ако последният се е държал агресивно по отношение на обкръжаващия свят. Изведнъж, неочаквано за самия него, някой е видял в него не зъл човек, а добър, обърнал е внимание не на лошите му качества, а на добрите. Тоест обърнал е внимание на неговата духовна красота, която също я има в него, но не е била доминираща в съзнанието. Благодарение на това искрено чувство, човек започва не просто да се разкрива, но и да се променя към по-добро, пребивавайки със съзнанието си в пълна чаша Любов. Хората, желаещи да следват духовния път, не си струва да губят време в очакване, че някой някога ще дойде и искрено ще ги заобича. На тях им трябва да се учат да разкриват Любовта вътре в себе си — любовта към Бога, към Душата — и тогава тя ще се отрази на обкръжаващия свят, ще позволи да се видят хората в ракурса на тяхната духовна красота. Всичко всъщност е по-близо, отколкото човек може да си представи.

Анастасия: Да, създава се такова впечатление, че хората са загубили основите на знанието за това, какво е истинската Любов... За масите са останали само традиции без разбиране на същността... Например, в традицията на Православието по време на службата на венчаването се молят за това, небесната благодат да слезе върху мъжа и жената, решили да свържат съдбата си, и да превърне човешките отношения в небесни. Отчитайки онова, което вие разказвахте, наистина това не са просто думи.

Ригден: Съвършено вярно. Работата е в самата същност: тайнството на Душата. Когато двама човека проявяват истинска Любов един към друг, единни са в своите дълбочинни чувства, то даже физическото единение ("телесното общуване, съединението на човешката плът") само помага, както се казва в Православието: "да им открие най-

истинското тайнство, което се явява действие, пряко произхождащо от Бога и водещо към Него". Това е "чудо, което превъзхожда всички естествени взаимоотношения и състояния". В това и е дълбокият смисъл, и в това тайнство действително е скрита огромна сила. Тук първичността не е на материята, а на Духа. Материята се явява само допълнително средство.

Анастасия: Да, Любовта побеждава всичко... Принудена съм да ви задам още няколко, засега на днешен ден традиционни, за съжаление, въпроси от читателите: "Реално ли е да се промени съвременният човек?"

Ригден: Напълно. Просто човек твърде много не знае за своите възможности.

Анастасия: Какво може да задържа човека в познанието?

Ригден: Основно страхът от Животинското начало — страхът от неизвестното, който повече от всичко вълнува въображението. Но този страх съществува само дотогава, докато неизвестното не се превърне в известно. За това за да се познае неизвестното, трябва да се интересувате от него, трябва да разширявате рамките на своето мислене. В противен случай, как може човек да види нещо ново, ако неговото мислене абсорбира само онова, което му е познато, поставя съответните ограничителни рамки за постъпващата информация? Стесненият кръгзор, отсъствието на дълбочинно светоразбиране също така поражда в човека боязън (от Животинското начало) да се докосне с Вечното и да изгуби онова временното, което той има сега, образно казано, онзи същия клон, за който се държи човекът от притчата, за който аз разказвах по-рано.

Анастасия: Вие говорихте, че затова, за да се познае каквото и да е, е нужно поне да се предприеме опит да се започне да се познава това.

Ригден: Да. Не напразно древните мъдреци са казвали, за да опознаеш света, трябва да опознаеш самия себе си. А за да опознаеш себе си, е нужно да излезеш от обичайните шаблони на възприятието. Нали нашият вътрешен свят е много по-голям и по-интересен, отколкото ние сме свикнали да мислим за него. Неговата красота, мащабност и дълбочина не могат да се познаят само с помощта на обичайното възприятие. Потапяйки се в дълбините на неизвестното, например, при изпълнение на медитативни техники, може да видиш и почувстваш онова, което е било с теб винаги и което ти дава цялостно разбиране за света. Дълбочинните чувства (или така нареченото шесто чувство, чувство на интуиция, което може да се развие с определени медитативни, духовни практики) позволяват да се възприеме повече информация, отколкото ограниченото от логиката съзнание. Те предвиждат ситуацията, давайки обемно знание за нея от позицията на Наблюдателя от Духовното начало.

Нали реалният свят, а не онзи тесен спектър, който ние можем да видим със зрението, е толкова многостранен и разнообразен, че е нерационално да се изучава само от позицията на триизмерното пространство. Многомерната структура на човека дава възможност на Наблюдателя от Духовното начало да работи в различни изменени състояния на съзнанието, да пребивава едновременно на различни места. Това, на свой ред, позволява да се намираш в различни алтернативни състояния, измерения, тоест да "виждаш" или да притежаваш многообразие от възможности в различни реалности. За човека това многообразие от потенциални "нереалности" се проявява дотогава, докато той не извършва конкретен

избор. Последният проявява една от множеството взаимосвързани реалности, с която медитацията и влиза в резонанс. С други думи, намирайки се в медитация, човек със своя избор вече внася изменения в дадената реалност. Медитацията — това е, както и самия живот, в който личният избор формира това или друго бъдеще.

И тук няма нищо удивително. Това е само друга, засега не изучена на днешен ден физика. Обаче изследвания в това направление вече се провеждат. Разбирането или решаването на тези или други научни въпроси поражда още по-голямо количество от тях. Например, отговорите, които намира квантовата физика, поражда въпроси в биохимията, биофизиката и така нататък по сложната верига на взаимовръзките и взаимозависимостите на този непрост свят. Както е известно, макросветът е отражение на микросвета, за да се разбере устройството, съгласуваната работа и възможностите на макрообекта, е необходимо да се започне с изучаването и разбирането на неговия микросвят.

Анастасия: На днешен ден експериментално е установено, че човек, благодарение на своите феноменални способности, може да променя поляризацията на светлинните лъчи, електро-магнитното поле, свойствата на водата, а също така да отклонява лъча на лазера, да прочита информация от други обекти и така нататък. Тоест, ако се разглежда човека (поне онези негови възможности, които днес може да зафиксира науката), то за разбирането на механизмите на такива феномени е нужно да се изучава не само видимата, но, което е особено важно, невидимата структура на човека?

Ригден: Безусловно. Всеки материален обект се състои от набор от химични елементи. Ако говорим за човека, то неговото тяло побира цялата таблица на

Менделеев и още много неоткрити химични елементи. Но, което е забележително, ако ние се задълбочим в микросвета на човека, то ще открием, че количеството на химичните елементи ще намалява, а тяхното взаимодействие помежду им ще се усложнява. Например, задълбочавайки се до размерите на молекулата, може да се види, че количеството на химичните елементи намалява до единици. При по-нататъшно потапяне в микросвета на атома, химията изчезва и остава квантовата физика на ниво елементарни частици. Елементарните частици откриват тук свойствата на пограничното състояние: една и съща частица при определени условия може да бъде материя (частица), а може да бъде и енергия (вълна). Освен това, се разкриват множество скрити удивителни свойства: взаимодействие на частици, независимо от разстоянието и преноса на енергия, и много други неща. Но и квантовата физика, може да се каже, също е ограничена, тя стои на прага на два свята там, където материята (частицата) преминава в енергия (вълна).

При по-нататъшното задълбочаване квантовата физика изчезва и започва съвършено нов, още непознат на човечеството свят — многомерен свят на енергиите, а по-нататък — светът на информацията (тези същите фундаментални информационни блокчета, упоменати по-горе), който образува материята, формата, самия живот.

Има такъв парадокс, аз бих казал парадокса на човека. Да вземем, например човек на средна възраст, с тегло 70 кг, с ръст 1 м. и 70 см. Така че, ако се съберат заедно всички елементарни частици, от които се състои този човек, то те няма да запълнят даже малък напръстник, а теглото им няма да превиши и 1 грам. А ако ние отново подредим тези елементарни частици по своите места в съответствие с информационната структура на този човек в даден

момент от време, в дадена точка на пространството, то ще получим отново голям и тежък човек на средна възраст с тегло 70 кг. и с ръст 1 м. и 70 см.

Анастасия: Удивително...

Ригден: Въпрос: Къде се дява неговият обем и маса?

Анастасия: Навярно, точно там, където се дява и душката от геврека когато са го изяли... Получава се, че теглото на човека — това също е илюзия? Но все пак е любопитно, а какво тогава създава илюзията за тегло?

Ригден: На този въпрос има отговор, само че той лежи извън границата на разбирането на съвременната физика. Но в неговата основа се намират знанията за информационните блокчета на мирозданието, за които аз разказвах по-рано.

Да кажем така, съгласно определен "план" се създават различни комбинации от информационни блокчета. В следствие на това от едни и същи химични елементи се образуват различни форми на "жива" или "нежива" материя и така нататък. Многообразие от варианти за подреждане на информацията, та и самото първично зараждане на енергиите в процеса на наблюдение създава, да кажем така, Супернаблюдател от онази страна. Хората Го наричат Бог, Творец, Висш разум, онзи, Който съгласно митологията на народите по света е създал Вселената и я управлява. Именно от този Супернаблюдател зависи как ще бъде съпоставена информацията, а следователно, коя от енергиите или нейните съставляващи ще бъде преобразувана в елементарната частичка. А вече в зависимост от това — какво именно ще бъде проявено и създадено в материалния свят, образно казано, камък под твоите крака или звезда над твоята глава. Нали всичко обкръжаващо ни и ние в това число,

се състои от едни и същи елементи, но съединени по различни програми. А тези информационни програми, тези първични енергии — са просто проявление на замисъла на Онзи, Който е създал всичко. Формата и комбинациите са различни, но въпреки това всичко по между си е взаимосвързано, всичко "живо" и "неживо" взаимодейства, такава е Неговата воля, такава е Неговата идея.

В човека има частичка от Онзи, Който е създал всичко. Хората я наричат Душа. В нейното съществуване в такъв вид (закрепостена в материята) има Негов замисъл, защото няма смисъл нещо да се създава, без да се наблюдава за това. Както за човека е ценно наблюдението на своите духовни преобразявания, така и за Бога е ценно наблюдението на Душите и е ценен онзи, който се е върнал при Него. Но при това свободата на избора се съхранява за самия човек. Човек е свободен да избира който и да е път. Но всичко е временно и смъртно, освен пътя във Вечността. Именно Личността при духовното развитие и сливането с Душата става този Наблюдател от Духовното начало, който, подобно на своя Творец, е способен, благодарение на собственото си наблюдение, да изменя много в материалния свят. Например, да изменя не само своята съдба, но и съдбите на други хора, да твори изменения в обкръжаващия свят.

Анастасия: А как Наблюдателят може да внесе изменения със своето наблюдение?

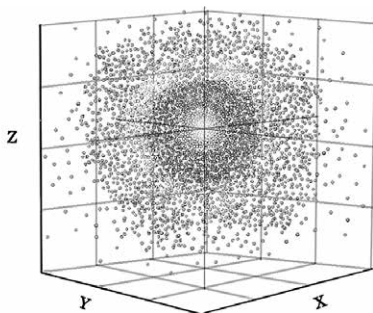
Ригден: За да бъде понятен отговора на този въпрос, давай да направим малка екскурзия в квантовата физика. Колкото повече учените изучават въпросите, които тази наука поставя, толкова повече стигат до извода, че всичко в света е много тясно взаимосвързано и съществува нелокално. Същите тези елементарни частици съществуват свързано помежду си. Съгласно

теорията на квантовата физика, ако едновременно се провокира образуването на две частици, то те не само ще се намират в състояние на "суперпозиция", тоест едновременно на много места. Но още и изменението в състоянието на едната частица ще доведе до *мигновено* изменение на състоянието на другата частица, на каквото и разстояние от нея тя да се намира, даже ако това разстояние превишава пределите на действието на всички известни на съвременното човечество сили в природата.

Анастасия: А в какво е тайната на такава мигновена взаимовръзка?

Ригден: Сега ще обясня. Да разгледаме например електрона. Той се състои от информационни блокчета (или както са ги именуvalи древните — "зрънца По"), които му задават основните характеристики, в това число и определят неговия вътрешен потенциал, разреждане на електрическия заряд. Електронният облак, като такъв, няма ясни граници. Под орбита (орбитала) имат предвид не движението на електрона по някаква конкретна линия, а някаква част от

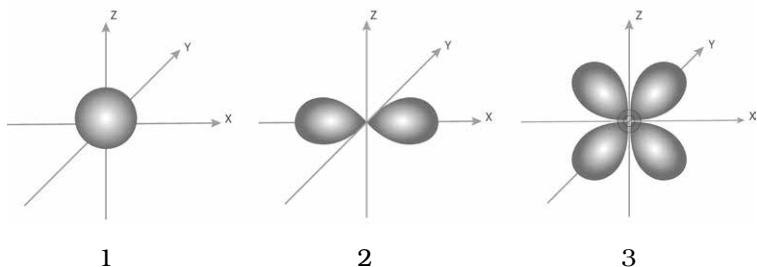

Рисуnка 2. **Електронен облак на водородния атом:** част от тръизмерното пространство около ядрото на атома, където се съхранява най-голямата вероятност за местонахождението на електрона.

пространството, област около ядрото на атома, където се съхранява най-голяма вероятност за местонахождението на електрона в атома (атомна орбитала) или в молекулата (молекулярна орбитала).

Разликата между вътрешния потенциал и външния заряд и създава такива орбитали. Качеството на вътрешната енергия (потенциала) характеризира материалния обект. Тоест, говорейки на езика на съвременната наука, такива електронни обвивки (орбитали) на атомите, в зависимост от броя и положението на електроните върху тях определят електрическите, оптичните, магнитните и химичните свойства на атомите и молекулите, а също и повечето свойства на твърдите тела. Формата на електронния облак, както помним от уроците по химия още от училищната скамейка, може да бъде различна.

Рисуника 3. **Различни форми на електронния облак** ("геометрия" на квантовата химия):

- 1) *s*-орбитала — електронен облак във формата на топка (кръгов знак);
- 2) *p*-орбитала — форма на гира или двойна круша (знак за безкрайност);
- 3) *d*-орбитала — форма на четирилистно цвете (знак на хиксовиден кръст).

Така че, електронът, както е известно, в материалния свят може да съществува в две състояния

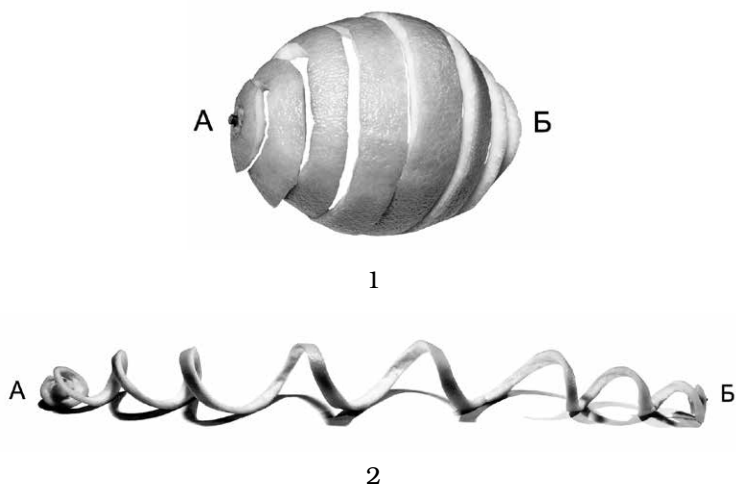
едновременно: **частица и вълна**. Той може да се проявява веднага на различни места, съгласно същата тази квантова физика. Отивайки или по-точно изчезвайки от своята атомна орбита, електронът *мигновено* се премества, тоест изчезва тук, а на друга орбита се проявява.

Но, кое е най-интересното в този въпрос, това е нещото, за което учените все още не знаят. Да разгледаме, например, електронът на атома на водорода — елемента, който влиза в състава на водата, живите организми, природните изкопаеми и се явява един от най-разпространените елементи в космоса. Електронният облак, разположен около ядрото на атома на водорода, представлява формата на топка. Това е нещото, което науката може да зафиксира на съвременния етап. Но учените засега не знаят, че **електронът сам по себе си е завъртян в спирала**. При това тази спирала (една и съща) може да бъде завъртяна както в лявата, така и в дясната страна в зависимост от разположението на заряда върху нея. Ето, именно благодарение на такава спираловидна форма и изменението на мястото на концентрация на заряда, този електрон лесно преминава от състояние на частица във вълна и обратно.

Ще приведа образен пример. Представи си, че в твоите ръце има портокал. С помощта на нож ти акуратно сваляш от него кората цялостно, по кръг, като че ли по спирала, движейки се от единия му връх, да кажем условно, от точка А към друга — точка Б. Ако такава кора се отдели от портокала, то в обичайния (сгънат) вид тя ще представлява формата на топка, повтаряйки контурите на портокала. А ако я разтеглят, то тя ще прилича на вълнообразно въже. Така че, оранжевата страна на кората на портокала ще представлява в нашия образен пример спиралата на електрона, където на повърхността в района на точка А се намира

външният заряд, а в района на точка Б отвътре (на бялата страна на кората) — вътрешният заряд. Всяко външно изменение в точка А (на оранжевата страна на кората) ще доведе до същото такова мигновено вътрешно, но противоположно по сила и въздействие, изменение в точката, разположена от бялата страна на кората под върха Б. Щом като спада външният заряд на електрона, то под въздействието на вътрешния потенциал спиралата се разтегля и електронът преминава в състояние на вълна. Когато отново се появява външен заряд, който се образува вследствие на взаимодействието на вълната с материята, спиралата се свива и електронът отново преминава в състояние на частичка. В състояние на частичка електронът има външен отрицателен заряд и лявостранна спирала, а в състояние на вълна дясностранна спирала и външен положителен заряд. И цялото това преобразуване става благодарение на езоосмоза.

Рисуника 4. Образен пример за преобразуване на електрона от частица във вълна:
 1) състояние на частица; 2) състояние на вълна

Наблюдателят от позицията на триизмерното измерение може при създаване на определени технически условия да вижда електрона като частица. Но Наблюдателят от позицията на висшите измерения, който ще вижда нашия материален свят във вид на енергии, ще може да наблюдава друга картина на строежа на същия този електрон. По-специално, че информационните блокчета, образувачи този електрон, ще проявяват изключително свойствата на енергийна вълна (разтеглена спирала). При това тази вълна ще бъде безкрайна в пространството. По-просто казано, положението на самия електрон в общата система на реалността е такова, че той ще се намира навсякъде в материалния свят.

Анастасия: Може да се каже, че той ще съществува, независимо от това, ние виждаме ли го като Наблюдатели от триизмерния свят или не?

Ригден: Да. За да разберем това, давай да разгледаме още един пример — с огледало. Да допуснем, няколко фундаментални информационни блокчета образуват структура, която представлява локална точка, някакъв обект. Да го поставим в средата на стаята, в която под определен ъгъл са подредени множество огледала по такъв начин, че той се отразява във всяко от тях. И така, обектът се намира в средата на стаята, отразява се във всяко огледало, при това ние го виждаме, следователно информация за него има и в нашето съзнание. С една дума, информацията за този обект едновременно присъства на няколко места. И ако ние махнем едно от огледалата, то в това място ние няма да наблюдаваме дадения обект. Но когато върнем огледалото, той отново ще се появи. Значи по принцип, информацията за него не е изчезвала. Просто при определени условия на проявление на информацията ние виждаме обекта, изменили са се условията — ние не го виждаме. Обаче обективно даденият обект продължава да съществува на това

място в информационен план. Отражението може да има непрекъснат поток, значи, този обект е във всяка точка на дадената стая (и, между другото, не само на стаята, но и на пространството, излизащо извън пределите на стаята), независимо от това, виждаме ли го ние или не.

Съгласно квантовата физика, пребиваването на електрона в състояние на частица зависи от самия акт на измерване или наблюдение. С други думи, неизмеримия и ненаблюдаван електрон се държи не като частица, а като вълна. В този случай за него съществува цяло поле на вероятности, тъй като той се намира тук и сега в множество места едновременно, тоест в състояние на суперпозиция. При това, независимо, че електронът заема множествено положение, това ще бъде един и същ електрон и една и съща вълна. Суперпозицията — това е възможност за едновременно местонахождение във всички възможни алтернативни състояния, докато не е направен избор, докато Наблюдателят не е извършил измерване (изчисляване на дадения обект). Щом като Наблюдателят фокусира вниманието върху поведението на електрона, той, в смисъл електрона, веднага се срива в частица, тоест се превръща от вълна в материален обект, положението на който може да се локализира. С една дума, след измерване, така да се каже, избора на Наблюдателят, един обект ще се намира само в едно място.

Анастасия: О, това е интересна информация! Изводите на квантовата физика, оказва се, са ценни за онези, които се занимават със самоусъвършенстване. Това по някакъв начин обяснява причината, защо у човека не се получава медитацията. Наистина какво способства, така да се каже, "материализацията" на процеса на медитацията, тоест прехода от вълново в материално състояние, в което енергията отново придобива свойствата на материя? Именно

наблюдението и контрола от Животинското начало. С други думи, медитацията не се получава тогава, когато се включват мисловните процеси, свойствени за обичайното, ежедневно състояние на съзнанието. При това мозъкът през цялото време се опитва да идентифицира нещо и да локализира обекта на наблюдение. Такава ситуация се развива тогава, когато по време на медитация Личността не достатъчно се потопява в изменено състояние на съзнанието или губи контрол над това състояние. Това позволява на Животинското начало да се намеси в процеса на наблюдение, вследствие на което се раждат асоциативни образи и се губи Истината. Вълната преминава в материя. Но след като ти "изключваш мозъка" с неговите мисловни процеси и напълно се включваш в медитацията, благодарение на проявлението на своите дълбоки чувства, то се случва разширяване на съзнанието и наблюдаемата от Духовното начало материя се превръща във вълна. Ти се сливаш с истинската реалност на света, ставаш единно цяло с него, едновременно усещаш цялото му разнообразие, сякаш ти си много и си навсякъде. Тогава и се случва истинската медитация, като процес на познаване на Истината.

Ригден: Съвършено вярно. Светът на Животинското начало — това е свят на главенстване на материята и нейните закони. Светът на Бога — това е свят на съвършени енергии. Когато ти се намиращ в медитация, в изменено състояние на съзнанието, то ставаш част от процеса, част от божественото проявление тук. След като в теб се включва Наблюдателят от Животинското начало, то на теб ти се струва, че се установява фактът на твоя контрол над материята. Всъщност се установява фактът на контрола над теб от страната на материята (Животинския Разум). В резултат ти ставаш само проявен материален обект, всъщност, се превръщаш в корпускулярен обект на общата материя (корпускула,

от латински corpusculum — "телце", "най-малката частица на материята") и се подчиняваш на нейните закони. Ако ти се превключваш в състояние на вълна, ти ставаш част от божественото проявление в този свят, тоест Наблюдател от Духовното начало. Ето защо и се казва: каквото е повече в теб, това ти и ще бъдеш.

В състояние на медитация обичайното възприятие изчезва. У опитния медитиращ, по-специално, ако се разгледа неговото състояние в духовната практиката "Лотосово цвете", действително съзнанието значително се разширява, излиза отвъд границата на обичайния свят. Човек усеща, че той се намира едновременно навсякъде. Може да се каже, че суперпозицията в квантовата физика, придобиването на състояние на вълната, това е все едно, че в медитацията придобиването на състояние на изход в най-високите измерения, където материята вече отсъства. Суперпозицията в състояние на медитация това е, когато ти "виждаш", в смисъл, усещаш с дълбочинни чувства целия свят и неговите разнообразни прояви. Но след като Наблюдателят се концентрира върху някакъв обект, неговото съзнание се стеснява и се ограничава от обекта на наблюдение. Тоест, щом като ти правиш избор и се съсредоточаваш върху конкретни детайли, вълната се превръща в материя. Та нали, когато ти се концентрираш върху детайлите, то обемното възприятие изчезва и остават само детайлите. Мислите от Животинското начало — това е своеобразен инструмент, сила за материализиране на обекти, а чувствата от Духовното начало — това е сила за разширяване на съзнанието, изход във висши измерения.

Анастасия: Да, колко сложен е този свят и колко очевидни могат да бъдат простите неща в него.

Ригден: Така че, относно квантовата физика... От една страна, това понятие за Наблюдателя раз-

ширило границите за познанието на учените, от друга — довело до задънена улица. Нали позицията на Супернаблюдателя доказва, че съществува някаква огромна сила, която е способна да оказва влияние върху Вселената отвън, върху всичките ѝ обекти и всички процеси, произхождащи в нея.

Анастасия: Фактически това е още един път на научно доказателство за съществуването на Бог?

Ригден: Да. Човек има Душа, като частица от божествената сила. Колкото повече той преобразува своя вътрешен свят, колкото повече неговата Личност се слива с Душата, разкривайки се пред Бога, толкова духовно по-силен става той и получава възможност за влияние на материалния свят от висшите измерения. А колкото повече такива хора има, толкова по-значително и по-мащабно е това влияние. Супернаблюдателят — това е Бог, който може да влияе на всичко. А човек, като Наблюдател от Духовното начало — това е Наблюдател, който може да се намесва в процесите на света и да ги променя на микро ниво. На хората, разбира се, са им достъпни определени манипулации с материята и от позицията на Наблюдателя от Животинското началото. Но човек получава истинска сила на влияние само тогава, когато се включва неговият Наблюдател от Духовното начало.

Анастасия: Когато се занимаваш с духовни практики и имаш разширена представа за реалността на света, разбираш, че това е факт. Като потвърждение за това също служат невероятните чудеса, които в различно време, на различни континенти са творили, онези, които хората са считали за светци. Та нали за тях не е представлявало трудност да спрат стихииите, да променят структурата на водата, да излекуват всяко заболяване и даже да възкресят човек от мъртвите.

Ригден: Разбира се, човек даже не си представя какви способности са заложиени в него. Наблюдението — това е първата стъпка към познанието на скритите тайни. Съзерцавайки от позицията на Наблюдател от Животинското начало или от Духовното начало, ние вече оказваме влияние върху самата ситуация и нейния възможен изход, на предрешаването в невидимия за нас свят, защото извършваме избор. Всяка ситуация — това е своеобразен отговор не само на твоето присъствие на дадено място тук и сега, но и на това, какъв именно ти се наблюдаваш в този момент.

Анастасия: Всъщност, ние винаги наблюдаваме в обкръжаващото ни част от самите себе си и съдим не за реалността на света, а как ние го интерпретираме съгласно своето светоразбиране и опит.

Ригден: Вярно е. Изказвайки нещо за света, ние в голяма степен изказваме нещо за себе си. Добрият слушател винаги ще чуе много повече за говорещия човек, отколкото онзи възнамерява да разкрие за себе си.

Анастасия: С други думи, така или иначе, но външния свят ние виждаме чрез своеобразни "розови очила" на Наблюдателя от Животинското начало. Колкото по-малко ние работим над преобразуването на своя вътрешен свят, толкова по-лошо е за нас. Нали в този случай само опитът повече ще расте, свързан с доминирането на Наблюдателя от Животинското начало, а значи ние ще получаваме още по-изкривена картинка на мировъзприятието.

Ригден: Да. Това, между другото, може да се проследи даже от позицията на вече съществуващите знания за мозъка, съзнанието, начина на мислене на човека и формирането на неговия мироглед. Като правило, в потребителското общество на човека от раждането

му се внушават определени установки, че светът се явява материален и като че ли това е единствено съществуващата реалност за човека. Аз вече съм разказвал, че нашият мозък е устроен по такъв начин, че той много бързо взема на въоръжение различни стереотипи, нещо повече, по-нататък се базира на тях, докато човек не избира нови. По такъв начин човек от детството започва да изгражда своя живот, всъщност, по лъжливи установки, едностранно виждане на света от позицията на Наблюдателя от Животинското начало. Всичко, което не съответства на неговите установки и личен избор, човек просто игнорира. Той избира сякаш много тесен жизнен спектър за познаване на света и себе си, даже не интересувайки се от нещо повече. Като резултат, човек ползва "изтъркани" асоциации и става напълно предсказуем в своите действията и намерения.

А какво представлява сама по себе си тази избирателна информация от обкръжаващия свят, голяма част от която постъпва чрез зрението? Онова, което ние виждаме, съгласно тази същата квантова физика — това е илюзия, породена от геометрията на дадено пространство. В обичайното състояние на съзнанието ние възприемаме света не от позицията на отстранен космически или друг Наблюдател, а от позицията на Наблюдател, който е потопен в дадено триизмерно пространство, поставен в определени координати, в даден момент на времето. Затова и света ние ще възприемаме едностранно, само от тази точка, а тук не може да мине без изкривявания. Даже своето тяло ние виждаме като триизмерен образ, който възприема нашият мозък, настроен на обичайното за нас ежедневно състояние на съзнанието. Ако ние изменим състоянието на съзнанието и, например, разгледаме нашето физическо тяло в състояние на медитация, то ще видим аурата и нейните съответни обвивки, като цяло, съвършено друга наша конструкция. Изпълнявайки по-сложни медитации,

свързани с наблюдението от висшите измерения, може да се види и по-мащабната, цялостна своя конструкция, включвайки части, разположени в други измерения. Всичко това, съответно, ще разшири нашата представа за енергийния строеж на човека.

Към това също трябва да се отчете, че главният мозък се намира в черепната кутия, тоест напълно изолиран от външната среда. Той няма непосредствен контакт със светлината на обкръжаващото ни физическо пространство. Светлината, която постъпва в очите, просто се преобразува в електрически сигнал. И именно този сигнал мозъкът анализира и разшифрова, образно казано, в своята "тъмнина". Иначе казано, нашият мозък вижда не "реалната картина" (точно илюзията на геометрията на даденото пространство), а само преобразуван сигнал отвън — "електрическо копие" на картинката, видима в ограничен диапазон на възприятието.

Анастасия: Като цяло, не само, че това е "електрическо копие" на състоянието на наблюдаваните обекти на изминало вече мигновение, така че, това копие даже не може да се нарече троха информация от онова многообразие на видимия и още повече от невидимия за нас свят. И човек още при това илюзорно мисли, че той знае този свят и се ориентира в него...

Ригден: Да, човек мисли така по навика на мислене от Животинското начало... Но той трябва да си зададе въпроса, кой именно мисли в него и какво е това съзнание? Мозъкът — това е изключително по сложност на своя строеж и функции (в това число защита) биоустройство с астрономическо количество елементи и връзки между тях, което няма непосредствен контакт с обкръжаващата среда. Мозъкът е свръхизобилен, тоест способен

е да изпълнява неизмеримо по-сложни функции, отколкото това е необходимо, например за живеене на планетата Земя. Мозъкът е постоянно в работен режим: и нощем и денем. Той само променя своите състояния, например, на сън, бодърстване и така нататък. На него му е присъща постоянна самореорганизация на своята система. Тя обикновено е стабилна от половин до две и половина секунди, а след това се включват едни променливи, гъвкави звена, изключват се други, при това, че твърдите звена постоянно се намират в работен режим. Мозъкът като че ли "сучае" от монотонност. Върви постоянен мисловен процес. В него денонощно се случва обработка на различна информация.

Мозъкът — това е посредник между съзнанието и света. Той възприема и се опитва да разшифрова кодове, тоест различни сигнали, в това число постъпващите от петте сетива. Но е особено важно да се отбележи, че мозъкът е способен да възприема множество други сигнали, постъпващи не само от видимия, но също от невидимия свят. Като потвърждение на това за съвременните учени служат експерименти, проведени с участието на хора, които се занимават с определени медитативни практики, изменяйки състоянието на своето съзнание. Това са и будистки монаси, и сибирски шамани, ясновидци и така нататък. Освен това, в тази експериментална група влизат хора, у които епизодично и спонтанно се проявяват необичайни способности: телепатия (предаване на мисли на разстояние), предвиждане на бъдещето, телекинеза (способност с усилието на мисълта да се преместват физически обекти, да се изменя тяхната форма) и така нататък. Като цяло, такива способности са свойствени за всеки човек, ако се разкрият.

Анастасия: Това всъщност е доказателство за това, че имащият базови Знания човек, не излизайки

от своята стая, със затворени очи, без помощта на каквито и да било технически средства или известни органи на възприятието, е способен в изменено състояние на съзнанието успешно да опознава света.

Ригден: Забележи, и тези негови познания ще бъдат много по-информативни и по-богати от онези, които на човек му се отдава да получи в обичайното състояние на съзнанието. Защо? Защото съзнанието му започва да работи в *друг* режим.

Даже с помощта на съвременната апаратура може да се проследи, как в изменено състояние на съзнанието се реорганизира мозъчната дейност. Когато човек мисли в обичайното състояние на съзнанието, то активността на нервните клетки в различни зони на главния мозък се проявява подобно на звездното небе, тоест разпръснато. А ето, когато човек се намира в изменено състояние на съзнанието, то се образува съвършено друга картина на активност на мозъка. "Звездите" сякаш се подреждат във вид на своеобразни "звездни купове" с определена форма — сфери, облаци, потоци, лъчи, имащи ясна насоченост.

При това също следва да се обърне внимание на строежа (формата) на самия човешки череп отвътре и тъканите, прилежащи към него. Особено внимание заслужават челната, теменната и тилната кост, с техния особен релеф. Това е своеобразен биологичен прототип на вдлъбнати огледала, способни да фокусират, поглъщат и отразяват вълни с различни честоти. Дадената конструкция служи като добър резонатор (от латинската дума "resono" — "звуча в отговор", "откликвам се"), тоест способна да натрупва и фокусира енергията на колебанията и да я усилва.

Анастасия: Това е доста занимателна информация. Както е известно, по примера на същата тази

съвременна радиотехника, вдлъбнатите огледала притежават свойства на приемна и предавателна антена.

Ригден: Съвършено вярно. Така че, мозъкът в голяма степен, това е уникално биологично устройство, изпълняващо много функции, служещо в качеството на приемник и предавател на информация не само от външния видимия, но и от невидимия свят, в това число и вътрешния свят на човека.

Когато човек започва да прави медитация, той дава мислена команда, задействайки тези или онези чакрани, задействайки тънки енергии, които и активират определени зони в енергийната конструкция. Благодарение на такава мислена команда и главния мозък на физическото тяло се пренастройва в режим на работа на изменено състояние на съзнанието. При това, да кажем така, в по-задълбочените медитации се случва доста интересен процес: медитиращият практически предизвиква "спиране на мислите". А информацията в чист вид получава за сметка на силата, която хората още от древни времена наричат шесто чувство, интуиция (интуитивно Знание). И такова познание е много по-дълбоко, по-богато и по-разнообразно, отколкото обичайното видимо възприятие на света. Нали Наблюдателят от Духовното начало възприема с чувства енергийните процеси, цялостно и ясно, познавайки истинската реалност. Благодарение на това, след медитация, за него е очевидна съществената разлика между онова, което човешкият мозък възприема шаблонно за "реалност" в триизмерния свят и каква всъщност е реалността, формираща събитията на този свят. За такъв Наблюдател не е проблем да извлече информация, на много изпреварваща съвременното научно разбиране за определени процеси в този свят.

Така че, външният свят за мозъка, като за биоустройство — това са само множествени копия, които той възприема съгласно поставената му от Наблюдателя задача, в съответствие с вътрешния свят и избора на самия Наблюдател. Всеки човек живее своята реалност съгласно своя избор и вътрешно възприятие.

Анастасия: Да, сега още по-дълбоко идва разбирането защо трябва да се стремиш да живееш и да придобиваш личен опит от позицията на Наблюдател от Духовното начало. Само тогава имаш реален шанс да не пропилиеш живота си в многочислените заблуждения, да не затънеш в илюзиите на наблюденията от Животинското начало, да измениш своята съдба и да формираш реалността на духовното си спасение още в този живот. Та нали това, за което ние мислим, то и ще се създава, проявявайки една или друга за нас реалност.

Ригден: Човек в своите познания е способен да отиде толкова далеч, колкото самият той вярва, че ще измине. Колкото по-настойчиво ще се отстранява той от своите ограничаващи установки, сформирани от Животинското начало, толкова по-проявено ще бъде неговото въздействие върху реалността. Сформирайки в живота твърда позиция на Наблюдател от Духовното начало, човек ще може да разбере своята дълбочинна взаимовръзка и взаимодействие с целия свят.

Човек, като Наблюдател от Животинското начало, фиксира в обкръжаващия свят значими за него обекти, усилвайки тяхната важност за себе си със силата на своето внимание. Надаряването на този или онзи обект със значимост зависи от миросгледа на човека, неговия опит в познаването на света и на самия себе си. Веднага щом като човек започва да се опира на външни обстоятелства, той поражда движение, което и предизвиква в него безпокойство,

проява на множествени илюзии, още повече завладяващи неговото внимание.

Човек, като Наблюдател от Духовното начало, безпристрастно гледа на света. Неговата опора в живота и значим обект — това е Душата. Та нали е невъзможно да се познае истината на външното, не познавайки Истината на вътрешното, понеже тогава го няма Наблюдателя, пред когото са открити всички тайни на този свят.

Анастасия: Вие знаете ли, имаше етап в моя живот, когато много от вашите думи аз възприемах повече интуитивно, отколкото осъзнато: те ме вдъхновяваха, помагаша ми да живея и да преодолявам човешките трудности. Но когато започнах сериозните практики, особено относно невидимата структура на човека, това значително разшири границите на моето мировъзприятие и способства за придобиването на необикновен духовен опит, предостави възможност за духовно съзерцание и саморазкритие в дълбочинните чувства. Благодарение на този опит дойде разбирането за ценността на тези Знания, които вие ни давате. Действително, преживяното в медитациите не може да се предаде с думи, но то кардинално променя отношението към обкръжаващия свят, когато реално чувстваш нещо по-ценно, отколкото целия този материален свят... Което е най-интересното, след този практически пробив се измени качеството на самите медитации. Особено по отношение на работата с дълбочините чувства, ми се иска да отбележа многостранността на медитацията "Лотосово цвете" и удивителните практически базови Знания за себе си, които позволяват да се познае енергийния строеж на човека в медитацията "Пирамида". Между другото, може ли за последната медитация да се разкаже на света? И ако да, то ще ви бъде много признателна, ако хората биха могли да узнаят за тези изконни Знания непосредствено от вас.

Ригден: Разбира се. "Пирамида" — това далеч не е предела на съвършенството, макар и да е много ефективна медитация, помагаща да почувстваш своя истински вътрешен свят, а също да разбереш малко известната на съвременните хора многосложна конструкция на човека. Обаче преди да разкажем за дадената медитация, мисля, в началото си струва подробно да запознаем хората със знанията, касаещи невидимата структура на човека. От древни времена тези знания ги е имало у различни народи. Няма да кажа, че днес те са напълно изгубени, упоменания за тях частично са останали, но в какъв вид — това вече е друг въпрос. Въпреки че, какво да се удивляваме, човешкият изтънчен ум е способен още и на много повече.

Както вече говорих, човек — това е нещо много повече, отколкото просто материя. По своя строеж той е много сложен и не само физически, но и енергийно. Разглеждайки физическия строеж на човека, даже с помощта на съвременен оборудване, ние можем да наблюдаваме само част от неговата конструкция, съществуваща в триизмерното измерение. При това, ако разгледаме общия строеж на човека, на който по-голямата част от конструкцията се отнася към невидимия свят, то можем да открием, че физически той е защитен много по-слабо, отколкото на нивото на тънките енергии.

Общата конструкция на човека е направена по такъв начин, за да бъде защитена повече Душата, а не тялото. Тялото — това е просто допълнителна, сменяема материална обвивка, създадена под определени условия на съществуване във Вселената в геометрията на триизмерното пространство. То е временно и смъртно. Това е един вид биомашина, която я управлява Личността, тоест онзи, който извършва постоянен избор, отразяващ се на събитията на неговия жизнен

път, а също и на духовното развитие като цяло. Смяната на телата в реинкарнациите — това е просто обновление на тази допълнителна външна обвивка, образно казано, както във физическото тяло регенерацията на кожата или смяната на дрехите в бита. Естествено, че между енергийната и физическата част на конструкцията на човека се случва взаимодействие, различни процеси на обмен на енергии и информация.

Както вече говорих, всичко в света е взаимосвързано. Светът е многоизмерен и има различни паралели. **Човекът в невидимия свят — това е информационно сложен пространствено-ориентиран субект, който едновременно стабилно се намира в шест измерения.** На съвременните хора засега това им е сложно да го разберат, но се надявам, с развитието на качествено нова физика и биофизика, науката ще се добере и до този факт. **Човекът едновременно стабилно се намира в шест измерения, които постоянно си оказват взаимно влияние едно на друго. Но човек има шанс приживе да достигне сливане на Личността с Душата, да придобие духовна зрялост и да излезе в седмото измерение (Нирвана, рай), тоест да достигне своето духовно освобождение, а при желание да познае даже висшите измерения.** За сравнение, Бодхисатвата, като Духовна Същност, свободно намираща се при земното въплъщение в човешка конструкция на тялото (като Духовно Същество, Бодхисатвата има възможност да отиде в духовния свят във всеки един момент, за разлика от Душата на човека, закрепостена в конструкцията), едновременно стабилно се намира в 72 измерения, именно толкова измерения има в глобалната Вселена. С една дума, Бодхисатвата временно се намира в конструкция, която, също така както при всички хора, е разположена в шест измерения на материалния свят. Но вместо човешка Душа, той има свършено Духовно Същество от света

на Бога, което едновременно стабилно пребивава в 72 измерения и е способно да прави в тях изменения.

Анастасия: Да, добър пример, даващ разбиране какви уникални възможности има човек за духовно развитие в течение на своя живот и защо е така ценно всяко негово мигновение. Вие упоменахте, че във Вселената има 72 измерения. Мисля, че на читателите ще им бъде много интересно да узнаят за това, че числото на измеренията във Вселената е ограничено. Аз помня, че някога разказвахте за езоосмоза, паралелните светове, парадокса на паралела, за разликата между понятията "паралелни измерения" и "паралелни светове".

Ригден: Да, паралелни светове и измерения — това не е едно и също нещо. Паралелните светове могат да бъдат множество. Те, така или иначе, са преплетени с различни измерения. Но всичко това съществува в една глобална Вселена. Какво е това паралел? Ще обясня с образен пример от живота на хората. Всеки човек живее живота си сякаш в своята повседневна "реалност", в своя микросвят, който в някои моменти се пресича с някои други "реалности" в живота на други хора. Иначе казано, индивидуалното му съзнание живее обособено, сякаш на своя паралел, но като цяло в общия за всички свят. Паралелно с него живеят и други хора, за които той даже не знае, със своя живот, мисли, вътрешен свят, външно обкръжение. Така и паралелните светове, те са множество, някои се докосват, някои съществуват паралелно, оставайки индивидуални. Но всички те влизат в системата от 72 измерения на глобалната Вселена.

Тези 72 измерения са представени основно от тънки и груби енергии, които образуват определени енергийни полета, формиращи едно или друго измерение. В тях няма ясно разграничение. Едни и същи енергии могат да присъстват и в едно измерение, и в друго,

и в трето. Всички измерения са взаимосвързани и в същото това време разделени. Разликата е, да кажем така, в енергийната архитектура на всяко измерение. В измеренията, където доминират по-тънките енергии, даже най-малкото изменение може да породи глобални промени в другите измерения, в които доминират грубите енергии (състоящи се от тънки енергии). Едно от най-сложните по енергийна структура се явява 71-то измерение. А 72-то измерение е най-сложното, най-висшето, най-универсалното измерение във Вселената. От него може да се влияе на което и да е измерение или паралел и оттам да се правят всякакви промени, тоест направо да се влияе на езоосмоза. Това е най-висшето измерение, което индивидуалния Духовен разум може да постигне благодарение на своето развитие, в този проявен чрез божествения Звук вселенски свят. 72-то измерение макар и да е най-сложното, но в същото това време се явява много просто. То е свързано с 1-то измерение. Първото измерение — това е, всъщност, първичен тласък, езоосмоз, носещ всички по-нататъшни изменения в други измерения и влияещ на цялата материя, в това число и на времето, пространството, гравитацията и така нататък. Без езоосмоза не би имало и движение, а значи, не би имало и живот.

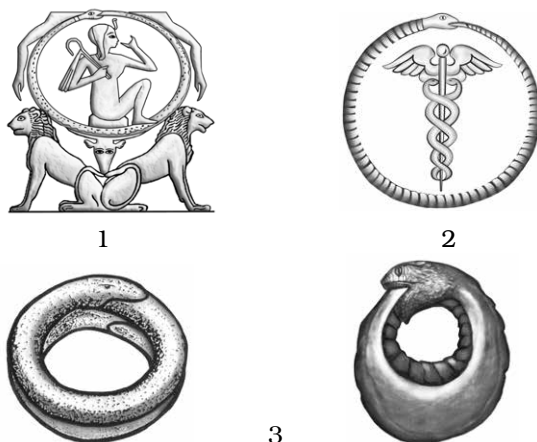
Тези знания ги е имало и в древността, макар, в онези асоциативни форми, които са били понятни на живеещите тогава хора. Например, в древна Индия, Китай и Египет от древни времена са съществували знания и за геометрията на пространството, и за устройството на мирозданието. Свещен символ на седемдесет и двете измерения е била змия, хапеща своята опашка. При това нейното тяло се е изобразявало във вид на 72 пръстена (по-точно "звена" на тялото), под които символично са се подразбирали измеренията на Вселената. Главата на змията точно е символизираща сложната енергийна архитектура на 71-то измерение, преминаващо в 72-то измерение.

А захапката на змията на собствената си опашка, символизираща прехода от сложното в простото, връзката на седемдесет и второто измерение с първото измерение.

Анастасия: Да, аз нееднократно съм срещала този древен артефакт в археологическите работи, посветени на културата и бита на различни народи по света. Предполагам, че на читателите ще им бъде интересно да узнаят съществено уточнение, а именно как трябва да бъде разположена главата на змията: по посока на часовниковата стрелка или обратно? Нали в различните култури се срещат различни варианти.

Ригден: Изначалното разположение на главата на змията е било именно по посока на часовниковата стрелка, като символ на съзидание и развитие. Условното изображение на количеството измерения във вид на люспи-пръстени съответно се е разполагало от ляво на дясно. Кръгът (навивката на змията) е бил също символ на съзидателното, спирално движение на Вселената (по посока на часовниковата стрелка, правилна свастика), тоест движение, съгласно основното действие на силите на Аллат (главенство на Духа над материята). В древността този символ често са го използвали в стенописите на храмовете като свещен символ, повествуващ за божественото Знание. А ето, обратно на часовниковата стрелка главата на змията са изобразявали, като правило, привържениците на материалния Разум (Животинския разум) като символ на малката сила, която развърта Вселената навътре обратно на часовниковата стрелка (обратната свастика), в посока на разрушение и унищожение. Тези хора, подчинявайки се на Волята на Животинския разум, провъзгласявали за себе си главенството на материята над Духа, възлъщавали в живота принципа на доминиране на материалната власт.

Рисунка 5. **Символ на Вселената — змия, хапеща своята опашка:**

- 1) фрагменти от изображения на барелефи, стенописи в храмове на древноегипетската култура;
- 2) пръстен на пръст във вид на змия, хапеща своята опашка, от археологически находки в долината на Инд ("Харапска цивилизация" — протоиндийска цивилизация, съществуваща в III-II хил. до н.е.);
- 3) древнокитайски символ — змия, хапеща своята опашка (символът е направен от нефрит, считан в Китай за "камък на живота").

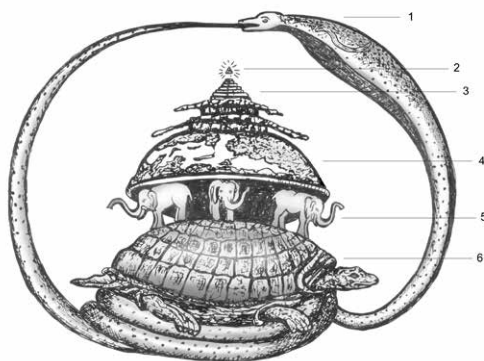
Анастасия: Всъщност, това е замяна на знака от плюс на минус. Аз такава змия, главата на която е обърната обратно на часовниковата стрелка, точно виждах често в архитектурните сюжети от волните каменоделци.

Ригден: Това явление е било достатъчно разпространено, например, в епохата на средновековието, в разцвета на алхимията, където често са изобразявали посоката на главата на тази древна рептилия обратно на часовниковата стрелка, като символ на изкуствено задържане или обратно развитие. Макар че, за такива тънкости да са знаели само в тесните кръгове

на посветените. За масите пък се е преподнасяла напълно благоговидна трактовка на това понятие, затова на завъртането на главата в тази или онази посока малко от обикновените хора са обръщали внимание. А напразно, символите, както и знаците, играят значима роля в живота на обществото, даже ако обществото и не подозира за това.

Но едните са изобразявали главата на змията обратно на часовниковата стрелка знаейки за това, а други поради елементарно човешко объркване, загуба на знания или невярно копиране на по-древни сведения, на основата на които се е скицирал даден сюжет. Например, подобно може днес да се види в символично изображение на света във вид на легендарния древноиндийски змей Ананта. Съгласно индийските митове Вселената се е явявала *гигантска световна змия, хапеща своята опашка* и обвиваща мирозданието с *пръстен*. Вътре в пръстена тя носела гигантска костенурка, на гърба на която са разположени *четири слона*, поддържащи света. В центъра на света е обитаемата земя *Джамбудвипа*, по форма наподобяваща разцъфтяло *цвете лотос*, в средата на това цвете е разположена *планината Меру*.

Рисуника 6. Древноиндийско символично изображение на света.

Традиционна трактовка на изображението в енциклопедиите, съгласно митовете:

- 1) легендарният змей Ананта (в превод от санскрит — "безграничен", "безкраен"), плаващ във водите на космическия океан, другото му име е Шеша; в легендите се упоменава, че на неговите пръстени се излежава бог Вишну;
- 2) триъгълника над пресечената пирамида олицетворява властта на висшето над низшето;
- 3) условно изображение на подобие на Планината Меру, в дадения случай във вид на пресечена пирамида;
- 4) символ на видимия земен свят във вид на полукълбо;
- 5) четири слона (символ на стихиите), поддържащи земния свят (слона, олицетворяващ стихията на въздуха, не се вижда); 6) костенурка, излежаваща се на пръстените на змея Ананта — възплъщение на древноиндийския бог охранител Вишну (всемирното оживяващо начало).

Трактовката на изображението от позицията на тайнознанието: рисунката е направена от позицията на мировъзприятието на волните каменоделци с подмяна на знаците — преориентировка към агресивната насоченост на света, главенство на Животинския разум. Изменено е обръщането на змията — кобратата с отворена качулка е нарисувана обратно на часовниковата стрелка. В центъра на света вместо цвете лотос и символично изображение на планината Меру се намира скица на двете измерения, а в третото измерение (човешкото) е поставена пресечена пирамида с видими шест стъпала и със съответния символ на "земната власт" — връх на триъгълник с 13 лъча, изображението на който волните каменоделци често използват в качеството на "свой знак".

Символът на змията, хапеща своята опашка, в древността е бил доста разпространен у различните народи. В митовете са го свързвали с образа на

Вселената, с акта на творението на света или поддържането на Земята. Например, в митологията на народите на Африка, по-специално в дагомейската митология, има такъв архаичен персонаж като Айдо-Хведо — змията-дъга. Съгласно мита, тя се е появила първа и е съществувала преди всички останали. Тази змия е поддържала Земята, свивайки се в пръстен и захващайки своята опашка. В съответствие с друг мит за сътворението на света, змията Айдо-Хведо съпровожда в качеството си на слуга главата на пантеона на боговете Маву-Лиза. При това се упоменава, че при акта на творението на света тази змия носи упоменатия бог в собствената си уста, тоест в пастта.

Анастасия: Излиза, че дагомейския върховен бог е правел творението на света от пастта на змея. Та нали това е пряко указание на Знанието, че Бог твори фактически от 72-то измерение, по-точно в точката на пресичане на 72-то и 1-то измерение?! Потресаващо! Оказва се и народът Дагомеи е притежавал такива знания?

Ригден: За съжаление, този западноафрикански народ, както и много други, вече отдавна не притежава подобни знания, а просто в своите легенди частично е съхранил до наши дни някои сведения, предадени от техните предци много отдавна. Макар че, някога подобни знания са били оставени на различни народи от различни континенти, географски несвързани помежду си.

Анастасия: Да, символът на змията, хапеща своята опашка може да се намери не само в митологията на древните народи на Африка (догоните, египтяните), но също така на Азия (китайците, шумерите), на Северна Америка (ацтеките) и в митологиите на древните култури на други континенти.

Ригден: В човешката интерпретация с времето символът на змията, хапеца своята опашка, е придобил вече значението на всеединството, всичко в едно, станал е символ на вечността и безкрайността, ознаменува началото и края (алфа и омега; създаване и разрушаване), а също така самоподдържането на природните цикли, цикличността на времето, раждането и смъртта. Този символ на Вселената, увековечен в древноегипетските изображения, покъсно се е появил у финикийците, а също така и при гърците, които са му измислили самостоятелно название — "уроборос", което в превод от гръцки означава "излапващ (поглъщащ) своята опашка". После думата е влязла във всекидневната употреба на алхимиците и значението на този символ претърпял още по-голямо изкривяване. В съвременния свят, с леко побутване от каббалистите, този символ въобще попаднал под трактовката "дълбочинна психология". В такъв извъртян от човешкия ум вариант той се разглежда вече в качеството си на "базов архетип, символизиращ доисторическото единство на мъжкото и женското, служещо като начало на човешката индивидуалност, когато "Аз" е потопено в безсъзнателното, от което още не е отдиференциран съзнателния опит". Общо взето, колкото по-далече от изконните Знания и по-голямо е потапянето в бездната на материалната човешка логика, толкова повече се губи Истината. Макар това да не означава, че тази Истина днес е неизвестна. Тези същите съвременни жреци, имащи достъп до старинните Знания, се опитват да я скрият от масите, за да съхранят своята власт над тези маси. Но нали Знанията изначално са се давали за всички хора.

Анастасия: Да, действително всичко е просто в този свят, когато владееш Знанията. А що се касае до упоменаването 72... Удивително е, та нали числото 72 представлява комбинация от цифри: 12 пъти (цикли) по 6.

Ригден: Съвършено вярно. Това число не е просто в много отношения. В Древния Египет, например, са имали задълбочени знания по геометрия на пространството, за точните числови значения измервания на ъглите за геометричните фигури. Последните са формирали основата на знанията при реализацията на различни проекти в строителството и архитектурата, в това число и уникалните, благодарение на които са се формирали определени условия за изменение физиката на пространството. Нагледен пример — комплекса на "великите пирамиди" в Гиза, построен във времената на Древен Египет. Макар че, истинното предназначение на такива сложни архитектурни обекти с точно обърнати до градус ъгли, използването на определени материали и конкретна сложна архитектура е понятно само на онези, които обладават Знания за взаимодействията на полетата, за тънките енергии и принципите на работа на други измерения, а също така за влиянието на знаците на света. Но същността не е в това. Главното на дадения момент е това, че тези знания ги е имало в Древен Египет.

Анастасия: Вие веднъж разказвахте за древноегипетския бог Озирис, за неговата дейност, говорейки на наш език, като Бодхисатва и за това, че числото 72 е било свързано със сакралните религиозни обозначения у древните египтяни.

Ригден: Вярно е. Представата на древните египтяни за сакралното число 72 има отношение още и към нивото на възприятие на Бодхисатвата, като Духовно Същество, свързано непосредствено със света на Бога, знаещо същността и умеещо да управлява и ползва целостта на 72-те измерения. Този същия Озирис са обозначавали не само във вид на човек, но и във вид на лотосов цвят (изначално със 72 венчелистчета). В някои негови изображения са били зашифровани знанията за Вселената.

Например, в определени сюжети, бялото облекло, в което са изобразявали Озирис като Висш Съдия на човешките души в задгробния свят, било покрито с преплитането на определено число възелчета-лотосови пъпки (изначално 72). По-късно при многочисленото прерисуване на тези сюжети и копиране от хора, незнаещи за запечатаните сакрални знания, това число се е променяло и облеклото на Озирис започнали да го изобразяват както при мумията, тоест в по-понятен вид за мисленето на обикновения човек. Но все пак, ако владееш знанията, то, даже имайки онези текстове, които през хилядолетията са дошли до сегашните поколения, благодарение на храмовите стенописи и погребенията на древните египтяни, може да се разбере, за какво иде реч, както се казва, "да се отделят зърната от плевелите".

Анастасия: Не е удивително, че на днешен ден четенето на тези текстове, техният превод и тълкуване предизвикват големи трудности у специалистите. Та нали, за да разбираш, за какво са писали древните египтяни, трябва, като минимум, да имаш съвсем не потребителски формат на мислене, а като максимум — принципно друго мировозрение, качествено друго ниво Знания.

Ригден: Да, иначе ще се получи такова същото объркване, както и при средновековните каббалисти. Днес не е тайна, че еврейските жреци са взимствали много знания от други народи, в това число и от египтяните, интерпретирайки по свой начин и представяйки после за свое религиозно учение. Така че, числото 72 каббалистите са свързали с представата за произносимото име на Бог, с което могат да се управляват всички нива на Вселената. За средновековните каббалисти това тайно име се е явявало основен предмет на изследване. Всъщност даденото число никак не е свързано с името на Бога,

макар че, представата за това, че това е същността на Вселената и съдържа в себе си всички сили на природата е вярно. Тяхната грешка се е състояла в чисто човешки моменти — неправилен превод и тълкуване на сведенията за древноегипетските знания и знаци, които в последствие били изменени от тях и дадени като каббалистическа представа (начертаване) на името на Бога. Те считали, че онзи, който съумее правилно да произнесе това име е волен да моли Бога за всичко, каквото пожелае. Всъщност, това е ограничено разбиране от човешкия ум. Такова извращаване на знанията е типично за хората, когато те започват да трактуват духовните знания от логиката на своето Животинско начало.

Анастасия: Вие сте прав. Хората глупаво жадуват за неограничена власт, разменяйки Вечността за илюзорно мигновение.

Ригден: За съжаление, хората се поддават на илюзиите, налагани от Животинския разум, не вниквайки, игнорирайки своето главно достойние — Духовната същност. Да разгледаме поне следния такъв пример. До съвременните дни е дошла древноегипетската легенда за Озирис и Сет, минала в своето време, в това число и през умовете на древногръцките философи от богатите съсловия. В нея се говори, че Озирис е научил хората на ново мировозрение, земеделие, лечителство, строене на градове, добиване и обработване на медна и златна руда, общо взето, всички атрибути на цивилизования живот. Сет — по-малкия брат на Озирис, считан за злия бог на пустинята, завидял за славата и властта на своя брат и пожелал да управлява вместо него. Сет измислил хитър способ да погуби Озирис. Реализирайки го, той дошъл при Озирис със своите 72-ма съмишленици. Техният план успял и те погубили Озирис. Но благодарение на жената на Озирис — Изидата, злото в последствие било наказано

и справедливостта възстановена. В резултат Озирис възкръснал, но вече в качеството на Съдия над човешките души в задгробния свят.

Така че, какво аз искам да кажа по този въпрос. Хората често мислят от позицията на своите човешки желания, изпускайки важните неща. Тъй като цифрата 72 е предполагала нивото на знанията на Озирис (Бодхисатва), то противниците на Духовния свят започнали да я приписват и на себе си, за подчертаване на силата на своята противодействаща страна. Поради което впоследствие в структурата, подчинена на Архонтите, са се формирали кръгове, численият състав на които варирал в пределите на 72-ма "избрани" жреци и така нататък. Но този човешки начин на мислене е смешен, та нали **качеството** на силата на духовното Същество не подлежи въобще на никакво сравнение, още повече **с числения брой** хора, та още и с доминацията в тяхното съзнание на Животинското начало.

В тази легенда, в онзи вид, в който тя е достигнала до наши дни, жреците се постарали да покажат на масите, че боговете се държат точно така, както и хората. Между другото казано, особено тази идея усилено се е популяризираща чрез древногръцките легенди (за боговете на Олимп), далеч не случайно по-късно разпиарени по целия свят сред различни народи. За какво се е правело това? За това, да се внуши на масите, че войните, които всъщност предприемат и устройват жреците, борейки се помежду си за земна власт, това е "нормално", та нали боговете уж постъпват също така; че злото, това също сякаш е "естествено", та нали то е свойствено и за боговете. С други думи жреците внушавали на хората, че ако над вас има цар, желаещ власт и отправящ хората на война — това е "нормално", та нали и богове постъпват така; ако над вас стои зъл "началник", също е естествено, а ти плебей, слушай го

и му се подчинявай. В резултат всичко това формира раболепно обществено съзнание и отклонява хората от реалния духовен път. А за поколението жреци такава идеология е удобно оправдание на тяхната алчност за богатства и желание за власт. Ето защо и днес тази информация я вкарват подсъзнателно в главата на човек едва ли не от самото детство. Може да я намерите в училищните учебници на различни "цивилизовани" страни. Ето така и се извращават духовните знания, подменят се с материални установки и понятия, с цел поробване на масите.

Анастасия: На хората сякаш не им достига решимост да отърсят от себе си цялата тази обвивка и да живеят по Съвест — така, както им подсказва Душата... Вие споменахте, че човек може през живота си не само да достигне духовно освобождение и да излезе на нивото на седмото измерение, но и да познае по-висши измерения.

Ригден: Безусловно. Всичко във Вселената е взаимосвързано. Човек, благодарение на своята уникална енергийна конструкция е свързан с всичките 72 измерения. Едно нещо е обаче да бъдеш свързан и даже да не разбираш тези невидими взаимосвързки и друго нещо е осъзнатото познаване на всички тези измерения, при това в ново свое духовно качество. Духовно развитият човек може по време на своя живот да постигне всички 72 измерения и да излезе на ниво Бодхисатва. Но, както казах, човек, постигнал вече седмото измерение, престава да бъде човек, той става един вид новородена единица на духовния свят — безсмъртно Духовно Същество с индивидуално съзнание и голям духовен потенциал. Тоест Същество, което се освобождава от кръга на реинкарнациите и може във всеки един момент да напусне своята временна обвивка — физическото тяло, пребиваващо в триизмерния материален свят и осъзнато да отиде в духовния свят. Представи

си какви изменения ще се случват в него, при постигането на всички измерения на Вселената в неговото качествено ново състояние. Но все пак такава стремително духовно развитие е възможно само по време на неговия живот. За съжаление, на практика за цялата историята на човечеството такива хора са били съвсем немного. Постигайки висшите измерения, човек, да кажем така, по-дълбоко и по-мащабно познава не само изкуственото мироздание на Вселената, но и идеята на Бога, силата на духовния свят и своето съпричастие към Него. Човек, духовно развивайки се до ниво Бодхисатва, преминава през 72 ипостаса в духовното развитие, 72 "огледала". Разбира се, това не е лесен път за постигане на света, замислен от Бога, и за такъв духовен път са нужни, както в науката, точни, правилни инструменти, тоест знание на определени медитативни техники, даващи възможност за поетапно духовно развитие. Понятно е, че този път далеч не е за всички, но все пак духовно жадуващият Истината е способен да го постигне. Легендата за Сет и Озирис, точно и предупреждава, че не си струва с човешката логика от Животинското начало, желаейки безмерна власт и земното, да се встъпва на този път, понеже той ще свърши с наказание за такива незрели в духовно отношение хора.

Даже големият духовен път започва с малкото, с първите стъпки. Нужно е да се учиш на духовно осъзнаване, а не на разбиране от егоизма и ума, изпълнено с мечти за изпълнение на земните желания. Ако човек, желаейки да се развива духовно, се ограничава само с желания, като "аз искам", "аз ще стана", "аз ще бъда", а в своя ежедневен живот реално не прави нищо за това и не се променя, то полза от това няма да има. Но ако човек реално се занимава със самовъзпитание и саморазвитие, неуморно работейки над себе си с помощта на дисциплина, самоконтрол и духовни практики, то с времето

той се учи да контролира своите емоции, своето поведение и своите мисли. И само когато човек усвои ново за себе си изменено състояние на съзнанието и се стабилизира в укротяването на Животинското начало — невидимият свят ще започне да му проявява своите тайни. Развивайки се в духовен труд над себе си по-нататък, познавайки процесите на многосложния свят на Вселената от позицията на Наблюдателя от Духовното начало, човек се разкрива, подобно на лотосово цвете с много венчелистчета, обогатявайки себе си с Мъдрост и Знание. Когато той осъзнава цялата сложност на този свят, той в същото време разбира и неговата простота в светлината на откриващата се вечна Истина. Човек, развивайки се духовно, може да се колебае в своя избор, дотогава, докато не премине в духовното си развитие шестото измерение. В седмото измерение, в него, като в ново Духовно Същество, се губят всички съмнения, остава само Истината и само един — духовен вектор на по-нататъшното развитие.

В древността на Изток етапите на постигането от човека на пътя на Бодхисатва образно сравнявали с разпукването на лотосовото цвете, когато то е израствало от мътната вода и пускало над нейната повърхност зряло, белоснежнo цвете. Началото на духовния път на човека сравнявали със семето на лотоса, което е покълнвало на дъното на блатото или езерото, под което се имало предвид триизмерният материален свят. Духовното израстване на човека, борбата с Животинското начало, избавлението от съмнения и земни желания, работата върху дисциплината на мисълта, усвояването на духовни практики са уподобявали с растежа на стъблото, неговото преминаване през дебелия слой мътна вода, когато то си е пробивало път към нейната повърхност. Сливането на Личността с Душата и духовното освобождаване при достигане на седмото измерение, когато се е зараждало ново Духовно

Същество и то ставало забележимо за духовния свят, са го сравнявали с появата на пъпка над повърхността на водата, тоест неговото проявление в съвършено друг свят. И главното — достъпността на пъпката до преките, не изкривени от мътните води лъчи на Слънцето (силата на духовния свят), под които пъпката започвала да разтваря своите снежнобели венчелистчета. Всяко ново негово разтворено венчелистче са олицетворявали с духовното постигане на следващото измерение. И този процес се случвал, докато Човек не опознавал всички 72 измерения, тоест докато пълноценно не се разкривали всички 72 венчелистчета и великолепия лотос не се представял в цялата своя божествена красота под сияещите лъчи на сътворилото го могъщо Светило. Така и човек достигайки нивото на Бодхисатва, се явявал в цялото си духовно богатство пред Онзи, Който е създал и това божествено семе, и му е дал вечен живот.

Анастасия: Много впечатляващо и точно сравнение. Някога в разговор по обсъждане на резултатите от една от духовните практики, вие уточнихте един съществен момент за това, защо в древността са олицетворявали разтвореното лотосово венчелистче с духовно постижение на следващото измерение. Не бихте ли могли да разкажете за това и на читателите?

Ригден: Разбира се, познаването от човека на всяко измерение и днес може да се сравни с процеса на израстване и разтваряне на нови венчелистчета на лотоса, които се проявяват, израстват, набират сила в своето развитие, въпреки че, преди това проекцията им просто се е намирала в полагането на генетичната програма за развитие на даденото цвете. Така и човекът при познаването, усвояването на всяко ново измерение, проявява в своята конструкция, условно казано, "ново венчелистче", отговорно за

взаимовръзката с даденото измерение. Естествено, че лотосовото цвете — това е условно сравнение, така да се каже, за разбиране на същността на процеса. А ето, ако говорим за реалността, то при духовното развитие на човека в неговата енергийна конструкция се случва проявление, развитие и усъвършенстване на онова многообразие на взаимовръзки, които са заложени в него изначално.

Анастасия: Много хора просто свързват своето съществуване само с третото измерение, не разбирайки своите реални възможности. А нали когато осъзнаваш даже малката им част, разбираш и огромната отговорност за своя живот, колко всичко е взаимосвързано помежду си в него, в това число и по отношение на измеренията.

Ригден: Това е вярно. Аз вече разказвах, че когато човек се ражда в тяло в този материален свят, състоянието на неговото съзнание е настроено на вълната на Животинското начало, на стартовото възприемане от новата Личност на информацията за материалния триизмерен свят с помощта на физическите сетива. Задачата на човека, който е застанал на пътя на духовното развитие, не е само да се научи самостоятелно да се превключва в друго състояние на съзнанието, но и да познава света в ново за себе си качество, разширявайки своите възможности, разбирайки принципиалната разлика между материалния и духовния свят, тоест да извършва своя осъзнат Избор.

Действително, всичко в света е много тясно взаимосвързано. Но какво човек знае за света? Да кажем така, на днешен ден малко са изучени определени полета на третото измерение, например същите тези физически полета: акустично, електромагнитно, гравитационно и така нататък. Забележи, това е измерението, в което всеки човек се идентифицира от

детството и го счита за "родно", "познато", "подробно научно". Но знае ли човекаът, че по своята същност тези полета се състоят от груби енергии? На свой ред тези груби енергии се състоят от така наречените тънки енергии, които за съжаление още не са изучени от съвременната наука на днешен ден. Но работата е в това, че нали те, тези тънки енергии, влизат в състава на полетата на следващото измерение. По такъв начин между измерванията се случва взаимообмен и взаимовлияние.

Прост пример — човешката мисъл. Защо учените никак не могат да проследят нейното зараждане? Защото нейното формиране е свързано с тънките енергии от друго измерение, в което също съществува човекът, по-точно част от неговата енергийна конструкция. А в нашето измерение се проявяват вече груби енергии, така да се каже, производни на този изблик, които и се фиксират от учени, наблюдаващи възбуждането на невроните на главния мозък. Въобще, трябва да се отбележи, че всички измерения, пространството и времето са свързани помежду си, произлизат и се състоят от различни комбинации от същите тези наши условни информационни блокчета на мирозданието, за които се говореше по-горе.

Анастасия: Да, днес на науката малко ѝ е известно за другите измерения, но вече има информация, която кара умните хора да се замислят. Например, любопитно е, че човек вижда своето тяло по форма именно такава, а не друго, защото зрението му е адаптирано към възприятието на електромагнитните вълни в определен честотен диапазон или, както казват физиците, в диапазона на видимата светлина. В инфрачервеното, ултравиолетовото излъчване (в невидимата за очите светлина) или пък при фотографирането по метода на Кирлиан, човек вече ще изглежда малко по-различно.

Ригден: Несъмнено, по-просто казано, възползвайки се от съвременните прибори или определени техники за медитация, могат да се видят различни форми на светлина, електромагнитното поле на човека, формата на аурата и така нататък. И цялата тази нееднозначна форма на човека се вижда и в триизмерното пространство, което в съчетание с времето представлява четириизмерното измерение. А ето, **в петизмерното измерение човек** от позицията на взаимодействието на тънките енергии вече изглежда по друг начин — **във формата на пирамида с отделен връх**. В шестото измерение върви малка модернизация на пирамидата...

Важно е да се отбележи, че **властта на Животинския Разум е ограничена само до шестте измерения**, които и съставят "материалния свят" на Вселената. Грубо казано, материалният свят заема само 5% от Вселената. Започвайки от седмото измерение и до седемдесет и второто, върви свят на енергии и информация, която в това число формира и материалния свят на Вселената, а също и усъвършенства енергийните структури, благодарение на движението и силата на Алат. А ето, извън пределите на Вселената се намира свят, качествено различен от самата нея — духовният свят, светът на Бога, където, всъщност, и може да попадне човек като ново Духовно Същество. При това му е достатъчно да достигне седмото измерение, изтръгвайки се от материалния плен, за да премине после по желание в духовния свят.

Но да се върнем към материалния свят. Човекът е способен (даже при доминирането в него на Животинското начало) да почувства, да взаимодейства енергийно и осъзнато да влияе на материята чак до шестото измерение. Обикновено човек се стреми да развие в себе си такива свръхестествени възможности, заради притежаването на власт над

себеподобните в триизмерния свят. Това е главното желание, което при доминирането на Животинското начало заставя човека да постига успех в тази работа. Въпреки че за съзнанието на самия човек, намиращо се в състояние на подчинение на Волята на Животинския разум, това доминиращо желание остава практически незабелязано. В най-добрия случай човек се опитва даже за себе си да го оправдае с благородни причини, с проявяване сякаш на грижа за другите хора и помощ за тях.

Анастасия: Иначе казано, такива свръхестествени способности могат да притежават не само хората, вървящи по духовния път, поддържащи в себе си доминиране на Духовното начало, но и онези, които следват точно в обратната посока и живеят под властта на волята на Животинското начало.

Ригден: Вярно е. Това могат да бъдат, например, различни екстрасенси, магове, магьосници, хора с паранормални способности, тоест онези, които са способни в изменено състояние на съзнанието да се потапят чак до шестото измерение и от там да влияят на най-нисшите измерения и слаби структури (да проявяват енергийна активност и да извършват някои преобразувания). Влияние върху третото измерение от позицията на по-висшите измерения (четвъртото, петото и шестото) естествено се отразява в информационен план върху грубата материя на триизмерното измерение. Само че, оказвайки такова влияние, човек сам не разбира напълно защо му е дадена тази сила и какво всъщност прави той, какви промени прави и на кого фактически служи. Цялото това енергийно влияние даже от шестото измерение, но от позицията на доминирането на Животинското начало в човека, не е показател за духовното развитие.

Анастасия: Вие веднъж говорихте, че ако човек не се развива духовно, то неговата енергийна

структура в следващите измерения (над шестото) се опростява.

Ригден: За Наблюдателя от висшите измерения всеки човек в първото измерение представлява, говорейки с човешки асоциации, обикновена точка, тоест нищо. Важно е да се отбележи, че човек, който не се развива духовно (въпреки, че в материалния свят, неговата конструкция е значително усложнена и в шестото измерение, тя има пирамидална форма), в седмото измерение неговата енергийна конструкция изглежда подобно на мъглявина, по-точно размито петно, което в следващите по-висши измерения още повече се опростява. И в крайна сметка, в 72-то измерение, духовно неразвеният човек представлява, така както и в първото измерение, просто точка, нищо. **И в това е отговорът на най-важния въпрос на всеки човек!** Надявам се, че умните хора ще го разберат.

Наблюдението вече от седмото измерение за материалния свят, образно казано, е подобно на съзercанието на мътните води на блатото, от Стоящия на брега. Както и материалния свят, блатото се явява естествен санитар на системата, филтър за пречистване на водата, тоест онова, което формира основата на живота. В неговата дълбочина се случват сложни процеси, но на Наблюдателя му е интересен само техният резултат, който се проявява на повърхността на мътните води. Много хора, изживели живота си напразно, така и не съумявайки да използват своя духовен шанс, са подобни на изплуващи мехури, напълнени с пустотата на желанията на материалния свят. Тяхната участ на повърхността на водите е печална и предрешена. Докосвайки се до качествено различна среда, мехурите се пукат, превръщайки се в "нищо". Но има ги и онези, които слели се приживе със своята Душа, са подобни на прекрасна лотосова пъпка, появяваща

се на повърхността от мътните води. Това снежно бяло цвете приковава към себе си вниманието на Наблюдателя със своята чистота и новост. Наблюдателят се любува на красотата на цветето и му отделя своето внимание, наблюдавайки за процеса на разтваряне на всяко венчелистче. Лotosовото цвете качествено се отличава от празния въздушен мехур, защото то вече става неразделна част от друг свят.

С други думи, ако човек се развива духовно, неговите стремежи и желания са свързани с Божия свят, тоест в него доминира Духовното начало, то в краен резултат той може още приживе да излезе извън ограниченията на материалния свят (шестте измерения) и да влезе в **седмото измерение**. При това неговата енергийна **конструкция в седмото измерение се усложнява**. Ако говорим за тези сложни енергийни процеси асоциативно, понятно за мисленето на "жител" от триизмерното измерение, то у човека **се случва трансформация на конструкцията от пирамидална форма във формата на куб, поставен на един от собствените си ъгли**. С други думи, енергийният строеж на такъв духовно освободил се човек качествено се отличава от пирамидалната форма на енергийната конструкция на обикновения човек в шестото измерение. И колкото повече човек се задълбочава в духовното саморазвитие, толкова по-сложна става неговата енергийна конструкция.

Такава трансформирана енергийна конструкция на човека е невъзможно да не се забележи от онзи, който действително притежава истинско духовно виждане. Пирамидалният енергиен строеж на човека заема много по-голямо пространство, отколкото физическото тяло, а кубичния — още десет пъти повече. Такова уникално явление е трудно да не се забележи в енергиен план, даже от позицията на Наблюдателя от висшите измерения. Както се казва,

истинната святост на Човека няма да се изплъзне от погледа на Наблюдателя от Духовното начало. Но, за съжаление, в човешкото общество такава трансформация се случва изключително рядко. Между другото, в древността хората, достигнали приживе седмото измерение и получили духовно освобождение, символически са ги изобразявали във формата на куб, често с белег, нанесен върху един от неговите ъгли. Със същия такъв символ са обозначавали и Висшето Същество от духовния свят.

Анастасия: Да, това действително е много интересна тема. По този повод има богат и разнообразен археологически материал, потвърждаващ съществуването на подобна символика у много древни народи, живеещи на различни континенти.

Ригден: Безусловно, ние още не един път ще се върнем към тази тема в процеса на разговора. За съжаление, на днешен ден твърде много от първоначалната информация е забравена или изгубена, затова множеството намерени артефакти, фиксиращи древните знания в символите и знаците, до сега остават не съвсем понятни за учените.

Анастасия: Вие сте прав, за да се разбере това, трябва да имаш базови знания. Помня, когато вие за първи път ни разказахте за енергийната конструкция на човека, за мен това беше не просто откритие, а истинско потресение, което впоследствие при анализа на информацията и нейното дълбоко осмисляне прерасна в съвършено нов зрял поглед върху света. Уверена съм, че тази информация няма да остави равнодушни и другите хора. Не бихте ли могли вие по-подробно да разкажете за читателите за човека, по-специално за това, как се усложнява неговата енергийна структура във всяко следващо измерение?

Ригден: За да бъде по-лесно за хората да си представят какво представлява тяхната конструкция в шестте измерения и как всичко това е взаимосвързано, ще приведа прост асоциативен пример. Има такава детска играчка — калейдоскоп. Това е тръбичка, вътре в която са поместени под определен ъгъл огледала и разноцветни камъчета. При превъртането ѝ може да се наблюдават различни комбинации от шарки. Колкото повече огледала, толкова по-сложни са наблюдаваните шарки и фигури. Така че, в нашия случай огледалата — това са измеренията, а камъчетата — са основните части от енергийната конструкция на човека. Техният брой е стабилен, но всяко качествено изменение в процеса на духовното усъвършенстване води към по-сложна трансформация на цялата конструкция.

Ако ние разглеждаме конструкцията на човека **в първото измерение (едномерното), то тя ще изглежда като точка, която е подобна на звезда в небето.** При това, ако приближим тази точка, а след това се задълбочим в нейната структура, то може да се види цялата многосложност на конструкцията на човека, тоест да се проследи връзката от първото измерение и до последното, чрез цялата последователна верига от измерения. Образно казано, това е подобно на съзерцанието на звезда. Ако я гледаме с невъоръжено око, то това ще бъде само едва видима точка на небето. Но ако я погледнем в далекогледа, то тя ще се вижда като неравен, ярък кръг. А ако наблюдаваме за нея в мощен телескоп, то това вече ще бъде достатъчно сложен, обемен космически обект със своите природни процеси.

А ето вече **във второто измерение (двумерното) конструкцията на човека ще изглежда във вид на кръст,** при това **кръст, в средата на който на пресичането на линиите му има кръг.** Е, а това,

как изглежда човек в третото измерение, на всички и така е известно.

Анастасия: Това е така. Но даже с този пример разбираш колко сложно е устроен човек, даже в това триизмерно измерение. Нали онова, което аз виждам в огледалото, това далеч не е всичко, което всъщност е вътре в мен и отвън, ако се има предвид не само вътрешния живот на организма, като затворена среда, но и енергийните слаби полета, които той произвежда.

В съвременния свят хората не знаят добре как е устроено тялото им в триизмерния свят, да не говорим вече за повече. Затова за тях, възможно, ще е удивително да чуят информация за едновременното, стабилно местоположение на човека в шестте измерения. Въпреки че в известен смисъл хората, които са изживели по-голямата част от живота, считайки този свят за единствената реалност, също могат да се разберат. Без практически духовен опит веднага възникват множество въпроси от ума: как именно може да бъде това, за сметка на какво се осъществяват тези връзки и така нататък.

Ригден: Просто в такива случаи, като правило, на първо място се активира Животинското начало, нежелаещо да изгубва своята власт над човека, веднага пораждайки в него неприемане, неразбиране, вкарвайки го в старите, познати за него "обори" на мислене на триизмерния обитател. Обаче, невъзможно е пълноценно да се опознаят висшите измерения и да се получи личен опит, пребивавайки в ограничено състояние на съзнанието на Наблюдателя от триизмерния свят.

По този повод ще приведа прост пример. Представи си, че ти наблюдаваш процеси, които се случват у жителите на двуизмерното измерение. В човешкото

разбиране двуизмерното измерение представлява плоскост, за която са свойствени дължина и ширина. С една дума, жителите на двуизмерното измерение не разбират какво е това обем. Представи си, че те виждат приближаващ се към техния свят някакъв космически полупрозрачен обект във вид на конус или топка. Какво ще виждат те? Вместо конус — двуизмерна фигура, тоест кръг и точка в средата, а вместо топка просто кръг. Защо? Защото тяхното мислене е настроено към възприемането на двуизмерния свят. Понятията на триизмерното измерение не се вписват в тяхното възприемане на света като същества, живеещи в двуизмерното пространство и наблюдаващи от него. Иначе казано, те не виждат реалната картина, защото това се намира извън тяхното измерение, извън ограниченото им от определени рамки обичайно състояние на съзнанието.

А сега да се върнем в нашето триизмерно пространство. Днес хората се държат точно така — изучават света от позицията на жител на триизмерното измерение. Но човек, за разлика от същества от други измерения, има уникална енергийна конструкция, благодарение на която, развивайки се духовно, той е способен да опознае други измерения и да види света такъв, какъвто всъщност се явява той, а не в тесния спектър на ограниченото възприемане на света в рамките на триизмерното пространство.

Анастасия: Като цяло, това, което хората обикновено виждат наоколо, възприемат във всеки ден, и себе си в това число, реално не е такава.

Ригден: Съвършено вярно. Нашият мозък, поточно неговото обичайно състояние на съзнанието, е своеобразна преграда пред познаването на повече, онова, което се крие отвъд триизмерното

измерение. Та нали обичайното състояние на съзнанието за човека, както вече казах, от раждането е запрограмирано на *ограничено възприемане на света* на триизмерното измерение, по-точно да се каже, даже частично на четириизмерното измерение (има се предвид триизмерното пространство и времето).

Четвъртото измерение — времето (като фактор за измерване) — човек практически не разбира и не възприема. С други думи, в триизмерното пространство ние постоянно се възприемаме "тук и сега" в дадена точка. В ежедневието това движение във времето, ето този същият езоосмоз с причинно-следствени връзки, мозъкът не забелязва. Човек обръща внимание на общото движение на времето, може би, само тогава, когато се оценява, например, гледайки в огледалото или сравнява по снимките какъв е бил преди 20 години и какъв е станал сега. Но постоянното движение на времето, самият живот, като езоосмоз, като вътрешен тласък на енергията, нашият мозък, пребивавайки в обичайното състояние на съзнанието, не фиксира.

Но това не означава, че човек въобще не е способен да го възприеме. Та нали човешкото възприятие зависи, първо, от доминиращия мироглед, от стабилността на състоянието на разширеното съзнание, от онази база данни, която човек залага в мозъка си и постоянно я допълва, ето защо е и важно да разширяваме своя интелектуален кръгозор. Второ, подобно възприятие зависи от труда върху себе си, от систематичните наработки на техниките на изменено състояние на съзнанието — медитации, духовни практики, благодарение на които човек самостоятелно опознава света извън пределите на триизмерното измерение, при това не с логиката на ума, а със своя по-съвършен инструмент — интуитивното чувство (шестото чувство).

Анастасия: Да, такива сентенции на древните, като "променя се човек, променя се и целия свят", "опознай себе си и ти ще опознаеш целия свят" — това не са празни думи. Това е действителност, пълнотата на която човек може да осъзнае в практическия процес на духовно себепознание... Вие веднъж споменахте, разказвайки за изменените състояния на съзнанието, че съзнанието на човека е на много нива.

Ригден: Това е вярно. Много нива на съзнанието позволяват на човека, като Наблюдател (даже от Животинското начало), точно при измененото състояние на съзнанието, *да обхване със своето възприятие от двумерното до шестмерното измерение*. Първото измерение човек не може да възприеме осъзнато. За него това ще бъде просто точка, "нищо". Но в това "нищо" е заключено всичко. Първото измерение — това и е езоосмоз, тоест първичен вътрешен енергиен тласък. Човек, като правило, съзнателно не фиксира началото на тази промяна (тласък) още повече на нивото на първото измерение.

По повод първото измерение ще приведа образен, но понятен за много съвременни хора пример, свързан с работата на компютъра, по-точно с движението на мигацията на екранен маркер — курсора. Между другото, думата "курсор" е произлязла от латинската дума "cursorius", което означава "пратеник, скороходец, бързобягащ". Когато на компютъра изпълняваш каквото и да е действие, например, редактираш текст, то преместваш по екрана на дисплея този маркер-указател (стрелка или чертичка) с помощта на натискане на специални клавиши или с управление на оптико-механически манипулатор — "мишка". Та нали при извършването на това действие ти не мислиш как точно тя се придвижва, просто го правиш практически автоматично, тъй като си съсредоточен върху своята работа. На теб само ти

се струва, че движението на курсора се извършва естествено, когато управляваш "мишката", например, за да отделиш, да преместиш текста, да го поправиш или да отвориш нов "прозорец". А какво всъщност се случва?

Екранът се състои от пиксели, тоест такива мънички цветни точки, които, ако се увеличат, ще изглеждат като квадратчета (като тетрадка с квадратчета), всяко от които се състои от три цвята (субпиксели: червен, зелен и син). Комбинацията от тези три основни цвята във всяка точка точно и позволява да се възпроизведе всеки цвят на екрана на монитора. Колкото повече пиксели ще се падат на една и съща площ на екрана, толкова по-добре и по-ясно (по-детайлно) ще бъде и изображението върху него. А какво е това пиксел? Това е само елемент на светлочувствителна матрица, най-малкият елемент от двуизмерното цифрово изображение в мрежата на пикселите (в растерната графика) на екрана на монитора. Това е набор от електроди. Какво е извеждането на изображението на екрана? Това е, по същество, управление на електрическото напрежение, което се прилага към всеки електрод (светодиод). Величината и посоката на вектора на електрическото поле, от своя страна, се управлява от програмната част и процесора на видеокартата.

Когато ти движиш "мишката" с ръка, то електрическите сигнали от този оптичен датчик постъпват чрез USB (устройство за предаване на информация) в онази част от електронната схема на компютъра, която отговаря за тяхната обработка. Обработеният сигнал постъпва на видеокартата. По-нататък според нейната програма на работа тя променя характеристиките на електрическото поле, което се прилага към определени електроди (светодиоди) на екрана (пиксели). Съответно, тяхната интензивност на светене се променя, например, едни стават чер-

ни, други бели. За теб това създава илюзията за преместване на курсора на екрана.

С други думи, ти само си мислиш, че движих курсора. Всъщност, благодарение на работата на електронните схеми и програми, ти само променяш външните условия за електрода (светодиода) и той за себе си придобива нови свойства. А преминаващата през него светлина за сметка на това придобива други характеристики (честота и интензивност). Ако курсорът в дадения момент от време се намира в зададената точка, то извършвайки "тласък" (премествайки "мишката" с ръка), ти създаваш условия за промяна на оптичните характеристики на точката.

Анастасия: Може да се каже, аз сякаш предизвиквам скок на курсора от една точка в друга, от един пиксел в друг.

Ригден: Да. Движението на курсора — това, по същество, е и образен пример за прототип на *незабележимото* движение (живота) на материалното тяло в пространството и времето благодарение на езоосмоза. Езоосмоза — това е скок на информацията от едно информационно блокче към друго: информационното блокче притегнало информацията и я предало на друго информационно блокче, тоест пропуснало я през себе си. В качеството си на информационни блокчета в нашето условно сравнение точно и служат тези същите пиксели. Нали ти, като Наблюдател, благодарение на свободата си на избора, провокираш това движение в една или друга посока.

Цялото това движение се случва в зависимост от изменението на информацията и е незабележимо за човека, който не вижда целия сложен механизъм на изменението и предаването на информацията.

В нашия пример ти просто движещ мишката и за теб става естествено движение на екрана. Ти не виждаш, как изображението на курсора прави скок от пиксел към пиксел, как се изменя напрежението във всеки електрод. За тебе стрелкичката на курсора почти мигновено отива на друго място на екрана. Така е и в живота, движението на всеки материален обект чрез информационните блокчета става незабелязано за човека, той не вижда как именно се извършва това първично движение на нивото на първото измерение. Например, ние виждаме как човек върви в определена посока. Всъщност, "протича" информация с цялата си сложност на взаимовръзките чрез информационните блокчета, благодарение на езоосмоза. Даже ако наблюдаваме неподвижно седящ човек, то по същество, това е просто илюзия, тъй като всъщност има интензивен, много наситен информационен обмен, който е и неговия живот, движение, който не забелязва нито той, нито ние.

Анастасия: С други думи, човек може да не разбира цялата сложност на влиянието на света върху него и неговото влияние върху света, но измененията на невидимото ниво се случват постоянно.

Ригден: При това **колкото по-високо е измерението (например, пето, шесто), от което човек провокира тези промени с избора си, толкова по-съществени са тези промени.**

Анастасия: Основната функция на първото измерение — това е първичният вътрешен енергиен тласък. Не бихте ли могли вие да разкажете на читателите каква е основната функция на второто измерение?

Ригден: За човека (в неговото възприятие) функциите на второто (двумерно) измерение представляват

не нещо друго, освен своеобразно съхраняване и предаване на информация, където не последна роля играят знаците и символите. Макар че, функциите на второто измерение са много по-широки. Ще приведа прост пример. Всеки запис предполага съхраняване на информация. Какво е това писмо, било то пиктографско, идеографско, йероглифно или буквено? Това е същата тази знакова система за фиксиране на човешките мисли, която позволява с помощта на условни обозначения да ги запази във времето и да ги предава на разстояния. Иначе казано, това е запис в двумерното измерение, който включва съхраняване на информация чрез определени символи и знаци. Например, рецепта за приготвяне на пай или ръководство за строителство на атомна електроцентрала, или схема за изработване на ядрена бомба и така нататък. Ако ти си успял да прочетеш рецептата и не си предприел нищо, за да направиш нещо, то нищо няма и да се случи. Но ако ти умееш да четеш, тоест разбираш обозначението на символите, а после, следвайки инструкцията, приложиш съответната сила и извършиш действието, то неизменно ще получиш резултат, който е зафиксирен в тази рецепта или ръководство. Така и знака в двумерното измерение: добави към него енергия, въздействайки от тримерното измерение и той започва да работи. В резултат, в третото измерение след прилагането на енергията, извършването на действия, съгласно дадената информация от второто измерение, ние съответно в нашия пример получаваме или пай, или светлина в къщата, или резултат, който ще разруши нашия дом.

Анастасия: Като цяло, третото измерение — това е измерение, където ти вече прилагаш сила и енергия и започваш да твориш.

Ригден: За човека — да. Във връзка с това е важно хората да разбират, на каква именно информация

отделят своето внимание всеки ден, към какво прилагат и как именно впоследствие пропиляват своята жизнена сила и какво всъщност могат да постигнат. Нали днес повечето хора наблюдават себе си (а следователно оценяват живота си) едностранно, само от позицията на мисленето на "жителя" на триизмерното измерение.

Съвременният човек даже не осъзнава, че зараждането на същите тези негови мисли е свързано със свършено друго измерение. Обаче той постоянно живее в своите мечти и размишления, а заобикалящата го "действителност" за него се явява в известна степен отражение на неговата мисловна дейност. Той пропилява жизнената си енергия за реализацията на своите мисли и желания, които основно са свързани с много тесен спектър от широкия диапазон от честоти на триизмерното пространство, в което е съсредоточено на дадения момент неговото наблюдение като Личност.

Анастасия: Вие направихте акцент върху това, че човек провокира, като Наблюдател, тези промени със своя избор в една или друга посока. Но именно той е Наблюдателят. И именно той провокира, тоест допълнително подтиква нещо, което вече съществува.

Ригден: Съвършено вярно. Човек постоянно избира между духовния свят с неговата сила, изхождаща от Душата и материалния свят с неговите илюзорни игри на Животинския разум, който, така или иначе, се опитва да пренасочи жизнената енергия на човека към своите нужди. Това са двете господстващи сили, които творят в материалния свят в такова своеобразно условно противостояние, а човек, като Наблюдател, просто е поставен на ръба на избора между тях. При това за съществата от материалния свят, съставляващи част от Животинския разум, тези сили са незабележими, а ето за човека са съдбоносни,

тъй като в него самия има частичка от Вечността (Душата) и той има възможност да стане безсмъртно Духовно Същество.

Анастасия: Следователно, главният, съдбоносен момент за човека е на какви мисли и действия той отделя внимание в своето всекидневие.

Ригден: Абсолютно правилно. За по-добро разбиране ще поясня, какво е изборът на човека между двете господстващи сили с образния пример на потребителя на интернет. Когато човек съсредоточава върху нещо първичното си внимание, тоест прави избор, той не забелязва как с това провокира началото на измененията в първото измерение. В нашия пример това е равносилно на натискане на стартовия бутон на компютъра, в който се стартират невидими за човека процеси. Така че, именно вниманието на човека стартира на ниво първо измерение процеса на движението. С него започва всичко. Това първично внимание на Личността — първичната сила на Наблюдателя, това е неговата свобода: където е приложил първичното си внимание, това и е активирал. Човек не осъзнава цялата важност на действията, случили се на нивото на първото измерение, но затова пък после напълно реално усеща техните последствия върху своята съдба.

Когато човек включва компютъра, в резултат на това след известно време на екрана се появяват знаци, символи на различни програми, съхраняващи някаква информация. А ако това е, например, интернет, тогава предпочитена потребителя възникват множество такива символи и знаци, зад всеки от които се крие по-обемна информация. Интернет като цяло представлява сложна взаимовръзка със света, но... чрез различни коренни (базови) сървъри, принадлежащи на определени "авторитетни" организации, хора, тайно или явно финансиращи ги.

Всичко това е основано на разпространението на една или друга идеология. Казано между другото, известното днес на всеки "жител" на интернет такова понятие като "име на домейн" е произлязло от латинското "dominium" — "владееене". За всичко това, потребителят на интернет, като правило, не се замисля, потапяйки се в потока на предоставената му за избор информация. Той вижда детайлите, но не вижда общата картина, а напразно. Така че, появата на знаци, символи и различни програми на компютъра, кратки рекламни текстове в интернет, скриващи зад себе си цели пластове от информация — това е подобно на взаимодействието на човешкото внимание с информацията на ниво второ измерение. В материалния свят, ако се разглежда глобално цялата тази информация от второто измерение, това ще бъде само различна форма на проявление на програмите или от Животинското начало, или от Духовното начало. Човек нали има свобода на избора. Нещо от това просто привлича неговото внимание, а нещо го и задържа. В резултат на цялото многообразие, както в интернет търсачката, той "отваря" само тази информация (съсредоточавайки се върху нея), която най-много е привлякла неговото внимание.

От позицията на третото измерение с това човек прави своя Избор, тоест активира процеса на получаване на информация във второто измерение. Активирайки тази информация, той започва да "живее" с нея на нивото на третото измерение. С други думи, както Личността пуска в себе си този поток от информация, който в съзнанието се проявява във вид на различни образи, емоции, желания, мисли и това започва да живее в него, като разумно същество. Това тласка човека към определени действия в рамките на програмата на тази *Воля отвън*. Именно тази, една от многочислените програми, с която тази Воля е и привлякла неговото внимание към себе си във второто измерение. Щом като той ги е пуснал,

това е равносилно, че той е отдал предпочитание на работата в тази или онази програма и е започнал да премества курсора (своето внимание), задействайки различни функции (мисловни образи, желания и емоции). А преместването на курсора — това, както аз вече казах, е равносилно на творение, благодарение на езоосмоза, незабележими за човека на първите етапи действия, които после се превръщат за него в събития от неговата съдба. Осъзнато човек не възприема това, че именно той променя с прилагане на силата на своето внимание към избраната от него програма нито в първото измерение, нито във висшестоящите измерения. Но той, като Личност, извършила избор в дадения момент от време, разпилява своята жизнена сила на възплъщаване на тази *Воля отвън*, работейки по тази програма.

Анастасия: А ето това е много съществен момент. Ако разглеждаме глобално дадения въпрос, то, получава се, на нас само ни изглежда, че ние притежаваме *воля*, в понятието за силата на сътворението, на творческа дейност на разума или, както се казва в психологията, като "самогосподстващ (имащ напълно самостоятелно значение) източник на човешката активност, която обуславя независимостта на поведение от обективни причини". Интересното е, че същите тези психолози свързват волята с контрола на собственото си поведение, което, както те считат, става възможно благодарение на използването на изкуствени "средства за поведение" — знаци.

Ригден: Това, което ние считаме за собствена воля — това е илюзия на нашето възприятие от позицията на мислене на индивидуалния разум в триизмерното измерение. Ако се разгледа нашия пример, човек само по свой избор активира входящите в него потоци от информация и изразходва своята жизнена сила, за възплъщение на тази *Воля*. *Воля*, било то изходяща от Духовното начало (света на Бога) или изходяща от

Животинското начало (Животинския разум) — *това е сила отвън*, по-точно казано, това е информационна програма, внедрена в някаква структура, която я и изпълнява. Подмяната от Животинския разум се състои в това, че Личността на човека възприема формите на проявленията на една от тези две глобални сили като собствена воля, която всъщност тя няма.

Анастасия: С други думи, това, което човек счита за собствена воля и прекомерно се гордее с него, такова не се явява. Това е просто сила, влязла в него отвън посредством информацията, която той е *избрал*. Тя активира в него чувства, емоции, мисли, които го тласкат към едни или други действия в рамките на програмата на тази Воля, което е свързано с разходи на жизнена енергия.

Ригден: Съвършено вярно. Хората, намиращи се под влияние на горделивостта от Животинското начало, обичат да уподобяват себе си на висши сили, надарени със собствена Воля. Но далеч не всеки си задава въпросите: "По чия воля всъщност се извършва това или онова действие?", "Кой подтиква към тези мисли?", "Кой поражда тези или онези желаниа?", "Кой в мен се противопоставя и на кого?", "Кой задава въпроси и кой отговаря на тях?". И наистина единици са онези, които разбират себе си, разбирайки процеса на противопоставяне между Животинското начало и Духовното начало, между Волята, изходяща от Духовния свят и Волята от Животинския разум. Разбира се, Животинският разум е силен, но това не може да се сравни с основната сила от света на Бога. Ако последната такава явно се проявява, Животинският разум няма сила да се противопостави на нея директно, но е способен да отвлича нейния Проводник (човек, стоящ на духовния път) със своите "дреболии", за да отклони от вярната посока, да закачи с някакви поредни

илюзии и така нататък. Наченки на проявление на волята по отношение на сътворението се появяват в човека само тогава, когато той, съзрявайки духовно, излиза изпод властта на Животинския разум, тоест от шестото измерение, попада в седмото. И то, това ще бъде не проява на "воля" като такава в сегашното човешко разбиране, а просто ново качество и разширяване на възможностите на Проводника на божествената Воля.

Анастасия: Да, такива подмени от Животинския разум съпровождат човека, като същество, живеещо в материалния свят, на всяка крачка. Ако човек не работи над себе си, той просто напразно пропилява своя живот за материални желания, за временното и смъртното.

Ригден: От една страна, обикновеният човек жадува да влияе върху събитията от своя живот, жадува за промени на съдбата в по-добра посока. Но всичко това са потребности на духовната страна, които неговият мозък с успех преобръща в посока на Животинското начало. Вследствие на такова "преобрънато" разбиране, човек вместо духовна свобода вече жадува за "свобода" в рамките на материята: богатство, слава, удовлетворяване на своя егоизъм, пълна чаша на своето временно битие. Ако човек дълго време се концентрира върху своите материални желания, от година на година полага много усилия за тяхното изпълнение, то рано или късно се случва верига от събития, която води към желания резултат, даже и когато той с времето става за човека вече и ненужен. С други думи, Личността може да оказва определено влияние в триизмерното измерение, да достигне желаното, но този процес се съпровожда с огромни разходи на сила, енергия и е дълъг във времето. Но тук въпросът е в друго, струва ли си да харчите живота си и своите колосални възможности за достигане на временни материални желания на тялото?

Анастасия: Някои читатели питат: "А в какво е смисълът на моя живот? Защо съм тук? Нима само за да посадя дърво, да построя къща и да отгледам деца?" И самите те, в своите размишления, отговарят, че ако това биха били основните цели на съществуването на човека на земята, то първо, на него нямаше да му е нужна такава сложна структура на материята, в това число такава "свръх излишна" организация на мозъка, включваща в себе си различни нива на състояние на съзнанието. Второ, логично е да се предположи, че всички, които вече имат дом, деца и лична градина, биха били щастливи и удовлетворени от своя живот. Но нали основно тези хора и задават такива вечни въпроси, не намирайки удовлетворение в реализацията на желанията на своята младост.

Ригден: Смисълът на човешкия живот изобщо не е в размножаването и благоустройството — това са просто естествени инстинкти на всяко животно, което генетично е запрограмирано да сътвори за себе си дупка, гнездо и така нататък, за това, за да отгледа потомство. Човек — това е повече от животно, неговият смисъл е да стане духовно безсмъртно същество.

Но човек в преследване на своите материални желания безвъзвратно пилее два ценни фактора: време и жизнена енергия. Обръщам внимание, че те се изразходват безвъзвратно(!) и, съответно се губят определени възможности. Човек по свой избор, разбира се, е свободен да пилее жизнената сила, която има у него за програмите на Животинското начало в това илюзорно триизмерно пространство. Но в резултат той ще изпусне главното, защо и заради какво е дошъл в този свят. А нали на човека му се дава толкова време и толкова сили, колкото са му необходими, за да освободи своята Душа, даже свръх това, със запас за възможни грешки в процеса на получаване на собствен опит на неговата

Личност. Образно казано, времето и жизнената енергия — това е като бензина за колата (тялото), който стига да се пропътува точно от пункт А в пункт Б с неголеми отклонения, отчитайки сложността на пътя. Но ако вместо в тази посока ти тръгнеш в обратната страна (посветиш живота си на своите материални прищевки), например, за да направиш тунинг на своята кола (да удовлетвориш егоизма си) у майстора — Животинското начало, то в резултат времето и енергията, които са ти отпуснати, ще свършат. В крайна сметка, ти такъв "красив" ще се въргаляш на автоморгата (на субличностите), също така, както и другите наоколо, ще ръждясваш и гниеш. А би могъл целенасочено да използваш това време и енергия за това, да се добереш до пункта на назначение Б, където и би се извършило твоето окончателно преобразуване в свършено друго — Духовно Същество.

Анастасия: Както вие някога казахте, какъвто и малък свят на собствена власт да е построил за себе си човек в материалния свят, той е временен и скоротечен. Всичко в този свят има край: разрушават се цели галактики, звезди и планети, а тялото на човека още повече е и смъртно.

Ригден: На хората им е тежко да разберат мигновеността на своето съществуване, те се боят даже да мислят за смъртта. А нали смъртта за човека — това е просто друга форма на живот, това е резултат от житейския избор. За човека, в който доминира Животинското начало, е тежко да разбере, че има нещо по-голямо, отколкото този материален свят. Но когато Личността работи над себе си и в резултат се докосва с духовния свят, то и идва разбирането, че именно духовният свят е и истинската, главна твореща сила, а останалото в живота на човека — това са игри на Животинския разум, гонене за призрачна илюзия.

Анастасия: Да, колко интересни и наистина важни Знания, които дават съвършено друга представа не само за видимия, но и за невидимия свят.

Ригден: Безусловно. Но може би, да се върнем към нашия разговор **за конструкцията на човека в невидимия свят**. Човекът, както и другите информационни обекти на материалния свят, започвайки от гигантските звезди и завършвайки с най-малките частици, имат определени проекции, свои сякаш "огледални" отражения в енергиен план. Различни народи в различни епохи ги означавали по свой начин, описвайки или отбелязвайки в летописите на тайнознанието, свещените текстове и рисунки невидимата структура на човека. **Условно да назовем тези живи проекции "Същности"**, понеже те са напълно разумни (при това и даже повече, отколкото човек си го представя), имат свои характеристики. По своята същност тези Същности представляват енергоинформационни структури, определени локални центрове. В невидимата конструкция на човека това са същите такива негови неразделни части, като, например, във физическото тяло главата, ръцете и така нататък. В центъра на конструкцията (по средата на всички проекции на човека) се намира Душата.

Същностите се явяват енергоинформационни структури и играят важна роля, както в живота на човека, така и в неговата послесмъртна съдба. Те притежават огромни възможности, свързани с други измерения, където взаимодействието се случва на тънко енергийно ниво. Благодарение на тях човек може да осъществява влияние върху света от позицията на висшите измерения на материалния свят, чак до шестото. **Същностите на човека ги означават по мястото на тяхното разположение около конструкцията, а също така по условната ориентация по отношение на неговото физи-**

ческо тяло: Предна, Задна, Дясна и Лява. Те представляват основните полета, да кажем, "живите страни" на четиристранна пресечена пирамида в общата конструкция на човека. Ориентировъчно се намират на една протегната ръка разстояние от физическото тяло на човека в съответните на своите наименования посоки: отпред, отзад, отстрани (от дясната и от лявата страна).

Знанията за тях от древността са се считали за сакрални. В митологията на народите по света има много различни упоменавания за това, започвайки от древността и до наши дни. Например, тези сведения може да се намерят в космологичните митове и сказания на народите по света, в ритуалните обреди на магове, шамани, жреци и заклинатели. По-специално, в описанията на последните често се казва за това, че човек, изпълняващ определен традиционен ритуал, се обръща към четирите стихии или страните на света, четирите духове-помощници на човека и така нататък. При това в много случаи свързващо звено се явява средата: в свещените предания — това е Душата, като среда на енергийната конструкция на човека, "петия център" (в други случаи се упоменава като "първи център"); а в практическите ритуали — това е съзнанието на Личността.

Така че, външните действия на такъв човек-заклинател — това, като правило, е или театрална игра, предназначена за публика, или подражание на изгубените знания без разбиране на същността, или просто тяхното скриване. Та нали всъщност основното действие се случва в човека, в неговия вътрешен свят. С помощта на определени знания и практики той просто събира себе си в единно цяло и управлява тези Същности. Самата Личност се явява "център за управление". Благодарение на такова съединяване, възможностите на човека в невидимия

свят значително се разширяват. Обръщам внимание, че тези Същности не се явяват астрални двойници на човека.

Всяка от четирите Същности представлява, да кажем така, определено енергийно поле. Образно казано, това е "прозрачно сгъстяване", което може да се превърне във всякаква мисъл-форма, която човек ще зададе: огледално отражение на самия човек или някакъв образ на животно или на дух и така нататък. Може да се каже, че човек, при изпълняването на определени медитативни техники, намирайки се в изменено състояние на съзнанието, задавайки на някоя от Същностите определен мисъл-образ и концентрирайки върху нея своето внимание, я материализира.

Анастасия: Получава се, всъщност, това е преход от състояние на енергийна вълна в материална частица: веднага след като Наблюдателят се концентрира върху Същността, то се случва процеса на превръщане на енергията в тънка материя. Съответно, тя придобива мисъл-форма (вложения в нея образ от човека).

Ригден: Да, при това напълно се съхранява нейната връзка с невидимия свят. Както вече казвах, всяка от четирите Същности притежава свои характеристики и проявява определена връзка между видимия и невидимия свят.

Предната същност е разположена отпред на протегнатата ръка разстояние от физическото тяло на човека. Тя е свързана с живота на човека тук и сега (както в третото, така и в по-висшите измерения), с неговото движение от настоящето в бъдещето. Това е своеобразен вектор, указател на жизнения път. Ако човек избира духовното, то този път има едновекторно, фокусирано направление, в

качеството си на стремление напред, към висшия и краен резултат — сливането на Личността с Душата, тоест духовно освобождение. Тази Същност отговаря за саморазвитието на човека, за духовното движение. Тя носи своеобразна емоционална окраска — вяра, духовна любов, надежда за бъдещето. Ако намеренията на човека в духовния път са устойчиви, то тя му служи и е много добра защита от външното невидимо въздействие на чужди или инопородни агресивни Същности. Нейната активация може да се забележи по състоянието на самия човек: когато той се чувства одухотворено, когато в него се наблюдава изблик на положителни емоции, дълбочинни духовни подбуди.

В преданията на народите по света Предната същност често са я обозначавали като еднорог, а също така стихията (духа) на небето, въздуха, са я изобразявали във вид на волна птица (същия този сокол или митичната гръм-птица, феникс). Символа на птицата е служил в културите на много народи и като обозначаване на Душата, божествената Същност, духа на живота, духа на небето, свободата, изкачването, вдъхновението, предсказанието, връзките между "космическите зони".

Анастасия: Действително, та нали още в епохата на горния палеолит, са изобразявали птиците, понякога акцентирайки вниманието върху сакралния характер на тези обозначения. В епохата на неолита също са ги рисували в съчетание със соларни (слънчеви) знаци, които са поставяли над птиците.

Ригден: Съвършено вярно, което точно и указва особената значимост на тези рисунки, ако, разбира се, човек владее знанията за тайните знаци. Така че, за Предната същност... Знанията за работата на четирите Същности значително разширяват

възможностите на човека. Честите загуби на слипъри стават заради отсъствието на базови знания по тези въпроси. Например, повечето слипъри действат през Предната същност, даже не предполагайки за това. И те извършват голяма грешка, която води до нисък резултат от тяхната работа, напразна загуба на време, голям разход на енергия, което често се явява причина за бърз летален изход на оператора. Попитните слипъри действат чрез лявата си същност. Но за нея — малко по-късно.

Анастасия: За слипърите, малко хора знаят в обществото. Това нали е засекретено спецподразделение в структурите за сигурност на цивилизованите страни. Въобще удивително е, в световната общност повсеместно се провежда политика на "материализиране на съзнанието на населението", осмива се даже самата "крамолна мисъл" за образуването на науката по изучаване на енергийното тяло на човека, за съществуването на което са знаели още от много древни времена. И на този фон се случва засилено развитие в почти всички цивилизовани, конкуриращи се помежду си държави от такива спецподразделения. Та нали техните специалисти са способни да добиват информация, не излизайки от стаята, да оказват енергийно въздействие върху отделни личности или да охраняват първите лица на тези страни.

Ригден: Защото ключовата дума и по този въпрос е — "политика", затова тези знания са и недостъпни за народите. Между другото, знаеш ли откъде е произлязъл този спецтермин — "слипър"? Както се казва, както назовеш кораба, така той и ще отплава. Думата слипър е била заимствана от скандинавската митология. За върховен бог там се е считал Один. Той бил бог на мъдростта и баща на магьосничеството, магическите заклинания, познавач на руните и преданията, жрец, носител на магическа сила,

владееел шаманска "интуиция", магическо изкуство, хитрост и коварство, бил "повелител на хората". По-късно е действал и като покровител на военните съюзи, и като сеяч на военните раздори. Така че, на Один му е принадлежал осмокракия кон Слейпнир (Плъзгащ се). Той можел мълниеносно да докара господаря си от света на боговете (Асгард) в отвъдния "тъмен свят", света на мъртвите (Нифлхайм), света на хората (Мидгард), тоест да се плъзга между световете. Именно на Слейпнир, според сказанията, Один е участвал в "конно съревнование" с великана.

Анастасия: Настина, нищо не се променя в света на хората, все същите тези политически, жречески съревнования за сметка на силата и шията на народа продължават и до днес. Жалко е просто за хората, които работят за тази жреческа структура и хабят своята уникална сила в нищото, за прищевките на човешкия ум, поробен от Животинския разум.

Ригден: Какво да се направи, хората сами правят своя избор. Както казват на Изток: "Който не знае истината, чиято мисъл е неустойчива и вярата се колебае, мъдростта му не става свършена". Но да се върнем към темата на разговора.

Задната същност се намира отзад на разстояние протегнатата ръка от физическото тяло на човека. Това е своеобразен наблюдател на настоящето и "летописец" на миналото. Тя е свързана с настоящето и миналото на човека, натрупаната информация, при това в течение не само на този живот. Миналото за нея — това е база от информация, настоящето — това е контрол и проследяване на информация, така да се каже, в он-лайн режим, тоест тук и сега. Задната Същност се явява своеобразен портал. Това е "Наблюдател", който е непосредствено свързан с епифизната жлеза (епифизата). Благодарение на този портал, владеейки определени медитативни техники,

може да се осъществи "тунелиране" във всеки един момент от миналото. Задната същност обикновено се изобразява във вид на риба, тюлен (например в традициите на народите на север), гушер, слон, костенурка, обозначава се със стихията на водата, нещо, което потъва надълбоко в миналото. У същите тези сибирски народи са се съхранили митологични упоменавания за особеното противопоставяне на птица и мамут, а у шумерите — птица и риба. Задната същност може също да се обозначава и като дух с човешко лице като символ на човешкото минало.

Дясната същност се намира на разстояние протегнатата ръка вдясно от физическото тяло на човек. Това същност е една от съставните части на Животинското начало в човека. По-точно казано, Дясната същност има няколко качествено различни функции, проявлението на които зависи от това, какво доминира в човека: Духовното начало или Животинското начало. Дясната същност е много тясно свързана с този свят. Основните емоционални характеристики на проявлението ѝ при доминацията на Животинското начало в човека са агресия, униение или страх. Ако тя не се контролира правилно от самия човек, то той често се подлага на нейните "нападки". Последните се усещат във вид на поток от лоши или провокиращи негативни мисли, внезапно нахлуващо състояние на депресия. При нейните атаки е характерно стесняване на съзнанието до нивото на някакъв проблем, а също такива емоционални състояния като угнетеност, злост, алчност, обида, самообвинение, проява на всякаква фантазия и илюзии, зациклящи мисли на един и същи проблем. Но това се случва тогава, когато човек надарява тези мисли със силата на своето внимание.

Длъжен съм да отбележа, че всички четири Същности просто провокират "раждането" на тези или онези мисли, съответстващи на различни

изблици на определени емоционални състояния. Но Същностите поддържат и развиват (особено при доминацията на Животинското начало, извъртайки ситуацията до неузнаваемост, раздувайки "от мухата слон") само онези мисли, които избира Личността. Човек има избор, на мислите на коя от Същностите да отдава предпочитание и своето внимание, просто казано, кого той да слуша. Но веднага след като той извършва своя избор, тоест отдава на някои мисли предпочитание, започва активната работа на тази или онази Същност, провокирала появата на дадените мисли.

Анастасия: Между другото, веднъж вие споменахте, че процесите на така нареченото тайно влияние, манипулиране на съзнанието, заразяване на масите с идеи, стимулиращи в хората агресия, гняв, отрицателни емоции са свързани с активирането на Десните същности в хората.

Ригден: Така е. Спирането на Предните същности у хората и активирането на техните странични същности се осъществява от знаещи, специалисти в тези дела. Такова въздействие е подобно на хипноза.

В медитацията може да се прочувства и проследи въздействието на Дясната същност, да се разбере откъде и как идва дадения поток: той се усеща като низходящ натиск отдясно (отвън навътре). Обаче, ако човек дисциплинира тази Същност, тоест строго контролира своите мисли, емоции, не допуска негатив, ясно се придържа към Духовното направление, тогава той ще получи ефективен помощник, който прекрасно се ориентира в света на тънката материя, има многоизмерна връзка със същите такива Същности на другите хора. При това повтарям, тази връзка се осъществява независимо от времето и пространството.

Различни народи в своите свещени рисунки обикновено са изобразявали Дясната същност във вид на някакъв силен или агресивен тотемен звяр, например, бял тигър (киргизските шамани), мечка, лъв, леопард, маймуна и така нататък или пък митичен Страж, дух. Споменаванията за това са отбелязани в архаичните мито-ритуални традиции, когато става въпрос за агресия, страх или необичайна сила. В качество на стихията, символизираща дадената Същност, обикновено са указвали огън.

Лявата същност се намира на разстояние протегнатата ръка от лявата страна на физическото тяло на човека. Дадената Същност е свързана със света на Ариман, със света на сакралните знания за материалното начало. Тя е надарена с твърде много възможности и функции. Но все пак, тяхното използване от Личността зависи от това, какво доминира в човека: Духовното начало или Животинското начало. Характеристиката на Лявата същност при доминацията на Животинското начало — хитрост, ловкост, горделивост, измама и съблазън. Това е умна, коварна Същност, която ще представи всичко по най-добрия начин, само да отвлече човека от главното — от духовния път. Ако тази Същност се намира без нужния контрол от страната на Личността, то именно тя провокира съмнения в човека, отклонява от духовния път. Ако Дясната същност е свързана с тъпа агресия, злост, то Лявата същност, наобратно, може да печели със своята логичност, да проявява точност и ясност на съзнанието в изграждането на логическата верига от Животинското начало. Тя също така, както и Предната същност, подтиква човека към търсене на нещо ново, но в материална посока, внушавайки, че човека заслужава повече или че той е по-значим в сравнение с другите. Като цяло, мислите за мания за величие и жажда за тайна власт над другите — това е основата на нейните атаки срещу Личността,

при доминирането в съзнанието на Животинското начало.

Когато човека го посещават подобни мисли, то в състояние на медитация също може да се проследи натиск отвън: той ще се усеща като низходящ, натискащ от лявата страна. Ако човек по-често дисциплинира себе си, своите мисли, при това стабилно се придържа към духовния път, тогава и Лявата същност също става помощник и личен "информатор" по сакралните въпроси. Лявата същност в древните трактати обикновено се споменава или изобразява или във вид на звяр, навеждащ ужас, или умно, хитро животно, например вълк, чакал, митично чудовище, дракон, змия или пък в качеството на Страж, дух. В качеството на стихия се посочва, като правило, земята, по-точно праха, като символ на временните ценности в този свят.

Анастасия: Ще уточня за читателите, че Предната същност и частично Задната същност (в режима на контрол и проследяване на информацията тук и сега) — това са активни помощници в духовното саморазвитие на човека. А страничните Същности (Лявата и Дясната), а също Задната същност (с нейната база от информация за миналото) изпълняват повече слипърски функции в работата с едноименните Същности на другите хора, а също така играят водеща роля при активирането на Животинското начало в човека.

Ригден: Вярно е. Особено Лявата същност е най-информативната, шампионът по събиране на информация, манипулиране на настроението и желанието на обекта. При нейната активация е трудно да ѝ се противостои външно. Обаче тя също е опасна и за хазаина на такава активация, тъй като може да го вкара и него в заблуда. Ако става въпрос за агресия, униние или потискане със страх — за

това отговаря Дясната същност. Но всичко това действа при доминанта на Животинското начало на наблюдавания обект. Така че, ако хората не искат да бъдат в позицията на заека пред боата, за тях е много важно да се учат да живеят, намирайки се на духовна вълна, да живеят по Съвест. Иначе, както казват, "когато Съвестта спи, дяволите шепнат."

Дадените Същности са удобни за изпълнение на определени цели и задачи в невидимия свят. Тези Същности са своеобразни "умни, живи инструменти" на невидимия свят, които помагат на човека в духовното му развитие, ако той, разбира се, умее да ги използва и контролира. Ако той не осъществява такъв контрол, свързан преди всичко с чистотата на своите мисли, тогава тези странични Същности го контролират, тоест завземат контрола върху него чрез доминирането на Животинското начало. За да се научиш да контролираш и управляваш своите странични Същности, като начало трябва да се научиш да разбираш какво представляват и как действат. Нужно е да проследиш техните прояви в себе си, най-голямата активация. Последната като правило се проявява във вид на едни и същи "мисловни навици", психологически "закачвания" на Личността, основани на негативен, егоистичен начин на мислене. При доминантата на Животинското начало на страничните Същности е все едно какви негативни или ласкателни мисли се активират в съзнанието и какви външни образи се използват за това (ето защо в мисловните беди на човека обикновено е виновен който и да е, но само не и той). За страничните Същности главното е силата на вниманието на самия човек, благодарение на която те усилват своето въздействие върху него, образно казано, го въвеждат в зависимост от себе си.

Повечето хора, поради материалната пелена на обичайното триизмерно виждане на света, не знаят

и не разбират принципа на работата на своите Същности във всекидневния живот. И независимо от това, че хората доста често се сблъскват с тяхното проявление. Та нали когато ние мислим за други хора, за свои познати, приятели, роднини и така нататък (за хора, с които сме имали възможност за лично общуване и съответно за контакт с тяхното биополе), то всъщност контактуваме непосредствено с техните Същности. Ако ние мислим в духовното русло, позитивно — нашите Предни същности влизат във взаимовръзка, а ако в материалното русло, негативно — контактуват едноименните странични Същности. Как става това? Само човек си е помислил, концентрирал мисълта върху определен човек, извършва се информационен обмен на ниво тънки енергии между едноименните Същности на този човек и онзи, за когото той мисли. Например, ние само сме си помислили за някакъв човек, когото не сме виждали от десет години, а той буквално тутакси ни е позвънил или в същия този ден ни е дошъл на гости. Или пък се случва така, че по време на разговор човек понякога вече знае занапред какво именно ще каже събеседникът, той чувства неговото настроение и мисловния поток още преди той да каже нещо. В какво е причината? Това точно е и проява на взаимодействие на Същностите. Просто една от нашите Същности е влязла в контакт със едноименната Същност на друг човек. Та нали, за Същностите няма нито време, нито пространство в нашето разбиране, те живеят по други закони. Това са своеобразни посредници на Личността в нейната връзка с други светове.

Често се случва, че човек, който не особено се грижи за чистотата на своите мисли (отворен е за въздействие отвън), зает е с някои от ежедневните си грижи и изведнъж неизвестно от къде, започва да се ядосва или да изпитва непонятен страх. А причината се крие в информационния обмен. Този

обмен може да бъде в различен вид, в това число и във вид на същите тези информационни прояви на субличностите, за които ние говорихме, контакт на страничните Същности на човека с едноименните Същности на хората и по други причини. Това също може да бъде и проява на волята на Животинския разум (по причина, за която човек даже не се досеща) чрез своята система за активиране на Животинското начало в конкретен индивид или в много хора, независимо от това, къде се намират те и дали се познават или не. Ето защо, за всеки човек, вървящ по духовния път, е много важно да знае за тези прояви и да умее да контролира своите мисли, да не допуска вмешателство на чуждата за него воля на Животинския разум в своя живот.

Анастасия: В много случаи хората не разбират и даже не знаят за съществуването на подобни механизми на въздействието от страната на невидимия свят, макар че във всекидневния живот, те сами немалко страдат от това.

Ригден: Да, хората могат да не разбират и да не знаят за това, но именно те избират, на кои мисли да отдават предпочитание. А механизмите на въздействието от страната на невидимия свят могат да бъдат най-разнообразни. Ако човек се намира в състояние на Животинското начало, то него е достатъчно просто да го провокират по подобен невидим начин с помощта на страничните Същности на негативен изблик (агресия, страх), за да се отвори той, да излезе от равновесие. Иначе казано, да влезе с него в резонанс. А после, използвайки неговата енергетика, оказва непосредствено влияние на неговите странични Същности, които го и ръководят. Между другото, така също действат и Кандуците, за които ти упомена в книгата "Езоосмоз". Те провокират хората на негатив, след което завземат ръководството над

тяхното съзнание. Тези знания, като инструмент на невидимо влияние на хората, също така са ползвали жреците в древността, та и сегашното жречество от Архонтите с всички сили прилага тези техники. Но не само Архонтите владеят дадените знания. Някои слипери също така използват тези техники в своята работа. Та нали това е просто инструмент. Всичко зависи от това, кой, как и с какви цели го използва.

Анастасия: Пояснете, моля, за читателите, какво се случва с Предната и Задната същности, когато са толкова активни страничните Същности?

Ригден: Общо взето, може да се каже, че когато в човека при доминирането на Животинското начало активно работят страничните Същности (а това е забележимо по проявяването на тези същите негативни мисли или по емоционалния изблик на човека в разговора с другите хора), то Предната и Задната същности, вместо своето истинско предназначение — помощ в духовното саморазвитие на човека — просто се експлоатират от страничните Същности за техните потребности. А потребностите на Животинското начало, както и у цялата материя, са едни и същи, свеждащи се към борба за господство. В резултат Задната същност започва активно да рови в паметта моменти, касаещи различни жизнени ситуации, където е имало място за активиране на борба за влияние, агресия, манипулация, концентрация на егоизма и така нататък. А Предната същност в това време практически не работи по своето пряко предназначение, само периодично активирайки чувство на надежда за бъдещето, което с успех се преиначава от съзнанието (на шаблонен и материален начин на мислене) на човека на надежда за бъдещото благополучие в материалния свят. Но човек сам е виновен в създаването на такава ситуация, та нали той избира на какви мисли да отдава предпочитание в своята глава.

Анастасия: А ако в човека доминира Духовното начало?

Ригден: Тогава всичко се случва качествено по друг начин. Човек е съсредоточен повече върху контрола на своите мисли, върху самовъзпитанието, върху духовното развитие и самоусъвършенстване. В него активно работи Предната същност и, благодарение на дисциплината на мислите, страничните Същности, да кажем така, изпълняват допълнителна функция на своеобразни Стражи. Тогава, даже и ако отвън постъпва агресивна информация с манипулативен смисъл, която прочита Задната същност, тя не пречи на човека, защото у него е активирана Предната същност. Той просто мислено игнорира тази информация. А контролираните странични Същности чрез дисциплината на мислите, по същество, освен това, че участват в предупреждаването за развитието на нежелани ситуации, така още и помагат в опознаването на невидимия свят, благодарение на своите възможности и взаимовръзки с другите измерения. Ето защо е и важно да бъдеш Истински Човек и да живееш с позициите на Духовното начало.

Анастасия: Зная по себе си и по нашата група, че когато хората се сблъскват с практическото опознаване на тези Същности, у тях първоначално могат да възникнат различни емоции (от удивление до страх) от срещата, така да кажем, със самите себе си в невидимия свят. Възможно е, това просто да е заради навика от детството да се виждат в ракурса на триизмерното измерение и неочаквано да съзерцават себе си в съвършено друг вид и обем от позицията на другите измерения.

Ригден: Това е естествено. Тъй като на първите етапи на опознаването на своите Същности човек още не е преодолял в себе си навика, зафиксирани в

неговото съзнание от жизнения опит в триизмерното измерение, когато всяко ново явление предизвиква у него смес и борба на две чувства: страх и изключително любопитство. Каквото побеждава в него, такъв ще бъде и резултатът на опознаването. Подобен вид страх — това е просто грешен избор, емоция от Животинското начало, в която Личността влага силата на своето внимание и, по такъв начин го материализира. Трябва да притежаваш духовна свобода в опознаването на света, тоест да бъдеш освободен от подобни страхове чрез своя устойчив избор, самопознание, стремления към висшия, духовен свят. По-опитния в духовното познание човек не изпитва страх пред откриващия му се невидим свят. Той просто започва да използва тези знания, осъзнавайки, че наблюдаваните от него Същности това са точно неговите съставни части. По същество, това е самият той в различни проявления на многосложната реалност.

Анастасия: Да, както казват в народа: "Бог не дава нищо излишно".

Ригден: Съвършено вярно. Наличието на тези Същности е свързано с човешкия избор, по-точно със създаването на условия за него, с надаряването на Личността с определена степен на свобода. В това е и смисълът на цялата тази многомерна конструкция на човека. Ако ги нямаше тези същите странични Същности, не би имало и свобода на избора между желанията на материалния свят и духовните стремления, между "доброто и злото". Така човек, въпреки това, че се намира в ограничени условия (заточен в материята), все едно вътре би чувствал Душата и интуитивно би вървял към Бога. А с тези разнообразни Същности той има алтернатива на избор: да избере злоба, агресия, завист, гордост и безкрайност на желанията за материята или да не отдава на всичкото това силата на своето внимание, да застане на страната

на духовното и да желае само едно — своето духовно освобождение и движение към Бога.

Духовното развитие на човека, образно може да се сравни с движението на колата с периодически пробуксувания. Отначало съзнанието на човека често и безконтролно се превключва от едно емоционално състояние на друго. Това може да се сравни с неопитен шофьор, който е седнал зад волана и още бърка педалите, къде да натиска "газ", а къде "спирачка". Дисциплината на мислите, контрола на своето състояние на съзнанието — това е точно опита на човека да се научи да управлява себе си, своите емоции, желания и мисли, при това да държи ясно курса на общото движение — своите жизнени позиции и главния избор. Тоест осъзнато и с пълна отговорност да живее живота, ясно ориентирайки се на духовната посока и удържайки я постоянно във фокуса на своето внимание. Образно казано, това е стремежът да караш колата към целта, въпреки малките пробуксувания. Естествено, колкото по-често ще се контролираш, ще бъдеш внимателен на своя път (а не да се заплесваш в страни, отделяйки внимание на мислите и емоциите от страничните Същности), толкова скоростта на твоето движение (духовното развитие) ще бъде по-висока.

Анастасия: Хубав пример. Ако помислим така, то нали болшинството хора живеят своя живот неосъзнато в духовен план, отделяйки внимание на мислите от страничните Същности. Те поставят пред себе си дребни житейски цели и материални задачи, например, да натрупат, да откраднат, да купят, да утвърдят своята временна значимост в семейството, на работа, в обществото и така нататък. Образно казано, карат колата в кръг, безполезно изгаряйки своя бензин (жизнената енергия).

Ригден: Те просто живеят живота според своя вътре-шен избор, по същество, ограничен, празен живот, който за тях е приготвила системата на Архонтите: бъди "робот" от сутрин до вечер с ограничено съзнание, тесен спектър на интереси и житейски грижи. Но всичко това са условности, които са достатъчно разпиарени по света, за да заставят човек да повярва в тях и да работи на тази измислена система — една от програмите на Животинския разум. Всъщност, човек сам се оковава във веригите на този триизмерен свят, защото му е по-лесно да бъде роб в тази система на материални ценности, отколкото да добива със своя духовен труд истинската Свобода, като личен пропуск във Вечността. Животът на човека е в неговите ръце, в неговото право на избор, в неговото желание да се самоусъвършенства и да работи върху себе си.

Анастасия: Да, още повече в нашия век на информационните технологии на хората им става достъпна най-разнообразна информация за духовното наследство на различни народи. Който търси, той винаги ще намери.

Ригден: У средновековния учен Омар Хаям, като човек владеещ широк диапазон от познания в най-различни области, започвайки от физиката, математиката и завършвайки с философията и сакралните знания, има такива редове:

"Нас Четиримата ни принуждават да страдаме, Внедрявайки потребността в нас — да ядем и да спим. Но лишени сме ние от цялостното, към първоначалото В небитието ние ще се върнем пак".

Анастасия: Омар Хаям е знаел за четирите Същности на човека?!

Ригден (с усмивка): А как ти се струва този негов рубай?

по света за същите тези основни четири Същности на човека с единен център — Душата.

Анастасия: Помня, вие веднъж ни разказвахте за петте елемента при древните египтяни, съставляващи човешкото същество: Ах, Ба, Ка, Хат и Ху. Аз зафиксирах тези знания в книгата "Сенсей IV". Удивително как хората отреагираха на тези сведения, впрочем, също така, както и аз в своето време. Те сякаш са открили за себе си нещо ново. Независимо от това, че до наши дни са дошли упоменаванията на древните за това, много читатели не са разглеждали понятието за Душата именно в такъв контекст. Такова впечатление, че знания има, но ключът към тях е бил загубен във времето. А вашите обяснения точно и дадоха на хората този ценен ключ към разбирането не само на самите себе си и онова, което се случва в обкръжаващия свят, но и към тайните знания от древните съкровищници на човечеството. Така че, хората също могат да бъдат разбрани: това, което днес им поднасят като алтернативни знания за Душата — освен ученията на една или друга традиционна религия, са основно книги на западната философия, където твърде много, както аз вече сега отчетливо разбирам, е написано от човешкия ум.

Ригден: Какво да направиш, на хората име свойствено да усложняват простото...

Анастасия: Така си е... Но даже и в този случай, за човека, който глобално разбира за какво иде реч, няма да му представлява трудност да отстрани люспите на наносното във времето и да разбере същността, ако той, разбира се, владее изконните Знания. В обществото просто е загубена първоначалната информация. Оттук са и всички беди. Вашите сведения до голяма степен поясняват основната същност на изконното Знание. Аз мисля, че на съвременните хора ще им бъде повече от "просто

интересно" да узнаят за себе си, за своите Същности, за Душата, за това, какво значение са предавали хората на тази информация във всички времена.

Ригден: Днес действително тези сведения, за съжаление, са усложнени и закамуфлирани под външни обреди, ритуали, обръщения към четирите стихии, посоките на света, към митични духове, образи на зверове-помощници, свързани с човека, в характеристиките на които, точно и се разглеждат знанията за тези Същности на човека.

Сакралните знания за Същностите са скрити в *тайните символи* на много древни народи на Севера, Европа, Сибир, Азия, Южна и Северна Америка и Африка. По-точно за тях са знаели онези, които са съхранявали свещените, духовни знания на един или друг народ и са владели техники за познаване на невидимия свят: шамани, магове, религиозни жреци и така нататък. Например, в шаманската митология (шаманството на северно-азиатските народи, в това число бурятите, алтайците, монголите), която е тясно преплетена с ритуална обредна практика, са се съхранили следните представи. Например, виждането на шамана като същество от нееднозначна природа: наполовина човек и наполовина птица или същество в образите на лос, мечка, излюбър. Също има упоменавания за зооморфни двойници на шамана, главният от които го наричат "майка-звяр", тоест майката на зверовете.

Анастасия: "Майка-звяр"? Интересно, а откъде е тръгнало такова название?

Ригден: На първо място, според митологията на народите от Северен Сибир (например, евенките на Подкаменна Тунгуска, Урал, басейните на река Об, Енисей) Вселената е представена под формата на женското начало, на Великата Майка на света,

Прародителка на всички живи същества, Господарка на Вселената и майката на зверовете. Считало се е, че белите шамани, извършвайки своето астрално пътуване в горния небесен свят, са преминавали "пътищата на всички светове на Вселената", за получаване на пълнота на магическата си сила, но главната ѝ част са получавали само от *небесните владичици*. По този начин те са се надарявали с *творяща сила свише*, или, казано по нашему, със силата на *Алат*, която им е дарявала *небесната Господарка на света*.

На второ място, по-рано сакралните знания на невидимия свят са притежавали основно жени, тъй като те по своята природа по-тънко, интуитивно чувстват невидимия свят. С жената, женското начало е свързано тайнството на създанието, раждането на новия живот. С други думи, в древността духовните, сакрални знания са съхранявали и предавали на бъдещите поколения основно шаманки, а не шамани. Впоследствие нали именно жените са се считали за по-силни във владенето на шаманската практика за изменение на състоянието на съзнанието, отколкото мъжете. Учените вече са намерили много древни женски погребения заедно с различни култови предмети, украсени с кръстове, загадъчни символи, орнаментирани амулети и специални ритуални предмети. Известни са много древни каменни рисунки и скулптури на девойки с разпуснати коси, "трето око" на челото и определени знаци, свидетелстващи за сакралните знания. Вземи поне находките в Русия с четирихилядна давност, например, в Сибир на бреговете на реките Енисей, Лена, Ангара или пиктограмите на скалите на древното, най-дълбоко езеро на планетата — Байкал.

Трето, Душата на човека, която я свързвали с висшите светове, като правило, се е наричала "*майчина*". У същите тези народи на Севера, например якутите,

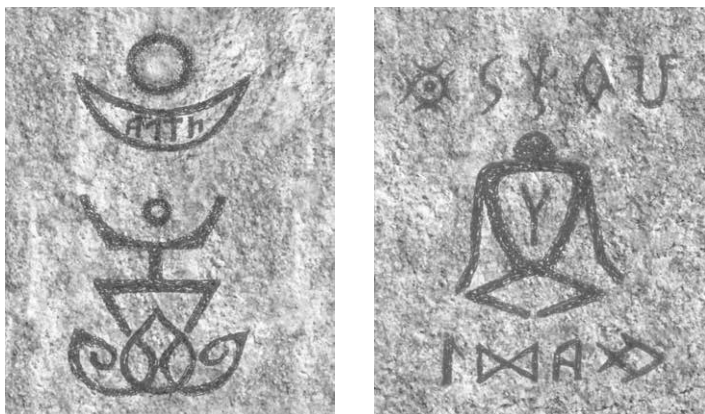

Рисунок 7. **Петроглифи на Горен Алтай**
(Област Кош-Агач, Република Алтай, Русия).

досега са се съхранили интересни упоменавания. В древността техните предци са предполагали, че човек за да живее и мисли нормално, в него трябва да присъстват получените при раждането съставляващи на душата-кут: майчината душа (ийе-кут), жизнената и психическа сила (сюр), земната душа (буор-кут) и въздушната душа (салгин-кут). След смъртта на човека се счита, че майчината душа и психическата сила (сюр) се връщат при своите създатели, земната душа отива с праха в земята, а въздушната душа се разтваря във въздуха. При шаманите пък всяка от тези души получава особено възпитание и особено възплъщение.

Анастасия: Удивително. Жалко е, че малко хора обръщат внимание на археологическите и етнографските изследвания на малочислените народи по света. А нали и при тях, получава се, са съхранени същите тези знания, както и в разпиарените на днешен ден религии и съвременни вярвания. Вие сега разказвахте за народите на Севера на Русия и си спомних, че веднъж в изследователските работи,

посветени на тази тема, намерих интересни сведения. Например, у якутите е имало особено отношение към определени животни, култовото почитане на които е свързано с идеята за *умиращия и възкръсващ* звяр. Последният се е почитал сред северните народи в образа или на свещена мечка, или кит. Считало се е, че богът на Знанието (Билге Хан) живее *на седмото небе*. Освен това, у якутите е съществувал обред на "изработване на гнездо за душата на детето", тоест на специално *осемстволно* дърво за бъдещата Душа на детето са изграждали особено гнездо. В шаманската митология е присъствал мотив на творението на света от яйце, имало е представа за Душата, като за птица, за послесмъртната съдба на човека, за божия дар (кут-сюр), за който вие упоменахте, определящ целия жизнен път на човека и още много други неща от вече известните ми, благодарение на вас, Знания. И което е най-забележителното, те са определяли важна роля на *знаковата система* във вид на особени орнаменти на дрехи, украшения и магически предмети. Това се е отнасяло към тайнознанието, както и при другите народи по света. А що се отнася до четирите Същности, то, както казахте, при якутите също е имало представа за духовете-помощници на шамана.

Ригден: Е, не само у якутите, но и у други народи също има упоменавания за това. По-специално, че на разположение на шамана се намират духове-помощници, които в същите тези ритуални песнопения се наричат "сила", "свита", "войска". Те често се показват в образа на зверове, риби, птици, или духове, които пътешестват в друг свят, с цел да извършат някакво действие: договарят се с други духове, заклинават, влизат в борба с духовете на болестите, пророкуват, получават търсения обект и така нататък. Знания за четирите Същности могат да се намерят и в символичните схеми, например, в елементите на шаманските дрехи, по които, образно казано, както

по атрибутиката на формата на военните, може да се определи "званието" на шамана, степента на неговите "астрални подвизи" и тем подобни.

Например, в подножията на Урал най-разпространените композиционни схеми на елементите на ритуалните одежди и "образи" на пермските шамани се явяват: птици (Предната същност), гуцери (Задната същност), две митични същества с почти еднаква природа (страничните Същности), а по средата е самият шаман. При това, на тялото на гуцера понякога са рисували седем риби, подчертавайки, в това число, и връзката с водната стихия, измеренията, а също с паметта за придобитата информация. Забележително е, че на гуцерът са изобразявали стоящи само възрастни хора, тоест, онези, които вече са имали минало. От двете страни на шамана в схемата са разполагали, като правило, две митични същества. В едните случаи има явно указване на Дясната и Лявата същност, посредством използване на традиционни елементи, означаващи Животинското начало — *раздвоени копшца (много по-късно страничните Същности са започнали да се изобразяват във вид на две животни или хора с брадви, ножове, стрели и оръжие в ръцете.)* В други случаи това са били обозначения, пряко противоположни по функции — на небесните владичици на света, съчетаващи в себе си елементи на женско тяло и женски лос (почитано свещено животно). Считало се е, че тяхната сила е способна да пренася шамана в други измерения, в това число и във висшите. Понякога на тези образи са поставяли символа на Аллат във вид на полумесец с рогцата нагоре, предполагайки, че така шаманът допълнително увеличава своята сила. По-късно, поради желанието да подчинят страничните Същности под своята власт, така да се каже, за земни цели, тези понятия започнали да се смесват, което може да се проследи по изображенията, налични на различни археологически артефакти.

Рисунок 8. Плака на пермско-печорските шамани.

Подобни сведения за петте елемента на човека могат да се намерят и в други части на света. Тях ги има в различни религии и вярвания. Даже в такава синкретична (от гръцката дума *synkresis* — срастване, *synkretismos* — съединение; в дадения случай означаващо обединяване на различни религии в единна система) религия като вуду. Тази религия, благодарение на СМИ, днес е разпиарена по целия свят едностранно, при това в негативен вид, затова болшинството нейни представители се асоциират с черни магове и магьосници. Вуду се е появила на остров Хаити (който се намира в Карибско море, разделящо Северна и Южна Америка) сред населението, предците на които са били пришълци от племена от Западна Африка, насилствено закарани на този остров в качеството сина роби. Така че, според сакралните възгледи на жителите на остров Хаити, архитектурата на духовната същност на човека се състои от пет компонента. А именно: физическото тяло (това е отглас от знанието за Дясната същност);

духа на това тяло, надарено от великия Змей на име Дамбалла (това е интерпретиран отглас на знанията за Лявата същност); особен канал, който свързва човека с неговата звезда на небето (това е отглас на знанията за Задната същност); "Голям добър ангел", което означава в тяхното разбиране жизнената сила (това е отглас на знанието за Предната същност); "малък добър ангел" (Душата; това е отглас на знанията за Центъра на човека). При това най-важните части за човека се считат тези два "ангела", и именно за тях най-много се притесняват вярващите. Даже обикновената смърт за тези хора не е толкова страшна, колкото перспективата, поради действията на черните магьосници завинаги да загубят своята Душа или да се окажат бродещ дух, или да станат безволево зомби, изпълняващо заповедите на магьосника. Нали според техните възгледи се счита, че ако на магьосника му се удава да хване в плен "Големия добър ангел", то той лишава човека от жизнена сила и онзи угасва. По повод на лишаването от жизнената сила, това, между другото, са отгласи от предишните знания за действията на Кандука.

В религията вуду има и традиционни за африканската митология персонажи на божества, такива като Легба. Той олицетворява Изтока и слънцето, счита се за посредник между света на смъртните и света на духовете, Страж на Портите в отвъдния свят, благодарение на който става общуването между хората и духовете. Едно от неговите имена е Хазяина на кръстопътищата. Съгласно дагомейската митология Легба се явява седмия син на Маву-Лиза, самия този глава на пантеона на боговете, за който аз вече упоменах.

Анастасия: Това е, когато вие разказвахте за 72-те измерения, за спиралата, за дагомейския митологичен змей Айдо-Хведо, който в качеството си

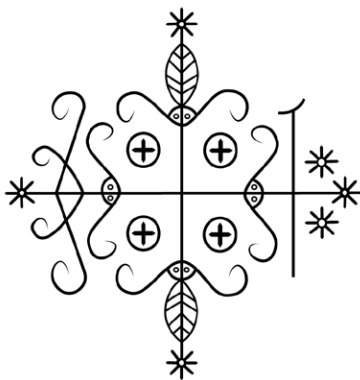

на слуга е носил този бог (Маву-Лиза) в своята паст при акта на творението на света?

Ригден: Да. В мита се упоменава, че само Легба знае езика на Маву и езиците на своите братя, на всеки от които върховния бог е дал особен език. Легба оповестява Маву за всичко, което се случва в "царството" на неговите *шест* събрата.

Анастасия: С други думи, това указва ли на шестте измерения, на информационните структури, взаимодействия между измеренията и на целостността на работата на четирите Същности по време на опознаването на човека на висшите измерения?

Ригден: Съвършено вярно. Когато се провеждал ритуал или обред, свързан с призива на този или онзи бог на тази религия, водещият рисувал на земята с брашно или със зърна индивидуалния символ (веве) на бога, към когото се е извършвало обръщането. Благодарение на това до наши дни са достигнали символи, в които са зафиксирани знания, в това число и за четирите Същности, макар че съвременните поклонници на дадената религия трактуват това вече по своему.

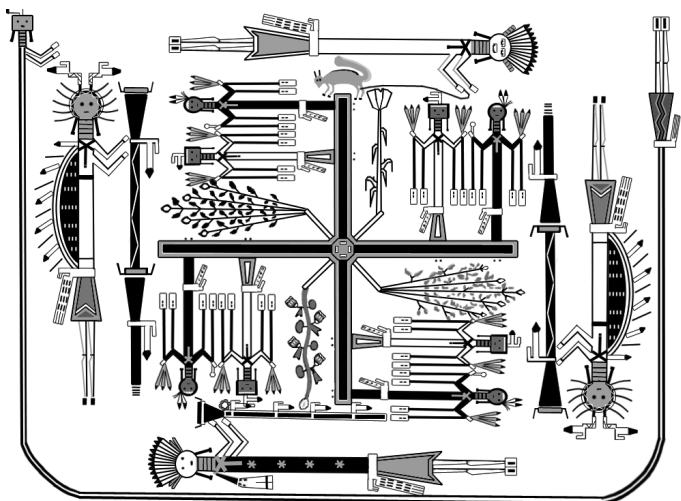
Рисуника 9. Схема на символа "Легба".

За съжаление, вече отдавна е изменен акцентът от духовното към потребителско отношение към такива Знания. Това касае не само дадената религия, но и другите. Образно казано, някога на хората са им дали посох (Знанията), за да може човек, опирайки се на него, да успее да стигне до върховете на своето духовно самоусъвършенстване. Но да работиш духовно върху себе си, да променяш себе си — това е много по-трудно, отколкото да задоволяваш своя ум с ласкателните илюзии на материалния свят. Хорският мързел и празният ум са превърнали този посох в подръчен инструмент, за да осигурят за себе си временно жилище-землянка, разменяйки пътя във Вечността с "препъни камък", същността на който е прах. С други думи, хората са се опитали егоистично да преправят изконните Знания за своите временни нужди, без да се грижат за онези, които ще дойдат след тях. И все пак, благодарение на това, че в своето време тези Знания са били разпространени сред народите на древния свят, живеещи на различни континенти, днес техните отгласи могат да се намерят в различни ъгълчета на Земята.

Например, при индианците от Северна Америка от племето навахо в такива оберди, като церемонията "Светия път" се използват определени свещени символични изображения, съставени от ситен цветен пясък, които се изтриват при завършването на обряда. В случая, обърни внимание на пясъчната картина "Въртящи се трупи", създавана за свещеното песнопение "Нощен път".

На тази картина ще видиш и Центъра, и правилната свастика (движението на Алат на разширение), и четирите двойки женски и мъжки духове (йеи), обърни внимание в какво положение са техните ръце. Във вярванията на народа навахо към висшите йеи се отнасят шест мъжки и шест женски божества, а общо традиционно отделят — четиринадесет вида.

Рисунка 10. "Въртящи се трупи"
(свещено изображение на племето навахо).

Счита се, че всички те са свързани със събитията на времената на Първотворението. Освен това, в картинката "Въртящи се трупи" има и символично изображение на четирите Същности, където странните Същности са изобразени, като духове-Стражи, Задната същност, като миналото с четири еднакви отметки (които указват времето — четвъртото измерение). А Предната същност е представена във вид на главния йеи с чанта от катерица — Разговарящия бял бог (Тихия говорун), пазещ хората. Той се е асоциирал с изтока, зората и житните растения. И цялата тази картина я обкръжава във вид на своеобразен полукръг главната женска йеи — богинята-пазителка с цвят на дъга, която съдържа в себе си останалите йеи и символизира небесно-земния път. Това е стилизиран символ на Алат.

Анастасия: Комплексна картина, съдейки по вашия разказ. Получава се, тук са включени знания както за човека, така и за Вселената.

Ригден: Съвършено вярно. Упоменавания за четирите Същности с център — Душата има и в Азия, по специално в древнокитайската митология. Такова събирателно понятие като "У ди" обозначава пет митологични персонажа, всеки от които на свой ред има свои помощници. Този термин се е употребявал от древните китайци като обозначение на "абстрактните духове на петте стихии". "У ди" се упоменава в старинната книга "Джоу ли" ("Джоуска книга на обреди"). Различни древни автори-философи по своему са разшифروвали понятието "У ди": някой е писал, че това са "петте божества", някой — "петте императора", някой — "петорка велики". Във всеки случай това понятие се е приравнявало към символа на петте посоки (четирите страни на света и центъра).

Тези символи са били толкова важни в обредната традиция на древен Китай, че техни изображения е имало практически навсякъде: и на емблеми, и на знамена, и в изкуството, и в архитектурата (в това число и на могилни барелефи). При това те са се разполагали в особен порядък, свързан с един или друг ритуал. Например, знамената, всяко от които е било отбелязано с един от символите на "петте посоки", по време на следването на войската носели в определен порядък. Отпред, в качеството на символ на Предната същност, носели знаме с изображението на Джу-няо ("червената птица") — символ на юга, считан при китайците за почетната страна на света. Отзад, в качеството на символ на Задната същност, носели знаме, с изображение на Сюен-у (костенурка, обвита от змия) — символ на севера. Отляво, в качеството на символ на Лявата същност, носели знаме с изображение на Цин-лун ("зелен дракон") — символ на изтока. Отдясно, в качеството на символ на Дясната същност, носели знаме с изображение на Бай-ху ("бял тигър") — символ на запада. Но на знаещия човек му е достатъчно да погледне на характеристиките на

тези събирателни понятия, за да разбере за какво всъщност иде реч, отчитайки особеностите на мирогледа на дадения народ.

Анастасия: Действително, онзи който е установявал тези традиции, явно е знаел повече за невидимия свят... Та и някак си са познати понятия... Вие казахте, че понятието "У ди" се приравнявало към символа на петте посоки на кардиналните точки, на петте божества. А петият владика, центърът на тези четири страни на света, четирите божества, случайно не се ли явява Хуан ди ("жълтия господар")?

Ригден: Абсолютно вярно, Хуан-ди или дух на име Хан-шу-ню ("погълналия оста"). Въплъщение на неговия дух се явява еднорогът цилин — символ на центъра.

Анастасия: Всъщност това е прототип за обозначаване на Душата — центъра в невидимата структура на човека и указание за връзката ѝ с Предната същност (символ на която е бил еднорогът).

Ригден: Давай по-подробно да разгледаме характеристиките на тези персонажи. Хуан ди означава не само "жълт владика", но и "блестящ (излъчващ светлина) господар". Този символ на центъра се считал фактически за върховно небесно божество. Него са го изобразявали четириок и четирилик. Тази традиция е тръгнала още от древните китайски шамани, които по време на сакралните ритуали си слагали съответна четириока маска. Защо се е изобразявал именно четириок символ? Първо, това е свързано с условното обозначение на четирите Същности. А второ, защото при изпълнението на определени медитативни техники човек получава така нареченото всеобхватно зрение за видимия и невидимия свят: едновременно виждане на всичко, което се случва наоколо, а понякога и в други измерения. Такива възможности

са недостъпни за обикновеното човешко зрение в обикновения триизмерен свят. Но си струва човек да измени състоянието на съзнанието и за неговото вътрешно зрение преградите се заличават.

Анастасия: Да, това виждане впечатлява, особено когато едва започваш да опознаваш невидимия свят от такъв "всеобхватен ракурс". Помня, как преди двадесет години, когато ние с приятелите едва постигахме тези практики, лично мен колко ме потресе този първи опит. Беше доста необичайно да наблюдаваме за процесите и да изпитваме съвършено необичайно чувство за такова вътрешно "зрително" възприятие. Но още повече поразяваше възможността за получаване на всеобхватна представа за какъвто и да е обект, както външната, така и вътрешната му структура, а също съпътстващата информация, с която той (този обект) се е докосвал... Между другото, вие сега ми напомните откъде аз за първи път разбрах за този персонаж — Хуан-ди. Някога отдавна вие, разказвайки ни за това, че на човек му е необходимо да се научи да мисли правилно, упоменахте за древния медицински трактат "Хуан-ди ней дзин"...

Ригден: Имаше такова нещо... Китайската традиция свързва началото на лекуването и медицината като наука, точно с името Хуан-ди. Та и самият този медицински трактат "Хуан-ди ней дзин" се превежда като "Книга на Хуан-ди за вътрешното". Всичко външно, физическо се ражда от вътрешното. Между другото според легендите, сподвижника на Хуан-ди на име Цан-дзие (според други версии Фу-си) изобретил йероглифната писменост, тоест свещените писмена в знаци. Между другото и този културен герой се изобразявал на древните барелефи също четириок, като символ на особена прозорливост. Съгласно преданието той е могъл да състави знаци, защото е проникнал в дълбокия смисъл на следите на птиците

и зверовете. А сега си спомни за това, че шаманите обикновено са изобразявали Същностите на човека във вид на "птици и зверове" и съпостави тази информация с това, което ти вече знаеш за знаците. За тайните на знаците ние още ще поговорим малко по-късно. А сега за читателите ще кажа само, че всеки символ — това е носител на доста обширна информация. Освен това съществуват особени знаци, способни да оказват конкретно въздействие, но болшинството съвременни хора даже не подозират за тях, независимо от това, че тези знаци в изобилие присъстват в обществото. Знаците играят огромна роля и не само в света на шестте измерения. Те са сравними с пусковия механизъм на определени действия...

Анастасия: Да, отчитайки даже моя практически медитативен опит който имам — това е неоспорим факт.

Ригден: Но да се върнем към по-подробното разглеждане на символите на четирите Същности, а също така на сакралния център в представите на древните китайци. И така, символът на центъра, при тях е бил еднорогът (цилин). В описанията го именуват като "чудесен звяр", който, когато ходи по земята, то не прекършва и тревичка, не стъпква и буболечка, той може даже да лети или да ходи по вода, сякаш по земята, явява се възплъщение на човеколюбие и хуманност, символ на единение. Между другото, в древните текстове еднорогът често са го упоменавали наравно с елените, по-точно като техен своеобразен водач. Това са отгласи на сказанията за небесните елени, които са присъствали в шаманските митове на други народи. В преданията съществуват разнообразни описания на това митично същество, където различните части на неговото тяло се уподобяват на части от тялото на някакви си животни. Но всичко това се

явява характеристика, указваща на структурата на четирите основни Същности, в която е заключен даденият център. Например, има упоменания, че шията му е като на вълк, опашката като на бик и копитата на кон. Вълкът — това е традиционното обозначение на Лявата същност, бикът — на Дясната същност. Конят в митологичните представи често се е асоциирал с движение във времето и отвъд времето, движение през измеренията и световете, със същество, носещо някакъв божествен ездач или културен герой. "Копитата на коня" тук символично са указвали не само на функциите на Задната същност, но и на страничните Същности (Животинското начало), които при съответния им контрол и превключване на режима на работа са изпълнявали ролята на активни помощници, свързващи с други измерения и светове. Считало се е, че цилин се явява съединение на силите на ин и ян (ци — мъжкото начало, а лин — женското). В даоистките предания се упоменава, че безсмъртните яздат бели еднорози. Всичко това са образни сравнения на Знанията, които са закамуфлирали като митове, по-специално Знанията за невидимата структура на човека, неговата духовна съставна, реалните възможности в познаването на невидимия свят.

По-нататък скритият символ на Предната същност в Древен Китай бил владиката на юга Чи-ди, възплъщението на когото се счита за Джу-няо (Джуцяо), което означава "червена птица". Него са го сравнявали с чудесната китайска цар-птица Фенхуан, наричана на Запад птицата Феникс. Тази чудо-птица, в противовес на дракона, се явявала възплъщение на женското начало. Тя се считала за посланница на небесния владика, олицетворявала се с божеството на вятъра, свързвала се със соларния (слънчев) символ на природата и възплъщението на човеколюбието. Според легендата тя живее в "източното царство на свършените хора". Появата ѝ била знак за

настъпване на мир и процъфтяване. Съгласно сказанията, на тази птица летят безсмъртните. Все пак, знаейки характеристиката на Предната същност и взаимовръзката ѝ с невидимия свят, е понятно, защо именно в такъв ракурс се описвал мита за този символ.

Скритият символ на Задната същност бил владиката на севера Хей-ди ("черния господар"), тоест дух на име Се-гуан-джи, което означава "запис на хармония и светлина". А сега си спомни за функциите на Задната същност: тя се явява *пазител на информацията* и е отговорна за "тунелирането". Владиката на севера бил свързан със стихията на водата. Интересното е, че за възплъщението на духа на Хей-ди се считала костенурка, обвита от змия (Сюан-у). Този символ е бил табуиран.

Въобще трябва да се отбележи, че костенурката, като и змията, също заема особено място в китайската митология. Тя е свързана с митовите за Вселената и Земята (като материален свят). Счита се, че костенурката възплъщава в себе си цялата Вселена. Формата на костенурката във вид на куполообразна горна черупка асоциативно се свързва с древнокитайския образ на мирозданието — кръгло небе, а плоският долен щит (пластрон) — с плоска квадратна земя. Иначе казано, със сакралните знаци на кръга (небесния свят) и квадрата (земния, материалния свят), които древните са знаели още преди появата на този асоциативен образ.

Съвсем не случайно "Сюан-у" в превод от китайски език означава "тъмна войнственост". Работата е в това, че горната черупка на костенурката (небесния свят), също така, както и нейния долен плосък щит (земният свят) са асоциирали с броня ("у" — "войнственост"), а цветът сюан е черен с червен оттенък. Последният е служил като асоциация с

невидимия свят. Всъщност, такъв древен образ на костенурката, увита със змия, означавал борба в невидимия свят между небесните сили Аллат (изпъкналият горен щит на черупката на костенурката — карапакс) и силите на материалния свят във вид на Животинския разум (плоския долен щит на черупката на костенурката — пластрон). Всичко това се е случвало в единна Вселена, имаща спирална структура (пръстени на змията, обвиващи костенурката). Съвсем не случайно впоследствие в китайската митология се появил персонаж, когото са наричали Сюан-у — "Тъмния воин", имащ съответната емблема. Често са го изобразявали с прекрасно лице, коса, падаща на раменете, в черен плащ, с пояс украсен с нефрит, с меч в ръка, стоящ бос на костенурка, увита със змия. Всеки елемент от образа е служил като символ на едно или друго определено духовно знание. Именно последното — духовните Знания и служението на Волята на Духовния свят и са олицетворявали с истинната войнственост. В народната традиция образът на този Воин са почитали като божество, изгонващо злите духове.

Анастасия: Днес хората не разбират истинския смисъл на древния израз "истинна войнственост". А нали истинната войнственост за човека — това съвсем не е проява на неговата агресия, ненавист или злост във видимия свят. Истинната войнственост — това е проява на твърдостта на духа на Воина в борбата със своето Животинско начало или Животинския разум, това е характеристика на борбата в невидимия свят, както се казва в преданията, между Светлината и Тъмнината.

Ригден: Съвършено вярно. Лош е онзи воин, който не се усъвършенства в боя... Така че, връщайки се към темата на въпроса. Скритият символ на Дясната същност в древнокитайската митология е владиката

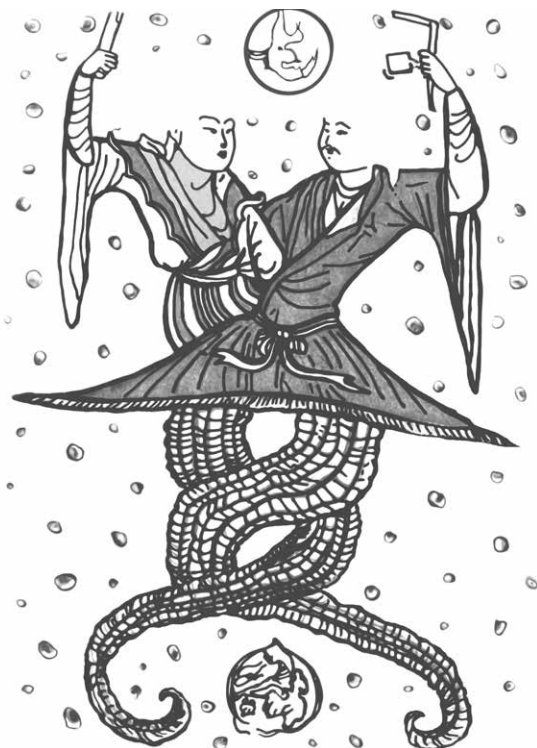
на Запада Бай-ди ("белият управник"), тоест дух на име Джао-джу, което означава "призоваващ и отблъскващ"). За възплъщение на този дух се счита Бай-ху ("белия тигър") — звяр, който всява страх на всякаква нечест, покровител на Запада. Между другото, белият тигър (скрития символ на Дясната същност) и зеленият дракон (скрития символ на Лявата същност) в средновековен Китай са ги рисували на портите на даоските храмове в качеството на Стражи. Като двойка те са се почитали като духове — Стражи на вратите. Отчитайки, че Дясната и Лявата същност изпълняват също ролята на активатори на емоциите и мислите от Животинското начало, техните функции на Стражи и охраняваната от тях "врата" имали сакрално значение. Последното означавало: непобедил в себе си тези двама Стражи, човек няма да може да влезе в духовния свят.

Е, и накрая, скрития символ на Лявата същност бил владиката на изтока Цан-ди ("зеления управник"), тоест дух на име Лин-уей-ян ("чудотворен, могъществен, гледащ нагоре"). А възплъщението на този дух е бил Цин-лун ("зеления дракон"). Изображенията на зеления дракон, заедно със символите на другите три страни на света ги има на много гробни барелефи, стени на погребални съоръжения. Любопитно е, че в народните картини, имащи заклинателен характер и благопожелателен смисъл, може да се срещне зеления дракон в качеството си на помощник на бога на богатството. При това драконът се изобразявал като разпръскващ богатство и напълващ своеобразен рог на изобилюето (особена "ваза, събираща съкровища") с чудесни перли, излъчващи пламъци, а също и злато, сребро и корали. Богът на богатството, когото рисували седящ или върху дракон или върху тигър, особено го почитали търговците. Постоянният атрибут на китайския бог на богатството в народните картини, като правило бил драконът, свързан с парите. Все

пак, ако цялата тази информация се съпостави с характеристиката на Лявата същност (хитрост, горделивост, измама, желание за тайна власт), то се проявява съвсем различен мотив на това сказание.

Трябва да се отбележи, че в Древен Китай зеленият дракон е бил много известен и, както биха казали днес, широко разпиарен персонаж. На хората той бил представен като символ на пролетта, промените и Изтока. Но това вече е подмяна на понятията, асоциативно сливане с популярния по-рано в племената, по-древен и значим в митологията образ, на съединяващите в себе си черти на птица (а по-късно на човешко лице) и змия. Такъв образ в древнокитайската митология е представен например в архаичното женско божество на Майката-прародителка Нюй-ва (Нюйва; жена, меко плъзгаща се в другия свят като вода; имаща връзка със земния и с небесния свят). В легендите я наричали съзидателница на всички неща и хора. При това, съгласно сказанията, *тя първа е сътворила момиченце*, гледайки отражението си във водата, а после вече много други смъртни — мъже и жени. Съединявайки последните, тя ги заставила да продължават своя род самостоятелно и им възложила задълженията по възпитанието на децата. В космогонията на югоизточен Китай на нея се отреждала главната роля на съзидаващо божество. Смятало се, че тя притежавала свръхестествени способности и за един ден можела да извърши 70 превъплъщения. Това е отглас на Знанията за 72-те измерения, за това, че божеството съзидава от 72-то и 1-то измерение, и тези изменения влияят на останалите 70 измерения. Нея я свързвали с победата над черния дракон (явяващ се въплъщение на злото), с възстановяването на космическото равновесие, което се нарушило в резултат на катастрофата, при която се срутили четирите предела на земята.

**Рисунок 11. Прародителите на света и човека
Нюва и Фу-си според древна китайска митология**
(изображение върху коприна; VII век сл. Турфан,
Провинция Синдзян;
артефактът е открит от учениците през 1928 г.).

На картината Майката прародителка Нюй-ва и културният герой Фу-си. Техните тела са спирално преплетени помежду си в три и половина оборота. В контекста на дадената картина този символ отразява знания, както за спиралната структура на Вселената, така и за медитативната техника за достигане от човек на една от степените на усъвършенстване — състояние на духовно просветление (пробуждане и повдигане на "Змията Кундалини" навита в три

и половина оборота от основата на гръбнака към чакрана "Хилядолистник"). Около Нюй-ва и Фу-си са изобразени 72 разнообразни по форма и размери "въздушни мехурчета" в качеството си на обозначение на 72-те измерения във Вселената. По специално, това е представено във вид на седемдесет и едно малки "мехурчета" и едно (72-то), разположено между "змийските опашки" — най-голямото и най-сложното по вътрешно устройство. Между човешките лица на "прародителите" са разположени четири измерения, което указва основните за човека измерения (триизмерно пространство и време, в които се ражда и живее Личността на човека, извършвайки своя избор), а също четирите основни Същности на човека, свързани с други измерения. Над главите на божествата се намира кръг, в който е затворено птиче краче с нокти, указващо връзката с изключително друга среда — небесния (духовен) свят.

Още повече, именно на този съзидателен божествен женски ипостас бил присъщ синьо-зеленият цвят. В митологията на различните народи той олицетворявал стихията на водата и женското космическо начало. Това е специален цвят, указващ на определени достижения в духовните практики. Ще разкажа повече за него малко по-късно. А сега само ще отбележа, че даже в традиционната представа на китайците, зелено-синият участък от цветовия спектър се явява единно цяло и се обозначава с йероглифи, които съвмещават значението на "зелено" и "синьо".

Майката прародителка Нюй-ва често се изобразявала в двойка със сходно на нея същество Фу-си (Фуси) с човешки торс и опашка на змия вместо крака. При това техните тела били преплетени. Хората, които не владеели сакрални знания, тълкували такова преплитане като брачна интимност. Всъщност в много случаи, особено в древни изображения на

подобни божествени персонажи, ясно се проследява предаването на Знанията за света, както и за медитативните инструменти, използвани от човека за достигане на най-висшето духовно състояние. Тяхната символика често била свързана с кръг и квадрат.

Основоположникът на цивилизацията, културният герой Фу-си, когото според легендата са го считали за брат, а по-късно и за мъж на Нюй-ва, също съчетавал в себе си черти на птица и змия. Макар по-рано, бидейки все още герой на епоса на племената, той се изобразявал именно в птичи облик и се почитал като божество на Изтока. Между другото, неговото име означава "устройващия засада на жертвени животни". За Фу-си, както вече казвах, са се съхранили упоменания като за първият създател на йероглифната писменост (записи със знаци). И вече много по-късно започнали да го наричат "драконообразния" и да го свързват в легендите с дракона-лун и "драконовите основи".

Има още един любопитен момент. На древната китайска митология са били присъщи различни космологични митове, в това число и за създаването на подреден свят, благодарение на божественото женско начало (силите на Аллат). Но какъв е акцентът на днешния ден? Съвременният свят знае, че в основата на китайската митология и философия лежи принципа на "Ин-Ян", тоест мита за формирането на света като борба на двете начала, "от една страна нарушаващото, от друга страна възстановяващото висшата хармония на битието". Както казват сегашните философи — "принципът на идеята за динамично равновесие на алтернативните тенденции". С други думи, в съвременния свят новите поколения вече не знаят за първоначалната митология, където е указано за началото на зараждането на света от духовните сили и неговото подреждане от божественото женско

начало. "Основополагащата" китайска философия започва веднага с утвърждаването на идеята за дуалността на света, единството и борбата на двете противоположни начала, тоест етапа на проявление на материалния свят, силите на Животинския разум и тяхната "борба" със съзидателното божествено начало. Въпросът е, защо днес по целия свят е разпиарен именно този мит и се утвърждава именно този доминиращ принцип? Аз мисля, че на умните хора няма да им представлява трудност да намерят отговор на този въпрос, още повече имайки базовите знания.

Така че, в митологията, появата на дракона Цинлун в света се преподнасяло вече не иначе, а като щастливо предзнаменование. Изображенията на зеления дракон са се популяризирали като имащи благопожелателен смисъл и принасящи несметни земни богатства. Понякога в походи знамето с неговото изображение даже носили пред войската, а знамето с емблемата на белия тигър, съответно, зад войската. Обаче, ако се проследят корените на такъв пиар, то те ще отведат към древното окултно тайно общество "Зелен дракон", който от древни времена съществува на територията на Китай и твори тайни, не съвсем добри дела по целия свят.

Анастасия: Да, аз упоменах за това окултно общество в книгата "Сенсей-IV", когато описвах малко известни факти за събитията и хората, предизвикали Втората световна война. Всъщност, както вие свършено точно тогава забелязахте, всичко се намира на видно място за онези, които знаят.

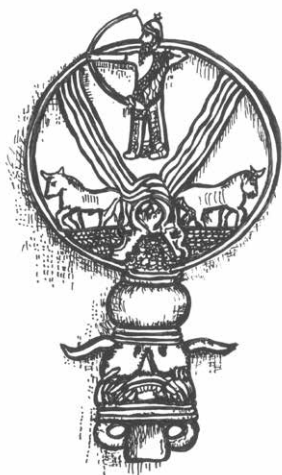
Ригден: Безусловно. Между другото, говорейки за военните походи. Знаещите за това управници (политици) и жреци от древни времена са използвали във военни походи особена символика и знаци, активиращи агресия в масите, изобразявайки ги на

знамена и щитове. И това е било не само в Китай, но и в други страни. Да вземем например Асирийското царство, което някои сегашни историци наричат като "първата известна световна държава", която е била основана върху кръв и завоевания.

Анастасия: М-да, историята у нас, за съжаление, я пишат още под диктовката на идеологията на Архонтите: акцент се прави не на първите в света общности по отношение на духовните достижения на човешката цивилизация, а именно първите общности, основани на агресия и завоевания на чужди земи.

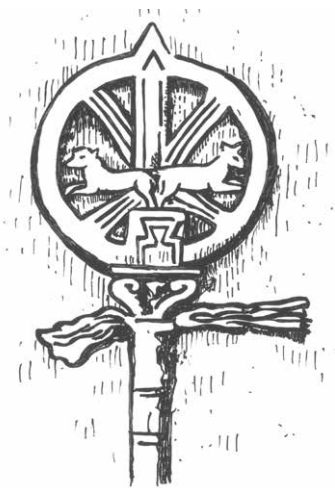
Ригден: Е, та нали в ръцете на самите хора е да променят ситуацията... Така че, какви са били бойните значки на асирийската войска? Основно това е скосен кръст в кръг с вертикална напречна греда и две животни от страни, или пък стрелец, насочващ стрелата в една от страничните страни. С други думи, символи и знаци, указващи на активирането на *страничните Същности!*

1

2

3

4

Рисунок 12. Примери за символи, указващи активирането на страничните Същности: 1), 2), 3) — бойни значки на асирийската войска; 4) монограм на Константин Велики (фрагмент от барелеф върху мраморен саркофаг от IV век, намерен в римски катакомби).

Анастасия: Асирийски бойни значки? Точно! Аз четох за тях, след като вие упоменахте за монограмата на Константин Велики (лабарум) — символ от халдейската космология. Лабарум са го използвали последните римски императори в качеството на военно знаме преди разкола на Римската империя на Западната част и Източната част (Византия). Още тогава всички тези щандарти и знамена са се използвали за облекчение на управлението на войските. А ако говорим за Асирийското царство, то всичко е понятно. В определен период от време, Вавилония, откъдето били родом жреческите кръгове от халдеите, влизала в състава на Асирия, та и самите асирийци изповядвали религия, приличаща на религията на вавилонците...

Да, удивително е, че хората не виждат очевидното. Нали и в периода на управлението на Константин Велики, и след него този знак на агресия (монограма на Константин Велики), който отдавна се е използвал по време на водене на войни, започнали повсеместно да го използват в религията. Сега той е поставен в много градове по света, виждат го много хора. Това си е война без обявяване на война! Някой явно е знаел повече за този знак, когато го е налагал на Константин като символ на новата държавна религия във влиятелната по онова време държава в света.

Ригден: За съжаление, това е така. Много хора, когато отиват в религиозен храм на тази конфесия, към която те се причисляват, практически не забелязват какви знаци и символи ги обкръжават и за какви цели те са поставени там. Но човек еднозначно усеща тяхната работа по своето състояние. Просто отчитайки, че никой не му разкрива истинното предназначение на тези знаци, естествено, че човек даже няма да се опита да си изясни това свое "натрапчиво" психологическо състояние. Той счита такова състояние за естествено, защото вече нееднократно го е изпитвал, попадайки в подобни заведения.

А ако се погледне внимателно, то в такива места често може да се видят най-различни знаци, при това активиращи както Духовното начало в човека, стремлението към Бога, така и Животинското начало чрез пробуждането на подсъзнателни страхове. Много често в култово-религиозните заведения, знаците, отрицателно въздействащи върху психиката, са много повече, отколкото знаците, стимулиращи развитието и укрепването на Духовното начало в човека. Защо? Цялата работа е в целите и задачите, а именно в манипулативните технологии на една или друга религия — практика,

унаследена от религиите от миналото и отработена във вековете. В такива технологии, първото правило — това е незабележима подготовка на психиката на енориаша за въздействието върху неговото подсъзнание по такъв начин, че той безусловно да изпълнява завоалираните команди на манипулатора, обаче при това да счита, че прави това по своя воля и желание.

Анастасия: А знаците — това точно и е този същият инструмент за влияние, който безотказно въздейства на подсъзнанието на всеки човек.

Ригден: Съвършено вярно. Знанията за това у хората са били отдавна, достатъчно е да се погледне на рисунките и знаците в епохата на палеолита. За съжаление на днешен ден тази информация я владее не болшинството от хора, както това е било в далечните времена, а само онези, които се намират във върхушката на управлението на народите по света. Но ситуацията е поправима, само самото болшинство да би имало желание за това. Така че, психиката на индивида чрез подсъзнанието ясно улавя това въздействие на знаците, тъй като структурата на психиката се базира на безсъзнателното. Съзнанието в дадения случай има подчинена функция. А знаците въздействат, да кажем така, на архетипната съставна на психиката на индивида. Тяхното действие е основано на предразположеността на индивида към несъзнателното внушение.

Какво се случва, ако в такива култово-религиозни заведения се намират в своето болшинство отрицателни знаци? Човек отива в такива учреждения като правило, тогава, когато у него назрява за това вътрешна потребност (това е, ако изключим собствените за една или друга народност масови религиозни празници или събития, когато хората традиционно, "за компания" със своите познати и

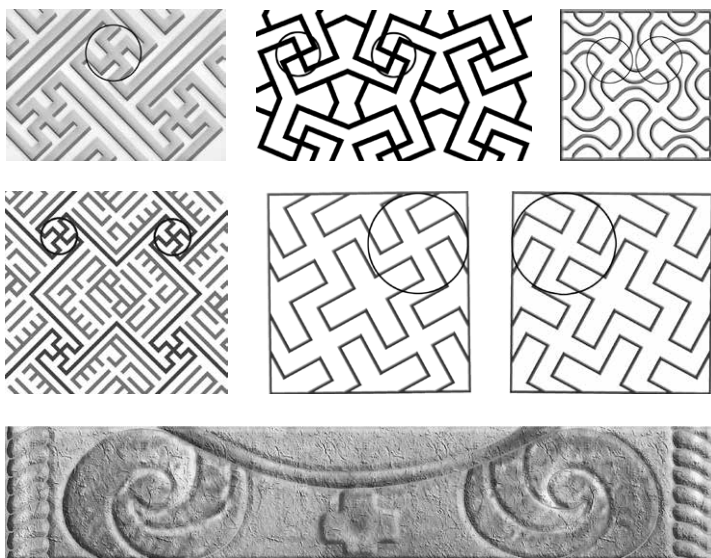
роднини посещават храмове). С други думи, когато върви духовен изблик, но Личността не може да осъзнае какво именно се случва с нея. Естествено, такава потребност интуитивно довежда там, където човек очаква да получи отговори на своите вътрешни въпроси, затова, отправяйки се в такива учреждения, той е отворен към диалог, тоест у него вече има определена степен на доверие към служителите на религията.

Ако човек е попаднал в култово заведение, където са поставени в своето болшинство положителни знаци, усилващи възприятието от Личността на дълбочинните чувства от Духовното начало, това още повече би го въодушевило, преумножило чувството на Любов, благодарност към Бога и би породило в него състояние на безстрашие, разширено състояние на съзнанието, всецялостно възприемане на света. Разбираш ли в какво е разликата? Човек би изпитвал не фанатизъм, не бурни емоции с викове "алилуя" в пристъпи на масова истерия, провокирани от огромното желание на тълпата да спаси своето тяло и да живее в него вечно (между другото, след такива емоции от Животинското начало, човек оставайки насаме със себе си обикновено изпитва опустошеност). А той би чувствал именно пълнотата на пробуждането на дълбочинните чувства, които дават осъзнатост, духовен прилив на сили, зареждат с желание да твори заради спасението на своята Душа, а не на тялото. Това е пример, как по идея би трябвало да бъде сега, ако човешкото общество действително имаше духовен ориентир в своето развитие. Но забележи, в света всичко се случва точно наобратно. Защо? Защото основата на създаването на всяка религия като институция за управление на масите е власт и манипулация, закамуфлирани под "духовна грижа" за хората. Затова и днес в болшинството случаи отрицателните работни знаци в такива

култово-религиозни заведения са много повече, отколкото положителните.

Когато в такива учреждения са поставени в своето болшинство отрицателни знаци, то те просто пренасочват този духовен изблик на човека, условно казано, като през призма, за която ние вече говорихме, в руслото на пробуждане в него на подсъзнателни страхове, материални желаня, активирайки една или друга странична и задната Същност. Тези знаци създават дисбаланс в психиката, стесняват съзнанието и нагнетяват на индивида състояние на страх, безисходност и раболепно поведение. В това състояние всяка информация се възприема от него на вяра. Неголямо количество положителни знаци в такива заведения стимулират в човека надежда за бъдещето и желание да живее. Като правило, в религиозните учреждения това е стандартна формула на подобно съчетание от знаци, която подготвя човека за последваща вербална) от страна на служещите на една или друга религия.

*Рисушка 13. Символи на свастики
(права и обратна)
в интериорни и екстериорни модели
на различни религиозни учреждения.*

В резултат на такава негласна, предварителна обработка със знаци, усилващи последващите словесни внушения, енорияшите, в това число и, изглежда, възрастни, умни хора с висше образование, с научни степени, стават доверчиви като деца. Те са готови да слушат всякакви измислици на хора, облечени в религиозни одежди, даже не вниквайки в същността: къде вървят внушения от Животинския разум, а къде действително се дават зърна, стимулиращи техния духовен ръст.

Анастасия: Да, в такова състояние на "безизходност", паника на "потъващия", човек се хваща за всяка пробутана му сламка... Значи, отначало в индивида се провокира страх, а след това манипулатора демонстрира способ за избавяне от този страх, при това в изгодна за себе си светлина.

Ригден: Да. Това може образно да се сравни с това, как човека го поставят в камера и го довеждат със заплахи и побои до състояние на психологически срив. А после при него изпращат съкилийник, който уж му обещава да го освободи от това заточение, защото знае как. Естествено, човек подхожда към него с доверие и вяра, че той ще го избави от страданието, започва да се отнася с почит и уважение към своя нов "приятел",

защото той му дава чувство на надежда, а по-точно казано, поддържа в него илюзията за скорошно освобождение. Но забележи, съкилийникът само обещава, но нищо не прави за това, за да освободи действително човека, тъй като самият той е подчинен "роб", който просто изпълнява своята работа.

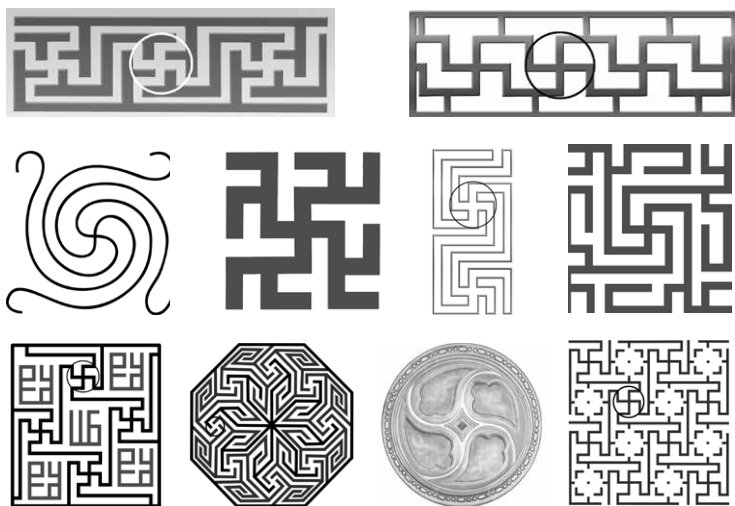
Така е и в религията, нейните служещи са подобни на "съкилийници", които сами още далеч не са свободни. Но те, пропагандирайки своята религия, като правило, утвърждават, че човек няма нито един шанс за спасение, освен ако той не се явява привърженик на тяхното учение, който е длъжен да съблюдава всички техни правила и обредност (да бъде "вечен спонсор", политически електорат, изпълняващ волята на техните жреци). Човек, слушайки обещанията на такъв религиозен "съкилийник" за своето спасение в крайна сметка е готов да изпълни всяка негова *молба*, считайки това за "свой дълг", "свое желание", "свое осъзнато участие". Този механизъм на манипулация е ефективен, докато е скрит от съзнанието на човека. Та нали манипулаторът никога няма да признае своите действия. А ако това е от векове установена система, то често служителите на една или друга религия сами не осъзнават какво именно правят те и на кого реално служат.

Анастасия: Като цяло, скритата манипулация на религиозните жреци, преследващи целта да подчинят на своята власт колкото се може по-голям брой хора, се заключава в това, че те отначало създават на човек съответстващи условия и източник на страх, а после влизат в ролята на посредници за временно разрешение на възникналия вследствие на това вътрешен конфликт на човека, естествено, в изгодна за тях форма. Колкото повече непонятно има за човека, колкото по-малко е степента на осъзнатост за случващото се с него, толкова по-голям страх му *внушава* това непонятното. Още повече, този процес

засилва и приковава върху себе си вниманието на Личността. За жреците пък, колкото повече страх те налагат върху поробените от тяхната идеология народи, толкова по-силна е тяхната власт и е по-голям авторитетът, поддържан от същите тези народи.

Ригден: Да, просто върви истинска манипулация на човешките чувства, при това в полза на Животинския разум. Подобни знаци, отрицателно въздействащи на психиката (например, знакът агресивна, обратна свастика), се намират в такива култови учреждения, като правило, в полезрението на енорияшите. Те обаче са разположени така, че не акцентират внимание върху себе си, ако ти не знаеш за тях. Те могат да бъдат вписани и в шарките, и в украшенията на външния интериор, в храмовата стенопис на стени, пода, елементи на дърворезба, скулптура, също нанесени върху предмети и одежди на свещенослужителите и така нататък.

Рисуника 14. Символ на обратна свастика в шарките на интериора и екстериора в различни религиозни учреждения.

Трябва да се разбира, че всеки човек на ниво подсъзнание фиксира по-голямата част от информацията от видимия свят, даже ако той осъзнато е съсредоточен върху нещо свое. Така че, човек посещава такива заведения, когато у него възниква за това вътрешна потребност, по време на духовен изблик или пък жelaейки да се избави от своите вътрешни (душевни) страдания, които, всъщност, се явяват следствие от дълго доминиране в него на Животинското начало. В такива минути човек е открит и се намира в състояние на търсене на помощ. Но вместо духовна помощ, в повечето случаи в подобни заведения той получава материални подмени и своеобразно зацикляне на своето състояние. А именно: отрицателните знаци усилват в него подсъзнателните страхове, служещите на религията добавят към това своите стандартни вербални внушения, благодарение на които у човека се формират определени материални желаниа и стремежи. Човека съсредоточава върху това силата на своето внимание. А това, от своя страна, още повече усилва върху него влиянието на задната и страничните Същности.

Анастасия: Да, отрицателно въздействащите знаци също провокират и допълнително стимулират в хората механизми (внушение, подражание, взаимно емоционално заразяване), свойствени на стихийното поведение на масите. Това са инструменти, активно въздействащи на психиката на хората и създаващи съответстващо емоционално напрежение. А служителите на култа, с помощта на вербалното въздействие, вече просто формират кулминацията и развързката на тези емоции в нужното им русло. По такъв начин върви изкуствено създадено психологическо привързване, закрепване на вярващия за една или друга религия, негова лична идентификация с даденото съобщество.

Ригден: Вярно е. Така че, въздействието на знаците върху човека — това е просто физика. Процесът на

тяхната работа може образно да се сравни с бутона, включващ лампичката. Хората го натискат, когато им е необходимо да създадат определени условия за своята работа (да направят изкуствено осветление на тъмното помещение). При това те даже не разбират точно как се случва този процес, какво именно представлява електроенергията, каква е истинската ѝ природа. Има няколко знака, които са се използвали от древни времена за активиране на Животинското начало в човека. Естествено е, че за обществото активирането на подобни знаци не предвещава нищо добро. Но хората сами избират на какви емоции и мисли да отдават предпочитание и да влагат в тях силата на своето внимание.

Анастасия: Да, прословутият човешки избор...

Ригден: Такава манипулация е свойствена не само за религиите, но и за много окултни общества (латинската дума "occultus" означава "скрит"). В преобладаващото болшинство от случаите такива общества привличат онези, които жадуват да притежават свръхестествени сили, за удовлетворяването на своя егоизъм. Между другото, ако хората обърнат внимание на историята на развитие на тайните общества с агресивно направление, стремящи се към достигане на "неограничена власт", то ще забележат, че даже наименованията на много от тях са свързани с образите на Дясната или Лявата същности. Например, тайните общества "Дракон", "Ягуар", "Леопард", "Тигър", "Вълк". Още повече, тяхната мистична основа се състои от ритуали, свързани с Дясната и Лявата същности. Тяхната същност е да надарят човека с характеристиките и "свръхестествената сила" на един или друг агресивен, почитан в това общество звяр. Главенстваща роля тук точно играе личният избор на членовете на тези общества, тяхната идеологическа или религиозна вяра, а също древните магически техники за използване на възможностите

на Дясната и Лявата същности, които, като правило, знае само върхушката на такова тайно общество. Това е един от многото примери, как духовните знания са се узурпирали от отделни личности и са започнали да се използват в извратен вариант за достигане на земна власт и лични материални цели. Както са казвали древните, робът има само един Хазяин, а властолюбивият човек ги има толкова, колкото съществуват хора, способстващи за неговото възвисяване в земната власт, и духове, способстващи за низвергването на неговата Душа.

Анастасия: За пореден път се убеждавам, колко е важно болшинството хора да разбира, "кой кой е" в този свят, да може да различава истински духовното от материалната подмяна, Истината от лъжата, Доброто от злото...

Ригден: Да, тогава човечеството би имало повече шансове да избегне катастрофалните последици за цивилизацията като цяло. Таналиправилатанаиграта в материалния свят, в това число и за окултните сили, се строят на избора на самото човечество, по-точно на неговото болшинство. Тези или онези окултни сили само провокират или инициират каквито и да е действия, тоест просто пускат програмата на тази или онази Воля. Но самите хора по своя избор възплъщават тези програми в живота, извършвайки съответни действия, губейки за това времето на скоротечния си живот и изразходвайки силата, предназначена за спасението на своята Душа.

А за това, за да се различава къде е Истината, а къде Лъжата в света, трябва да работим върху себе си, да проследяваме своите мисли, да ги контролираме, да се учим да виждаме света от позицията на Наблюдател от Духовното начало. Много хора, които се намират в търсене на духовното, даже не разбират как системата на Архонтите направлява

техния ум в право противоположна посока, карайки ги да изразходват години и енергия за материални удобства, временни, вместо за реалното спасение на Душата. На днешен ден, за съжаление, болшинството хора избират властта на Животинския разум, който ги е съблазнил с материални желаня. Те неосъзнато възпяват неговата Воля със своя погрешен избор на временното и безсмисленото, със собствените си ръце подкрепят и укрепват властта на Архонтите.

Погледни какво пропагандират по света, какви подмени извършват? Наоколо е пълно с многобройни табели и лозунги, предизвикващи множествени материални желаня и стимулиращи Егото. Но нали човек преследва не толкова придобиването на материалното, колкото усещанията за притежаване на тази илюзия, желанието да придобие дългоочакваната стабилност в своя вътрешен свят. Но тази стабилност зависи изключително от вътрешната работа върху себе си, от твоето духовно самоусъвършенстване, а не от външните обстоятелства. Прост пример, затвори очи и си представи, че имаш всичко: дворци, корпорации, власт над народите. А после отвори очи, погледни наоколо и ти ще разбереш, че това е била илюзия, която е свършила много бързо. Така и животът ще прелети и всичко ще свърши много бързо. И струва ли си заради тази илюзия да натоварваш собствената си Душа, да се обричаш на продължителна, послесмъртна агония, мъчения с векове във вид на куп негативни емоции, които ти сам в себе си и си сформирал в преследване за илюзиите на Животинското начало?

Достатъчно е да се погледне на обкръжаващия свят, какви подмени прави Животинския разум за тези, които като че ли искат да се движат в посока на духовното саморазвитие, но в същото време желаят още и материалното. Основно тези

хора са нестабилни в своето намерение, духовните им пориви лесно се пренасочват в руслото на материалните интереси. Обърни внимание, към какво се стремят те в ежедневието си, към какво насочват своето внимание, предавайки му статус от първостепенна значимост в своя ден? Някой е загрижен за усиляването на личностното си влияние върху хората, утвърждаването на собствената си значимост, за печелене от духовните знания, някой е зает с пречиствания на организма, някой до пресипване спори за вегетарианството, някой е съсредоточен върху отслабването, някой се упражнява в различни системи "за подобряване на здравето" с егоистични амбиции и пусто вътрешно съдържание. Някой се хваща за секти, религиозни течения, все пак услаждайки своя слух с лъжливи обещания за възкръсване в любимото си тяло. Някой медитира, привличайки за себе си богатство, успех, щастие и здраве. Някой, поради доминацията в него на Животинското начало, от глупостта си започва да си въобразява, че е "просветен", вещ в много "духовни въпроси", смесва известните му различни медитативни техники, бърка грешното с праведното. А какво е в основата на всичко това? Горделивост, утвърждаване на личната значимост в триизмерния свят, тайно желание за власт над някого.

Анастасия: Да, подмени сега стават в глобален мащаб. Достатъчно е да се погледне какви именно психотехники се пропагандират в обществото и се популяризират от световните СМИ, за да се уверите лично в това. Та нали това са основно обичайните архонтски прийоми, така да се каже, "медитации" за масите за привличане на материални блага.

Ригден: Печално е това, че болшинството хора даже не си задават въпроса, а защо се култивира именно такава материална насоченост? Защо за пиара на тези идеи не пестят пари, купувайки необходимите

"авторитетни" мнения на известни хора по целия свят? Защо тези идеи се въртят около облажаването на любимото тяло, създаването на комфорт около себе си и егоистичен малък свят на себелюбец? Отговорът е прост: за да подражава човек на това поведение, да губи време и силите на своя живот, грубо казано, за по-вкусен банан, та при това още и козинката му да лъщи и блести. Обаче, както във всяка измама, никой не разказва какви последствия очакват човека после, когато той пропилее своя живот, като глупава маймуна в търсене на вкусен банан, а неговото любимо тяло просто, както и всяко животно, ще умре. А ето той, като Личност, няма да се отърве от своите страдания и ще му се наложи твърде скъпо да заплати за напразно изживения си живот.

А какво е това ежедневна духовна работа върху себе си? Това е на първо място навик да контролираш своите мисли, а не да осъждаш чуждите. Човек, като правило, често забелязва проявите на Животинското начало в другия човек. Но не си прави труда да отделя такова зорко внимание към самия себе си, не се опитва да разбере реакциите си на външни и вътрешни провокации от Животинското начало, не счита за необходимо да работи усилено върху себе си всеки ден. Само изменяйки себе си вътрешно, работейки над себе си, могат да се разберат реалните процеси на видимия и невидимия свят, осъзнато да се върви по духовния път. Иначе казано, вътрешните промени трябва да бъдат преди всичко, в самия човек, в това е смисълът на неговото духовно развитие! Всичко останало е второстепенно. За тялото, както за всяка машина, безусловно, трябва да се следи, но само за това, за да се стигне до целта. Не повече от това. Нужно е да знаеш и да не губиш от ползрението истинната цел на своя живот, която се състои в духовното освобождение. Това е най-важното за всеки човек. Когато човек започва да опознава себе си, той започва да опознава и многосложността на

своята структура и нейното предназначение. Може да се каже, че всичко способства за това, човек да направи своя осъзнат избор, да стане ново Духовно Същество. В това преобразование немаловажна роля играят неговите четири основни Същности.

Анастасия: Да, при различните народи по света има достатъчно богати сведения, запечатани в различни ритуали, мистични практики, свещени предания относно четирите Същности и духовния Център. Между другото, съгласно различните сказания всеки народ е разполагал тези четири Същности с ориентация на Предната същност към определена част на света. Не бихте ли могли да поясните на читателите този момент. Защо у хората, населяващи различни ъгълчета на земното кълбо, е имало свое разбиране за такава ориентация?

Ригден: Ако говорим като цяло, то ориентацията по посоките на света на тези Същности, присвояването им на един или друг цвят и така нататък, са зависели от местните традиционни предпочитания, обичаи и общите вярвания на този или онзи народ, които се събирали в продължение на векове на основата на свещените сказания на техните предци. Например, югът при същите тези китайци се считал за най-почетната посока на света, за това в посока юг те са разполагали символи, съответстващи на Предната същност. За шаманите на северните народи (на Сибир) главната посока по време на изпълнението на ритуалите, накъдето те са обръщали своето лице (Предната същност), като правило, е бил Севера. А ето за шаманите на южните и източните народи на Азия е Юг или Изток. За индианците от Мезоамерика — главната посока на света се считал или Изток или Запад, в зависимост от местните традиции на едни или други племена. Като цяло, накъдето човек традиционно се обръща с лице, изпълнявайки духовна практика, религиозен ритуал, обред и така

нататък, там е и неговата Предна същност. Разбира се, четейки митологията, е нужно да се разбира къде е народен фолклор, а къде са реалните знания, защото с времето се добавяло много наносно, объркано от човешкия ум, основно вследствие от буквалното разбиране на асоциативните примери. Но, въпреки това и днес може да се намерят достатъчно много интересни упоменавания, в това число и относно тайните знания за четирите Същности на човека.

Анастасия: Подобни знания може да се изнамерят в тотемните източници и митологичните представи на народите на Европа, Азия, Африка и Америка...

Ригден: Съвършено вярно. В болшинството случаи малките народи, живеещи на едни или други континенти, вследствие на своята достатъчно продължителна изолираност от контакти с представители на "цивилизованото общество" (поради неблагоприятните климатични условия или недостъпност за пътешественици до местата на тяхното пребиваване) са могли да съхранят знанията на своите предци. Това в някакъв смисъл ги е спасило, тъй като "цивилизацията" е нямала представа за съществуването на тези народи и техните култури. Съответно, техните уникални знания не са били тотално унищожени с "огън и меч" от поредната нова господстваща в "световната цивилизация" религия, както това е станало с древните знания на други народи.

Анастасия: Да, както се казва, няма зло без добро. Затова сега има прекрасна възможност да се сравни, какво е било някога и какво е сега, и да си зададем въпроса защо представителите на всички съвременни религии утвърждават, че "духовните знания" ги има само при тях и повече при никой друг на света. Ако обективно подходим към този въпрос и си го изясним в състояние на разширено възприемане на света,

то ще стане очевидно, че нали Знанията навсякъде са били едни и същи, само хората са им придали различна форма и са ги нарекли "свои".

Та нали всяко обновено духовно Учение, всъщност, се е формирало с оглед на основните тайни знания, които са се давали в миналото на различни народи. И само когато жреците са преправяли това Учение и са го обличали във формата на главенстваща религия, ето тогава и се е изменяла идеологията. Всъщност те са стеснявали мировъзприятието на народите, чак до провокиране на фанатизъм в масите, безсмислено унищожаване на наследството на техните предци, всичко онова, което не съответствало на каноните на новата религия.

Ригден: Безусловно... Но, какво искам да отбележа. Независимо от такава работа на жречеството по унищожаване на духовното наследство на различни народи, внушаването на новите поколения, че всички предишни вярвания са "вероотстъпничество и ерес", базовите знания за четирите Същности присъстват в тайнознанието практически на всички сегашни световни религии. Това може да се проследи по косвените признаци на онова, което се предлага сега на масите в учението, философията и идеологията на тази или онази религия. Трябва да се разбира, че жреците на всяка религия ще налагат на масите само онова, което им е изгодно, което ще укрепва тяхната власт сред хората, а не всички онези знания, които техните предшественици сами някога са заимствали от други популярни религии. Още повече сред масите жреците никога няма да разпространяват изначалното духовно Учение, независимо водещо човека към духовно освобождение. Но на основата на привлекателните духовни зърна на това Учение те и формират тези или онези религии. При формирането на самата религия, като институция на властта, много неща

се преправят в изначалното Учение и се променят в угода на религиозната власт на жреците.

Например, да вземем буддизма. На пръв поглед, четейки общата философия на буддизма, изглежда, че тази световна религия прави акцент именно на самостоятелното опознаване от човека на света и себе си. Та нали в нея са представени за масите най-различни практики, "водещи към просветление", които, казано с други думи, са били сформирани на основата на знанията на други по-древни религии на Индия. Но това усещане продължава, докато ти не се сблъскаш с реалиите на днешния ден в тази религия, а също и с жреческата структура на дадената световна религия. Ако човек не различава Духовното начало от своето Животинско начало, ако не вижда подмените от Животинския разум, му е трудно да разбере в какво се крие уловката и съществената разлика между първоначалното учение на същия този Будда и религията на буддизма, която това учение, така да се каже, е присвоила.

Така че, за четирите Същности на човека се упоменава и в общоиндийската сакрална традиция, и в буддистката религиозна трактовка на учението на Будда. Към висшите знания в религиозните учения за медитативните практики в индуизма и буддизма се отнасят: придобиване на интуитивно знание — свръхсъзнание (на санскрит в руската транскрипция звучи като "абхиджня"), опознаването на света чрез особено изменено състояние на съзнанието, състояние на цялостност, обединение ("самадхи"). Придобиването на интуитивното знание се трактува като постигане на истината, единство със света, достигане на тъждеството на *петте категории*: ясновиждане, ясночуване, обладаване на свръхестествени способности, четене на чужди мисли и памет за предишни животи. Упоменава се, че съвършения човек е способен да влияе на целия

този материален свят чак до седмото измерение или както е записано в древноиндийските трактати "чак до Небесата на Брахма", та нали пътя на "Небесата на Брахма" започва с *отстраняването на привързаностите към Шестте Светове на Страстите* "колелото на битието"...

Анастасия: По същество, в това тълкуване на петте категории се излага резултата от работата с **четирите основни Същности и центъра (Личността)**. Един вид, разглежда се резултата на определен етап на духовната работа на човека, когато тези Същности вече се намират под неговия контрол, а човек се приближава към състоянието на изхода от шестте измерения.

Ригден: Съвършено вярно. Човек, работейки над себе си, изменяйки и усъвършенствайки себе си в *духовна посока*, достига определени ефекти, които му дават допълнителни възможности в опознаването на света.

Анастасия: Да, например, **Личността** (центъра) в процеса на усвояването на духовните практики **придобива способност за "ясновиждане"**, тоест съзерцаване с вътрешното зрение от позицията на Наблюдателя от Духовното начало на всякакви форми, независимо от разстоянието и времето, а също така виждане на реалната същност на събития или явления. Това действително си е така, отчитайки даже своя повече от двадесетгодишен практически медитативен опит, а също така опита на онези хора, с които аз имах честта да постигам Вашето Учение, онези изконни духовни Знания, за които Вие разказахте. Такова ясновиждане предполага, в това число, едновременно съзерцаване на обекта в различни измерения, разбиране за първопричината на неговото появяване, трансформация и така нататък. Достигайки такова състояние на интуитивно знание, човек осъзнава, **как да управлява Предната**

същност, което, на свой ред, проявява в него способност да разбира, интуитивно да чувства всяко същество от позицията на Наблюдателя от Духовното начало, а също така да влиза с него в контакт, независимо от разстоянието и времето.

Ригден: Вярно е. В религиозната трактовка на буддизма това е обозначено като придобиването на божествен слух, (ясночуване), позволяващо да разбираш хората, разговарящи на неизвестни езици, да чуваш звуците на света даже на далечни разстояния. Работата е там, че звукът, съгласно индийската митология, има своеобразен символ, свързан с космическите ритми. "Слушащия звуците на света" е онзи, който ги знае и умее да извлича космическите ритми. Счита се, че всичко е взаимосвързано и е пронизано с тънки космически вибрации. Изменяйки себе си, своята малка сфера, човек внася изменения в голямата сфера.

Анастасия: Е, по принцип да, човек, който съди за явленията на света в рамките на мисленето на жителя на триизмерното измерение, ще възприема това като придобиване на "божествен слух". Действително, знанията за четирите Същности са отразени във философското учение на буддизма, макар че, до известна степен в преукрасен вид, но въпреки това. Ако даже разгледаме упоменатите категории (ясновиждане, ясночуване, обладаване на свръхестествени способности, четене на чужди мисли, памет за минали животи), то се получава, всяка от тях указва на възможностите на конкретна Същност.

За това аз мога да съдя по практическия опит на нашата група. Например, когато ние усвоявахме медитативната техника на "тунелирането", в която беше задействана Задната същност, то фактически имахме възможността да узнаем за своето минало и

даже частично да "снемем" информация за миналите животи на своите субличности. Във философията на будизма под придобиване на "памет за минали животи" се подразбира "знание за своите минали раждания и памет за своите предишни временни състояния".

А относно възможностите на Лявата и Дясната същност, то ние в своето време имахме много добър нагледен пример — това е духовната работа на онази четворка ратници, които вие обучавахте на изкуството на война Хелиар. Ето, аз тогава и разбрах, как **контролът на човека над Лявата същност** разкрива в него такива способности, като знаене и четене на чужди мисли. До голяма степен, това не е само разкриване на тези способности, но и чувствено възприятие на структурите на тънкия свят, а също така осъществяване на влияние чрез тях. Аз нагледно видях как обуздаването на **Дясната същност** със строг контрол на своите мисли и с определени медитативни практики довежда до влияние на грубите структури на света, откриването на определени "свръхестествени" възможности, които, по същество, са страничен резултат, придобиван в хода на духовното развитие.

Но най-много ме поразиха духовната устойчивост на тази четворка: придобиването на отлични професионални навици не разклати техните духовни намерения, което, за съжаление, не може да се каже за някои хора, с които ми се наложи да работя в следващите групи. Имаше, разбира се, различни ситуации, в това число и поучителен опит от обучението. Например, две години упорита работа на моята група дадоха конкретни резултати. Но това също откри факта, че някои хора от групата, по същество, се оказаха не готови към откриването в себе си на такива феноменални възможности. Тяхното съзнание беше завзето от моментния успех,

чувство за собствена значимост и горделивост. Те започнаха тайно да мечтаят за свои перспективи, свързани с човешкия свят. Общо взето, тръгна отклоняване в посоката на Животинското начало. И главното, изгуби се искреността, желанието за достигане именно на духовната цел. Просто започна словесно прикриване с благородни намерения на фона на явни атаки от Животинското начало. Даже малък успех, по същество, провокираше загубата на техния контрол над Животинското начало. Но в това същото време това беше добър урок за онези, които умеят да осъзнават своите грешки и непоколебимо да се държат към духовната посока. Такъв опит дарява възможност впоследствие да се върви по духовния път по-зряло и осъзнато.

Ригден: Всъщност, преминавайки етапа на познаването на Дясната и Лявата същност, човек вместо контрол над тях, рискува сам да попадне под контрола на тези много умни Същности, съблазнил се от желанието да притежава невидима сила и власт над други хора. И като следствие, да се увлече по това, да пропилее целия си останал живот за достигане на временен резултат, загубвайки при това възможността за своето освобождение, изход от кръга на преражданията. Това е един вид капан за хората, колебаещи се в своя главен избор.

По този повод има една интересна притча за търсене на съкровища. "Веднъж един мъдрец преминавал покрай село и съобщил на хората, че на техния главен площад под земята са скрити несметни съкровища. Който ги намери, той не само ще придобие богатство, но вече никога няма да бъде същия. Хората се зарадвали на тази новина, имало дълги дебати и разговори, но в края на краищата, жителите решили всички заедно да изкопаят тези съкровища. Те се въоръжили с инструменти и започнали работа. Но минало известно време, а очаквания от тях

резултат от своя труд го нямало и ентузиазмът на жителите започнал да спада. Първи започнали да напускат разкопките онези, които много говорели, но се оказало, съвсем нищо не правели сами, за да намерят съкровищата, а само се опитвали да указват на другите как те да работят. След тях ги последвали хората, които тази тежка работа бързо ги уморила. Те решили, че тези съкровища не си струват такива усилия. Други хора, започнали да намират парчета керемиди, древни съдове и старинни монети. Те скривали тези свои находки от останалите, мислейки, че това е и истинското съкровище и също спешно напускали мястото на работата. Трети пък просто се наслаждавали на труда от търсенето, предполагайки, че в тази радост от търсенето е и придобиването на съкровищата, споменати от Мъдреца. Но минавало време, а около тях имало както по-рано само изобилие от камъни и мръсотия. Радостта им също пресъхнала и те захвърлили своите търсения, защото се оказали слаби духом.

Времето минавало, много от останалите хора започнали да се съмняват в успеха на търсенето и да мислят, че те са станали жертва на заблуди и измислици. Жителите започнали един по един да напускат мястото на търсене на съкровищата. И само онези немного, които били устремени към целта, настойчиво и упорито работели, най-накрая намерили своето съкровище. Но след това, когато те намерили съкровищата, никой повече не ги видял в това село. А онези жители, които участвали в търсенето на съкровищата, но не ги намерили, до края на своите дни били загрижени със самооправданието и обясненията на своята постъпка, защо тогава те не са останали заедно с всички. Та нали това е бил шанс да променят своя жалък живот към по-добро. Някои от тях посветили остатъка от своите дни на скитане в търсене на онзи Мъдрец, който им открил тази тайна, за да узнаят

как точно са изглеждали онези съкровища, къде се намират те сега и как могат да се овладеят."

Така че, съкровищата са духовното преобразуване на човека. Но за да го достигнеш, е необходимо да работиш упорито над себе си всеки ден. Не всички, прелъстили се от перспективата на пътя, стигат до неговия край, защото пътят предполага вътрешни изменения. Първи напускат пътя онези, които говорят много, но не правят нищо, за да преобразуват себе си. Следват ги онези, които търсят лесни победи. После от духовния път се отклоняват и онези, които се прелъстяват от откритите се у тях способности за удовлетворение на своята значимост в този свят. По-нататък — онези, които намират удоволствие в самия процес на търсене на смисъла на живота, но не разбират себе си и в резултат, не намират нищо. Отклоняват се от духовния път и онези, които се съмняват в себе си, в Мъдреца, открилия им духовната Истина, та и в самата Истина. Всички тези хора тълкуват духовния път така, както им е изгодно на тях в този материален свят. И само онзи, който върви с чистота и искреност на намеренията докрай, прилагайки упорство в своя духовен труд, преобразувайки себе си всеки ден, само той намира своите духовни съкровища, които дават възможност да отиде в друг свят. Смисълът на тази притча е такъв: често, следвайки по духовния път, хората търсят личен успех в този временен за тях свят вместо своите духовни съкровища, които им откриват пътя във Вечността.

Анастасия: Да, това е истината на живота, която е била актуална не само в древността, но и сега... Всеки прави своя избор.

Ригден: Така че, практиката — това е сериозно изпитание. Едно нещо е да четеш религиозни сказания и да мечтаеш за това, че ти ще станеш същия такъв

"духовен човек" като техните герои и съвършено друго нещо е реално да работиш над себе си всеки ден, да се занимаваш с духовни практики, да контролираш своите мисли. В трактатите на същия този буддизъм умението на човека да владее своите свръхестествени възможности го наричат притежаване на "чудесни сили". Също така там се казва иза това, че съвършеният човек може да влияе на света "чак до Небесата на Брахма" (седмото измерение) и че пътят на "Небесата на Брахма" започва с отричане от привързаността към *Шестте Свята* на Страстите на "колелото на битието". Например, в набора от буддистките свещени текстове "Трипитака" има много любопитна сутра "За плодовете на отшелничеството". Между другото, думата "сутра" в превод от санскрит буквално означава "нишка, на която са нанизани перли"; в древноиндийската литература така са наричали откъслечното изказване, а по-късно — набор от такива изказвания. Макар че, четейки набора от буддистки свещени текстове "Трипитака", в това число и сутрата "За плодовете на отшелничеството", трябва да се разбира, че в тях са записани не истинските думи на Будда, а неговото учение, дълго време предаващо се устно, а по-късно записано. При това при формирането на религията на буддизма там в продължение на векове са се внасяли изменения. С други думи, нужно е да се отчита, че това не е първична информация, а вече нейна интерпретация през вековете от много човешки умове. Ако човек не знае тънкостите на духовната работа, далече е от практическия медитативен опит, то естествено, че ръководейки се изключително от своето мировъзрение и от своите съображения по този въпрос той ще преразказва, трактува или превежда на други езици дадената информация, така да се каже, от позицията на обитател на триизмерния свят.

Така че, в тази сутра се упоменава за разговора на Будда с Аджатадату — царя на Магадхи (древна страна, някога разполагаща се в североизточна

Индия). Царят пита Будда за това, какъв е "видимия плод на отшелничеството", тоест, резултата от занимаването с духовни практики в този свят. Будда, пояснявайки му с *разбираеми за обикновения човек битови аллегории*, излага учението за Пътя, който преминава монаха, като човек, занимаващ се с духовно самоусъвършенстване с медитации, стремящ се да попадне в Нирвана. Също в тази сутра се казва, че монахът трябва да следва заповедите на нравственото поведение, разказва се за радостите от самоубуздаването, за резултатите от духовната работа над себе си. При това се подчертава, че резултатът от работата монахът разбира "с ума, намиращ се в самадхи, чист, ясен... послушен и събран, достигнал безпристрастност...". Състоянието "самадхи", в превод от санскрит, означава "събиране заедно", "съединение", "цялостност", "обединение". В индийската философия това състояние на просветление, висша хармония, се разглежда като крайната цел на медитативните практики. В буддизма "самадхи" се счита за последната степен от осмичния път, която съгласно тяхната философия трябва да доведе човека директно до Нирвана.

В тази сутра има и такова упоменаване: "Ето това мое тяло има форма, състои се от четири велики елемента...". Четирите велики елемента обикновено във философските разсъждения се трактуват като въздух, земя, вода и огън. Такива алегии, под които древните са подразбирали четирите основни Същности, често са се използвали в свещените писания, когато е ставало дума за самоусъвършенстването на човека и неговата невидима за окото енергийна структура. В 87 сутра "За плодовете на отшелничеството" се говори за проявлението на различни свръхвъзможности у човека, постигналия състоянието самадхи. Той, "... бидейки един, става многочислен, бидейки многочислен, става един; става видим за очите и

невидим; безпрепятствено преминава през стени, насипи, планини, като през въздух; прониква през земята, като през вода; върви по вода, като по земна твърд, не пропадайки; седейки с кръстосани крака, възнася се в небето, като крилата птица; Луната и Слънцето, макар да са силни и могъществени те, той ги усеща със своята длан; чак до небесата на Брахма той може да оказва въздействие с помощта на своето тяло. Тук не се има предвид физическото тяло. В тази сутра се споменава така нареченото от буддистите, "придобито (феноменално, мистично) тяло" (названието на санскрит при транскрипция с български букви е "нирманакая", тоест призрачно, преобразено, "тяло" на преживяванията). "От това свое тяло той твори друго тяло, имащо форма, състоящо се от разум, надарено с всички големи и малки части, незнаещо загуба в жизнените способности". При това даже по този въпрос у тях има объркване и се водят безкрайни философски спорове от теоретиците за това, какво всъщност означава това "феноменално тяло: тялото на трансформацията, друго състояние на съзнанието, физическото тяло на Будда, на Бодхисатвата, тялото на Илюзията, Проявата или "съвършения потенциал на ума във вид на физическа форма". Подобни разногласия свидетелстват за това, че хората са загубили същността на основните знания и съдят за тях само по останалите външни форми и то от човешкия ум.

А всъщност всичко е просто. Енергийното тяло, разположено в шестте измерения, при хората е приблизително еднакво — има формата на четиристранна пресечена пирамида с отделен връх. Само че повечето хора не го виждат и даже не знаят за неговото съществуване. Но това не означава, че то не влияе на техния живот, съдба и дейност. Както се говори сред народа, "докато черният дроб не боли, не си и спомняш за него, ако, разбира се, знаеш за съществуването му". Когато човек работи над себе

си, занимава се с духовни практики и се грижи всеки ден за освобождаването на своята Душа, неговата енергийна конструкция се преобразява, постепенно се трансформира в качествено друга структура, за която аз вече разказвах. А когато Личността се слива с Душата, се образува ново Духовно Същество, което вече не се нуждае от материална обвивка. С други думи, благодарение на това "жителят" на триизмерното измерение става "жител" на седемизмерното измерение.

Анастасия: От позицията на придобития духовен опит и разбирането на ключа на тези изконни Знания, които Вие дадохте, става просто смешно, за какво спорят всички тези хора-теоретици. Понякога "дискусиите", описани в техните трактати, напомнят за ситуацията с двамата студенти, които са назубрили различни теории и до прегракване спорят помежду си за същността на практическия процес на производството. Никой от тях обаче няма личен опит в работата върху него, тоест разбиране, какво всъщност е производство. На фона на такива философски спорове, разбира се, видимо се открояват тези автори, които не пустословят, а споделят със света своя духовен практически опит, вървейки по духовния път, макар даже някъде интуитивно, но във върнатата посока. Знаеш за това, защото го има собствения практически опит. Та нали, придобиването на собствен практически опит помага да се прочувстват и, както се казва, без излишни думи да се разберат тези действително мъдри хора, които са оставили своите записи през вековете, реално занимавайки се с работа над себе си в процеса на преминаване на своя духовен път.

Ригден: Безусловно, по този въпрос няма граници и разделения, време и материално пространство. Тук присъства цялостност и духовно разбиране, така да се каже, единение с Истината... Така че, в различните

религии на Индия в една или друга форма са се съхранили упоменавания, че в процеса на своето духовно развитие, човек придобива определени "чудесни сили" (буддизъм) или сили "сиддхи" (индийска йога; древноиндийската дума "siddha" означава "съвършен"). Понятието сиддхи също го има и в джайнизма и в митологията на индуизма в качеството си на название на митични полубожествени същества, обладаващи свръхестествени магически способности и обитаващи въздушното пространство. Съгласно древноиндийските пурани (в превод от санскрит "purana" — "древен", "билина" (народна епическа песен за юнаците), в които се описват космологичните митове за Вселената и са изложени индуистки философски възгледи, полубожествените сиддхи притежават следните свръхестествени свойства. Те могат да стават пределно леки или тежки, безкрайно малки или големи; мигновено да се преместват във всяка точка на пространството; да достигат желаното чрез силата на мисълта; да подчиняват на "своята воля" предмети и време; да постигат върховна власт над света. Но митологията — това са просто закамуфлирани сакрални знания за човека и света.

Анастасия: Тоест, всъщност, това са отгласи от предишните знания за усвояването от човека на практиките за управление на своите четири Същности.

Ригден: Съвършено вярно, при това вече в сериозна обработка от различни религии. Всъщност в духовната практика тези свръхестествени "чудесни сили" се явяват, може да се каже, страничен ефект, когато човек се обучава да контролира своите Дясна и Лева същности. Именно работата на тези Същности в определен, да кажем така, режим на съзнанието, и проявява в човека тези свръхспособности. В тези същите буддистки трактати са се съхранили

упоменавания, че само по себе си притежаването на тези сили ("сиддхи") не е вредоносно, всичко се основава на човешкия избор, на неговото желание. Също така в трактатите се казва, че още Будда предупреждавал, че монахът в процеса на "дисоцииране на себе си" се пазил да не се поддаде на различен вид изкушения. Първо, избягвал е да демонстрира тези "чудесни сили" на хора, непосветени в тези дела, за да не предизвика смут в умовете на невярващите. Второ и най-главно, пазел се от изкушението да промени своята изначална цел — изходът в Нирвана (във Вечността) на пусти човешки желания: жажда за власт, "магическо овладяване на света", удовлетворяване на всякакви материални желания и потребности, а също и силно желание за контрол и обладаване на каквото и да било, възможност да се използват тези невидими сили за егоистични цели и да насочва събитията в изгодно за себе си русло. С други думи, Будда предпазвал вървящите по духовния път хора от всяко използване на тези "чудесни сили" за користни цели. Иначе човек ще се отклони от духовния път, така и няма да извърши главното в своя живот — вътрешното преображение, съединението с Абсолюта, със света на Душата.

Защо Будда акцентирал внимание върху този въпрос? Будда имал група ученици, която усвоявала, говорейки на техния език "Високото Изкуство" или по нашему — Хелиарството. А това е тежък път на духовно развитие и той далеч не е предназначен за всички. Това е, образно казано, както в разучаването: там взимат не всички желаещи, а изключително по лични качества, способности и вече имащи професионални умения. Но за тази група на Будда са знаели и други хора, както се казва, желаещи, но не участващи. Подражатели, изкривяващи знанията, винаги е имало в изобилие. Трябва да се отбележи, че във времената на Будда много хора, така както

и сега, са били увлечени по магията, по различни мистични изкуства на тайнознанието, заради своето егоистично желание да имат невидима власт над хората. Но едно е да притежаваш свръхестествени възможности заради егоистични цели и горделивост, и друго да използваш тези възможности в служение на духовния свят. Така че Будда предупреждавал учениците си, че преминавайки етапите на вътрешно преображение, е нужно твърдо да се придържат към своята главна духовна цел, като единствен смисъл на съществуването на човека — духовното освобождение, тоест изходът в Нирвана. В противен случай, може да се изпадне в илюзия, погрешно да се приеме временното за вечното.

Анастасия: Да, в древна Индия е била доста популярна темата за придобиване от човека на различни свръхестествени възможности по един или друг начин. Това, може да се каже, е бил пиар-ход за популяризиране на различни религии. Например, освен религията на буддизма, това го има и в езотеричните дашани (учения) на древноиндийската философия, където става дума за йогически методи за постигане на "истинното знание" чрез придобиването от човека на "божествени способности" по пътя на духовните практики. По-специално, в езотеричните школи досега се използва такова понятие като "шакти" в качеството си на обозначение на сили, които могат да бъдат придобити на различни етапи от практиката. Например, Джняна-Шакти — сили, свързани със свойствата на ясновидството, ясночуването, телепатията; Крия-Шакти — с материализацията, способността за изцеляване или нанасяне на вреда със силата на мисълта; Ичча-Шакти — проявата на силата на волята, самоуправлението, водещо до развитие на свръхестествени възможности на тялото, способности да се извършват астрални пътешествия; Мантра-Шакти — сили, свързани с космическите ритми, влиянието върху природата.

Ригден: Съвършено вярно. "Шакти", в превод от санскрит, означава "мощ, сила". В древноиндийските предания, както аз вече казвах, "шакти" се споменава като първична, божествена, творяща сила на женското начало в мащабите на Вселената (Ади-Шакти), а в духовните практики — като сили, надарени с функциите на Алат и четирите Същности на човека. В религиозните легенди тази творяща сила е представена във вид на богини, които се явяват съпруги на Брахма, Вишну и Шива, а също аспект във всеки и на всеки бог. Любопитно е споменаването за това, че тази сила (шакти) се разклонява на по-малки сили, представени с особени знаци върху венчелистчетата на лотосите, в които "самолично" живеят не само богове, но и богини. За несведущия човек тези сведения изглеждат като обикновено религиозно сказание. А ето знаещият човек прекрасно разбира за какво иде реч, какви знания се излагат за макрокосмоса и човека. Както аз вече казвах, древните хора, особено на Изтока, алегорично са сравнявали енергийната структура на човека с лотосово цвете, където всяко условно "венчелистче" — това е една от Същностите на човека, която има свой знак, живее свой живот и е отговорна за връзката с едно или друго измерение. Знаейки този знак, може да се контактува директно с дадената конкретна Същност.

Анастасия: Да, в много религии има отгласи от тези знания, само че са ги видели в такава материална философия, че на несведущ човек му е трудно не само да отдели, а даже да разбере къде са духовните зърна, а къде са материалните примеси от човешкия ум, или подмените от Животинския разум... Между другото, спомних си, че в китайския даосизъм тялото на човека също го разглеждат като микрокосмос, населен от различни божества. Макар че, те по свой начин си представят този процес, който в тяхното разбиране е свързан с физическото тяло и неговите органи.

И въпреки това на последователите на даосизма се препоръчва да водят праведен живот, да извършват добри постъпки, уж за това, за да предразположат към себе си дадените духове на "тялото" на човека.

Ригден: Тези знания даосизмът ги е наследил още от древния китайски шаманизъм, където е съществувала представата за множеството души на човека (включително животинската душа — "по", духовната — "хун"), които тялото е свързвало заедно. Но тук има съществена разлика и подмяна в понятията още от онези времена. Работата е там, че да предразположиш духовете към себе си или да се договориш с тях — това е означавало, всъщност, да сключиш сделка с Животинския разум, който благодарение на този условен договор е давал възможност на човека да осъществява каквито и да е магически действия в рамките на шестте измерения. Човекът (шаман) наивно предполагал, че духовете му служат, всъщност той е служил като проводник на Животинския разум и тези духове във всеки един момент са могли да променят своето отношение към него. С други думи, има съществена разлика: да предразположиш към себе си духовете (в това число и своите странични Същности), за да притежаваш свръхестествени възможности в материалния свят в своя временен живот, или да се научиш сам да управляваш своите Същности, да придобиеш цялостност и да постигнеш духовно освобождение, Вечност.

В религията на даосизма, както и в религията на будизма, на последователя също му се вменява задължението да се занимава с радикална трансформация на своето тяло и съзнание, да използва медитациите в качеството си на инструмент за опознаване. В даосизма също се акцентира внимание, че човека, благодарение на такава трансформация по пътя към постигане на "безсмъртие", съгласно тяхното

религиозно учение, придобива свръхестествени сили и способности. Например, той може да става невидим, да се пренася в пространството, да се намира едновременно в различни места, да свива времето и така нататък.

Но какво искам да кажа аз по този повод. Действително, в много религиозни концепции се споменава за това, че последователят в крайна сметка, вървейки по предложения религиозен път, може да се научи да владее едни или други свръхестествени способности. Много хора това ги привлича именно от страната на Животинското начало, при това повече, отколкото духовните зърна. Но какво е печалното, мнозина губят целия си живот за постигане на тази цел (придобиване на свръхестествени способности), изразходвайки своите сили напразно. Но да владееш свръхестествени способности — това още не е върха на съвършенството. Има древна мъдрост: **"Когато човек не знае в своята душа Бога, той е готов да повярва в каквото и да е"**.

Да се научиш на каквито и да е свръхестествени възможности — това не означава да постигнеш духовно освобождение. Та нали, това го могат и хора, занимаващи се, например, с черна магия, тоест онези, които се явяват проводници на Животинския разум. Но какъв е резултатът? Да станеш после субличност и да се подложиш на още по-големи мъчения? Та нали, за всичко сторено както във видимия, така и в невидимия свят, ще се наложи да отговаряш двойно. Развитието на свръхестествени възможности е оправдано само тогава, когато самият човек не обръща особено внимание на този процес, когато той е съсредоточен върху своя духовен път и духовно освобождение, и при това още взима на себе си задължения, да кажем така, да носи отговорността на "воин на светлината" от Духовния свят. Но това е пътят на единици. А основно на хората не им е

нужно да се съсредоточават върху обладаването на свръхестествени възможности. За хората главното в живота им — това е съсредоточаването на своите сили върху духовното освобождение, а значи, върху духовната работа над себе си всеки ден. Това е главното! Не пред хората е нужно да доказваш, че ти в нещо си по-добър от другите, а пред Бога, че ти си достоен да бъдеш приет в духовния свят, че ти си достоен своята Личност да пребивава във Вечността като зряло Духовно Същество.

Анастасия: Да, много религии също указват на това, че тези възможности се откриват на последния етап на постигането на Истината, когато, получава се, те вече по принцип не са нужни за земните цели.

Ригден: Съвършено вярно. Та нали, когато се случва сливане на Личността с Душата и за човека става достъпно седмото измерение, той вече със съзнанието си живее в него и пребивава в духовния свят. У него изчезва какъвто и да е интерес към триизмерния свят, защото всичко най-интересно той започва да познава в духовния свят. Въобще, целият духовен път на човека — това е пътят на неговите вътрешни осъзнати промени, на кардиналното преобразуване на себе си. Когато Личността започва своя път, тя още не разбира много и върви по него интуитивно. Всеки се натъква на своите препятствия и в процеса на духовното движение се учи да ги преодолява. Познавайки себе си, човек започва да разбира невидимата страна на своя живот, безконтролната досега дейност на своите Същности, които са зараждали в живота му не най-добрите събития. Така Личността осъзнава корена на своите страдания. Когато човек започва да разбира повече, отколкото е изгодно на неговото Животинско начало, той игнорира потребностите на своето егоистично съществуване и създава навик за ежеминутна готовност да отблъсне неговите атаки. С течение на времето тази работа над себе си донася

духовни плодове. Неслучайно е казано, "опазена от теб мисъл довежда към щастие".

Личният избор играе голяма роля в живота на човека. В мислите винаги доминира това, към което Личността е неравнодушна. Човек трябва по-често да следи ситуацията в себе си, за какво мисли той и да се пита какво избира тук и сега: страданията на този свят или Вечността за себе си и своята Душа? Та нали, най-главното в живота — това е спасението на своята Душа. Спасявайки своята Душа, човек спасява и себе си. Животът, даже и най-дългия, свършва много бързо и той свършва внезапно. Всяко негово мигновение в материалния свят безпощадно поглъща времето. Между другото, на санскрит "ад" (транскрипция с руски букви) означава "да ядеш, да гълташ, да поглъщаш" или, говорейки на древен руски език — "да плюскаш". Този материален свят се считал от древните хора точно за онова място, което сегашните религии наричат ад и се изобразявал във вид на чудовище, което поглъща хората, техните съдби и Души. Но ако човек денонощно копнее да спаси своята Душа, всеки ден работи над себе си, то това му дава шанс да излезе завинаги отвъд пределите на материалния свят, отвъд пределите на страданията и постоянните прераждания.

За това, за да спасиш своята Душа, трябва да живееш с това желание. Това трябва да бъде единственото главенстващо възжеление на човека в живота му, независимо от обстоятелствата на съдбата. Но човек, като правило, даже заставайки на духовния път, върви по него с товар от множество банални, земни желания, сред съблазните на които му е трудно да задържи това единствено желание, излизащо от Духовното начало. Ето защо въпросите му често се изливат от ума.

Има добра притча по този повод. "Един млад човек дошъл при Мъдрец, който седял в поза лотос на

брега на реката. Той решил да му засвидетелства почитанието си, да покаже с целия си вид и ум, че е готов да стане негов ученик. Юношата сметнал за необходимо да му зададе въпрос, на който, по неговото мнение Мъдрецът обезателно ще отговори и с това ще му обърне своето внимание. Младият човек го попитал: "Какво да направя за това, да стана Мъдър и да спася своята Душа?" Но въпреки очакванията му, Мъдрецът нищо не отговорил, точно както и на останалите хора, които почти цял ден идвали при него, задавали своите въпроси, оплаквали се от проблемите или просто изразявали уважението си към него. Младият човек решил да прояви упорство и всеки път, когато някой питал нещо Мъдреца, той отново повтарял важния си въпрос. Но Мъдрецът както и преди запазвал мълчание.

Случило се така, че привечер до Мъдреца, седящ в поза лотос, се приближил бедняк с тежък товар и попитал по кой път трябва да върви, за да стигне до най-близкия град. Мъдрецът бързо се изправил, метнал товара на бедняка върху себе си, извел го на пътя, показал посоката и обяснил подробно как да стигне до града. След това той се върнал и отново седнал в медитация. Младият човек бил толкова изненадан от случилото се, че в отчаяние започнал да разпитва Мъдреца: "Как така? Защо вие отговорихте на този човек на неговия светски въпрос и му отделихте толкова време, а аз цял ден Ви задавам по-важен въпрос за спасението на Душата и вие нищо не ми отговорихте?"

Мъдрецът станал и с жест поканил юношата да го последва в посока към реката. Той влязъл във водата. Младият човек неохотно го последвал, въпреки че водата била студена, а вятърът пронизващ. Мъдрецът влязъл на достатъчна дълбочина. Той се обърнал към юношата и неочаквано го хванал за раменете. А след това бързо потопил момъка във водата с главата,

въпреки отчаяните опити на последния да се измъкне от здравите му ръце. Най-накрая Мъдрецът пуснал младия човек и той, набързо изплувал, започнал жадно да диша и никак не можел да се насити на въздух. Мъдрецът пък спокойно попитал: "Когато ти беше под водата, какво най-много желаеше в живота си?" Онзи без колебание казал на един дъх: "Въздух! Аз исках само въздух!" Мъдрецът уточнил: "Само въздух ли? Но може би ти си предпочел в онзи момент вместо него да имаш богатство, слава, удоволствия, значимост сред хората и власт над тях?" Юношата почти изкрещял: "Какво?! Аз жадувах само въздух и мислех само за въздух! Без него щях да загина!" Мъдрецът доволно кимнал и му отговорил: "Така че, за това, да станеш Мъдър, ти трябва също толкова силно да желаеш да спасиш своята Душа, както току-що желаеше въздух, за да спасиш своя живот! Това трябва да бъде твоята единствена цел, за която ти трябва да се бориш в своя живот. Това трябва да бъде твоя единствен стремеж и денем, и нощем. Ако ти работиш над себе си заради спасението на Душата си със същия плам, както се бореше под водата за живота си, ти обезателно ще станеш Мъдър и ще се Спасиш!" Казвайки тези думи, той започнал да излиза от водата, в която останал да стои прозрелият от думите на Мъдреца млад човек, незабелязващ вече нито студа, нито пронизващия вятър. Мъдрецът пък, стигайки до брега, се огледал и казал: "А на светския човек с товара аз помогнах само, защото днес той беше единственият от всички, който действително търсеше именно това, за което питаше".

Анастасия: Забележителна притча, много точно характеризира както тайните желания на много хора, само мечтаещи за духовния път, така и състоянието на човека, който действително желае и прави много за своето духовно спасение.

Ригден: Пътят към постигане на вътрешната Свобода винаги започва с първата стъпка. На началните

етапи на познанието в човека действително присъстват множество банални, земни желания, сред съблазните на които, нямайки практически духовен опит, му е трудно да задържи това единствено желание, изхождащо от Духовното начало. Грешката на мнозина е в това, че на първите етапи те даже не забелязват, че се отнасят към духовното не като към своя основен път, а като към някакво допълнение в своя живот, който в някакъв смисъл вече се е наредил според навиците, определени шаблони на мислене и така нататък. Разликата в това е голяма: едно нещо е реално да променяш себе си и своите навици, друго нещо е, не променяйки себе си, да желает да придобиеш с помощта на тези знания по-голяма значимост в този свят.

Когато човек не знае за своето духовно, той всеки ден, капка по капка се изпълва като стомна, със зли мисли, пагубни чувства и празни желания. В резултат тази маса от материална "мръсотия" предопределя неговата по-нататъшна съдба. Когато пък човек върви по духовния път, той следи, образно казано, за чистотата на своите мисли-капки, с които той напълва своето съзнание всеки ден, отделяйки им внимание и потвърждавайки своя избор. С времето неговото съзнание придобива навик да се концентрира само върху добри мисли и чувства. Личността става подобна на младо зелено стръкче при изгрев, което събира животворни за себе си кристално чисти капчици роса, подхранващи го с влага и стимулиращи бързия му растеж, което му позволява впоследствие да стане независимо, самостоятелно растение.

Ежедневната работа над себе си позволява да придобиеш духовен опит в невидимия свят, който дава разбиране за твоето минало, например, защо са възниквали състояния на депресия, недоволство от живота и така нататък. Става понятно, защо желает да бъде по-добър, човек в същото това

време изпитва почти животински страх по всякакъв повод, заплашващ да промени обичайния му начин на живот. Човек спомощта на духовните инструменти се обучава да контролира мислите и да управлява своите основни четири Същности. Развивайки се духовно, той започва да разбира чрез дълбочинните чувства видимия и невидимия свят вече не от позицията на своя разум, ограничен в материята, а от позицията на духовното, интуитивно знание, което обхваща най-широк спектър от информация за света и позволява да поддържа постоянна връзка с Душата — портала в света на Бога. Намеренията на човека в постигането на духовния път стават, като здрава скала, която не може да бъде изместена от ветровете на съмненията.

Анастасия: Да, ежедневната практика помага да разпознаеш себе си и да се коригираш в процеса на своя духовен път. Ако се задоволяваш само с теорията, това е все едно да тъпчеш на място, изпускайки ценно жизнено време. Както са казвали древните, летящият нагоре към духовните върхове изпреварва вървящия по пътя. Вървящият изпреварва онзи, който пълзи по пътя на познанието. А пълзящият изпреварва онзи, който и съвсем стои на място. Да направиш първата стъпка, значи да започнеш движение напред към постигане на себе си.

Ригден: Съвършено вярно. Най-първите стъпки в духовната посока са описани в твоите предишни книги. И преди да разкажа на читателите следващия етап от по-задълбочена работа над себе си, какъвто се явява медитацията "Пирамида", в началото следва да се разкаже за простата, но полезна медитация за познаването на своите четири Същности. При различните народи в различни времена тя се е наричала по различен начин. Например, в древни времена при славяните, още много преди появата на християнството и внедряването на дадената религия

в съзнанието и на този народ, тя се е наричала "Четверик" и е била една от базовите първоначални практики в процеса на самоусъвършенстване на духовния път на човека...

Анастасия: Вие имате предвид медитация върху осъзнатото възприемане на своите четири Същности?! Това действително е много ефективна медитация, която е насочена на познаване на самия себе си, разкриване на особеностите на ежедневната работа на своите Същности, тяхното влияние върху съзнанието чрез мисли и емоционални състояния.

Ригден: Тази проста медитация по същество, се явява първата стъпка към осъзнато запознаване със своите Същности. Усвоявайки я, човек се учи не само да регулира емоционалните си състояния, но и да разбира истинната причина за тяхното възникване. Нали, като правило, в обичайния живот човек не забелязва и не проследява, защо изведнъж като вълна го обземат различни променливи, като времето, настроеня и емоции: ту злост, ту агресия или хитрост надделява заедно с егоизма, ту напада страх, ту неочаквано изплуват спомени от миналото със своята тежест от негатив и така нататък. В най-добрия случай човекът идентифицира тези състояния в себе си като явна проява на Животинското начало, което вече напълно е завладяло съзнанието. Той започва да страда от този порочен кръг от мисли и емоции, в това същото време усилвайки ги с вниманието си. С други думи, човек не проследява първичната провокация от страна на страничните Същности. А дадената медитация способства придобиването на навици, които позволяват не само да проследи този процес, но и да го спре навреме, тоест да го прекрати още преди това състояние да погълне напълно човека. Така че тази медитация е не само много ефективна, но, което е не маловажно, особено за начинаещите, е лесна за усвояване, тъй като е близка до психотехниката.

Целта на дадената медитация е: да се научиш да разбираш моментите на активация на всяка от четирите Същности, да ги прочувстваш, да разкриеш емоционалните изблици, съпътстващи тази активация, а също така да разбереш характера на проявата на едни или други мисли, породени от този процес, влияещи впоследствие на промяната на настроението.

Медитацията се изпълнява в изправено положение. Медитирацията си представя, че стои в центъра на основата на неголяма четиристранна пирамида, тоест намира се в средния център на пространството, разделено от типа скосен кръст, всяка част на който, по същество, ще представлява поле на една от четирите Същности. Ще направя някои уточнения. Квадратната основа на пирамидата е условно разделена с диагонали, тоест във видна буквата "х", със скосен кръст, на четири равни части. Медитирацията се намира в центъра на пресичането на линиите на кръста, който условно разделя пространството около човека на четири обемни части. С една дума, отпред, отзад, а също така и отстрани от медитирацията се намират сякаш триъгълни пространства. Ето приблизително така ще изглеждат в разбирането на човека тези полета на четирите Същности...

Сега ще уточня за местонахождението на центъра на всяка Същност. Ориентировъчно на разстояние малко по-далеч от протегнатата в хоризонтална посока ръка във всяка от четирите страни се разполагат центровете на дадените Същности в тези триъгълни пространства. Енергийният център на всяка Същност условно представлява своеобразно съгъстяване, да кажем така, по форма наподобяваща топка или неголямо кълбо, а по консистенция, образно казано, нещо като газова планета. Неголямо кълбо — това е символично представяне на центъра на всяка Същност за по-добро усвояване и простота

на разбирането на дадената медитация. Това всъщност е сложна структура. Такова образно сравнение с кълбото е подобно на възприемането на структурата на човека в първото измерение, когато тя изглежда като точка. Но от висшите измерения структурата на човека вече се възприема в цялата си многомерност като сложна енергийна конструкция. Така и центровете на тези Същности: те условно само за разбирането на жителя на триизмерното измерение са кълба.

И така, *успокояваме мислите, емоциите, потапяме се в медитативно състояние. Дишането е нормално и спокойно. Отваряме чакраните на ръцете, които се намират в центъра на дланите. Правим вдишване, пускайки енергията "ци" (енергията на въздуха) през чакраните на дланите и я вдигаме по ръцете до нивото на раменете. При издишване — провеждаме енергията "ци" (въздуха) от раменете надолу по страничните меридиани (ориентировъчно по страните на тялото) и съединяваме двата потока в чакрана "Хара" (намираш се примерно на три пръста по-ниско от пъпа), напълвайки с тази енергия долната част на корема, сякаш чаша с вода. После, след напълването (у някого е мислено представяне на първите етапи, у някого до усещане на лека тежест в долната част на корема) преместваме натрупаната енергия от долната част на корема по гръбначния стълб в главата, по-специално, в хипоталамичната област на междинния мозък ("древните структури" на главния мозък, разположени практически в центъра на главата). Ето това място (центъра на главата) и ще бъде своеобразен среден център, където медитацията постоянно ще се "връща" в тази медитация.*

Анастасия: Тук още ми се иска да спомена два интересни момента, за които вие някога ни разказвахте. Първо, неслучайно напълването на

чакрана "Хара" често го асоциират с напълването на чаша с вода. Думата "Хара" в превод от японски означава "корем". А по-ранната санскритска дума "hara", както вие казахте, в древноиндийските трактати се е представяла в качеството на едно от имената на най-висшата съзидателна сила на женското начало — богинята Шакти. Водата и чашата в контекста на съкровенията знания за човека са имали иносказателен смисъл, указващ на действащите в духовните практики сили и процеси. Второ, относно непосредствено дадената медитация. Вие тогава акцентирахте нашето внимание, че медитацията само в началото се концентрира върху дишането, като привичен за него повседневен процес, до напълването с енергия на долната част на корема. После просто премества вниманието си върху движението на енергията по гръбначния стълб и проследяването на по-нататъшния процес на медитация, а дишането вече върви естествено, автоматично. В своето време тези уточнения ми помогнаха в разбирането на първите стъпки, свързани с усвояването на тази медитация.

Ригден: Правилно. В медитацията дишането трябва да бъде спокойно, естествено, а цялото внимание да е съсредоточено на случващите се в дадения момент процеси... И така, в началото всички чувства, естествено, както във всяка друга медитация, се намират в уравновесено състояние, в състояние на покой. Съответно, всичките четири Същности на човека също ще пребивават в "неутрално" невъзбудено състояние. Медитацията ги усеща сякаш едновременно. Центровете на Същностите, са като големи топки, слънчица, планетки и тем подобни, на когото както му е удобно в началото всичко това образно да си представя. С течение на времето, наработвайки дадената медитация, човек ще се научи да чувства тяхната работа по вътрешните си усещания. А придобивайки съответстващия свой

опит, у него ще отпадне необходимостта от тези образни представи. Там вече ще започне друг етап от работата на самопознанието.

Анастасия: Да, аз забелязах такава особеност, изхождайки от своя начален опит в усвояването на духовните практики: когато за първи път слушаш как да изпълняваш нова медитация, възникват "хиляди въпроси" от ума как именно да я правиш. Сега аз разбирам, защо вие през цялото време давате такива разнообразни асоциативни сравнения и уточнения при обясняването на нова медитация. Това са разяснения за ума, за това, да може материалният мозък отначало да разбере поне нещо, просто да изясни общата схема на медитацията. Тоест, това е опит да се обясни на човека (съзнанието на когото в дадения момент работи в режим на възприемане на триизмерността) онези явления, които ще се случват в медитацията, когато неговото съзнание ще се превключи в режим на работа на възприемане на други измерения, по-точно части от неговата конструкция, намиращи се в други измерения. Та нали, когато изпълняваш самата медитация, оказва се, всичко е много просто и ясно, защото я правиш с дълбочинни чувства, та още и в изменено състояние на съзнанието, когато имаш разширено възприятие на света и е изключен типичният самоанализ на жителя на триизмерното измерение.

Ригден: Безусловно, всички измерения са взаимосвързани и оказват влияние едно на друго, в това число това касае и шестте измерения, в които се намира "многослойната" енергийна конструкция на човека. За разбиране на явленията, които се случват в измеренията над третото, са необходими медитативен опит и реални изменения на човека, да кажем така, поне в базовия му мироглед и ежедневната работа над себе си. Само тогава той ще може да осъзнае какво в действителност представлява той, какво е това светът

и какви тайни крие в себе си. Когато човек получи собствен опит, няма да са му нужни "хиляди думи" или различни пояснения за ума, достатъчен ще му е намек за проявлението на това или онова явление, за да го идентифицира и да разбере какво се случва и как.

Между другото, ще отбележа още една информация в качеството на храна за ума по повод на структурите на мозъка, които се задействат в дадената медитация. Междинният мозък се явява своеобразен колектор на всички видове чувствителност. Той участва непосредствено в процесите на регулиране на паметта, съня, инстинктивното поведение, психическите реакции, в корекцията на различни видове чувствителност и така нататък. Какво представлява сама по себе си същата тази подхълмова област на междинния мозък — хипоталамуса, който тежи само около 5 грама? В хипоталамуса са разположени най-важните центрове на вегетативната нервна система. Като цяло, непосредствено в него се осъществява координацията на функциите на симпатиковите и парасимпатиковите центрове на вегетативната нервна система, на които, може да се каже, се държи целия организъм. Хипоталамусът управлява основните процеси на хомеостазата, тоест поддържа динамичното равновесие на вътрешната среда при промяна на външните условия посредством координирани реакции. Още повече, в продълговатия мозък, в това число е разположен и център на главния нерв на парасимпатиковата нервна система, най-дългият от черепните нерви — блуждаещият нерв (*pervus vagus*), разклоненията на който участват и в образуването на *слънчевия сплит*.

Но да се върнем към медитацията... *Именно от центъра на мозъка (условния срединен център), от посочената по-горе хипоталамусна област на междинния мозък, по-нататък през определени*

точки на главата медитирацията последователно провежда енергията (която той е натрупал в "Хара" и е преместил през гръбначния стълб в главния мозък) до центъра на всяка Същност. По този начин човек изкуствено активира своите Същности, пораждайки така в себе си различни първични емоционални изблици и при това ги изучава. **Задачата на медитацията:** да се научи да разпознава работата на всяка една от своите Същности, резултатът от която се проявява в обичайния живот във вид на определени емоционални изблици и мисли. Да разгледаме по-подробно процеса на взаимодействие на човека с всяка от своите основни Същности по време на медитация.

Отначало медитацията работи с Дясната Същност. По време на изпълнение на медитацията енергията "ци" върви от хипоталамусната област на междинния мозък през дясното бадемовидно тяло, разположено в дълбочината на темпоралния лоб на главния мозък. След това през точката, разположена над дясното ухо, енергията постъпва непосредствено в кълбовидния център на Дясната Същност.

За онези, които не знаят строежа на главния си мозък, ще отбележа, че в мозъка на човека се намират две бадемовидни тела, разположени от дясната и лявата страна. Това е много интересна субкортикална мозъчна структура, която е свързана с формирането на различни видове емоции.

Анастасия: Да, на днешен ден на науката вече ѝ е известно, че бадемовидните тела отговарят за способността да се разчита информация от лицата на околните хора. По този начин човек подсъзнателно разбира как се чувстват тези хора в дадения момент. Но самият механизъм за разчитане на информация на учените засега не им е напълно ясен.

Ригден: Понятно е, нали това разчитане, както и много други функции на бадемовидните тела, е свързано с работата на страничните Същности на човека в неговата енергийна конструкция. Във физическото тяло функциите на бадемовидните тела са свързани с вегетативните емоционални реакции, осигуряването на отбранително поведение и мотивацията за условно-рефлекторно поведение. При това на днешен ден вече е научно установен факт, че увреждането на бадемовидното тяло може да доведе до частично изчезване на структурите, отговорни за яростта, агресията, а също така за паметта за опасност. С други думи, това може да доведе до частично изчезване на страха у човека, което по този начин ще го изложи на постоянна опасност, която той няма да осъзнава. В медицината даже е имало опити за лечение на страхове и неконтролирани изблици на агресия чрез хирургично разрушаване на бадемовидното тяло. Иска ми се да отбележа, че не винаги целта оправдава средствата за постигането ѝ. Победата над самия себе си е много по-важна от всякакво хирургическо вмешателство. Още повече, че човек така или иначе няма да се избави от всички свои страхове и прояви на Животинското начало. Въобще в човешкия организъм, до голяма степен, няма "излишни детайли", така че не си струва да се премахва нещо от него без остра необходимост от това.

И още няколко думи за точката над ухото. В тази област също има структури (енергийно свързани с конструкцията на човека), които участват в процеса на възприятие от човека, намиращ се в изменено състояние на съзнанието, на пространствени отношения... да кажем по-точно, неговите ориентации в пространства от различни измерения. Четирите Същности също са задействани в този процес. Въпреки че тук присъства определен феномен. За тези Същности не съществува пространство и време

в такъв вид, в какъвто ги възприема жителят на триизмерното измерение. Но именно благодарение на работата на Същностите, у човека и се заражда интуитивно точно усещане за ориентация във времето и пространството.

Разбира се, по-рано хората не са знаели такива подробности за връзката на енергийната структура на човека с физическите структури на мозъка. И въпреки това онези, които практикували дадената медитация в древни времена, са я изпълнявали не по-малко успешно. Древните хора просто са си представяли, че "диханието на вятъра" на дадения етап от медитацията преминавало отначало през центъра на главата, после през нейните външни точки до конкретни места в пространството, благодарение на което там се извършвали определени действия. Например, в древноруските духовни практики този процес са си го представяли като развъртане на вихър, като контакт с владиците на четирите ветрове, които са ги надарявали с *характеристики на четирите годишни времена: зимно, лятно, есенно и пролетно (последния, надарен с характеристиките на Предната Същност, най-много се почитал при древните славяни).*

Анастасия: Вие казвате това в смисъл, че човек не е задължително да знае детайлно устройството на главния мозък за това, да изпълни качествено тази медитация?

Ригден: Да, но за общото интелектуално развитие тези знания са полезни... Впоследствие опитът от практикуването на дадената медитация може просто да се прилага в ежедневието, проследявайки в себе си началните процеси на зараждане на негативните мисли, емоции и съответно, навреме да се предотвратява тяхното нежелателно развитие. Този процес на работа над себе си с течение на

времето става като навик, например като същото това ходене. Нали отначало човек се учи да поддържа равновесие, след това да придвижва краката си, а после този процес влиза в ежедневния навик. В резултат, човек вече не обръща внимание на това, как се премества в пространството. Той просто ползва готовия резултат от по-ранния си труд за изпълнението на някакви ежедневни задачи. Така и с опита от практикуването на дадената медитация. Контролирайки зараждането или изблика на своите емоционални състояния всеки ден, човек запазва неизразходвани вниманието и жизнените си сили за изпълнение на по-важните духовни задачи. А извън този контрол, той обикновено неосъзнато разпилява тези свои сили за програмите и волята на Животинския разум, позволявайки на отрицателните мисли и емоции да доминират в съзнанието му.

И така, как се случва вътрешната работа с центъра на Дясната същност. Обикновено човек в ежедневния си живот не забелязва как се активира която и да е от неговите Същности, но затова пък добре усеща резултата от този процес. Когато страничните Същности започват да работят, настроението на човека може неочаквано да се промени, при това без видими за това причини. Човек изведнъж изпада в униние, или от никъде го обзема чувство на страх, разочарование, тъга, апатия или, обратното, агресия, започват да изплуват отдавнашни обиди и така нататък. Защо се случва това? Защото се активират страничните Същности, в дадения случай — Дясната. По-нататък Същността провокира образуването на съответстващите на този емоционален изблик мисли, и завладява с тях вниманието на човека. Като изкусен манипулатор, го хваща в състояние на повишена възприемчивост, така да се каже, "предлагайки" му избор от различни варианти на мисли, но в една и съща емоционална тоналност.

С други думи, когато в човека доминира Животинското начало, то страничните Същности в своя обичаен режим на работа провокират Личността към по-добри емоционални изблици. А какво означават такива изблици за мозъка? Това е същият този код, активиращ определени блокове на паметта, които съхраняват получения някога опит на подобни мислени преживявания, емоции и състояния. Отворили тези "складове" на паметта, захванали вниманието на човека със съдържанието им, страничните Същности, по този начин, го въвеждат в негативно състояние. По-нататък се случва процес на усилване на настроението в това русло, сякаш зацикляне на едни и същи мисли.

В резултат самият човек, със своя избор на прилагане на силата на вниманието, губи жизнената си енергия на мисли от Животинското начало, подхранвайки по този начин една или друга своя Същност, провокираща дадените емоционални изблици. А Същността, от своя страна, усилва въздействието си върху човека за сметка на неговия собствен ресурс на внимание. Получава се, човек като че ли и иска да излезе побързо, например, от депресивното или агресивно състояние, но в действителност никак не може да се избави от него. Защо? Защото вече е допуснал в себе си това състояние със своя избор — с обмислянето на тези или онези мисли, зациклящи го в това състояние. А да излезе не може, защото всъщност не иска да се отказва от тези негативни мисли, да ги игнорира в съзнанието си и занапред да не ги допуска. Те прекомерно засягат неговата горделивост, манията за величие, чувството за собствена значимост или друг "комплект за супа" от стандартната опаковка на Животинското начало.

Страничните Същности при доминацията в съзнанието на човека на Животинското начало се опитват през цялото време да отклонят вниманието на

Личността от главното — концентрацията върху духовното освобождаване. А ако този често повтарящ се процес се вземе в мащабите на целия живот, то получава се, че такива "дреболии" на психологическо самоизяждане постоянно отвличат вниманието на човека от постигането на основната цел на неговия живот. Още повече, те способстват за това, че човек изпада в илюзията на битието и не разбира истинната причина: за какво, всъщност, той живее тук и сега, в тези условия, и защо е "заточен" в това временно, смъртно тяло. За съжаление, често се случва, че животът прелита много стремително и човек даже не успява да разбере, за какво той въобще се е родил, за какво е била изразходвана силата на неговото внимание, за какви дреболии и дрънкулки (празни желаниа, изясняване на отношения, борба за лидерство и така нататък) той е разменил своя ценен резерв от жизнени сили.

Анастасия: Да, по-рано при мен също често се случваше такова зацикляне на мислите в кръг, тревоги по този повод, такава незабележима, поточно привычна за мен концентрация на вниманието върху някакви празни житейски дреболии, обиди, разочарования, агресия или удовлетворяване на чувството за значимост, които към онзи момент ми се струваха много важни. Но после разбрах, че главното е да знаеш себе си, своята природа, за да разбереш навреме какво именно се случва с теб и как да предотвратиш или регулираш този процес. Както Вие съветвахте някога, на практика добре помага да се излезе от тази "дребнавост на битието" глобалният поглед от страна на своя Наблюдател от Духовното начало, реалното разбиране за скоротечността на живота и приоритетността на едни или други въпроси за теб истинния, тоест за твоето Духовно начало.

Ригден: По-просто казано, разширено състояние на съзнанието... Правилно, а стесненото състоя-

ние на съзнанието точно е и характерно за работата на Животинското начало, така да се каже, "материализирането" на твоето съзнание. Например, защо възниква депресията? Заради активната работа на Дясната същност. В такива случаи човек се старее да се уедини, да избяга от обществото, както се казва, хленчи си сам. И ако такова еднотипно въздействие продължава доста дълго време, то това може да доведе и до самоубийство, от което, между другото, и се ползват Кандуците. И никакви антидепресанти тук няма да помогнат! Как може да помогне химията, въздействаща върху процесите на грубата материя на триизмерния свят, ако иде реч за подобно въздействие, случващо се на нивото на тънките енергии? А да спре в себе си тези явления, е напълно по силите на всеки човек. И не е толкова сложно да го направи, ако, разбира се, знае как.

Но да се върнем към самата техника на медитацията... *И така, медитирацията прави вдишване, при издишване енергията постъпва от центъра на главата ("древните структури" на мозъка) през точката над дясното ухо към кълбовидния център на Дясната му същност. Започва **въртене** на този кълбовиден център на **Дясната същност обратно на часовниковата стрелка**. Обръщам внимание, че движението на центровете на Дясната и Лявата същност става именно обратно на часовниковата стрелка. Това е просто физика. Представата на човек, че въртенето им се осъществява по посока на часовниковата стрелка — това вече е игра на въображението. Отначало развъртането на кълбото обратно на часовниковата стрелка става на нивото на представата. Но в следствие медитирацията започва да чувства и въртенето на този център, и явното усещане на "кълбото" на Дясната същност като *плътно и горещо*.*

По този начин човек изкуствено активира центъра на Дясната същност. Последният започва обичайната си работа — онази, която става при доминация на Животинското начало в съзнанието на индивида. В живота на всеки човек е имало моменти, когато по време на страх или силно вълнение сякаш е усещал горещина или, напротив, му е ставало прекалено студено. Физиолозите приписват това на реакцията на вегетативната система. Но природата на възникване на това явление лежи много по-дълбоко — на нивото на физиката на невидимия свят.

Така че, задачата на медитацията е да прочувства различните емоционални изблици, характерни за работата на тази Същност, за да бъдат те в последствие разпознавани в повседневните усещания и пресичани още в самия зародиш на своето възникване. По време на дадената медитация човек, от една страна, като че ли отново преживява цялата тази гама от усещания, а от друга — разглежда като Наблюдател от Духовното начало ситуацията в нейния зародиш, тоест вижда скритото от него в обичайното ежедневие активиране на Животинското начало, така да се каже, подготовката към настъпление, към атака. С други думи, медитацията проследява ситуацията: какви именно емоционални изблици провокират възникването на гнетящо състояние на съзнанието, какви чувства възникват при това, какви мисли пробуждат злост, агресия, какви епизоди от живота и асоциации изплуват при това и така нататък. Всичко това се случва чрез повторното преживяване на това негативно състояние. Разбира се, усещанията няма да бъдат от приятните. В началото ще се появи чувство на лека тревога, след това може да възникне злост, агресия или страх, състояние на угнетеност, чувство на минали обиди. Колкото повече енергия ("ци" при дишане) ще влага човек

в центъра на Дясната същност, толкова повече ще усеща горещината от това кълбо и толкова по-силно ще се усилят негативните чувства.

Анастасия: Трябва да се отбележи, че при хората, които за първи път изпълняват тази медитация, често стават следните грешки. Знаейки от какъв характер трябва да се проявят неприятните чувства (а всички знаят у тях какви "скелети, са скрити в гардероба"), те на първите етапи на усвояване на дадената медитация, могат съзнателно или подсъзнателно да се блокират от тези емоции. В резултат на първите свои занятия хората практически не усещат нищо, в най-добрия случай топлина или студ от самите кълбовидни центрове при тяхното развъртане.

Ригден: Това е вярно. Просто разбирайки, че сега отново ще се наложи да преживее неприятно състояние, човек подсъзнателно може да се блокира от проявата на тези усещания. Животинското начало не обича да издава своите ключови позиции. Медитацията трябва да осъзнава това и да се старее все пак качествено да изпълни медитацията, а не да се занимава с пусто прекарване на времето, приспивайки своята бдителност с мисли, че навярно "аз съм толкова добър, високодуховен субект, с мен не се случва нищо негативно."

Дадената медитация се изпълнява за това, за да може човек реално физически и психологически да почувства онези състояния, чувствено-емоционалните изблици, които поражда всяка от неговите Същности. По такъв начин той ще се учи да разпознава самия момент на началото на атаката на своето Животно, зараждането на тези емоционални изблици, техните въздействия и проявления в ежедневието живот. Той ще започне да разбира "откъде расте коренът на злото", внезапно нахлулото негативно състояние. Ще се научи да разкрива и

идентифицира това състояние в себе си и главното, да контролира, да предотвратява такива атаки и да не допуска развитие и влошаване на ситуацията. А ако човек в практическото усвояване на тази медитативна техника вместо реална работа над себе си мързелува или просто забавлява с илюзия своята мания за величие, то на него ще му бъде много тежко в ежедневиия живот. Та нали Животинското начало ще бъде напълно въоръжено да използва целия свой таен арсенал, а човека няма да знае с какво и как да му противостои.

Много хора в такива случаи приписват всички тези атаки на свои външни обстоятелства или пък на други хора, само усилвайки с това безконтролната дейност на своето Животинско начало. Но минава време, в техния живот се променят хората, променят се обстоятелствата, а атаките си остават същите. Защо? Защото всички проблеми са вътре в човека. Когато човек опознава себе си, той се избавя и от своите душевни проблеми. Причината не е във външното, а във вътрешното. Познавайки себе си, е нужно да се учиш да разбираш и обкръжаващите те хора, а значи да се учиш да бъдеш добър.

Анастасия: Това е неоспорим факт: променяш се сам, променя се и твоето отношение към обкръжаващия свят... Да, разликата е голяма между това, какво очаква човек в своите представи от ума, само пристъпвайки към усвояване на медитативни техники и това, което се случва в реалността. Това е като в примера с лимона. Ако човек си представя лимон, това в най-добрия случай може да предизвика в него повишено отделяне на слюнка. А ето, ако той го вкуси, то в него ще се прояви цялата гама от усещания.

Ригден: Правилно, така и тук: нужно е не да си представяте хипотетичното наличие на тези емоции, а реално да ги чувствате. Но да се върнем към

самата медитация. След това, като медитирацията е прочувствал въздействието на Дясната същност, той отново успокоява своите мисли и чувства. Важен момент, който трябва да се научи: човек мислено спира движението на този развъртян кълбовиден център на Дясната същност. На първите етапи на обучението той може образно да си представи този процес както му е удобно, например, че мислено спира въртенето на това кълбо с "ръка" или по заповед на мисълта. След това медитирацията се връща като Наблюдател в своя условен среден център в главата. Там отново усеща състояние на покой и тишина, неутрално положение едновременно на всичките четири Същности. В това време още могат да се чувстват остатъчни явления, които ще се проявяват както физически във вид на фона на неприятна горещина от дясното кълбо (сякаш от огън), така и на нивото на чувствено-емоционални изблици, например, такива като злост и раздразнение. Този фон след известно време бързо угасва, веднага щом човек целенасочено превключва вниманието към последващите процеси на медитацията.

Анастасия: Да, едно нещо е добросъвестно да развъртиш това кълбо, но по-важното е да се научиш да го спираш. Знаем от практически опит, че в ежедневието, докато човек не е усвоил дадената медитация и не забелязва как започва атаката на Животинското начало, за него е важно да се научи поне да предотвратява по-нататъшното ѝ развитие. Тоест, ако си забелязал в себе си вече явна проява на Животинското начало, то поне не трябва да акцентираш своето внимание върху усилването на натрапчивите емоции, чувства и мисли. С други думи, да не навлизаш в този процес, стимулиран от Животинското начало, да не осъществяваш тази битка против себе си за сметка на собствените си сили и ресурси.

Ригден: Това е вярно. **Всяка битка започва на бойното поле на човешкия разум. Който умее да усмирява своя гняв, той е подобен на мъдрец, спечелил своето сражение, така и не започвайки го...** И така, следващия етап на медитацията. След това, когато медитиращият е възстановил състоянието на вътрешния покой, той отново превключва внимание на дишането и осъществява повтаряне на схемата за начало на медитацията, тоест напълване с енергията "ци" "Хара" (долната част на корема) през чакраните на ръцете. След това отново провежда тази енергия през гръбначния стълб в древния център на главния мозък (условния срединен център). Но сега вече я насочва от този център към лявото бадемовидно тяло, през точката над лявото ухо до кълбовидния център на Лявата същност. **И по-нататък започва да работи със своята Лява същност**, изкуствено, с помощта на съсредоточаване на вниманието и мисълта, развъртайки центъра на Лявата същност **обратно на часовниковата стрелка**. Задачата е: да прочувства началото на активирането на дадената Същност, при това какви емоционални изблици поражда тя, формиращи съответното настроение.

Като правило, според чувствата у човека върви следната гама от изблици: **чувство на горделивост**, себелюбие, съблазън, повишено либидо, желание за тайна власт над някого и така нататък. Могат да изплуват съответните картинки, свързани с тези чувства, мания за величие, липса на сдържаност, вседозволеност, сексуални желания от позицията на доминация на "алфа-самец" (или "алфа-самка"), така наречената похот, смесена с егоцентризъм, алчност, желание да притежаваш някого или нещо. Ако при развъртането на центъра на Дясната Същност се усеща горещина от кълбото, то при развъртането на кълбовидния център на Лявата Същност, от него ще нараства и ще се усеща чувство на студ.

Преживявайки всички емоционални изблици на Лявата същност, медитирацията отново успокоява своите емоции: мислено спира въртенето на кълбовидния център на дадената Същност. След това отново се връща като Наблюдател в своя условен, срединен център на съзнанието (в неутрално положение). Концентрира се върху състоянието на покой, тишина, усеща неутралното положение, едновременно на всичките четири Същности. Физиологичното усещане за студ, остатъчните неприятни емоции и чувства, породени от активността на Лявата същност, могат още за известно време да "създават заден фон".

След това медитирацията преминава към изследване на емоционалните изблици, които поражда **Задната същност**. Затова отначало той отново превключва вниманието на дишането и се съсредоточава върху процеса на напълването на "Хара", след това превключва вниманието си на движението на енергията "ци" от "Хара" по гръбначния стълб в древния център на главния мозък (условния срединен център). Но сега вече насочва енергията "ци" през тилната зона в кълбовидния център на Задната същност, активирайки последния. Обръщам внимание, че кълбовидният център на Задната същност може да се върти в различни посоки: както в дясната посока (по часовниковата стрелка), така и в лявата (обратно на часовниковата стрелка). Това зависи от възникващите (изплуващите в паметта или доминиращите на дадения момент) чувства. Обикновено те са свързани с минал опит, със значителен изблик на емоции и чувства при доминация на една или друга Същност. А този опит пряко свързва с активирането към онзи момент на определена Същност, често Лявата или Дясната (тогава въртенето на кълбовидния център на Задната същност ще бъде обратно на часовниковата стрелка) или Предната същност (тогава въртенето

на кълбовидния център на Задната същност ще бъде по посока на часовниковата стрелка). Това могат да бъдат чувства от настоящето или от миналото на човека, могат да бъдат различни видения в зависимост от силата на емоционалните изблици от миналото. Усещанията от центъра на Задната същност също могат да бъдат различни: от гробната хладина до гамата на топли, приятни усещания.

Между другото, при силно развъртане на кълбовидния център на Задната същност обратно на часовниковата стрелка се създават.. да кажем така, условия за доминиране на материалното мислене. Това е просто физика на многомерната конструкция на човека. Практически винаги развъртането обратно на часовниковата стрелка на кълбовидния център на Задната същност дава и чувство на тъга, безизходност, нищожност, скептицизъм, мисли в руслото че: "ти си никой и такъв ще останеш до смъртта", скоротечност на времето и обреченост. А ето, ако кълбовидният център на Задната същност е започнал да се развърта по часовниковата стрелка, то това, като правило, активира опита на емоционални изблици, породени от Предната същност. Последната от своя страна е свързана с Душата, с духовното развитие на човека. В този случай възникват съвсем други усещания, излизащи от Задната същност. Често, при наработване на дадената медитация, когато медитирацията пребивава в такова "възвишено състояние", сякаш нещо го "изхвърля" от Задната същност в Предната и медитацията продължава в свършено друго качество. Но засега ние говорим за стандартната схема. Съгласно нея, *поработил със Задната същност, човек също спира развъртането на дадения кълбовиден център и се връща със съзнанието в своя условен, срединен център на главата. Отново успокоява мислите и емоциите, възстановява състоянието на покой и тишина,*

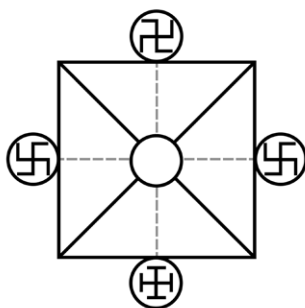

неутралното усещане едновременно на всичките четири Същности.

След това медитацията преминава към работа с Предната същност. Това е най-приятната част на медитацията. Отначало, както обикновено, превключваме вниманието на дишането, повтаряйки схемата на напълване на "Хара" с енергията "ци" през чакраните на ръцете и последващото движение на тази енергия по гръбначния стълб към древния център на главния мозък (условния срединен център). Но само че сега енергията "ци" постъпва от центъра на древния мозък през точка, разположена в центъра между веждите, към кълбовидния център на Предната същност. Съсредоточаваме се на кълбовидния център на Предната същност, развъртаме го **по часовниковата стрелка**. В това време ще се усеща ясна взаимовръзка с областта на слънчевия сплит, по-точно с центъра на енергийната структура на човека — Душата. Според чувствата ще се случва прилив на сили, ще възниква усещане на комфорт, приятна топлина, радост, отчужденост от материалния свят и съприкосновение с духовния свят. Колкото повече се развърта центъра на Предната същност, толкова повече ще върви напълване с тези чувства. Това е като своеобразен емоционален отдушник за човека. В тази медитация е важно да се работи с Предната същност именно на последно място, за придобиване на състояние на стабилност, балансиране на настроението и поразждане на духовен изблик. Именно с това всеобхватно, благостно чувство в състояние на разширено възприятие медитацията не само излиза от дадената медитация, но и го съхранява в своето обичайно състояние на съзнанието. В тази медитация, както и в живота, е важно не само той да спре негативното активиране на задната и страничните Същности, но и да се научи да активира своята Предна същност, своевременно да превключва на позитивно състояние на съзнанието и мисленето.

Медитацията завършва дадената медитация, както обикновено, със самокомандата: "Вдишване-издишване, със сила стискаш-отпускаш юмруци". Тази медитация отнема 20-30 минути. В първите етапи при някои хора това може да отнеме малко повече време. Може да се прави сутрин и вечер, през деня, както е удобно. Тя помага да контролираш потока от мисли и чувства, да разбираш себе си и своите състояния. Важно е не просто усвояването на самата техника, но и разпознаването на своите спонтанно възникващи емоционални изблици в течение на обичайния ден. При наработването на дадената медитация, нейната ефективност ще може да се види в ежедневието след това, когато човек се научи да разбира, коя от неговите Същности провокира този или онзи емоционално-чувствен изблик. Нали тогава той ще може навреме да пресича негативния поток със спиране на активирането на центровете на задната и страничните Същности и да превключва на Предната същност, на позитивен емоционален изблик, на съответното настроение и мислене.

Рисунка 15. Символично изображение на медитацията "Четверик".

Дадената медитация, това е като стъпка за последващо развитие и достигане на по-значими духовни цели. Това е просто инструмент за да се научи човек да

управлява себе си, а не природата на Животинското начало да управлява него. Благодарение на тази медитация той се учи лесно да се ориентира в своите усещания, емоционални изблици, подобно на добър музикант, на когото му е достатъчно да види нотите и той вече разбира каква е тази мелодия и как ще звучи тя. Такъв контрол помага в ежедневието живот да се поддържа доминирането на Духовното начало, навика да се живее по човешки, по Съвест. Общо взето, както се казва, да бъде постоянно във форма.

Анастасия: Относно това, да бъдеш постоянно във форма, вие добре го забелязахте. Но кое е интересното, често хората асоциират фразата "да бъдеш постоянно във форма" със спорта, по-точно с тренировките на спортистите преди състезания. Например, помня, когато вървяха първите наработки на дадената медитация в групата, то хората започнаха да я сравняват със спорта. Както се казва, всеки треньор прекрасно разбира, че изкуствено създавайки за своя подопечен условия, максимално близки до реалните, той по този начин увеличава неговите шансове за победа в следващото състезание. Добрият спортист също знае, че независимо от всички трудности на тренировките, всички натъртвания и ожулвания, той, благодарение на преодоляването на тези препятствия, придобива опит и умения. С течение на времето спортистът свиква с ежедневните повишени изисквания към себе си. Преодоляването на такива разнообразни "учебни" препятствия само от страни може да изглежда като нещо сложно и може би даже излишно за основното състезание. Самият спортист е напълно погълнат от работата над съвършенстването на своите умения. Той прекрасно осъзнава, че жалостта към себе си в тренировките и опитите да избягва натоварванията еднозначно ще доведат до загуба на състезанията. Хората направили изводи, че това, очевидно, е също така, както и в дадената медитация за активиране на задната и

страничните Същности, а след това проследяването им в ежедневиия живот, когато човек изкуствено си създава всевъзможни варианти на препятствия и се учи да ги преодолява. Само че с една разлика — тук, за разлика от спорта, човек се явява треньор на самия себе си, затова сам и си поставя повишени изисквания към своята бдителност. Успехът на такава *работа над себе си, както и в спорта*, пряко зависи от това колко добросъвестно се отнася човек към нея.

Примерът, безусловно е понятен за онези, които започват да практикуват дадената медитация. Но, какво забелязах аз, хората в дадения случай са използвали шаблонни установки, приети в обществото в качеството си на позитивни. Спортът тук се разглежда като работа и победа над себе си и асоциативно се сравнява с духовната работа. Но, ако се погледне в смисловия корен на тези процеси, това далеч не са едни и същи понятия.

Ригден: Вярно е, това са подмени, на които малцина обръщат внимание в началото на своята спортна кариера, но много ясно ги усещат в нейния край. В обществото се счита, че, ако човек се занимава със спорт (особено с големия спорт), то това означава, че той побеждава на първо място себе си, в смисъл преодолява негативните качества и мързела, учи се на дисциплина и така нататък. Това даже се разглежда като условие за хармоничното развитие на Личността. А победите в големия спорт въобще се преподнасят като върха на човешкия труд в самоусъвършенстването. Но малцина забелязват какви глобални подмени се крият в тези понятия.

С какво се асоциира спорта у болшинството хора? Първо, с игра, където главното е да се удържи победата на всяка цена. Второ, със стадиони, където се събира голяма маса от запалнянковци на спортни състезания. Последната съсредоточава своето вни-

мание на играта, която предизвиква в нея голям изблик от емоции. При това забележи, напълно очакван и заплануван изблик от емоции, независимо от резултата на играта. Умните хора си струва да се замислят над това, от кого и за какво всъщност се прави това. Та нали емоциите на човека — това е мощна енергия. С негативните емоции човек подхранва Животинското начало, а масата хора — Животинския разум. Та и как въобще е възникнал големият спорт? Как са се появили спортните съревнования във вид на масови зрелища?

Често хората не анализират даже онези сведения, които им приподнасят в пресата, аз вече не говоря за самостоятелно търсене на причините за явлението. В пресата често се привежда примера, че първите олимпийски състезания са били организирани още в Древна Гърция. Но по какви причини са възникнали те? Малцина знаят, че подобни "мирни" зрелищни състезания били следствие от воденето на постоянни войни. Колкото по-добре спортно били подготвени войните на едната или на другата страна, толкова по-добър бил резултатът от изхода на войните за техните организатори. И този стимул на Животинското начало до сега е отразен в реалиите на спорта на днешния ден. Подготовката за състезанията, та и самата цел да станеш шампион, по същество, се основава на постоянната стимулация в спортиста на манията за величие, егоизма и духа на съперничество. Та нали колкото повече в него се повишават амбициите, толкова по-сериозно ще се готви той. И тук иде реч не за победата над себе си, както се рекламира навсякъде. Цялото внимание на Личността в действителност се концентрира на изработването на навици за управление на своето тяло в необходимия момент, в това число, използвайки неговите резерви и феноменални способности. Това е просто неголяма "победа" над плътта в рамките на доминиращото мислене от Животинското начало.

А заради какво спортистът жертва себе си, своето жизнено време и здраве? Заради слава лично за себе си, а същевременно и за прослава на държавата, която за победата му предоставя различни предимства и привилегии. Но какво се крие зад организацията на подобни състезания и емоционалното участие в тях на милиони хора? Какво стимулират те в хората? Малцина се замислят за това. А с какво в крайна сметка приключва кариерата на същия този шампион? Нима той побеждава самия себе си? Не. Неговата равносметка — отминала слава, накърнено чувство на гордост, че той е останал недооценен от своята държава и вътрешна пустота. Та нали веднага след като у него започват проблемите със здравето или той престава да побеждава в състезанията, той става никому ненужен, а в големия спорт това е често явление.

Тези всички негативни изблици ги провокира именно вътрешната пустота. Защото да победиш себе си — това значи да преодолееш в себе си Животинското начало (ето тук и се заключава постигането на духовната хармония), а не в съвършенство да овладееш някои навици за управлението на своето физическо тяло. Да се занимаваш със спорт — това е забележително, но само за това, за да поддържаш в здраво състояние своето тяло, за да няма големи проблеми от Животинското начало. Но много по-важното е концентрацията на човека върху своята духовна съставна. Ето в какво е смисълът!

Анастасия: Вие сте прав, това е проблем на обществото, но той започва от човека... Даже относно дадената медитация, когато човек е съсредоточен на сериозна, ежедневна работа над себе си, собственото духовно развитие, общо взето, ще се учи да се намира на качествено друга вълна на възприятие, то и неговите Същности ще започнат да работят по друг начин. Те просто ще се превключват по-често в нов

режим на работа на това доминира-що възприятие, проявявайки, по същество, други свои качества и възможности, в това число, и така наречените феноменални способности на човека. Както са писали в древноиндийските трактати: "Действай, но се откажи от плодовете на деянията!" Тоест действай безкористно, а не от себелюбие.

В тази медитация, според мен, се състои много важен момент за разбиране природата на човека и неговото сложно устройство. Тя позволява на личен опит да се разбере тайнствения процес на зараждане на емоционалните изблици и човешките мисли. Та нали химичните и физичните процеси в мозъка — това е вече следствие на "първичния езоосмоз", тоест на първичния енергиен тласък. Аз помня, как вие добре асоциативно сравнихте работата на междинния мозък със своеобразен приемник, който преобразува енергийните колебания (постъпващите от Същностите сигнали) в тънка материя от чувства и емоции.

Ригден: Ако асоциациите, свързани с техниката, са по-приемливи за осъзнаването на дадения процес, то, със сигурност, мога да приведа и такива примери. За простотата на разбирането, работата на древните структури на мозъка може образно да се сравни с телевизор (между другото, тази дума точно е и образувана от гръцката дума "tele" — "далече" и латинската дума "visor", което означава "наблюдател", "viso" — "гледам", "виждане"). По-точно, с електроннолъчев прибор (кинескоп) в телевизора, който преобразува невидимите за окото електрически и светлинни сигнали във видими картинки във възприемания от нас честотен диапазон.

В междинния мозък, както и в основните блокове на аналоговия кинескопен телевизор, има, образно казано, свой приемник на сигнали. По функции той

условно е подобен на друго устройство в телевизора — селектора на каналите, който не само усилва, но и отделя сигнал на съответния необходим "канал", след това го преобразува към стандартна междинна честота. Освен това, там има, ако се изразим асоциативно, своеобразен "блок за декодиране на сигнала", "детектор на звука и видеосигнала", "усилвател на междинната честота", "звуков усилвател на мощността" и "електроннолъчева тръба". Тоест, тази същата физика, само че на ниво тънки енергийни процеси, произхождащи в работата на човешкия микросвят и неговото сложно устройство.

Междинният мозък — това е своего рода един от преобразувателите на енергии в груба материя. А ето Същностите могат да се сравнят с телевизионни кули, които с помощта на своите излъчващи антени излъчват на различни канали своите програми. Например, да вземем Лявата, Дясната и Задната същност. Вниманието на човека към техните програми се явява за тях, говорейки на технически език и "захранващ блок", и "усилвател на напрежението с вертикално и хоризонтално отклонение", и усилвател на каналите на изображението във вид на натрапвани на човека илюзии, и блок за дистанционното му управление и настройване. И ето в главата на човека се ражда или трилър за собствената горделивост, или филм на ужасите от неговите собствени страхове, или мелодрама "стената на плача за изгубеното минало". Тоест, тези Същности много изкусно ще нарисуват в правдоподобен формат всяка илюзия, "ще раздуят от мухата слон" и ще заставят човека дълбоко да преживява различни отрицателни емоции, възползвайки се при това от толкова ценното за неговото духовно развитие — внимание.

Но, ако човек се превключи на възприемане на "телепредаването" от Предната същност, то ще може да види и да прочувства съвършено друго

мировъзприятие, полезно за своя духовен ръст. Например, "документален филм" за реалния живот, вътрешния, духовния свят, който се отразява във външното. Благодарение на такъв контакт и съпреживяване, Личността получава мощен позитивен заряд, който ѝ позволява да съсредоточи цялото свое внимание в духовно направление. Наистина, след такъв "филм" шаблонният човешки живот ще изглежда чиста актьорска игра. Така че, само от човека зависи, на какво той ще отделя внимание в своята глава, какви сигнали да приема и усилва. Образно казано, в ръцете на самия човек е не само дистанционното управление от неговия "телевизор", но и възможността да осъществява ръководство върху всички тези "телевизионни кули" и техните телевизионни и радиокомпаниии.

Още повече, човек, благодарение на дадената медитативна техника, ще може да разбере и себе си, и другите хора. Когато умееш ясно да идентифицираш в себе си моментите, свързани с активацията на една или друга Същност, то няма да ти представлява трудност да прочувстваш и скритото въздействие върху теб от страна на другите хора. По какъв начин? Например, ти разговаряш с човек или слушаш някаква си информация по телевизора или радиото. В момента на разговора или получаването на информацията от външния източник просто спокойно се съсредоточаваш на своето неутрално, средно положение, като Наблюдател, в обкръжението на своите четири Същности. По-точно, влизаш в състояние на откъснат от обстоятелствата Наблюдател и следиш в себе си коя именно от твоите Същности активира тази информация. Та нали между хората се осъществява не само вербален обмен на информация, но и взаимодействие на техните Същности. Благодарение на такова проследяване на въздействието на тази информация върху теб, ще разбереш на каква първоначална емоционална

основа се е формирала тя и за постигане на какви именно реални, скрити от теб цели, тя се съобщава. Например, ако твоят събеседник говори лъжи, хитрува, то твоята Лява същност еднозначно ще се активира. Ако те провокира към агресия, то започва да се развърта центърът на твоята Дясна същност. А ако пробужда в теб изблик на позитивни емоции, Любов, Доброта — се активира твоята Предна същност. По този начин ще можеш да проследяваш реалната обстановка, а не онази илюзия, която постоянно ти натрапват от видимия и невидимия свят с цел управление на твоето съзнание.

Анастасия: Да, ако много хора усвоят тази техника на медитация, то в обществото ще изчезне необходимостта да се лъжем и да се управляваме един друг. Няма да има смисъл от това, тъй като всички ще знаят Истината един за друг.

Ригден: Това е така. Но това ще стане в този случай, ако болшинството хора в обществото поискат да се променят към по-добро, тогава човечеството има шанс да тръгне по съвършено различен, качествено нов път на цивилизованото духовно развитие. Но какво ще избере съвременното човечество, това е въпросът. Та нали тази техника на медитация се е давала на хората и преди. При това тя се е привнасяла в живота на обществото в различни времена. Няма да кажа, че именно в такъв разгърнат, толкова подробен вид, но напълно понятна за мисленето на тогавашните хора. Но хората са си хора и много от тях, за съжаление, още са и големи любители да модернизират и усложняват чистите знания и простата Истина. Независимо от това, отгласите на тази практика и сега могат да се намерят в тайнознанието на различни народи по света. Само че, сега това е нелепо замаскирано в ритуали, съпровождащи се с песни, танци и цели шоуа под тамбури и барабани. И всичко заради

това, "ученикът" или "жрецът" да "се превключи" в изменено състояние на съзнанието" и да се вслуша в "говорящия дух" от дясната или лявата страна и така нататък. Въпреки че в чист вид при изпълнение на дадената практика подобни сложности не са нужни, всичко това е човешко, наносно. Тук просто се учиш на първите етапи да пренастройваш възприятието на съзнанието, да проследяваш и управляваш своите състояния. А по-нататък вече вървят просто работни моменти... Въобще, аз трябва да отбележа, че такива базови духовни практики, свързани с основни знания и духовен ръст на човека от древни времена, като правило, са се фиксирани в *определени знаци и символи*.

Анастасия: Знаците и символите — това е особена тема. Ако може, то бих искала да чуя за тях по-подробно от вашата уста и да се предостави тази ценна информация на читателите. От древни времена историята на човечеството винаги е била обкръжена от знаци и символи. Но като проведох обширно търсене на сведения за тях в библиотеките на различни градове, чрез интернет-ресурси, аз стигнах до неутешителния извод, че знаците и символите ги има във всяка историческа епоха, но знанията за тях са или загубени, или разшифроването на тяхното значение е толкова грубо изкривено, че малко е останало от Истината. Няма ги онези изконни, духовни Знания за знаците, за които вие разказахте. Какво е достъпно за обикновените хора сега? В най-добрия случай речници на символи, книги със съмнително съдържание в трактовката на "волните каменоделци", касаещи се до атрибутите на техните окултни учения. Учените се разграничават от подобни тълкувания, разбирайки откъде растат корените на такива публикации. И в същото това време науката вече е натрупала много богат материал за графичните символи и знаци, присъщи на древните археологически култури на различни континенти и в

различни времена. Много от магическите, ритуални знаци, считани за важни в духовната култура на едни или други народи, са идентични. Но учените все още не могат да ги дешифрират напълно. Сега аз разбирам защо. Даже това, което вие ни разказахте по този повод, ми даде свършено ново разбиране за картината на света и знанията за човека. Четейки трудове по графични символи на археологически култури, статии по етнография, фолклор, митология, космогония в представата на различните народи, стигнах до извода, че на учените точно не им достига даденото звено. Липсва същият този ключ за разшифроване на знаците, за да се съединят, разберат и прочетат тези уникални сведения, явяващи се духовно достойние на човечеството.

Ригден: Да, за съжаление, при наличието на изобилие в съвременното общество на древни знаци и символи, много Знания за тях на днешен ден са действително загубени от хората — това е факт. Но това е неувидително. Проблемът е в хората, в самото общество: започвайки от човека, неговите доминиращи желания и завършвайки с приоритетите на човешкото общество. Погледни историята на човечеството: непрекъснати войни, постоянна борба за религиозна и политическа власт и най-лошото — това е скриването от повечето хора на истинните духовни Знания, водещи до истинска Свобода на Личността, освобождение на Душата. Защо са скривали изконните Знания от болшинството? Защо са ги изкривявали до неузнаваемост, а после още и ги трактували от своя ум, затънал в материално мислене? Защо тези сведения се изкоренявали от съзнанието на новите поколения, предавали ги в забвение за хилядолетия? Та защото тези изконни Знания давали възможност на хората да се развиват духовно самостоятелно, независимо от същите тези политици и жреци, които и до днес се наричат "посредници" между хората и боговете. Тези Знания

правели хората свободни, независими от структурите на политическата и жреческата власт, те позволявали на народите да се обединяват самостоятелно. Та нали е много трудно да се управляват духовно свободните хора, още повече да се опитват да им налагат разпри, страх, агресия и други установки от Животинския разум.

Анастасия: Съвършено съм съгласна с вас, проблемът действително е в самите хора и обществото, което те съставляват, в преобладаването на разногласията и разединението в отношенията между хората. Даже да вземем по-специално... Например, разглеждайки научните изследвания, касаещи древни знаци, даже при повърхностно изучаване на проблемите, осветени в тези трудове, се удивляваш с каква стена от изкуствени препятствия се налага да се сблъскват онези, които днес се опитват да стигнат до истината. В какви условия на учените им се налага да вършат работата си, например, в същата тази етнология, етнография, археология и древна история? Всичко е направено на гол ентузиазъм и за мизерна заплата. При това те се сблъскват в работата с непрекъснати препятствия ту от бюрократичен, ту от финансов характер, неорганизираност и несъгласуваност при привличането към работата на специалисти от близки дисциплини за по-задълбочено комплексно изучаване на различни въпроси. А то и напълно — със заговор за мълчание, с така нареченото в света "научно табу" за конкретни теми или находки.

Аз вече мълча за ситуацията в световен мащаб, където в много случаи изкуствено се създават препятствия към достъп до една или друга информация, уникални археологически находки, които всъщност ги скриват от хората. Естествено, всичко това се случва не без участието на заинтересованите в тази работа структури. Такава информация

или не я довеждат до уведомяване на широката научна общественост, оставяйки я да се праша в хранилищата, или значими артефакти се озовават в частни колекции, или въобще се изземат от спецслужбите и безследно изчезват. Навярно някой много се бои, че тези сведения ще поразклатят идеологията и устоите на нечия власт, изгодна за управлението на съвременните народи. Така че, хвала и чест на онези учени, които, въпреки всички препятствия, продължават самоотвержено да работят в тази област на науката и оповестяват народите за значими находки, разрушаващи илюзията за "дивацината" на древните народи и понякога свидетелстващи за приоритета на духовните ценности и знания в онези далечни времена. Но само при всичко това възниква въпросът, а защо мълчи самото общество, нали то е длъжно на първо място да бъде заинтересовано от своето духовно минало, за да разбира и правилно да определя вектора на своето бъдеще?

Ригден: Та затова и мълчи, че съзнанието на болшинството от хора е толкова обработено от стереотипи на потребителското материално мислене, че на обикновения човек е непонятна даже самата постановка на този въпрос. Когато неговото мислене е замъглено от подобни установки и шаблони, той просто не разбира, защо всъщност, тези научни професии трябва да бъдат за обществото и държавата по-приоритетни, отколкото например, професията на нанотехнолога, който се занимава с изследвания на атомно-молекулярно ниво или на същия този финансов аналитик, или физик, занимаващ се с нови видове въоръжения? А цялата пречка е в това, че гореупоменатите от теб учени, такива "непочитани" в много страни професии, свързани с изучаването на древността и културата на различните народи, поставят за себе си в приоритет свръхзадачата (освен решаването на

текущи научни въпроси) — нито много, нито малко, реконструкция на всички страни на **духовния живот на обществото!** А на кой от властимащите ще се понрави това? Нали, ако на масите със сигурност стане известно към какво са се стремили същите прости хора хилядолетия назад, какъв мироглед са притежавали, сакрални духовни знания, как са се самоусъвършенствали и на какво са посвещавали живота си, то възниква въпросът, а накъде се движи съвременното човечество и защо тези Знания хилядолетия са се скривали от болшинството?

Наистина с какво сегашният човек се отличава от човека на миналото? Просто с това, че при него малко са се изменили външните условия на съществуване, но вътрешните проблеми, борбата между Духовното и Животинското начало са останали същите! Още повече, толкова мащабна научна работа по реконструкцията на духовната страна на живота на обществото предполага разшифроване на основния свещен смисъл, ключови символи-творчески мотиви в различни култури и мировъзрения. А значи, предполага получаване на научни доказателства за важността на ролята, която са играли практически едни и същи знаци и символи у народите по света, в различни епохи, обществени формации, независимо от географската отдалеченост и отделното пребиваване на народите на различни континенти.

Знаците и символите са били изначално в човешкото общество. Тях също ги има и сега в съвременния свят и независимо от това, че болшинството хора не разбират тяхното значение и силата на това влияние, което те оказват. Ти и сама вече прекрасно знаеш, благодарение на медитативния опит, как някои знаци и символи влияят на физиката на видимия и невидимия свят. Знаците и символите — това е ключът към духовната съкровищница на човешкото

общество, това е код към сложни процеси, откриващи тайните на управление на задълбочената физика и нови хоризонти на научните знания.

Анастасия: Да, знаейки това, разбираш какви сили притежава всеки човек, достигайки определени нива в самоусъвършенстването. Но това също налага и голяма отговорност.

Ригден: Безусловно. Но хората си остават хора, даже имайки Знания за силата и значимостта на знаците и символите, те с времето са ги изкривявали, нещо са дорисували, усложнявали според своето разбиране. В резултат това, което едни хора са знаели в началото на хилядолетието, а други — в неговия край, явно се различавало по смисъл и качествено се отличавало по съдържание. Но периодично тези Знания са се обновявали в човешкото общество. Едни култури изчезвали, отнасяйки със себе си в гроба "свещени тайни", други, напротив, се формирали и разцъфтявали върху останките от знанията на миналите поколения. Така че наличието на тези Знания в изконен вид е било винаги актуално за всички народи, пребиваващи в различни ъгълчета на земното кълбо, защото това не просто давало ключ към знанието на техните предци, но и значително разширявало техните собствени познания в областта на духовното саморазвитие.

В съвременния свят при всеки народ може да се намерят цели системи от "свои" традиционни символи и знаци. Обаче изконните Знания за тях са изгубени. Даже самите наименования на символи и знаци днес, по смислова трактовка, вече не са свързани със съкровените знания за човека. Те основно обозначават понятието за каквато и да е величина в науката, а също така имат битово и житейско условно значение, характеризиращо това или онова проявление на материалния свят.

Анастасия: Общо взето, днес има знаци, те продължават да работят, а Знанията за тях при хората отсъстват.

Ригден: Съвършено вярно. Това е резултатът, до който е стигнало човечеството. Загубени са не само Знанията, но даже и смисловото значение на думите, които са обозначавали в комплекс тези или онези символи и знаци. Ще приведа прост пример. Да разгледаме поне думата "символ", с която сега оперира всекидневно рускоезичното население. Тя е заимствана от гръцкия език. Но как тя е възникнала в Древна Гърция?

В Древна Гърция е съществувала такава дума като "shma", означаваща "знак", "знаме", "небесно знамение". Трябва да се отбележи, че в древните култури на Егейска област (още преди възникването на Гърция), особено след контакта на тези народи с източните народи (например, с жителите на Анатолия (сега територия на Турция), древните египтяни, у които е било развито "свещено писмо", тайнознание) много от знанията за невидимия свят се обяснявали, благодарение на алегии, разбираеми за жителите на една или друга местност. Например, процесът и резултатите от съвместната медитация на група хора, работещи със знаци (или върху конкретна установка на работен знак, който е осъществявал влияние на масите), са се обяснявали за посветени новаци просто на понятни за тях асоциации. Обхванатата площ на въздействие на знака асоциативно са я сравнявали с хвърлянето на мрежа в морето от рибарите (нали професията на рибаря е била много популярна в онези времена). Разказвали са им, че, ако се е поставял знак на определено място, например, в стая, храм, на площад, то той е въздействал на хората, които са се намирали в пределите на дадено място, грубо казано, подобно на мрежа, хвърлена на определен участък от морето

при улов на риба. С една дума, в древността оперирали с онези алегии, които е можел да разбере човека от онази епоха. Днес, разбира се, всичко това може да се обясни на хората със съвременни примери. Например, въздействието на тези или онези знаци и символи може да се сравни с радиоприемник, който работи на зададената честота и разпространява радиовълните на определени разстояния, или със светлината от фенера, който осветява определена част от улицата. И то, това също ще бъдат алегии, защото съвременните хора също са още много далече от разбирането на явленията, свързани с процесите, протичащи в другите измерения.

Така че, именно благодарение на такова асоциативно сравнение, разпространено в тайните общества, в бита на житейската реч на хората (които, както се казва, чул, но не разбрал) се появила думата "to symbolon", която започнала да означава съвместната дейност на няколко рибари, осъществяващи хвърляне на такъм при улов на риба. Е, като цяло всичко е както винаги: онези, които не знаят за духовната страна на въпроса, винаги приравняват смисъла на чутиите знания с обектите и явленията на материалния свят, на своето материално разбиране. Но същата тази дума "to symbolon" продължавали да я използват и посветените в знанията хора. Като резултат, наравно с по-древната дума "shma" (знак, знаме, небесно знамение), думата "символ" започнала да се употребява в значенията на "съединяване на невидимото и видимото", "откриване на невидимата реалност чрез видим знак, тайното значение на който разбират само определена група лица". А по-късно "символ" и напълно е заместил тази древна дума.

Също така е важно да се знае как Архонтите реагират на нарастването на популярността сред населението

на знанията, изходящи от тайните духовни общества. Все пак ще приведа пример със същата тази дума "символ". Когато тази дума започнала да придобива значимост сред населението именно в своето изконно значение, в тази работа се намесили "волните каменоделци". Те започнали да организират на територията на Гърция своите различни цехове, корпорации, общества, религии, партии и да поставят своите знаци и символи в качеството на публични знаци за различаване на тези организации. Думата "символ" са започнали да я "замърсяват" със смисловото значение на обикновените човешки дела, да я употребяват в различни житейски аспекти на битието: и като дипломатически договори, и като билети за театър, и като име на пръстените на атинските съдии, и като наименованието на дял на паричен членски внос. Отгласи на тези "извращения" могат да се намерят и днес. А като краен резултат, изконното значение на думата "символ" започнало да се забравя и изчезва от бита.

Но, кое е интересното, думата "символ" е дошла в руския език в значението именно на "знак". А думата "знак" в руския език е възникнала от древнославянската дума "зная" в значение познавам, да имаш сведения за нещо (древноруско, украинско — **"знати"**, словенско — "znbti", древночешско — "znbtí", полско — "znac" и така нататък). Тоест думата "зная" е била понятна за всеки славянин, независимо от наличието на различия в езиците. Всъщност, в известен смисъл тя е отразила именно първоначалното значение на гръцката дума "символ". Така че, това е просто един от многото примери за трансформация на значението на дума, означаваща знак и символ. А нали всеки народ е имал свои собствени определения за "знак" и "символ", само че вече не всеки народ сега помни техните първоначални значения. А ако хората знаеха тези първоначални значения,

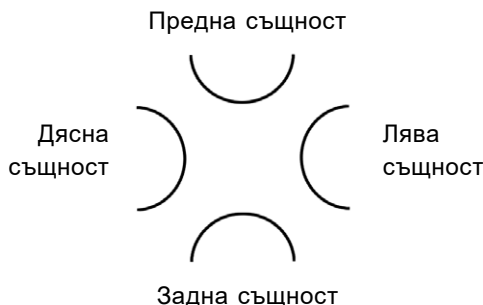

то биха се удивили, колко идентични са те по смисъл при различните народи, които в древността са живеели на значителна отдалеченост един от друг и са били разделени от океаните.

Безусловно, за хората е трудно да напредват в познаването на този въпрос за символите и знаците, нямайки първоосновата на Знанията, благодарение на която глобално се разглежда цялата ситуация в продължение на хилядолетия. Но това е поправимо. И така, съществуват няколко работни знака, които постоянно присъстват в човешкото общество, независимо от това, знае ли за тях сегашното поколение хора или не. Също така има базови знания според други знаци и символика. Последните от древни времена са били носители на определени кодирани знания за човека, неговата енергийна конструкция, а също неговите възможности в невидимия свят, в това число и главното — духовното освобождение.

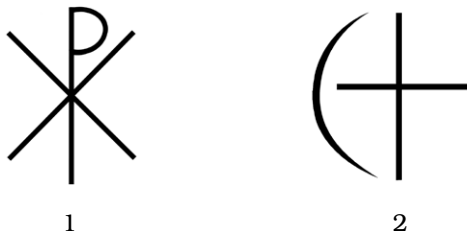
От дълбока древност базовите знаци и символи са се нанасяли в съответствие с определени цели, в зависимост от тяхното използване: в едни случаи това е било предаване на Знания, а в други — са ги нанасяли като елемент на въздействие непосредствено върху онзи, който ги гледа. В случая, когато целта е била предаване на Знанията, знаците и символите са се нанасяли по типа "печат". Ще обясня с прост пример. Когато човек гледа своята снимка, то дясната страна на снимката съответства на неговата лява ръка, а лявата страна на снимката — на дясната. Точно така и на печата, когато гледаш неговия оригинал и го сравняваш с отпечатъка. Така е и относно знаците, свързани с предаването на Знанията, особено обо-значенията на Дясната и Лявата същност.

А ето, ако е ставало дума за знаци и символи, които са били предназначени за това, да оказват опреде-

Рисуника 16. Пример за изображение на базов символ за предаване на Знания.
Дясната и лявата страна по типа "печат".

лено влияние върху човека, гледащ на тях, то са ги поставяли именно в съответствие с реалните страни. Например, ако е било необходимо да се активира Дясната същност на човек, то съответния знак или символ са го поставяли срещу дясната страна на гледащия ги човек и така нататък. Имало е още много други нюанси, измислени вече от хората, как именно да се четат тези знаци: отляво надясно или отдясно наляво, отдолу нагоре или обратно. Но това вече е специфика, свързана с местните традиции на различните древни народи, въпреки че и тя от своя страна се базирала на определена информация. Но ние сега не говорим за това.

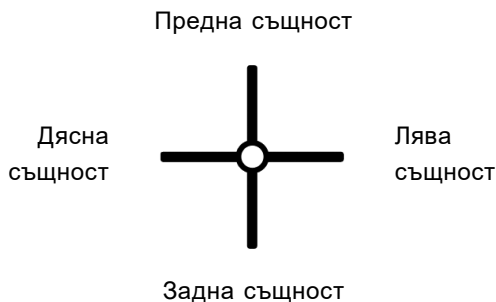

Рисуника 17. Примери за изображение на символи и знаци, предназначени за активирание на страничните Същности:

1) символичен знак за активиране на Дясната същност (малката дъга съответства на Дясната същност на човека, гледащ знака);

2) знак за активиране на Лявата същност (голямата дъга съответства на Лявата същност на човека, гледащ знака).

Рисуника 18. Символът на човека — равностраниен кръст с кръг.

На схемата на символа (по типа "печат") са обозначени: в центъра — символа на Душата (кръг), от четирите ѝ страни — основните Същности на човека.

Да разгледаме базовите знания за четирите Същности на човека и Душата, които са били известни на хората от древни времена. Изначално обозначаването на обикновен **човек** е било във вид на **равностранен кръст с кръг в центъра** (опростен вариант — просто равностраниен кръст). Хоризонталната линия на кръста се е явявала обозначаването на връзката с материята, а вертикалната линия — с духовния свят, по-точно е указвала наличието на елементи от духовния свят в човека, възможността за духовно извисяване. Защо всъщност, впоследствие при различните народи хоризонталната линия и са я свързвали с елемента земя, с материалния (земния) свят (движение навътре), в това число и времето (като движение

от миналото към бъдещето), с вектора (Запад—Изток), линията, разделяща Небето и Земята. А вертикалната линия — със стихииите на огъня, въздуха и първоначалната им посока отдолу нагоре от материалната сфера към духовната.

Четириите краища на равностранныя кръст и кръг вътре (четириите основни Същности и Душата) указвали основните елементи в конструкцията на човека, които въплъщавали главния замисъл: създаване на условия за избор на Личността между материалния свят и духовния.

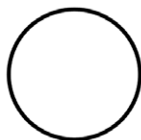
Кръгът — това е древен символ на Душата или проявленията от Духовния свят (в това число на Духовно Същество; символ на присъствието на Бога, обозначаване на Свещения "звук Ра"); окръжност, която символично е ограничавала и съдържала в себе си част от великата Пустота. Отчитайки, че Душата се явява истинска антима̀терия, тоест сила, изхождаща от духовния свят, то в разбирането на материалното мислене — това е Нищо. Понякога са я изобразявали като точка в центъра на кръга, като символ на концентрирана енергия от духовния свят (в някои случаи така се е обозначава̀вал началният стадий на духовното развитие, пробуждането). А самият кръг символизирал духовните сили, свойството на Душата в значението на съвършенство, цялостност, постоянство, вечност, обозначава̀ването на духовния свят, Съществува̀щото, което няма нито начало, нито край.

Забележителен е още един факт. В конструкцията на човека Душата се намира в обкръжението на информационни обвивки (субличности). Но всичко това още е заключено в "обвивка", състояща се от жизнената енергия на човека — Прана. Именно Праната се явява своеобразна прослойка между енергията на Душата и материалния свят. В мито-

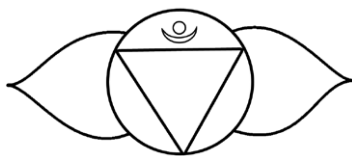
логията на народите по света, особено където са се отразявали подобни свещени (духовни) знания за човека, често се е провеждал асоциативен паралел между енергията Прана и огнените характеристики на Слънцето. Откъдето и е тръгнало обозначаването на Душата като слънчев диск.

Кръгът също означавал и разграничаването на двете сфери (материалната и духовната). Ако това касаело знанието за човека, то това указвало сведенията за Душата, намираща се, така да се каже, в промеждутъчно състояние.

Рисунка 19. Символът на Душата, духовния свят — кръг.

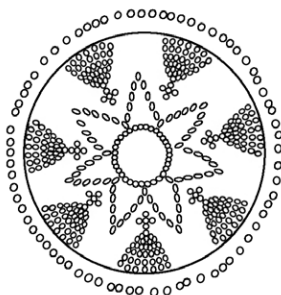
Понякога заедно с кръга са се изобразявали елементи, придаващи му динамика, например крила, лотосови венчелистчета, лъчи, извити змийчета, езичета от пламък. Подобни изображения могат да се намерят в свещените символи на триполската, древноиндийската, древноегипетската, древномексиканската, шумерската, древноруската култури. Това означавало духовното израстване на човека или указвало за духовните Знания (Учение), привнесени в този свят от Същество от духовния свят. Също така това показало посоката на движение отвътре навън, свойствена за силата на Душата, подтикваща Личността към избор, търсене на духовни пътища за освобождаване от плена на материята. Често в космологичните митове древните са затваряли общата схема на света в кръг. В такъв случай това указвало съзиданието (сътворението) на материалния свят от духовния свят.

1

2

3

**Рисунка 20. Символът на духовното израстване
и духовните Знания — кръг с елементи,
предаващи динамиката:**

1) Аджна чакра — условно обозначение в духовните практики на Древна Индия, чакрана, намиращ се в центъра на челото ("Третото око") във вид на кръг, с две лотосови венчелистчета (в син цвят) със съпътстващи обозначаващите силите на Алат (триъгълник с върха надолу и знака "АлатРа");

2) крилат слънчев диск (Древен Египет) — символ на духовните Знания, привнесени от "Небесата" (символ на слънчевите богове на различни народи, например, Ахура Мазда в зороастризма, асирийския Аишура, вавилонския Шамаш, а също така едно от означенията на древноегипетския бог Ра);

3) пример за изображение на свещен слънчев символ, който е бил характерен за предаването на знания в дълбока древност (времената на палеолита). Моделът е направен от определен брой "зърна". Символизира общата структура: седеммерното измерение, заключено в кръг, където извън кръга се намират 72 "зрънца", обозначаващи общия брой измерения във Вселената; в кръга има седем пирамидални форми със "снопчета" от седем "зърна", които са увенчани от структурата от пет "зърна" (централното и четирите кръстообразно разположени около него "зърна"). В центъра на рисунката е "цветето със седем венчелистчета" (седемлъчева звезда), средата на което е оградено с 33 "зърна", а всяка страна на венчелистчето се състои от 6 "зърна".

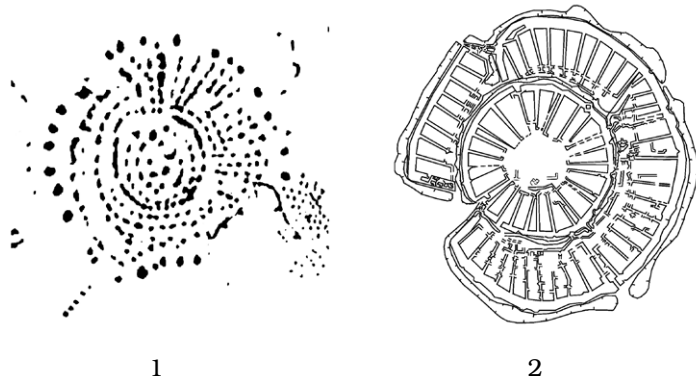
Анастасия: Да, знанията за сакралното значение на кръга са зафиксирани в символи и знаци не само върху пещерни рисунки, стенописи на жилища, но също така на археологически предмети: свещени скулптури, ритуални одежди, керамика и така нататък. Те също са се запазили в архитектурата на древни храмови постройки, прости жилища (шатри и юрти). Традиционните ритуални действия на тези или онези вярвания също отразяват тези знания. Например, ритуалните ходения в кръг около определена територия или строеж, изпълнения на кръгови танци (ритуални хоровади около невидим център или огън, свещено място; кръжене на шамани и дервиши), тържествено седене на мъдреци за общуване в кръг, където центъра на кръга е бил пуст (незапълнен с нищо) като символ на Духовното начало.

Ригден: Казано между другото, хората някога в древността са изграждали така своите градове, тоест разполагали са сградите в тях именно в кръг, оставяйки също празен и центъра на града (незастроен) във вид на кръгъл площад. Такъв план

за построяване, преди всичко, носел дълбок сакрален смисъл.

Анастасия: На съвременните градове явно не им стига това, въпреки че археологически примери за такива древни постройки съществуват и до наше време. По такъв принцип, например, преди хиляди години са се изграждали селищата на Триполската цивилизация в Дунавско-Днепърското междуречие. Също така са се изграждали градове, построени по типа на древноуралския Аркаим. Например, така наречената от археолозите синташтинска култура — "Страна на градовете", която е била намерена от археолозите на територията на Русия (Челябинска област, Оренбургска област, Башкортостан и Северен Казахстан).

Рисуника 21. **Планове на древни градове, разположени в кръг:**

- 1) копие от аерофотоснимане на триполското селище Петрен (Молдова);
- 2) схема на плана на град Аркаим (Южен Урал, Русия).

Ригден: Съвършено вярно. Но да се върнем към древното обозначение на човека — равностранен кръст с кръг в центъра. **Линиите на кръста** — това е и условното обозначение на четирите Същности

на човека: **страничните Същности** (хоризонтални линии от центъра), **Задната същност** (вертикална линия надолу от центъра) и **Предната същност** (вертикална линия нагоре от центъра). Както аз вече казвах, характеристиките на тези Същности ги надарявали с асоциативни сравнения с определени сили в пространството, например четирите стихии, четирите сезонни ветрове, а също и четирите посоки на света. При това, като правило, трите сили са били тясно взаимосвързани помежду си или са имали отрицателни характеристики на задната и страничните Същности. А четвъртата била главенстваща, особена по своите свойства, имала положителни характеристики на Предната същност. Всички тези сили също се обозначавали с кръст — сакрален символ на човека, като същество, в конструкцията на когото са съединени духа и материята. Вертикалната линия на кръста са я свързвали със слънцестоеенето, движението към духовния свят, стремлението на човека към главенство на Духовното начало в него. Затова на главатанасвещените богове в религиозна традиция на древните народи по света често са изобразявали слънчевия диск, като символ на главенството на Духовното начало, Знанията, привнесени от Духовния свят. Хоризонталната линия, указваща на страничните Същности, алегорично са я наричали ос на равноденствието, свързвайки я с движението на Слънцето (когато Слънцето пресича небесния екватор: пролетното и есенното равноденствие).

Анастасия: Да, това и сега може да се проследи по паметниците на древната култура. Например в старинния персийски град Персеполис (съществува и по-древно негово име, което в превод от персийски означава "трон на Джамшид") се е съхранил много любопитен барелеф. На него е изобразен символът на зороастрийския празник нова година (Навруз), който се отбелязва според слънчевия календар от

персийските (иранските) и тюркските народи. Така че, най-интересното е, че този символ се явяват "извечно борещите се помежду си" бик (Дясната същност) и лъв (Лявата същност). В древността е съществувало поверие, че в определени дни от годината техните сили ставали равни.

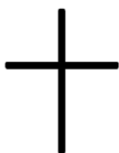
Ригден: Вярно е, затова впоследствие и започнали да свързват тези символи с дните на слънчевото равноденствие в природата. Въпреки че всичко това има друг подтекст... Тайният смисъл на знанието за четирите Същности на човека се влагал и в понятия, които са били еквивалентни на кръста.

Анастасия: В представите на болшинството съвременни хора кръстът е свързан изключително само с една световна религия — християнството. От своя страна, от служещите на тази религия се прави всичко, хората да не се интересуват от повече. А нали кръстът — това е много древен символ и той се е появил много време преди възникването на тази религия. Изображенията на кръстове и техните модификации са били известни още от времето на палеолита. Например, символът на кръста са го намерили на паметници, датирани от времето на първобитното общество. Да вземем поне изображения с двадесетхилядна давност в пещерата Шове (Франция), които прекрасно са се съхранили, благодарение на микроклимата на подземиято.

Ригден: И то, трябва да се отбележи, че тези находки са били направени относително неотдавна. А колко още такива места има, все още неизвестни на днешен ден на човечеството! Но подобни артефакти са ценни само тогава, когато хората разбират изконното значение на символите, а не просто се любуват на "дивните художества на древните", свързвайки тези обозначения с понятия от човешкия ум, насаждани от съвременните религии.

Различните вариации на кръста символично обозначавали допълнителните сведения към неговата основна трактовка. Например, ако на краищата на кръста присъствали по три топки, то това указвало триизмерността на света, в който човек пребивава или числената характеристика на явленията, които се обозначавали във вид на допълнителен знак на кръста. Ако долната част на кръста, съответстваща на Задната същност, била удължена (така наречения дълъг или латински кръст), то това означавало акцент на вниманието, концентрация на Задната Същност (постоянно страдание, напомняне за миналото, утежняващо Душата, стимулиране на чувството за вина и обида). А както ти вече разбираш, ако човек пребивава в състояние на Животинско начало, такава активация на Задната същност — това, всъщност е постоянно стимулиране на депресия, страх и самообвиняване.

Рисуника 22. Дълъг или латински кръст.

Анастасия: А нали в християнството на вярващите се налага носенето именно на такава форма на кръста, уж като символ на страданията на Христос. Така че, какво точно се получава, вместо любов към Бога хората косвено зациклят на мислите за своите страдания, за миналото и за смъртта? С други думи, с този символ в хората подсъзнателно активират негатив, не с каквото и да било, а със собственото им минало? Така че, това нали не е нищо друго, освен стимулиране на активацията на Задната същност.

Ригден: Това точно е и един от елементите на това, за което ние вече говорихме, аз имам предвид мани-

пулациите със знаците в храмовете. А в дадения случай не само е направен акцент върху Задната същност. Като правило, върху такъв кръст отзад нанасят надпис с латински букви INRI (Iesus Nasareus Rex iudaeorum), което означава Иисус Назаретски, *цар юдейски*.

Анастасия: Понятно е, така че тук още и се втъпява в подсъзнанието на вярващите главенството на определен народ над тях... А защо тук го няма символа на Душата, Любовта към Бога?

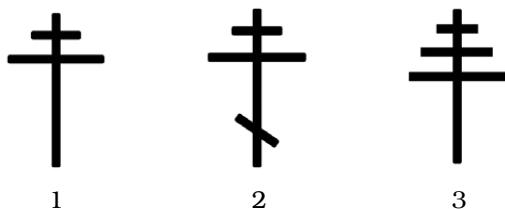
Ригден (с усмивка): Ето, виждаш ли, при наличието на Знания, у човека започват да възникват и "неудобни" въпроси за властимащите жреци. Как пък те ще поставят такъв символ, ако стоят свършено други цели и задачи, съгласно техните талмуди? При тях само на теория за масите се говори за спасение, а на практика, сама виждаш какво се твори.

Анастасия: Да, за съжаление, на практика, за разлика от теорията, робството никога не го е отменял, просто са го усъвършенствали и добре закамуфлирали под демократична свобода, създавайки с това само илюзия за свобода и равенство.

Ригден: Ще кажа даже още повече, аз вече някога упоменавах, че латинският кръст, като символ на християнството, е бил въведен през четвърти век от нашата ера, когато Учението на Иисус било превърнато в религия, а религията придобила държавен статус. Между другото казано, с латинския кръст в генеалогията обикновено обозначават смъртта на човек, датата на смъртта. Така че, в християнството освен този четирилъчев дълъг кръст, предназначен за носене от вярващите хора, има също и шестлъчеви и осемлъчеви така наречените "патриаршески кръстове", с две или три допълнителни напречни греди, които, като

правило, зачеркват Предната същност. Носят ги архиепископи и кардинали. В общата концепция за религията наличието на тази горна напречна греда се трактува като дъска (табличка) за гореупоменатия "титул" на Иисус в латинското съкращение (INRI). А ако в знака е имала място още и долна наклонена напречна греда, то на вярващия се обяснявало просто, в материален контекст на религиозната трактовка, че това уж е напречна греда за краката на Христос.

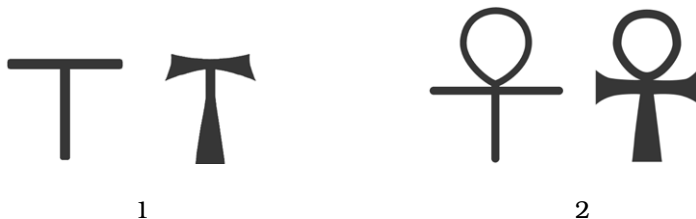
Рисуника 23. Патриаршески кръстове:

- 1) патриаршески кръст — шестлъчев кръст с две напречни греди;
- 2) православен кръст — осемлъчев християнски кръст с горна напречна греда и долна наклонена напречна греда (отричане от човешкото минало);
- 3) папски кръст — три хоризонтални напречни греди — символ на материалната власт в триизмерния свят. Във всички случаи горната напречна греда, зачеркваща Предната същност, образува равностранен кръст. Тоест над дългата хоризонтална линия стои равностранен кръст символ на човека (човешката власт).

А сега да разгледаме скритите от масите трактовки на символиката на кръста, която се използвала още много преди времената на зараждането на християнската религия. Например в Древен Египет са били популярни такива обозначения на кръстове, които сега са известни като тау кръст и кръст анх. Тау кръстът в съкровените знания е означавал,

говорейки на съвременен език, човешкия живот в материалния свят, проявата на емоции и мисли, инициирани от задната и страничните Същности. А ето кръстът анх съединявал в себе си вече два различни елемента: главенстващия кръг и окачения към него тау кръст. Кръстът анх олицетворявал свършения човек с доминиращото в него Духовно начало, преобладаването на Предната същност над другите три, духовното — над материалното. Защо кръстът анх са го и поставяли в ръцете на висшите древноегипетски богове като обозначаване в качеството на духовен символ, като обозначаване на безсмъртието, вечния живот. Кръстът анх също е известен като "ключ на живота", "ключ към енергията", "ключ към възраждането", духовното преобразуване. Такива значения са били свързани със символиката на определен етап от духовните практики, когато е ставало саморазкриването, качественото преобразуване на човека в свършено друго Духовно Същество. При това знанията за този кръст и неговата символика ги е имало не само в Древен Египет (Африка), но и в древна Европа, Азия и Америка.

Рисуника 24. Тау кръст и кръст анх:

- 1) примери за изображение на тау кръст;
- 2) примери за изображение на кръста анх.

Така че, когато на тау кръста се поставял равностраничен кръст, това означавало властта на човека над Същностите в триизмерния свят при доминирането в него на човешкото (Животинското

начало). Обикновено в древността такъв символ се използвал в магията при гадаене, баене, врачуване и така нататък. Ако равноностранен кръст се заключвал в кръг и се слагал над тау кръст, то ставало дума за смъртта на човека, при който през живота е доминирало материалното (главенствало е Животинското начало), по-просто казано, този символ е означавал отиване "на реинкарнация". Но са съществували и други негови значения...

Анастасия: Значи, патриаршеските кръстове — това, по същество, е човешки равноностранен кръст над тау кръста, символ на властта над материалния свят чрез магия. Това също е и зачеркване на Предната същност, излиза, отказване от духовното заради материалното.

Ригден: Съвършено вярно. Напречната греда пък в долната част на кръста означава отказване от своето човешко минало и посвещаването си на служение. Остава само открит въпросът: "Служение на кого?" Отговорът на него се съдържа в значението на главенстващия знак в този символ. А що се касае до дългият кръст с обозначаването на три напречни греди, като стъпала, водещи нагоре, който сега го наричат "папски кръст", то от древността с такъв знак са обозначавали този, който се стреми към власт над триизмерния свят, ако това касаело символиката на отделния човек. Но на вярващите, естествено, не се съобщават такива "деликатни" подробности. Това отчасти се случва поради тяхното скриване от йерархическата върхушка, отчасти от незнание на тази информация от редовите служители, придържащи се към традиционната в тази религия трактовка. А последното при формирането на общата концепция на дадената религия, всъщност се явява измислено тълкуване за обясняване на масите на този древен символ.

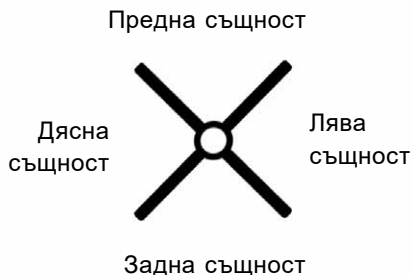

Навярно, за по-добро разбиране ще приведа прост пример. Ако попитаме вярващ човек, който носи гръден кръст, какво чувства той, когато си спомня за него, вижда на своето тяло отражението му в огледалото или го докосва, то можем да чуем стандартния отговор в такива случаи. Човек ще каже, че в този момент той си спомня за страданията на Иисус Христос по време на неговото разпятие, че изпитва чувство за вина и собствената си греховност. Такъв отговор е характерен практически за всички вярващи в тази религия. Забележи, те в този момент не си спомнят учението на Христос, Неговите проповеди и наставления, не мислят за спасението на своята Душа, за Любовта към Бога, а изпитват чувство за вина, страдание и усещат страх. Защо? Защото в техните енергийни конструкции се активират Задната и Дясната Същности. Това е и показателен пример, как знаците и символите работят (подсъзнателно въздействат) и как жреците ги използват в своите системи за управление на масите. Не е удивително, че те крият изконните Знания от хората. Иначе, знаейки за тях, хората биха започнали да задават "неудобни" за религиозната върхушка въпроси. Например, защо те (вярващите) носят символ, вменияващ им чувство за вина, подсъзнателно въвеждащ в депресия, стимулиращ страдания и негативна памет за тяхното минало, а религиозните деятели — символ на властта над материалния свят? Нали по определение и едните, и другите, по своята вяра, трябва да се стремят към Любовта Божия, спасението на Душата, към Духовния свят.

Анастасия: Да, когато започваш да осъзнаваш с какви знаци и символи те обграждат от всички страни, идва разбирането защо в обществото доминира материалният Разум, даже там, където хората се опитват да намерят духовен отдушник за себе си.

Ригден: Аз вече съм казвал това много пъти и сега ще го повтора: да се промени ситуацията е в ръцете на самите хора, всичко зависи от главенстващия избор на всеки човек. Но да се върнем към темата за знаците на четирите Същности. Ако равностран-ният кръст е бил символ просто на човека, **то скосеният кръст (обърнат кръст) и неговите вариации (често с кръг в центъра)** вече са обозначавали **Личността, движеща се по пътя на Знанието**, знаеща сакралната информация за човека и медитативните практики на четирите Същности. Аз подчертавам, човека, имащ Знанията, а как той ги използва (с каква доминанта в съзнанието), това вече е негов личен избор.

Рисуника 25. Равностранен скосен кръст с кръг в центъра — символ на Знанията за четирите Същности на човека и Душата.

*Скосен кръст — символ на движение в познанието, условното разделяне на пространството на полета (зони) на влиянието на Същностите;
кръг — обозначение на Душата. Трактовката на схемата на символа е показана по типа "печат".*

Но най-често в свещените текстове символът във вид на скосен кръст (или неговите вариации) е указвал на Знанията за енергийната конструкция на човека, неговите Същности, взаимовръзката с измеренията. Измеренията условно са се изобразявали във вид на брой на стъпала на пресечена пирамида или

стълба, детайли на модели (лотосови пъпки, неговите венчелистчета, контури на планини, зигзагообразни линии), кръгове в кръг, чертички, зърна и точки. По брой, като правило, те са били равни на 3, 4, 5, 6 и 7. Броят на 3-те еднакви елемента на символа обикновено указва на триизмерното измерение. 4 — триизмерно измерение и четвъртото — времето, а също така е можело да служи като обозначение на четирите Същности. 5 — петмерно измерение, но основно с тази цифра било свързано изображението на петолъчева звезда, като един от символите на женското начало, знакът на проявените сили на Алат в петото измерение. 6 е означавало шестото измерение, максимално възможното за човек с материална доминанта, от което той в изменено състояние на съзнанието може да влияе на материалния свят. А ето наличието на седемте еднакви елемента на рисунката означавало седмото измерение, указващо на съвършен човек, структурата на света до 7-то измерение или понятието за "рай", "Нирвана", "освобождение на Душата". Понякога редом със символичното обозначение на седмото измерение са се изобразявали условни бележки в количество равно на 8, 9, 12, 13, а също така 33 или 72, указващи на знания за Вселената. Такава сакрална информация често са я фиксирали в шарките на ритуални предмети, дрехи или свещени сгради.

Вариациите на скосен кръст са били най-разнообразни: скосен кръст във вид на четири съединени триъгълници с кръг в центъра, кръгове-центрове на триъгълни пространства, детелинови кръстове (тесни към центъра и разрастващи се към краищата), змии, преплетени във вид на кръст и така нататък.

Ако е било необходимо да се посочи или да се направи акцент върху активирането, доминирането или бло-кирането на една от Същностите или

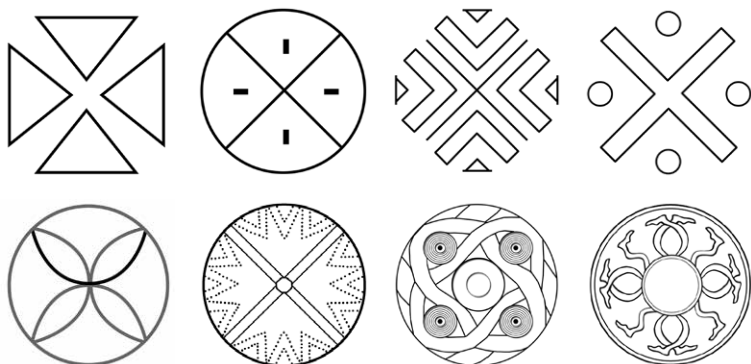

Рисунок 26. Вариации на скосен кръст, с отбелязване на пространствата на четирите Същности.

конкретна работа с тези Същности, то това се обозначавало с допълнителен знак в съответното поле на скосения кръст.

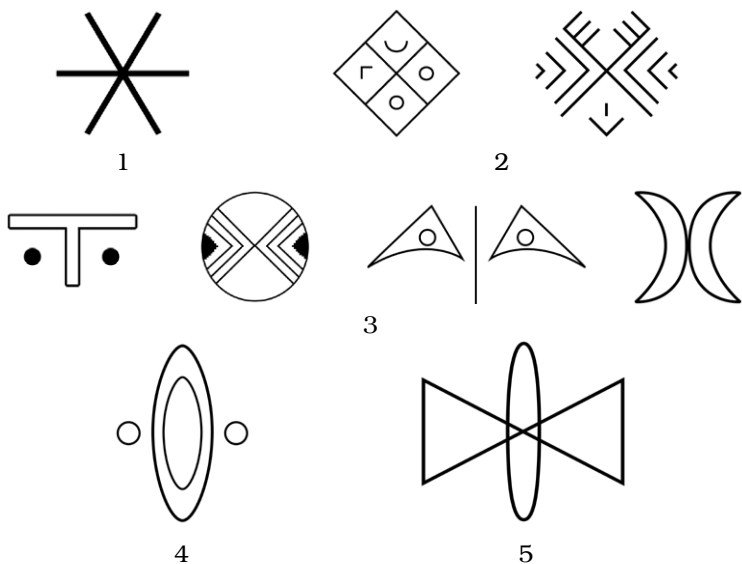

Рисунок 27. Символични указания на акценти на работа с четирите Същности:

- 1) използва се в значението на: символ от шестте измерения; указания на духовни знания или практики; блокиране или активизиране на работата на страничните Същности на човек в зависимост от стоящите наблизо допълнителни обозначения;
- 2) примери за условни обозначения със знаци за работа в медитация с едни или други Същности;
- 3) всеки от символите указва акцента или доминирането на страничните Същности в човека;
- 4) символът по своята форма показва активизиране на страничните Същности, което се проявява с натиск отвън навътре и се отразява върху състоянието на човека във вид на тежки, негативни, притискащи чувства (символът указва на реалната деформация на личното пространство, която се случва при този процес);
- 5) символът има аналогично значение, както и предишния, но друго схематично изображение.

Анастасия: Може би, струва си да се подчертае, че иде реч именно за свещени или магически символи, обозначаващи сакралните знания на един или друг народ... Като цяло, може да се каже, че основните символи на четирите Същности се явяват триъгълници и полусфери, които се допират, но практически не се пресичат.

Ригден: Безусловно. При това не просто триъгълници и не просто полусфери. Това като правило са равностранны триъгълници, трите страни на които указват на триизмерността на измерението, от което Наблюдателят (Личността) започва своя път на духовно развитие. Два триъгълника, лежащи хоризонтално и докосващи се помежду си с върховете, символизират Дясната и Лявата същност.

Това е своеобразен знак за безкрайност, постоянно връщане към едни и същи принципи от света на материята, така наречената "променлива ста-

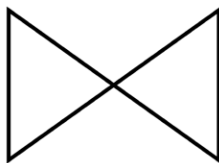
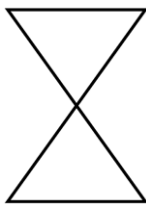

Рисунок 28. Символ на Дясната и Лявата същност на човека.

билност". Това е стабилно доминиране ту на Дясната, ту на Лявата същност (преливане на равна сила от една област "улов" или по-точно "лов" за вниманието на човека, в друга), ако, разбира се, се разглеждат тези два хоризонтални триъгълника в контекста на живота на човека, неконтролиращ своите мисли. Но това е характерно именно за обичайната работа на страничните същности при избора на Личността на мисли и емоции от Животинското начало. Ако пък човек достига висоти в своето духовно развитие, то страничните същности променят обичайния си режим на работа. Те стават помощници, онази сила, която със своята връзка с други измерения помага да се опознава невидимото многообразие (условната "безкрайност") на този свят.

А ето триъгълниците, насочени с върха надолу и върха нагоре, — това е особен случай, който следва да се разгледа по-подробно. Два триъгълника, разположени вертикално и докосващи се помежду си с върховете, символизират Предната и Задната същности.

В контекста на изначалните Знания за четирите Същности на човека, триъгълник с върха нагоре се явявал символ на Задната същност, на миналото, видимия, проявения материален свят. Съвсем неслучайно впоследствие хората започнали да свързват триъгълника с такава форма именно с мъжкото начало. И това съвсем не означава величие,

Рисуnка 29. Символът на Предната същност на човека — триъгълник с върха надолу, символът на Задната същност на човека — триъгълник с върха нагоре.

подобие с планина, възвисяваща се към небесата или с трите принципа на построяване на Вселената (символът на Бога). Планината — това е отделен образ и символ, основно свързан с понятието за друго измерение. А символът на Бог под формата на триъгълник с върха нагоре означавал трите принципа за построяване на Вселената: Бог (идея), Лотос (план) и Алат (въплъщение на идеята и на плана).

Равностранният триъгълник с върха нагоре съгласно изконните Знания **за човека** обозначава два момента. Първо, стартовото състояние на човека: като Наблюдател в триизмерния свят, до неговото самостоятелно духовно развитие; като обект, създаден по "образ и подобие" на Бога (в човека изначално е заключена Душата и са заложени три условия за неговото духовно развитие: духовна идея, план и въплъщение на идеята). Второ, ако иде реч непосредствено вече за самия процес на духовното развитие на човека (акцента на който се измества на Предната същност, тоест горния триъгълник с върха надолу) или пък, обратното, се казва за човека, затънал в материята, в който доминира Животинското начало, то значението на долния триъгълник е било съвсем друго. В този случай триъгълникът с върха нагоре означава не просто

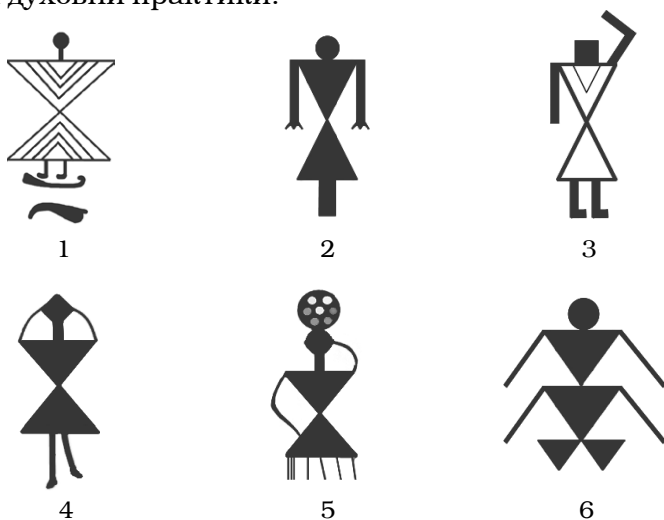

Задната същност, но и агресията на материалния свят (ето защо и го свързвали в някои случаи със стихията на огъня), движение на материята от разширяване към свиване (отвън навътре), концентрация на Волята на Животинския разум и неговата власт над пирамидалната йерархия на материята. С други думи, триъгълник с върха нагоре означава това, което се базира на "земното", материалното, временното и се стреми към власт.

Равностранен триъгълник с върха надолу в изконните Знания означава не просто Предната същност, с помощта на която човек осъществява своя духовен ръст и развитие. Този символ от древни времена означава **съзидателната сила на Алат**, тоест движението на духовното от първичната точка на възплъщението, проявлението на плана на Твореца към постоянно съзидание и разширяване, към съвършената форма, заключена в този план. Не случайно в древността триъгълник с върха надолу, свързвали със символиката на женското начало, с върховните богини, които във вярванията на едни или други народи възплащавали в себе си съзидателните функции на Великата Майка като прародителка на целия свят, връзка с *водна среда* (което се явявало асоциация с духовния свят). Съгласно съкровените изконни Знания за човека, когато Личността избира Духовното начало, в нея тръгва проявлението на съзидателната сила Алат под формата на духовно пробуждане, разширено състояние на съзнанието и проявление на духовната Любов. Именно за това по време на изпълнението на духовните практики човек изпитва чувства на всеразбиране, всезнание и всеобемна Любов към целия свят. Това точно и е работата на неговата Предна същност и проявлението на силите на Алат, възстановяващи и проявяващи връзката на Личността с Душата. Отгласите на това Знание се проследяват в свещените трактати за света

и човека, митологичните сюжети, образите и ритуалите на много народи по света.

Анастасия: Казано между другото, в тази същата Триполска цивилизация, например често в ритуалната посуда са изобразявали именно този символ на два вертикално разположени триъгълника, с докосващи се между себе си върхове, даже с обозначаване на посоката на движение на енергиите при духовни практики.

Рисунка 30. Древни обозначения на знанията за човека и за процесите на неговото духовно развитие.

Рисунки върху ритуалната керамика на Триполската цивилизация (VI-III хилядолетие пр. н. е.):

- 1) общи познания за структурата на човека (три измерения в долния триъгълник, три измерения в горния триъгълник; символът на кръга);
- 2) обозначение на обикновения човек;
- 3) обозначаване на добрия човек, започващ духовния си път (глава във формата на квадрат, вдигната ръка, а също в горния триъгълник е направен акцент на Предната същност);

4) фигурка в движение с вдигнати ръце — едно от сакралните обозначения на духовната практика при работа с Дясната и Лявата същности;

5) обозначаване на духовната практика, постигане на висше духовно състояние и връзка със седмото измерение (на главата е кръг със седем заключени кръга, където горните кръгове образуват триъгълник с върха надолу; а също така пръстен на енергиите — обозначен с посоката на ръцете);

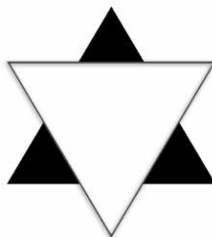
6) обозначение на човек, вървящ по духовния път: Показано е, че Предната същност доминира над страничните Същности и извежда човек чрез силата на Аллата в друг, по-висш свят (човекът се удвоява, проявява се в измерение по-високо от третото).

Ригден: Да, тези символи са навсякъде, просто повечето хора не ги забелязват, не се интересуват от тях, не разбират поради липсата на изконните Знания у тях. Например в Древна Индия в качеството на символ на богинята Шакти (асоциативен образ на проявлението на силите на Аллата), за който аз вече споменавах, се е използвал триъгълник с върха надолу. А бог Шива (едно от трите божества в индийската митология, олицетворяващ също и разрушителните сили) — триъгълник с върха нагоре. Или друг пример. Когато гърците обитавали бреговете на триъгълното устие на великата река на Древен Египет — Нил, те започнали да я наричат "делта". За древните египтяни това устие, даващо излаз към морето (както и самата живородаряваща река), е било сравнимо със свещения лотос, с триъгълник с върха надолу, олицетворяващ женското начало. При това основата на делтата, имаща множество притоци, извеждащи към морето (водната среда), в свещените древноегипетски тълкувания са я асоциирали с духовни пътища, които свързвали с другия, духовния свят. Много древноегипетски богини, надарени с функциите на Аллата, в легендите били повелителки на водната среда или свързани с нея и с лотоса. Затова

и у гърците делтата станала символ на женското начало, "вратата на живота", независимо, че самата дума е образувана от четвъртата буква на гръцката азбука, формата на която е триъгълник с върха нагоре. Като цяло си струва по-внимателно да се потърси поне в известната история на различни култури и може да се намери много интересна информация. Аз вече не говоря за отдавна забравени култури, които съвременните хора не помнят, но техните археологически открития в бъдеще ще поразят света с наличието в тях на уникални артефакти и духовни знания, ако, разбира се, това човечество ще има това бъдеще.

И още няколко думи за вариацията на символиката на наслагване на триъгълника с върха надолу и триъгълника с върха нагоре един върху друг, която от древността е широко разпространена сред мистични, окултни и религиозни течения. Съгласно изконните Знания, ако в този символ главен (горен) се явява триъгълникът с върха надолу, който е изобразен в бял цвят (божественото женско начало, силите на духовния свят), а под него се намира (показва се с ръбовете си), триъгълникът с върха нагоре в черен цвят (мъжкото начало, силите на материята), то това означава **върховенство на духовния свят, на съзидателните сили на Аллата над материалния свят** в шестмерното измерение.

Рисуника 31. Древен символ на върховенството на духовния свят над материалния.

А ако триъгълникът с върха нагоре закрива триъгълника с върха надолу, то това означава доминиране на Животинския разум, на материалния свят над духовния, магическото влияние върху материята от шестото измерение при доминация на Животинското начало, използването от човека на силите на Алат не за духовно освобождение, а за придобиване на власт в материалния свят. Такъв знак, така да се каже, с точно противоположно значение, като правило, слагали хора, стремящи се към тайна власт над триизмерния свят, служещи на Волята и целите на Животинския разум. Ако знакът се изобразявал просто, без посочване на доминиращия триъгълник, то още го наричали "обърнат знак", защото в него триъгълниците на Предната и Задната същности били с разменени места, а страничните Същности се явявали главенстващи (с обозначаването им като триъгълници, разположени по вертикала). Също така, това означавало зачеркването на ромба (един от символите на духовното преобразование на човека). В древността такъв символ се е използвал главно в черната магия.

Рисуника 32. **Обърнат знак.**

Анастасия: Този символ, между другото, сега е широко разпиарен по света под името "Звездата на Давид", естествено, с благовидното тълкуване за широките маси за "съвършен съюз на духа и материята" с водещ триъгълник с върха нагоре. А после хората се чудят, защо живеят в такъв "нещастлив свят", където има много злост и агресия.

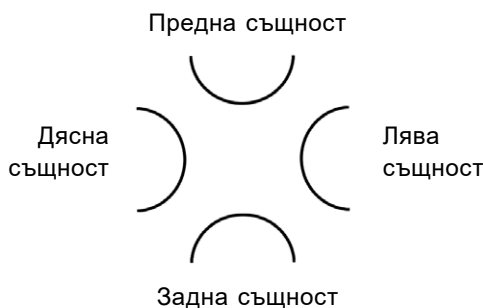
Ригден: Е, тогава кой е виновен за това, че хората не се интересуват от нещо повече, отколкото им налага материалният Разум. В древността на Изток този знак бил известен като "повелител на джиновете", магически символ на човека, властващ над материята с помощта на сили, предназначени за духовно развитие. Ако върте в големия триъгълник с върха нагоре са заключвали един или няколко триъгълника с върха надолу, това точно и означавало използването от човека на неговите уникални духовни сили за други цели, тоест за постигането му на определена власт в материалния свят. Например, ако в триъгълника с върха нагоре са заключвали три триъгълника с върха надолу, то това означавало използването на силите на Аллата от материалния Разум за своите цели, като правило, за постигане на временна власт в триизмерния свят. Между другото казано, три триъгълника с върха надолу символизирали божествените принципи: идея, план и реализация (изпълнението на този план). В древните изображения може да се видят неограничени от нищо три триъгълника с върха надолу, върху които е поставен четвърти голям триъгълник с върха надолу, което означава движението на човек към духовно освобождение. С една дума, правилното използване от човека на своите жизнени сили.

Анастасия: Моля, разкажете за читателите още за полусферите. Те също доста често се срещат в рисунките на свещени, ритуални предмети, върху древни артефакти в качеството им на условно обозначение на четирите Същности.

Ригден: Да, за обозначаване на четирите Същности също се използвал символът на полукръга, полумесеца, дъгата като определена част от цялото. При това страничните дъги, разположени вертикално, се явявали символи на страничните Същности. Дъга, приличаща на преобърнат полумесец или обърнатата чаша, символизираща Задната същност,

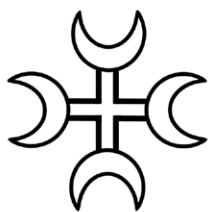

затова в сакралната символика на народите я свързвали с миналото, лишено от живот, а също така с обозначаването на "мъртвото" учение, ориентирано към материалното. А ето за обозначение на Предната същност изконно използвали знака на дъгата или полумесеца, обърнат с рогцата нагоре като символ на проявление на силите на духовния свят — Аллат. Откъдето, всъщност, са и тръгнали обозначенията на други Същности именно във формата на различни помежду си дъги и полусфери. Благодарение на такова изображение на Предната същност и на знака Аллат, у някои народи и се е появил асоциативният символ на чашата като на духовно вместилище, готово за напълване от съзидателните сили на Аллат (или в представите на древните — с кристално чиста вода, което се явявало асоциация с духовния свят).

Рисуника 33. Схема на обозначенията на Същностите на човека във вид на дъги.

Анастасия: Вие споменахте за ромба като един от символите на духовното преображение на човека. Разкажете, моля, поне като цяло за символите на квадратните фигури: за ромба и всъщност за самия квадрат. На днешен ден хората често бъркат значенията на тези символи, тъй като се опират на съвременните трактовки на древните знания, които вече са до голяма степен изкривени и изтълкувани на нивото на материалния мироглед.

1

2

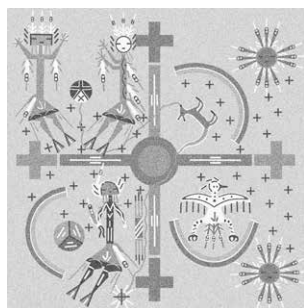
3

4

5

6

Рисунка 34. Символично изображение на Същностите на човека във вид на дъги и полумесеци със знака Аллат:

- 1) Лунен кръст (друго наименование е кръст Круасанте) бил разпространен сакрален символ сред древните народи на Северна Европа;
- 2) схема на ритуална чиния от Триполската цивилизация с кръст и полумесеци в краищата (IV-III хилядолетие пр. н. е.);
- 3) символи на дъги върху артефакт от предхристиянския период от историята на вятчиците — древно-

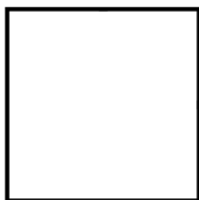
руски източнославянски племена, живели в басейна на река Ока;

4) ритуална чиния от Триполската цивилизация със знака Аллат в центъра;

5) знаци върху керамика от Триполската цивилизация (от археологически находки до село Бернашовка, Винишка област, Украйна);

6) свещена картина от цветен пясък на индианския народ навахо (Югозападен САЩ; Северна Америка).

Ригден: Квадратът в символиката на изконните Знания — това е условната основа на пирамидалната конструкция на човека, свързваща всичките му четири основни Същности. Вследствие на това, при различните народи квадратът, като символ, са го асоциирали със Земята, с всичко земно, със съюза на четирите стихии, със страните на света, с мъжкото начало (в противоположност на кръга, който е служил като символ на женското начало и на Небето).

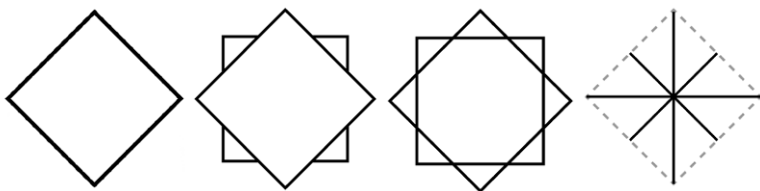
Рисунка 35. **Квадрат** — символ на земното.

Тези знания били отразени в построяването на много култови съоръжения на различни народи по света. Например, на квадратна основа са се построявали зикурати, пирамиди, храмове, пагоди, църкви и други свещени сгради. При това, като правило, архитектурата на самото съоръжение, така или иначе, отразявала знанията за преобразуването на квадрата в **кръг** или **ромб**, който се явявал схематично изображение на **куба**, поставен на един от своите ъгли. Тоест

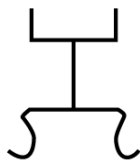
в тези символи са се фиксирали Знанията за енергийното преобразуване на конструкцията на човека при неговото духовно освобождение, прехода на Духовната Личност от материалния свят в духовния.

Ромбът също често го изобразявали във формата на овално "зърно" с леко заострени върхове отгоре и отдолу и го свързвали със символа на женското начало, с жизнената сила, с плодовитостта на богините, като правило, надарени с функциите на Великата Майка. Той се обозначавал със знаците на сливането на двете сили, които в пространството образували нова форма. Ромб, вписан в квадрат, или *ромб*, излизащ извън пределите на квадрата, образуващ осем ъгъла, *осемлъчева звезда* — всичко това е символика на изконните Знания за духовното освобождение на човека. За тези символи хората са знаели още от времената на палеолита.

Рисуника 36. Вариации на изображенията на ромба като символ на трансформацията, на духовното освобождение на човека.

Всички тези образи и символи били основани на знанията за духовните практики, на спецификата на пробуждането на духовните сили в човека, на проявата на момента на сливане на Личността със своята Душа. Между другото казано, самият процес на достигане на такова духовно сливане, озарение, постигане на Истината в древността се обозначавало със символ, приличащ на "бръмбарче".

Рисуника 37. Символ на духовното освобождение, озарение, постигане на Истината.

При това, изначално него го поставяли по отношение на духовно съзряла Личност, независимо от това дали е била жена или пък е бил мъж. Често "ръцете" в дадения знак са ги изобразявали със символическия знак Аллат, а "краката" — във вид на две спирали, усукани в различни посоки.

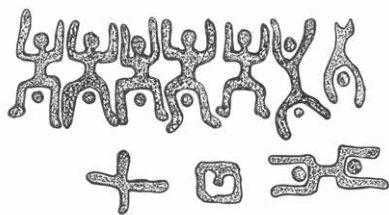
Спиралите в сакралните знания за човека — това са, като правило, условни обозначения или посоки на движенията на енергиите в процеса на самата духовна практика, или силите на Аллат, ако това е свързано с информация за произхода на света. Спирала, усукана по посока на часовниковата стрелка, означавала позитивните, съзидателни духовни сили, а обратно на часовниковата стрелка — отрицателните, разрушителни сили на Животинския разум, противодействащи на силите на Аллат. В обозначенията на духовните практики символите на спиралите са се използвали в значението на енергиите или тяхното съединяване. Също така със спирала с три и половина оборота означавали енергията, която на Изток, както аз вече споменах, и досега наричат "спящата змия Кундалини", символизираща скрития енергиен потенциал на човека.

Рисуника 38. Примери за две разнопосочни спирали в символиката на древните народи.

По-късно вместо гореспоменатия знак, приличащ на "бръмбарче", започнали да изобразяват женските богини, обозначавайки по този начин процеса на постигане на духовно сливане с Душата и освобождението на човека от материалния свят. По този начин хората фиксирали едно от изконните допълнителни пояснения, че човек може да достигне такова състояние само при участието на съзидателните сили на Алат (божественото женско начало). Също така използвали и аналогични по смисъл обозначения, във вид на две спираловидни, преплетени помежду си змии. Ако такъв символ са изобразявали заедно с образа на човека, изпълняващ духовна практика, то, като правило, указвали, че опашките на змиите излизали от първата чакра на човека ("Муладхара"), телата са били преплетени в три и половина оборота, а техните глави се намирили близо до седмата чакра ("Хилядолистникът"). По този начин, условно се е указвал пътя на движението на дадената енергия в енергийното "тяло" на човека. В източните трактати, повествуващи за духовните практики и досега се упоменава за пробуждането на "змията Кундалини" като за достижение на духовно състояние на озарение, изход в Нирвана. Между другото, благодарение на такъв асоциативен символ, по-рано свързан с духовните знания, някои народи и досега почитат обикновените змии, които се водят в техните местности, като свещени рептилии.

1-a

1-б

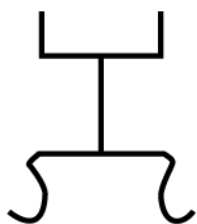
1-в

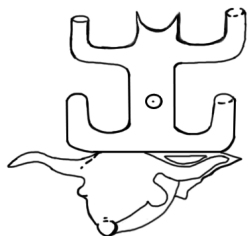
1-г

2-а

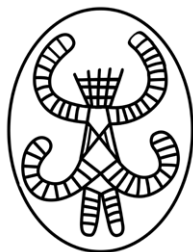
2-б

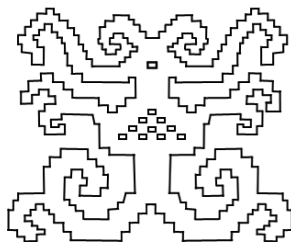
2-в

3

4

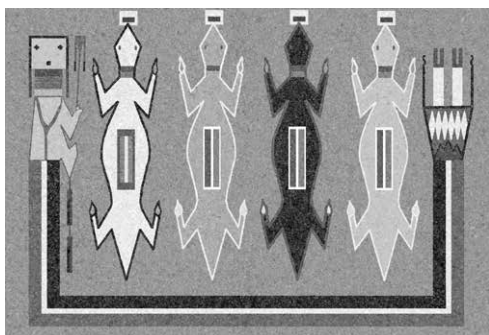
5

6

7

8

9

10

11

Рисуника 39. Символ на духовно освобождение на човека в обозначенията на древните народи:

1) петроглифи на древни хора:

- а) скални рисунки, открити в долината Камоника (около VI хил. пр.н.е.; Вал-Камоника, предпланинската местност на централните Алпи, Северна Италия);
- б) скални рисунки, намерени на крайбрежието на Бяло море (около III хил. пр.н.е.; Република Карелия, северозападна Русия); много от местните петроглифи се виждат само при изгрев и залез слънце (времето за провеждане на сутрешни и вечерни духовни практики);
- в) петроглифи, открити в долината Ел-Абра (XII хил. пр.н.е.; Колумбия, Южна Америка);
- г) петроглифи, намерени в северозападната част на Бразилия (X-VII хил. пр.н.е.; Южна Америка);

2) символи на древната археологическа култура Чаталхьоюк (Чатал-Хююк) (VII хил. пр.н.е.; Анатолия, Мала Азия):

- а) изображение на "Богинята" с отбелязване на енергийния център — Душата;

- б) знак от графическата символика на дадената култура;
- в) изображение на "Богиня-жаба" (символ на възраждане), под която се намира бикова глава с широко разположени рога (края на VII хил. пр.н.е.; артефакт на храма на културата Чаталхьоюк);
- 3) дъвен знак от индийската култура;
- 4) схематично изображение на Майката-Богиня при древните славяни, а също така в Триполската култура (VI–III хил. пр.н.е.; Украйна);
- 5) руска бродерия "изображение на родилка";
- 6) фрагмент от древногръцка ваза (Беотийска амфора, около 680 г. пр.н.е.), където е изобразена Артемида във вид на Потния Терон (Повелителката на зверовете); с обратните свастики и нападащите кучета е показан агресивния свят, самата пък Артемида е представена като духовно проявление в този свят; изображението на риба на дрехата на Артемида е символ на потапянето в изменено състояние на съзнанието; шестте напречни греди на дрехата са символ на шестте измерения; главата на Артемида едва се докосва до тялото — играе ролята на символа на седмото измерение; птиците са указание на духовния, висшия свят; двете змии от страни на картината символизират достигането на състояние на висше духовно озарение, освобождение;
- 7) златна плака с изображение на Скитска Богиня (IV в. пр.н.е.; курган Голям Близнак, Тамански полуостров, Краснодарски край, Русия; музей "Ермитаж", град Санкт-Петербург, Русия);
- 8) свещена картина от цветен пясък на индианския народ навахо (Северна Америка);
- 9) изображение на скитска Богиня под дръжката на сребърно блюдо (IV в. пр.н.е.; курган Чертомлик, Днепропетровска област, Украйна);
- 10) прорязана плака с изображение на Богиня (VII–VIII в.; археологическа находка в района на езерото Чуд, Пермска област, Русия; Чердински краеведчески музей наречен на А. С. Пушкин);

11) статуетка на ацтекска Богиня на водата — Чалчиутликуе (300–400 г. от н.е.; Северна Америка; Национален музей за антропология в Мексико); Чалчиутликуе ("тя е в одежда от нефрит"; "тя е в синя одежда") изобразявала се във вид на млада жена; тя провеждала праведниците през небесния мост (дъгата).

Анастасия: Да, вече има маса потвърждения, благодарение на древни артефакти, намерени в различни ъгълчета на планетата, свидетелстващи за особено отношение на хората към този знак, приличащ на "бръмбарче" и към аналогични на него изображения на женски богини. Само че странни неща се случват на днешен ден в науката: духовният аспект на тези артефакти практически не се разглежда, болшинството обяснения се свеждат до материалното разбиране, сякаш специално се принизява духовната значимост и ролята на тези символи в културите на различни народи. Например, учените често се сблъскват с древни артефакти във вид на богини с усукани в спирали или с разтворени в полукръг линии вместо крака (или пък змии, усукани по спирала). Но практически всички такива находки те причисляват към "раждаща жена в поза жаба" или към "антропоморфни същества в поза жаба, които са свързани с магията на плодородието и представляват поза на жена..." и така нататък. Като цяло ги привързват към материалните аспекти на битието без духовната Съставна.

Ригден: Е, какъвто е мироследът на хората, такива са и техните изводи. Ако съвременните хора обръщаха повече внимание на истинското духовно самоусъвършенстване, те щяха да разбират по-добре грижата на древните хора за своето духовно развитие. Ще приведа прост пример. През 60-те години на XX век в южната част на Централна Турция, на платото на равнината Кюня, археолозите

открили град Чатал-Хююк (Чаталхьоюк), датиран от VII хилядолетие пр.н.е. А под него още 12 слоя, така да се каже, строителни хоризонти на култури, които са съществували преди това време.

Анастасия: Да, за научния свят това е било сензационно откритие: древни сгради (външният тесен вход в помещението бил направен на плосък покрив), светилища, таблички, статуетки, микролити с геометрична форма, останки от полихромни стенописи. Според изчисленията на учените в този най-древен град едновременно са могли да живеят около 7000 жители.

Ригден: Съвършено вярно. Така че, там едва ли не във всяка къща е имало особена стая. Учените условно са я нарекли "светилище", а казано на наш език това е била стая за занятия с духовни практики. Те се стараели да я разполагат в центъра на жилището. Стените на такава стая (особено източната и северната) са били изрисувани с фрески, дължината на които достигала от 12 до 18 метра. Но най-интересното е, какво е било изобразено на тях: "Богиня" във вид на жена, разположена в позата на споменатото "бръмбърче" (или както учените я наричат — "в поза жаба"), до нея животни и птици, характеризиращи четирите Същности, а също символи във вид на знака Аллат (полумесец с рогцата нагоре), ромб, два вертикално съединени триъгълника (от типа "пясъчен часовник"), два хоризонтално съединени триъгълника (от типа "крила на пеперуда"), символи във вид на "пчелна пита", "зърна" и "вълни". При това тези символи били в най-различни комбинации: в наслагване един върху друг, някъде се удвоявали, някъде утроявали, умножавали се, изобразявали се във вид на позитив и негатив. "Богинята" също я рисували и като жена-риба (медитативно потапяне в изменено състояние на съзнанието), и като жена-змия (обозначаване на работа с духовни практики и постигане на състояние

на духовно просветление), и като жена-птица (връзка с духовния свят). Също така в тези сюжети имало и жени, носещи риболовни мрежи, което от своя страна указвало на поставянето на знаци от група, занимаваща се с духовни практики.

Още повече за рисуването на такива фрески се използвали цветовете, които са присъщи на Душата в преходно състояние: син и зелен (тази боя са я получавали от медна руда), тъмно и ярко червен (от живачен оксид и хематит), жълт (от железен оксид), сив (от галенит), лилав (от манган) и, естествено, бял цвят. Всичко това в съвкупност със знаци и символи указва, че хората са притежавали изконните Знания. Между другото казано, още в по-древни времена е съществувала такава традиция. Група хора се занимавала с духовни практики заедно с нейния лидер — човек, който е работил върху себе си по-качествено от другите и, следователно, се придвижвал по-бързо по своя духовен път. На стените на медитативната стая той водел запис в символи и знаци за духовната работа, за постигане на знанията и процесите на обучението на дадената група. Но когато лидерът е достигал духовно освобождение, то стените на медитативната стая са ги покривали с бяла замазка. Новият лидер на групата започвал нов "стенопис", сякаш от чист лист. Впоследствие тази традиция преминала в човешкото общество, където акцентът вече започнал да се прави върху човешкия живот и неговите събития.

Анастасия: Да, всичко това само за пореден път свидетелства, че хората реално са работили върху себе си, при това духовното усъвършенстване е било естествено за начина на живот на обществото. Това не е било мимолетно увлечение или такава страна на личния живот на индивида, която е по-добре да не се афишира на обкръжаващите, както сега може да се наблюдава при съвременните хора. Духовното

развитие е било смисълът на живота на древните хора. Притова самото общество, в което те са живеели, не само е подкрепяло това, но и е способствало за този процес... Вие споменахте, че древните са имали знак във вид на вълна.

Ригден: Да, **вълната** — това е древно обозначение на енергия, нейните характеристики или, както биха казали днес, енергийно поле. Ако това касаело духовните, съкровени знания за човека, то броят на вълнообразните линии или вълнообразните ивици показвал, с енергиите на кое измерение работи човек в духовната практика, или в кое измерение осъществява преход в нея, или просто символизирило самата работа в невидимия свят. Вълнистата линия в битовата символика се използвала в качеството на обозначение на вода или реки. А в сакралните знания за Вселената водата се явявала символ на друг свят, различен от земния, затова често така са обозначавали още и връзката с духовния свят.

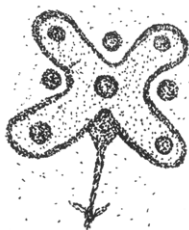

Рисуника 40. Примери за изобразяване на вълнообразни символи на древни народи.

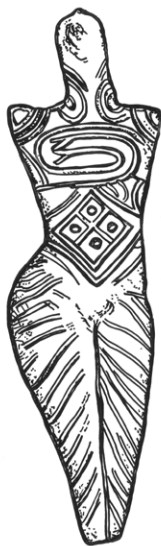
Потвърждение за това, че хората още в далечни времена са притежавали тези духовни Знания, може да се намери и сега. Основни символи, такива

като кръг, кръст, скосен кръст, триъгълник, ромб, квадрат, спирала, звезда, пирамида, полумесец с рогца нагоре и техните модификации ги има на много археологически артефакти. Например, има ги в скални надписи, на фигурки от времената на палеолита, на ритуални посуди от времената на неолита, на атрибутиката на свещени одежди, вещи, предмети, украшения, открити в погребения. Всичко това показва, че хората през живота си са притежавали особени магически, сакрални, духовни знания.

1

2-a

2-b

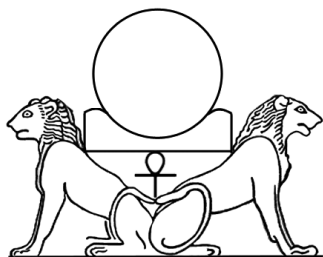
2-c

3

4

5-a

5-b

6

7

8

Рисунок 41. Примери за изобразяване на сакрални знания за човека върху артефакти на различни древни народи:

- 1) петроглифи от епохата на палеолита: скални рисунки (долината Вал Камоника, Северна Италия);
- 2) женски фигурки със сакрални символи — различни варианти на изобразяване на триполските "Богини" (Триполска култура, култура Кукутен):
 - а) в първия вариант символите указват на жена, достигнала сливане на Душата и Личността, изход в седмото измерение, тоест високодуховна Личност; на гърдите ѝ символически е изобразено движение на енергия в района на разположението на чакрана, свързан с жизнената енергия — Прана (това е рядко срещано указание не само на духовно развита Личност, но и говорещо за това, че този човек е можел да попълва жизнената енергия — Прана, без вреда за обкръжаващите, което на свой ред подчертава високия духовен статус на тази "Богиня"); на нейния корем има символ на ромб, вътре в който се намира скосен кръст и четири точки — четири "уравновесени" Същности (което също указва на това, че дадената жена ("Богиня") е управлявала своите Същности);
 - б) във втория вариант символите указват на духовно развита жена, но още не достигнала сливането на Личността и Душата (шест хоризонтални ивици на гърдите ѝ указват на това, че тя е постигнала "шест небеса", обаче ромбът със скосен кръст, изобразен на корема, съдържа знак, указващ на активността на нейната Лява същност, това говори, че тя още не контролира напълно своите Същности);
 - в) в третия вариант е триполската женска фигура с геометричен орнамент на пирамида, обозначение на основните чакрани на човека и знак "АлатРа" (артефакта е намерен близо до селището Драгушен; Молдова);

3) свещена фигурка (която е увенчана със знака Аллат), покрита със записна знаци и символи, указващи структура от четири части и други знания (неолит; Централно Средиземноморие);

4) изображение върху каменните плочи на входа на Инанската гробница (193 г. от н.е.; провинция Шандун, Китай) на богинята на безсмъртието Си-уан-му със стилизиран знак Аллат зад раменете (във формата на крила), а също така със символични фигури на страничните Същности (според митологичното описание — това са зайци, мачкащи в хаванчета отварата на безсмъртието), стоящи на цилиндрични постаменти (трите съединени постаменти означават третото измерение; според митологията — планински върхове), а също така митичния тигър Бай-ху, разположен на мястото на Задната същност (миналото); на главата на тигъра се намира Лявата същност, с други думи акцентът е направен именно върху нея, при това фигурата на тигъра е нарисувана в движение, тоест, показана е активността;

5) различни варианти на древноегипетската храмова стенопис:

а) в първия случай символът "АллатРа" стои върху знака анх;

б) във втория случай знакът анх е окачен в качеството си на ключ към дадения символ на духовното освобождение;

в) раннотриполска керамика: орнамент от вътрешния стенопис на ритуална купа под формата на пресечен конус, с изображение на четири сфери със змийчета във всяка и обкръжаващи ги светли дъги;

7) златен медальон (доколумбова епоха на цивилизацията на Централна Америка);

8) златна висулка за дрехи (доколумбовата епоха на цивилизацията на Южна Америка).

За човека на Знанието тези символи са свидетелствали за много неща и са били това, което за

нас сега се явява отворена книга, написана на понятен език. Древните надписи (оставени върху каменни блокове, скали, сводове на пещери и така нататък), особено в които са стояли знаци и символи, указващи на конкретни духовни практики, като правило са били и обозначение на мястото, където хората са се занимавали с тези практики. Мястото за духовни практики се е избрало специално, често в труднодостъпни пещери или открити участъци. Между другото, по-рано само човек на Знанието, който имал личен опит в подобни практики, е имал право да прави такива надписи върху скалите. Днес учените условно наричат такива древни хора, оставили скални надписи, "палеолитни шамани". Бих искал да обърна внимание, че и до днешен ден са се съхранили даже такива места, където се водели записи на цели поколения и хората идвали да се обучават там в продължение на хилядолетия...

Анастасия: Да, такива своеобразни "каменни книги", нанесени върху скални породи, всяка с размерите на футболно игрище, учените намират и до днешен ден. Например, на скални изображения (петроглифи) на Бяло море (г. Залавруга, Република Карелия, Русия) или шведски Немфорсен (в провинция Онгерманланд) и Танума (в Бохуслен), или в подножието на централните Алпи, долината Вал Камоника (Италия), или надписи на африкански бушмени в Драконовите планини, или рисунки на планинското плато Таилин-Аджер в Сахара и така нататък.

Ригден: Съвършено вярно. По-късно символите започнали да се използват по-често в по-мобилния вариант в качеството на амулети като постоянно напомняне за двойствената природа на човека, за главенството на духовното. И трябва да се отбележи, че те са се нанасяли със знание (по-специално какъв символ къде се е поставял и защо) върху гръдни украшения, домове, ритуална посуда, свещени фи-

гурки, които са се почитали в онези времена, както в съвременния свят хората почитат религиозните атрибути.

Тези символи също са се поставяли върху определени предмети в качество на информация, по особен начин зафиксирани в знаци, в това число и за онези събития, които трябва да се случат в бъдеще или като залог за тяхното извършване. Впоследствие това се трансформирало в своеобразно предметно писмо, например върху същия този "жезъл на вестителите", върху който е имало съответните паметни знаци. Благодарение на това пратеникът на един народ или общност от хора сякаш потвърждавал своите пълномощия и възложените върху него особени поръчения пред представители на друг народ или общност.

Анастасия: Да, "жезлите на вестителите" са се използвали в Древна Европа, Древен Китай, при древните африкански и австралийски народи. Но за това знаят само научните специалисти, занимаващи се с тези въпроси, а такива факти са малко известни за болшинството хора. Но затова в съвременното общество са добре разпиарени в литературата, достъпна за масите, символичният жезъл на Мойсей, кадуцейът на Хермес и така нататък.

Ригден: Историческите артефакти са малко известни, защото самите хора не се интересуват от тези въпроси.

Анастасия: Това е така и даже за онези, които намират тези артефакти със символи и знаци, заложената в тях информация не е съвсем понятна, затова в най-добрия случай я описват като "орнамент" върху ритуални предмети, като знаци, приличащи на една или друга свещена символика при други народи.

Ригден: Най-често подобни символи са се изобразявали на камък или предмети като предаване на духовен опит на потомците. За онези, които са вървели по духовния път, тези записи на Знания били духовно значими.

Анастасия: Тоест за онези хора, живеели преди хиляди години, духовните Знания са били много по-важни и по-значими, отколкото за съвременния човек с потребителски формат на мислене, например, карта с точно указание за местоположението на несметни съкровища или техните парични натрупвания в банка.

Ригден: Съвършено вярно. Още преди десет хиляди години духовните знания са ги ценили много повече, отколкото сега. Както са казвали на Изток, истинското съкровище — това е Знанието, което навсякъде съпровожда онзи, който го притежава.

Анастасия: Да, какво може да бъде по-важно в живота на човека, отколкото духовното развитие? Това е основната цел и смисълът на живота. Историята на човечеството, зафиксирана в знаци и символи, свидетелства за важността на този въпрос даже в толкова далечни времена, независимо от онези условия, в които са живеели хората. За тях духовното развитие е било главно, а материалният живот — второстепенен. А сега? Новите поколения макар и да живеят в по-комфортни условия, в сравнение с древните хора, но все по-често избират главенството на материалните ценности, пропиляват напразно своя живот, ръководейки се от потребителските приоритети на обществото.

Ригден: За съжаление, това е така. Между другото, при древните хора такива надписи са се оценявали като предаване на най-важната информация на следващото поколение, защото всичко в този живот

е брeнно, освен духовното. В древността хората по-добре са разбирали, че животът в този свят е прекалено скоротечен, много бързо завършва, вследствие на различни причини, в това число и на природни катаклизми. И за да не се загубят Знанията, тях са ги оставяли на "вечния камък". Безусловно, всичко по-горе казано се отнася към сакрални, свещени, ритуални надписи, тъй като освен тях у древните хора са съществували, както и в съвременното общество, битови, календарни, родови, исторически и други записи.

Някои сакрални "работни" знаци (онези, които са способни, при тяхната активация, да влияят на физиката на невидимия свят) също така са могли да бъдат използвани в качеството си на символично обозначение на духовен човек, който е практикувал тези знания, имал е опит и е могъл да ги сподели с други хора. По-рано действително всичко е било просто и понятно. Същите тези знаци и символи са се нанасяли не от когото и да е и още повече не за украса на себе си любимия, както това се прави сега, като правило, без разбиране на същността. В древността това са го правели знаещи хора, достигнали определено ниво на духовно развитие... То сега хората, като майmunки се кичат с украшения с различни символи и знаци, даже не разбират какво реално означават те и как влияят на подсъзнанието. Главното за тях е, че това е готино, скъпо и съседа гледа със Завист.

Сега много безотговорни политици и държавни чиновници поставят на флагите и гербовете на градовете и страните онези символи, които често им подбутват "волните каменоделци". Те даже не се замислят защо за "волните каменоделци" е така важно да поставят "свой" знак или символ в този регион. Чиновниците не разбират каква е разликата между едни или други знаци и каква беда творят с тази "безобидна постъпка", обричайки своя народ

(в това число и своите семейства) на допълнителни страдания. За такива хора системата, подчинена на материалния Разум, е определила конкретни приоритети — пари и участък на проводник на нейната власт, за да не се замисля човек за нещо повече.

То сега ръководителите на различни религии, подражавайки на традициите от миналото се обличат в празнични одежди, украсявайки себе си със скъпоценни метали, камъни, атрибути, на които са отпечатани различни символи. Болшинството от тях разполагат с оскъдни сведения за значението на тези "шарки" и знаци, ограничавайки се само до тесните рамки на концепцията на своята религия, даже не интересувайки се от по-древното използване на тези символи в духовната култура на различните народи по света и тяхното истинно предназначение. Общо взето, сега е богато външното и пусто вътрешното. А по-рано, преди някакви си 8-12 хиляди години, всичко е било различно, със смисъл: скромно, но говорещо за много външно (знак, символ) и богато духовно вътрешно. Въобще трябва да се отбележи, че за хората, които са живеели в онези времена, знанията за символиката били толкова важни и естествени за тяхното общество, че те не могли даже да си представят, че такива ценни сведения може да се забравят или изгубят.

Анастасия: Вие някога упоменавахте, че вече доста по-късно, когато обществото започнало да клони в посоката на материалното мислене, простото започнали да го заменят със сложно. Знаците и символите започнали да ги усложняват с допълнително тълкуване, при това от ума.

Ригден: Това действително е така. Когато вследствие на каквито и да е причини (природни стихии, епи-

демии и така нататък) се прекъсвало предаването на духовни Знания или се случвало тяхното модернизиране от човешкия ум сред народите, то тях следващите поколения вече не са ги разбирали. Хората са трактували тази информация от своя ум, в прекия смисъл, от позицията на *битовия* опит който са имали. Това е още един момент, който способствал за последващото изкривяване и погрешно тълкуване на знаците.

Анастасия: Да, както и да го въртим, всичко започва с материалния уклон на съзнанието на човека. А ако в обществото се случва загуба или изкривяване на същността и смисъла на изконните Знания вследствие на вмешателство на Животинския разум, то даденият материален уклон само ще се влошава в съзнанието на бъдещите поколения...

Знаете ли, следвайки сведенията, които вие ни съобщихте, аз намерих много интересни факти в работите, посветени на археологическите и етнологичните въпроси. Разбира се, изследвания, отнасящи се към културните слоеве с 12-хилядна давност преди нашата ера са малко, основно това са случайни открития. А ето започвайки от XI-VII хилядолетие преди нашата ера, са се насъбрали достатъчно много артефакти, особено свързани със знаците.

Така че, при изучаване на различни културни слоеве, добре се проследява в кой период за един или друг народ е започвал етапът на ето такъв "уклон" в материята. В слоевете, отнасящи се към дълбоката древност, учените са намирали повече следи от мирен живот на хората, отсъствие на признаци на неравенство сред жителите и главното — свидетелства за приоритета на духовните знания в обществото. За това указват много артефакти с характерни знаци и символи. Например останките от жилища с богат стенопис с графични символи, стеатитни

печати със знаци, глинени медальони с гравирани символи и знаци, парчета ритуални посуди със знаци, керамични изделия с богат орнамент, въз основа на митологични сюжети, женски глинени статуетки с нанесена върху тях сакрална символика. А ето вече по-късно по времевата линия, съдейки по погребенията, се появява доста много оръжие, украшения от злато, сребро и скъпоценни камъни. Случва се значително разслоение на населението: появяват се много бедни погребения, единични богати, след това цели съсловия от жреци и войни, погребани в златни украшения и с оръжие. Освен това, ако по-рано е имало просто стокообмен сред населението, без особена нужда от материално натрупване (изглежда, ценностите са били други, от нематериален характер), то по-късно се появяват злато, пари и търговия с уклон към натрупване на материални богатства от отделни хора и съответстващо разслояване на населението, възникване на политически и религиозни системи за управление. Тоест проследява се "уклон" на цивилизацията в посока на материалното мислене. Аз бих казала по-точно, в посока на доминирането на качествата на Животинското начало в обществото, създаването на държави на тази основа, появата на робството и така нататък.

И още, което ме удиви, как в общообразователните училищни програми на различни "цивилизовани" страни по света само повърхностно упоменават информацията за съществуването на човешко общество чак до V хилядолетие преди новата ера, именувайки този период "предистория" и описвайки основно бита, материалните условия на пребиваване на така наречените в науката "доисторически хора". А духовната страна на живота на древните хора я преподнасят като примитивни вярвания в магията, духовете, в съществуването на Душата у човека, отвъдните митични светове и населяващите ги

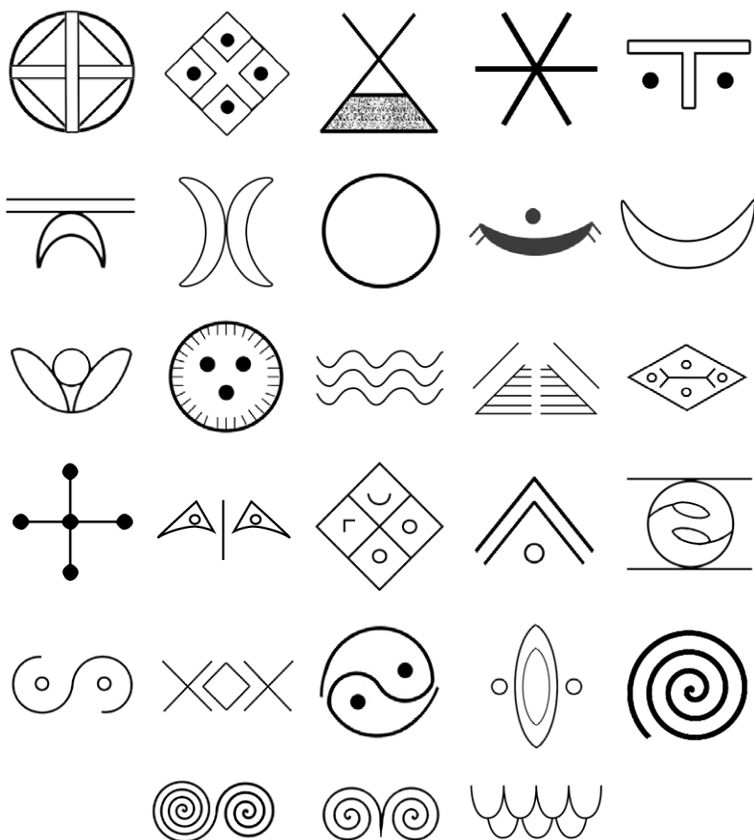

богове. Но нали и по-рано е имало немалко интересно и значимо. Защо се премълчава за това?

Например, в определени периоди от време различни общности от хора, намиращи се на значително отдалечени едно от друго места по земното кълбо, изведнъж започнали масово да преминават на поцивилизовано ниво на съществуване, както казват учените, "към културата на производственото стопанство". Това е и към уседнало земеделие и към производство на посуда с едни и същи основни сакрални знаци, и към опитомяване на животни, строителство на къщи (в това число на някои места и двуетажни), с точен план за построяване на големи градове и така нататък. А в митовете и легендите на народите, географски несвързани помежду си, се упоменава, че местните жители на всичко това са ги научили "хора от небето", откъдето и се появила вярата, че природата и животът на хората ги управляват особени висши същества. Често именно през тези периоди започнали да се появяват масово знаци и символи върху ритуални керамични посуди. Въпреки че тези същите знаци (фактически едни и същи) и преди това са съществували в общности от хора, живеещи на различни континенти, за което свидетелстват тези същите скални изображения (петроглифи). Знаци са намерили даже на скални рисунки, които са били нанесени преди 35 хиляди години!

Ригден: Просто, както аз вече казвах, определени знаци и символи ги е имало в обществото изначално.

Анастасия: Да, и този очевиден факт упорито се игнорира, видимо, поради липсата на изконни Знания по такива ключови за човешката цивилизация въпроси... Така че, аз намерих в библиотеките интересна информация за онези древни археологически култури, за които вие споменавахте

Рисунка 42. Символи и знаци на Триполската цивилизация (VI–III хил. пр.н.е., Древна Европа).

в разговора за знаците: това са древни цивилизации, съществували на територията на Европа, Азия или много преди известните Шумерска и Египетска цивилизации, или в този същия период от време. Например, както вие вече казахте, Триполската култура, съществуваща през VI–III хилядолетие преди новата ера в Древна Европа (сегашните територии на Украйна, Молдова и Румъния). Тя е известна в

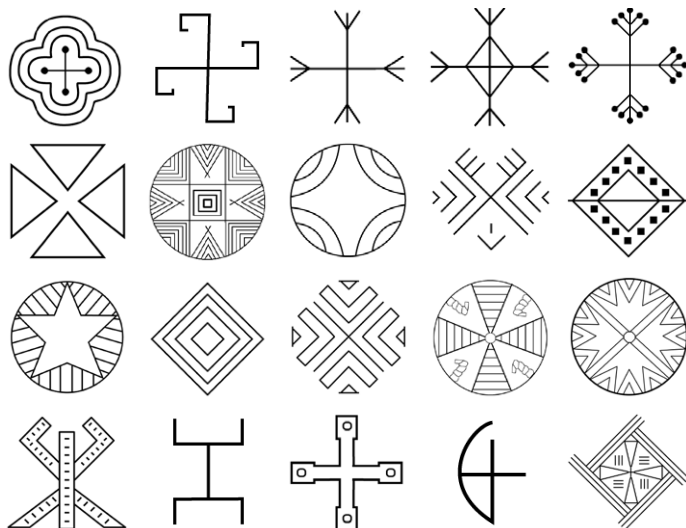
Румъния като култура "Кукутени" (по наименованието на най-близкото селище, където са били открити първите археологически находки, свързани с тази култура на онези територии). В културните слоеве от този период е намерена много керамика със сакрална знакова символика. При това посудата е била два вида: ритуална (с орнамент от знаци и символи) и битова (проста, без рисунки).

Бих искала да отбележа още един немаловажен факт, на който вие в своето време акцентирахте нашето внимание. В онези селища е било намерено множество женски статуетки с гравирани свещени знаци и орнаменти, което свидетелства за почитането от тези народи на съзидателното женско начало. Доста забележително е и това, че по време на разкопките на други древни култури също така е било намерено не само изобилие от такива знаци върху изделия от керамика, но и множество женски украшения със същите такива сакрални символи и женски статуетки със знаци. Намирали са редом и погребения на жени-шаманки, владеещи приживе сакрални знания. На това указвали предмети и много други признаци, намерени в местата на погребенията. Това свидетелства, че жената е приемала най-активно участие в духовния живот на обществото, в ритуалните обреди и че в древността хората особено са почитали именно женското, божественото начало.

Ригден: Така то и трябва да бъде в хармонично, духовно развито съобщество. Тъй като женското начало в духовно отношение — това е и проявлението на съзидателната сила Алат...

Анастасия: След като вие преди много години за първи път засегнахте темата за знаците, аз намерих множество примери за наличието на различни знаци и символи в древните култури. Например културите на Балкано-Дунавския регион — редица археологически

култури от неолита и енеолита през V–III хилядолетие преди нашата ера, заемащи големи територии на Древна Европа и Балканите (планинска верига в Югоизточна Европа). На артефактите се проследява доста богат "орнамент", състоящ се от основни символи. Това са кръгове, спирали, триъгълници, кръстовете, пирамиди, ромбове и други знаци.

Рисушка 43. **Символика на културите на Древна Европа** (V–III хил. пр. н. е.).

Представени са символи на различни древни култури: култура Винча-Тордош (Турдаш) (съвременните територии на Южна Европа: Унгария, югозападна Румъния, северната част на Сърбия и България), линейно-лентова керамика (Централна Европа: от Рурската област на Германия до границите на Чехия и Словакия), Дунавска култура (Билани) (Чехия и Словакия), балканска култура Димини (крайбрежието на Егейско море близо до г. Волос, недалеч от г. Лариса, Гърция), прибалтийска Нарвска култура (на съвременните територии на Латвия, Естония, Литва, Северен Беларус и Псковска област на Русия),

културата Лендел (западна Унгария, източна Австрия, Чехия, Словакия) и други култури от указания период на дадения регион.

Освен това ми се иска да отбележа археологическата култура Сескло (V хил. пр. н. е.; близо до г. Волос, който се намира недалеч до големия град Лариса, крайбрежието на Гърция), за която също така е характерен орнамент с геометрична форма. По време на разкопките са били открити фигурки и посуда, изрисувани с такъв орнамент, често нанесен с червена боя. Между другото там също са намерили и пинтадери (испанската дума "pintadera", от "pintar" — "рисувам с бои, изобразявам нещо"). Това са такива глинени релефни печати, като правило, с орнаментна шарка. Те били доста разпространени в много култури в епохата на неолита. Предполагат, че една от техните функции е нанасянето с боя на своеобразни "татуировки" във вид на знаци и символи върху тялото на човека преди свещен или ритуален обред.

Е, и разбира се, особено може да се отбележи Шигирската култура (V–IV хил. пр. н. е., Среден Урал и Зауралие; съвременна Русия). Към нейните паметници се отнася най-древната намерена в света дървена скулптура, направена от лиственица, която я нарекли съгласно мястото на тази находка — "Голям Шигирски идол". Туловището на статуята от всички страни е покрито с издълбан геометричен орнамент. Самата скулптура я датират от епохата на мезолита (преди 9,5 хиляди години).

Ригден: Между другото, на този така наречен от археолозите идол също има информация за седемте измерения във вид на седем от неговите маски (схематични изображения на човешки лица). При това седмото измерение е представено като горно обемно (двустранно) водещо "лице",

а шестте измерения — във вид на шест релефни "лица". Последните са изрязани върху широките плоскости на "тялото" на идола: три на лицевата, символизиращи триизмерния свят и три маски на обратната страна, символизиращи недостъпните за обикновения човек измерения (четвъртото, петото и шестото).

Анастасия: Най-интересното е, че учените и досега спорят, какво би могло да означава това, впрочем, както и символите и знаците, нанесени на него. Интересното е, че в първото описание на дадения идол от музейния работник, който тогава приемал дадения експонат, се споменавало, че идолът бил с кръстосани крака. А това указва на позата лотос и познаването на света в процеса на медитация. Но, очевидно, тази част от артефакта е била много "неудобна" за някого, тъй като е навеждала към размисли, поне за връзка с Изтока, ето защо именно тази част се "изгубила безследно" в складовете на музея още преди революцията.

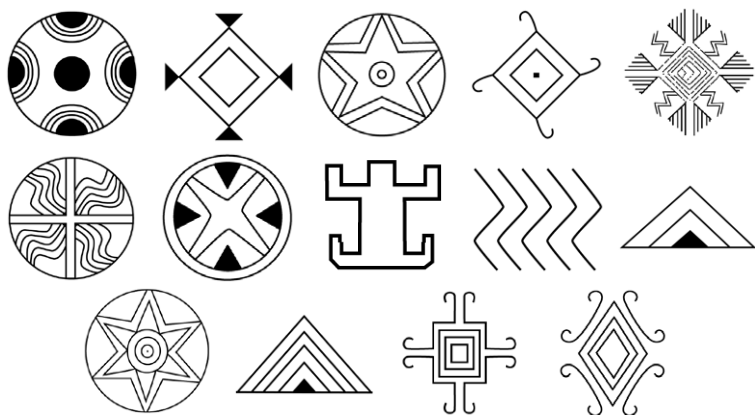
Ето какво значи изгубен е ключът към изконните Знания: че са намерили артефакт, намерили са, а какво да правят с него и как да прочетат древните знаци и символи, никой не знае. Въобще на територията на съвременна Русия са намерени много изключително интересни за изследователя символи на древни археологически култури. Например, Верхневолжската култура (била е разположена в района на река Волга (Горна Волга), във Волго-Окското междуречие, на сегашната територия на Московската област на Русия), в слоевете на която са намерили посуда с гравирани орнаменти и символи, глинени медальони с гравирани знаци (древен медальон, всъщност същата тази тамга). А колко информативни са артефактите, например, на културата Чебаркул (южната част на Уралския хребет, сега Челябинска област, Русия)?

Въобщо, Урал е много богат на символи и знаци, там само едните уралски писаници (скални рисунки) от епохата на мезолита, неолита и бронзовия век са безценни! И кое е интересното, основно са ги разполагали върху скали, обърнати към водата. А водата, както е известно, в интерпретацията на древните се явявала символ на другия, духовния свят. Ако се изобразявали птици, то в повечето случаи това са били водоплаващи пернати. Е, и традиционно, както и при всички древни народи по света, духовните Знания се фиксирани във вид на геометрични фигури (кръгове, многоъгълници, вълни, зигзаги, скосени и прави кръстове и лъчи), а също така и антропоморфни същества, копитни животни, характеризиращи основно четирите Същности. Но главното — с фигурки на човек във вид на "бръмбарче" (с разтворени встрани ръце и свити крака), на главите на които стояли символи на духовното освобождение или усъвършенстване (или знак "АлатРа", или символ Аллат, или били изобразени няколко изходящи лъчи). Да не говоря вече за най-древните култури на Сибир с техните символи и знаци...

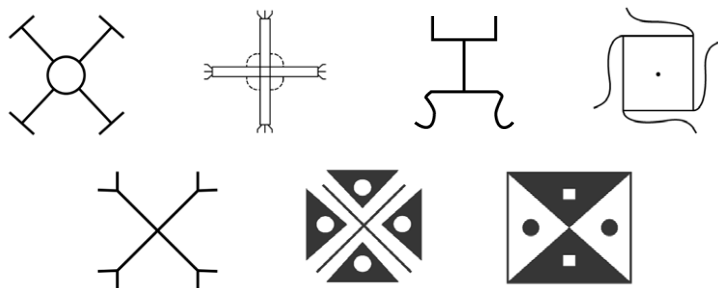
Между другото казано, почерпих много интересни неща и от трудовете по изследванията на източните култури, датирани от VII-VI хилядолетие преди нашата ера, не само на Урал, но и в Азия (Предна и Средна). Това е, например, културата на "ловците и събирачите" Хаджилар, съществувала преди почти девет хиляди години. За нея е характерна богата стенопис на стените на къщи, посуда с графична символика, където са преобладавали основно соларни (слънчеви, кръгообразни) и ромбични символи.

Или, например, културата Чатал-Хююк, за която вие упоменавахте в разговора, съществувала през VII хилядолетие преди нашата ера, както и Хаджилар, на територията на съвременна Турция. В

Рисушка 44. **Символи на културата Хаджилар**
(VII-V хил. пр. н. е.; Западна Азия).

нейната символика действително преобладавали много кръстообразни и ромбични символи, имало е явно почитане на божественото женско начало. Всичко това свидетелства, че древните хора са притежавали изконните Знания и за Душата, и за четирите Същности, и за съответните духовни практики.

Рисушка 45. **Символи на културата Чатал-Хююк**
(VII хил. пр. н. е.; Западна Азия).

Кое е интересното, съдейки по погребенията, у древните хора от тази култура е нямало даже признаци на социално разслоение или някакъв

намек за неравенството на мъжете и жените по въпросите на лидерството в духовните, социалните или битовите сфери на тяхната общност. В "светилищата", намерени от учените, са били съсредоточени много женски фигурки на Богинята Майка, а също така освен стенописи е имало релефни изображения на Богинята Майка, бикови глави и лъвици. Между другото, най-известната скулптура, намерена в този слой — това е женско божество, седящо на *кубичен трон*, страничните подлакътници на който са направени във вид на две *лъвици*. Точно същото по-късно може да се наблюдава и в Древен Египет — същите тези лъвове като символи на страничните Същности, бича глава, като своеобразна древна интерпретация на символиката на тези знания.

Ригден: Да, за древните народи, почитащи бика като свещено животно, действително е било характерно такова асоциативно тълкуване на тези знания. Поточно казано, бика, кравата, същата тази змия и други представители на осезаемия животински свят, за които аз вече казвах, хората са ги направили свещени само защото някога, предишните поколения ползвайки ги асоциативно като пример, разказвали за невидимата структура на човека и света. Същото касае и растителния свят. Самите животни, влечуги или растения тук нямат нищо общо. Това е равносилно, все едно да вземе ябълка и да се сравни с формата на Душата в преходно състояние. Може да се каже, че Душата е приблизително също такава, кръгла по форма, че в нейните обвивки присъства жълт и червен цвят. Както ябълката узрява на слънце в качеството си на плод, така и Душата, образно казано, съзрява, когато човек се усъвършенства духовно. Така че, ако духовната съставляваща на тези Знания бъде изгубена, то за следващите поколения ябълката ще стане свещен плод, на който ще се покланят, тъй като то е било записано в свещените

текстове на техните предци. Ето така Животинският разум и материализира всичко духовно в човешката система, за да установи своята власт.

По-рано базовите духовни практики, както по принцип и сега, са ги обяснявали по много елементарен начин. Тоест, вземали са обичайни асоциативни примери за триизмерния свят, понятни за човека в битовия живот. Това е било необходимо само за да може той да усвои и осъзнае началните етапи на духовната работа. При по-нататъшното му духовно развитие необходимостта от това е отпадала, тъй като човек получавал личен опит от пребиваването на невидимата страна на реалността (в духовния свят). А онази реалност е невъзможно да се обясни с човешки думи, затова духовните хора се разбират един друг без думи. А онези, които още не знаят за тази страна, през цялото време напразно се опитват с логиката да осмислят онова, което може да се разбере само с чувствата. За последните и се давали такива груби асоциации на материалния свят.

Така че, връщайки се към "свещената" символика на образа на бика. В асоциативната трактовка на древните, очите на бика са представлявали условното обозначаване на страничните Същности, удължената муцуна с уста (говореща, по-точно "мучаща" за миналото) — Задната същност, а връхната част на главата с дъгообразни рога — Предната същност във вид на полумесец с рогцата нагоре (знак Алат), като символ на възможността за излизане в другия свят. А ето, на туловището на бика обикновено са поставяли знак кръг, в който вписвали шест линии, като звезда с шест лъча. Последната се явява символ на шестте материални измерения, където главенства Животинския разум. А ако шестте лъча на звездата изглеждали като скосен кръст, пресечен от хоризонтална линия, то точно тези два

хоризонтални лъча ("минуси") указвали още и на контрола на човека върху страничните Същности, или, обратното, на тяхната активност, в зависимост от допълнителните знаци. Между другото казано, на туловището на бика са правели особен акцент или на корема като асоциативен образ на вместилище на Животинския свят, или на гърба в асоциативно понятие на носещ (основите) на материалния свят. В тези места и са поставяли съответните знаци. По-късно, когато се появила религията като институция на властта и управлението, започнало тотално унищожаване на старите вярвания, символа на бика едни жреци го превърнали в "свещен образ" за поклонение на масите, скривайки при това истинните знания, други жреци, в борбата за собствената си власт, започнали да трактуват бика като отрицателен образ, заедно с онези знания, които той олицетворявал.

Анастасия: Такава подмяна на асоциативния образ със свещен и сега се проследява в съвременните вярвания. В такива религии като индуизъм, джайнизъм, зороастризм и досега кравата се почита като свещено животно. Употребяването на нейното месо в индуизма се явява табу, а по-рано, през първите векове на нашата ера, управниците на Индия са разглеждали убийството на кравата от който и да е от жителите като страшно престъпление, което се наказвало със смъртна присъда. Аз вече не казвам за това, че всички продукти и отпадъци от това животно и досега се считат в тези религии за "свещени и пречистващи", "панацея от всички духовни и телесни недъзи". А какво е останало от духовните знания? Практически нищо, само обща философия, та и то с материален уклон към почитането на обикновено животно. В резултат цели поколения хора вместо това, реално да работят над себе си в духовен план, угаждат на просто преживно, двукопитно животно.

Ригден: Да, Животинският разум е силен в своите подмени.

Анастасия: Как все пак бързо той възплъщава своите подмени в съзнанието на човека и колко дълго всичко това се запазва в човешкото общество. Всички тези най-древни култури, съществуващи на територията на същата тази Древна Евразия и техните отгласи свидетелстват за това, че хората са притежавали духовни Знания, които са били за тях по-важни, отколкото битовия живот. Освен гореизброените култури, има и много други, съществуващи в древните времена и имащи същите тези символи и знаци. Например културите Хасуна и Халафска (V хил. пр. н.е.; територията на сегашните страни Ирак (Северна Месопотамия), Сирия и Турция; тези култури са съществували преди възникването на Шумерската цивилизация), Загроските култури — лагерите на селищата на Гандж-Даре, Али Кош (VII–VI хил. пр. н.е. в планините Загрос; съвременен Иран), културата Мергар в подножието на планините Сюлеймания (VI–V хил. пр. н.е.; територия на съвременен Пакистан); културата Анау (V хил. пр. н.е.; близо до сегашния град Ашхабад, Туркменистан). И това далеч не е целият списък, който всъщност обхваща големи територии на заселване на хора в онези времена: от Европа до Сибир, от Африка до Азия. И навсякъде може да се намери подобна графична символика, едни и същи геометрични знаци, с които богато са изрисували стените на къщите и посудите.

Ригден: Аз ще кажа даже повече, обърни внимание на това, че изобилие от такива знаци намират точно в райони, разположени в непосредствена близост до значими от древни времена, в духовен смисъл, места. Аз имам предвид онези места, където по своето време от духовните хора, притежаващи съответните знания, са били активирани определени работни знаци, силата на

въздействието на които се запазила в продължение на хилядолетия.

Анастасия: Вие искате да кажете, че тези места не се явяват аномални зони на излъчване на енергия, тоест те не са от естествен произход, а от изкуствен, създадени някога, благодарение на активирането на определени работни знаци?

Ригден: Да. Достатъчно е да се проследят събитията (поне в рамките на достъпните исторически сведения), особено в духовните аспекти, които са се случили на изброените от теб места, където в своето време са били активирани знаците.

Анастасия: Като цяло, да... Ако, например се вземе Триполската цивилизация... Същият този съвременен град Киев и досега го наричат "отворен чакран", място на сила. А ако се отчита, че там в древността е бил храмът на Лотоса, а наблизо — селищата на Триполската цивилизация с изобилие от сакрални знаци и символи, известни не само в Древна Европа, но и на други континенти...

Ригден (с усмивка): Е, защо пък храмът на Лотоса да е бил?

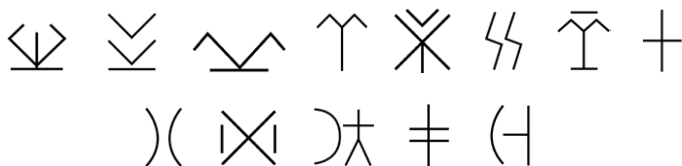
Анастасия: Е, да... Действително, ако се продължи съпоставянето по "местата на силата", се осветляват доста интересни моменти от историята на духовния живот на цивилизацията. Например, ако се разгледа източното крайбрежие на Гърция около град Лариса... Нали там недалеч се намира планинският полуостров Халкидики — Света Гора Атон! Нали днес това е най-голямото съсредоточие на православно монашество в света, духовна обител, която много хора я почитат като обител на Пресвета Богородица. Там нали в продължение на повече от хиляда години

непрекъснато се възнасят молитви, навсякъде има древни знаци, изображения на Богородица и Архангел Гавраил. Колко ценен е само манастирът Ватопед (издигнат в чест на Благовещение на Пресвета Богородица) или манастирът Свети Пантелеймон (Русик, Русикон) на Атон? Та нали в своето време Агапит Печерски е имал непосредствено отношение към духовната дейност на тези древни манастири. И наистина са знакови събития във времето, които имат по-нататъшни последици в далечното бъдеще!

Ригден: А всичко е започнало с активирането на знаците...

Анастасия: Да, Гърция и знаците са неразделни понятия. Територията на Балканския полуостров в миналото (някъде от III до II хилядолетие преди нашата ера) това е ареал на разпространение на егейската или, както я наричат още, крито-микенската култура. Това е една от загадъчните култури. В нея, съдейки по паметниците на изкуството, също така се почитало женското начало, а писмеността изобилствала от знаци и символи. Доколкото ми е известно и досега не е дешифрирано кипро-минойското писмо, от което впоследствие произлязло кипърското писмо. А знаците на кипърското писмо много приличат на триполските знаци и знаците на други най-древни култури. Тоест знаците са останали, но изконното им значение е загубено.

Рисуника 46. Знаци на Кипърското писмо (XI в. пр. н. е.; древната писменост на жителите на остров Кипър, разположен в източната част на Средиземно море).

Ригден: Всичко някога е имало един корен, имало е единен език и единни знаци. Но сега езикът е забравен, а знаците, както са били, така и са останали, само че хората са загубили духовната съставна на Знанията за тези знаци. Но паметта за силата на въздействието на знаците у човека е останала на генетично ниво. **Ако погледнем предпочитанията на всяка Личност, на каква символика тя интуитивно обръща най-много внимание, с какъв комфортен за нея "орнамент" тя се обкръжава даже на битово ниво, то можем да видим същите тези базови знаци и символи.** Достатъчно е да погледнем какви "шарки" обкръжават човека върху предметите от бита, в украшенията на интериора и екстериора на жилището и даже върху личните вещи. При това не само у дома, но и на работата (знаци и символи на фирми или компании, логотипи на различни подръчни предмети, интернет сайтове и така нататък). За хората това е толкова обичайно, че те даже не си задават въпроса откъде расте коренът на тяхното желание, такова подсъзнателно предпочитане на едни или други знаци или символи, защо те се обкръжават с тях и как това влияе на живота им.

Анастасия: Да, това е факт. Аз действително никога не съм се замисляла за това, докато не се сблъсках със Знанията, дадени от вас. Помня, след като за първи път чух тази информация и обърнах внимание на своята домашна обстановка, то за мен това беше откритие, осъзнаване за това, какво ме е обкръжавало през цялото време. Наоколо имаше "шарки" и базови "орнаменти", акцентирани върху това, към което аз подсъзнателно съм се стремяла в своя живот. Още повече някои от тях се явяваха работни знаци. Получава се, всеки ден, виждайки всичко това пред очите си, аз неволно съм ги активирала със своето внимание, а значи, е вървяло влияние върху живота ми изключително

по мой избор, основан на тайните, подсъзнателни предпочитания на моята Личност.

Ригден: Внимателното наблюдение за себе си води до интересни открития. Човек открива в себе си това, което понякога преди с лекота е забелязвал само при други хора.

Анастасия: Да, тогава това беше действително откритие за мен, което ми позволи да коригирам живота си и в това отношение... А сега вие направо ме заинтригувахте от самата идея да проследя местата на активиране на знаците, започвайки от дълбока древност. Ако се проанализира, то всичко си идва на своите места, като части в мозайка. Например Русия, южната част на Уралския хребет... Южен Урал е богат не само на знаци и символи, но и на загадъчни, аномални места. Там също, недалеч от Чебаркул, от археолозите е била намерена същата тази "Страна на градовете" с единна култура, за която ние с вас вече упоменавахме в разговора. Това са древни градове, съществуващи през IV–III хилядолетие преди нашата ера на територията на сегашните Челябинска и Оренбургска области, Башкортостан (Русия) и Северен Казахстан. Тоест фактически цялата цивилизация в периода на съществуването на Древен Египет. Тези градове първоначално са били добре планирани и са имали сложен архитектурен проект. При това, освен правоъгълни форми, много от тях имали точна форма на кръг, други — форма на яйце (полуовал, очевидно се правел паралел с космическото яйце, което било известно в митологията на много древни народи).

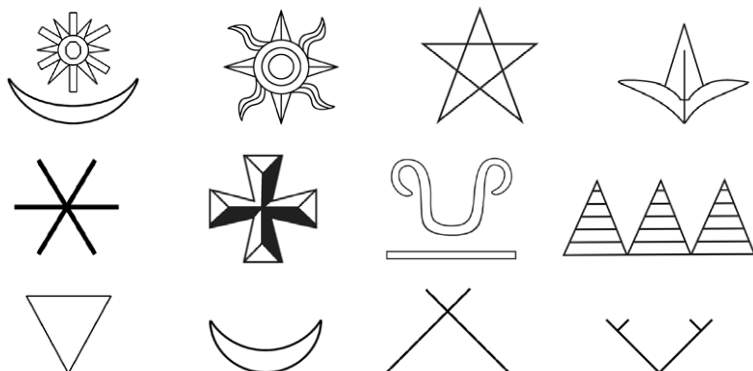
Въобще трябва да се отбележи, че древните култури на Сибир, обхващащи големи територии от Западен Сибир, Южен Урал, западната част на Средна Азия, са много богати на знакова символика. Но от друга страна и не е удивително — нали наблизо се намира Преддверието на Шамбала.

Ригден: Съвършено вярно, знаковата символика в онези места е най-богата и интересна за изследователя. Но все пак, за да се има поне обща представа за нея и да се разбере откъде растат корените, е по-добре да се обхване по-обширна територия за сравняване на знаци и символи: от Западен Сибир на Русия до планините на Индия, от иранските планини Загрос до Монголското плато.

Анастасия: Та там един Алтай, колко е ценен по своята уникалност на археологическите находки и наличието на аномални места. Въпреки че и планинската верига Загрос (територията на съвременен Иран) е много загадъчна, отчитайки наличието на многокилометрови варовикови пещери, които в продължение на хилядолетия съхраняват не само своята природа, но и човешки тайни, символи и знаци. А ако се разглежда духовната история на поколенията хора, живеели в онези места, то се получават доста интересни съпоставяния. Планините Загрос започват от западната страна на долините на Месопотамия — местоположението на шумерските градове-държави през IV–III хилядолетие пр. н. е. Все пак културата на шумерите е свързана със същите тези основни знаци и символи, както и при другите древни народи. А някои от техните свещени сказания, например за потопа, райския остров, по-късно са били заимствани от еврейските жреци при съставянето на текстове, впоследствие включени в Библията, но, естествено, без препратка към шумерската цивилизация като първоизточник.

Е, и разбира се, не можем да не си спомним за пророка Заратуштра, проповядващ учението за Ахура Мазда на тези територии на Древна Персия (през I хилядолетие преди нашата ера), които се намират точно в планините Загрос. Та нали въз основа на това учение била създадена свещената книга

Рисуника 47. **Знаци на Шумерската цивилизация**
(III хил. пр.н.е.; Югозападна Азия).

"Авеста" и религията зороастризм, които са оказали съществено влияние върху много хора от следващите поколения не само на онези места.

Рисуника 48. **Изображение на символа на Ахура Мазда върху древни барелефи.**

Доколкото ми е известно, тази идеологическа концепция на зороастризма в своето време била много популярна на Изток. Тя е оказала влияние на формирането на такива масови религии, като манихейството, митраизма, юдаизма, а също така и християнската секта на катарите. Между другото, последната бързо разпространила влиянието си

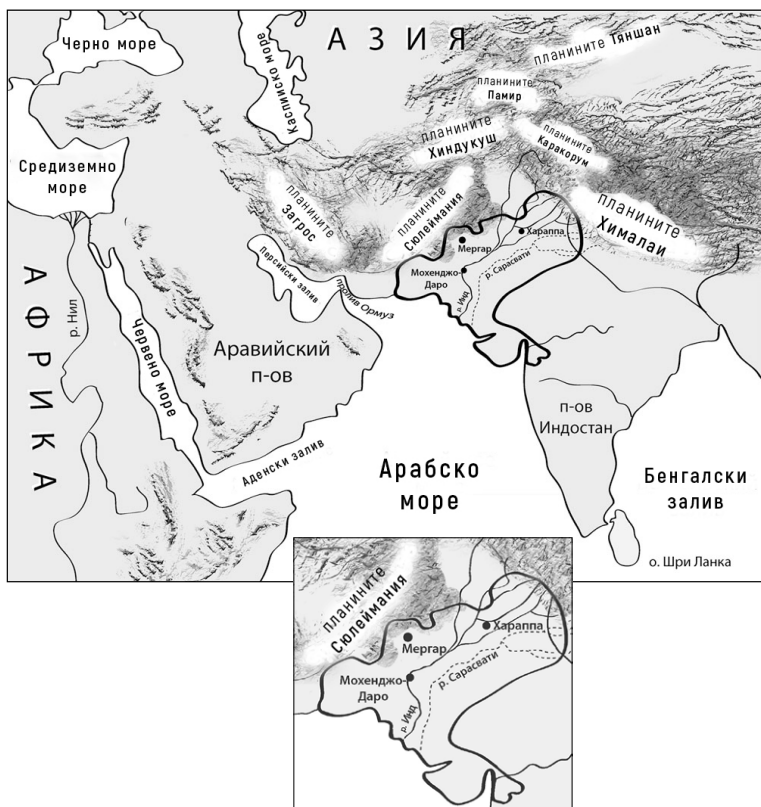
в Западна Европа през XI–XIII век на нашата ера, нейните религиозни възгледи Римокатолическата църква ги е смятала за "опасна ерес"...

Така че, тази верига от открития всеки път става все по-интересна... По-нататък археологическата култура Мергар в подножието на планините Сюлеймания (територията на съвременен Пакистан)...

Ригден: Най-древните култури на Индостан в басейна на река Инд? О да, това са били доста интересни времена по отношение на активирането на знаците...

Анастасия: Аз помня, как веднъж вие ни разказвахте за една от глобалните точки на пресичане... местоположението на най-големия в света планински възел в Азия: свързването на системите на най-високите планини на планетата — Памир, Хиндукуш и Каракорум. И в контекста на този разказ вие засегнахте темата за високо развита култура, която е съществувала недалеч от онези места преди пет хиляди години, тоест в III хилядолетие преди нашата ера. Вие толкова ме заинтригувахте с тази информация, че се захех с по-задълбочено изучаване на този въпрос. Сега археолозите условно наричат дадената култура Индийска или с друго наименование — Харапска цивилизация, по мястото на разкопките в Харапа, която се намира в западната част на Южна Азия, в Пакистан (Западен Пенджаб).

Въобще аз бях много впечатлена от тази доста развита цивилизация. Тя е съществувала хиляди години на доста голяма територия (по-голяма от другите древни държави от онова време), имала е централизирана градска структура, а също така стабилна, в продължение на хиляди години неизменна култура, отчитайки, че там са живеели хора от различни раси и националности. Точно както беше при нас в Съветския Съюз. Само за разлика от Съюза,

Рисунка 49. Карта на местоположението на Харапската цивилизация

(III хил. пр.н.е.; Южна Азия). На картата са обозначени условните граници на древната цивилизация, едни от основните ѝ центрове са Харапа, Мергар, Мохенджо-Даро (наречени така по мястото на разкопките), река Инд и коритото на бившата свещена река Сарасвати (маркирана с пунктирна линия), според митологията, олицетворяваща женско божество. Сарасвати — това е легендарна река от древността, територията около която се считала за свещена. Според преданието между

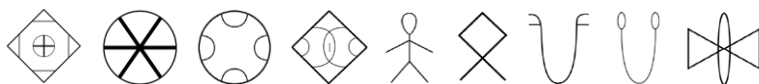

реките Сарасвати и Дришадвати се намирала свещената страна на ведизма и брахманизма, създадена от боговете — Брахмаварта (в превод от санскрит — страната на Брахма). Тя се е считала за "свещена земя", върху която някога, много отдавна е живяло племето на бхаратите и където се съставяли свещените текстове на Ведите.

жителите на Харапската цивилизация, изглежда, са притежавали духовни знания и тази информация е била достъпна за много хора. Харапската (Индийска) цивилизация, както тогава вие обърнахте нашето внимание, е съществувала във времената на Шумер и Древен Египет, още преди пристигането на арийците в онези земи, преди създаването на свещения сборник Ведите! Но какви знания са притежавали хората от тази цивилизация, просто е поразително! След вашите сведения очите ми сякаш се отвориха за много исторически и археологически съобщения и даже беше удивително, защо археолозите не виждат такива очевидни факти.

При разкопките (също както и в Триполската цивилизация на Древна Европа и Чатал-Хююк в Западна Азия) там са намерили множество теракотни женски статуетки, което показва почитането на богинята-Майка, на Женското начало, тоест на съзидателните сили на Алат. Археолозите са открили в местата на съществуването на Харапската цивилизация няколко големи "алтара" с кладенци и площадки за омиване. Всъщност, това е доказателство, че знанието за особеното магическо преображение с помощта на водата, когато човек с Духовна вяра извършва омиване при религиозни ритуали, е било известно много отдавна!

Но най-удивителното, това е, разбира се, харапската знакова писменост, която и досега не е разшифрована. Учените намират някои подобни

Рисушка 50. Знаци на Харапската цивилизация
(III–II хил. пр.н.е.; долината на Инд, Южна Азия).

знаци и при шумерите, изразяват мнение за близостта до хетската йероглифна писменост. Още повече, те са открили, че практически 50 символа на Харапската култура са подобни на знаците от остров Пасха! Та къде се намира южната част на Тихия океан, всъщност, самият остров Пасха и къде са Индия и Пакистан — месторазположението на древната Харапска култура?! Тях нали ги разделя разстояние от 13 хиляди километра и време от хиляди години! Това предполага, че дадените знаци и символи са ги знаели в различни части на света по различно време.

Ригден: Така е. Аз вече казвах, че тези знаци и символи, съдържащи в себе си основните Знания за света и човека, са били практически на всички континенти, независимо от това, че местните народи в различните времена са им придавали своя окраска в тяхната трактовка.

Анастасия: Важността на някои знаци, според мен, доказва още един факт на своеобразен "лов" за тях. Да вземем, например, историята за древната писменост на остров Пасха. В онази местност знанието за знаците и символите, впрочем, както и употребата им в писмеността, е изчезнала съвсем неотдавна, в средата на XIX век, когато на острова е нахлула "Западната цивилизация" във вид на хора, доплавали на холандски и испански кораби. За необичайната писменост на острова е разказал на света католически мисионер, който е бил там. Жителите на остров Пасха водели свои записи с особени знаци върху дървени дъсчици, които

ги е имало в почти всяка къща. Но като открил за европейците знаците на остров Пасха, този мисионер и неговите последователи в същото време направили всичко, за да унищожат тази писменост, да я изгорят като езическа ерес. И какво е останало сега от тази съвсем неотдавна съществуваща култура? Няколкостотин огромни скулптури-глави с височина на многоетажна сграда и тегло от двадесет тона, разпръснати по целия остров Пасха и няколко десетки дъсчици — паметници на писмеността, които по чудо са се запазили, а също жезъл и нагръдно украшение със писмени знаци. При това последните са разпръснати по различни музеи в света. Такова е впечатлението, че световните жреци, узнавайки за тези знаци и символи, са направили всичко, за да ги унищожат, независимо, че това и така са били вече фактически жалки останки от някогашните знания.

Ригден: Е, Архонтите не спят, те действат. Не някой друг, а те разбират, какво са знаците и още повече, какво е активираният знак в работа.

Анастасия: Така че най-тъжното е, че това далеч не е единичен случай с такова тотално унищожаване на знанията. В началото на XX век един европейски етнограф пътешествал из Южна Африка. Пребивавайки в района на пояса на Драконовите планини (същите тези планини, където бушмените са оставили своите скални надписи), той попаднал в селото на народа басуто. За него било удивително това, че всички стени на глинобитните къщи с конична форма със сламен покрив били изрисувани с различен цветен орнамент, за който собствениците на къщите старателно се грижили. Оказва се, това е била писмеността на този народ, където всеки знаков символичен детайл от орнамента е означавал нещо. Етнографът публикувал откритието си в едно

от специализираните списания, за да привлече вниманието на учените-лингвисти. Но в отговор, както се казва — тишина. А когато след много години някой от специалистите случайно намерил това съобщение и в онази местност за изучаване на дадената необичайна писменост се отправила група учени, се оказало, че там "някой си" вече е порботил сериозно върху изкореняването на този орнаментиран език от съзнанието на народа басуто!

Ригден (усмихвайки се): Е, защо "някой си"? Веднага след публикацията на онзи етнограф, в района на Драконовите планини по спешна поръчка пристигнали други "специалисти". Нали по онова време народа басуто е бил под британски протекторат. Властите на Великобритания, които са ги манипулирали "волните каменоделци", малко се намесвали в делата на дадения народ преди този случай. Тяхното насилствено "опекунство" над африканския народ било свързано повече с диамантените мини — кимберлитови тръбички, съдържащи диаманти, открити недалеч от онези места. Но веднага след като изтекла информацията, свързана със знаковата, орнаментирана писменост на този народ, "волните каменоделци" отреагирали на нея много по-бързо, отколкото по своето време на наличието на диаманти на същите тези места в Южна Африка.

Така че, тези "специалисти", пристигнали като католически мисионери, бързо създали за този народ нова писменост (сисуто) на основата на латинския, отворили училища и започнали да обучават на тази писменост и английски език, насилствено отучвайки новите поколения от езика и писмеността на техните предци. Те толкова натъпкали главите на хората, че когато там пристигнали учени-лингвисти, то се оказало, че даже седемдесетгодишните старци вече не помнели писмото на своите бащи, защото са учили

само английски и сисуту. В резултат сега местното население сляпо копира орнамента на своите предци, не разбирайки истинския му смисъл, променяйки и опростявайки го, изрисувайки домовете често поради допълнителна печалба, основана на привличането на чуждестранни туристи с такава "самобитна култура на местните народи". И даже не разбират от каква основа на духовните знания са се лишили и защо днес тях и техните управници толкова лесно продължават да ги управляват същите тези чужденци, провокирайки в страната безработица, глад, метежи и политически преврати.

Анастасия: Да, кой би си помислил това? Понятно е защо глашатаяте от Архонтите разказват на народите, че знаците — това е примитивен език, нищо такова съществено в тях няма, само фолклор... Колкото повече хората ще ги трактуват в битово значение, толкова по-добре за Архонтите, никой да не стигне до същността. А самите Архонти не жалят пари за такива проекти по унищожаването на духовни знания и изземването от паметта на народите съзидателните знаци и символи...

Ригден: Е, с Архонтите е понятно. Но, тъжното е друго, че самите хора, самото това болшинство, позволяват на Архонтите да творят подобно нещо!

Анастасия: Още няколко думи по повод за острова Пасха. У местното население са се съхранили поверия, че церемониалните платформи ("аху"), на които се намират някои каменни статуи, се явяват свързващото звено между видимите и невидимите (отвъдните) светове, че в самите каменни статуи ("моаи") се съдържа свръхестествената сила на предците. Последната според вярванията, уж е способна да регулира природните явления и, съответно, да довежда до благоприятен резултат — процъфтяване на народа...

Ригден: Та нищо свръхестествено няма там. Просто някога тук са живели хора, които са знаели как и за какво е нужно да се активират някои знаци. Ако техните потомци не бяха изгубили знанията, които им се давали, то сега живеещите на този остров повече биха разбирали и себе си и елементарната връзка с другите светове. Обикновено за летопис в качеството на предаване на знания и легенди на потомците, знаещите хора нанасяли знаци върху каменни статуи, а себе си често украсявали със съответните татуировки, които са имали особен символичен смисъл. За незнаещите хора това са били рисунки, които абсолютно нищо не са означавали, но са внушавали уважение и страх пред онзи, който по тяхно мнение "навярно е знаел нещо особено". По-късно, разбира се, е тръгнало обикновено подражаване.

Анастасия: Да, но на каменните глави и платформи, които се намират на остров Пасха, няма знаци.

Ригден: А кой е казал, че тези глави нямат продължение? Та нека копаят по-дълбоко в онези места, тогава може и да намерят това, което е скрито от очите им. Но въпросът не е в това. Даже хората и да намерят нещо интересно относно знаците и символите, какво ще правят те с това? При доминацията на материалното мислене и отсъствието на Знания в най-добрия случай ще устроят сензация в СМИ, за да привлекат на острова повече туристи и да спечелят пари. Това е всичко. Знанията са ценни за духовно търсещия само тогава, когато той може да се възползва от тях и да се усъвършенства, да окаже духовна помощ на другите хора.

Анастасия: Това е безспорно. Вашите думи, много своевременно потвърждават материала от археологическите разкопки на Харапската цивилизация, който взех със себе си на тази среща. За

да намерят, както се казва, са намерили и знаци, и символи, и уникални артефакти, но от тълкуването им от съвременните хора има още много какво да се желае. Аз направих рисунки на снимки на археологически находки, в това число артефакти от Мохенджо-Даро (условното име за руините на някога най-големия град на Харапската цивилизация, открит в долината на Инд в съвременен Пакистан). Ето, например, онзи стеатитов печат, за който вие разказвахте! Мъж седи в поза лотос на възвишение. Когато за първи път видях тази снимка, мен, разбира се, ме поразиха това, че хората преди пет хиляди години се занимавали със същите тези духовни практики, както и ние сега!

Обаче, самото музейно описание на този печат, както и останалите находки, за пореден път ме накара да се усмихна тъжно. Нали всъщност, това описание се явява отражение на светоразбирането на онези хора, които са го съставяли. Но навярно, и аз самата, ако не бях знаела за съществуването на тази духовна практика, то, очевидно, бих разсъждавала също така бидейки на мястото на тези учени. Археолозите описват даденото изображение по такъв начин: голо мъжко божество с три лица седи на трон в йогическа поза; на ръцете му има гривни, на главата — сложна шапка, върха на която изглежда като "клон на фикус". Изказват се различни предположения, в това число и такива, че щом изображението на печата има такава "растителност" над главата си, то, вероятно, това символизира власт на даденото "трилико божество" над природата.

Ригден: Аз мисля, ако човекът, който е правел този печат, е чуел такова тълкуване на "учени хора" от далечното бъдеще, той би бил удивен не по-малко от тях, когато те са го открили. Доколко в далечното бъдеще трябва цивилизацията да се е спуснала

Рисунок 51. Изображение върху печата на човек, изпълняващ духовна практика върху знак
(Харапска цивилизация; III-II хил. пр. н. е.; долината на Инд, Южна Азия).

надолу в духовното си развитие, че нейният "най-добър цвят", прогресивните хора — "учените мъже" да разсъждават по подобен начин?! Как е било възможно да се забрави това, което способства за духовното освобождение на човека, което се явява главната цел в неговия живот? Така че за древния майстор такова тълкуване от съвременните хора би било не по-малко изумително.

А що се касае до дадения печат, то за човека, осведомен в древния тайнопис на знаците и символите, указващи на определени базови медитативни техники и духовни практики, които водят към духовно освобождение, тези обозначения са като отворена книга. Тук ясно е показано, че човекът седи в поза лотос. Това не е голо мъжко божество. Това е указание на началото на медитация: задействане на долната чакра (изблик на енергия и нейното движение през енергийните меридиани)... "Трона на копитца" просто указва на това, че този човек

е духовно по-висш от своето Животинско начало (символа на последното са копитцата). Освен това, в някои случаи, такова условно графично обозначаване (неголямо възвишение, на което седи медитиращият) може да указва на Водещия в групата при съвместно изпълнение на дадената духовна практика. Четириликостта (три видими маски и една невидима) говори за нивото на дадената духовна практика, където вече се използва цялостността на четирите Същности в опознаването на невидимия свят. Между другото казано, в древността триликостта почти винаги са я изобразявали, подразбирайки четириликост (четвъртата невидима страна), за което свидетелстват, например, митологията и изображенията на "боговете" в древноиндийската цивилизация. Знакът над главата му — това съвсем не е "клон на фикус". Показано е излизането на енергията от чакрата "Хилядолистник" и активацията на указания работен знак по време на тази медитация.

Анастасия: Та тук даже самият знак говори за духовното ниво на този човек, на когото е по силите да го активира.

Ригден: Безусловно, това не е прост знак. Горният надпис — това за осведомения човек е указание на дадената духовна практика и нейното предназначение.

Анастасия: Фактически, тук нали ги има всички знаци, идентифициращи тази духовна практика: скосен кръст — символът на четирите Същности, с определени акценти; знакът риба, означаващ потапянето в изменено състояние на съзнанието; знакът вълна, указващ на движението на енергиите; знакът на силите на Алат, стилизиран за запис... По същество, същото, каквото и в древните скални надписи. Тук даже, ако хората с времето облекат тези знаци в своето материално разбиране, самото

изображение ще съхрани основните духовни сведения за осведомените хора на новите поколения.

Ригден: Съвършено вярно.

Анастасия: Вие знаете ли, когато търсех сведения за Харапската цивилизация, то неочаквано за себе си намерих и много други интересни факти. Да вземем този същия стеатитов печат, за който вие говорихте... Между другото, аз мисля на читателите също така ще им бъде интересно да узнаят, както и на мен в своето време, защо в древността печатите често са ги правели именно от стеатит. Та нали този материал са го използвали още в епохата на палеолита, за което свидетелстват намерените от археолозите женски ритуални фигурки на "палеолитни Венери", направени от дадената скална порода.

Ригден: Този материал действително е имал широко разпространение сред народите в различните времена. Именно от стеатит са правили магическите фигури в Древна Индия и Древен Египет, описвайки го в преданията като камък, надарен със свещени свойства. Използвали са го на Урал, в Азия и Америка. В древността са го наричали още "огнен камък", понеже той "покорявал пламъка и принуждавал даже нажежената твърд да следва неговата вътрешна форма". В това са виждали сакрална философия. Е, и, разбира се, този камък не е "пуст". Стеатитът притежава действително уникални свойства. Освен това, че лесно се обработва (в неговия състав влиза талк, магнезий и хлорит), той притежава добра здравина, висока топлоемкост и топлопроводимост, устойчивост към химическо и акустично въздействие (той не резонира и не провежда звук). Общо взето, както днес биха казали, талкохлорит (така го наричат сегашните геолози) притежава добри изолационни свойства и се явява източник на положителна енергия. В нагрятото състояние той излъчва топлинни

вълни, които по честота съвпадат с честотата на топлинното излъчване на самия човек и са 8-9 микрона. А също така притежава още ред свойства, които влияят положително на здравето на човека. За това са знаели още в дълбока древност, затова често са го използвали и в бита, и в магията. Освен това, благодарение на такива уникални свойства на тази скална порода, печатите от стеатит е било невъзможно да ги изгорят, те са били достатъчно здрави и са се съхранявали хилядолетия, затова са ги използвали за предаване на подобни знания...

Анастасия: А ето копие на изображение от стеатитов отпечатък от находка в Мохенджо-Даро. Вие някога ни разказвахте за него. Тук действително са изобразени знания за техника на провеждане на групова медитация "Огнен Лотос". Съдейки по отпечатъка, водещият в медитацията се явява жена, имаща връзка с духовния свят. На нейната глава е поставен знака "АлатРа".

Рисуника 52. **Изображение на отпечатък от печат на групова медитация**
(Харапска цивилизация; III–II хил. пр.н.е.; долината на Инд, Южна Азия).

Макар че, този печат в научните книги го описват като ритуал на жертвоприношение с процесия от седем фигури, където е поставено божество, стоящо на свещено "смокиново дърво". Понятно е, че когато в човешкото общество са изгубени основите на духовните знания, сакралната символика и знаците, от подобно нещо е трудно да се разбере каквото и да било от позицията на материалистичния мироглед. За болшинството хора и сега тази картинка няма да излиза по-далеч от тяхната сегашна представа за света.

Ригден: Всеки носи в живота своя багаж от личен опит. По неговото съдържание човек съди за света, но всъщност това са неговите съждения за себе си. Материалистичният мироглед приземява, още повече заробвайки Душата и утежнявайки бремето, заставяйки човека, като каторжник, да влачи тези утежняващи окови в своето съзнание. Духовният мироглед окрилява Душата, усъвършенства и способства за формирането на личния багаж, изключително от ценностите на духовния свят, които не се губят и след физическата смърт на тялото на човека.

Анастасия: За кой ли път се убеждавам колко е важно за човека да има личен духовен опит и Знания и да се отнася с пълна отговорност към своето духовно развитие. Та нали животът преминава много бързо. В Харапската цивилизация хората са знаели за това със сигурност, съдейки по остатъците на тяхната култура. Ето го изображението на щампа на печата, за който вие някога упоменавахте като за символическа схема на медитацията на четирите Същности. На нея отново е изобразен трилик човек, седящ в поза лотос. Над главата на медитиращия в района на чакрата "Хилядолистник" символично е изобразено лотосово цвете (по същия начин цветето са го рисували и древните египтяни), схематично

обозначение на знаците Алат, "АлатРа". А редом надпис във вид на символи и знаци. Отстрани на централното изображение — четири звяра.

**Рисушка 53. Печат с изображение на медитация
върху четирите Същности**
(Харанска цивилизация; III–II хил. пр.н.е.;
долината на Инд, Южна Азия).

При това какви четири звяра: слон, тигър, бивол и еднорог носорог! Слонът е изобразен отиващ настрана — символ на Задната същност, бавното и силно минало на човека. Нападащ тигър — символ на агресивната Дясна същност. Крецящия бивол — символ на Лявата същност, ако отчитаме този същия символизъм на древна Индия и Юго-Източна Азия, където бивол — това е символ на свръхестествената сила на мъжкото начало. А ето еднороговият носорог, съгласно митологията на древните народи на Инд, се явява символ на сила, проникателност, щастие, безстрашно същество, от което се бои даже тигърът. Тоест той е надарен с характеристиките на Предната същност. И тук свършено не случайно е изобразена символиката на еднорога.

Между другото, вие знаете ли, аз с удивление открих, че на ублага от Харапската цивилизация разпространен мотив е било митическо свещено същество с един рог (учените са го нарекли едно-рог), изобразявано близо до свещена (духовна) атрибутика. За мен това беше доста интригуващо откритие, отчитайки всичко това, което вие по-рано ни разказвахте за това същество.

Ригден: Еднорогът от древни времена е бил един от символите на Предната Същност, която способства духовно чистият човек да се съедини със своята Душа, да излезе от кръга на преражданията. Той е олицетворявал стремлението само в едно направление — духовното, затова него и го надарявали с онези качества, които са свойствени за човека при неговата духовна работа над себе си: чистота, благородство, мъдрост, сила, храброст и съвършено добро, а също го свързвали със силите на Алат — божествената чистота на женското начало (митове за Девата и еднорога).

Рисунка 54. Символ във формата на еднорози върху печата на протоиндийската цивилизация

(Харапска цивилизация; III–II хил. пр.н. е.; долината на Инд, Южна Азия). На печата двата еднорога (шишите и рогата са изобразени с указание за спирална структура) с кръг в средата образуват стилизиран символичен знак Аллат с кръг (символ "АлатРа"), над него ромбична структура и седем големи листенца (указание за духовно преобразяване на човека и излизането му в седмото измерение), а също и две малки листенца от страни на ромба. В долния ъгъл на печата ромбичният знак със сфера вътре (знакът ромб е знак за трансформация) също указва на човек, който по време на живота си е достигнал духовно освобождение и изхода в седмото измерение (4-те кръга в ъглите на ромба указват четирите напълно контролирани от него Същности; вътрешният кръг е изобразен като символ на шестизмерния свят, даденият символ указва постигането от човека на всичките шест свята чрез вътрешно познание).

Ако проследим историята на символите, то, например шумерите поставяли изображение на еднорог като символ, свързан с кръга (Душата), който изследователите тълкуват като "лунен символ", а също както и атрибут на богините в понятието за духовна чистота. Асирийците са изобразявали еднорога на барелефи близо до Дървото на Живота, египтяните са влагали в неговия образ най-добрите морални качества. Персите, съгласно техните свещени знания, считали еднорога за съвършенство, представител на "чистия свят" сред животните (изначално четири животни), а рогът му — единствената сила, способна да победи Ариман. Или пък да вземем древнославянските сказания и билини, зафиксирани в старинния руски сборник с духовни песни "Гълъбовата книга" (книга, която през XIII век станала забранена от религиозните жреци от онова време), където еднорогът се споменава като Индрик-звяр (Индра). Там има такива редове:

"При нас Индрик-звяр е на всички зверове звярът,
И той ходи, звяр, по подземиеото,
Той преминава всички планини белокаменни,
Почиства ручей и потоци.
Когато този звяр се разиграе,
Цялата вселена се разлюлява.
Всички зверове му се покланят, на него, звяра,
Той никого не обижда".

Анастасия: Да, аз се докосвах до тези билини, в които се описва светоразбирането на древните хора, в това число и по въпросите на космологията, социологията и духовните знания. Но те станаха занимателни за мен, след като започнах да разбирам духовната им същност и се научих да отделям зърната от плявата. Например за Индра се казва, че той живее на свещената Планина, яде и пие от Синьото море, ходи с рог през подземиеото, като слънцето по небесните висини. Отчитайки, че свещената Планина се явява символ на изхода в друго измерение, водата означава духовния свят, а спираловидният рог, с помощта на който Индра "ходи по подземиеото" — астрални пътешествия чрез "тунелиране", където често "тунелът" е усукан по спирала, то книгката излиза много интересна!

Ригден: Ако ти беше видяла първичния вариант на тези билини, който някога отдавна е бил у предците на славяните, ти би се удивила от тази простота на Истината, от тези духовни Знания, които са били вложени там чрез подобни символи. Но, за съжаление, в достигналия до съвременните хора вариант, от тези сказания е останало малко. И тук работата не е само в онези изкривявания, които са се натрупали през вековете при предаването на Знанията. За съжаление тези сказания са били основно преправени, когато са започнали да насаждат християнството и да унищожават "езическите", изконно славянски вярвания, някъде

замествайки информацията, някъде преправяйки я, а някъде изобщо изгаряйки брезовите кори със старославянски записи. Тогава и са станали сериозните подмени с уклон към идеологията на християнската религия.

Например, по-рано един от епитетите на Индра е бил "фар", което на древноруски език означава "породист кон, кон за състезания". Служителите на християнската религия се възползвали от това и според легендата еднорогът започнал да живее с тях не на свещената Планина от руските билини, а на Светата планина Тавор, която се намира в Палестина и според християнската традиция се счита за мястото на Преображението на Христос. Но какво искам да кажа по повод за самия епитет "фар". Древните славяни използвали тази дума в значението на "кон" по отношение на Индра (еднорог), а това също вече е човешка интерпретация на Знанията. Според първоначалната легенда (някога известна не само на териториите, където са живеели предците на славяните, но и в Древна Индия, Древен Иран (планините Загрос)), Предната същност, в качеството на символ на която се явявал еднорогът била свързана с Фарно или, говорейки на съвременен език, Граала. Фарно (Фарн на Изток) обозначавали като сияещо начало, божествен огън, който преумножава силата, властта и могъществото. Упоменавало се е, че Фарно помага на Душата на човек да премине моста, водещ във вечния живот. А сега съпостави всичко това с тези знания, които вече имаш.

Анастасия: За мен тази информация, както и всяка среща с вас, е поредното откритие! Сега, първо, понятно е защо на древноруските колиби и светилища са поставяли две дървени глави на коне с голям соларен символ (кръг). Между другото, тази традиция била разпространена не само в Русия, но и у древните народи на Прибалтика и Европа. Излиза, че освен

факта, че това бил стилизиран знак "АллатРа", така още в значението на сакралните знания е един от вариантите за интерпретация на древните сказания за еднорога и Фарна. Второ, ако тази легенда има общ индоевропейски корен, значи нейните отгласи (а следователно и остатъците от онези Знания) е нужно да се търсят не само в древноруския епос, но и сред литературните паметници на Древен Иран и Древна Индия.

В същата тази Древна Индия, например, най-популярният ведически персонаж е бил точно бог Индра. В превод от древноиндийския корен думата "Indra" означава указание на духовна Сила. Интересно е, че има упоменавания за това, че за този бог е свойствена многоформеността и че той може да се превръща в конски косъм. Самият Индра в митовете се проявява като бог на Небето, който е свързан с дъжда (водата), освобождава реки и потоци, пробива канали (както и славянския еднорог Индрик). Той е "син на силата", "пиещ сома", дружелюбен, винаги готов да се притече на помощ. И главното, именно Индра, съгласно легендите, се сражава сам и побеждава дракона Вритра (демонът на хаоса), а победата му се приравнява на победата на динамическото начало (силите на Аллат) над стагниращия хаос (Животинския разум), води към подреждането на ведическия свят на "широките пространства". Този двубой се явява централният сюжет на сказанието. Ако отчетем, че от древноиндийски "Vrtra" (Вритра) буквално се превежда като "задръстване", "преграда", а Индра олицетворява духовната сила, то всъщност всичко това означава преодоляване на Животинското начало, духовната победа на човека над самия себе си, неговото освобождение.

Ригден: Освен това се счита, че Индра се явява Стража на една от четирите посоки на света. Има също и упоменаване, което има отношение към

Знанието за устройството на света. По специално, че Индра управлява Сварга (Небето) — според представите на индусите — рая, намиращ се на върха на планината Меру. А сега си спомни, че в славяно-руската митология също е имало бог Сварог — богът на Небето, небесния огън, бащата на Дажбог и Сварожич. В общоруския летописен свод от началото на XII век "Повест за миналите години", включен в Ипатиевата летопис, са се съхранили такива упоменавания за него: "...поради това е наречен бог Сварогъ... и синъ му, под името Слънце, управлявал седем царства. Наричат го Дажбогъ... Царят на Слънцето, синъ Свароговъ, който е Дажбогъ..."

Анастасия: Вярно е, всичко това има един и същ корен! Та нали, макар и иносказателно, но се говори за седемте измерения и за духовната работа на човека над себе си. Същият този Сварог като олицетворение на небето, според билините, "в мрака на облаците запалвал пламъка на небесния огън (мълнията)". А, после, "разбивайки облаците с гръмотевични стрели, запалвал светилника на слънцето, угасен от демоните на мрака". Като се има предвид, че Сварог тук играе ролята на Предната същност, облаците са мисли от Животинското начало, а светилникът е Душата, "угасена от тъмнината" на субличностите, то древноруската митология излиза доста интересна.

Ригден: И още как... Между впрочем, в същата тази "Гълъбова книга", обясняваща произхода на света, се упоменава и за Алатир-камъка. Според легендата се смята, че върху него са изсечени знаци, "говорещи" за законите на бога на небето Сварог. Според древноруските поверия именно от Алатир-камъка започват източниците на жива вода, които носят препитание и изцеление (съзидание) на целия свят, именно под него е скрита сила, която няма край и именно на Алатир-камък седи червената девица Заря, която постоянно пробужда света от нощния сън.

Сега съпостави всичко това със знанията за знака "АлатРа", за силата на божественото съзидателно женско начало Аллат и нейната важна роля както в процесите на развитие на Вселената, така и в духовното пробуждане на Личността и нейното сливане с Душата. Между другото казано, Алатир — така предците на славяните от древни времена са наричали в духовните легенди силата Аллат, изходяща от Бог, и онзи човек, който е натрупвал тази сила и я е преумножавал в себе си с духовен труд.

Анастасия: Да, много неща стават очевидни, когато притежаваш духовни знания. Започваш да разбираш не само себе си, но и единното духовно зърно на различните култури. Жал ми е за изследователите, които виждат само материалната страна на въпроса даже в такова богато на символи и знания изображение, като печата на Харапската цивилизация, за която ние току-що упоменахме. Между другото, изображението на този човек, седящ в поза лотос, с четири животни отстрани, обозначаващи четирите Същности на човека и знак над главата му, в научната литература е представено като изображение на трилик бог с цветя над главата и животни отстрани. Съответно, според собствените си описания, от научните работници са били направени и изводи, че това е бог-покровител на добитъка и животните. Ето какво означава да възприемаме света от "материална гледна точка", от позицията на Волята на Животинския разум.

Ригден: Е, ако би имало желание да се превключи доминантата на Наблюдателя и да се види корена на въпроса. Знанията, зафиксирани в символи и знаци, ги е имало и ги има, но само духовно търсещият зад завесата на тайната може да види Истината.

Анастасия: В това копие има още един занимателен образ. Отстрани на медитиращия човек са изобразени диви животни, типични за онези места,

тоест понятни примери за онези народи, ярко характеризиращи четирите Същности. А под "трона" с характерните копитца са изобразени домашни опитомени животни — кози. В Древна Индия козата е била символ на плодовитост, жизнена сила, грижа за препитанието (месо, козина и мляко). В свещените Веди се упоменава, че на това животно яздят някои ведически богове, например Агни — богът на огъня, жертвения огън и домашното огнище. Но всичко това е било вече много по-късно от съществуването на културата на Харапската цивилизация. Отчитайки духовната символика, изобразена на печата, а също така и разположението на козите под "трона с копитца", на който седи човек, всичко това символизира, че медитирацията се намира над битовите, земни привързаности, че духовната му грижа превъзхожда грижите на материалния свят.

Ригден: Съвършено вярно. Всички тези животни — това са само понятни за мисленето на тогавашните хора асоциации, които характеризират особеностите на духовните знания, медитациите, друго, отличаващо се от триизмерния свят, светоразбиране, нищо повече. Но хората са склонни към подражание. При отсъствие на изконни Знания, опит и наработка на духовни практики или просто тяхното неразбиране, те започват да възприемат асоциациите от духовните учения за материална действителност. Още повече, хората от своя материален разум правят тези асоциативни образи "свещени" и започват да им се покланят в материалния свят, мислейки, че по този начин ще постигнат просветление, ще придобият "милостта на небесата". Ето защо и в историята се случват казуси с преиначаване на Знанията, интерпретации от човешкия ум: когато в духовното учение се указвало "за това, за да бъдеш причастен към божественото, трябва да убиеш звяра в себе си", неосведомените хора са възприемали тези думи буквално. В резултат

на това в историята на човечеството и са възникнали кървави жертвоприношения на животни и на хора, просто поради неправилно или умишлено изкривена трактовка на остатъците от минали Знания от онези, които са ръководили религиозната политика или са влияели на формирането на вярванията на един или друг народ. Днес религиите, заедно с техните жертвоприношения, изглеждат в очите на хората от техногенната цивилизация донякъде примитивни. Та нали препитанието и оцеляването на човешкото общество, като цяло не зависят от тяхното политическо множество и шоу-поклонението на различни богове. Сега материалният "бог" на болшинството живеещи хора — това са парите, както по-рано е била същата тази коза в семейството. Но ще мине известно време и материалните приоритети отново ще се променят, въпреки че от това няма да престанат да бъдат материални... Ти погледни с какви асоциации се налага да оперираме днес, обновявайки изгубената духовна Истина: да сравняваме с научни общопонятни сведения, да провеждаме асоциации с работата на компютъра, техниката и така нататък. Ако хората сега в своята маса не се променят в духовен аспект, то напълно е възможно, че в бъдеще, ако то настане за това човешко общество, всички тези знания също ще се възприемат от хората буквално, с изопачаване на духовния смисъл.

Анастасия: Представям си какви могат да бъдат призивите на техногенните жреци: "Принеси в жертва на боговете наномолекулите на последната селективна модификация и ти ще изкупиш всичките свои грехове за цял месец. Вярвай в разума на световния Суперкомпютър и ще се спасиш!"

Ригден: Всичко това би било смешно, ако не беше толкова тъжно. Така че шегите са си шегите, а си струва хората сериозно да се замислят над това. Духовният свят е невъзможно точно да се опише,

това е съвсем друг свят, различен от материалния. Но духовния свят можеш реално да го прочувстваш, занимавайки се с духовни практики, побеждавайки своя егоцентризъм и откривайки в себе си пътя във Вечния свят.

Анастасия: Това действително е така. Същността на казаното от вас особено го разбираш едва след като започнеш дисциплинирано да се отнасяш към себе си, към духовната работа и ежедневните практики... Да победиш своето Животинско начало и духовно да се освободиш — това е фактическата цел на всички духовни учения, започвайки от времената на палеолита. Друго нещо е, как хората са фиксирали тези знания, за разлика от съвременното разбиране за предаване на информация. Все пак в същата онази Харапска цивилизация са намерили още и такъв много интересен отпечатък върху теракота. На едната страна на плочката е изобразен човек, седящ в поза лотос (Наблюдател), със съответния медитативен символ над главата. А редом с него — човек, убиващ бивол (побеждаващ своето Животинско начало). Над бивола се намира гущерица с шест шипове на опашката. Разбира се, в научните книги предполагат, че това е лов, жертвоприношение и така нататък...

Рисуника 55. Изображение, символизиращо победата над Животинското начало
(Харапска цивилизация; III–II хил. пр.н. е.; долината на Инд, Южна Азия).

Ригден: Между другото, гущерицата (гущерът) —това също е древно традиционно символично обозначение на определени духовни знания. Нея я смятали за мистично същество, също така, както и змията, но все пак просто защото по-рано асоциативно сравнявали живота на това земноводно с различни духовни процеси. Например, нейният образ са го асоциирали с дълбоката древност, с древните структури на главния мозък, а също така с връзката с водата (другия свят), с факта на присъствие или потапяне (на Наблюдателя, влизането му в изменено състояние на съзнанието) и проникването (тунелирането, символ на Задната същност). Образът на гущерицата също са го изобразявали като знак за мъдрост, предупреждение за опасност и символ на промени.

А относно дадената рисунка, то на опашката на гущерицата са обозначени не шипове, а само символично обозначение на планини. Сега в днешното общество ние имаме възможност да говорим за измерения, многоизмерност на света и изменени състояния на съзнанието. А в далечното минало тези знания асоциативно са ги изразявали малко по иначе. За хората, на които целият им живот е преминавал в обкръжението на планини, нелекият път на самоусъвършенстването, отстраняването от своето Животинско начало (светските желания, егоцентризма) се сравнявал с изкачването на планина (преодоляване на себе си), а преминаването на измерения в духовните практики, като преодоляване на първата планина, след нея — втората планина и така нататък. Планината при много народи е символ на духовното извисяване, връзката с висшите светове, асоциативен образ на съединението на различни светове (например, земята и небето, земята и подземния свят), съответно, обиталището на същества от друг свят. Да достигнеш до "другия свят" е можело само преодолявайки себе си. Но, наистина,

поради такива асоциации, когато е започнало бездуховно, пусто материално подражание, планината започнали да я обозначават като място на жертвоприношение, тъй като то уж "се разполага поблизо до боговете".

Анастасия: Интересна е още и рисунката от другата страна на тази теракотена форма. Тук е изобразена усмихваща се жена, която е хванала за гърлото два "тигъра" (страничните Същности) и тя стои над слон (символ на бавното, преминаващо, силно минало — Задната същност). Косата ѝ е като символично изображение на 12 лъча. А над главата — знак на скосен кръст в кръг със зачеркнати странични Същности, тоест символ на пълния контрол над тях. Изследователите са в недоумение по повод тълкуването на това изображение, защото това е единственият "Индски ръкопис", изобразяващ, според тяхното мнение, "колело със спици над главата на женско божество".

Ригден: Ех, да имаше повече такива "колела" в духовната история на човечеството, при това не на теория, а на практика — цена нямаше да има това човечество!

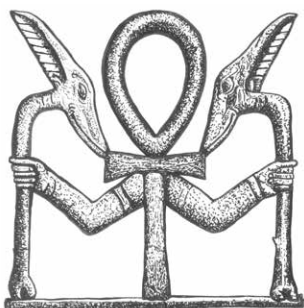
Анастасия: Е, отчитайки историческите артефакти, не само най-добрите представители на праиндийската цивилизация, живеещи някога в Азия, държали страничните си Същности под контрол толкова здраво "за гърлото". В свещената символика на древните египтяни (Африка), индианците от древно Перу (Южна Америка), скитите и славяните (Европа) също има аналогични символи. И, между другото казано, впоследствие се наблюдава явна трансформация на този най-древен асоциативен символ на страничните Същности в съответен отделен символ във вид на жезъл.

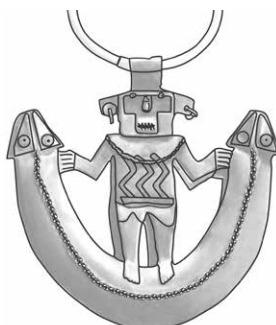
1

2

3

4

5

6

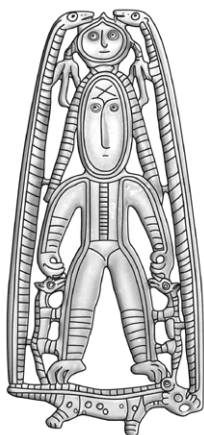
7

8

9

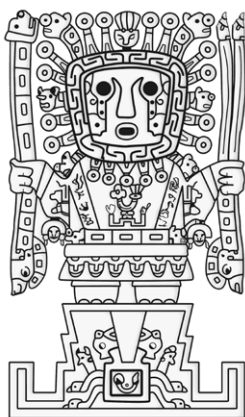
10

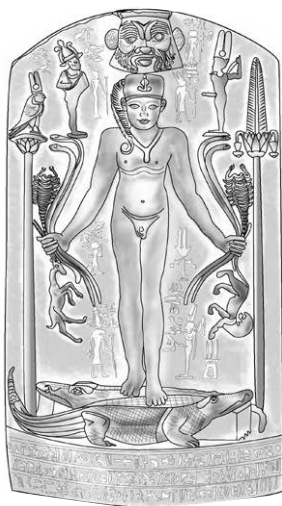
11

12

13

14

Рисунка 56. Символично изображение при различните народи на духовния контрол от човека над своите странични Същности:

- 1) изображение върху теракотена форма: дървен символ над главата на усмихваща се жена, която държи два "тигъра" за гърлото (Харапска цивилизация; III–II хил. пр. н. е.; долината на Инд, Южна Азия);
- 2) изображение на скитската богиня Артимпаса, влизаща в състава на седембожния скитски пантеон (VII–III в. пр. н. е.; Северно Причерноморие);
- 3) изобразен е древноегипетският знак "анх", държаш две митични животни с копитца (релеф в египетския храм на Себек и Хароерис; 80 г. пр. н. е.; град Ком Омбо, Египет);
- 4) старинна златна висулка на народите на Южна Америка във вид на кубообразна фигура, стояща на двуглав змей;
- 5) знакът на победоносното божество, бога гръмовержец на древните славяни — Перун (преди християнството се считал за най-висшия бог в пантеона на Киевска Рус IX век от н. е.); според легендата, след победата на Перун над митичния враг, се освобождават води (в архаичните трансформации на мита се освобождава божествена жена (Макош), похитена от неговия противник) и се излива небесна влага (дъжд);
- 6) белокаменна резба на южната фасада на катедралата Дмитриевски (паметник на руската архитектура; катедралата е построена през 1194–1197 г.; Владимир-Суздалски музей-резерват г. Владимир, Русия);
- 7) скална рисунка (около IV–III хил. пр. н. е.; крайбрежието на Бяло море; Република Карелия, Северо-западна Русия);
- 8) фрагмент от мантията на индианската култура Паракас (V–III век пр. н. е.; Древно Перу; Южна Америка);
- 9) изображение на скитска Богиня върху украшение на юзда — златен конски начелник (IV век пр. н. е.;

могила Голяма Цимбалка, Запорожка област, Украйна; музей "Ермитаж", Санкт Петербург, Русия; 10) прорезна плоча с изображение на Богиня (VII–VIII век; археологическа находка в района на езерото Чуд, Пермска област, Русия; Чердински местен исторически музей. А. С. Пушкин);

11) древноегипетски свещен скиптер "уас" във вид на жезъл с извит връх и раздвоен край (глава и копита на животно); атрибут на древноегипетски богове, означаващ контрол (власт) над Животинското начало;

12) символично изображение на драконоподобен змей с пера в митологията на североамериканските индианци; в митовете се споменава, че той символизира бури; само Велик Герой, който притежавал морална чистота и превъзходна сила на духа, можел да победи такъв дракон;

13) върховно божество на водата и земята, демисургът в религията на инките — Виракоча (в ръцете си държи два змея — единият със седем "деления" на тялото, указващ седеммерността, вторият с три "деления" на тялото и раздвоени копитца, указващ триизмерността на света и Животинското начало); (XI–XVI век от н.е., Южна Америка);

14) стела "Хор върху крокодили" (III век пр.н.е.; Древен Египет); Хор е изобразен гол като символ на чистота, необремененост от материални желания в своето шествие през този свят (указана е важността на контрола на своите Същности, главенството на нематериалните ценности в човешкия живот).

Ригден: Да, кой би могъл тогава да си помисли какви мащаби ще приеме тази "трансформация" от човешкия ум... Символът, олицетворяващ някога духовния контрол на човека над своите странични Същности (следователно възможността за духовно усъвършенстване и освобождаване от материалния свят), след загубата на духовната съставна поради глупавото човешко подражаване, започнали да го използват като символ на властта над хората.

Жреци от различни религии, магове, монарси, крале, царе, императори са направили жезъла и скиптъра веществен символ на своята всеобхватна власт и господство над народите. Между другото, гръцката дума скиптър ("sceptron") и латинската "sceptrum" означава "жезъл, опора".

Вече никой и не помни, а защо, всъщност, тази обикновена пръчка, за притежаването на която хората понякога са се убивали един друг, стремейки се към власт, е била надарена с такъв символизъм като атрибут на "боговете на Небето", посредник между Бога и хората (кралете и техните поданици), гарант за мир и справедливост? Защо са я смятали за символ на допълнителните възможности на нейния носител и на висшата власт в понятието "както ти желаеш"? Защо тя е служила при различните народи като атрибут на смъртта и възкресението, победата, пречиштането и възраждането, символ на небесното покровителство, атрибут на Бодхисатва, указател на пътя? Защо в дълбока древност сред хората са се ползвали с духовен авторитет онези техни предци, редом с които са изобразявали този символ?

Анастасия: Вярно е. Нали в Древен Египет хората, изглежда, още са знаели за духовното значение на символите. Същият този египетски троен скиптър се състоял от камшик, символизиращ властта над материята (Лявата същност), жезъл с кука — контрол над чувствата (Дясната същност) и пръстени — владичество над собствените мисли. Разбира се, с течение на времето и в Египет се загубило това разбиране, но все пак частично информацията за символите, фиксиращи минали Знания, е достигнала и до днешни дни.

Артефактите на Древен Египет и днес изумяват със своята информативност по отношение на духовните знания. Да вземем само, колко е ценна една змия със

72 пръстена ("звена" на тялото), хапеща опашката си. Между другото казано, взех със себе си и рисунки с изображение на украшения на Харапската цивилизация, които са били намерени от археолози. На територията на разкопките са били открити много теракотни гривни и пръстени, направени във формата на змия, хапеща опашката си, така да се каже, уроборос на Харапската цивилизация, което свидетелства за древността на този символ.

Още повече, била е намерена една любопитна вещ — дали е ритуален пояс, или е огърлица. Но е интересно нейното описание: тя се състои от 42 дълги мъниста от скъпоценен камък сердолик, 72 сферични бронзови мъниста, 6 бронзови мъниста, 2 бронзови краища във формата на полумесец и 2 кухи цилиндрични краища също от бронз. 42 дълги мъниста от сердолик! Ако си спомним, че древните египтяни са имали именно 42 нравствени заповеди, от които еврейските жреци са заимствали само десет за създаване на своята религия, то излизат интересни съпоставяния. Очевидно, тези знания са били разпространени в древния свят, просто всеки народ по различно време е приписвал дадените заповеди на своите богове.

Неслучайно, очевидно е и това, че тези 42 мъниста са направени от сердолик. Този скъпоценен камък широко се използвал за производството на различни изделия през епохата на неолита. Той бил добре известен в държавите на Месопотамия, Древните Индия и Египет, а също и при народите на Древните Европа, Азия и Америка. Познавали са го и в Русия, той се споменава в "Светославов сборник". От него са правили различни ритуални украшения, амулети, талисмани и култови предмети. Аз четох, че в Древен Египет сердолика са го свързвали с различни символи, олицетворяващи живата Душа, защитата в задгробния свят, асоциирали са го с челната чакра

и ясновидството. На хората също така са им били известни неговите лечебни свойства...

Но най-интересното в харапското ритуално украшение е това, че там има нито повече, нито по-малко, а именно 72 сферични мъниста, 6 бронзови мъниста и 2 полумесеца... Отчитайки Знанията за 72-те измерения на Вселената, шестмерното измерение на материалния свят, в който се разполага енергийната конструкция на човека, а също така основните знаци Алат във вид на полумесец, може да се отбележи, че е съществувал доста интересен начин за фиксиране и предаване на информация даже чрез подобни ритуални украшения.

Имайки духовни Знания, действително гледаш на света с друг, по-глобален поглед и разбираш повече, отколкото преподнася материалната ценностна система. Нали, ако се замислиш над въпроса, за какво му е на човека такава сложна конструкция с множество адаптационни механизми, взаимовръзки, удивителна вълнова структура и уникален главен мозък, способен да работи в различни режими и изменени състояния на съзнанието? Отговорът е прост, като всяка истина: защото човек има перспектива за духовно развитие, иначе той с нищо не би се отличавал от всяко друго животно.

Ригден: Най-голямата ценност се явяват не материалните придобивки, а именно духовните Знания, благодарение на които може да се усъвършенства както самият човек, така и обществото, развивайки се като цяло. Духовните знания първоначално са били в човешкото общество. Просто по-рано, както и сега, са се съхранявали условията за човешкия избор: някой е вниквал в тях повече, тъй като се стремил към освобождаването на Душата, някой по-малко, тъй като не е могъл да се справи със своето Животинско начало и избирал временното вместо вечното.

Естествено е, че периодично се налагало да се обновяват тези Знания в човечеството и да се адаптират за едни или други народи, отчитайки разбираемите за тях асоциации. Откъдето в последствие и е тръгнала такава вариация на легендите, съдържащи едни и същи първоначални сведения. Но повтарям, Знанията за инструментите за духовно усъвършенстване на човека ги е имало изначално. Това може да се проследи по най-древните символи и знаци, за които вече упоменавахме в разговора.

Анастасия: Това е неоспорим факт, достатъчно е да се погледнат основните най-древни знаци, символизиращи духовния свят и пълното духовно освобождаване на човека.

Ригден: В това отношение аз бих обърнал особено внимание на съвременното човечество на знака — "АлатРа". Неговото изначално изображение е празен кръг, който отдолу е ограден с полумесец с рогцата нагоре. Той се явява един от 18-те първоначални най-древни работни знака. Името на този знак — "АлатРа" говори за качеството на неговата сила. Работата е там, че в зората на човечеството, благодарение на изконните Знания, хората са знаели за Единния (за Онзи, Който е създал всичко), обозначавайки Неговите прояви със звука Ра. Съзидателната сила Ра — божественото женско начало, Прамайка на всичко съществуващо, изначално я наричали Аллат. Оттам и е тръгнало сред посветените в духовните Знания името на този изконен знак — "АлатРа" като обозначение на съзидателната сила на Онзи, който е създал всичко. Между другото, в древността тези сведения за свещения Първичен звук хората са ги отнасяли към сакралните знания за мироустройството на Вселената в контекста на сведенията за човека, като сложен и нестабилен в избора си субект на този свят.

А ето, при съвременните хора звукът Ра в най-добрия случай се асоциира изключително с митовите на Древен Египет за бога Ра.

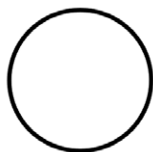
Въпреки това знакът "АлатРа" като проводник на съзидателната сила на Бога, хората са го използвали от древни времена. Той се явява постоянно активен и взаимодейства с видимия и невидимия свят, оказва влияние върху енергийната конструкция на човека, независимо разбира ли човекът това или не. Но все пак основното действие на знака се основава на човешкия избор. Ако в човека доминира Духовното начало, този знак въздейства върху него в качеството си на допълнителна духовна сила. Тоест, знакът влиза сякаш в резонанс и усилва съзидателната, духовна сила на човека. А ако в човека доминира Животинското начало, то този знак остава неутрален по отношение на него. Негативният човек, като правило, го подхранват съвсем други знаци, работещи за активиране на материалното, Животинското начало. Знакът "АлатРа" най-много проявява своето въздействие (съзидателната духовна сила) в група хора, които всеки ден действително работят над себе си, обединяват своите усилия в съвместни духовни практики (молитви, медитации и така нататък).

Хелиарите, или както иносказателно са ги наричали, например, в средните векове — "истинни воители на Светлината на войската Господня", винаги се опитвали да внедрят този знак в масите, оказвайки, по този начин, в продължение на векове помощ на онези хора от новите поколения, които истинно следвали духовния път. В древните времена религията е била най-доброто средство за популяризиране на дадения знак. Въпреки че, разбира се, това и е бил измисленият от хората институт на жреческата власт, но той се основавал на зърната на истинните духовни Знания (които някога в пълен обем се давали за всички), а също така на хората истинно вървящи

по духовния път. Последните не са били чак толкова много, но именно те и внедрявали в образите и атрибутиката тези или онези почитащи се от боговете духовни символи и активни работни знаци. Впрочем, със същото такова усърдие отрицателните знаци (активиращи материалното) чрез религията в масите са ги внедрявали онези, които служели на Животинския разум.

Аз вече разказвах, че **кръгът** се явява символ на Душата, а също така един от **символите** на проявлението на Духовно Същество от света на Бога. А **символичният знак полумесец с рогцата нагоре** е символ на човек, който духовно се е освободил още през живота си. **Знакът "АлатРа"** също се използвал в качеството си на обозначаване на онзи, който е дошъл от духовния свят (другия, висшия) в този материален свят, обновявайки изгубените изконни Знания.

**Символ на
Душата,
на Духовния
свят**

**Знак
"АлатРа"**

**Символичен
знак "Алат"**

Рисунка 57. Знакът "АлатРа" и неговите съставляващи.

Искам да обърна особено внимание на това, че знакът **"АлатРа"** се явява работещ (чист) именно в такъв вид, тоест, *празен кръг над празен полумесец с рогцата нагоре*. Ако в кръга или полумесеца се поставяли някакви изображения или условни

обозначения, то знакът преставал да бъде работен (чист) и ставал просто информативен символ, като всяка книга, в която четеш общи сведения. Защо знакът преставал да бъде работен в този случай? Тук е чиста физика. Просто при запълването с каквото и да било, с каквото и да било изображение на *Празнотата* на знака, се нарушават, да кажем така, квантовите взаимодействия на знака със света. А именно, знак със запълнен кръг или полумесец, взаимодействайки с други измерения от своето второ измерение, при преминаване чрез езоосмоза, вече ще се възприема в други измерения (в това число и в триизмерното) не повече от носеща информация картинка — символ.

Анастасия: С други думи, в този случай той ще служи просто в качеството си на символ, а не на работен знак.

Ригден: Вярно е. Вероятно, ще се постарая да обясня за хората по-понятно разликата между работен знак и просто символ. Работният знак, образно казано, може да се сравни с празна кофа, която Наблюдателят спуска в кладенец (активира знака) и от там изважда с нея вода (сила), а след това сам я пие (изпълва се) или пои другите (надарява ги със сила) или полива своята градина (активира географското място), която в бъдеще ще донесе съответните плодове (духовно активиране на Личностите, пребиваващи в онези места даже в далечното бъдеще). Но ако кофата, която той спуска в кладенеца, не е празна, а е пълна (информативен символ, а не работен знак), то тя става безсмислена, защото ти няма да извадиш вода с нея. Аз даже бих уточнил още: това е все едно, такава кофа въобще няма да има дъно, тоест, каквото си спуснал, това и си извадил — без резултат...

Анастасия: Може би, също така трябва да се отбележи, че работният знак "АлатРа" е един от най-силните

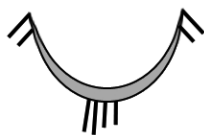

знаци, той често се използвал от хора, вървящи по духовния път. И какво е най-интересното, от него не може да се получи сила, ако Личността не се намира в позицията на Наблюдател от Духовното начало, за разлика, например, от знака звезда.

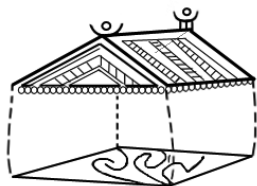
Ригден: Знакът "АллатРа" работи в измеренията по-висши от шестото и това го поставя в редицата с онези немного, уникални работни знаци, достъпни за човека в този свят... Така че знакът "АллатРа" — това действително е силен знак, който позволява да натрупаш и преумножиш в себе си силата Аллат, онази сила, която изхожда от самия Бог и се насочва непосредствено към съзидание, тоест, възплъщаване на Неговия план. Защото в сакрален смисъл този знак и се счита за възплъщение на силата на Бога чрез Аллат.

Анастасия: "АллатРа" и в качеството си на работен знак, и в качеството си на символ със запълнен кръг и с допълнителни обозначения, указващи на конкретни Знания, се използвал в различни времена у различните народи в качеството си на тайнопис за духовни практики или Учения. Примери за това могат да се намерят, запознавайки се със съответните археологически артефакти, паметници на изкуството, писмеността на същите онези древни култури на Индия (Харапската цивилизация), Триполската цивилизация, Шумерската цивилизация, на Древен Египет, самобитните култури на древните народи на Сибир и така нататък. Археолозите намират тези символи в скални надписи, върху древни отпечатъци, стели, глинени плочки, амулети, ритуална посуда, дрехи и в стенописи на древни "светилища".

Ригден: То просто говори за това, че във всички времена е имало хора, владеещи сакрални Знания за изначалните работни знаци.

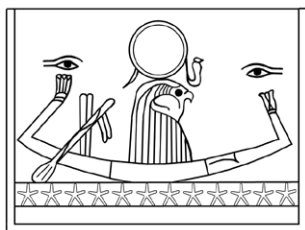
1

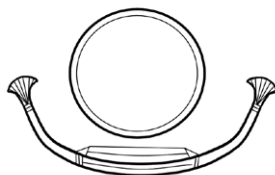
2

3

4

5-a

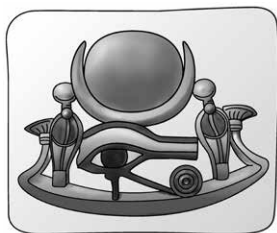
5-b

5-c

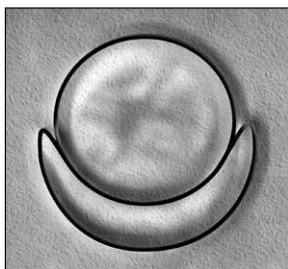
6

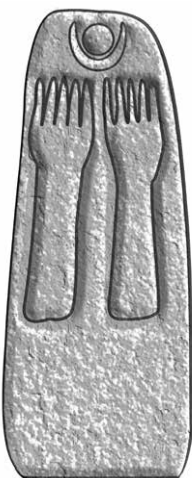
7

8

9

10

11

12

13

Рисуника 58. **Знакът "АллатРа" и неговите символи в културите на Древна Европа, Азия и Африка:**

- 1) археологически находки с изображения на "слънчева ладия с кръз" (това е символ на "АллатРа", тъй като полумесецът е изобразен с допълнителни елементи) върху фрагменти от ритуална посуда от Триполската цивилизация (Украйна; Източна Европа);
- 2) глинена квадратна плоча с изображение на къща, увенчана със знака "АллатРа" (енеолитна култура на Балкано-Дунавския регион; от находки край град Пловдив, България);
- 3) работен знак "АллатРа" в Минойската култура (II хил. пр. н.е.; остров Крит);
- 4) изображение на символа "АллатРа" в древноегипетските свещени сюжети във вид на свещена "слънчева ладия" (Аллатра) и бог Ра (в единия случай с глава на сокол, увенчана с празен диск, а в другия случай във вид на самия празен диск, явяващ се едно от изображенията на Ра);
- 5) символи "АллатРа" върху артефакти на:
 - а) Хаджиларската култура (V хил. пр. н.е.);
 - б) Апенинската култура (II хил. пр. н.е.);
 - в) култури на народите на Римската империя (200 г. от н.е.);
- 6) знакът "АллатРа" в символа на общосемитското божество Баал, почитан във Финикия, Палестина и Сирия;
- 7) знакът "АллатРа" върху фрагмент от висулка от нагръдно украшение, намерено в гробницата (склеп) на фараона Тутанкамон; на фрагмента изображението на Уаджет ("Окото на Ра" или "Окото на Хор") върху слънчевата ладия на бог Ра (края на II хил. пр. н.е.; Древен Египет);
- 8) фрагмент от фриз от Мариб (V–IV в. пр. н.е.; южната част на Арабския полуостров) — диск на Венера (Астар) над полумесеца на Луната;
- 9) символът "АллатРа" в отпечатъците на асирийския и акадския печат;

10) централна стела с освобождаването; знак "АлатРа" върху стела от късния бронзов век, намерена сред руините на древния ханаански храм на бога на Луната при разкопки в град Хацор (Горна Галилея; сега Северен Израел);

11) традиционно изображение на древноегипетската богиня на Небето и Любовта — Хатхор (според първоначалните легенди дъщерята на Ра) върху каменни барелефи на свещените храмове на Древен Египет със символа "АлатРа" на главата;

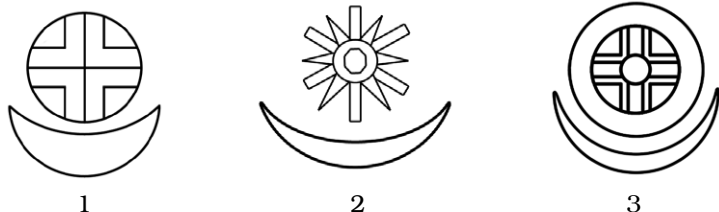
12) сюжет върху блюдо, с изображение на кралски лов от епохата на Сасанидите (VII в. от н.е.; Персия);

13) пример с изображението "АлатРа" в качество на символ (със запълнен кръг) — символично графично изображение (янтра) на горната чакра "Сахасрара" ("Хилядолстен лотос"), разположена на върха на главата; използва се в медитативни практики в индуизма, буддизма и други школи на Индия.

Ригден: То просто говори за това, че във всички времена е имало хора, владеещи сакрални Знания за изначалните работни знаци.

Анастасия: При това точно се проследява къде са поставяли символа "АлатРа", а къде именно работния знак.

Ригден: Между другото, за символите... Имало е различни символи въз основа на интерпретацията на знака "АлатРа". Едни от тях са обозначаваели допълнителни пояснения, които са разбирали, посветените в тези Знания хора, други символи — вариации от хората, които са се опитвали да усилят и така силното или допълнително да акцентират вниманието на някакви значими моменти. Примери за такива символи, въз основа на знака "АлатРа" се явяват полумесец с рогцата нагоре, над който стои или кръг с изобразен вътре в него кръст, или звезда, или символично изображение на лице и така нататък.

Рисушка 59. Примери за символи на "АлатРа":

- 1) символ от персийската култура (VI век пр. н.е.);
- 2) символ от шумерската култура (III хил. пр. н.е.);
- 3) асирийски атрибут на бога на Слънцето Ашшур и шумеро-акадското божество на Луната — Сина.

Хората, нямащи истинна представа за значението на тези символи, ги свързвали със Слънцето или Луната, просто ги разглеждали като атрибут на това или онова божество. А за хората притежаващи Знание, тези символи са били като подсказка, открито послание от миналото от онези, които са нанасяли дадената символика. Например, да вземем символа на полумесеца с рогцата нагоре, над който малкият кръг е вписан в големия, а в малкия кръг стои кръст с празен център-кръг. Това се явявало символично изображение на духовното Учение, привнесено в този свят от Същество от духовния свят (символът на последния е знакът "АлатРа"). Малък кръг, заключен в голям, символизира хората, обединени от това Учение (кръг от последователи). Равностранен кръст — символ на човека, а ето празният кръг в центъра на кръста в дадения случай (в съчетание с общ символ) указва не просто на Личността. Това свидетелства за Човек, постигнал благодарение на това Учение духовно освобождаване (сливане на Личността с Душата), обаче останал да помага на другите хора, вървящи по духовния път.

Анастасия: Да, това действително е истински духовен подвиг — да постигнеш духовно освобождаване,

но да имаш мъжество да останеш тук, в този груб материален свят, за да служиш като Проводник на силите на Аллат... Има още един интересен момент, свързан с указаните символи. **Символът "АллатРа"** е бил атрибут, като правило, на женските богини. От най-известните, например, знакът на богинята Ал-Лат ("Майката на Боговете"), почитана от древните араби в доислямските времена. Тогава над нейното символично изображение са поставяли полумесец с рогцата нагоре, обозначаващ връзката с духовния свят, и кръг (който хората са интерпретирали като лунен символ). Случвало се е, че самия полумесец са го рисували със слънчеви лъчи като символ на динамика, движение в духовна посока.

Ригден: Не е удивително, че със символа "АллатРа" са свързвали именно женските богини. Работата е в това, че за цялата история на човечеството такива духовни Проводници са ставали засега само жените, възможно е защото те имат майчински инстинкт в смисъл като духовна грижа и Любов към хората. Макар че Проводници могат да станат както жените, така и мъжете. Просто мъжете, веднага щом са постигали духовно освобождение и са им се откривали висшите сфери, много бързо напускали този материален свят, както се казва, без задръжки и съпреживяване за съдбите на хората, останали тук.

Анастасия: Гледай ти, даже в такива въпроси жените си остават жени, а мъжете — мъже... Бих искала още да споделя някои находки, свързани с Аллат. Сред Знанията, разказани от вас и записани от мен в книгата "Сенсей-IV", вие разказахте и за фундаменталното значение на времето аллат, съставляващо **12 минути**, по-точно **11 минути 56,74 секунди**. Аз случайно намерих информация за храма от епохата на управлението на фараона Рамзес II, който е бил издълбан в Египет в скала близо

до река Нил. През 60-те години на ХХ век, във връзка със строителството на бента, са го преместили на ново място, на 65 метра по-високо от предишното месторазположение на същата тази скала. И така, два пъти годишно там може да се наблюдава следното светлинно явление: на 22 февруари и 22 октомври точно в 6 часа сутринта първият лъч на слънцето прониква през общия вход в храма до култовата ниша на светилището. След това 6 минути лъчът се задържа върху статуята на бога Амон-Ра и цели 12 минути осветява статуята на Рамзес II. При това на 22 февруари светлината пада върху гърдите му, а на 22 октомври — върху короната.

Ригден: Хората обичат да фиксират своята значимост даже в парче камък и да използват духовните Знания за удовлетворяване на своята горделивост.

Анастасия: За съжаление... И така, относно символите. Често полумесеца, както вие упоменахте, са го рисували със звезда вместо кръг. Но звездата можела да бъде и петолъчна, и седмолъчна и осмолъчна, която се изобразявала или като геометрична фигура със заострени издатини, или просто лъчи, изходящи от центъра.

Ригден: По същество звездата над полумесеца — това е усиляване на силното — Аллат в Аллата. Такива обозначения обаче се използват още и в качеството на допълнителни указания на една от силите на Аллата. Многолъчевите звезди също така от древни времена имат своите особености в трактовката на тяхната символика. Седмолъчната звезда се явява символ на седмото измерение. Осмолъчната звезда се явява символ на този същия ромб (куб, поставен на един от ъглите, като символ на трансформацията на човек в духовно същество, изход в духовния свят). А ето **петолъчната звезда** се явява *работен знак*, свързан със силите на Аллат (проявяващи се

на нивото на петото измерение) и се отнася към групата на позитивно работещите знаци. Но такива тънкости разбират само хората, които работят със знаци в невидимия свят.

Знакът на петолъчната звезда активира в човека (на подсъзнателно ниво) чувство за справедливост, надежда за бъдещето, а също така способства за обединението на хората. Но, за съжаление, тези уникални качества на дадения знак често са ги използвали, та и продължават да ги използват за свои цели хората, които служат на Животинския разум. Това, разбира се, е слаба сила в сравнение със знака "АллатРа", но въпреки това, при нейното масово използване, тя дава своя резултат, свързан с определено влияние върху хората и промяна на събитията в триизмерния свят. В случая с петолъчната звезда, както и да я обърнеш, дали с върха нагоре, дали с върха надолу, това все едно ще бъде знак на една от съзидателните сили на Аллат. Въпросът е само в това, за какво се изразходва, поточно къде се пренасочва тази допълнителна сила от хората, които са я получили.

Анастасия: Действително, петолъчната звезда се е използвала от древни времена в различни форми на обръщане. Най-древното ѝ изображение (ако говорим за артефакти, известни на днешен ден) има деветхилядна давност и е било открито в Мала Азия, в културата, за която ние говорихме. В неолита знака на петолъчната звезда са го разполагали над главата на Великата богиня в качеството на неин символ. А при древните египтяни петолъчната звезда означавала "божество". Известни са изображения на петолъчната звезда над главата на бик като свещено животно в някои древни вярвания. При това се е използвал и знакът на тази звезда с върха надолу, като позитивен духовен символ, съдържащ елементи от знака на Аллат

(централният триъгълник е насочен надолу като обозначение на съзидателното божествено женско начало), и знак на звезда със заострен връх нагоре в същата смислова трактовка.

От древни времена звездата е служила като символ на победата на духовното начало над материалното. В митологията с нея са обозначавали съюза на Небето и Земята. Този знак е бил популярен при народите на Древна Европа, Азия (особено при шумерите и персите), Америка (при коренните жители — индианците) и други. При това, съдейки по магическите ритуали на този или онзи народ, това е бил един от най-често използваните символи. Знака на петолъчната звезда са го поставяли върху амулети за защита от силите на злото. Благодарение на гръцкия език тази звезда днес е известна като "пентаграм". В съвременния свят петолъчната звезда се явява символ на много държави. Очевидно, поради загубата на Знания, нейния образ в езотериката започнали да го трактуват от човешкия ум и да считат звездата с върха нагоре за знак на "Белия магьосник", а звездата с върха надолу за знак на "Черния магьосник".

Ригден: Такова разделение, това вече действително е тълкуване от "човешкия" ум. Но то е възникнало поради използването на съзидателната сила Алат, достъпна чрез дадения знак, за отрицателни цели. Знакът на звездата дава само положителен тласък за всяка промяна, изблик на енергия. А вече къде след това хората го насочват, това е въпрос на човешки избор. Прост пример, в историята знака на петолъчната звезда често са го използвали за извършване на революции и преврати. Звездата подбуждала позитивен изблик сред масите, тя давала стремеж, подтиквавала към действие, стимулирайки у хората стремеж към по-доброто в разбирането на вътрешното им светоусещане.

Затова хората вървели към тези преобразувания в обществото с вяра, с позитивна настройка, с надежда за по-добър живот и бъдеще, с желание да придобият дългоочакваната Свобода. Това е и проявеният ефект от въздействието на дадения знак върху масите. Но накъде и с помощта на какви установки е била пренасочвана цялата тази сила от ръководителите на такива преврати? Естествено, че в посока към властта на Животинския разум, който подменя понятието за духовния стремеж на хората с реализацията на техните материални програми. Ето и излиза, че при революции и преврати хората с надеждата да получат собствената си Свобода отиват да свалят един тиранин, а вместо него "избират" друг тиранин, неразбирайки, че нищо няма да се промени в живота им от това, което очакват те, и няма да имат Свободата, за която мечтае всяка Душа. Дадените подмени от Животинския разум не ги разбират даже онези, които организират тези масови "шоута", използвайки колосални човешки ресурси (сили). Хората изразходват своята уникална сила на вниманието, времето си, за да засилят в крайна сметка властта на Животинския разум в материалния свят, в който те макар и за кратко време, но живеят. А колкото по-голяма е властта на Животинското начало, толкова повече те забравят за своето Духовно начало, губейки истинното разбиране за истинската Свобода и смисъла на своя живот.

Анастасия: Да, когато е загубено духовното изконно Знание, няма разбиране какво правим и какво си подготвяме със своя избор.

Ригден: Хората си струва да се вгледат по-внимателно в историята и в обкръжаващия свят. На първо място, за да разберат грешките от миналото и настоящето, а значи да не ги извършват в бъдеще, да определят вектора на своя живот и да подхождат към този въпрос с

вече задълбочено разбиране на себе си и обществото, в което живеят.

Анастасия: Нали не напразно се казва, че Знанието — това е сила! Във връзка с това бих искала да се върнем към разговора за изконните духовни практики. По-специално, ще ви бъда много признателна, ако бихте разказали на читателите **за медитацията "Пирамида"**, която се отнася до фундаменталните духовни практики. Надявам се, тази медитация ще помогне на хората, както и на нас в своето време, да осъзнаят действителността и да получат личен духовен опит в познаването на своята Душа и благодарение на дълбочинните си чувства да постигнат разбиране за това, какво всъщност представлява истинската Свобода.

Ригден: Може.

Анастасия: Но преди да пристъпим към представянето на самата техника за изпълнение на тази уникална медитация, бих искала да уточня с вас няколко съществени за читателите момента, на първо място касаещи разбирането, какво е изменено състояние на съзнанието по време на медитация. Вие знаете ли, аз се сблъснах със случаи, когато хората, даже след като са прочели книгите, се занимавали с медитации, изпълнявайки ги, меко казано, на гола представа. При детайлно обсъждане се оказва, че те просто не са разбирали какво всъщност представлява медитацията, какво е на практика изменено състояние на съзнанието, въпреки че са чели много за това. В едни случаи хората, мислейки, че изпълняват медитация, всъщност практически са оставали в привичното за тях през деня състояние на бодърстване, без да си правят труда за превключване на друго състояние на съзнанието. Затова често по време на това условно занятие им идвали мисли за ежедневиите дела, текущата им работа, за бита,

дневните преживявания и така нататък, тоест различни отвличащи мисли. Естествено е, че такава медитация, като теория, протичала на гола представа. В други случаи, при хората вместо медитация, просто се получавало изпадане в сън. Основно това ставало след като те много се уморявали през работния ден, а после сядали да правят медитация. Сънят, както е известно, също е едно от изменените състояния на съзнанието. Така че, те грешно са го приемали за медитация, затова, прилагайки такива "волеви усилия", в смисъл принуждавайки се да седнат в медитация, въпреки умората след работния ден, фактически не са усещали резултати.

Ригден: Тези хора трябва да разберат какво са изменените състояния на съзнанието, какви биват те и какво се отличават помежду си. За такива изменени състояния на съзнанието, като например, същия този сън или медитация е характерно пълно отпускане на тялото, мислено спокойствие, полудрямка. Но това е само показател за *началото на изменено състояние на съзнанието*, а чак после върви разделение: някой се потапя в медитация (осъзнато управление на фините процеси на невидимия свят), а някой в сън (безсъзнателно състояние).

Анастасия: Ето, и аз за това говоря! Тоест на хората не им стига реално практическо разбиране, какво е това истинска медитация и как всъщност преминава тя.

Ригден: Аз бих посъветвал тези хора за начало да си изяснят и разберат какво е това елементарна автогенна тренировка, да се научат да отпускат тялото, да контролират своите мисли, да се потренират продължително да задържат вниманието върху едно нещо, а след това да пристъпят към практикуване на медитация, тоест по-дълбоко потапяне в изменено състояние на съзнанието. Да усвоят първичните

техники на медитацията, които ти описа в първата книга "Сенсей" и други книги от тази поредица, а после вече да започват да усвояват фундаментални духовни практики.

Анастасия: Аз съм съгласна с вас, хората са различни, едни бързо схващат същността, на други е нужно време, за да си изяснят всичко по-детайлно. Но най-често на човек просто не му стигат елементарни знания за себе си, общите механизми на работа на мозъка в различни състояния на съзнанието. Аз знам, че вие владеете уникални знания в областта на неврофизиологията и функционирането на главния мозък на човека. Вие не бихте ли могли по-подробно да осветите темата за изменените състояния на съзнанието, поне да ориентирате в общодостъпните за читателите сведения или да споделите знания, които могат да се огласят публично.

Ригден: Е, само в пределите на съвременното разбиране на науката за функционирането на главния мозък, за да бъде понятно на хората за какво иде реч и в каква посока трябва да водят своите изследвания. Както е известно, работата на мозъка е свързана с електромагнитни вълни. Мозъкът може да работи в различни режими, за всеки от които е характерно определено психофизиологично състояние на съзнанието. Човек като Личност, благодарение на концентрацията на своето внимание, може да управлява няколко такива състояния на съзнанието. Във всекидневния живот той най-често се намира в едно от състоянията, което в научните кръгове го наричат бодрстване. Учените, провеждайки измервания на електрическата активност на главния мозък във времето, условно обозначават **състоянието на активно бодрстване** като бета-ритъм (β -ритъм). Неговият диапазон съставлява от 14 до 35 Hz, с напрежение 10-30 мкВ. Бета вълните се отнасят

към бързите вълни и се явяват нискоамплитудни колебания на общия (сумарния) потенциал на главния мозък. На електроенцефалограмата формата на вълната напомня, условно казано, "триъгълници" със заострени върхове. Бета ритъма основно го фиксират при работата на фронтално-централните области на мозъка. Обаче, когато човек отдава внимание на нещо ново, неочаквано, каквато и да е чута информация, умствена интензивна дейност, силна емоционална възбуда, то този ритъм нараства и може да се разпространява в други части на главния мозък. Бета ритъмът е характерен за работата на мозъка при умствения труд на човека, неговото емоционално напрежение, при действие на различни дразнителни.

Въобщие трябва да се отбележи, че за мозъка не е характерно такова понятие като умора. Просто трябва да разбираш как работи той и съвременно да се превключваш от един вид дейност на друг, да умееш качествено и навреме да изменяш състоянието на своето съзнание. Всекидневният живот постоянно е свързан с психологическата самонастройка на човека, от която, между другото, също зависи и общото състояние на организма. На човека през деня му въздействат различни външни фактори, такива като, например, звук, светлина, да не говорим вече за влиянието на невидимия свят. Всички те се явяват всекидневни дразнителни, които така или иначе въздействат на физиологичните и други процеси на жизнената дейност на човека.

Прекомерното вълнение, гняв, раздразнителност, психологическа умора се съпровождат с напрежение на мускулите на лицето, шията, ръцете и така нататък. На свой ред напрегнатият мускул също се явява генератор на възбуждащи импулси. Задачата на човека, който прави автогенна тренировка или се настройва да изпълнява медитация, е да ограничи

потока от възбуждащи сигнали. Затова той сяда в удобна, комфортна поза, в тишина (изключва звуците-дразнителите), затваря очи (изключва въздействието на източници на зрителни дразнителите), превключва вниманието от различни всекидневни мисли, преживявания, вълнения на вътрешен покой, тишина (тоест, по възможност, изключва непосредственото въздействие от невидимия свят). По-нататък се съсредоточава върху отпускане на мускулите (изключва още един канал на възбуда), а после и напълно достига състояние на пълен покой. По този начин човек пренастройва режима на работа на своята психика, а следователно и на нервната система. Благодарение на такава самонастройка, той може да управлява себе си с помощта на точни мисловни автокоманди (авторапорти).

Анастасия: Дисциплината на мислите открива на човека големи възможности. В състояние на медитация той може да управлява недостъпни в други състояния (в това число и състояние на бодърстване) механизми на своята многосложна енергийна конструкция. Естествено, че при правилно изпълнение на медитативната техника при него се наблюдава духовен изблик, озарение, развитие на интуитивно знание, а също и "странични ефекти" от такава работа: прилив на сили, добро настроение, повишаване на творческия потенциал, което на свой ред положително се отразява върху общото състояние на човека.

Ригден: Безусловно. Трябва да се разбират всички тези механизми. Вниманието в медитацията е като електрически ток в мрежата: каквото свържеш към него, това и ще работи. Ето защо е важно да се задържа концентрацията на вниманието върху главните процеси, случващи се в медитацията. Въобще човек, изпълняващ духовна практика, може образно да се сравни с военен летец, изпълняващ бойна задача

на свръхзвуков изстребител. Отначало на земята пилотът до автоматизъм отработва всички действия на авиационен (пилотажен) тренажор — симулатор на полет в самолет. Това е равносилно на човек, който само е започнал да усвоява първичните етапи на медитацията. А именно: процесът на отпускане, изключване от странични мисли, потапяне в състояние на медитация, първични усещания на нивото на физическото тяло, например топлина в областта на слънчевия сплит или леко боцкане в областта на чакраните, или движение на енергията по ръцете и така нататък. Дадения етап може условно да се нарече първичен: от гола теоретична представа за медитация до придобиване на първите практически навици.

Вторият етап в усвояването на медитативните практики, образно казано, е сходен с получаване на практически опит на пилота непосредствено във въздуха, когато той сядва в бойната машина и тренира в полет. Тук при него идва разбирането, че да управляваш самолет в небето, това не е съвсем едно и също, като да изпълняваш същите упражнения на тренажора-симулатор на земята. Съществена разлика има не в техниката на изпълнение, а в усещанията, разбирането на процеса на полета, живота в свършено различно пространство — небето. Подобно на пилота, медитиращият разбира съществената разлика между теоретичните знания и практическите, когато той осъществява ежедневна вътрешна работа над себе си, контрол над своето Животинско начало. Човек започва да се променя. Това е главното, тъй като самата медитация е просто инструмент! С други думи, в ежедневния живот той започва да контролира своите мисли, следи за тяхната чистота, да проследява своите психологически реакции, не допуска негатив в съзнанието. Когато човек не контролира своите мисли, всички са му виновни за неговите беди и обиди, той осъжда

всички, недоволен е от мнозина, поучава всички, не следвайки в живота своите поучения и така нататък. Но когато човек започва да се занимава със себе си, то той обръща внимание не на външните, а на своите вътрешни причини, защо именно така, а не иначе, той възприема и реагира на заобикалящия го свят. Човек започва да разбира защо се поддава на тези външни провокации и как е нужно да отклонява вниманието си от своите множествени егоцентрични желания, обиди, агресии на Животинското начало, как да го превключва на Предната същност, дълбочинните чувства, изходящи от Душата, да пребивава на духовна вълна. Ето, когато човек така самостоятелно ежедневно се занимава със себе си, не давайки отстъпки на своето Животинско начало, ето тогава и в медитациите у него се открива съвършено ново ниво на възприятие. Той започва да разбира какво е това медитация, вниква в този необичаен за него процес. Човек се учи да работи и пребивава в съвършено друго състояние на съзнанието, различно от бодърстването и съня, тоест на практика да усеща тази разлика в състоянията на съзнанието, да разбира света чрез дълбочинните чувства, интуитивното Знание, което не се явява продукт на логиката.

И накрая, третия етап, това е когато военният летец изпълнява бойна задача в полет на свръхзвуков изстребител. Той вече не мисли за механизмите на работа на самолета, а просто ги пуска автоматично. Той не мисли за онова необичайно пространство, в което се намира, той вече живее с това пространство. Летецът чувства всяко движение на самолета и вниманието му е съсредоточено върху главното — върху изпълнението на бойната задача. Така и човекът, сериозно занимаващ се с духовни практики. На този етап той въвежда като навик контрола над своето Животинско начало, автоматично пуска механизма на медитацията с точни мислени заповеди и изпълнява самата медитация с изключително

вътрешни дълбочинни чувства в отсъствие на каквито и да е мисли. Механизмът на духовните практики (при условие на сериозна работа на индивида над себе си в ежедневиия живот) извежда човека на съвършено друго ниво на възприятие, в това число 4-то, 5-то или 6-то измерение от позицията на Наблюдателя от Духовното начало. Той започва да познава обичайния свят на материята, света на фините енергии, при това изключително с дълбочинните чувства, а не с помощта на логиката и материалните мисли. Нали мислите — това е материален продукт, нищо повече от това. А ето, духовните, дълбочинните чувства — това е съвършено друго качество на възприятието, съвършено друг обхват на всеобхватните Знания, онова, което хората наричат просветление.

Анастасия: На онази страна придобиваш удивителна яснота и точност в разбирането на протичащите там процеси. Обаче след медитацията, когато се опитваш да обясниш преживяното на другите хора, разбираш, че е невъзможно достоверно да предадеш чрез привичните образи и асоциации това, което ти си чувствал на онази страна. Благодарение на това ти осъзнаваш, че и в твоя ежедневен живот има съществена разлика между реалните процеси и играта на ума — с онези асоциации, с които оперира логиката от позициите на материалното възприятие на света. Да, когато на практика започваш да опознаваш всичко това, докосвайки се с истинската реалност, то зряло осъзнаваш, защо е толкова важен всеки твой изживян ден, прекаран в духовна работа над себе си, на какви мисли и дела ти ежедневно изразходваш силата на своето внимание. Нали всичко има неизбежни последствия на първо място за твоята Душа и Личност.

Ригден: Безусловно, това е така. Животинското начало приспива Личността с различни илюзии, обгръщайки съзнанието ѝ в гъста, мъглива пелена

на материалното битие. Да разсее тази мъгла може само личният духовен ръст на човека, когато той, благодарение на придобития опит, започва да разбира какво е истинската реалност. Образно процесът на духовния ръст на човека, неговият самоконтрол и самоусъвършенстване могат да се сравнят със създаването на условия за растеж на семе от дърво, засадено в земята. Семето, като част от някога узрелия в атмосферната среда (небето) плод, е условно Душата, а земята — това са външните условия за Душата, тоест, нашите мисли и деяния в материалния свят. Каквито условия си създадем (ще направим ли засуха, ще я замразим ли, ще допуснем ли преовлажняване на почвата или ще създадем нормални условия за растеж на семето) да кажем така, за своето духовно развитие, такъв резултат и ще получим. Нали, ако не следим за семето, то може да загине, и няма да има дърво и плодове от дървото. А ако се грижим за семето, тогава то има шанс да покълне от земята, да пробие в сферата на въздуха, където вече ще изпитва въздействието на съвсем различна среда, различна от земята. Но при това то още ще съхранява своите корени в земята, продължавайки да усеща нейното влияние, но вече не така, както преди, а в новото си качество. С други думи, по време на живота на човек в триизмерното измерение, Личността има възможност да се развие духовно и да постигне сливане с Душата, а значи, да отиде във Вечността. Разбира се, "семе", "земя", "дърво", "небе", "познание", "развитие" — всичко това са думи от човешките асоциации, тъй като, както ти вярно си забелязала, на практика, когато човек реално започва да прониква и познава другия свят, той разбира много повече, отколкото може да се изрази с думи.

Така че медитацията — това е инструмент, с помощта на който се включва в работа системата, образно казано, на духовната навигация на сложната човешка

конструкция. Това помага да се коригира посоката на движение по курса към крайната цел (духовното освобождаване), да се избегнат различни отклонения по пътя на следването и да се постигне подобряване на качеството на движение. А тъй като човекът — това е жива енергийна конструкция, то вследствие използването на толкова проверени инструменти става нейното усъвършенстване, благодарение на духовното развитие на самия оператор на управлението — Личността.

Анастасия: Да, в сегашната наука още има недоразбиране на цялата важност на процесите, протичащи в състояние на медитация.

Ригден: Е, така е, учените все още считат и самата медитация за състояние на "спокойно бодърстване", наблюдавайки в главния мозък на човека, с помощта на достъпната за тях на днешен ден техника, особен честотен ритъм — алфа ритъм, който е най-силно изразен в тилните части (области до епифизата (шишковидната жлеза)). Условно е прието, че алфа ритъмът съответства на ритмични колебания на потенциала с честота от 8 Hz до 13 Hz (средна амплитуда 30-70 мкВ). Макар че реално, в медитацията този диапазон обхваща от 7 Hz до 13 Hz. Трябва също така да се разбира, че когато човек допуска мисли и им обръща внимание, този ритъм намалява амплитудата на колебанието, тоест, отслабва или напълно изчезва и го сменя друг ритъм.

Анастасия: От 7 до 13... Доста любопитни показатели, особено ако се проведат някои съпоставяния. Интересното е, че 7 и 13 се явяват значими числа в митологията на много народи. В символиката на тайнознанието седмицата указва на седмото измерение, важно в духовен план за човека. В митологията са я свързвали с характеристиката на идеята за Вселената, използвали я в качеството

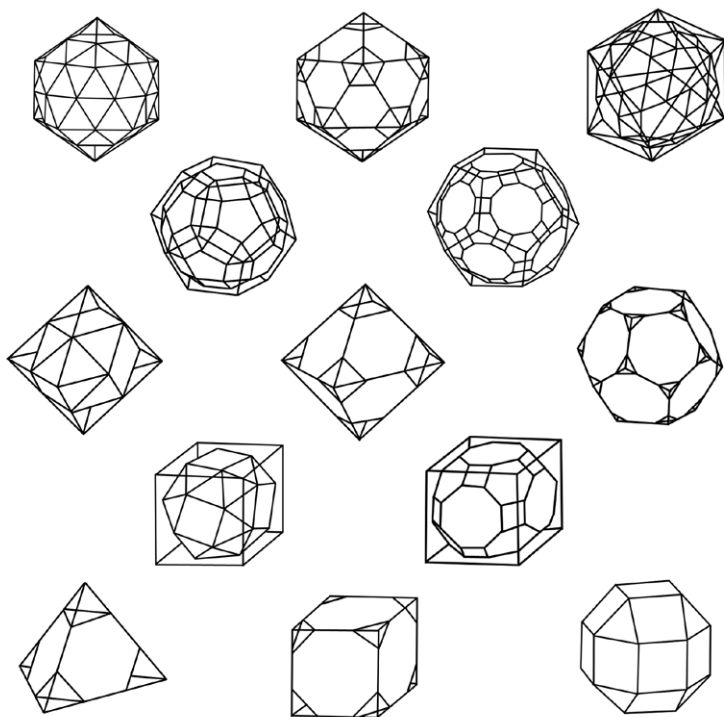

си на главно числово обозначение в описанието на световното дърво, пълен състав на божествените пантеони, универсална характеристика почти на всичко, което се изчислява в митологичния космос при различните народи по света. Занимателно е, че при изпълнение на определени духовни практики, понякога медитацията наблюдава процеси и явления, които асоциативно са отразени в основата на някои митове. Видимо в древността, за да предадат някак си на следващите поколения своя духовен опит, хората са фиксирали най-значимите моменти чрез асоциативни образи в тези същите митове, легенди, притчи и сказания.

Ригден: Ти абсолютно правилно отбеляза, че в определени медитации на хората им се открива, да кажем така, не съвсем познатото устройство на този свят. Как да го обясниш на онези, които не знаят за съществуването на процесите в невидимия свят? Само с помощта на асоциации, понятни за слушателите. В крайна сметка, митовете на народите по света — това е опитът на хората да зафиксира знанията за видимите и невидимите светове, сведения за миналото и духовен опит на човечеството в понятни за следващите поколения асоциативни форми.

Анастасия: А числото 13?! Нали освен това, че то означава пълен кръг на сила ($12+1$), още така и се явява особено число, например, в тази същата геометрия на пространството. Вие някога разказвахте за пряката връзка на геометрията с физиката в беседата за геометрията на пространствата на Вселената. Тогава вие упоменахте за знанията по геометрия, които много отдавна са се давали на хората, в това число и за полуправилните многостенници в триизмерното пространство. Към тях се отнасят така наричаните днес 13 архимедови тела. Вие знаете ли, удивително е, ние

отдавна, още бидейки в училище, изучавахме дадената тема. Ясно помня това определение: полуправилните многостенници — това са многостенници, на които същността на всички стени са правилни многоъгълници, а многостенните ъгли при върховете са симетрични. Но само след толкова много години, аз започнах да гледам на тези знания, след вашия разказ, от съвсем друга гледна точка, с интерес на изследовател. И досега не ми излиза от главата в каква непроста, хармонична в сакралния смисъл последователност вие разположихте тогава 13-те архимедови тела!

Рисуника 60. Изконна схема на разположение на 13-те полуправилни многостенници.

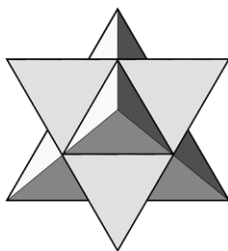
Та нали в такъв ред се наблюдават всички основни символи и знаци, а също така схемата на общата рисунка във вид на скосен кръст, състоящ се от самите фигури, при това с отбелязване на четирите Същности и центъра, усъвършенстване от прости пространствени форми към по-сложни. Хората нали разполагат всички тези полуправилни многостенници в малко по-друг ред, позовавайки се на упоменаването за тях в работата на древногръцкия учен Архимед. Но на днешен ден не е тайна, че откриването на тези знания само се преписва на неговото име. Като правило, има типична препратка за такива случаи, че доказателните трудове по този въпрос на дадения древен учен са изгубени. Мен ме интересува, а откъде той би могъл да знае за тези 13 фигури?

Архимед произхождал от знатно семейство, в своето време сам се обучавал на различни науки, в това число и геометрия. В най-големия за онова време културен център — египетския град Александрия (намиращ се тогава под владичеството на гърците), както е известно, в това време вече била основана знаменитата Александрийска библиотека (Александрийски мусейон). Тя се явявала висше образователно учреждение, имала е международно значение и е съхранявала уникални древни книги (свитъци) от различни страни. Известно е, че Архимед впоследствие е работил в нея. Аз се поинтересувах къде още в исторически източници са се упоменавали подобни знания за многостенници и пространствени фигури в онези времена или в по-ранните. Както вие препоръчахте, аз погледнах в писмените записи на хеттите (индоевропейски народ, живял в централната част на Мала Азия във II хилядолетие преди нашата ера). Хеттите приели математическите знания от вавилонците. Тоест, грубо казано, петнадесет века преди древногръцките математици Питагор, Евклид и Архимед на хората вече са им били известни такива сведения като, например, степенуване на числа,

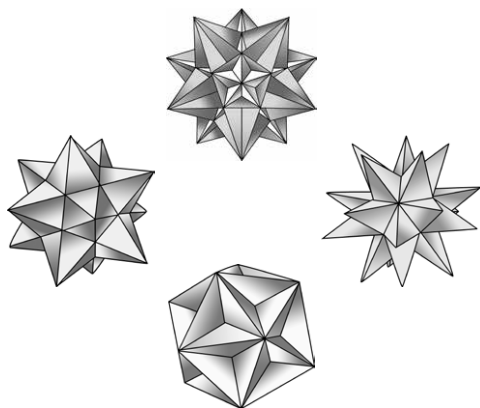
таблицы с квадратни и кубични корени, формули за изчисляване площта на триъгълник, трапец, кръг, обема на куб, паралелепипед, конус, обикновена и пресечена пирамида и други пространствени фигури. Действително, всички тези знания хората са ги имали от дълбока древност. Съдейки по монументалното строителство, тях са ги ползвали древните египтяни, шумерите, индийците, жителите на Мезоамерика и други древни народи.

Аз също така препрочетох информацията за звездните многостенници, по специално, за телата на Кеплер-Пуансо, за звездния октаедър, който повторно е открил за съвременното човечество известният учен Леонардо да Винчи. Счита се, че самата природа е подсказвала формата на хората. Но вие сте прав, какви са тези форми? Това нали действително са символи и знаци! Този същия пример за триъгълника, пирамидата, куба, звездата и така нататък. Сега аз по-дълбоко разбирам не само принципа на въздействие при помощта на работните знаци, но защо и как се е използвала една или друга символика за по-точно предаване на определена медитативна техника.

**Рисунка 61. Звезден октаедър
на Леонардо да Винчи.**

Сега хората имат възможност да разширят познанията си както в областта на макро-, така и на микрокосмоса, да изследват природата на ниво струк-

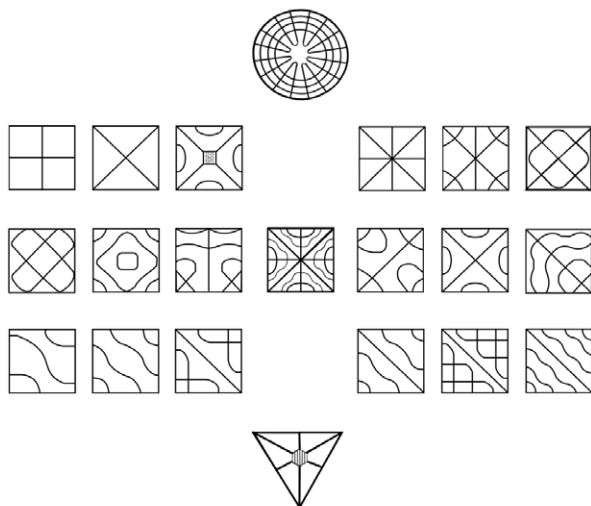
*Рисунок 62. Звездни многостенници:
тела на Кеплер-Поансо.*

тура на молекули, атоми и по-тънка организация на микросвета. Удивително, всичко е физика, всичко е вълна, фиксираща някаква определена форма на съществуване! Да вземем същите тези кристали лед или планински кристал (кварц). Те често наподобяват заострен молив, тоест формата на шестоъгълна призма с връх във вид на шестоъгълна пирамида.

Всичко в материалния свят има определено пространствено положение. Аз веднъж се заинтересувах от информацията относно опити за изучаване на влиянието на звуковата вълна върху малки частици, по-специално върху сух пясък, разположен на повърхността на трептяща пластинка. Поразителното е, че под действието на вибрациите пясъкът започва да се подрежда в различни геометрично правилни орнаменти. При това формата им пряко зависи от честотата на звука! Ще уточня за онези читатели, които не знаят за това, че такива орнаменти ги наричат фигури на Хладни, от фамилията на открилият ги немски учен, който е работил в областта на експерименталната акустика в края на XVIII — началото на XIX век. Днес

результатите от неговите изследвания ги използват за изучаване на естествените честоти на диафрагмите на телефони, високоговорители и микрофони.

Рисушка 63. **Фигури на Хладни.**

Геометричен орнамент от малки частици след въздействие от звукова вълна с определена честота.

Ригден: Звукът и геометрично правилните знаци — това вече е област на чистата физика, а значи първата лястовица в областта на постигането от човечеството на тайната на глобалния Звук и работните знаци. Всъщност това са открития на научната основа на това, което е било известно на хората от времената на дълбоката древност и е запечатано в преданията на различни народи.

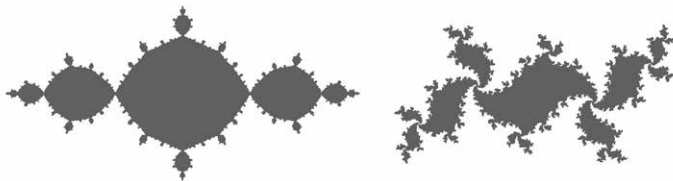
Анастасия: Да, как тук да не си спомниш за онези уникални сведения за Първичния Звук, които вие съобщихте, когато разказвахте за Граала, своеобразна "контрамарка" в духовния свят — света на Бога. Аз ги зафиксирах в книгата "Сенсей-IV". Та нали вие упоменавахте, че формулата на Първичния Звук се

състои от определени *работни знаци*. Активирането им води до проявата на свръхсила — съчетание от Първичния Лотос и Алат. Когато мислиш за това от позицията на вече известните Знания, например в областта на физиката, геометрията на пространството, глобалното време, подредената информация (фундаменталните информационни блокчета), разбираш много по-добре дълбочината на Знанията, които вие сте предоставили на света.

Ригден: Онзи, който безстрашно прониква в дълбочината, рано или късно познава Истината. Пребивавайки на повърхността, може само да се наблюдава изкривеното отражение на онова, което е скрито в дълбочината...

Анастасия: Да, за да познаеш Истината, трябва действително да проникнеш в нейната дълбочина, което е възможно само от позицията на Наблюдател от Духовното начало. Както са казвали мъдреците, за да познаеш Истината, е нужно да забравиш за себе си... Искях да кажа още и няколко думи за природните фрактали (латинската дума fractus — надробен), тези геометрични самоподобни вътре в себе си фигури, за които вие упоменавахте в една от беседите. Фракталите — това действително е цял удивителен свят от неочаквани пространствени конструкции и форми, красота и хармония! Аз разширих знанията си и по тези въпроси. Колко много неща, оказва се, аз още не знам за света и колко увлекателен и полезен е самият процес на познание.

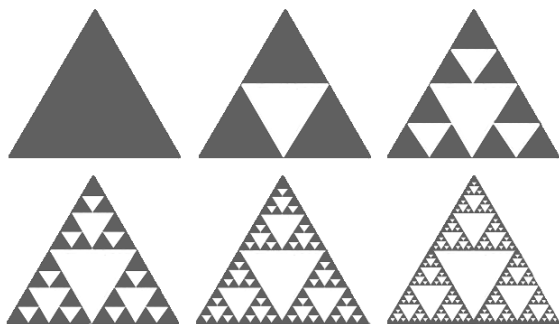
Рисунка 64. **Множеството на Жюлиа.**

Фракталът — това е геометрична фигура, при която един и същ мотив се повтаря в последователно намаляващ се мащаб. Действително, в природата доста често се повтаря едно и също нещо в структурата на модела. Това може да се види, увеличавайки или намалявайки обекта на изучаване колкото си искате пъти. Свойството на фракталите — самоподобие, може да се намери в много обекти, системи и природни структури. Например в снежинките, облаците, пламъка, турбулентния воден поток, короната на дърветата, ДНК-то, кръвоносната система на човека и така нататък. Фрактали са открити в много природни явления и процеси. Това е като друго ниво на сложност на геометрията на пространството, но както разбирам, далеч още не е най-сложното, отчитайки това, което вие някога ни разказахте.

Както вие посъветвахте, аз се поинтересувах и от съвременните научни постижения в областта на фракталната геометрия. Оказва се, че фракталните модели сега много широко се прилагат в много области на различни науки. Например, в химическата кинетика (от гръцката дума "kinetikos" — "движещ се"). Отчитайки, че тази област на физическата химия е свързана и с биологията, а също и с други области на естествознанието, аз си представям колко колосален е обемът на материала за изучаване, в това число в областта на медицината. Фракталните модели ги използват също при създаването на антенни конструкции, в информатиката за подобряване на трафика, компресиране на данни и много компактно съхраняване на информация, учените ги определят като алтернативно бъдеще на съвременния интернет.

Освен това фракталните модели ги използват в ядрената физика и астрономията за изучаване на елементарните частици, процесите на Слънцето и разпределението на галактиките във Вселената.

**Рисуника 65. Фракталът
"Триъгълник на Серпински".**

*Процесът на построяването на фрактал
в триъгълник чрез постоянно повтаряне
на разделянето на четири равни
равностранни триъгълника.*

Действително, фракталните свойства се откриват и в спираловидния ход на енергиите, към което вие тогава и акцентирахте нашето внимание. Аз намерих това в косвени потвърждения, когато физиците са наблюдавали поведението на фракталните клъстери във външни електрически и магнитни полета с образуване на спирала, а също така и турбулентни потоци. Там големите вихри пораждат по-малки вихри, а те още по-малки и такова деление на спираловидните енергии се наблюдавало до видимите граници, които били технически достъпни за учените.

Ригден: Когато човек търси, той всъщност намира повече, отколкото е предполагал че ще намери. Знанията за фракталите са по-древни, отколкото съвременните хора си го представят. Просто в човешкото общество протича обичайният процес на заимстване на знания, тяхното укриване, преименуване, обичайните игри на тщеславие от поколение на поколение и от век на век.

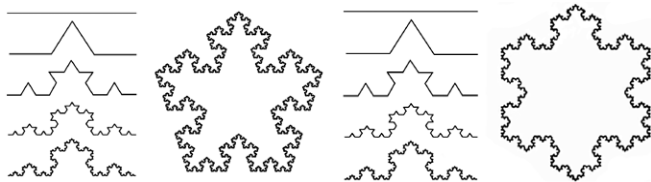
Анастасия: Да, аз четох за алгебричните фрактали на Нютон...

Ригден: Е, това не е най-интересното нещо в историята... Спомни си за триъгълника на Серпински — фрактала, предложен от полския математик в началото на XX век.

Анастасия: А, това ли е триъгълникът, в който можете да наблюдавате процеса на повторение на самоподобни триъгълници в затворена система на равнина?

Ригден: Съвършено вярно, така наречената рекурсия, от латинската дума "recursio" — "връщане".

Анастасия: Да, чела съм. Помня, заинтересувах ме вашите думи за снежинката на Кох, когато вие обяснявахте този математически процес от позицията на задълбочената физика. Аз още тогава започнах да търся информация за тази снежинка и паралелно намерих други сведения, в това число и за дадения самоподобен триъгълник.

Рисуника 66. Фрактал "Снежинката на Кох".
Два примера за процеса на превръщане на линия в снежинка по пътя на многократно разделяне на сегмент на линия на три равни части и замяна на средната част с два нови сегмента с аналогична дължина.

Това действително беше интересно откритие за мен, когато аз съпоставих всички тези природни

геометрични форми на материалния свят с изконните Знания за работните знаци, процесите, свързани с духовното развитие на човека, а също така със знаците и символите, които намерих, интересувайки се от археологическото минало на човечеството. В това число онези представители на различни култури, които в дълбока древност са ги нанасяли върху скали, върху керамична посуда, предназначена за магически, ритуални, свещени обреди и така нататък...

1

2

Рисуника 67. Фрактали в изображения на Триполската цивилизация:

- 1) за удобство при сравняването на рисунките е показан триъгълникът на Серпински;
- 2) изображения върху триполска керамика (VI–III хил. пр.н.е.; Древна Европа): схематично е показано духовното развитие на човека, благодарение на силите на божественото женско начало — Аллат (триъгълник с върха надолу), изход в други измерения.

Ригден: Няма нищо сложно в това. Ако вземем символите и знаците на същата тази триполска или древноегипетска цивилизация и ги съпоставим с информацията за паралелните светове, за тунелирането, за медитацията "Астрални огледала"...

Анастасия: Относно тунелирането и медитацията "Астрални огледала"?! Е, разбира се, рекурсия във физиката! Какво е това астрален тунел? Това нали е

класически пример за безкрайна рекурсия, само че в друго измерение... Две огледала, поставени едно срещу друго образуват два коридора от избледняващи отражения на огледалата — това нали е известния във физиката пример за безкрайно повторение на фрактала. А ако вземем предвид, че в много случаи орнаментите на древните действително повтарят геометрията на пространствата, излиза, древните са знаели повече от нас за всички тези процеси, при това от позицията на практиката, а не на теорията!

Ригден: Просто в съвременния свят болшинството хора са забравили основната цел, за какво всъщност са им нужни тези знания, затова всичко, за съжаление, се пренасочва от тях в материалното русло за разбирането на света. Защо даже учените, работейки с материали, процеси и явления, които се явяват част от общото цяло, не престават да си задават въпроса: "В какво е смисълът на моя живот?". А нали и научната работа в крайна сметка може да помогне на учения да разбере духовните аспекти, ако разбира се, човек ще се занимава с главното дело на своя живот — духовното саморазвитие. Много хора, живели в дълбоката древност, даже не владеейки такива подробни сведения за материалния свят, както сегашния учен човек, но притежавайки духовни знания, са разбирали главното: какво е земният свят и как да управляваш себе си, за да излезеш извън неговите граници, да достигнеш духовния свят.

Огледалните отражения, вдлъбнатините, дали към страната на макрокосмоса, или към страната на микрокосмоса на материалния свят, довеждат до взаимно проникновение, порождащо у човека като Наблюдател вътре в системата усещания за безкрайно подобие на част от цялото. Но тези усещания са илюзорни, защото материята е временна и ограничена в своето проявление. Истинската вечност

за човека е скрита само в Душата — в това безкрайно малко, имащо изход в безкрайно голямото, образуващо на своите пресичания области на взаимно привличане и взаимно проникновение. Това и е истинното безкрайно подобие на част от цялото.

Анастасия: Да, във вашите думи е същността — Истината. Сега възникна такова вътрешно чувство, някакво дълбоко разбиране, че в това и се състоят основните закони на мирозданието. Интересно състояние: ясно го разбирам, но това осъзнаване изхожда сякаш от Душата, чувството е такова, че е невъзможно с логиката да се обхване цялата му мащабност.

Ригден: Подобно нещо може да се постигне само с дълбочинните чувства, изхождащи от Духовното начало. По друг начин няма да се получи. Нали конструкцията на човека в шестте измерения е създадена като най-удобната форма за познаване на света от новата Личност, за да има тя възможност да съзрее духовно и да се съедини със своята Душа. Подчертавам, конструкцията е създадена именно за познаване на света, а не за "вечен живот" в материалното тяло. Нашето физическо тяло — това въщност е само част от конструкцията, намираща се в триизмерното измерение! Просто именно с нея новата Личност започва своя процес на опознаване.

Така че, може да се каже, че във всеки човек има потенциални наченки на учен. Просто е важно на първо място да се научим да разбираме този свят от позицията на Наблюдател от Духовното начало, тогава и епохалните открития няма да ни накарат да чакаме. Днес хората не виждат и не разбират много неща, даже имайки съвременни устройства. Те не могат да обхванат с материалното си мислене много процеси, тъй като се опитват да наблюдават

и съдят за явленията, намирайки се вътре в много ограничени системи в третото измерение (в своето физическо тяло, на Земята и така нататък), а не извън тях. Въпреки че всеки има такава възможност — да опознае света от позицията на Наблюдател от Духовното начало. Работата на древните структури на главния мозък в момента на изпълняване на духовни практики, контакта с духовния свят и постигането на тайните на мирозданието не ще замениш с никаква техника.

Анастасия: Това е вярно. Действително всеки човек е по някакъв начин учен-изследовател, независимо от своята професия. Та и кое е най-главното във всяка професия? Да бъдеш Човек тук и сега във всички отношения, да работиш на първо място над себе си. Тогава и резултатите от такава вътрешна качествена работа ще се отразят на външния живот на човека, на неговата помощ на други хора. А ако такива хора в обществото бъдат болшинство, то и обществото ще стане друго, та нали всяка част се явява носител на свойствата на цялото.

Ригден: Безусловно... Но да се върнем към темата за медитацията като изменено състояние на съзнанието. Разнообразието от диапазони на честотите на работа на мозъка, както и на околния свят, далеч не е изучено, въпреки че науката на днешен ден вече има известна представа по този въпрос. Човекът обладава собствено енергийно поле, което генерира определено излъчване. Даже ако се изследва конструкцията на човек в триизмерното измерение, то могат да се намерят много интересни особености. Същият този череп се явява нелош резонатор на различни честоти. Казано между другото, човек живее на планетата Земя, която също има собствено енергийно поле. Въздушната атмосфера, по-точно йоносферата (горната част на слоевете на атмосферата на Земята, разположена

над 50 км), се явява огромен сферичен резонатор, вълновод, притежаващ електропроводимост, където постоянно протичат процесите на йонизация и рекомбинация (от латински "ге-" — представка, означаваща "възобновяване, повторение на действието"; "combinatio" — "съединение").

Човек живее в кухнята на този обемен резонатор, който, естествено, по един или друг начин, оказва определено влияние върху неговата енергийна конструкция. Външната граница на йоносферата, както си спомняш, се явява и външна част на магнитосферата на Земята, същият този "екран", който защитава планетата от космическо излъчване. Благодарение на йоносферата същите тези радиовълни се разпространяват на големи разстояния, отразявайки се от нея множество пъти. Мълниите, генериращи нискочестотни колебания, когато влязат в резонанс с молекулите на атмосферата, могат да пораждат незатихващи колебания от определено естество в йоносферата, които многократно обикалят планетата.

Анастасия: Точно като мислите при човека при доминация на Животинското начало. Тези "електрически разряди" понякога така резонират, че възникват непрекъснати, незатихващи колебания, които след това цял ден се въртят в главата в порочен кръг.

Ригден: Е, добре, какво е това резонанс? Думата резонанс е произлязла от латинската дума "resono", което означава "звуча в отговор", "откликвам". Това е отклик! Явлението резонанс не е просто, то оказва влияние на звукови, електрически, механични и други вибрационни процеси. Помниш ли, аз някога разказвах как Никола Тесла конструирал устройство, известно днес като "резонансен трансформатор на Тесла", с помощта на който е демонстрирал

сиянието на своето тяло във високочестотни токове? Впоследствие разработката му е усъвършенствал съветският изобретател Семьон Кирлиан. Благодарение на това днес хората могат да наблюдават така наречения Кирлианов ефект, който позволява да се фиксира сиянието, един вид ореола около различни биологични, неорганични обекти, поставени в променливо електрическо поле с висока честота.

Анастасия: Разбира се, помня, вие тогава разказахте още и за един интересен експеримент: как изследователите отрязали част от свежо листо, откъснато от дърво, а самото листо поставили в това поле и видели, че на снимката е възникнало фантомно изображение на отделената част на листото. Всъщност, говорейки на нашия език, информационната структура за целия лист се е съхранила, въпреки че физическата му част е била премахната. Аз после разширих знанията си и по тези въпроси. Да си призная, намерих много интересни неща, включително и информация за това, че сега се проучват възможностите за използване на дадения феномен при диагностицирането на заболявания и различни психофизиологични състояния на човека, тъй като е забелязано, че характерът на това сияние зависи от състоянието на изследвания обект.

Ригден: Това, че то се изучава сега, е забележително. Само че, съществена стъпка по дадения въпрос ще бъде направена тогава, когато учените ще имат поне обща представа за енергийната конструкция на човека, ето тогава те и ще придобият разбиране за най-перспективните направления на техните изследвания. И така, както е известно, резонансните колебания са най-отчетливо изразени в близост до възбудителите на тези колебания. А какво представляват сами по себе си тези колебания? Това е изменение на състоянието на средата, смущения,

носещи енергия в себе си. С други думи, изменение на средата, случващо се за сметка на влизането на информация в нея. Така и по отношение на човешките мисли. Когато идват мисли и ти влагаш вниманието си в тях, то това активира в теб определени емоции. И когато тази информационна програма (мисли) влиза в резонанс с емоциите, които са се появили благодарение на тези мисли, то и възникват "незатихващи колебания", зациклящи върху себе си вниманието на човека. Често такова се случва, когато Личността е атакувана от страничните Същности. Но всичко това се явява следствие преди всичко от избора на човека! Той нали практически не проследява този процес и неговите причини. Например, на сутринта може да му дойде някаква мисъл, на която той е обърнал своето внимание. А през деня или вечерта — да нахълтат емоциите, съответстващи на тази информационна програма, въпреки че самият човек вече и е забравил да мисли за тази мисъл. Но нали програмата вече е влязла в него, благодарение на силата на неговото внимание към нея. А тя и стартира мисли, които резонират с емоциите, пораждайки по този начин, както казваш, непрекъснати, незатихващи колебания. Не е удивително, че после те се въртят в главата по цял ден в порочен кръг.

Всичко в света е взаимосвързано и нищо не преминава безследно. В същия този гигантски йоносферен резонатор под въздействието на бягащите вълни с еднаква честота и интензивност, които се движат в противоположна посока, възникват така наречените стоящи вълни. Като пример за вибрация на стояща вълна може да послужи същият този експеримент с фигурките на Хладни, когато по ръба на метален диск, върху който е насипан пясък, прекарват лък. Възникващият звук възбужда в диска стоящи вълни, от вибрацията на които се образува определен геометричен орнамент. Пример за стоящи вълни

в природата, това са същите тези колебания в йоносферния резонатор, известни днес като вълните на Шуман, а произвежданият от тях ефект на резонанса — резонанс на Шуман. На днешен ден учените са изчислили, че честотата на резонанса на Шуман е 7,83 Hz и са направили изводи, че вълните резонират в сходен честотен диапазон с главния мозък на човека, в това число с честотите на алфа ритъма.

Въобще този честотен диапазон не е съвсем прост, както предполагат хората. Но, както се казва, стига да има желание да се изучи всестранно. Нали сега вече го има разбирането, че за алфа ритъмът са характерни различни модуляции, редуване на увеличаване или намаляване на амплитудата на вълните (*вретена*) и са характерни "спонтанни" промени. Между другото, бих искал да обърна внимание, че в такива изменени състояния на съзнанието, например, в състояние на същия този сън, при който възниква делта ритъм с честота 1-4 Hz, вретената се генерират в ядрата на таламуса (зрителния бугор, основната част на междинния мозък), а по-точно в неговите ретикуларни клетки...

Анастасия: С други думи, в междинния мозък. Да, ако се вземе предвид това, което вие наскоро разказвахте за междинния мозък, при разясняването на медитацията на четирите Същности, се получават интересни съпоставяния. Нали таламусът, като основна част от междинния мозък, се явява главен подкортикален център, в който постъпват импулси от всички видове чувствителност, където всъщност и се извършва техният анализ и синтез, а след това преразпределение по различните участъци на главния мозък. Същото това ретикуларно ядро на таламуса е свързано с новата, старата и древната кора на главния мозък, с други таламусни ядра. Още и името е такова — таламус, от гръцкото "thalamos",

означаващо "спалня, стая". Наричали са го така, сякаш са знаели предварително за такова място в главния мозък, където върви промяна на едно състояние в друго, така да се каже, преобразуване на фините енергии в груба вълна. Е, а ретикуларната формация като цяло (от латинската дума "reticulum" — "мрежичка", "formatio" — "образуване") това въобще е универсална система. Ненапразно я наричат "мозък в мозъка". Тя е свързана и с главния мозък, и с гръбначния мозък.

Ригден: Още повече, изучават се други ритми, които работят на същата тази честота, както и алфа ритъма, обаче имат друга форма на вълната, тях вече ги фиксират в други области на мозъка. Например, честотният диапазон на така наречения от учените мю-ритъм е 7-11 Hz (формата на вълните на електроенцефалограмата наподобява гръцката буква μ (мю)). Интересно е, че днес науката вече разглежда предположението, че мю-ритъмът се явява своеобразно отражение на активността на хармоничната работа на огледалните неврони...

Анастасия: Да, аз помня онази паметна беседа с вас в средата на 90-те за огледалните неврони. Но колкото и да се стараех тогава да намеря тази информация в библиотеките, тя липсваше. И вече много по-късно, след няколко години, в пресата се появиха съобщения за тези уникални експерименти, за които вие упоменавахте. Това е, когато учените, изучавайки върху маймуни работата на командните неврони, активиращи се, когато животните извършвали определени действия, случайно открили така наречените огледални неврони, също сработващи и тогава, когато макаците просто визуално виждали познато действие. С други думи, огледалните неврони се активирали така, сякаш самата маймуна, например, е взимала фъстъци от масата и ги ядяла, макар че всъщност по това време тя само е гледала

как друга маймуна е извършвала тези действия. Още повече, появи се информация не само за резултатите от подобни опити върху животни, но и сведения за последващи експерименти с хора. Заинтересува ме и вашият разказ за природата на произхода на емпатията (от гръцката дума "empathia" — "съпреживяване") — емоционалната отзивчивост на човек към преживяванията на друг човек, за така наречените от учените механизми за разбиране на чуждото съзнание. А отчитайки всичко казано от вас по-горе, това просто проявява липсващите фрагменти в общата картина на това явление. Вашите сведения са действително уникални, те задават вектора на целенасочените търсения за извършване на удивителни, индивидуални и еволюционни открития от общочовешко значение.

Ригден: Въобще темата за огледалните неврони крие много интересни неща. Но тя ще бъде достъпна в пълен обем тогава, когато човечеството стигне до фундаменталните понятия за невидимата природа на човека, до възможностите за разширено възприемане на информацията чрез изменените състояния на съзнанието, по-специално чрез различни духовни практики и медитации, насочени към духовното развитие.

Анастасия: Това ще бъде сериозна еволюционна стъпка в развитието на науката, която ще доведе до разбиране на механизмите на телепатията, бърза адаптация на човека в различни условия, в това число и в космическата среда, паралелните светове и другите измерения, механизми на предвиждане, моделиране на събития и действия.

Ригден: Огледалните неврони са само мъничка стъпчица на науката по пътя, който в бъдеще може да доведе до разбиране на работата на реалните механизми на общата конструкция на човека: как

именно човек разчита информацията, чувствата и емоциите на друг човек, още преди постъпването на вербална или визуална информация за събеседника. Е, естествено, при условие, ако това човечество има бъдеще.

Анастасия: Да, човешкият избор... Всичко се основава на него.

Ригден: Невронната активност има само отчасти електрическа природа. Хората не разбират и "не виждат" изключително много неща в работата на мозъка, тъй като засега нямат такива измервателни уреди, които биха фиксирали по-фините енергии на другите измерения. Въпреки че, ако разбира се, говорим за най-доброто устройство по отношение на опознаването на невидимия свят, то това, безусловно, е самият човек, който е надарен със способността да прониква в други светове и измерения...

Анастасия: С други думи, човек може да си поставя задача и да получава готов отговор или резултат, без осъзнаването на всички подробности и тънкости на явленията, съпътстващи този процес и неговите механизми на действие. Тоест, говорейки на езика на учените, да получава практически резултат, заобикаляйки теоретичните изчисления. Въпреки че за самите учени, много от които считат себе си за материалисти, това, разбира се, ще звучи като нонсенс.

Ригден: Е, това е равносилно като да се придобие разбиране какво е вярата: антоним или синоним на думата знание? **Нали вярата без знанието поражда съмнения. Съмненията изключват разбирането на Истината. Неразбирането на Истината прави вярата безсмислена и пуста. Знанията пък изключват съмненията, тъй като дават разбиране за Истината. Разбирането на Истината изпълва**

вярата със знание. И само вярата, изпълнена със знание, е истинска вяра.

Анастасия: Така то и се случва в живота. На практика неведнъж съм се сблъсквала със случаи, когато човек се опитва да прави цял комплекс от различни медитации, но не иска самият той да се променя, не се занимава със себе си, оставайки егоистична натура, желаеща удовлетворение на своята значимост във всичко и придобиване на лична власт над всичко. Такива хора често ги посещават съмнения, горделивост, неразбиране на прости истини. Но аз съм виждала и други хора, които ежедневно се стараят да работят над себе си и резултатът от същите тези медитации при тях е свършено различен. Стремейки се да бъдат Човек във всеки ден, занимавайки се със саморазвитие и духовни практики, те започват да разбират безмълвното Знание, придобивайки истинската вяра. Ето за такива хора, притежаващи духовно трудолюбие и бих искала вие да разкажете за една от фундаменталните медитации — "Пирамида".

Ригден: По този повод има древна източна мъдрост, която гласи: ако един човек много пъти през живота си е победил множество хора в битки, а другият е победил през живота само себе си, то вторият е придобил по-голяма победа, отколкото първия. Та нали е много по-важно за човек да победи самия себе си, отколкото всички други хора.

Надявам се, като се вземат предвид вече известните сега знания, човек ще разбира по-дълбоко медитацията "Пирамида". И така, както вече казвах, от позицията на Наблюдател от висшето измерение, структурата на човека изглежда не така, както в триизмерния свят (с ръце, крака, глава и тяло). Тя изглежда като сложна форма, която най-много прилича на пресечена четиристранна пирамида с отделен връх, ако, разбира се, подберем най-близката

асоциация към нея, понятна за мисленето на жителя на триизмерното измерение. Благодарение на медитацията "Пирамида" човек може да почувства своята енергийна структура, свързана с четирите Същности, да разшири своето възприятие, но главното е да почувства своята Душа.

Медитацията "Пирамида" е желателно да се изпълнява седейки в поза лотос или просто кръстосвайки краката си "по турски" и поставяйки ръцете си с длани надолу на коленете си. Ако обаче човек в следствие на някакви причини няма възможност да бъде в такава позиция дълго време, медитацията може да се прави, например, седнал на стол. Главното — това са вътрешните, духовните процеси, случващи се в човека.

И така, затваряме очи, настройваме се, успокояваме се, отпусваме тялото, освобождаваме ума си от мисли, от всички свои преживявания и емоционални изблици. Като цяло, влизаме пълноценно в изменено състояние на съзнанието — в медитация. Бидейки в състояние на медитация, започваме да разглеждаме своята енергийна конструкция, свързана с четирите Същности. Тоест, необходимо е от Наблюдателя, намиращ се вътре в пресечената пирамида, да се почувства Дясната, Лявата, Задната и Предната същност под формата на "живи страни" на пресечената пирамида. Тези страни ориентировъчно се намират на една ръка разстояние от физическото тяло на човека.

Анастасия: Образно казано, пред медитацията, на една ръка разстояние, се намира живо енергийно поле, условно във вид на предната стена на пресечена пирамида. По същия начин — отстрани и отзад. Тези полета образуват четириъгълник-основа, в средата на който се намира медитиращият човек, седящ в поза лотос.

Ригден: Да. Тези четири Същности са като граничари на нашето енергийно поле или, с други думи, на личното пространство. Какво е това лично пространство? Между физическото тяло и четирите Същности има пространство, което варира от критичните 7 сантиметра до 1 метър. Личното пространство наподобява овал с размити очертания (както са го наричали в древността: "яйце" или "рибен мехур"), който по обем се явява по-голям, отколкото тялото на човека. Като правило в тайнописа на знаците и символите него условно така и го обозначават със символа на овала.

Ще кажа само, че личното пространство при всеки човек е нестабилно, тоест постоянно варира в определени граници на своя обем. Това зависи от много причини, даже от промяната на настроението на индивида. Но хората, като правило, не забелязват това, не го разбират и още повече не го виждат с физическото си зрение, да не говорим за това, да го управляват и, съответно, със своите състояния. Но сега не говорим за това. Следва да се отбележи, че разпределението на енергиите в пирамидалната конструкция на човека е малко по-различно, не такова, каквото човек възприема от позицията на Наблюдателя на третото и четвъртото измерение — през енергийните меридиани на тялото, ръцете и краката. Тук енергиите се разпределят по сеченията на пирамидата, според физиката и геометрията на пространствата на по-висшите измерения.

И така, условните страни на пресечената пирамида са нашите четири Същности. Душата пък е затворена в средата на тази конструкция в такъв своеобразен светъл пашкул. Местоположението ѝ е приблизително в долната една трета от конструкцията, а ако се ориентираме по физическото тяло, то на нивото на слънчевия сплит и горната част на корема. Между другото, на Изток от древността *Душата* в пашкула

символично са я изобразявали под формата на перла в мида. Тя е била символ на скритото от очите духовно развитие на човека вътре в неговата конструкция, чудото на Възраждането. А нейната перлена белота — символ на духовна чистота, мъдрост, съвършенство и съкровено знание. Трябва да се отбележи, че това асоциативно сравнение на Душата с перла може да се проследи във всички световни религии. При индусите и будистите перлата е образ на духовно прозрение. При християните "безценната перла от водите на кръщението" е обединена с понятието за Душата и Богородица, Нейната духовна чистота. В исляма съществува поверие, че перлата се явява едно от имената на Бог, че в отвъдния свят именно перлите образуват сфери около праведните души. Подобни асоциации отчасти са свързани с духовното виждане, тъй като медитиращият човек по време на изпълнението на определени духовни практики понякога вижда процеси, случващи се в областта на разположението на Душата, които у него се асоциират със сиянието и играта на ярка светлина, излизаща от Душата, наподобяваща преливащите се отблясъци на перления седеф на слънчева светлина.

Анастасия: Някога вие дадохте още една добра асоциация, разказвайки за обвивката на Душата по време на реинкарнация, че тя прилича на слой с цвят на дъга върху сапунен мехур. Аз зафиксирах тези знания в книгата "Езоосмос".

Ригден: Съвършено вярно... Сега, когато се запознахме в най-общи линии с конструкцията на човека във формата на пресечена пирамида, ще преминем към нейния връх, който е отделен от основата. Именно в това място, в условия връх на пирамидата, който се намира отгоре над главата на човека, се раждат неговите мисли. Ориентировочно това е на половин метър от темето на главата

(разстоянието е приблизително, защото при всеки то е индивидуално). Ето така примерно за разбирането от жителя на триизмерното измерение изглежда енергийната структура на обикновен човек, подобна на четиристранна, пресечена пирамида с условно отделен връх.

Но да се върнем към техниката на изпълнение на дадената медитация... *И така, необходимо е да се почувстват всички четири Същности.* Това чувство е подобно, сякаш се намираш в обкръжението на четири абсолютно различни хора, стоящи близо до теб и, ако затвориш очи и се отпуснеш, то можеш да почувстваш тяхното присъствие по определен натиск върху твоето лично пространство. *Прочувствайки четирите Същности, се придвижваме до върхана пирамидата. Там ни наблюдаваме първичния процес на "зараждане" на различните ни мисли (които после се преобразуват чрез центровете на какодемона и агаподемона, които ти упоменаваш в книгата "Птици и камък", така да се каже, придобиват материални характеристики), как възникват тези енергии, пътищата на тяхното движение, взаимодействие и блокиране. Диференцираме тяхното въздействие, по-просто казано, проследяваме всички тези процеси, а след това или максимално ги успокояваме или напълно се абстрахираме от тях.*

След това напускаме този връх на пирамидата и се придвижваме по-нависоко, излизаме на нивото на изолирал се от материалния свят Наблюдател. С други думи, издигаме се над мислите, над материята, достигаме състояние на откъсване от земното, от това, което по един или друг начин ни привързва като Личност към материята. Често на първите етапи на усвояване на медитацията помага представянето, че медитиращият излиза със съзнанието от своята пирамидална конструкция, витаейки и наблюда-

вайки я от птичи поглед. Ако използваме съвременни асоциации, то съзнанието като че ли се намира на тази височина, сякаш във вакуум, в безтегловност. Такова състояние на Наблюдател от Духовното начало помага да се придобие пълен вътрешен покой, разширено състояние на съзнанието, безпристрастност на самото наблюдение за случващите се процеси, позволява да се абстрахираме от материалното тяло, мислите и да изследваме своята енергийна конструкция от позицията на новото виждане. *По-нататък пребиваваме в такова състояние на съзнанието и наблюдаваме отвън своята пирамидална конструкция и затворената в нея Душа.*

После се случва най-значимата част от медитацията. *Извършваме максимално възможно пряко приближаване на съзнанието (Личността) към Душата, при това го осъществяваме на дълбоко чувствено ниво. Тоест, потапяме се (като Наблюдател) през върха на пирамидата, вътрешната енергийна структура на самата пирамида в самия ѝ център — към Душата.* При изпълнението на тази част от медитацията мозъкът често дава асоциативно възприятие, сякаш човек се гмурка на дълбочина, сякаш при гмуркане във вода, но без характерния за този физически процес натиск. Хората, които по своята природа са особено чувствителни към енергийните процеси, особено онези, при които е развито интуитивното възприятие, по време на такова потапяне забелязват даже фазите на постепенно превключване на режима на работа на своето съзнание към нови, неизвестни им все още нива на чувствено възприятие.

И така, необходимо е максимално да се приближим до светещия пашкул в центъра на пирамидата, където се намира тази частица от духовния свят. А след това да се докоснем до нея на ниво дълбоки чувства. Разбира

се, за човек е невъзможно да прочувства напълно Душата и да прегърне нейната духовна дълбочина, докато той не е узрял духовно и не се е слял с нея. Но даже това съприкосновение на чувствата поражда състояние, което, например, същите тези будисти наричат съприкосновение с Нирвана, а други — състояние на благодат, божествено блаженство, постигане на хармония и така нататък.

Благодарение на тази медитация можеш по-дълбоко да разбереш себе си, своето сложно многоизмерно устройство, да придобиеш осъзнаването, че много мисли се появяват и изчезват не по наша "воля". Но ние имаме възможност да ги наблюдаваме, да им влияем, да се абстрахираме от тях и да ги блокираме. Най-главното е, че с помощта на тази медитация човек като Личност ще придобива опит не само в усещането за божественото присъствие, но и за връзката със своята Душа, ще наработва умения за постоянен контакт с нея и ще осъзнава на практика, че Душата се явява основната, най-важната част от цялата конструкция на човека. Душата — това си ти, но истинният. Цялата останала енергийна конструкция в шестте измерения е изградена около нея. В тази медитация човек получава опит от съвсем друго възприемане на своята действителност, учи се да опознава себе си от позицията на Наблюдател от Духовното начало.

Времето за изпълнение на дадената медитация е индивидуално, както и при усвояването на всяка друга духовна практика. Препоръчвам за начало да се изпълнява 20 минути. Може веднъж на ден, може няколко пъти на ден, както е удобно. Главното е — качествено. По-късно може да се увеличи времето за медитация, например, до 30 минути. Но повтарям, главното в този процес не е времето, а именно вътрешните усещания и наработването на духовна, дълбоко чувствена връзка с Душата.

Анастасия: Тази медитация действително е уникална. Мога да кажа от личен опит, има съществена разлика в усещанията, между това, когато едва започваш да овладяваш тази духовна практика и това, когато ти вече имаш опит в нейното наработване. Отначало самата техника ми се стори необичайна, свързана с ново за мен разбиране за изпълнението на духовната практика, да кажем така, в "геометрията на пространството". Нали в нея я нямаше вече станалата за мен естествена на онзи момент работа с чакраните, усещанията за движението на енергията по енергийните меридиани на тялото и така нататък. Но с това тя и е интересна.

По начало при мен всичко се случваше само на представа, но видимо, защото тогава все още не умеех пълноценно да влизам в изменено състояние на съзнанието. Но впоследствие, в процеса на ежедневното наработване на дадената медитация у дома, се появиха удивителни усещания. Например, започна да се улавя момента на превключване на състоянието на съзнанието, на дълбокото потапяне и възникнаха необичайни усещания за присъствието на Душата, които и с думи не ще опишеш. Вие сте абсолютно прав, трябва сам да получиш собствен медитативен опит, за да разбереш цялата непредаваема гама от усещания.

И още няколко бележки по повод усещанията за времето в процеса на медитация. Преди, когато ние едва започвахме да усвояваме първите духовни практики за мен беше много осезаемо да седя в медитация 20-30 минути. Сега аз разбирам, че обръщаш внимание на тялото в процеса на работа тогава, когато се намираш в режим на обичайно мислене, по същество пребиваващ в състояние на бодърстване. В това състояние чувстваш добре тялото, обкръжаващата обстановка, в главата от време на време се появяват външни мисли, които

отвличат от медитацията, та и самата медитация протича условно, тъй като в по-голямата си част работи твоето въображение. Сега, след много години, когато правиш "Пирамида" и действително влизаш в изменено състояние на съзнанието, то за теб сякаш престават да съществуват времето и пространството, а и въобще цялата тази груба реалност на триизмерния свят. Ти само стартираш този процес, отиваш на среща с Душата, а теб сякаш те подхващат от онази духовна страна и започва активно да работи Предната същност..

Това, което се случва вече на този етап от работата в дадената медитация, разбира се, е несравнимо с това, което беше при първите опити за нейното усвояване. При това в тази духовна работа няма еднообразие: всеки път изпълнението на духовната практика дава ново осъзнаване, още по-наситена гама от усещания и ясно разбиране на процесите и случващите се на невидимо ниво изменения. Ти вече живееш с това състояние и когато излизаш от медитацията, то сякаш напускаш нещо родно и близко и чакаш отново онзи момент, когато отново ще го изпиташ. От това се появява стремлението и активното желание да я наработваш още повече, защото ти се иска да пребиваваш там по-дълго. Нали в това удивително състояние започваш да чувстваш нещо много родно, близко, необикновен комфорт и ясно осъзнаваш дълбочинните процеси, които е невъзможно да се постигнат от мозъка в обикновеното състояние на съзнанието. Главното е, когато излизаш от тази медитация, усещаш съществената разлика между онзи фин свят и света на материята от триизмерното измерение. Толкова много процеси в нашата реалност започват да се чувстват като работа на грубите материални енергии. Удивителното е, в състоянието на медитация ти придобиваш ясен и отчетлив смисъл на своето съществуване и много от това, което те е вълнувало в светския живот, изглеж-

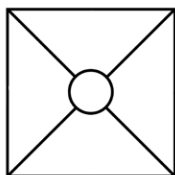
да пусто и смешно. Там напълно осъзнаваш какво са истинските жинени ценности — ценностите за Душата. И този феноменален опит сякаш оставя своеобразен духовен отпечатък върху твоя живот в триизмерното измерение. А това, от своя страна, позволява да не губиш своите духовно-жизнени ориентири и стимулира упорито да работиш над себе си, да проследяваш мислите си, състоянията си, да не допускаш провокации от Животинското начало. Духовният опит помага да се разбере в какво се състои истинното щастие, раждащо чувство за душевен покой и комфорт, и защо не си струва да преследваш призрачната илюзия на този свят. Най-главното е, че придобиваш разбирането кой си ти истинния и в какво е смисълът на твоето съществуване тук, в този свят.

Ригден: Пространството и времето в този свят имат периодична (каскадна) природа. Всичко материално е периодично и скокообразно — всичко е езоосмоз. Този материален свят е нестабилен и временен. А ето Светът на Бога, духовният свят — той е стабилен и вечен. След тази медитация действително, даже в обичайното състояние на съзнанието може, благодарение на придобития опит да се усетят тези дълбочинни чувства, идващи от Душата, тази тънка връзка с нея, чувството за безгранична духовна Любов, усещането за родния дом — Нирвана и Вечност.

Някога отдавна тази медитация е била общоизвестна техника за самоусъвършенстване в човешкото общество, една от базовите техники по наработване на дълбочинните усещания, чувствената връзка на Личността с Душата. Но постепенно, колкото повече се случвал процесът на материализиране на съзнанието на обществото, тази медитативна техника, както впрочем и много друго от духовните Знания, започнали да ги забравят и губят, а поняко-

га и специално да унищожават даже упоменанията за нея. Докато истинните духовни Знания са били в обществото, тях са ги предавали на следващите поколения във вид на символи, като най-важното и само по себе си подразбиращо се в мирогледа на човека. Например символичното обозначение на медитацията "Пирамида" (пълния вариант на символа) бил квадрат със скосен кръст и празен кръг в центъра.

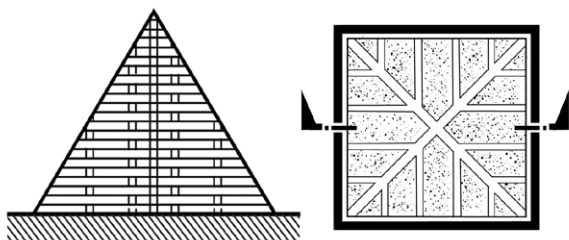

Рисуника 68. Символичното обозначение на медитацията "Пирамида".

Анастасия: Вие знаете ли, когато първоначално ни обяснявахте тази медитация и ни разказвахте, че енергиите се разпределят по сеченията на пирамидата, аз от любопитство погледнах после в учебниците по геометрия и вече с голям интерес четох за това, което по време на обучението ми в училище се е изплъзнало от вниманието ми. Например, че равнината, която пресича пирамидата и е паралелна на нейната основа, отсича подобна пирамида. Ако разсечем четиристранната пирамида с няколко равнини, които ще бъдат паралелни на основата, а след това проектираме тези сечения върху тази същата равнина на основата, то в резултат ние ще получим поредица от квадрати, вписани един в друг. А квадратът, както е известно, се явява символ на всичко материално. Като цяло, благодарение на тази допълнителна информация, аз по-късно започнах да разбирам повече и за процесите, случващи се в медитацията. Колко все пак е важно за човека да има разностранни базови знания.

Ригден: Геометрията на пирамидата е тясно свързана с физиката. Имайки подобна конструкция и притежавайки необходимите Знания е възможно да се предизвикват определени ефекти вследствие взаимовръзката... между измеренията, благодарение на естествените физични закони. За което, всъщност, и са знаели жреците, в ръцете на които са били сведенията за изначалните духовни практики. Достатъчно е да се обърне внимание на археологическите факти — древните пирамидални постройки. И човек ще се сблъска с информацията, че практически всички те са имали много важно култово, ритуално, религиозно-мирогледно значение, символизирали са свръхестествени сили и възплащавали проявлението на определени свойства на света, затова хората и са ги обожествявали.

Рисунка 69. **Схема на пирамида и нейната основа.**

На схемата е обозначена конструкция на пирамида (постройка от II хил. пр.н.е.) в разрез и в хоризонтална проекция, където е указан запълнен каменен каркас.

Особено внимание се обръща на геометричната схема на основата на пирамидата.

Анастасия: Да, днес много хора знаят за такива монументални древни постройки, като пирамидите на древните египтяни в Африка, пресечените пирамиди на древните народи в Централна и Южна Америка. Известно е, че и шумерите в Месопотамия (Предна Азия) са изграждали стъпаловидни строежи (от 3-7 нива) във форма на пресечени пирамиди —

зиккурати, на върха на които са построявали све-щени храмове. Целият този комплекс при тях символизирал "връзката между Небето и Земята", мистичен, свещен център.

Ригден: Още повече, със символиката на пирамида-та са свързвали и съдбите на хората след смъртта. Например същите тези древни шумери, египтяни, вавилонци... Или да вземем погребалните традиции в Сирия, Палестина, Китай, Корея, на Северен Кавказ, в Сибир и така нататък.

Анастасия: Безспорно тези погребения обичайно имат стъпаловидно-пирамидален покрив (в идеал-ния случай до шест стъпала, очевидно по-рано обозначаващи броя измерения, в които е поместена конструкцията на човека). На върха, като правило, се намира камък във вид на полукълбо или с издължена форма. Той е бил като символ на другия свят (седмото измерение), означавал духовността, всезнанието на починалия човек или символ на отишлата си Душа. А по планировката си гробниците биват даже квадратни.

Ригден: Много народи просто са правили погребал-ни могили, наподобяващи пирамида...

Анастасия: Да, това е най-разпространеният вид погребални съоръжения на континентите. Тук е достатъчно само упоменаването за степните кургани на Русия и Украйна. Например курганите на Абашевската археологическа култура, раз-пространена през II хилядолетие преди нашата ера на териториите от Калужка област до Урал (Русия). Между другото казано, за нея са били характерни "култа към огъня и слънцето" и керамика, богато украсена с геометрични орнаменти, а също в нейните слоеве са намерени много женски украшения във вид на спирали, висулки, брошки и така нататък.

А курганните старинни гробища на древните погребения в Алтай, например, археологическата находка "Алтайски златен човек" в Русия или същата такава находка в Казахстан — "Исикски златен човек"?! Земните пирамиди-кургани са били характерни и за скитите, които са живели в степните зони на Европа и Азия (от VII век преди нашата ера до III век от нашата ера). Този народ също така е имал богата сакрална символика, свързана с женските богини и така наречения от учените "зверинен стил" на изкуство. Е, аз дори не споменавам за археологическите паметници на другите континенти, например, Мисисипската култура в Северна Америка — Кахокия (VII-XIII век от нашата ера), състояща се от 109 кургани-пирамиди, предимно с пресечен връх. Въобще трябва да се отбележи, че Мисисипската култура също има достатъчно богата знакова символика.

Ригден: Безусловно, ако погледнем символите на древния свят, то можем лесно да намерим в тяхната основа едни и същи духовни знания, ако разбира се, имаме поне обща представа за тях... Или ето друг пример за предаване на Знания във вид на пирамида. На Изток в продължение на няколко хиляди години, едно от древните символични свещени съоръжения се явяват ступите. Ступа в превод от санскрит означава "връх, земен хълм, купчина пръст, камъни". Ступа са издигали на могилата на вожда или царя, подражавайки на по-древни погребения, а по-късно често вече са ги използвали просто като символично съоръжение на религиите и хранилище на "духовни съкровища".

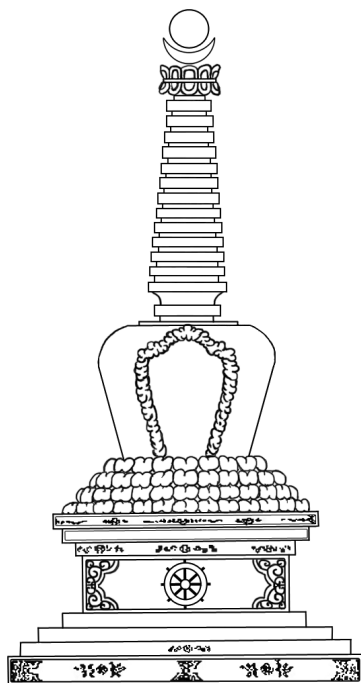
Анастасия: Тук е уместно да се направи малко уточнение за читателя. В различни страни тези съоръжения ги наричат по свой начин, например, ступа (Индия), дагоба (Шри Ланка), субурган (Монголия), "бао та", пагода (Китай) и така нататък.

Сега ступата е по-известна като монументално съоръжение в будистката архитектура, като символ на Просветлението.

Ригден: Разбира се, но ако погледнем всички тези ступи, то можем да видим едно и също полагане на знания във вид на символи на квадрат, куб, пирамида и връх, като правило, във вид на полумесец с рогцата нагоре и кръг над него, тоест знака "АлатРа".

Анастасия: Да, не е изненадващо, че имайки такъв връх, ступата се счита за съоръжение, оказващо "благоотворно въздействие върху околното пространство".

Рисунка 70. **Архитектурно култово съоръжение на Изтока — ступа.**

В архитектурата са отразени следните символи: три долни стъпала — символ на триизмерното измерение; квадрат, на който лежи пирамидалната конструкция (четирите стъпала указват четири измерения — 4, 5, 6, 7); след това следва стилизиран символ на духовна трансформация, 13 пръстена, лотосово цвете; съоръжението увенчава древният знак "АлатРа".

Ригден: Между другото, в будизма в тази древна архитектурна постройка започнали вече да добавят свой детайл от човешкия ум — отгоре на знака "АлатРа" са поставяли още и архитектурен "скъпоценен камък".

Анастасия: Та нали, той в тази религия символизира и "неразрушимата природа на ума и изпълнението на всички желания", "мистичната сила".

Ригден: С една дума, хората си остават хора... И така, в различни части на света цялата тази символика на пирамидалните съоръжения е играла още и важна роля в предаването на духовни знания чрез монументална архитектура, започвайки от духовните практики за познание и сливане с Душата на отделния човек, и завършвайки с особени Знания и работни знаци, привнесени в света от Шамбала за духовното развитие на цялото човечество.

Анастасия: На днешен ден значението на тези най-древни символи просто е загубено за повечето хора, точно така, както и духовните знания, символичната, асоциативната роля на древните фетиши-предмети във форма на пирамида. Това точно се проследява в историята на народите. Предметите във вид на пирамида за жителите на древния свят (например индийци, египтяни, араби и гърци) вече са били обекти на религиозно поклонение, надарени, според преданията, със свръхестествена магическа сила. А

за нашите времена да не говорим. Днес даже самата дума "фетиш" в различните езици я трактуват по своему: при французите "fetiche" е "идол", при португалците "feitico" е "магьосничество", а на латински "facticius" означава "изкуствен". Ето така и наричат днес древните амулети с различни символи, които някога са имали асоциативно значение и са служили за предаване на духовни практики и знания.

Ригден: Просто съвременните хора, даже и ако се сблъскват с тази информация, не се замислят за повече от това, което им налагат глашатаята на жреците и политиците. Например, защо индийските брахмани, които са живели в далечна Индия, жреците на финикийците, властващи някога по източното крайбрежие на Средиземно море, друидите, които са живели в Европа, независимо едни от други в различни времена са считали за свещена обикновена купчина камъни, наредена в пирамидална форма? Нима цялата работа е в камъните?! Даже изследователите, изучавайки подобни въпроси, като правило, просто се ограничават с отговорите, които са изказвали техните предшественици, по специално, че за древните хора тази форма е била свещен символ на съединението на Земята и Небето. А защо "съединение" и защо именно на Земята и Небето, какви духовни знания се крият зад тази пирамидална символика? Ако тези изследователи се бяха занимавали със своето духовно самоусъвършенстване, сигурен съм, те биха разказали на света много повече от просто цитиране на банални измислици от човешкия ум.

Анастасия: Несъмнено. Тук, даже ако разгледаме "ефектите", съпътстващи медитацията "Пирамида" при нейното вече сериозно наработване, ще стане понятно, защо различните народи в различни времена са наричали пирамидата и център, и свята планина, и огнен олтар, и свещено място. Имайки

опит в дадените духовни практики, не е трудно да разберем онези, които някога с такива асоциации са се опитвали да обяснят за бъдещите поколения духовната същност на тази практика.

Ригден: Не е трудно да разбереш, защото имаш духовен опит. А болшинството сегашни хора, за съжаление, даже не знаят за наличието на Душа в себе си, да не говорим за духовните практики за опознаване на себе си. Въпреки че тези знания всъщност се явяват даже по-важни за всеки човек, отколкото същата тази храна и другите необходими условия за съществуването на техните физически тела. А незнанието води до неразбиране, тълкуване от ума на елементарната информация за духовното. В резултат на такова буквално изкривяване от Животинското начало хората и се отправят към външно търсене на своето духовно. Търсят всичко, какво ли не: планини, свети места, религиозни съоръжения, вместо да опознаят себе си, своята Душа. А какъв е резултатът?

Анастасия: Да, на днешен ден на повечето хора са им достъпни само далечни отгласи от тази духовна практика, които те възприемат като отделни понятия...

Ригден: Съвършено вярно, и то във вид на философия, обработена от човешкото разбиране. Тези отгласи са навлезли във философско-религиозната категория на понятията за общия Център (в това число и на човешкото същество) сред различните народи по света. Само че **Душата, заключена в човека, започнали да я наричат всеки по своему:** място на непосредствена близост до Бог, дух, обитание на Всевишния, непроявено битие; опорна точка, точка на покой, около която всичко се върти; връзка между световите, отправяне в множествеността и връщане към единството, съдържащо съвкупността

от всички възможности; вечното "тук и сега"; чисто съществуване, рай, Свято място; абсолютна реалност.

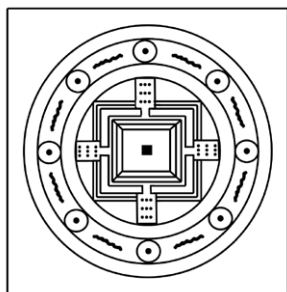
Още повече в различните религии започнали да описват тази философия всеки според своето разбиране. Например, в индуизма Центърът — това е Вътрешен Свидетел, място на безусловното, единство, точка, намираща се отвъд пределите на времето, Ишвара. Между другото, последното се превежда от санскрит като "владика", в буквалния смисъл като "личен Бог", независимо съществуване, божествения Дух в човека. Титула "Ишвара" се приписва на различни богове в Индия, както и на обозначаването на причината за света, формата на божественото възплъщение, атрибута на всемогъществото и всезнанието.

Анастасия: Да, представители на различни религиозно-философски школи в Индия и досега спорят за това понятие, при това всеки се опитва да го трактува от своя ум.

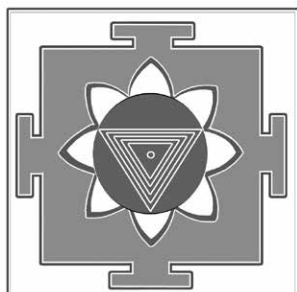
Ригден: Но нали на онзи, който е достигнал духовни висоти, не са му нужни думи, защото човек придобива вътрешно духовно разбиране за самата същност на това явление... В същия този будизъм духовният "център" означава Нирвана и Просветление. Между другото, както вече някога разказвах, в тази религия при определени визуални медитативни практики използват мандала (в превод от санскрит — "кръг, топка") — схематично изобразена геометрична композиция или конструкция, символизираща духовния и космически ред на Вселената, като стремеж към духовния център, даващ яснота на просветлението. Но именно каква форма има тя? Обикновено това е *кръг, ограничен от квадрат* или *триъгълници*, най-често с *върха надолу*, с централен символ (*кръг*) в центъра. Като правило тя е разделена на *четири*

части или на брой части, кратен на четири. Или да вземем янтрата (в превод от санскрит — "амулет", "магическа рисунка"), явяваща се най-простата форма на мандала. Това е схематично изображение на композиция от геометрични фигури, което се използва в медитативните практики на индуизма и будизма за усилване на процесите на вътрешна концентрация при медитация. Като правило тя представлява вписани в *квадрат кръгове*, *триъгълници*, символично изображение на *лотос* или *точки* (център, нулева точка). Все пак, ако говорим за символиката на монументалните съоръжения, то архитектурната планировка на болшинството индуистки, будистки и джайнски храмове представлява сама по себе си янтри.

1

2

Рисунка 71. **Мандала и янтра.**

Примери:

1) мандала във формата на кръг с обозначението на квадрат с точка в центъра, четиристенна пирамида с шест стъпала и четиричастно деление;

2) кали-янтра ("кала" в превод от санскрит означава "време"; тази дума произлиза от индоевропейския корен, означаващ въртене; в руския език думата "коло" е близка по значение); в митологията на индуизма означава циклични сътворявания и разрушавания на Вселената, кръговрат на времето в понятието за прераждането на Душата и субекта на съдбата.

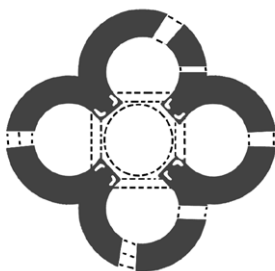
Въобщие, трябва да се отбележи, че квадратичната структура, указваща на общата древна символика на духовните знания, е отразена и в архитектурната планировка на храмовете, принадлежащи на други религии. Например, храмово-монастирските комплекси на Древен Китай са имали квадрат и кръг в основата си. Същият този най-голям, знаменит в страната "Храм на небето" по планировка е разделен на две части: едната във формата на квадрат (символ на Земята; земни сили), втората — със заоблена форма (кръгът е символ на Небето; небесни сили). В Китай съвместното изображение на квадрата и кръга (Земята и Небето) и досега символизира идеално балансирания (в духовен план) човек. Друг пример, формата на мюсюлманските джамии, ориентирани към Кааба в Мека, също така се явява квадрат или правоъгълник...

Анастасия: Да, вие някога разказвахте за това, както и за християнските храмове. Християнският квадрифолий ("четирилистник", от латинската дума "quadri" — "четири пъти", "folium" — "лист") е храм от кръстово-куполен тип, четирите клона на който завършват с куполообразни заобляния, обозначаващи "небесния свод".

Упоменаваха са, че гръцкото название на такива храмове е тетраконх ("четирилистник"; от гръцкото "tetras" — "четири", "konche" — "раковина", "вихър", "това, което е усукано в спирала"). Аз се поинтересувах от този въпрос и намерих много интересни факти. Такива постройки са били популярни не само в Древна Рус, но и във Византия, страните от Закавказието (Армения, Грузия), Персия (Иран), Индия и други древни държави. Те са дошли на Запад чрез елинистическата култура, която е заимствала много от културите на Древния Изток. Но това, което е забележително, действително в раннохристиянските храмове на Близкия Изток и

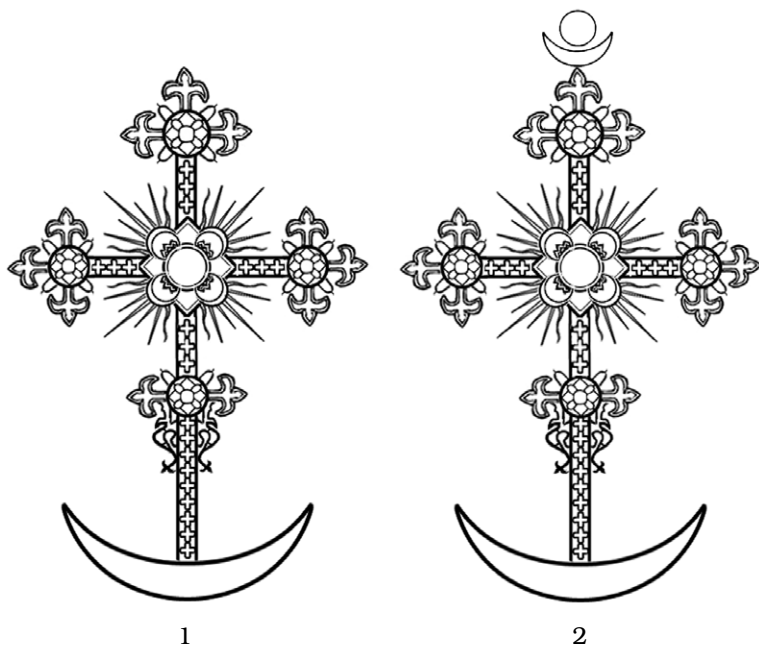

Европа (а по-късно и в древноруските християнски храмове) олтарът в началото са го установявали именно в *средокръстието на храма като престол на "невидимия Бог"*! Тоест, под централния голям купол в центъра на църквата. И едва много по-късно олтарът на храма е бил преместен в изпъкналата източна част на сградата.

Рисуника 72. **Схема на кръстово-куполния храм (квадрифолий).**

Ригден: Средокръстието в храма точно и символизирало онази *"скъпоценна перла в раковината"*, която целият Древен Изток е познавал като обозначение на *Душата...* Между другото казано, в древността в Киевска Рус първоначалният вариант на Събора Света София ("Божествената Премъдрост") в Киев бил нищо друго, освен *петкорабен кръстово-куполен храм с 13 глави*, имащ пирамидална композиция. При това на куполите на Събора били поставени не просто кръстове, а *кръстове, в основата на които се намирал хоризонтален полумесец с роцата нагоре*. Още повече, средата (във вид на кръг) на всеки кръст я пресичал още скосен кръст, а общата композиция представлявала равностранен кръст. И там е била цялата древна духовна символика: кръг, ромб, указание за 3, 4, 6, 7, 8, 9, 12 и 13, а също така и знака **"АлатРа"**. Този събор е бил посветен на Благовещение, тоест на Богородица и Архангел Гавраил.

Рисушка 73. **Символи на Архангел Гавраил и Дева Мария:**

- 1) кръст-символ на Дева Мария;
- 2) централният кръст е символ на Богородица (Дева Мария) с връх във вид на символ на Учението, привнесено от Духовния свят — знакът "АлатРа" (той символизираше както истинното духовно Учение, привнесено от Иисус Христос, така и предаването на духовни Знания, "разкриване на Волята на Духовния свят" в понятието "вест" от Архангел Гавраил като посланик на Духовния свят).

Такъв кръст — това е цяла книга за хората, посветени в тайната на духовното Знание и истинното духовно учение на Иисус. Той се явява личен символ на Дева Мария като ученичка на Иисус, която приживе е достигнала духовно освобождение и е останала да помага на хората даже след своята физическа

смърт. Най-отгоре на централния кръст имало още и връх във вид на полумесец с рогата нагоре и кръг над него, тоест работния знак "АлатРа". Тази отличителна особеност указвала, че това Учение е било привнесено от Духовния свят, в дадения случай от Иисус Христос, като висше Духовно Същество, посетило чрез въплъщение в човешко тяло този триизмерен свят. То също така е указвало и на особеното значение на Архангел Гавраил като Духовно Същество, изиграло важна роля в делото по разпространението на истинното духовно Учение на Иисус и духовната подкрепа на Дева Мария. Още повече, всичко това в съвкупност свидетелствало за нивото на Знанията на онези, които са инициирали поставянето на дадения работен знак на централния купол на главния храм в столицата на Киевска Рус. За тогавашните религиозни жреци и вярващи били дадени прости обяснения, по специално, че цялата тази символика ще бъде понятна на славянските народи, отчитайки техните традиционни символи.

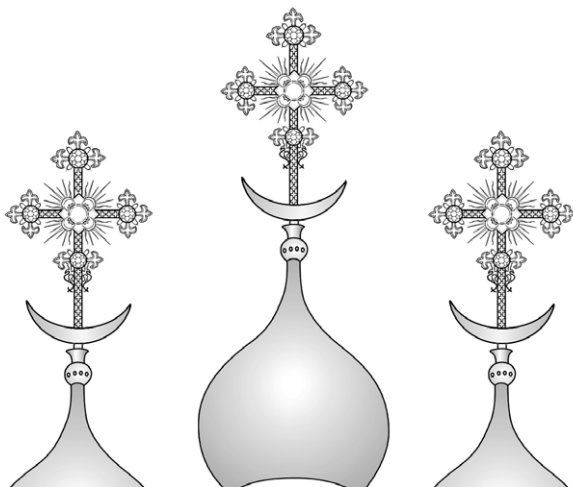
Анастасия: Да, тази информация заслужава особено внимание. Аз написах в книгата "Сенсей-II" по-подробно за тази важна духовна роля, която е изиграл Архангел Гавраил, по специално, за Киевска Рус. А за историята на Мария и Иисус — в книгата "Сенсей-IV", за това, че Иисус е предал истинното духовно Учение на своята ученичка — жена на име Мария, която приживе е достигнала духовно освобождение от реинкарнациите. И че именно тя и е трябвало да оглавява истинната Църква на Иисус. Но поради това, че Учението е било изкривено (вследствие на интригите на хората, стремящи се към власт и неговото основно преправяне при формирането на религията), днес тази Църква я оглавяват изключително мъже, а образът на Дева Мария основно го свързват с майката на Иисус, която я наричат Богородица. Но последното ни най-малко не омаловажава духовната сила на съзидателното

божествено женско начало, благодарение на което хората, истинно жадуващи за духовно спасение, го придобиват и до ден днешен.

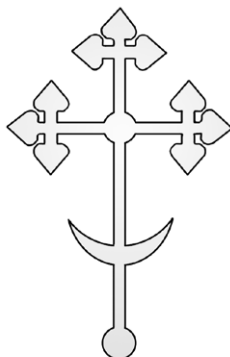
Ригден: Надявам се, че хората не просто ще прочетат тези сведения, а ще разберат тяхната духовна същност. Духовното Учение на Иисус се е давало в открит вид на всички хора като Знание, като зърно на Истината, единно за цялото човечество. На съвременните хора им е трудно да разберат това, нали те вместо Учението виждат само концепциите на световната религия, с която сега се свързва името на Иисус. А относно Дева Мария, която всъщност се намира между духовния и материалния свят, то тя действително и досега служи като божествен Проводник на духовната сила, в помощ на хората, които вървят по духовния път. За това, между другото са знаели истинните ученици на Иисус, които и са разпространили сред народите, макар и тайно, тези Знания. А умни, честни, добросъвестни хора, истинно търсеци духовно спасение, а не материални блага и собствени изгоди, винаги е имало във всяка религия. Тайно притежавайки тези Знания, те са правели всичко възможно на своите постове, за да предадат Истината на следващите поколения, за да могат истинните духовни Знания да си проправят път в бъдещето за онези, които жадуват духовно спасение. Затова на стените в катакомбите, където са се криели ранните християни, може да се намерят не само знака риба и равноностранен кръст, но и знака полумесец с рогцата нагоре (Алат). Затова и се появява запис в "Откровението" (12:1), който се приписва на Йоан Богослов: "И яви се на небето велико знамение: жена, облечена в слънце, под нозете ѝ е луната и на главата ѝ има венец от дванадесет звезди". Затова на най-древните паметници на същата тази древноруска архитектура от XI-XIV век са стояли именно такива кръстове с полумесец, явяващи се символ на Дева

Мария, свидетелстващи за това, че строителството на подобни събори именно с такива непрости знаци и символи са иницирали онези, които били свързани с истинните Знания.

Рисуника 74. **Куполи с кръстове-символи на Дева Мария.**

Анастасия: И до днес са се запазили отгласи от информацията за наличието на тези важни символи и знаци в архитектурата на главните събори на Киевска Рус. Например, кръстове с полумесец с рогцата нагоре като символи на Дева Мария днес увенчават куполите на Спасо-Преображенската църква в Берестов (Църквата на Спасителя в Берестов), която се намира близо до Киевско-Печерската лавра (първото упоменаване на църквата в Берестов датира от XI век; Киев, Украйна), Дмитриевския събор във Владимир (XII век; гр. Владимир, Русия), Събора Благовещение на Богородица на Московския Кремъл (XV век; гр. Москва, Русия), а също така на много други архитектурни паметници. В своето време те са били построени от славянски майстори.

Рисунка 75. Опростена схема на символа, използвана впоследствие от хората след нееднократно престрояване на съборите и църквите.

Ригден: Съвършено вярно. Трябва да се отбележи, че за пример за издигането на подобни храмове с такава символика в Киевска Рус е послужил именно киевският Събор Света София. Той е бил построен през XI век в центъра на Киев по проект, за който Агапит Печерски е посъветвал княз Ярослав Мъдри. Храмът нямал аналози даже във византийската архитектура от онова време. Ярослав Мъдри (велик княз Киевски, бивш княз Ростовски, княз *Новгородски*) се запознал с *Агапит Печерски Безвъзмездния Лечител*, вследствие на своята болест. В онези времена славата за лечителското изкуство на Агапит се простирала далеч зад пределите на Киевска Рус. А Ярослав е имал проблеми с гръбначния стълб поради увреждания на тазобедрените и коленните стави. Така че, говорейки на съвременен език, той станал постоянен пациент на Агапит. Благодарение на такова принудително, но много полезно за Ярослав общуване и неговото просвещение от Агапит по много важни въпроси, касаещи Знанията, както за човека, така и за обществото като цяло, княз Ярослав, може да се каже, и станал "Мъдър".

Като следствие на такова общуване са възникнали първите самостоятелни руски манастири, при това в чест на Пресвета Богородица. Започнала активна работа по превода на чуждестранни книги (особено от Атон), старателно преписване на старославянските фолианти (даже староруските "езически" писма, написани на брезова кора). Книгата е станала основа на общественото просвещаване. Начетеността на Агапит и неговите съвети към Ярослав довели до това, че самият княз се увлякъл по четенето на книги, въвеждайки просвещението на мода и сред обкръжението си, и сред обикновенния народ. Ръководейки се от съветите на Агапит, от княза били организирани първите обществени детски училища, в столицата при Софийския събор е основана голяма библиотека на общодържавно ниво, зафиксирана е основната знакова символика на обществото, уредена е дипломатическата работа на международно ниво. Така че не е изненадващо, че Киевска Рус по времето на управлението на Ярослав Мъдри е достигнала своя разцвет.

Анастасия: Това действително са интересни факти, проясняващи много неща в толкова рязката промяна в поведението на Ярослав: от суров управник, който не се стеснявал от средствата за завземане на властта в Киев, до водач, който станал "мъдър" ръководител във времената на неговото управление в Киевска Рус след запознанството си с Агапит Печерски... Та и съвсем не са случайни символите, а също така самата необичайна архитектура на петкорабния кръстокуполен храм на Софийския събор, та още с 13 купола и с пирамидална композиция. Между другото, не бихте ли могли да поясните на читателите какво означава понятието "неф" в архитектурата?

Ригден: Тази дума е образувана от латинската дума "navis" — "кораб". А в архитектурата означава

продълговата част от сградата, такова издължено помещение, наподобяващо кораб, подобно на символична "Слънчева ладия" (известна още във времената на Триполската цивилизация, когато са я изобразявали с кръг във вид на знака "АлатРа") или, както са я наричали в митологията на Древен Египет, "Ладията на Вечността". Между другото казано, по-късно, през XII век, започнали вече да наричат така морските ветроходни съдове (кораб). А в символичното значение на дадения събор — това означавало "лодка, плаваща през времето", като цяло, "духовния ковчег" на Киевска Рус.

Анастасия: Трябва да се отбележи, че сградата на Събора Света София в Киев е претърпявала нееднократни частични разрушения от времето и хората. А през XVII–XVIII век в резултат на преустройването на храма, тя въобще съществено е изменила своя външен облик.

Ригден: Това действително е така. Но какво е интересното, независимо от всички тези почти хилядолетни перипетии, и досега в специална ниша — в свода на *главния олтар* сияе все тази същата древноруска православна *перла* — *шестметровата* мозайка на Богомайка така наречената "Оранта". Тя се счита в християнството за един от иконографичните типове на Богомайка, която се изобразява в пълен ръст с *вдигнати до нивото на лицето ръце, сгънати в лактите*.

Анастасия: Тоест ръцете на Богородица са изобразени във вид на символическия знак Алат — този същия древен символ на духовното сливане на Личността и Душата, озарението и постигането на Истината, достигането на духовното освобождаване, който е бил известен на древните народи в различните времена, във вид на гореспоменатия

символ, приличащ на "бръмбарче", а също така изображенията на древните богини с вдигнати ръце. Този същият най-древен символ, зафиксиран от "доисторическите" хора във вид на петроглиф, указващ на това, че такова състояние на духовно освобождаване човек може да достигне само с участието на съзидателните сили на Аллат.

Ригден: Съвършено вярно. И така, изображението на Богородица "Оранта" в синьо облекло, стояща на *четириъгълна* основа, поставено на *кръгъл* златист мозаечен фон. Между другото, в изменено състояние на съзнанието (разширено духовно възприятие) човек, гледайки *Богородица*, може да види ефект на излъчваща се от нея сияеща *зелена* светлина. На дъгата на полусвода над арката на тази уникална ниша се е съхранил надпис на гръцки от аскетите от Атон за бъдещите поколения на Киевска Рус: *"Бог посреди ея и не подвижеться: поможет ей Бог утро заутра"* ("*Бог е сред нея и няма да се помръдне: ще ѝ помогне Бог утро след утро*").

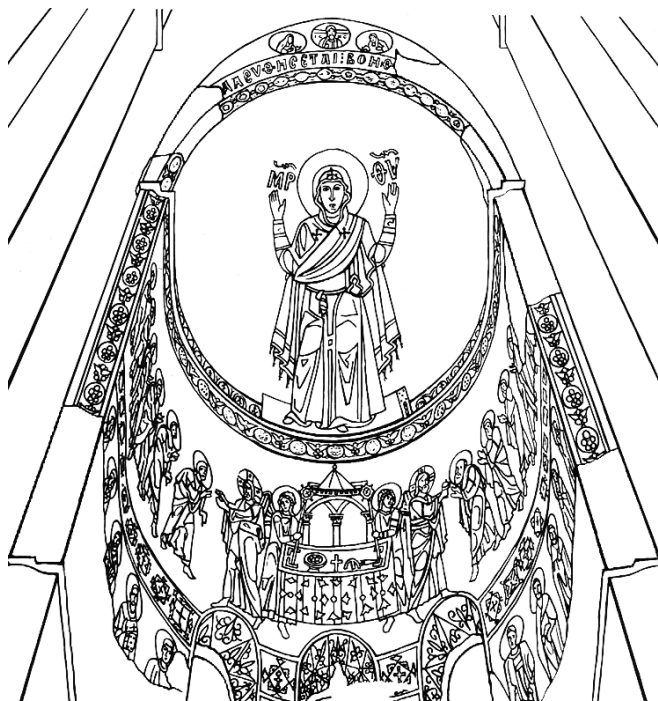
В контекста на разказа за Киевска Рус бих искал да обърна внимание на следната не по-малко важна страница в историята. В Киевска Рус *изначалното почитане на Архангел Гавраил и Дева Мария е било съвместно*, както и е положено. И едва доста по-късно, в XV век, хората отделили почитането на Архангел Гавраил от култа Благовещение на Пресветата Богородица, макар че това не е правилно. *Там, където Девата свято твори, там винаги с Нея и Светият Дух пребивава*. Между другото казано, във вярванията на славяните (още преди приемането на християнството) е имало съвместно почитане на върховните мъжко и женско божества в двойка, говорейки на наш език, в значението на духовния символ на божествения Лотос (плана) и съзидателния Аллат (въплащението на плана).

Анастасия: Да, това може да се проследи по митологичните персонажи в славянските свещени сказания, съхранили се от древни времена.

Ригден: А що се касае до Архангел Гавраил и Дева Мария, то на *олтарните колони* на главната източна арка на Софийския събор в Киев, където е разположена Богородица "Оранта", и досега са се съхранили мозаечни изображения на "Благовещение".

Анастасия: Да, там на едната колона е изобразен Архангел Гавраил, чиито пръсти на дясната ръка са съединени в жест на благославяне. А на другата колона е изобразена Богородица с вретено в ръцете си, предяща духовната нишка на човешкия живот.

2

3

Рисунок 76. **Архангел Гавраил и Дева Мария**
(схема на фреските от XI век в Събора Света София;
гр. Киев, Украйна):

- 1) схематично изображение на мозайката от XI век "Богомайката Оранта" (главният олтар на събора); в изображението е зашифрован символът на полумесеца с рогцата нагоре и кръга ("АлатРа");
- 2) изображение на Архангел Гавраил, дясната ръка на когото е изобразена в жест на "благословение" (мозайка върху олтарния стълб);
- 3) изображение на Богородица с вретено в ръцете си, предяща духовната нишка на човешкия живот (мозайка на олтарния стълб).

Ригден: Да отбележа, че в старославянския език думата "вретено" е свързана с думата "въртя" (фуния, движение по спирала). Между другото,

имали са я не само славяните. Древноиндийската дума "vartanam" също означава "въртене". От древни времена вретеното се е смятало в духовното разбиране за магически инструмент, дарен свিশе. Тоест, говорейки на съвременен език, това е условно обозначение на същата тази молитва, медитация и духовна практика. Преденето от нишки с помощта на вретено се явявало определен духовен символ, който много народи са познавали като единение на "Земята и Небето", единение на човека по време на неговия скоротечен живот с духовното небесно начало (Душата). Нишката в религиозното изкуство символизираща духовния човешки живот, а в глобален смисъл — символ на времето, връзката на миналото, настоящето и бъдещето. Тя се явявала духовна съставна, която обединявала всичко съществуващо подобно на нишка, съединяваща заедно всички перли (души). При много древни народи "Великата Майка" точно и се изобразявала с чекрък в ръцете си.

Анастасия: Интересно е, че учените отнасят "Великата Майка" към "лунните" богини, тъй като обикновено народите я изобразявали с определен много древен знак във вид на *"Лунен сърп"*, тоест *полумесец с рогцата нагоре, над който бил поставен кръг*.

Ригден: Да, човек не обръща внимание на много неща, докато не знае. Но си струва само истинното знание да докосне челото му, а Душата да се пробуди и той придобива Мъдрост. А Мъдростта поражда действие...

Анастасия: Златни думи... Предполагам, че за много читатели, както и за нас в своето време, ще бъде много интересно да научат информация за активните знаци, които били масово разпространени в онези времена по цяла Киевска Рус. Не бихте ли могли да

разкажете по-подробно за този значим момент в историята.

Ригден: Агапит Печерски частично е посветил Ярослав Мъдри в тайната на активните знаци, детайлно му разказал как и какви именно основни култови сгради е необходимо да се построят в столицата и държавата, и главното, как и какви именно знаци да се поставят върху тях. А също така какво е нужно да се направи, за да се активират тези знаци, за да се породи духовен изблик сред хората и да ги защитят от влиянието на негативните сили на невидимия свят. Агапит, разбира се, преследвал свои цели, правейки поставянето на духовни знаци за бъдещите поколения, за разлика от скоротечните човешки цели на Ярослав. Все пак хората са си хора, дори десет пъти да ги предупреждаваш за последствията, все едно се стараят да внесат корекция от ума в предоставените им Знания. За съжаление, Ярослав също не бил изключение от човешкия род, поне в това отношение. Знаейки, какво влияние оказва обратната свастика върху масите, Ярослав все пак се разпоредил да поставят този знак в стенописите на събора, за утвърждаване на земната си власт. Е, и какъв е смисълът? Какво постигнал той с това? Животът му прелетял като стрела, през илюзията на материалния свят. А човешката слабост — *жаждата за придобиване на земна власт — след смъртта на физическото тяло само още повече утежила и удължила агонията на мъките му като публичност.* За това пък от неговата човешка грешка и досега се наслаждава Животинския разум, активирайки поколения жреци в своя полза и пораждайки изблик на отрицателна енергия в масите живи хора.

Но трябва да се каже, че в останалото Ярослав действително е проявил Мъдрост. Съвместно с екип от единомишленици той с успех реализирал

този проект, благодарение на което за кратко време Киевска Рус се превърнала не само в просперираща държава, но и станала "Дом на Пресвета Богородица". По онова време, основно за сметка на правилното поставяне на позитивните знаци и популяризирането на общочовешките културно-нравствени ценности, у хората все по-често започнали да се проявяват най-добрите духовни качества. В мирогледа на славянина от онова време служението на "Божията Правда" започнало да се асоциира със служението на Доброто, на най-висшето духовно Благо, победата на *Благодатта*. По същество хората намерили мирни допирни точки на старите си вярвания с новите, въведени от предишни политици и жреци. Защо след разпирите на религиозна основа през този период и се случил позитивен изблик, такова духовно единение на хората на територията на древноруската държава, която допреди това не се различавала от останалите държави от онези времена, потъващи в междуособици...

И така, Съборът Света София играел ключова роля в този проект. Първо, Софийският събор, построен в Киев, бил дублиран (макар и не в такъв мащаб, но с аналогично планиране на петкорабен кръстово-куполен храм) във важните градове на древноруската държава по онова време: Велики Новгород (този град и досега съществува в Русия), също така и Полоцк (този град съществува и до ден днешен, намира се във Витебска област на Беларус). При това било дублирано не само външното планиране, но и духовното изпълване — започвайки от поставянето на основните символи и знаци, иконата на Богородица "Оранта" и завършвайки със създаването на просветителски библиотеки и школи в тези храмове. И досега в Събора Света София във Велики Новгород издигат фигурка на гълъб на кръста на централния купол на храма като символ на Светия Дух. А в историята на перипетиите на Събора в Полоцк се споменава, че през XVIII век

него даже са се опитвали да го превърнат в храм в чест на Сошествието на Светия Дух. Гълъбът — това вече е заместване от хората на по-древния връх на кръста — знака "АлатРа" във вид на полумесец с рогцата нагоре и кръг отгоре. По-рано гълъбът са го изобразявали с разперени криле. Когато човек гледал нагоре към кръста на събора, то вместо гълъб виждал знак, визуално образуван от вдигнати в замах криле и мъничка главичка на гълъб (във вид на полумесец с рогцата нагоре и кръг).

Второ, оригиналът на тези копия — Съборът Света София в Киев е бил построен не просто сам за себе си, а като част от комплекс. Ясно в ъглите на Събора, на еднакво разстояние от него са били построени, а също така *обозначени със знаци четири "Градски Порти"*. Въпреки че ще бъде по-точно да се каже, това са били портите на така наречения Горен град, който се намирал на Старокиевската планина, сега централната част на Киев.

Анастасия: Тоест четирите порти около Събора Света София в Киев — това е скосен кръст от типа на четирите Същности, където центърът се явява самият събор като символ на Душата.

Ригден: Съвършено вярно. Портите в религиозната символика на християнството — това са входовете, водещи от притвора към храма и от храма към олтара. Главните порти на древноруския иконостас в православния храм се намирали срещу престола (в олтара) и се наричали "Царски порти" в разбирането на духовното, а не на политическото главенство. Обикновено в горната им част са изобразявали сцената на Благовещение с Архангел Гавраил и Дева Мария, а в долната част по двойки на крилата на портите — четирима Евангелисти. И така, в определени моменти от богослужението отварянето на царските порти символизира "отварянето на

Небесното Царство", тоест входа, преминаването в друг, духовен свят. Но този символизъм се образувал не на празно място. Такъв енергиен процес на "отваряне" на преминаването в друг свят действително се случва по време на духовната работа (както индивидуална, така и колективна) на силни духовни личности, независимо от това, към коя религия принадлежат те и в коя държава живеят. И, между другото казано, в древността сред народите, например, в същата тази Киевска Рус, "отварянето на портите", "да се отворят портите" на града, се смятало да се пуснат в града, а ако ставало дума за врагове, то означавало — превземането на града или желанието на гражданите да оставят оръжието. Ако пък в летописа се съобщавало за затварянето на главните порти — "да се затворят портите" пред врага, това означавало решението на жителите да оказват съпротива.

Главните "Златни порти" на древен Киев станали южните порти, които са били ориентирани към Атон, считан за "Обител на Божията Майка". По-точно географски те са били разположени в югозападната част на града. На тези главни "Златни порти" на града е била построена църква, посветена на Архангел Гавраил и Богородица — църквата на Благовещение, за да се "даде винаги радост на този град със светото Благовещение Господне и молитвата на Света Богородица и Архангел Гавраил".

Анастасия: Да, историческите сведения за това са зафиксирани в Ипатиевската летопис. Даже и до ден днешен са се запазили думи, които могат да бъдат прочетени в историческия многотомен сборник, разказващ за литературата на Древна Рус (започвайки от XI век) — "Библиотеката на литературата на Древната Рус" (том 1 стр. 50): "Да еже целование архангелъ дасть Девице, будеть и граду сему. Къ онои ибо: "Радуися, обрадованнаа! Господь

с тобою!", къ граду же: "Радуися, благовернии граде! Господь с тобою!" ("Ако архангелът даде целувка на Девата, ще го има и градът. Защото към нея е: "Радвай се, зарадваната! Господ е с теб! и към града: "Радвай се, благовернии граде! Господ е с теб!" — бележка на преводача). Киев исторически се намира под съвместното покровителство на Богородица и Архангел Гавраил — това е очевиден факт, който на днешен ден се премълчава. Затова днес на герба на Киев може да се наблюдава Архангел Михаил като покровител на града, изобразен с оголен меч, като символ на киевските князе, които са водили войни, в това число и междуособни, подобно на мнозина властимащи в онези времена.

Ригден: Е, какво да направиш с тези "държавни мъже"... Както е било в древността, така и си е останало: "князете тълкуват малкото като велико, сами на себе си коват крамола". Но не това е важното. Главното е, че сред хората и до ден днешен е жива паметта и почитането на Архангел Гавраил и Дева Мария, въпреки земните желания на сегашните "князе".

Анастасия: Безусловно, тази духовна памет на народа се проследява от поколение на поколение, което не може да не радва. Но да се върнем към толкова интересния в исторически ракурс разговор. Значи "Златните порти" в Киев се явявали символ на града, който се приравнявал на Предната същност в духовната интерпретация на Знанията за човека. Следователно символ на Миналото на града, тоест на Задната същност...

Ригден: А северните условни "порти" станала първата каменна църква на Киевска Рус, посветена на Пресвета Богородица, сега известна в историята като Десетичната църква. Тя била построена още от бащата на Ярослав — княз Владимир. Близо до

нея се намирал целият стар великокняжески двор на Владимир. Въобще трябва да се отбележи, че това място има по-древна история по отношение на култовите дохристиянски съоръжения.

Анастасия: Да, съдейки по археологическите разкопки, там са открити фундаменти на "дворците" на още по-древни постройки, отнасящи се към "езическите" времена на славяните, а също така останките от още по-древно култово съоръжение (капище) във вид на каменна платформа с *четири издатини в ъглите*. С други думи, и в по-древни времена Старокиевската планина вече се явявала важен култово-религиозен център на славянските народи, живели в тази местност.

Ригден: Съвършено вярно. И така, Ярослав Мъдри не само провел реставрационни работи в тази църква, но и по съвет на Агапит отново я осветил, но вече както се полага. Първата църква в Киевска Рус, посветена на Богородица, символизира миналото, което отваряло пътя към бъдещето. И тя е играела не по-малко важна роля в поставянето на знаци в Киев.

Дясната същност за древната столица са станали "Западните порти" или, както ги е нарекъл народът, "Жидовски порти". Географски те са били разположени в северозападната част на града. Няколко века по-късно, когато се основал град Лвов, започнали да ги наричат "Лвовските порти", тъй като пътят от Киев към Лвов минавал през тях. Сега на това място в Киев е Лвовският площад. Интересно е, че с течение на времето, може да се каже, на това място нищо не се е променило по отношение на точките на активизиране, стимулиращи Животинското начало у хората. Както е имало тук базар от древните времена, така и си е останал, само че започнал да се нарича по друг начин — "Дом на търговията". Още

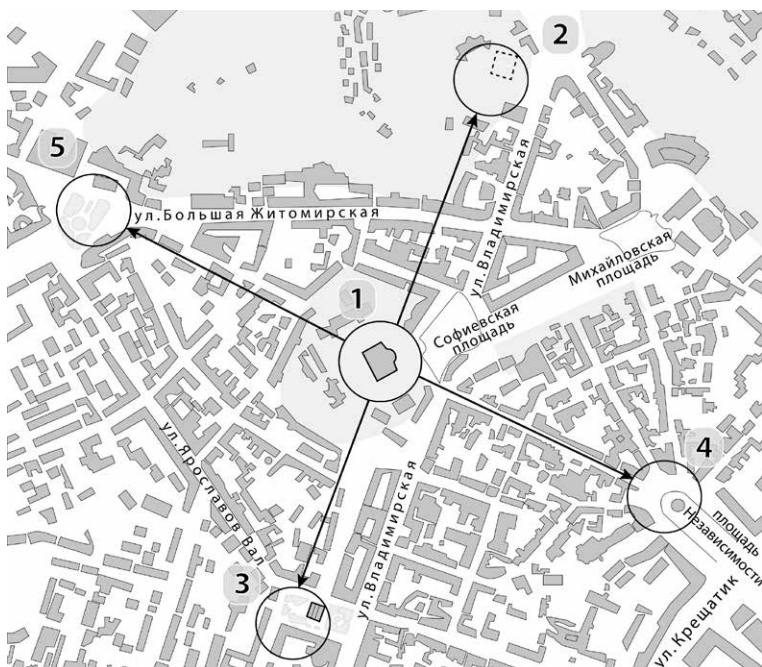

Рисунок 77. Съвременна карта на историческия център на гр. Киев с маркировки на бившето местоположение на "четирите порти" и сегашния Събор Света София:

- 1) Събор Света София;
- 2) местоположението на фундамента на Десетичната църква (първата каменна църква на Киевска Рус, посветена на Пресвета Богородица);
- 3) местоположението на главните — "Златни порти";
- 4) местоположението на "Лядските порти";
- 5) местоположението на "Западните порти".

повече стимулт за натрупване и увеличаване на материалните ценности в този град (впрочем, както и в много други големи градове по света) сега отново цъфти с бурени, вместо с действително важни и нужни стимули за хората — съзидателни дела от "вечното, плодоносно дърво" — Духовното начало.

Анастасия: За съжаление това е така. Ако се погледне на съвременен Киев, то първото нещо, което се набива в очите, това са множеството търговски домове, банки и прочие подобни учреждения, едни от други по-богати. Създава се такова впечатление, че всички са загрижени само за търговията, вместо за реалните духовно-съзидателни дела, достойни за цивилизовано човешко общество.

Ригден: Подобни големи градове по света — това е нагледен пример за преобладаващия човешки избор. Но повтарям, да поправят ситуацията е в ръцете на самите хора. И така, още по онова време Агапит посъветвал Ярослав да "укрепи" тези "Западни порти" с духовно-културен обект със знак, който би уравновесявал невидимите сили, за да няма уклон в посока към Животинското начало на хората, посещаващи това място. И тук е била издигната църква, посветена на Сретение Господне. Това е било символично. Първо, старославянската дума "сретение" означавала "среща", а според старославянските вярвания — среща на човека с божественото и неговото прославяне. А второ, библейският сюжет на Сретението е бил посветен на Богородица (на Дева Мария), която донесла Младенеца Христос в храма на четиридесетия ден след Неговото раждане. В Православието Сретение се празнувало точно *седмица преди 25 февруари* и в духовен план се разглеждало като обновление, като среща на старото и новото. Затова е много символично, че "Западните порти" в древен Киев са били укрепени именно от този духовено-културен обект.

Ако Софийският Събор е бил центърът, "Златните порти" условно са били Предната същност, Църквата на Богородица (Десетичната) — Задната, а "Западните порти" — Дясната същност, то символът на Лявата същност на древната столица на Киевска

Рус са били "Лядските порти". Те се разполагали там, където сега е централният площад на града — Площадът на Независимостта, който сред народа го наричат "Майдан".

Анастасия: Вие знаете ли, когато за първи път чух от вас тази информация, то бях невероятно удивена, като си помислих: "Интересно, кой ли се е сетил да премести именно на това място главния площад на столицата, като специално е направил акцент на Лявата същност?" А нали това място като столичен площад събира маса хора.

Ригден: Съвършено вярно. И това било направено не по недоразумение, а даже много съзнателно, както се казва, от Разума, при това от Животинския. Впрочем, за всяко нещо по реда си. Местността, където сега в Киев е разположен площадът на Независимостта, във времената на Агапит Печерски се е наричала Перевесище. Там е имало блато, сред народа от древни времена са го наричали Козе блато. И така, приблизително там в югоизточната част на града, където сега на Майдана започва улица Софиевская, водеща към събора, от Ярослав Мъдри са били поставени "Източните порти", които откривали пътя от Киев към Печерския манастир (сегашната Киево-Печерска лавра), а също така и към "печенежката земя". В историята тези порти са получили името "Лядски порти". Думата "ляд" от старославянски се превежда като "нечист", "нещастен", а "ляда" — "пустош", "бурени", "гъст храст", "необработваеми земи". Между другото казано, впоследствие, след няколко века, именно през "Лядските порти" войските на хан Бату, след продължителна обсада на града, успели да нахлуят в Киев. А относно самото това място, то така и си оставало "пустош" чак до около XIX век, докато волните каменоделци, влагайки своята лепта в работата по унищожаването на духовното наследство

на славяните, не са инициирали строителството на сградата на Градския съвет именно на това "нечисто място".

Анастасия: Е, да, "Независимост" на Козето блато... Да направят централния площад на такъв град на такова място?! Да, волните каменоделци за народите са "свои" само на външен вид, а по ум са пришълци.

Ригден: Затова те и блокират достъпа на народите до Знанията, правят всичко, хората да не се интересуват от своята истинска духовна история, тровят с лъжите си, скривайки от тях очевидни факти. Ти погледни атрибутиката: навсякъде има мечове, стрели и лъкове, брадви, щитове, пергели и лъвове — символи на волните каменоделци. Достатъчно е да се поинтересуваме от историята и можем да проследим как практически по едно и също време преднамерено са се извращавали и унищожавали даже малки останки от онези знакови съоръжения, които са били построени за хората и активирани със знаци, например, в Киевска Рус във времената на Агапит. Например, Събора Света София в Киев именно през XVII–XVIII век са го подложили на реставрация, и тайно са го преустроили в стил "барок", поради което сградата съществено е променила външния си вид (в това число и геометрично-пространствения си облик).

Анастасия: Така е, в историческата литература авторите старателно преписват един от друг една и съща фраза, че "барок" в онези времена е бил модният стил на епохата на Възраждането на "западната цивилизация".

Ригден: ... и центърът му е била Италия, Рим. Това нищо ли не ти говори?

Анастасия: О, това говори за много. Вземете просто думата "барок"!

Ригден: Съвършено вярно. Италианската дума "багосо" е произлязла от португалската "perola bagosa" — "перла с неправилна форма", тоест "перла с порок", дефект в скъпоценния камък, деформирана перла. Тази дума също я има и в латинския език...

Анастасия: Да, отчитайки, че разпространението на този стил е било свързано с аристократичните кръгове и с църквата, не е изненадващо, че за негово име е избрана именно думата "барок", като име на деформирана перла. При това впоследствие това е бил доминиращия стил в европейското изкуство чак до средата на XVIII век, особено в страните, където е разпространен католицизмът. Стилът "барок" нали се счита за триумфално шествие на "западната цивилизация".

Ригден: Така е, шествие с факели. Както се казва, имащия уши, да чуе. За умните хора няма да им е трудно да разберат, защо Софийският събор е станал първият паметник на архитектурата на територията на Украйна, който е бил включен в списъка на Световното наследство — ЮНЕСКО, а значи, е забранено да го преустройват, да се предава на някаква религиозна организация, да извършва богослужения в него.

Анастасия: Получава се, волните каменоделци от Архонтите са преустроили изначалното и сега с помощта на точно своя благовиден инструмент ЮНЕСКО поставят условия на местните жители за това, че събора не може да се преустройва, та още и не може да се провеждат изконно православни богослужения в него, така да се каже, да се активира "перлата"?! Е, да... Това не ще го наречеш по друг начин, освен безпредел.

Ригден: И това, считай, е главната духовна "перла" на Киевска Рус! А какво волните каменоделци са

направили с останалите съоръжения през същите тези години? В същия този XVIII век те предприемат опити за преустройство на Софийския Събор във Велики Новгород с нарушаване на геометрично-пространствения облик под предлог за укрепване на стените на сградата. А в Полоцк и съвсем наново преустройват събора. При това, до XVIII век Софийският събор в Полоцк вече значително се различавал по архитектура от своята първа постройка, отчитайки колко пъти тази сграда първо я унищожавали, а после възстановявали от човешкия ум, в течение на предишните векове. И то, без да се обръща внимание на това обстоятелство, волните каменоделци, за всеки случай, се презастраховали и издигнали в началото на XVIII век на негово място църква с неславянска архитектура в стил "барок".

Е, за "четирите порти" на Киев аз вече мълча. Веднага след като волните каменоделци започнали да спонсорират политиците в Киев, започнало под различни предлози разрушаване и унищожаване на останките от знакови архитектурни паметници от древността. Отдавнашен, известен прийом на волните каменоделци: първо да се унищожи оригинала, после да пробутат своето "копие". Така че днес може да се наблюдава само оскъдно "копие" на "Златните порти", спекулации по повод "копието" на паметника от волните каменоделци "Лядските порти", които са били практически унищожени през същия този XIX век, когато са строили сградата на Градската дума. И има само упоменавания в летописа за това, че някога е имало "Западни порти" и първата каменна църква на Богородица е стояла в град Киев. Ето ти я и цялата приказка, как духовните знаци помагат на едни хора да се развият и вбесяват други, как едни създават духовна перла за поколения наред, а други се опитват да нанесат на нея своя "барок".

Анастасия: Да, времената и годините на сегашния свят.

Ригден: Просто случай от историята, подобни на който могат да се намерят много през изминалите векове. Работата не е в постройките, работата е в хората, в човешкия избор...

Анастасия: Между другото, връщайки се към разговора за особеностите на архитектурата на храмовете при народите по света с използването на основната символика, в това число и перлата... Както в християнските храмове има ориентирана на Изток олтарна част на сградата във вид на полукръгла ниша, така и в мюсюлманските джамии има особена полукръгла ниша — михраб (арабската дума "michr'ab" — "посока на молитвата"). Тя е ориентирана към местонахождението на свещения за мюсюлманите град Мека (разположен на Арабския полуостров в Югозападна Азия), където се намира една от основните мюсюлмански светини, съоръжение във вид на куб — Кааба. И така, тази ниша е украсена с орнаментална резба, стенопис и инкрустация. А нейният вътрешен купол често се оформя във вид на раковина — символ на мястото за съхранение на скъпоценна духовна перла.

Ригден: Вярно е. Такова оформление е понятно, тъй като мюсюлманите имат немалко легенди по повод перлата, те я отделят в разред особени символи. Например, по изказването на Пророка Мухаммад, светът е бил сътворен от Бяла Перла. Съгласно мюсюлманските вярвания Всевишният създал *Бяла Перла*, дебелината на която била *седем небеса и седем земи взети заедно*. Когато Бог призовал към Себе си Перлата, то от *Неговия* зов тя цялата потреперила, и то така, че се превърнала в струяща *Вода*. От всички творения, които по някое време на деня или нощта, така или иначе прекъсват своето славословие към

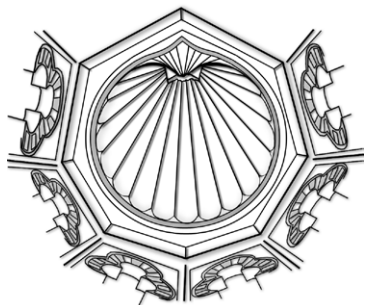

Всевишния, само тя една, бидейки вече Вода, *нищо за миг не престава да възнася славата на Твореца*, постоянно вълнувайки се и пенейки се. Затова Бог и е дал на нея превъзходство над останалите, като я направил *източник и начало на живота на всичко живо*. Така от Вода е било направено всичко живо. А за да се носи тази скъпоценна Вода, Всевишният сътворил *Вятър (Въздух)*, като го надарил с *"неизчислимо множество" криле*.

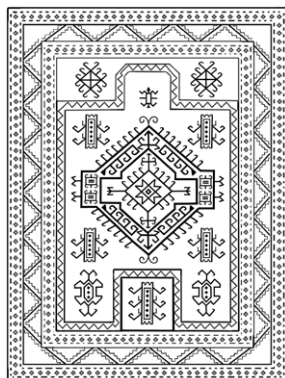
Затова, като правило, тази сакрална ниша е изпълнена с много символи. Свързвали са я с Пресвета Дева, непорочна Душа. Преди вътре в михраба са окачвали горяща лампа, тъй като божественото присъствие в света или в човека са уподобявали на светлината от лампата. Светилник в стъкло, а стъклото е точно перлена звезда — символ на "Светлина на светлината".

Анастасия: По отношение на символите, доста интересна е още и композицията на молитвеното килимче (намазлък) при тюркоезичните народи, изповядващи исляма. В своята условно орнаментална рисунка на килима, той често имитира михраба на един или друг регион.

Ригден: Между другото, там също присъстват основно същите символи и знаци, които ги има в културите и религиите на много други народи: осмостенници, шестоъгълници, ромбове, квадрати, наклонени кръстове и така нататък... Въобще раковината с перла в древността е била символ на Душата, на съзидателното божествено женско начало. Тя се явявала атрибут на много женски божества и техните имена, символ на водната свещена стихия. Под последната, както аз вече споменах, се подразбира различно от земното, качествено различно за човешкото разбиране местообитание. Обаче всичко живо е произлизло,

1

2

Рисуника 78. Символични изображения в исляма:

1) мидообразен свод на нишата михраб (Голяма колонна джамия-събор Мескит, считана за една от най-големите в света; 785 г. — началото на XI век; Кордоба, Испания);

2) килимче за молитва (турски намазлък); изкуството на тюркоезичните народи, изповядващи исляма.

зависело от нея и се нуждаело от нея. В Библията има упоменаване на думите на Иисус Христос, в които той обяснява на какво е подобно Царството Небесно (Евангелие от Матей глава 13, стих 45-46): "Небесното царство прилича още на търговец, който търсеше хубави бисери, и, като намери един скъпоценен бисер, отиде, продаде всичко що имаше и го купи".

Седефът, имащ ефект на дъга, са го смятали за "божествената обвивка" на перлата. Между другото, на изток съкровеният духовен смисъл на Душата в образа на перла, също често поетично са го описвали чрез образа на капка вода върху лотоса. Работата е в това, че листата на лотоса имат своеобразен белезникав тънък восъчен слой. От древни времена е известен необичайният ефект на лотоса: водата

(например, дъждовната), попадайки върху листата на лотоса, се събира в сферични капки. А под лъчите на слънцето тези капки, преливайки се с цветовете на дъгата върху белезникавия тънък слой на седефа, изглеждат като скъпоценни перли. Естествено, че този ефект не можел да остане незабелязан от поетите на Изтока, благодарение на което техните лирически стихотворения придобили метафора с дълбок съкровен смисъл:

От вечното небе
Изведнъж капки дъжд
Паднали на лотоса,
И светлата влага върху листата...
Станала перла.

Френското обозначаване на перлата "perle" е образувано от латинското "pirula" — "зрънце". А от своя страна последното е произлязло от думата "pirium" — "сфера". Славянската дума "седеф" е заимствана от немската дума "Perlemutter": "Perle" — "перла" и "Mutter" — "Майка". В латинския език "mater Perlarum" е "майка на Перлата". Древните римляни още наричали перлите — "margarita". Тази дума е била заимствана от древногръцката ("margaron" — "седеф"). От него са и произлезли женските имена, свързани с епитета на древните богини на Любовта, красотата, плодородието, вечната пролет и живота. Например, името Маргарита (перла) е произлязло от епитетите на богинята Афродита, която според древногръцката митология е била родена в резултат на девствено зачеване и е възникнала от морска пяна в раковина, като блестяща перла. А името Марина ("морска") е произлязло от епитетите "сияеща", "Майката на перлата" на древноримската богиня Венера (латинската дума "veneris" — "любов"), която са я отъждествявали с Афродита. Един от нейните символи е била гълъбицата. Защото и в раннохристиянското изкуство, което се е зародило

в Римската империя, имало изображения на Дева Мария с раковина над главата като символ на донеслата "Божествената перла". Трябва да се отбележи, че името *Мария в Римската империя са го свързвали с традиционното за живеещите там народи понятие на богинята на Любовта — "сияеща", "Майка на перлата"*! А не "печална", "отхвърлена" и още повече не "горчивина", както после еврейските жреци са представлявали нейното име за масите.

Анастасия: Тези могат...

Ригден: Могат само защото самите хора не искат да знаят повече от това, което са им определили жреците. Ето го и резултатът. Но достатъчно е да погледнем аналогичните свещени символи и обозначения при другите народи по света (достъпът до знанията на които специално се ограничава в съзнанието на вярващия с думите "езичници", "неверници" и така нататък) и всичко ще застане на своите места.

Анастасия: Е, да, от кого жреците са копирали популярни древни символи, знаци, атрибутика на божествени персонажи?! От други народи.

Ригден: А що се отнася до Дева Мария, достатъчно е просто да се съпоставят символите и имената на Прамайката на древните народи по света, женските светли божества и техните епитети. И ще стане понятно, че от век на век на различните народи са се предавали едни и същи духовни знания за освобождаването на Душата на човека, в които важна роля е играла съзидателната сила на божественото женско начало (Алат).

И така, самата перла в древността в Рус са я наричали като "инчи", което сред много славянски и други народи означава "друг", "една", "единствена",

"действителен", "правилен". Затова по-късно и в християнството започнали да наричат монаха, като "инок", а монахините — "инокиня". Перлата — това и е бил асоциативен символ на Душата от *другия (духовния) свят*. Древноруската дума раковина "седеф" е възникнала от древните думи на славянските народи, живеещи в Източна Европа. "Raky", "ракъве" — "обвивка", подобно на латинската дума "arceō" — "заклучвам". Тоест, перла в раковината — това е символично обозначаване на Душата, заключена в материалната обвивка на тялото, която е била привнесена тук от друг свят и може да се освободи само при сливането (съединяването) на съзнанието на човека (Личността) с Душата с помощта на духовна, съзидателна сила и доминиране на Духовното начало в човека.

Анастасия: Това действително е много интересна информация за съвременните хора. Интересно е, че големите перли в древността са ги наричали Ориент (латинската дума "orientis" — "изгряващо слънце"). Тази дума била заимствана от Изтока. Така поетично често са наричали нещо "друго, примамливо със своята неопознатост и вътрешна красота".

Ригден: Съвършено вярно. Големите перли са ги наричали точно "unio" (от латински — "единствен"), а с думата "ориент" на Изток първоначално са обозначавали *сиянието на естествените перли*.

Анастасия: Да, от позицията на духовните символи, на всичко това гледаш по съвсем друг начин!

Ригден: Аз ще кажа даже повече. Цилиндричното помещение под централния голям купол или кулата в *средокръстието* на кръстово-куполния храм се наричало главна, централна апсида, където и се отреждало място за престола и олтара. Припокриването на апсидата под формата на

полукупол (конха — "раковина", "спирален вихър", "фуния") символизиращо "небето". При това в архитектурата ключовият камък, "заклучващ" арката, свода и до днес се нарича ключ. И така, на вдлъбнатата вътрешна повърхност на апсидата първоначално, като правило, поставяли мозаечно или живописно изображение на Богомайка "Оранта" с вдигнати ръце като символ на "отваряща Портите на Небесата".

Анастасия: Да, тук действително присъстват всички символи на духовната работа на човека над себе си, постигането на освобождаване с помощта на божествената сила на женското начало... Изображението на Богородица "Оранта" е било известно в Древна Рус едва ли не от самото начало на Покръстването. Мнозина я свързват с Византия, но не с древния Изток! В справочниците по религия и културология се излагат версии за произхода на името на тази икона от гръцката дума "orantis" — "молец се". Отвъд това "ограничение" работата не върви, очевидно, от незнание или пък от нежелание да се упоменава за други култури. Но нали ако се разровим в историята, става очевидно, че тук се е влагал съвсем друг смисъл!

Ригден: Права си, тук действително има друг смисъл и той е много по-дълбок, отколкото изглежда на пръв поглед. А що се отнася до връзката с думата "молец се", то е очевидно, хората са се опирали на данни за раннохристиянските стенописи на римските катакомби, където в такова положение са били изобразени молеци се фигури. Но вдигнатите по този начин ръце, това, както вече беше упоменато в нашия разговор, действително е отдавнашно символично изображение, известно и във времената на палеолита, и във времената на неолита, медния век, (съществуването на Древен Египет, Месопотамия, Харапската, Триполската цивилизации и така на-

татък). Това е символично обозначаване на Алат, символ на знанията за духовните практики за достигане на сливане на Личността с Душата, символ на духовно озарение и постигане на Истината.

Анастасия: Удивително, получава се, всички знания ги има и до ден днешен, само у хората кардинално е променено възприятието за света в противоположна посока! Даже в архитектурата на същия този християнски храм са зафиксирани основните Знания: квадратична, четирилистна структура с център, цилиндрично централно помещение, пирамидална архитектура на цялата сграда. Последната може да бъде увенчана и с пирамидален шпил или куполи във вид на луковица със заострен връх (с форма на лук). Всичко това съответства на символиката на енергийната конструкция на човека, пътя на освобождаването на неговата Душата: четири Същности, центърът е Душата, личното пространство, пирамидалната структура, архитектурни символи на трансформацията на квадрата в кръг или осмоъгълник (символът на куба). А вече както нагледно е показано, че в религията на християнството именно съзидателната божествена сила на женското начало изпълнява главната роля на реален Проводник от света на хората в духовния свят. Тя преминава през основните женски образи на християнството — Дева Мария, Мария Магдалина... Хората разделят образите, но нали същността на всички тях е една — божествената Любов, *Богородица* — това, което чрез Любовта *възражда* в човека общуването с Бога, чрез Душата *възстановява* с Него предишната връзка. Именно духовната, *благата сила на Любовта и Създанието на Богородица* се явява основната проводяща, изпълнителна сила от Бога! В сцените на Благовещение Дева Мария често се изобразява с лотос, по-точно с лилия в ръката си, като символ на духовна чистота. Нея я изобразяват тъпчеща дракона с крака — Животинското начало на човека. Нали

отчитайки духовните знания за човека и практиката на духовния път, всичко това придобива различен, по-дълбок смисъл!

Дева Мария я именуват "духовно оживяваща сила", "въплъщение на истинното знание". Наричат я "Премъдростта Божия" — "художничката на всичко", "Майката на творението", за която в Библията е казано, че "Тя е диханието на Божията сила и чистото излияние на Неговата слава", "Тя е отблясък на вечната светлина и чистото огледало на Божието действие", "Тя е — една, но може всичко и пребивавайки в самата себе си, обновява всичко, и преминавайки от род в род в светите души, подготвя Божиите приятели и пророци". Духовната сила на Дева Мария я сравняват с "Портите на Небесата"! Нея я именуват "Носителка на Божеството", "Душата на света", "Божия Промисъл", "Въплъщение на Логоса"...

Ригден: Някога Иисус казал на Мария: "Блажена си ти, Мария, защото не плътта и не кръвта ти разкриха това, а Моят Отец, Който е на небесата. И аз ти казвам: ти си Магдалата на Моята Църква и портите на ада няма да ѝ надделеят". "И ще ти дам ключовете от Царството Небесно; а каквото свържеш на земята, то ще бъде свързано на небесата; и каквото разрешиш на земята, то ще бъде разрешено на небесата.

Анастасия: Да, да, аз помня тези важни думи. Аз зафиксирах тези знания в книгата "Сенсей-IV" за това, че именно Мария Магдалина е била онзи най-близък ученик, на когото Иисус не само е доверил тайните знания, но и е връчил "Ключовете от Царството Небесно", това, което днес хората наричат Граала. "Магдала на Църквата на Иисус", основният "Стълб на Вярата", върху който и досега се държи истинното Учение на Иисус...

Ригден: и върви реална духовна помощ за хората, за спасението на техните души.

Анастасия: Вие знаете ли, веднъж, бидейки в Киев и влизайки в един от храмовете, аз видях старинно изображение на Богомайката "Оранта" в изображение от кръста нагоре. Ръцете ѝ са изобразени повдигнати нагоре и разперени настрани, ясно *чашеобразно като полумесецу с насочени нагоре рога*. А на гърдите е отбелязан кръг, където се намира Младенеца Христос, както в майчиното Лоно, под нейната защита. Тоест, това е икона със зашифрован в нея символ "АлатРа".

За мен беше удивително, че хората не виждат очевидното. Въпреки че, ако преди много години вие не ни бяхте просветлили по тези въпроси, вероятно, аз също точно така нямаше да разбера, защо не мога да се нагледам именно на тази икона, защо чувствам, изходяща от нея позитивна сила. Аз фотографирах това изображение на "Оранта" и го поставих като фон на екрана на мобилния си телефон. Ето го...

Ригден (с добра усмивка, гледайки изображението): Богомайката "Знамение"... разбира се, друго и не е могло да бъде... Светоносна Божия благодат. Лоното на Майката на славянския народ. Праведна радост на Твоите очи, истински Брат, до сега като Светлина сияе в името на Твоята слава, приближавайки този ден "Аз съм, Аз ще бъда!"... Хубава икона... Аз вече разказвах, че в Древна Рус образът на Богородица е бил най-почитан в народа. Тази икона се нарича "Знамение" само сред славяните на Русия, Украйна и Беларус (а също така и сред онези народи, които после исторически са били обединени с тях в една голяма страна) и никъде другаде. В други страни я наричат Богомайката "Велика Панагия", "Пантонаса", "Платитера". Малко хора знаят, че в старославянския език думата "знамение" е произлязла от староруското "знаме", което означава "знак". В Рус такава икона

се е появила за първи път през XI век. Но вече след земния живот на **Агапит Печерски Безвъзмездния Лекар**, тази икона започнали да я наричат сред народа не само "знамение", но и "въплъщение", *знак за спасение*. В това е смисълът!

Анастасия: И до ден днешен могат да се намерят упоменавания за това. Само че, за съжаление, в църковните легенди започнали да правят повече акцент върху физическото спасение на хората, отколкото върху духовното. Впрочем, ако внимателно изучим историята на онези години, то даже косвените съобщения в крайна сметка водят до исторически събития, свързани с определени дати. Например, на **25 февруари** 1169 година, благодарение на иконата "Оранта", се случило чудотворно разрешаване на изхода от битката при *Велики Новгород*, поради което впоследствие самият народ започнал да почита Богородица като своя застъпница. Обаче, властимащите установили празник в чест на това събитие чак на 27 ноември според Юлианския календар (10 декември по нов стил).

Ригден: И това го е имало. Просто това събитие се е случило в дните на Великия пост. А на тях един вид им е неудобно да празнуват, нали е пост. Ето и са го коригирали на 27 ноември, на именния ден на тогавашния новгородски градоначалник. Впрочем във властта всичко е както винаги, нищо не се е променило. Но главното е, че народът чувства истинното. Въпреки че в името на справедливостта трябва да кажа, че тази икона още от XI век е творила много духовни чудеса в Киевска Рус. Та и после, колко още чудеса са се случили тайни и явни, благодарение на тази икона. Тя е станала толкова популярна в целия православен икумен, че започнали да я изобразяват не само в стенни стенописи на храмовете. Знакът станал общодостъпен за народа. Той бил разпространен чрез медно леене на амулети,

икони-квадрифоли, енколпиони (реликви, които са ги окачвали на гърдите, които в древността са се наричали "лоно", "перси"), гравирание на образи и така нататък.

Рисунка 79. **Изображения на "Оранта":**

- 1) бронзова икона-вложка с изображението на "Оранта" (XII-XIII век; гр. Брест, Беларус);
- 2) серпентина (лицева и обратна страна), с изображението на "Оранта" и божествения Младенец Иисус на лицевата страна (XIV в.; археологическа находка близо до гр. Брест, Беларус).

Та и сега тази икона е една от най-почитаните в руското Православие. Даже повече от това, в Беларус, например, иконата на Богородица заобиколена от четири ангела и досега се явява столичния герб (герб в превод от немски "erbe" означава "наследство") — отличителен символ на древния старославянски град

Минск (Мннскъ), разполагащ се на брега на река Свислоч (Свіслач), един от притоците на Днепър. В легендите са се запазили частични упоменавания за връзката на иконата "Знамение" с дървен Киев и за нейното чудесно придобиване. Всички тези символи и знаци са наложили особен отпечатък върху духовното наследство на тези славянски народи.

Анастасия: Да, тук е достатъчно да погледнем на съвременните гербове на тези места, за да разберем на какви символи е акцентирано вниманието на обществото.

Рисунка 80. Съвременни символи на Беларус:

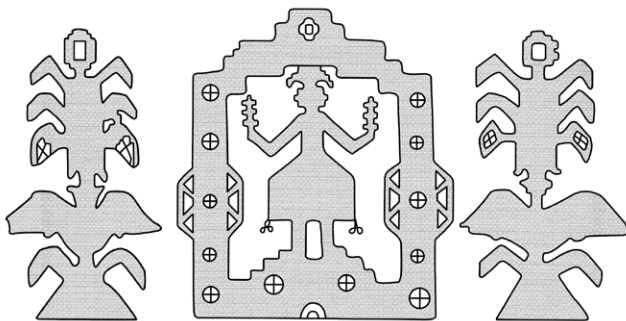
- 1) герб на град Новополоцк (Витебска област, Беларус);
- 2) герб на град Минск (изобразена е Богородица, заобиколена от два ангела и два херувима);
- 3) същият този символ на известния католически храм — църквата на свети Симеон и света Елена (началото на XX век), разположен на площада на Независимостта в гр. Минск.

Ригден: Въобще, трябва да отбележа, че при славяните в дохристиянския период, още е била запазена символиката, предимно от ромбичен тип. Славяните и балтийските народи, може да се каже, са били практически последните индоевропейски народи, които дълго и упорито са се съпротивлявали срещу вмешателството на християнската символика в техните традиционни вярвания. Обръщам внимание, че християнството като религия към X век вече значително е усилило своите позиции в света в качеството си на инструмент на политическо влияние. А тези народи в по-голямата си част са имали символика, ориентирана към духовното. Но, както казвах, всички изменения започват със символи. Ако върху богата сакрална символика на ираноезичните народи, християнството започнало да оказва своето влияние практически от VI век, на германските народи — от VIII век, то върху славяните основателното настъпление на символите на тази религия (в това число и съдържащи отрицателно въздействащи знаци) е започнало от X–XI век.

Но благодарение на съвременната намеса на Агапит Печерски в този процес, в Киевска Рус са били активирани именно позитивните символи, много от които (знаците "АлатРа", Алат, ромбове, кръгове, равностранны кръстове) са били добре известни и в предхристиянския период. Агапит, всъщност, е обновил Знанията, в това число и за четирите Същности, за духовното освобождаване на човека. Разбира се, това било направено не явно, а скрито,

но въпреки това. Така че, благодарение на духовната работа на Агапит Печерски Безвъзмездния Лекар е станало обновяване в своето болшинство именно на позитивните знаци, което, естествено, се отразило на духовното бъдеще на тези народи.

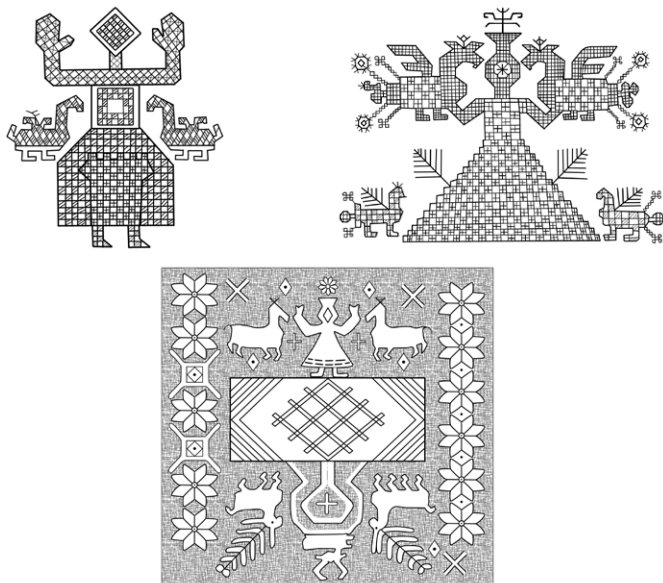
Анастасия: Да, и това много ясно се проследява по различни древни артефакти. Например, по символите и знаците, които масово се появили сред славянските народи от онова време, икони със символа на Алат и знака "АлатРа", народни шевици със свещени сюжети, разпространяване на пръстени, фибули (бижута-закопчалки за дрехи), обици, брошки със символи именно на равностранны кръстове (а не дълги кръстове) с атрибутиката на четирите Същности. При това, което е любопитно, в Древна Рус златни и сребърни пръстени с изображения са битували в градовете, а ето в селата — медни с геометрични орнаменти.

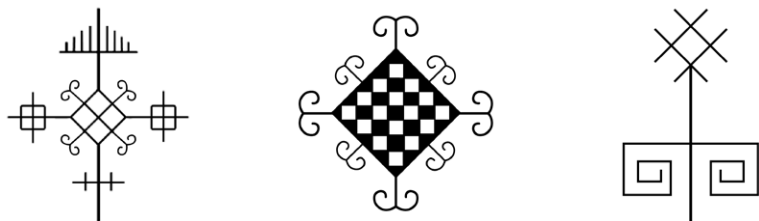
Рисунка 81. Шевица, с изображението на старославянско капище и богинята Макош.

Богинята Макош е влизала в състава на върховните богове на пантеона на Киевска Рус от предхристиянския период.

Тя се явявала една от главните славянски небесни покровителки на женското начало, плодородието, преденето и тъкачеството.

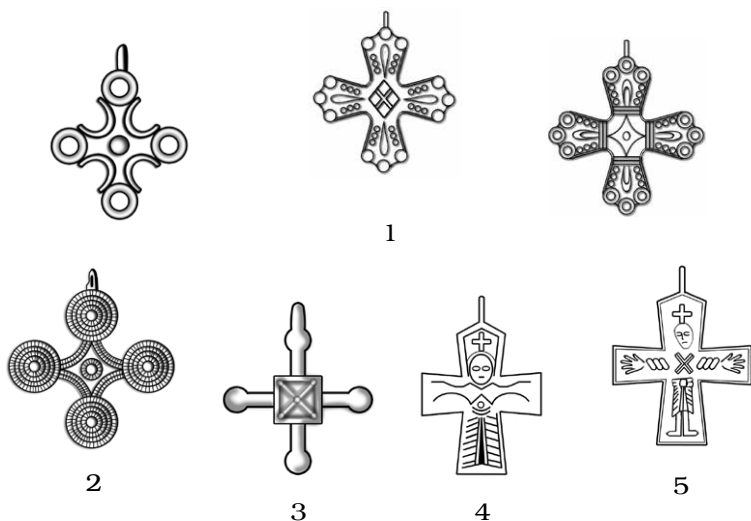
Рисунка 82. Образци за руска народна бродерия с изображения на сакрални символи.

Рисунка 83. Елементи на славянски шевици.

Рисунка 84. Символика на славяните-вятичи (началото на XII век; изображения от артефактите, намерени на териториите на Московска, Калужска, част от Смоленска, Брянска области; Русия).

Рисуника 85. **Християнски равностранни кръстове**
(XI–XIII век; Киевска Рус):

- 1) артефакти, намерени на територията на бившата Витебска губерния (Беларус);
- 2) метален нагръден кръст (открит в гр. Полоцк, Витебска област, Беларус);
- 3) метален нагръден кръст (намерен в гр. Борисов, Минска област, Беларус);
- 4) кръст с изображението на Разпятие (края на X — началото на XI век; артефакт от гр. Новогрудок, Гродненска област, Беларус);
- 5) кръст с изображение на Разпятие (края на X — началото на XI век; артефакт от гр. Полоцк, Витебска област, Беларус).

Ригден: Като правило, вниманието на хората специално повече го съсредоточават върху философията на една или друга религия или политическа идеология, но не върху знаците и още повече не върху истинното предназначение на тези знаци. А нали някои от тях се явяват работещи и въздействат върху енергийната конструкция на човека, работят

**Рисунка 86. Изображение на Остробрамската
икона на Божията Майка**
(Виленска икона).

на нивото на подсъзнанието, независимо от това, дали човек го разбира или не. Хората трябва по-внимателно да разгледат какви именно знаци и символи ги обкръжават у дома, на работа и на други места на жизнената им дейност. Да се промени ситуацията към по-добро, имайки Знанията, винаги е възможно, стига самите хора да имат желание за

това и тяхната реална работа в тази посока... И така, връщайки се към разговора за "Оранта". Това не е единствената икона, с изображението на Богородица, където са били нанесени тези символи и знаци.

Анастасия: Това е вярно, достатъчно е да се погледне на изображението на чудотворната Остробрамска икона на Божията Майка (Виленска икона). Тя се намира в град Вилнюс (Литва) и днес е много популярна в *Литва, Украйна, Беларус и Полша*, при това се почита както от католиците, така и от православните.

С нея, разбира се, са свързани различни легенди, в това число и за произхода ѝ от Корсун (древно-руското название на град Херсонес, където е кръстен киевският княз Владимир, бащата на Ярослав Мъдри). Сега останките от този град се намират в района на град Севастопол в Украйна. Но символът на полумесеца с рогцата нагоре върху тази икона е трудно да не се забележи.

Ригден: Много такива изображения на Дева Мария с полумесец с рогцата нагоре започнали да се появяват на запад по времето на възникването и укрепването на ордена на тамплиерите (XII–XIII в). Въобще, трябва да се отбележи, че в предшествващия период от време с такава символика в качеството на божествено женско начало са били изобразявани и Богини от други култури. Например иранската Богиня Ардвисура Анахита (в превод от авестийски буквално "Ардвиги могъща, непорочна") — богиня на водата и плодородието, на която в свещената книга "Авеста" ("Яшт" V) е посветен отделен химн "Ардвисур-Яшт". Между другото казано, първоначално думата Ардвиги е имала значението на източник на световни води, изтичащи от божественото царство на Светлината и даващи началото на целия живот (прототип на Аллат).

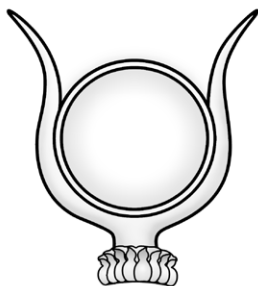

**Рисунок 87. Ардвисура Анахита,
възнасяна от свещената птица.**

Фрагмент от изображение върху сребърна купа
(VI век, Иран (Персия); сега се намира
в музея "Ермитаж", Санкт Петербург, Русия).

Или друг пример, свързан с древноегипетската Богиня Изида, чийто култ на почитане в древни времена е бил широко разпространен както на Изток, така и на Запад, например в Мала Азия, Сирия, Гърция, Италия, Галия и други страни.

Анастасия: Да, даже във времената на елинизма култът към Изида се е ползвал с широка популярност далеч зад пределите на Египет. За масите нея са я представяли като богиня на женското начало, на плодородието (съзиданието), богиня на мореплаването. Но първото, което привлича вниманието в типичното ѝ изобразяване — това е нейният накит на главата, атрибутът във вид на полумесец с рогцата нагоре и кръг над него ("АлатРа").

Рисуника 88. Атрибут на накита на главата на древноегипетската богиня Изида.

Ригден: В най-съкровената трактовка името ѝ означавало преходно състояние, това, което е съединявало с друга сфера. Между другото казано, в епохата на елинизма трактовката на свещената символика на същия кръстово-куполен храм, както вече казах, до голяма степен е била заимствана от религиозните понятия на Изтока. Например, аз вече споменах в разговора за гръцката дума "апсида", означаваща цилиндрично помещение под централния голям купол или кула в кръстово-куполния храм, за ключовия камък ("ключ"), "заклучващ" свода. Символичното значение на апсидата е било заимствано от гърците от сакралното значение на името на богинята на Древен Египет — Изида и един от нейните атрибути — египетския кръст анх, който означавал "вечен живот", "ключ на живота", символ на безсмъртието. Апсида (от древногръцкото "α ψίς" — "дъга, контур, свод, издатина", "това, което свежда, свързва") — така гърците наричали всяка кръгла форма: диск, топка, цилиндър и небесен свод.

Анастасия: Да, жреците от различни древни страни в много случаи били принудени да се примирят с такова масово почитане от "стадата им" на "чуждата богиня". На тях им било трудно да преодолеят нарастването на популярността ѝ сред народите.

Ригден: То се знае. Жреците не само се борили с това, но и правили опити да оглавят това движение, поне да заимстват някакви си ритуали, елементи от този култ, епитети за своите "местни" богини, за да увеличат тяхната привлекателност, а значи, да увеличат своя доход. Обаче с всички тези "заимствания" частично се копирали и основните знания. Истинските пък посветени, притежавайки знания за знаците и символите, разбирали причината за тази популярност сред народа. Затова те самите допринасяли за процеса на разпространение на положителните знаци и символи, използвали всякакви средства и възможности, включително запечатването им в монументалната архитектура, за да предадат тези знания на следващите поколения. А по-късно това просто се превърнало в традиция сред различни народи, често без разбиране на същността. Хората започнали да подражават, ръководейки се само от обща, повърхностна философия и опита на миналите поколения в архитектурата и изкуството.

За внимателния човек е достатъчно да погледне архитектурата на свещените съоръжения: храмове, църкви и други култови постройки, построени както в древността, така и сега, намиращи се на различни континенти и принадлежащи към *различни религии*. И той ще види, че в тях са отразени едни и същи основни духовни символи. Често такива постройки представляват архитектурни решения във вид на трансформация на квадратната форма (означаваща всичко земно, човешко) в сферична (небесното, духовното), което, както аз вече казвах, символизира духовното израстване, преобразуването на конструкцията на човека. Всъщност, това е символ на обединение на четирите човешки Същности, постигането на тяхното единство при доминиране на Душата и последващото ѝ освобождаване. А последното в архитектурата на свещените съоръжения са изобразявали във вид на куб или

символично обозначение на осемте му върха (често като връх — осмолъчна звезда). По-късно прототипът на куба започнали да го изобразяват под формата на осмоъгълник, благодарение на който квадратът на кулата се свързвал с кръга на купола, като символ на окончателната трансформация, на качествено преобразяване на природата на човека и излизането му в духовната сфера.

Същото се отнася и за древното изкуство. Да вземем поне геометричните шарки на Изтока, например мюсюлманските дворци и джамии, а също така книги, дрехи и украсата на съдове. В основата им са арабески — квадрати, кръгове, триъгълници, звезди, многовенчелистни цветя, сплитания, подобни на лотоса и неговото стъбло. Между другото, последните във вид на мотив на мюсюлмански средновековен орнамент от XII–XVI век, представляващ сам по себе си съединение на *спирала* с листа от поветица, се наричат ислими (названието е дадено в руска транскрипция), което в превод от тюркския език означава "ислямски". На Изток се счита, че тази шарка прославя красотата на земята, напомня на хората за райските градини, а също така изразява идеята за символичния духовен ръст на човека, отразена в непрекъснато развиваща се, цъфтяща фиданка, чийто път включва много варианти за неговия всевъзможен ръст, преплитане на различни обстоятелства по света. А геометричните орнаменти в мюсюлманското изкуство на Близкия и Средния Изток още през IX–XVI век се наричали гирих (името е дадено в руската транскрипция; произлязло от персийската дума, означаваща "възел"). Ще отбележа, че един от най-често срещаните символи се явяват осмолъчна, петолъчна и шестолъчна звезда. А като цяло геометричните орнаменти в мирогледа на ислямската религия символизират идеите за единство, хармония, ред, според които, според тяхното вярване, съществува Вселена, създадена от

единния Бог, създателя на всичко съществуващо — Аллах.

Тези символи също някога са служили за предаване на знания, а сега за повечето хора се явяват просто обекти на духовно съзерцание, като същите тези мандали за индийците. Между другото, първоначално за обозначаване на Будда също са били използвани само символи и знаци, както впрочем и в ранното християнство за обозначаване на Христос. И вече много по-късно със създаването на институцията на религията, например, на същия този будизъм, се случила персонификацията на Будда в качеството на божество. Въобще, както вече споменах, геометричните знаци в орнамента — това е много древна традиция на символично предаване на знания, която е съществувала на Изток в предислямски времена. Такъв орнамент по-рано се чел от същите тези араби-номади, сякаш отворена книга, разбираема за мнозинството.

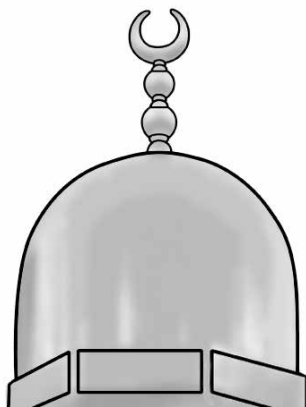
Анастасия: Е, Изтокът, по-специално, ислямът, това въобще е цяла история. Някога отдавна вие ни разказвахте за пророка Мухаммад. Това от своя страна породило интерес към ислямските традиции, култура, изкуство, архитектура и литература. При мюсюлманите, както е известно, главната светиня, място за поклонение се счита града, където се е родил Мухаммад — Мекка. Това място е разположено в малка долина сред планините. Още в предислямските времена Мекка вече е била главният религиозен център на народите на Арабския полуостров, а Кааба (структура под формата на голям куб) е светиня, общопризната от различни народи на Арабския полуостров. Кой и кога я е построил, засега на учените не им е извесно. Но какво е интересното, Кааба (руска транскрипция на думата) в превод от арабски означава куб. Е, а ако вземем предвид, че куб, поставен на ъгъл (или с маркиран ъгъл), от

древни времена сред народите по света се явява значим духовен символ, показващ трансформацията, преобразуването на човек в Духовно Същество, излиза интересна история.

Според геометрията кубът — това е правилен шестостенник, състоящ се от 12 ръба, 8 върха (където във всеки от тях се събират 3 ръба) и 6 страни, които се явяват квадрати. Уместно е да се припомни, че числото 72 може да бъде представено чрез комбинация от 12 по 6. Отново непроста символика на числа и геометрични значения.

И така, след като ислямът станал господстваща религия в Мекка, основното място за поклонение на мюсюлманите там станала джамията Масджид ал-Харам, където се намира древната светиня Кааба и, между другото казано, Макам ал-Ибрахим — малка постройка с купол, която е увенчана със символичния знак Аллат. В нея се намира камък с отпечатък на ходило, което според легендата, принадлежи на пророка Ибрахим (Авраам).

Рисуника 89. Знакът Аллат, увенчаващ купола на Макам ал-Ибрахим в гр. Мекка.

Ригден: Съвършено вярно. В Корана (Сура 3. Аят 97) за този знак е точно написано: "Там са ясни знамения за хората — мястото на Ибрахим. И всеки, който влезе в него, ще бъде там в безопасност". Знакът Алат това е точно символ на постигането на духовно освобождение — единственото възможно за човека състояние на духовно преобразяване, отварящо пътя във Вечността, в което той само и може да пребивава в безопасност от този материален свят.

Анастасия: Съгласна съм с вас, много ясно е показано и точно изписано, само хората сякаш не забелязват това или разбират по свой начин, изхождайки от своите умозаклучения на жител на триизмерното измерение. Тяхното внимание повече са го съсредоточили на външното. Например, на външната стена на източния ъгъл на Кааба, където е вградена главната светиня на джамията, така нареченият "Черен камък" (Хаджар ал-Асвад) — камък с яйцевидна форма с дължина тридесет сантиметра. Учените предполагат, че даденият камък е или от вулканичен, или от метеоритен произход. Но същността не е в това. Според арабското древно предание ангелът Джабраил (Архангел Гавраил в християнството; в исляма, както е известно, Джабраил се явява най-почитаният ангел, предаващ на пророците волята и откровенията на Аллах), предал от рая на Адам, след неговото покаяние, в знак на божественото всеопрощение на Аллах, бял камък като *олтар* за молитва на Земята, който и е положил началото на Кааба. Това се случило, след като Адам и Хавва (Ева) са били изгонени от рая и разделени, а после, след много години, отново се срещнали в района на Мекка. Според легендата, камъкът първоначално бил бял, но поради човешките грехове е почернял.

Според вярванията на ислямската религия, Кааба в Мекка също така се счита за "Дом на Бога", "част от небето, преобърната на земята", център на

Рисунок 90. Схематично изобразяване на фрагмент на илюстрацията "Мухаммад получава първото си откровение от ангела Джабраил", на който е изобразен ангел Джабраил.
 (Оригиналната илюстрация е дадена в книгата Джамии ат-таварих (буквално "Сборник от летописи"). Автор Рашид ад-Дин. Книгата е публикувана в гр. Тебриз, Персия, през 1307 г. Сега се намира в колекцията на Университетската библиотека в Единбург, Шотландия).

мирозданието, страната, към която трябва да бъде насочена молитвата на всеки мюсюлманин. На вярващите им се вменява, че всеки мюсюлманин трябва поне веднъж в живота си да посети Мекка, където да извърши цяла редица церемонии, в това число и седемкратна обиколка около Кааба, като символ на Божествения ред, подчинение на единния център.

Но ако се съпостави цялата тази информация за светинята на Кааба със Знанията, получава се, не става въпрос за външно поклонение. Нали енергийната проекция на духовно развит човек в седмото измерение наподобява формата на куб, поставен на един от своите ъгли! Куб с обозначение на един от ъглите — това е символично предаване на духовни знания. А седемте кръга — това е символ на постигането на седемте измерения!

Ригден: Съвършено вярно. Често в свещенодействията на различните религии има място извършването на някакво седемкратно външно действие като символ на достигането приживе на седмото измерение, особено духовно шествие (духовно развитие на човека в течение на живота) по пътя към Бога. Например, както ти правилно забеляза, в исляма това е седемкратното обхождане около Кааба и още редица свещенодействия, свързани с числото седем. Това е обусловено от мюсюлманските вярвания, че тронът на Аллах се намира в рая на върха на седмото небе, където е *"Лотосът на крайния предел"* (Сидрат ал-мунтаха). Има такова езотерично течение в исляма — суфизъм, който е оказал голямо влияние на религиозната догматика, философия, литература, етика и поезия на мюсюлманите от Изтока. Между другото казано, в стила на суфийските рубаи е писал и знаменитият учен, поетът Омар Хаям. И така, в суфизма духовното познание, пътят към Бога — това са седем духовни стъпала по пътя на самоусъвършенстването (тарикат; от арабски "тарика" (думата е дадена в руската транскрипция) — "път"; "път към истината"). Те се наричат макам (в превод от арабски — "местоположение", "позиция", "стоянка") — духовно, стабилно състояние, което суфият достига на всеки стадий; "стоянка" на тариката. Пътят към Бога се описва като символично пресичане на така наречените *"Седем долини"*.

Анастасия: Да, тези символични "седем долини" в суфизма имат много поетични названия. Първата е Долината на Търсенето, където човек се разделя с всички свои земни желания. Във втората — Долината на Любовта, той се опитва да намери Бога като единствения Възлюбен. В третата — Долината на Интуитивното знание, суфия едва започва да познава Бога, да възприема светлината на Истината. В четвъртата — Долината на Разделението, търсецят Бога окончателно е длъжен да се раздели със своите зависимости и желания. В петата — Долината на Обединението — да осъзнае Единството на света. В шестата — Долината на Възхищението — да съзерцава и прочувства океана на Божествената Любов. И в седмата — Долината на Смъртта, се случва загуба на човешкото "Аз", егоцентризма и сливане на Душата на търсецят с Бога, съгласно разбирането на суфите. Състояние на съзнанието, когато "Азът" изчезва и в човека остава само едното божествено, истинната същност, суфите я наричат "фана" ("небитие"), подобно на будистката Нирвана.

Ригден: Вярно е, такива са техните асоциативни понятия за духовните стъпала по пътя към Бога. Между другото казано, и в будизма, по същество е същото, има шест последователни степени на съвършенство, водещи до просветление и освобождение, достигане на Нирвана. Само че те се наричат "парамита", което в превод от санскрит означава "пресичане", "средство за спасение", "това, с помощта на което се достига противоположния бряг" (Нирвана).

Анастасия: Да, същите тези стъпки, както и при суфите, са отразени в по-ранните вярвания на Индия — в будизма, а още по-рано в индуизма. Шест съвършенства — парамит.

Първата парамита е съвършенство в щедростта на подаянието. Нали под него в будизма се разбира точно вътрешната работа върху себе си, откъсване от привързаността към материални вещи, удобства, натрупване, жажда за притежание и власт. А също и стремеж към прекратяване на кръга на страдания от безкрайните земни желания (у суфите в първата Долина търсецията също се разделя с всички свои земни желания), преобразяване от егоист в щедър човек, способен безкористно да отдаде, да сподели, да помогне, да твори добро не заради изгода и собствена слава.

Втората парамита — съвършенство в нравствеността. Нравствената чистота се явява базова за другите етапи на самоусъвършенстването, позволява да се отворят вратите към духовния свят (суфите на този етап се опитват да намерят Бога чрез своите възвишени чувства). Тя се изразява в усъвършенстване на дисциплината на ума, извършване на благи мисли, постъпки и дела, съблюдаване на етичните морални общочовешки принципи. Е, и разбира се, на този етап в будизма, както и във всяка друга религия, се приписва съблюдаването на обетите и правилата, определени от дадената религия.

Третата парамита — съвършенство в търпението. Това е развитието на самоконтрол (при суфите началният етап на познаването на Бога, възприемането на светлината на Истината). Укротяване на вълнението, отрицателните емоции, своя гняв, разочарование, депресия, упорито преодоляване на всякакви трудности, житейски проблеми, усъвършенстване на силата на волята.

Четвъртата парамита — съвършенство в усърдието. По същество, това е умението да владееш себе си, да получаващ радост в добродетелни деяния,

удоволствие от всякакъв труд, продуциране на мисли, насочени само към просветление. Благодарение на което човек се разделя със собствения си мързел, завист, ревност, егоистични желаня (при суфите търсецията трябва окончателно да се раздели със своите зависимости и желаня).

Петата парамита — съвършенството на медитацията. Будистите наричат този етап още "всеобхватно осъзнаване", "съзерцание" (при суфите това са два етапа: осъзнаване на Единството на света и съзерцание), когато човек престава да вижда стеснено света от егоистичен наблюдател и през погледа вътре в себе си започва да вижда истинската реалност на света, практикувайки медитация. Тогава той започва да разбира какво е истинската реалност, за него се открива многообразието на световите. Човек започва да разбира какво е това илюзия на ума, у него желанието за познаване на истинския свят става доминиращо. Счита се, че четирите други съвършенства създават благоприятно поле, върху което духовният зародиш, породен в медитацията, впоследствие ще даде своя зрял плод.

Шестата парамита — съвършенството на трансцендентната (интуитивна) мъдрост. Качествено духовно преобразяване на човека, духовно пробуждане. Придобиване на чисто първоначално възприятие, лишено от всякакви мисли, постигане на високи неконцептуални форми на съзнание (в суфизма — загуба на човешкото "Аз", сливане на Душата на търсецията с Бога), духовно виждане, когато възприемането на цялата Реалност протича мигновено, без участието на концептуалния човешки ум, на който му е нужен език, образи, земни асоциации и категории на представите.

Ригден: Да, такава е тяхната концептуална схема за постигане на Нирвана. Между другото,

шестият етап на интуитивното познание при тях се нарича Праджня-парамита ("прајса" в превод от санскрит означава "мъдрост", "разбиране"). С това име свързват жената-бодхисатва, Майката на Просветлението, богинята на Висшата Съвършена Мъдрост (Интуиция).

Нея я изобразяват, като правило, с четири ръце, седяща в поза лотос върху голямо лотосово цвете. Две ръце показват знака (мудра) на въртенето на колелото на Дхарма — символ на постигане на просветление, духовна трансформация. В дясната ѝ странична ръка се намира щандарт със скъпоценността Чинтамани, в лявата ѝ странична ръка е изобразена *книгата на лотоса*. Въобще, ако се задълбочим в древноиндийската философия, то тази богиня на Висшата Интуиция всъщност е символ на творещата сила Алат. Будистите в своята религия, за да се различава тя от индуизма, заобикалят понятията за Душата и Бога. Но какво аз искам да кажа, това не означава, че приближавайки се до завършващия етап от духовния път, човек не чувства това в себе си, аз имам предвид Душата и Бога.

Напротив, това състояние на висше интуитивно всезнание и всеразбиране се постига именно от човека, когато той с помощта на духовните инструменти опознава, какво е това Душа и благодарение на ежедневния духовен труд над себе си максимално се приближава към нея със своята Личност и възстановява чрез Душата връзката с Бога. Друг е въпросът, че от цяла армия вярващи до края на духовния път стигат единици, останалите само философстват, непроменяйки своята човешка същност.

Анастасия: Да, имайки практически опит в медитациите, много по-дълбоко се разбират вашите думи.

*Рисунок 91. Жената-бодхисатва,
Майката на Просветлението, богинята на
Висшата
Съвършена Мъдрост — Праджняпарамита
(скулптура от XIII век; открита до храма
Сингасари, разположен недалеч от гр. Маланг
на остров Ява; Национален музей на Индонезия
в гр. Джакарта).*

Ригден: Това е естествено... Тези същите етапи на духовно самоусъвършенстване на човека на пътя към Бога могат да се намерят и в друга световна религия — християнството. С концепцията за

спасяването на човека там са свързани *седем тайнства*, които символически отразяват духовния път на вярващия: кръщаване, миропомазване, изповед (покаяние), евхаристия (причастие), брак (венчание), елеосвещение (маслосвет) и свещенство (ръкополагане). Счита се, че чрез тях върху вярващия снизхожда невидима божествена *благодат*, Божията спасителна сила.

Анастасия: Да, практически тези същите етапи на работанадсебеси. Само че казано с други думи в общия контекст на дадената религия. Например, първото тайнство — Кръщаването, съгласно християнското учение, свързано с приемането на вярващия "в лоното на църквата", когато човек "умира за плътския живот, греховния и се възражда от Светия Дух в духовния живот, святия". Счита се, че то открива пред човека перспектива за духовно спасение. По време на символическия обред човек "се отрича от сатаната и от всички негови дела, и от всичкото служене на него", тоест, по същество, потвърждава своята готовност в живота да се отрече от желанията на своето Животинско начало и да служи само на своето Духовно начало, което в тази религия се нарича като приобщаване към божественото начало, служение на Христос. Символично основата на тайнството на Кръщението се състои от цял обред, в процеса на който върви начитане на молитви и човека или го потапят в напълнен с вода купел, водоем, или го опръскват с вода.

Ригден: Въобще, трябва да се отбележи, че обредът на омиване, потапяне във вода е бил известен на много народи в древността: на египтяните, персите, финикийците, славяните, гърците, римляните и така нататък. Между другото казано, в ранните християнски църковни правила е било записано бебето да се кръщава именно на осмия ден след раждането, в памет за *осмия ден* на живота на Иисус

Христос, сякаш заменяйки обряда на обрязването с "духовно обрязване" (освобождаване от грехове) във вид на тайнство на Кръщаване. Но преди това ритуално омиване във вода на новороденото и наричането му с име именно на осмия ден след раждането е било известно още на римляните (а както беше вече упоменато, християнството се е зародило в Римската империя), заимствайки, на свой ред, тази традиция от други народи. Или още един пример, в този същия будизъм даже днес отбелязват празника на "раждането на Будда" на осмия ден на четвъртия лунен месец, традиционно умивайки в този ден изображението на Будда с ароматна вода и чай, извършвайки молитви. Примерите са много.

Но какво искам аз да кажа по този повод. Тази традиция на ритуални действия, омиване, назоваването с име на осмия ден след раждането на детето, я е имало при много народи и тя е свързана с изначалното духовно Знание. **Когато Душата влиза на осмия ден в новороденото тяло заедно с всички съпровождащи я обвивки — субличности, то, по същество, за тях това е най-силният стрес.** Та нали при субличностите, като при разумни информационни структури на материалния свят, вече присъства пълно осъзнаване на всички процеси на прераждането, страх от неизбежността на пълната им аниhilация. Отново попадайки в потока на жизнената енергия на Праната на новото тяло, чувствайки живота, но нямайки повече възможност, както преди (по време на живота им като Личности), да управляват тези енергии, онези субличности, които най-много са били привързани към избора си на материята, стават по-агресивно настроени към новата зараждаща се Личност, за която този свят и нейният личен избор едва започват да се проявяват. Освен това, както вече споменавах, субличностите (особено онези, които по време на живота си са придобили определени знания и опит в "работата"

с енергии, например, когато през живота си човек се е занимавал с магия, екстрасензорика и така нататък), даже бидейки "заклучени" в ново тяло, на първите етапи, докато не е съзряла новата Личност, могат да предприемат опити поне за временно завземане на властта над тялото. За какво? За да имат възможност да управляват съзнанието, да се ползват от енергиите на новото тяло, придобивайки в материалния свят кратковременна, но сила. Последната, например, им позволява, благодарение на проекциите, мигновено да се преместват в пространството, да посещават онези места, към които те са имали привързаност в продължение на своя живот. Но по същество това се нарича дребна кражба на жизнената енергия Прана от новата зараждаща се Личност, която съкращава годините на пребиваването ѝ в материалния свят. Още повече, такова буйство на Животинския страх и агресивни атаки на тези субличности в известен смисъл създават неблагоприятни условия за формирането на новата Личност, налагат своя негативен отпечатък върху нейното по-нататъшното развитие. И така, за да се защити новата Личност от такива трикове на субличностите, да се минимизира първоначалното стресово въздействие на субличностите върху нея, а също така да се даде на новата Личност позитивен, духовен тласък в бъдещото ѝ духовно развитие, от древни времена са извършвали обряда на омиване *на осмия ден от раждането на детето*. Защо, между другото казано, в поверията на различни народи по света се е смятало, че ако с подобни обреди за омиване и помазване се помогне на човек в самото начало на неговия жизнен път, то в бъдеще той ще бъде добър. В противен случай той ще стане зъл.

По време на провеждането на такъв обред, с помощта, да кажем така, на светена вода (или растителни масла, използвани при помазването), заредена с духовната сила на хората, извършващи този обред, и се предавал

първичния позитивен духовен тласък (езоосмоз) за новата Личност. Фактически това, разбира се, се явявало кратковременна духовна помощ. Подобни вярвания са били разпространени сред различни народи по света. Те са отразявали (макар и в някакъв примитивен вид, адаптиран за мисленето на хората, живели в онези времена) същността на някога наличните Знания в обществото, за истинската енергийна структура на човека в пределите на понятията за субличностите, прераждането на Душата и формирането на новата Личност.

При това в древността този обред на омиване и наричане на името *на осмия ден от раждането* не е предполагал принадлежността на новороденото към която и да е религия. Да напомня, че в славянските страни или, например, в страните от Древния Изток (Египет, Индия, Гърция, Римската империя и така нататък) е имало политеизъм (от гръцкото "poly" — "много", "Theos" — "Бог"). С други думи, на тях им е била присъща система от религии, признаваща поклонението на много богове. Това е отглас от вярвания, обичай, поклонения на различни духове, тотеми, които са съществували още през първобитнообщинния строй и са носили отпечатъка на духовните знания за света и човека. И така, когато човек израствал, се формирала неговата Личност, само тогава той се самоопределял в своя жизнен и духовен път, осъзнато извършвал своя личен избор, в това число и по въпроса за вероизповеданието.

Между другото, относно Личността. Аз вече упоменавах, че новата Личност в ново тяло се формира около 5–7-годишна възраст, тогава при нея се случва първичния изблик. След това, към периода на пубертета — на 11–14 години (при всеки е индивидуално), се случва втори, по-мощен енергиен изблик. Тези изблици всъщност са прояви на силата на Душата, изначално насочени към подпомагане

на Личността в търсенето на начини за духовно освобождаване. Но силата си е сила, важно е през каква призма на мислене преминава тя и къде после се пренасочва. Затова през тези години за новата Личност е важно нейното обкръжение и на първо място мирогледът, думите и постъпките на хората, с които тя ежедневно контактува и попива всичко от тях като гъба: и лошото, и доброто, фиксирайки тази информация на своя чист лист на съзнанието. Тези първични отметки се отпечатват върху по-нататъшния живот на Личността и косвено влияят върху нейния житейски избор: духовен или материален, който ще доминира в нея и съответно ще предопределя нейната послесмъртна съдба.

Анастасия: Да, отгласите на тези знания в известен смисъл са закрепени в различни религиозни традиции. В християнството, например, в Православието има предписание, че до 7-годишна възраст кръщаването на дете се извършва според вярата на родителите. Започвайки от 7 до 14 години, детето трябва самостоятелно да потвърди своето желание да се кръсти, наравно с желанието на родителите му. А след 14 години то прави своя пълноценен избор към коя религия да се придържа. Тоест в Православието съгласието на родителите за кръщаването му на тази възраст вече не се изисква.

Ригден: Между другото, по-късно този първичен обред на омиване и именуване на осмия ден след раждането са започнали да го извършват на четиридесетия ден, губейки по този начин същността на даденото действие. Започнали са да усложняват церемонията, да правят култов обред от това тайнство. Като цяло всичко се случило както винаги — мъка от човешкия ум. В резултат, сегашните свещенослужители не могат сами да разберат и да отговорят на много важни духовни въпроси, камо ли да обяснят това на енорияшите. Те просто

традиционно се ръководят от религиозни шаблони в своите отговори, без да вникват в тяхната същност.

Анастасия: Хората често се сблъскват с това, то е предмет на дискусия в много сайтове и интернет форуми. Между другото, за тайнството на Кръщаването, преди време вие ни разказахте много интересни сведения. Аз ги включих в книгата "Сенсей-II"... Въобще такава ритуално тайнство на потапяне във вода в различни религии на народите по света символизира (също така както и в християнството) нравственото пречистване на човека, неговото духовно възраждане. Ако това е възрастен, то се предполага, че тайнството на първо място настройва човек да преосмисли отношението си към материалния свят, да се раздели със страховете си и да се промени вътрешно. Да живее по-нататък в съответствие с моралните закони, да твори добро, да става по-добър в духовен смисъл, да работи над себе си. Е, и накрая, това е тласък към надеждата, духовната вяра, към това, Личността да направи поне първата съзнателна крачка към Бога. Ако пък кръщават бебе, то се предполага, че неговото подобно "научаване на вяра" се възлага на кръстниците (получателите), когато детето порасне.

Получава се, че Кръщаването в християнството — това е тази същата първа символична духовна стъпка за вярващите, както и в будизма, суфизма и други религии на първите етапи на самоусъвършенстване. Тоест, същото осъзнаване на работата над себе си, прекратяване на кръга на страданията от безкрайните земни желания, откъсване от привързаността към материалните вещи, разделяне с всички свои земни желания заради духовното спасение, усъвършенстването в нравствеността.

Ригден: Да, същото, само че с други думи.

Анастасия: В обряда на Кръщаването влиза и второто тайнство — миропомазване, след което човека, съгласно религиозните канони, го допускат до третото тайнство — първото причастие (евхаристия) и други църковни тайнства.

Ригден: Всички тези тайнства символизират наставленията на църквата за човека, вървящ по духовния път към Бога. Например християнският магически-култов обред миропомазване (от гръцката дума "miron" — "миро", "благовонно масло"). Между другото казано, подобен обред на помазване с растително масло се е практикувал още в предхристиянските времена в качеството си на магически свещен обред при различните народи. Той се е основавал на поверието, че намазването с масло на определени части на тялото "отблъсква злите духове". И като правило тези части на тялото са съответствали на основните чакрани на човека. Например очите, центъра на челото ("Третото око"), центъра на гърдите, дланите и ходилата. Всъщност се случва следният процес.

Обикновеното растително масло по своите свойства се явява добър енергоинформационен акумулатор, способно дълго време да съхранява вложената в него информация, като водата или кристала. Разбира се, в дадения въпрос е важно кой и как "приготвя", в смисъл влага информация в това масло, с каква доминанта. А самият процес на "приготвяне" представлява или четене на молитва, или магическа формула, или заклинание. Между другото казано, той въобще може да преминава беззвучно. Нали същността не е в това дали тази информация се произнася на глас или мислено. Главното е какво стои зад това, какви вътрешни чувства човек влага в този процес. Силата на тези чувства и зарежда маслото по съответен начин, задава вектора на последващото действие, съгласно заложената в него програма.

Какъв именно ще бъде този вектор зависи от човека, който "приготвя" маслото. Ако това е духовно силна Личност, то ще има духовна, позитивна помощ. Ако е енергично силен човек с доминация на материални желания, то добро от това не си струва да се очаква.

Когато такава "заредено" масло се нанася на тялото на човека (особено на областите на разполагане на чакраните), то програмата (енергийната информация), предварително заложена в това масло влиза в него. Изначално подобно действие е било предназначено за духовна подкрепа на човека и активиране на Предната му същност. Като правило за тези цели се е използвало чисто растително масло. А вече много по-късно, когато знанията се изгубили и е започнало просто подражаване на този обред, то хората започнали да добавят в маслото балсами и ароматни вещества, така че ако не подейства, поне да мирише прилично. Между другото, това точно и подтикнало хората към създаването на такава стока, като парфюма.

Анастасия: Точно, та нали в парфюма има най-висока концентрация на ефирни масла в сравнение с останалите ароматни води.

Ригден: А в ранното християнство използвали за този обред обикновено чисто растително масло, най-често отдавайки предпочитание на масла (ароматни смоли, изтичащи при разрязване на стволите на дърветата) от растения от рода на коммифора от семейство бурзерови — смирна. То притежава добри антисептични свойства, затова сега, както и преди, се използва за заздравяване на рани и при лечение на различни заболявания... Но това всичко са подробности. А като цяло християнското тайнство миропомазване е символично отражение на духовното напътстване на вярващия на първичния етап от неговото шествие по пътя към Бога, където

по този начин "се дават даровете на Светия Дух, възвръщащи и укрепващи в духовния живот".

Анастасия: Същият този етап в други традиционни религии го наричат етап на самоусъвършенстване. Например при будистите преминаването на този етап позволява да се отвори вратата към духовния свят, да се усъвършенстваш в дисциплината на ума, утвърждаване на благи мисли, постъпки и добри дела, съблюдаване на етични морални общочовешки принципи. Същото е и при суфите. Впрочем сходство се открива и в останалите етапи на духовния път, които човек осъществява благодарение на вътрешната работа над себе си.

Ригден: Съвършено вярно. Все пак, да вземем същото това християнско тайнство покаяние (изповед). Нали същността му се заключава не в това, че си дошъл, разказал си на свещеника всички грешки на своето Животинско начало, получил си от свещеника "опрощение на греховете" и си тръгнал да грешаш по-нататък, да живееш същия такъв живот. Същността му се състои в реална работа над себе си, изменение на своите помисли, желания и набора от житейски ценности, отказване от егоизма, завистта, ревността, гнева, своята горделивост и мързел. Като цяло, "в отказването от греховните помисли и дела". Това не е толкова съжаление за миналото, колкото обновен поглед на самия себе си, анализ на своите постъпки за разбиране, разкриване на своите грешки и утвърждаване на посоката на своето движение по духовния път. Необходимостта от осмисляне на причинените от теб обиди на някого и прощаване на всички, които са ти причинили обида. Това е самоочистване на своята Съвест и по-нататъшен живот по нейните закони. Това е формирането у себе си на навик за позитивно мислене. Това е вътрешна опора на Бога, строго контролиране на своите мисли и желания, излизащи от Животинското начало или,

както казват в християнството, "намерение да не се греши по-нататък".

Между другото, по повод на контролирането на мислите от Животинското начало. В православната руска аскетична литература, където се описва съсредоточаването на вярващия върху своя вътрешен свят и неговото лично преживяване на чувства на единение с Бога, по същество е казано същото, както и в много други религии и което е свойствено за всеки човек, вървящ по духовния път. Само че тук това се нарича учение за първоизточника на греха, "страстите като източник на греха в душата на човека". Монасите споделят практически опит в проследяването на зараждането на "греха" в съзнанието на човек във вид на мисли, а по-точно мисли и желания от Животинското начало, тяхното развитие и проявление във вид на отрицателни постъпки.

Началният стадий, първичният момент на зараждане на "греха" те наричат прилог (приражение; в смисъла на хитрост, уловки, прибавки, нападения). Това се разглежда като действие отвън върху Душата на човека, тъй като такава мисъл се заражда или в следствие на обкръжаващите човека съблазни, ако той им отделя внимание, или може да бъде причинена от спомени от миналото за своите собствени и чужди грехове, или от влиянието на тъмните сили и тем подобни. При това се подчертава, че тези мисли са случайни, външни, възникват в главата самопроизволно, без участието на човека, въпреки неговото желание. Възникването на подобни провокативни мисли и отказването от тях се разглежда като духовна тренировка, своеобразна помощ в опознаването (разпознаването) на самия себе си. И в това се проявява истинската свобода на избора на човека. *За да пресечеш такава мисъл от Животинското начало, е нужно да не ѝ обръщаш*

никакво внимание в самото начало на нейното възникване, "да я отхвърлиш от самото начало". Ако това не се направи, то мисълта (или образа) се задържа, завладява ума. Човек започва да я "подхранва" със своето внимание и желание, по този начин, по собствен избор, изкуствено задържайки тази мисъл в главата си.

А по-нататък се случва следващият стадий — "съединение", по-точно "съчетаване" на тази мисъл (от Животинското начало) със съзнанието на човека (с избора на Личността) или, както пишат аскетите, случва се "събеседване с явилния се образ". Тоест, човек вреди на себе си вече тогава, когато съзерцава и слуша вредното с ума си. Третият стадий "благоволение" — това е нарушаване на равновесието, когато в действие идва "волята". Човек "с наслада" приема помисъла и прави своя окончателен избор, отдавайки предпочитание на тази мисъл отвън. "Волята" се стреми да доведе този помисъл в изпълнение. Човек прави избор с цел отново да преживее още веднъж по-интензивно въображаемата наслада от тази мисъл. Така завършва "утробното развитие на греха", по-точно мисълта от Животинското начало придобива сила и поробва съзнанието на Личността.

А по-нататък това прераства във външна постъпка. Ако човек не се занимава с контролиране на своите мисли, то той осъществява тази постъпка практически без особени колебания и подобно състояние на власт над него на "случайни мисли отвън" влиза вече като навик. Ето защо той даже не забелязва и не разбира, че него вече го управлява "чужда воля", той става роб на своето Животинско начало. Така че в християнското учение, както впрочем и в ученията на другите традиционни световни религии, се прави акцент на това, не толкова да удържаш себе си от извършването на човешки "грехове" (горделивост, гняв, самолюбие, униение, печал, алчност и така

нататък), но и даже да не допускаш в себе си развитието на мисли от недуховна природа, което се явява първооснова в постигането на духовния път.

Анастасия: Да, това е много съществен момент в опознаването на човека на самия себе си, същите основи, както и в другите религии... Между другото, в нашата беседа вече се упоменавахте, че в традицията на Православието се счита, че човек може да се изповядва започвайки от 7-годишна възраст. С други думи, точно в края на началния период на формирането на новата Личност, когато човек започва да носи съзнателна отговорност за своите постъпки. По повод на дадената възраст е интересен такъв факт, несвързан с религията, например в Япония традиционно на децата до 5–7 годишна възраст родителите им позволяват да се държат така, както им се иска. Но след тази възраст периодът на "всепозволеност" се сменя със относително строг, дисциплиниран възпитателен процес. Тоест, всичко това се случва точно по време на завършване на началния период на формирането на новата Личност. Предполага се, че детето, започвайки от тази възраст, вече трябва да носи съзнателна отговорност за своите постъпки.

Ригден: Подобни отгласи от минали знания са зафиксирани при различни народи...

Анастасия: Вие някога упоменавахте, че в ранното християнство истинното покаяние се е наричало с гръцката дума метаноя (думата е дадена в българска транскрипция), което означава "след ума", "преосмисляне".

Ригден: Съвършено вярно. Това е духовно-нравствено преобразяване на човека, за което повече способства не външното обредно действие, а дълбокото чувствено възприятие и осъзнаване

на своята духовна природа. Защо в тази религия се казва, че Бог прощава всеки грях, ако човек има истинно чувство на покаяние? Защото цялото това осъзнаване трябва да преминава все пак на нивото на дълбочинните чувства, искрена вяра и обръщане към Бога. Ако човек е решил за себе си да живее по друг начин и се е заел сериозно със своето самовъзпитание в духовно направление и изпълнява това, тогава той действително започва реално да се променя. В това число се променя и неговото отношение към своето минало за сметка на преосмислянето на живота, появяват се наработки в настоящето на добри мисли, постъпки и дела.

Анастасия: Да, в будизма — това е съвършенство в усърдието, продуциране на мисли, насочени към просветление, борба със своите егоистични желания. При мюсюлманите суфи това е етапа, когато търсецията на Бога трябва окончателно да се раздели със своите зависимости и желания...

Ригден: Вярно е. А ако разгледаме християнското тайнство — причастие (евхаристия; от гръцката дума "eucharistia": от "eu" — "добро", "charis" — "милост, благодарност"), то също може да се види символично отражение на един от етапите на духовното самоусъвършенстване, който е свойствен и за други религии. Евхаристията се явява главният обред на християнското богослужение (Божествената Литургия), меса, литургия, по време на която вярващите символично ги причастяват с хляб и вино. В християнството това тайнство символизира богообщуване, благодарност, придобиване на единение с Всевишния, приобщаване към Божеството, към Любовта Божия. Неслучайно раннохристиянските автори наричат евхаристията "изцелението на безсмъртието", "лекарството на живота". Счита се, че дълбоко вярващите хора по

време на богослужение (четене на молитви) могат "мислено да съзерцават небесната служба", тоест, с други думи, дълбоко да влизат в изменено състояние на съзнанието, благодарение на молитва.

Анастасия: Е, ако се опираме на главното действие на всеки обред — дълбоките вътрешни чувства на вярващия, то протича същият този процес, както при влизане в изменено състояние на съзнанието в други традиционни религии. Само че хората го наричат по различен начин, например, при суфите — възприемането на светлината на Истината, осъзнаването на Единството на света и съзерцанието, при будистите — всеобхватно осъзнаване в медитацията. А всичко това, всъщност, е проникновение в духовните сфери в изменено състояние на съзнанието с помощта на дълбочинните чувства на човека.

Ригден: Безусловно. Истинският духовен път на човека към Бога е един — чрез вътрешните дълбочинни чувства, а човешките интерпретации на този път са множество. Ето защо и става раздор от човешкия ум в това, което трябва да бъде единно по дух.

Анастасия: Да, за съжаление, много даже в духовните въпроси се извършва от човешкия ум. Да вземем християнското тайнство на *венчанието*, което традиционно го разглеждат като извършване на обред за сключване на брачен съюз между мъж и жена, осветен от църквата (полагане на корона върху главите на встъпващите в църковен брак). Този символичен обред в миналото се е извършвал и при коронацията на монарси (*венчание* на царството). Мнозина просто се отнасят към това действие от позицията на материалното мислене, неразбирайки същността на целия този обред, неговия *символизъм*, който в духовната интерпретация крие зад себе си цял

етап от усъвършенстването на самия човек, неговото преобразуване като Личност.

Ригден: Права си, подходът в обществото към тези духовни въпроси още се основава до голяма степен на позицията на материалния начин на мислене. Ето защо множество семейни двойки по света желаят да знаят отговора на въпроса: "Какъв точно етап на самоусъвършенстване символизира бракът?!" Както се е пошегувал английският философ и писател Оскар Уайлд: "Бракът е твърде съвършено състояние за несъвършения човек". А ако говорим сериозно, то хармоничните отношения между мъж и жена, изградени върху искрена любов — това е прекрасно. Това може да стане зачатък, тласък за развитието във всеки от тях на висшето качество на чувството — духовна Любов, същата тази, която и я наричат вечна, чиста, понасяща всички скърби и жизнени несгоди, въодушевяваща, одухотворяваща, даваща сила. Но постигането на такова духовно състояние — това е изключително резултат от индивидуалната работа на човек над себе си (било то мъже или жени). Това е ежедневен духовен труд, укрепване на навика, позициите на доминиране в себе си на Духовното начало и удържане на своето Животинско начало "на верига", дисциплина на мислите. Трябва да развиваш духовната Любов преди всичко в себе си, а не да чакаш, че някой някога ще те облагодетелства с нея. А когато човек се научи да продуцира духовна Любов в себе си, той ще се научи да разбира и духовно да обича обкръжаващите.

А хората, като правило, не искат да работят над себе си, над укротяването на своето Животинско начало, образно казано, над премахването на своята "треска" от окоото, но затова пък забелязват в партньора си и "прашинката", постоянно се опитват да управляват и доминират над някого. Често отношенията в семействата са изградени далеч не върху любовта,

а върху егоизма на двамата съпрузи. Взаимните разправии и обвинения произтичат от произвола на Животинското начало и на двамата. Ето и се получава, че вместо очакваните надежди за "щастлив съпругески живот" има пълно разочарование. Всичко това е старо като света, също както и светът не е нещо ново.

На праха — прах, на земното — земно, а на духовното — духовно. На едно тяло — една Душа и за нея трябва да бъде главната грижа. С живота на тялото тя идва и със смъртта на тялото тя си отива. Всичко останало са шаблони, измислени от хората, за оправдаване на своя живот и собствения си избор. Духовният път не бива да се търси във външния живот, той е вътре в човека, в неговите чувства, мисли, думи и дела. Това и е неговият път към венеца — към духовния връх, който се явява кулминацията на живота му, апогея, висшата степен и висшата точка на неговото самоусъвършенстване.

Анастасия: Следователно, в духовната интерпретация *венчанието* — това е етап, който предполага усилване на дълбочинното чувство на Любов, усещане за сливане на Личността с Бога, което не зависи от външните условия или околната среда, а се явява резултат изключително от духовната работа на човека над себе си, умението му да пребивава в състояние на доминиране на Духовното начало. При това то се отнася както за жените, така и за мъжете.

Още бих искала да поговорим за такова християнско тайнство като елеосвещение (маслосвет). Според религиозните представи това е практически изцеление по църковен начин, тайнство, което се извършва над болен човек за изцеление от душевни и телесни недъзи, а също така над умиращ човек с използването на елей, тоест маслиново (дървено) или

друго растително масло. То се извършва по молба на човека или негови близки. Състои се в опрощаване на греховете, помазване с елей, призоваване на благодат за болния.

Ригден: Е, що се отнася до изцелението, то това не е ново, подобно действие било разпространено и в магическата практика на жреците от Древен Египет, Вавилон и така нататак... Въобще всички тези магически практики на изцеление винаги са присъствали в масовите религии, иначе последните биха били непривлекателни за болшинството хора. А що се отнася до същността на самия обред, то това е своеобразно подражаване на това, което някога е имало духовна основа. Забележи, че много раннохристиянски автори наричат само Иисус Христос в тази религия единственият истинен Лекар на "душите и телата". Още преди няколко столетия общия маслосвет се практикувал в храмове над напълно здрави енориаши (считало се, че те са изложени на духовни болести, такива като униение, скръб, отчаяние, а причината за тях могат да бъдат "непокаяни грехове", възможно даже и неосъзнавани от човека). Въпреки че тази традиция и се е съхранила, но сега маслосветът е повече обред на църковно изцеление на болни хора. При това, ако обърнеш внимание, то и в това християнско тайнство, извършващо се днес, го има привързването към числото *седем*. Например, като правило, *седем* свещеници извършват този обред, четат се *седем* евангелски разказа, *седем* молитви, *седемкратно* помазване на болния и тем подобни. По същество това е опит за постигане на качество чрез количество. Откъде е тръгнало такова подражаване?

В древните предания на Изтока се упоменавало, че Бодхисатвата като Същество от Духовния свят (в християнството обикновено това духовно ниво го обозначават с ранг на Архангел) е можел чрез

докосване (полагане) на ръце или чрез информационни енергоносители (такива като растително масло, кристал, вода и така нататък) да предава на човека допълнителна духовна сила. Като цяло Бодхисатвата правел на човека (ако той, разбира се, е заслужавал) такъв своеобразен духовен подарък. А вече човек е използвал дадената сила по свое усмотрение, по свой избор и вяра. Според съвременните понятия това е, образно казано, подобно на допълнителна порция бензин, сипана в автомобила. Тя несъмнено ще увеличи продължителността на неговото пътуване. А ето с каква скорост и в каква посока ще се движи този автомобил, това вече зависи от водача (Личността).

Естествено, че дадената сила действала непродължително време. Но благодарение на това човек, например, по време на изпълнението на своята духовна практика може да проникне в духовната сфера отвъд личните си възможности. Съответно, да придобие ценен опит от пребиваването в нейната реалност и практическо осъзнаване на *другия* свят. А значи, да получи духовен тласък (езоосмос) в своето развитие, ново осъзнаване, световъзприятие, което коренно променяло отношението му към илюзорната реалност на триизмерния свят. Това давало възможност да се докосне до седмото измерение (Нирвана, седмото Небе, рая), да разбере какво е виспата Свобода или, както са казвали навремето, "да почувства дъха на Вечността". Това действително е много ценен духовен подарък, който е несравним с нищо земно.

И вече да не говорим за влиянието на тази сила върху физическото тяло. Когато на човек се предава такава духовна сила, естествено е, че неговият организъм, благодарение на прилива на допълнителна съзидателна енергия, подобрява качеството на своята работа. В резултат се случва

енергиен изблик, който влияе положително върху работата на много жизненоважни системи, повишава се имунитета и така нататък. Защо в преданията и се казва, че на тази духовна сила са подвластни всякакви, даже най-тежките заболявания. Но физическите ефекти — всичко това е вторично, главното е духовната помощ за Личността, така да се каже, "духовното изцеление", възможността да се докоснеш до своето истинно родно — духовния свят. Затова например и наричали Иисус Христос единственият истинен Лекар на "душите и телата". Тъй като Той като висше Същество, дошло от Духовния свят, понякога е надарявал хората с такава сила.

Подобно действие (но естествено с по-малка сила) е можел да извършва и човек, духовно освободил се от земните реинкарнации, тоест през живота си достигнал *седмото* измерение (откъдето и тръгнало привързването към числото седем: седемкратни действия или броя на молитвите, на участниците в обряда и така нататък). Пред такава Личност, сляла се със своята Душа, станала вече качествено друго — ново Същество, се разкриват съвсем други възможности.

Но хората са си хора. За мнозина просто е свойствена завистта и подражаването от човешкия ум. Те даже не разбират защо Христос е казвал "да бъде според вярата ви", когато хората са го молили да излекува техните временни тела, тогава когато са имали възможност да Го молят за Вечността, за спасението на своята Душа...

Анастасия: Е, като се има предвид каква идеология е царувала сред масите тогава, не е изненадващо. Въпреки че с днешния ден разликата не е голяма. Ако на съвременния човек се каже, че сега ще му бъде дадено всичко, какво ще поиска той...

Ригден: Да... вековете си минават, а хората не се променят. А що се отнася до обряда на маслосвета, то в християнството той е възникнал въз основа на знанията за подобни обреди (например за "изцеление чрез заклинателна молитва") на по-ранни религии, които ги е имало при различни народи. Като правило те се провеждали с използването на обичайни медицински средства (например, такива като елей), които са ги използвали в древността. Тоест всичко е същото, само че представено в християнската идеологическа концепция.

В какво е същността на такова "заклинателно" изцеление? Свещениците, практикуващите молитви, силните шамани, екстрасенсите и подобни на тях хора могат да оказват кратковременно влияние върху човека. Но разбира се, всичко това е в пределите на сферата на Животинския разум, тоест в най-добрия случай те могат да оказват въздействие от позицията на шестото измерение. Безусловно, това дори не е близо в сравнение със силата на духовно освободения се човек, за когото е открито седмото измерение, още повече със силата на Бодхисатвата. Всички тези действия и съвременни обреди на хората могат да бъдат причислени към своеобразна "помощ" един на друг в разбирането на хората. Те се практикували в обществото още от времената на палеолита. Но отдавна е изпуснат много важен момент от тези действия: ако човекът, на когото му помагат, не се промени вътрешно, по-нататък не продължи да работи върху себе си, върху укрепването на своето Духовно начало и укротяването на егоизма и горделивостта си (тоест Животинското начало) и така нататък, то тази помощ няма да донесе полза. Никой вместо човека няма да извърши неговата основна духовна работа, освен него самия! Даже ако целият свят се моли за спасението на този човек, но самият той не поиска да се променя по свой личен избор, всички тези действия на хората ще бъдат

безсмислени. Истинското тайнство на духовното изцеление се съдържа в думите: "Да бъде според вярата ви". Човек сам избира на кое начало да даде силата на своето внимание: дали на Животното, дали на Духовното. Затова и човешките желания толкова се различават: някой измолва здраве за своето смъртно тяло, а някой — вечен живот за своята Личност в истинния дом на Душата.

Анастасия: Да, какво да се каже, в сегашното общество върви само подражание на формата, без знание за същността. Не ще замениш такава духовна сила със седем човека в одежди на свещеници, а духовно освобождаване, естествено, не ще купиш за пари (това не е нито звание, нито длъжност) и с хвалене не ще придобиеш.

Ригден: Това е вярно. Трябва много да се работи духовно над себе си, за да се постигне духовно освобождаване. При това не е важно, причисляваш ли се ти в някаква религия или не, това е лична духовна работа на всеки човек...

Анастасия: Проблемът е в това, че тези знания за възможностите за самостоятелно духовно развитие на всеки човек ги крият от обществото самите жреци. Даже тези от хората, които търсят Знания, започват търсенето си, ръководейки се от материален, общоприет миросглед и съответно намират хора със същия такъв миросглед. Ето и при тях се получава с духовното познание, както в библейския израз "ако слепец слепеца води и двамата ще паднат в ямата".

Ригден: Съвършено вярно. Като правило такива хора си търсят учители отчасти, за да прехвърлят върху тях отговорността за духовното си развитие, вместо това да се развиват самостоятелно. Но ако се погледне на обществото като цяло, то в болшинството

случаи така наречените "учители" практически по нищо не се различават по духовно развитие от своите "ученици". Подражатели (от човешкия ум), провъзгласяващи себе си за посредници между хората и Бога има предостатъчно и до ден днешен по целия свят, и не само в различните религии и секти, но и просто в обществото. Всички те искат да учат някого, но само не и да се преобразуват духовно. При такава "наполеонова армия" "учители" от всякакъв вид, действително позналите Истината са единици! Защо има такъв парадокс? Та защото където и да се погледне, навсякъде има подмяна на духовния мироглед с материалното, политиката, жаждата за власт и пари. Днес вече не е тайна, че в много религии се купуват църковни длъжности, като семки на базара. За мнозина това е просто игра на политика, възможност да властват над себеподобни. А по същество всички си остават обикновени хора, заемайки различни, даже доста високи длъжности.

Анастасия: Е, да, изкуствено създават илюзията за своята святост за народа. Аз някога по времето на Съветския Съюз, бидейки млада, мислех така за съветското правителство. За мен те бяха едва ли не полубогове, които някъде там, далеч от нас (и не в нашия живот) седят на своите заседания, такива всичките правилни, не ядат, не пият и даже не ходят до тоалетната. А когато вие ми развенчахте този мит, показвайки, че това са такива същите хора, както и всички, за мен в началото това беше шок, а после дойде реалното разбиране на ситуацията. Аз започнах да разплитам веригата: за какво се е създавал този мит и защо аз съм го възприела така. И попътно изясних за себе си много любопитни факти. Например, как въобще в света се създават изгодни образи на политици и жреци, техният "имидж и святост" (които прославяният кандидат изобщо не притежава), как изкуствено се формира "общественото мнение" по отношение към тези

хора. Как хората масово ги склоняват към един или друг изгоден за властимащите мироглед, как и защо се случва борбата за управление на съзнанието на цели народи в различни страни и даже за световно господство.

Ригден: Да, получаването на информация — това още е половината от работата. Много по-важно е качеството на нейното осъзнаване! Да разгледаме по-нататък, например, обредът на християнското тайнство на Свещеничеството (ръкополагане), тоест посвещението в сан на свещенослужител в църковната йерархия. За съжаление, днес в християнството са го уподобили на церемониално, театрално шоу, лицедействие по надаряване с власт на хората да "извършват тайнства и да пасат стадото". Тук вече не мирише на духовност, тук вече е политика. Отчитайки сегашните отношения вътре в различните християнски църкви и течения, подчинени на потребителския формат на мислене, в болшинството случаи този обред вече е формалност, почитане на традициите. Навсички и така вече всичко им е известно още преди обреда, високите позиции, както се казва, са купени и разпределени. А с какво са заети умовете на болшинството присъстващи по време на самия обред? "Опитните" се интересуват от разпределението на властта и отношенията вътре в колектива, "младите" — сякаш да не забравят последователността на действията, какви предмети и "свещени ръце" да целунат на първо място и колко пъти да се поклонят. Нищо не се е променило с времето, нали подобно е съществувало и в религиите на други народи в различни времена, само се е наричало по различен начин. Но същността останала същата. Разбира се, сред цялата тази "тъпша от власт" попадат истинно вярващи хора, концентриращи вниманието си не върху външните обредности, а върху духовните си чувства към Бога. Но такива, за съжаление, са много, много малко.

Анастасия: Действително всичко това са човешки дела. Всеки избира за себе си това, което го съблазнява повече в тайните желания. Но нали ако разгледаме източниците на произхода на тайнството на Свещеничеството като такова, то тук нали се има предвид и последния, заключителен етап от духовното развитие на човека. Това е същото, което в суфизма го наричат загубата на човешкото "Аз", сливането на Душата на търсеция с Бога, в будизма — съвършенството на трансцендентната (интуитивна) Мъдрост.

Ригден: Разбира се, хората, следващи духовния път чрез вътрешна работа над себе си, независимо от това, дали са принадлежали те към религиите на своето време или не, всъщност са преминавали едни и същи етапи на самоусъвършенстване. Ако проследим източниците на зараждане на същото това понятие "свещеник", то в дълбока древност то е означавало "човек, стоящ пред Бога". По същество това е изход в седмото измерение, постигането на истинна святост от човека, качествено му духовно преобразяване още приживе. Ето на този етап от духовното развитие човек действително познава такава сила от Бога, благодарение на която той напуска кръга на реинкарнациите и се освобождава, отива в рая, Нирвана, както и да наричат хората Духовния свят, но същността от това не се променя. Така че всички тези етапи на духовното усъвършенстване на човека са еднакви по смисъл и съдържание и са присъствали във всички световни религии под едно или друго прикритие на специални тайнства, степени, преминавания на части от духовния път и така нататък. Но какво искам да кажа по този повод. **Духовните Знания не принадлежат на нито една от религиите**, колкото и всяка от тях да се стреми да ги присвои за себе си, интерпретирайки ги съгласно своите канони и традиции.

Анастасия: Да, и това много ясно се проследява при внимателно изучаване и сравняване на духовните знания в религиозните култури на различните народи. Като пример можем да разгледаме християнското тайнство на миропомазването, за което ние говорихме. Помазването (във вид на *знака на равностраниен кръст*) с осветено миро на определени части на тялото: лице, очи, уши, гърди, ръце и крака се счита в тази религия за символ на приобщаване към божествената благодат, посредством което човек "получава даровете на Светия Дух". Знакът на кръста на челото (в района на чакрана "Третото око"), според християнската религия, символизира освещаването на мислите, за да може човек да ги държи в чистота (духовни помисли). Знакът кръст на гърдите (в района на чакрана, наричан в същия този индуизъм сърдечната чакра на любовта — "Анахата") символизира любовта към Бога, която човек трябва да носи в течение на своя живот. На очите (в древността са ги наричали "отворени чакрани") — за да може човек да придобие духовно виждане (виждане на Божията благодат във всяко творение). На ушите — за това, човек да чува духовното слово...

Ригден: Между другото, в древността хората, притежаващи истинско духовно знание за този процес, са извършвали помазване с масло не на самите уши, а именно на онези точки над всяко ухо, за които азупоменавах, разказвайки за медитацията върху четирите Същности. Тоест тези същите области над ушите, където има структури, участващи в процеса на възприемане на ориентацията на човека в пространствата на различните измерения в изменени състояния на съзнанието.

Анастасия: Да, получава се, всичко някога е било правено със знание за нещата... Помазването на ръцете (в района, където са разположени чакраните на ръцете) в християнството символизира

напътствие за добри дела; на краката (на ходилата на краката също има чакрани) — възможност за следване по духовния път, водещ към "царството Божие". С други думи, въпреки християнската философия за тълкуване на процеса на помазване, самият процес се е извършвал практически по точките на основните чакрани...

Ригден: Безусловно, ако човек се запознае с информацията за ритуалите, свързани с помазването с масло сред различни народи по света от древността до наши дни, то може да открие "невероятно сходство" в нанасянето на "намолено, осветено" масло практически на едни и същи места по тялото, тоест задействането на определени енергийни зони на човека — чакрани. Например, тези ритуали са били разпространени сред древните египтяни, жителите на древна и съвременна Индия, сред народите, живели на територията на древна Европа, Урал и Сибир. Освен това, на внимателния човек му е достатъчно да погледне как в различните части на планетата народите изобразяват боговете и светците, с каква символика отбелязват основните им чакрани, как пръстите на ръцете им са съединени в определени комбинации. Всичко това се обяснява само за незнаещите хора в общопонятни категории като символи на образуване на връзка между Небето и Земята, способи за творение и управление на творението от едно или друго божество. А всъщност указват на духовни символи и практически знания за самоусъвършенстването на човека.

Например в християнството, по-точно в Православието, има икона "Спасителят в Сила". Някога тя е заемала една от централните позиции в иконостаса на православния храм. В Рус това е било точно по онова време (XIV–XV век), когато вместо ниска олтарна преграда са започнали да правят голяма преграда — иконостас, отделяща олтара от основната

част на храма. И така, дадената икона се отличава с интересна символика.

*Рисунка 92. Изображение на иконата
"Спасителят в Сила"*

*(1408 г., художник Андрей Рубльов; Държавна
Третьяковска Галерия, гр. Москва, Русия).*

На нея е изобразен Иисус Христос, седнал на престола. С лявата си ръка той държи отворена книга, а с дясната ръка благославя, поставяйки пръсти в специален жест, където фалангите (възглавничките) на безименния пръст и палеца са съединени един с друг. Ти вече знаеш, че такова положение на пръстите се използва в определени духовни практики, когато по този начин се случва "затваряне в пръстен" на енергийните меридиани на човека.

Анастасия: Да, в дадения жест нагледно се демонстрира какъв именно духовен инструмент се е

използвал от Личността за медитативна работа над своята енергийна конструкция, лично пространство и връзка с духовния свят!

Ригден: Аз веднъж вече разказвах, че в тайните жестове и сакралните обозначения на Древния Изток безименният пръст, освен изпълняването на допълнителни функции в духовните практики, условно указвал задействането на епифизата (шишарковидната жлеза, чакрана "Третото око"). Да напомня, че чакра в превод от санскрит означава "колело" (по-рано "кръг", "диск"). Чакраните — това са своеобразни енергийни центрове в невидимата част на конструкцията на човека, чрез които се осъществява движението на енергиите (енергиен *вихър*). На Изток също използват вместо думата "чакра" — "лотос" ("падма"), за обозначаване на седемте енергийни центъра на човека. Между другото казано, в същия този суфизъм аналогично се практикува духовната работа с основните (шест) фини центъра в енергийното тяло на човека ("латаиф"). "Третото око" до сега в различни учения се счита за "духовно око", чакранът на ясновидството. За него се споменава в трактатите, че ако се задейства свръхчувственото възприятие, то "Третото око" способства за "получаване на трансцендентното знание", "проникновение в духовния свят". То се смята за проводник на мощно въздействие, допринасящо за "акта на творение и влияние върху нещо", което отваря възможността за наблюдение на събитията от миналото, настоящето и бъдещето. На Изток също така са го наричали чакран на "безстрастието и свръхестествените способности". Този Чакран условно са го отбелязвали със *син* (светлосин) цвят.

Анастасия: Несъмнено древната символика, свързана с безименния пръст, не е толкова проста, колкото изглежда на пръв поглед. Веднъж ви споделихте интересни сведения относно това, откъде

е тръгнала традицията в човешкото общество да се носят пръстени на безименния пръст на дясната или лявата ръка.

Ригден: Това действително е древна история. Отначало носенето на пръстен на безименния пръст е било таен чисто условен символ сред хората, посветени в сакралните знания. Сам по себе си пръстенът е означавал движение в кръг, точно завъртането на спирала по кръг. И е имало разделение на символиката на движение на дясно (като, например, правилна свастика) и движение на ляво (неправилна свастика). Ако човек е носел пръстен на безименния пръст на дясната си ръка, то това е означавало привърженик на светлите сили, движението на човека към Единния Бог, към Вечността. Този символ условно свидетелствал, че човек е избрал само духовния път и е притежавал Знание. Ако човек е носил пръстен на безименния пръст на лявата си ръка, то това означавало движение на човека в противоположно направление (в посока към материалния Разум), привърженик на тъмните сили (притежаване от него на съответните за това Знания) и служенето му на Волята на Животинския разум. Тоест разликата в носенето на пръстена на определена ръка е била условна разлика за посветените хора, на какви именно Сили и на чия Воля е служил неговият притежател.

Та и самото наименование "Безименен пръст" (пръст без име) не е случайно и е тръгнало от определени Знания в гореупоменатата среда. Както в дълбока древност, така и сега Името на Бог остава тайна за хората. Истинското Име на Бог не е разкрито на хората и до ден днешен, въпреки многобройните спекулации по този повод от жреците на различни религии. Защо? Съхранили са се легенди за това, че с непроизносимото име на Бог могат да се управляват всички сили на природата, всички измерения

("нива") във Вселената. Е, а към тези сведения, като правило, се прилага послепис от жреците, съставен въз основа на легенди за Първичния Звук, който в различни времена са го наричали по различен начин, в това число и Граал. И така, този послепис гласи следното: че уж онзи, който може правилно да произнесе "Името на Бог" (изначално в легендите е било "Първичен Звук"), той "може да моли Бог за всичко, което пожелае". Досега са се съхранили предания, че ако някой призове Бог с тайното Му име, той може да привлече към себе си Неговото внимание. Но обикновено от такова желание горят духовно незрелите хора. За онези пък, които живеят вътре в себе си с Бог, няма нужда от това: те са Го намерили в Душата си и пребивават в Него. А духовно незрелите хора жадуват да узнаят Името, при това жадуват заради собствената си животинска власт над всички и всичко. Но те не разбират, че за тях, като незрял плод, това е пагубно.

Стесненото възприятие на човека поради доминанцията в него на Животинското начало, свежда разбирането за Бог до някакъв материален субект, при това същия такъв, какъвто човек вижда себе си в триизмерното измерение. Жреците са нарекли Бога с различни "имена", създавайки за себе си едни или други религии. Още повече, те и досега заставят хората да воюват един с друг, да враждуват помежду си за първенството на своите религии и "името" на Бога, за своето доминиране над конкуриращите се с тях религии и, следователно, едноличното право да действат от "името" на Бог. Поради различни епитети, благодарение на умишлено другата трактовка на жреците, хората погрешно смятат, че има различни всевишни богове. Но всичките днешни различни "имена" на Бог — нали всичко това всъщност са *епитети*, с които в дълбока древност са обозначавали Единния, вместо забраненото име на Бог.

Анастасия: Вие сте прав и в това може да се убеди всеки човек, достатъчно е да се проследи етимологията на произхода и първоначалното значение на думите, означаващи името на Бог в различните религии.

Ригден: Безусловно, всеки умен човек, съпоставяйки, ще разбере, че различните "имена" на Бог в религиите са само епитети на Единния. Например, да разгледаме името на върховния Бог на древните египтяни — *Озирис*. Това "име" е гърцизирана форма на египетското име Усир. Тоест, гръцката дума "Osiris" е произлязла от египетската "U'sir", което означава *"Онзи, който се намира на върха"*. Или, например, какво означава името на авестийското божество в зороастризма *Ахура Мазда* (по-късно Ормазд, Ормузд), провъзгласено от пророка Заратустра като Единен Бог? Между другото казано, нали изначално пророкът упоменавал, че името Ахура Мазда е само заместване на *забраненото име на Бог*, което никой не знае сред хората. Този Бог даже в религиозния календар са Го отбелязвали като "Безименен". Авестийското "Ahura Mazda" го превеждат като "Мъдрият Господ", "Владиката на мисълта". Авестийската дума "maz-dā" е също "да се съхранява в паметта". И така, това "име" е образувано от две древноирански думи, които имат арийски (индоирански) корени. "Ahura" съответства на санскритската дума "asura" — "властелин", а "mazdā" — на индийското "mēdhā", тоест *"мъдрост, разбиране"*.

Въобще, между другото казано, хората са позбравили една проста истина, какво всъщност е *Мъдростта*. Това съвсем не са придобити книжни знания, житейски опит, блестящ ум или изящна логика на мислене. **В най-древната традиция сред различните народи "Мъдростта" изначално — това е небесен дар (чувствена еуфория, озарение) по време на духовния ръст на човека, дар, с**

помощта на който се е постигало състояние на висшето просветление, всеразбиране и всезнание. Неслучайно в зороастризма се споменава, че Ахура Мазда се е разкрил на пророка Заратустра благодарение на *"Благия Помисъл"*, едва след като той е пребивавал много години в настойчиви духовни търсения. "Пророкът е питал, а Бог отговарял и го напътствал в *божествената Мъдрост*", тоест явявал се *"онзи, който дава Мъдрост, разбиране"*.

Така че именно от епитетите жреците са формирали "името" на Единния Бог. И така е във всяка религия, която и да вземете, всички "имена" на Бог са епитети: "Бог Спасителят", "Известният Бог", "Достойният", "Всеобхватният", "Проникващият във всичко", "Лъчезарният", "Пробуденият", "Основата", "Свещената сила", "Носещият Щастие", "Невидимият" и така нататък. Аз назовавам само тези смислови изконни обозначения на думите на различните "имена" (а всъщност епитети) на Бога, които са известни сега на много хора, принадлежащи към едни или други популярни световни религии. Иначе казано, тези сведения, които лежат днес на повърхността и са достъпни за всекиго, интересуващ се от този въпрос. Аз вече не говоря за по-древните корени на заимстване на тези думи от сходните епитети на древните религии и вярвания, за които сега вече никой не помни, даже имайки в ръцете си археологическите артефакти, потвърждаващи тяхната популярност в древни времена. Но, в крайна сметка, всички тези "исторически епитети", като стъпала, ще доведат до началните обозначения на Единния, на общия за всички народи праезик, към който едва сега теоретически се доближават учените-лингвисти.

Анастасия: Да, тъжно и смешно е... Получава се, че хората в обществото враждуват, воюват и спорят помежду си за *епитетите* на Единния, който е един и същ за всички.

Ригден: За съжаление... даже не разбирайки **единната духовна същност** за всички народи, за човечеството като цяло. Затова, знаейки човешката природа, изначално обозначението на Единния, както аз вече казвах, се давало на хората не като Неговото име, а като звука "Ра", който и символизираше понятието "Единно, Вечно (Висше)". Ето защо даже условните обозначения на Бог сред хората, посветени в тези Знания в древността, са били без посочване на името Му (между другото, това се отнася и за безименния пръст). Вече много по-късно, когато в обществото започнали разприте между хората, подклаждани от жреците, се появили различни интерпретации, разделения на "свои" и "чужди" богове и така нататък, в крайна сметка довели до загуба на изконните Знания. Но всичко това са дела човешки.

Обаче, да се върнем към темата за пръстените. Първите пръстени са били обикновени и гладки. Между другото казано, такива пръстени, които използвали посветените, преди са се правели изключително от кристал, като енергоинформационен акумулатор...

Анастасия: Тоест от естествен материал, в който елементарните частици (атоми, йони и молекули) са разположени според геометричните закони на пространствените граници и кристалните решетки и основно имат геометрично правилна форма и структура (същите тези многоъгълници, за които вече се упоменаваше в разговора). Като цяло може да се каже, че това е същият този знак, само че не в двуизмерното, а в триизмерното пространство, където външната форма отразява симетрията на вътрешното подреждане на елементарните частици и съответно разпределението на енергиите, образуващи ги...

Ригден: Безспорно... А по-късно, когато хората са започнали да губят Знанията, за направата на такива пръстени вече започнали да използват камък от твърда порода, дърво или кост. Много по-късно започнали да ги правят от метал... И така, първите пръстени в древните тайни общества били обикновени, разликата била само в това на коя ръка са ги носели: лявата или дясната. Но след като, както се казва, станало изтичане на информация и тръгнало подражанието сред обикновените хора на атрибутиката на посветените, пръстените започнали да ги носят масово в обществото, без разбиране на същността им, на различни пръсти, правейки ги от различни метали, украсявайки ги със скъпоценни камъни и така нататък. Тогава посветените започнали да изобразяват на пръстените определени знаци и символи, които били понятни за техния кръг на общуване. Например, този, който принадлежал към Светлите сили, носел пръстен на безименния пръст на дясната си ръка във вид на змия, хапеща опашката си, чиято глава е разположена по посока на часовниковата стрелка. А привърженикът на Тъмните сили на безименния пръст на лявата ръка. На неговия пръстен главата на змията е била, на обратно, срещу часовниковата стрелка. Но и това продължавало сравнително кратко.

Скоро, поради човешкото подражание и изкривяване на Знанията, такава условност, като носенето на пръстен, загубила значението си при онези, които били причастни към изконните Знания. Обаче сред хората останала традицията да се носят пръстени като украшение или обозначаване на каквито и да е привилегии. Как ли не се упражнявали те в хвалбите си един пред друг, започвайки от измислянето на "супермагически пръстени", уж предпазващи човека от болести, нещастия, "даващи сила" и завършвайки със символи на социалното

неравенство във вид на пръстен на богатия човек — на "почетния гражданин". Като цяло, всичко както винаги, човешка горделивост на пусто място.

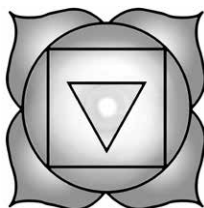
Анастасия: Бих искала да осветим още един интересен въпрос във връзка с повдигнатата тема за безименния пръст и пръстена. Веднъж Вие разказвахте за това, откъде е произлязъл изразът "пръст Божий", от който всъщност и се е образувало понятието "пръстен".

Ригден: Да, на старославянски език думата "перст" означава "пръст". При това, преди с "перст" са именували безименния пръст на дясната ръка. И досега при някои народи, например при казахите, е останал обичай, свързан с древното поверие да се дава на новородените първо да посмучат не майчината гърда, а именно безименния пръст, за да порасне младенецът хубав, добър, духовен човек. Това точно и са отгласите, само че в човешка интерпретация, на споменатите знания за условния символизъм на безименния пръст. Сега носенето на пръстен вече е просто мода и традиция, например носенето на сватбени пръстени на безименния пръст на лявата или дясната ръка (във всяка страна по различен начин). Но, при това, могат да се намерят и същите тези отгласи на знанията, които хората някога са имали. В същото това Православие, при *венчавката*, пръстенът, слаган от младоженците на безименния пръст на дясната ръка, и досега означава *знак за вечност* и неразривност на *венеца с духовния свят*.

Анастасия: Болшинството хора даже не се замислят защо съществуват различни традиции, към които се придържат и откъде расте техният корен. Но когато разбираш такива детайли, ти става по-разбираема и друга информация. Например, какво означава в скулптури или изображения на божества свързването на този пръст с друг пръст, в това число в качеството си на условни указания на медитативни техники.

Ригден: Що се отнася до положението на пръстите... Ако безименният пръст, според медитативните функции, е символизирал духовното виждане, знанието и свръхвъзможностите, то палецът е символизирал енергийния потенциал на силата на самия човек. По-специално, палецът е указвал на това, че в медитацията е задействан чакранът, ориентирувъчно намиращ се в долната част на корема, вътре в тазовия пояс, между костите на опашната кост и симфизата на срамната кост. Външно условно са го изобразявали на схемите на човека в областта на перинеума. Но това е само условно, защото става въпрос не за физическото, а за енергийното тяло на човека.

Рисуника 93. Схематично изображение на чакрана "Муладхара" в Индия.

Между другото, в Индия този чакран го наричат "Муладхара" ("mūlādhāra" е дума, произлязла от санскритския език, където в руската транскрипция "Мула" означава "корен, основа", а "адхара" — "фундамент, база, опора"). С този чакран е свързано и пробуждането на енергийния потенциал на човека. Традиционно са го отбелязвали с червен цвят.

Пробуждането на този мощен енергиен потенциал на Изток го наричат "пробуждане на спящата Змия Кундалини, навита в три и половина оборота". За нея аз вече упоменавах нееднократно, говорейки за спираловидните структури. Тази сила от древни времена се е считала за женския аспект на

божествената сила (Алат), някои свойства на която по-късно, в християнството, започнали да ги приписват на Светия Дух. Тя е способствала за пробуждането в човека на мощната, съзидателна сила на духовната Любов, която даже и никак не може да се сравни с каквито и да било физически усещания или прояви на груба енергия.

В Индия този чакран често са го отъждествявали с вместилището на Брахман и са считали, че силата, заключена в този енергиен център, я има във всеки човек, само че се намира в спящо състояние. Тази сила се пробужда само тогава, когато човек работи над себе си, над укротяването на своето Животинско начало и се стреми към доминиране на Духовното начало в себе си. В християнството аскетите (гръцката дума "askesis" — "упражнение, практика") този етап на духовното развитие го наричат *постигане* на състояние на *безстрастие*. Тоест състояние извън действието на страстите и желанията, отхвърляне на злите помисли и дела по пътя на добродетелта, състояние на чистота на ума. Без тази вътрешна работа над себе си нито един духовен инструмент няма да даде нужния резултат.

Резултатът от пробуждането на Кундалини на Изток го разглеждат като качествено изменение на съзнанието на човека, духовно пробуждане, интуитивно постигане на Истината. А в християнството този етап го наричат вече самото *състояние на безстрастие*, когато "умът влиза в свръхчувственото" и постигналият "се пренася в страната на знанието, където умът като обиталище пребивава в Божия дух". На Изток това се счита за много мощен тласък към трансформацията на Личността — издигането на енергията Кундалини от основата на гръбначния стълб през центъра на главата до висшето, нейното сливане с божествения Единен. Когато съзнанието се слива с Единния

и това състояние става непрекъснато, настъпва "освобождение".

В същото това християнство постигането на висшето духовно състояние го наричат "Благо" и го разглеждат като универсална ценност, пределния рубаж на стремежа на човека, в движението към което е задействана благостта като лично свойство на Светия Дух.

1

2

Рисунка 94. Условни обозначения на основните чакрани за постигане на висшето състояние на освобождение:

- 1) съвременен традиционно схематично обозначаване на човек в поза лотос със 7 чакрана;
- 2) схематично изобразяване на постигането на състояние на духовно освобождение на триполска ритуална столна. Положението на ръцете на жените указва връзката на първия и седмия чакран.

При което се уточнява, че това особено състояние, което не се постига с нито едно от привичните за обикновения човек чувства, е недостъпно за

въображението и превъзхожда всяко логическо мислене, "не се побира в ума". С други думи, може да го постигнеш само духовно работейки над себе си, пребивавайки в изменено състояние на съзнанието, в отсъствие на мисли и въображение, изключително с помощта на дълбочинните чувства ("шестото чувство", неведомо за обикновения човек). Счита се, че Бог е "най-голямото Благо", неизменяемо, вечно и безсмъртно, в което е заключено могъществото и премъдростта. Ето към това Благо и се стреми всяка човешка Душа. По същество, това е и качествената трансформация на човека и преобразуването на неговата енергийна природа в онази форма, която прилича в човешкото разбиране на енергиен куб, стоящ на един от своите ъгли.

Анастасия: Да, това е жест на съединяване на безименния пръст с палеца като символ на съединението на силата на Бога и енергийния потенциал на самия човек, та още и от самия Иисус Христос като Син Божий — действително истински жест на *благословение* на човечеството.

Ригден: Нещо повече, на иконата "Спасителят в Сила" Христос е изобразен на фона на геометрични фигури. По-специално, на заден план се намира червен квадрат, в ъглите на който са разположени крилат човек, лъв, телец и орел.

Анастасия: Тоест, символите на четирите Същности на фона на червен квадрат.

Ригден: Да. Сега в християнството тези образи (тетраморфи) ги трактуват като символи на евангелистите (съответно Матей, Марк, Лука и Йоан). Вследствие на такава жреческа трактовка, сега малко хора знаят за истинната същност на тези символи и техния произход. А ето на "паството" на тази световна религия им ги поясняват така: Матей — това е образ

на крилат човек. Той е бил събирач на данъци, затова образа му обикновено го изобразяват с помощта на парична сума, копие и меч...

Анастасия: Е, да, *образът на човека — това е символ на човешката природа и желания*, традиционно алегорично тълкуване при древните източни народи на Задната същност в контекста на знанията за четирите Същности.

Рисунок 95. Схематично изображение на илюстрация от Каролингски манускрипт (IX в.; намерен във Франция; библиотека Валенсиен): Мистичният Агнец (в центъра), четири "апокалиптични звяра", държаци Книга.

Ригден: Абсолютно вярно, само че, вече отдавна никой не помни за това. По-нататък символът на Марк — лъв, царят на зверовете. Символът на Лука е крилат бик, където самият бик се разглежда като жертвено животно.

Анастасия: Бикът още в праиндийската цивилизация е означавал Животинското начало, а при

болшинството древни народи — характеристиката на Дясната същност на човека. А колко старинни източни сюжети са посветени на борбата с лъва и победата над него, като символ на укротяването от човека на своята най-умна и властолюбива Лява същност — опората на Животинското начало!

Ригден: Е, всичко е просто, когато разбираш очевидното... А ето символът на Йоан е орел. Обаче изначално в контекста на знанията за четирите Същности е стояла друга птица. Фактически, тук трябва да бъде изобразен сокол, ако се следват първоизточниците, откъдето жреците са копирали сюжета за своята нова религия. При много древни народи, в това число и египтяните, птицата (сокол) се явявала символичното обозначаване на Предната същност. Орелът — това вече е вставка от жреците в сведенията, заимствани от тях от други народи. Но това вече е друга тема на разговор.

И така, това, което е забележително, в сюжета на православната икона "Спасителят в Сила". Всички тези "зооморфни същества" държат **Книга** и са разположени като символи на краищата на потайна рисунка — *скосен кръст* във вид на лъчи, излъчващи се от куба. Последният символично е изобразен във вид на ромб. Като цяло, на рисунката върху *червения квадрат* е наложен *син (зелен) овал*, а върху него *червен ромб* (като символ на трансформацията на квадрата в ромб, тоест образуването на куб, поставен на един от ъглите си).

Анастасия: Удивително е, та нали куб върху равнина в изометричната проекция — това е правилен шестоъгълник, а всяка от страните му се явява ромб! Всичко зависи от това как ще го погледнеш.

Ригден: Съвършено вярно. В дадения случай аз бих се изразил по-точно: всичко зависи от това,

кой именно гледа. И така, на иконата на фона на червен куб Исус седи на трона. При това единият Негов крак стъпва *на ъгъла* на този *куб*, а вторият се намира в синия овал. Последният още го именуват в християнството "шишарковиден ореол", "рибен балон" и го разглеждат като символ на Божественото могъщество, който заобикаля Христос по време на Неговото възкресение и преображение. В този син (зелен) овал са нарисувани серафими (изначално в червен цвят), херувими (изначално в син цвят) като символи на небесната йерархия. При това всеки от тях е изобразен във вид на лице, заобиколено от шест крила!

Спомни си за маските (схематичните изображения на човешки лица) върху "Големия Шигирски идол", символизиращи измеренията. И такова условно обозначение на други измерения е било свойствено не само за Шигирската култура (V-IV хилядолетие преди новата ера, Среден Урал и Задуралие; съвременна Русия), но и за южносибирската Окуневска култура (II хилядолетие преди новата ера) и за други древни култури много преди възникването на християнството и известните сега световни религии. Между другото казано, Окуневската култура е много богата на знаци и символи във вид на кръгове, спирали, триъгълници, а също така на антропоморфни стилизирани фигури, изображения на соколи, женски богини и символични духовни знаци (Аллат). Подобни обозначения са били доста разпространени в древния свят.

И така, връщайки се към разговора за иконата "Спасителят в Сила". Съчетанието на цветовете червено и синьо в християнството също се разглежда като комбинация от човешката и божествената природа на Исус Христос. А самият образ на Христос — като символ на Неговото ново бъдещо богоявление пред хората в качеството на Владика на

ВИДИМИЯ И НЕВИДИМИЯ СВЯТ, СИМВОЛ НА НЕПОЗНАВАЕМОСТ И ВЪПЛЪЩЕНИЕ.

Рисунка 96. Схема на местоположението на символите върху иконата "Спасителят в Сила" (1408 г., художник Андрей Рубльов):

- 1) лъв;
- 2) син (зелен) овал (сфера);
- 3) трон, на който седи Христос като Съдия;
- 4) жест на благословение — съединение на безименния пръст и палеца на дясната ръка;
- 5) крилат човек;
- 6) Иисус Христос в златисто одеяние;
- 7) орел;
- 8) серафими, херувими;
- 9) отворена Книга;
- 10) червен ромб;
- 11) червен квадрат, в който е вписан син (зелен) овал;
- 12) бик;
- 13) кракът на Христос стъпва на ъгъла на червения ромб.

Анастасия: Да, това е изумителна икона по своята символика за знаещите хора. Квадратът като символ на земното с четирите Същности, ромбът като символ на куба, поставен на един от ъглите — на седмото измерение, символика на духовното преобразование и освобождаването на човека. Овалът — обозначение на личното енергийно пространство между човека и неговите Същности, връзка с другите светове (измерения). Христос се намира в червен ромб, тоест в седмото измерение, в рая, на "седмото небе", та още и благославящ с такъв значим жест на дясната ръка! Та тук нали са всички базови знания за човека и неговите духовни възможности по пътя му към Бога! Още едно потвърждение: когато владееш Знанията — зряло осъзнаваш ключовата същност на информацията, фиксирана от хората в миналото.

Ригден: По принцип, такъв прием за предаване на Знания се използвал от древни времена. При това, като правило, подобни, така да се каже, базови Знания са ги поставяли на видно място. Достатъчно е да се погледне на знаците и символите, които ни заобикалят в живота, или традиционните религиозни изображения, или да се погледне в историята на изкуствата на народите по света, за да се разбере, че тези Знания винаги ги е имало.

Анастасия: Вие сте прав. Доколкото ми е известно, иконата "Спасителят в Сила" от XIV век и до сега се намира в самия център на иконостаса на Благовещенския събор на Московския Кремъл. Но въпросът е в друго, кой я вижда? В християнската религия "Спасителят в Сила" символизира многосложна богословска концепция за това, какъв ще бъде Христос, когато се появи в края на времената в цялата пълнота на Неговата сила и слава за "Страшния Съд" и идващото преобразование на Вселената, в изпълнение на Божественото

Провидение за света: "За да обедини всичко земно и небесно под главенството на Христа".

Ригден: Тази икона я считат за един вид цял трактат в символиката, пророчество за бъдещето на езика на иконописата.

Анастасия: Интересното е, че тук е направен особен акцент върху *Книгата*! По време на Второто пришествие Христос държи *отворена Книга*, всички зооморфни фигури държат по книга. Има се предвид Евангелието или този символ указва на някакво общо алегорично значение? Аз знам, че в християнството от ранни времена Исус Христос символично са го изобразявали *във вид на Книга, върху която слиза гургулица като явяване на Светия Дух*. Мен също ме заинтересува, защо точно гургулицата се споменава по-често в Библията. Оказва се, че тя е различна от гълъба, по-малка е по размери и принадлежи към мигриращите птици. Гургулицата се появявала в Палестина в началото на пролетта. Тя се смятала за предвестник, чиста птица.

Ригден: Това действително е така. Аз ще кажа даже повече, първоначално в ранното християнство Светият Дух се изобразявал именно във вид на бяла гургулица (по-късно гълъбица), но не и гълъб. Тъй като тя е била *символ на Божествената Любов, съзидателното женско начало, Прамайка на всичко съществуващо (Алат)*. И това е свързано с още по-древни знания, когато божествената троица са я изобразявали във вид на Отец, Майка и Син. Например, такава триада е имало в Древен Египет: Озирис-Изида-Хор. По-късно в християнството гургулицата (в други изображения — гълъбицата) започнали да я изобразяват основно на картините на Благовещение (в контекста на изобразяването на сюжета с Архангел Гавраил и Дева Мария) и кръщението на Христос.

А що се отнася до Книгата, то ти правилно си забелязала. Акцентът е поставен именно върху факта на наличието на Книгата като такава, при това в *нейния открит вид, тоест достъпна за четене*. В християнската култура символиката на книгата е доста многозначителна и дълбока, затова всеки е рисувал, изхождайки от общоприетите канони. Това можели да бъдат Благата Вест, Книгата на Живота с имената на Спасените, Книгата Откровение за пророчествата на Второто пришествие на Христа. Между другото в последната има сюжет за Книгата, написана "отвътре и отвън", запечатана със седем печата, която да отвори и да прочете не може никой, освен Агнеца. Там също се казва и за четири животни — Стражите около престола и така нататък.

Анастасия: Напомнете, моля, за читателите, на които тази тема е близка, къде именно в "Откровение" се намира сюжетът за Книгата и четирите животни.

Ригден: В Библията това са 4-та и последващите глави в "Откровението" на Йоан. Например, в 4-а глава има такива редове: "... и посред престола и около престола са четири животни, изпълнени с очи отпред и отзад. И първото животно било подобно на лъв, и второто животно подобно на теле, и третото животно имало лице като на човек, и четвъртото животно подобно на летящ орел. И всяко от четирите животни имало по шест криле около него, а вътре те са изпълнени с очи...". А ето в 5-а глава се казва за Книгата: "И видях аз в десницата на Седящия на престола книга, написана отвътре и отвън, запечатана със седем печата. И видях аз силния Ангел, произнасящ на висок глас: кой е достоен да отвори тази книга и да ѝ свали печатите? И никой не можа, нито на небето, нито на земята, нито под земята, да отвори тази книга, нито да погледне в нея... И аз погледнах, и ето, посред престола и четирите животни и посред старците стоеше Агнец

сякаш заклан, имащ седем рога и седем очи, които са същността на седемте Божии духа, изпратени в цялата земя. И Той дойде и взе книгата от десницата на Седящия на престола. И когато Той взе книгата, тогава четирите животни и двадесет и четирите старци паднаха пред Агнеца, имащи всеки един от тях гусли и златни чаши, пълни с тамян, на които същността е молитвата на светците. И пеят нова песен, казвайки: достоен си Ти да вземеш книгата и да свалиш от нея печатите, защото Ти си бил заклан, и със Своята кръв ни изкупи пред Бога от всяко коляно и език, и народ и племе, и си ни направил царе и свещеници на нашия Бог; и ние ще царстваме на земята. И аз видях, и чувах гласовете на много Ангели около престола и на животни и на старци, и техния брой беше толкова множествен и хиляда хиляди, които говориха на висок глас: достоен е закланият Агнец да приеме силата и богатството, и премъдростта и здравината, и честта и славата, и благословието. И всяко създание, намиращо се на небето и на земята, и под земята, и на морето, и всичко, каквото е в тях, чувах аз, казваше: на Седящия на престола и Агнеца благословение и чест, и слава и държава во веки веков. И четирите животни казаха: амин. И двадесет и четирите старци паднаха и се поклониха на Живеещия во веки веков".

Анастасия: Да, сега тези редове действително звучат съвсем в друга светлина на разширено разбиране на същността на случващото се!

Ригден: Въобще, аз някога разказвах за това, че свещената книга в сакралната символика се разглежда като запис на свещени символи, които са обозначаващи на Словото Божие (Звука на Създанието), което е проявено в света. Например, древните египтяни са разглеждали йероглифите, като свещени знаци, подразбиращи цялостни

понятия, а понякога отделни звуци. По-късно се е появила опростена писменост, която е започнала да се прилага вече не само в религиозните, но и в светските текстове.

Какво са, например, съвременните букви в различните езици? Това са, по същество, условни знаци, измислени от хората. Тяхната различна комбинация — това е своеобразен условен код за разбиране на една или друга информация. При това всеки условен знак сам по себе си е неутрален. Но в различни комбинации даже условния знак става част от своеобразен информационен портал за провеждане и действия на една или друга сила и Воля. Но всичкото това, да кажем така, информационно пространство се активира и започва да работи само тогава, когато човек прилага към него своята сила (внимание, осъзнаване) чрез прочитане на този код. Например, когато човек вижда затворена книга и не знае, какво е написано в нея, нейните условни знаци се намират в неутрално състояние. Но веднага след като той започне да чете (ако разбира тези условни знаци) — това и е началното прилагане на сила за активиране на даденото информационно пространство.

Но е много важно, какво доминира в този момент в човека и каква е тази сила на прилагане, тоест каква е природата на нейното произхождение. Например, човек чете съвременна книга, хубава художествена литература. Но на дадения момент в него доминира Животинското начало (егоизъм, злост, ненавист и така нататък). Съответно, когато при четене даже на добра, хубава книга, нейното съдържание ще го дразни, озлобява, размива и забавлява "примитивността", неговата мания за величие, ще предизвиква завист и възмущения. Той ще избира в нея онези моменти, които удовлетворяват неговото самолюбие. Иначе казано, условните знаци, написани

в книгата, ще способстват за по-голяма активация на преобладаващата в този момент сила в човека, тоест Волята за изпълняването на програмата от Животинското начало.

А ако в човека в дадения момент доминира Духовното начало, то за него ще се отвори друга страна: той не само ще се обогати с информация, но и ще може зряло да си я изяснява, може да му се открие осъзнаване за произхода на едни или други източници на сили, вложени от самия автор чрез активирания от него код на условните знаци.

Анастасия: Тоест същата тази книга, но прочетана, както се казва, с Любовта Божия в Душата, дава възможност без предубеденост да осъзнаеш заложената в нея информация, да разбереш същността, да прочувстваш и разпознаеш източника на нейния произход. С други думи, книгата — това е информационен условен код, а неговото възприемане зависи от доминиращия избор на самия човек.

Ригден: Вярно е. Тези условни информационни кодове (думи, изречения) в книгата се нанасят от други хора, в които също по времето на тяхната фиксация (написването на книгата) е доминирала една или друга сила (или да кажем по-точно — доминирала е Волята или от Духовния свят, или от Животинския разум). Човек, ако не знае тези условни кодове, например, езика, на който е написана книгата, естествено, няма да може да я прочете. Но ако знае и, съответно, ги активира, то ще почувства действието на тази активация, тоест въздействието върху него на силата на тази Воля.

Анастасия: С други думи, ако в теб доминира Животинското начало, ти, даже четейки духовни трактати, ще изпуснеш всичко най-главно, ще отричаш всичко и няма да разбереш нищо поради

стесненото в този момент съзнание. А ако в теб доминира Духовното начало, то ти ще възприемаш всяка книга в състояние на разширено възприемане на света, което ще позволи лесно да отделиш "зърната от плевелите", да разбереш доминиращите мотиви на писателя, кой и какво е влагал там и за какви цели се е правело всичко това.

Ригден: Да, тоест при доминирането в съзнанието на Духовното начало (а значи, разширено възприемане на света с помощта на дълбочинните чувства), ти ще започнеш да разбираш истинската същност и ще придобиваш Мъдрост. А чрез Мъдростта идва и Знанието. Знание, като знаков код, при активирането на който от Духовното начало се формират условия не само за преобразуване на Личността, но и на обкръжаващия я свят. Затова **книгата и закодираната в нея информация — това е, по същество, проводник на Волята** (или от Духовния свят, или от Животинския разум). Информационните кодове се отнасят към *обменната информация, те са неутрални*, докато човек не ги активира и не влезе с тяхната сила в резонанс. Тези условни знаци на писмеността са измислени от хората. Тях не трябва да ги бъркат с изначалните *активни работни знаци, които са били привнесени в този свят отвън...* Това са абсолютно различни понятия и различни знаци.

Анастасия: Вие имате предвид онези изначални знаци?

Ригден: Съвършено вярно. Аз имам предвид точно онези *изначални 18 работни знака*, които и до сега съществуват в човешкото общество: 9 положителни, съзидаващи знака (привнесени от Духовния свят) и 9 отрицателни работни знака (привнесени от Животинския разум). Тези знаци са активни независимо от човека и неговите доминиращи желания и сили. Те са активни сами по себе си, тоест са нада-

рени със сила и взаимодействат с околния видим и невидим свят и с цялата многосложна конструкция на човека в шестте измерения.

Анастасия: Да, тази информация изисква дълбоко осмисляне...

Ригден: А що се отнася до информацията, зафиксирана в символите на иконата "Спасителят в Сила", то в Рус същите тези знания по-късно били разпространени и чрез образа на иконата на Богородица "Горящ Храст". И така, символикo-алегоричната композиция на тази икона по основните геометрични детайли практически повтаря "Спасителят в Сила": чер-вен квадрат (с 4 евангелисти в зооморфни, апокалиптични образи — човек, лъв, телец и орел), *скосен кръст*, скрит *овал*, *ромб* (в който е вписан образът на Богородица, 6 ангела в ромб). Като цяло, всичко е, както е положено. Само геометричните елементи се именуваат в описанията по друг начин, например, като две четириконечни звезди, насложени една върху друга (общо осем върха), или пък като осемконечна звезда с *пресечен долен лъч*! При това ромбът, като правило, е *зелен* или *син* (*синкав*) цвят, а квадратът под него — червен, както и е положено. В центъра на композицията е Богородица, която държи Младенеца Христос в лявата си ръка, а в дясната си ръка — стълба (понякога на такива икони стълбата докосва рамото на Богомайката, а понякога вместо стълба рисуват Порта и жезъл като символ на Спасителя), всичко това символизира, че именно Богородица издига духовно човечеството "от Земята на Небето". На тази икона сред изображенията го има и Архангел Гавраил със символа на *благовестиято* — клонче лилия.

Анастасия: Да, тази икона е добре известна на изкуствоведите, например, по изображението на ико-

Рисунка 97. Изображение на иконата на Богородица "Горящ Храст" (края на XVI в.; от местния ред на иконостаса на Спасо-Преображенския събор на Соловецкия манастир; Московски музей-резерват "Коломенское"; Русия).

ната на Богородица "Горящ Храст" от XVI век, която произлиза от местния ред на иконостаса на Спасо-Преображенския събор на Соловецкия манастир. Та и много хора знаят за нея. Такъв тип икони ги има едва ли не във всяко православно семейство. Само че кой от хората е обръщал внимание на такива знакови подробности? Та нали когото и да попиташ, мнозина познават тази икона като "защитница на дома от

пожари". В най-добрия случай ще разкажат, че в основата на написването на тази икона е положена библейската история "за Мойсей, когато той решил да изведе своя народ от Египет" или "за неизгарящия трънен храст, от който Бог въззвал към Мойсей, а той сякаш от любопитство е отишъл да види, защо той гори с огън и никак не изгаря"...

Ригден (засмя се): Макар и да са забавни думите на хората, но същността в тях е истината! На жреците винаги не им е давало покой любопитството и завистта, откъде се взима толкова много Божия сила в истинното Духовно Същество. А ти как мислиш, каква е връзката между Мойсей, Богородица и пожарите?

Анастасия: Вие знаете ли, усеща се, че цялата тази "връзка" е изкуствено създадена. Ако говорим по същество, Богородица, съдейки по всички духовни знаци, по това колко чудеса са се случили в света чрез нейния образ през тези хилядолетия — това действително е Спасителят в Сила.

Ригден: Така си е. Иконата на Богородица "Горящ храст" няма никакво отношение към всички тези дела на жречеството. И в Рус започнали да я наричат така не от думата "храст" — "трънка, храсталак", а от старославянската дума "купа", което означава "съединение", "възвишеност", "съвкупност от нещо". А това че нея са я свързали с поверието за защита от пожари, затова пък сега тя, както ти правилно забеляза, стои във всеки дом, прославил се със своето чудотворение. Но още по-важното е, че чрез нея знанията достигнали до болшинството, макар и в такъв "неразпечатан вид". И тях ги има сега, а това е немаловажно!

Неслучайно "Горящият храст" я свързват със символиката на непорочното зачатие на *БогоМайката*

от Светия Дух. То е точно символ на това, за което аз ти разказвах. *БогоРодица* — това е Проводник на Божията сила за всеки човек, вървящ по духовния път, това е *силата на Божията Любов*, с помощта на която Душата на човек се освобождава от земните превъплъщения. Иисус като Духовна Същност от друг свят е обновил изгубеното през вековете истинно Знание и е дал на хората духовни инструменти за духовно спасение. Тоест, с други думи, той оставил ключовете. Работейки над себе си с помощта на тези инструменти, човек придобивал, образно казано, *ключа към знака*. А на *БогоРодица* като проводник на Божията сила, като духовно освободило се Същество, намиращо се между световите заради духовното освобождаване на човешките души, Той дал *сила и самите знаци*. И само при съединението на усърдието и работата над себе си на духовно търсещия и силата на *БогоРодица (Алат)*, се случвало сливане на Личността с Душата, тоест човек е достигал освобождаването на своята Душа, седмото измерение или, както казват в християнството, "рая", "царството на Отца и Сина". И само от избора на човека зависело ще бъде ли знакът активен, ще бъде ли човек Достоен да получи тази божествена сила, която ще го доведе до Бога. *Ключът е даден за това, за да го използват. А за да използваш ключа, трябва да прилагаш своите усилия към това.* Ето такъв е **пътят на духовния човек — пътят на горящото духовно безстрастие, който само вкупом (заедно) със съзидателната сила на Бог води до освобождаване.**

И това е известно не само в християнството, но и в други религии. За това са знаели още в дълбока древност, когато хората са наричали по друг начин и Бога и Неговия Син, и *БогоРодица (Великата Майка)*. Та нали въпросът не е в жреческите концепции от ума и в техните епитети, а в едни и същи духовни зърна, на които и се държат всичките техни религии. Ще приведа прост пример.

Както аз вече упоменавах, не толкова отдавна с широка популярност сред различни източни и западни народи се ползвал култът към богинята Изида, зародил се още в Древен Египет. Между другото казано, достатъчно е да се обърне внимание на изкуството на Древен Египет, на онези негови образци, които са достигнали до сегашно време в сгради, стенописи на древни храмове и скулптурни изображения. И може да се видят същите тези символи за предаване на основите на духовните Знания, които са и навсякъде по света: работен знак "АлатРа", лотос, кръг, куб, ромб, пирамида, кръст, квадрат, символично изображение на четирите Същности. И така, култът към богинята Изида се задържал не едно хилядолетие, включвайки епохата на Римската империя. А в какво е скрита истинската причина за такава популярност? В активните знаци — знакът "АлатРа", който се разпространявал в онези времена с помощта на култа към богинята Изида също така, както се разпространява днес с помощта на култа към БогоРодица. Изконните Знания вече отдавна са загубени в по-голямата си част, но символите и знаците са останали!

Анастасия: Да, Изида като "Великата Майка" често са я изобразявали именно със знака "АлатРа" на главата, както вече казвахме, във вид на *чашообразен полумесец* с рогцата нагоре, над който като изпъкнала страна на перла, се намира *кръг*.

Ригден: Даденият знак указва на принадлежността на тази сила към Единния, който е създал всичко във Вселената. Аз вече казвах, че някога отдавна хората са *обозначавали* *понятието "Единното висше"* (*Единното Вечно*) със звука Ра. Откъдето по-късно, със зараждането на жречеството и се появил бог на име Ра, който според легендите е възникнал от лотосово цвете, издигнало се от световния океан.

Великата богиня (която я наричали с различни епитети, по-късно преобразувани в имена) изначално представлявала проводящата сила на Ра (Единният Вечен). Носителки на такъв знак в Древен Египет, освен Изида, в различно време са били и богинята Хатхор (дъщеря на слънцето Ра; нейното име означавало "дом на Небето"), богинята Иусат (нейното име означавало "творящата ръка на Бог", "най-великата сред онези, които изхождат"). Считало се е, например, че ако човек опита духовните дарове на богинята Хатхор, то това ще му даде допълнителни духовни сили, тя ще помогне на този човек да премине от земния свят в *другия* (*духовния*). Поради което нея и са я награждавали с епитетите: Великата Майка, богинята на Любовта, радост духовна, "Сияещата в лъчите на Ра", Велика Жена, Съзидателка на всичко живо. Сред допълнителните, асоциативни обозначения, символизиращи я, са били сикомора като "Дърво на Живота", а също така и символите на вечния живот — *цветовете зелен и син*, които, както гласели легендите, тя повелявала. Последното е свързано със зашифрираните знания за *вълновата природа на човека* и момента на духовното преображение.

Анастасия: Да, същите тези цветове присъстват, както вече се упоменаваше, в обозначението на божествените персонажи, които сред различните народи възплъщават космическия порядък, водите на живота, плодовитостта, Майката-прародителка, съзидателната божествена сила на женското начало. В християнската религия тези цветове са присъщи на Богородица. Същият този ромб на "Горящия храст", в който е поставен образът на Дева Мария, също се обозначава със *зелен* или *светло син* (синкав) цвят. Това говори, че едни и същи основни знания са се предавали от поколение на поколение, от народ на народ. Между другото казано, има такава старинна дума "Главка", която древните гърци в свое време

са заимствали за своята митология от народите, които някога са живели на сегашните славянски територии, като обозначение на съзидателната сила на божественото начало, свързано с водата, също така повеляваща "зелен и син цвят".

Ригден: Аз ще кажа даже повече. За да се обяснят на хората Знанията за невидимия свят, се налагало да се обръщат към асоциации и образи, понятни за жителите на триизмерния свят. В дълбока древност Великата Майка (богинята) като съзидателната сила на Духовното начало на човека (отражение на която впоследствие станала, например, същата тази Изида, представена в образа на жена) изначално са я изобразявали в особена поза, наподобяваща свещен куб — когато човек седи, обхванал с ръце коленете си. Отгоре "кубът" го е увенчавала глава, указваща неговия връх. А на главата или на една от страните на самия куб са поставяли знака "АлатРа". Същността е проста. Това е символично изображение на пътя на духовното освобождаване на Личността при нейното сливане с Душата (независимо от тялото, в което се намира човек, например, неговата пола принадлежност, раса и така нататък). Така изначално в древността се изобразявала Прамайката — *седяща в кубообразно положение. При това са я поставяли върху квадратна, плоска основа.* Кубът означавал духовния свят, който човек може да постигне с помощта на божествената сила на женското начало (Алат) и качествено да промени своята природа, ставайки друг — Духовно Същество. Той също така е означавал шестте измерения, в които е разположена конструкцията на човека. Плоският *квадратен* камък — земния материален свят, а също така четирите ъгъла като обозначение на четирите основни Същности на човека. По-късно, когато започнало човешкото подражание, жреците започнали да възпроизвеждат (увековечават зара-

ди земната слава) лицата си във вид на кубични скулптури.

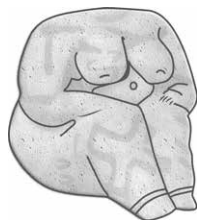
В по-късни времена, когато в същия този Древен Египет боговете започнали да ги изобразяват във вид на персонифицирани скулптури, то, за да отразят тяхната божествена същност, фигурата на бога я поставяли на куб. А ако било необходимо да се укаже на връзката между земното и небесното (божественото), то нея я поставяли на куб, който бил разположен на плосък квадрат. Ако пък фигурата е била разположена просто на плосък квадрат, то това е означавало изключително земния аспект на битието. Такива първоначални кубообразни статуи (а също така техните разновидности от ромбичен тип) в своето време се явявали доста разпространени канонични скулптурни изображения не само в Древен Египет, но и в други ъгълчета на света.

1

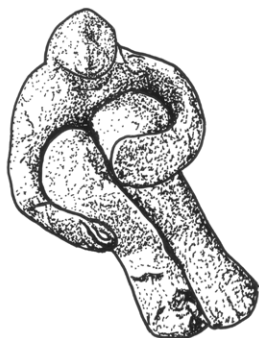
2

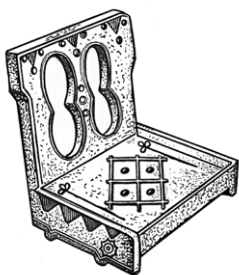
3

4

5

6

7

8

9

10

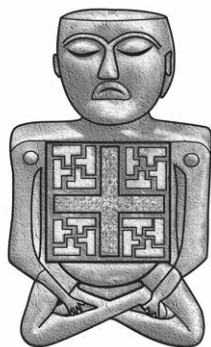
12

11

14

13

**Рисунок 98. Кубообразни статуи
и символи на древния свят:**

- 1) кубообразна скулптура на палеолитна "Венера";
- 2) китайска скулптура във вид на куб, поставен на ъгъл (направена от камък яспис; ясписът в Древен Китай се е почитал като "чист камък", символизиращ Небето; считало се е, че човек е длъжен, следвайки пътя на самоусъвършенстването, в самия себе си да сътвори ("да претопи") средство за постигане на безсмъртие, наричано в китайските трактати като "чудесна перла", "ясписова скъпоценност", която ще преобрази цялото му тяло и ще го направи чист и безсмъртен (ясписов));
- 3) палеолитна кубообразна скулптура на богиня в седнало положение, със свити колене, ръцете

обхващат коленете (върху тялото са нанесени символи; като правило се е изобразявала без лице, понякога без глава);

4) фрагмент от изображението "Съдът на Озирис" върху древноегипетски папирус; в Древен Египет хората, животните и боговете традиционно ги изобразявали в профил;

5) статуетки от теракота на хора, седящи в поза със свити колене, обхващайки ги с ръце (артефакти от Харапската цивилизация);

6) енеолитен предмет с централен ромбичен символ;

7) ритуална енеолитна кубообразна форма с геометричен орнамент (стои на опора от четири крачета; върхът е оформен във вид на символично изображение на шестте измерения);

8) кубична статуя на седящ човек, върху която има изображение на древноегипетския бог на мъдростта Тот (в облика на бабуин) със знак "АлатРа" (IV-I в. пр.н.е.; Карнакския храм (Гива, Египет));

9) бронзова статуетка във вид на куб, върху който в седнало положение, със свити колене, обхващайки ги с ръце, седи древноегипетската богиня на Истината и Справедливостта, вселенската хармония и ред — Маат (XII-XI в. пр.н.е.; Древен Египет);

10) кубична статуя на писаря Кха със знака "АлатРа" (II хил. пр.н.е.; Абидос, Древен Египет);

11) фигурка на ацтекската богиня на водата — Чалциутликуе (XV-XVI век от н.е.; Мексико, Централна Америка);

12) фигурка на ацтекския "владика на годината", в митологията на индианците от Централна Америка, богът на огъня и вулканите — Шиутекутли (XIV-XV в. от н.е.; Мексико, Централна Америка);

13) кубообразна фигура на човек, седнал в поза лотос, със символи по тялото; използвала се е за закрепване на свещена кофа; ведрото е открито на викингски кораб (IX век; Норвегия);

14) кубична статуя на Сенусерт-Сенебефни (II хил. пр.н.е.; Древен Египет).

Анастасия: Действително, подобни фигури на божества, седящи в *кубообразна поза*, неведнъж съм срещала сред археологически находки, открити в различни ъгълчета на света. Също така, с прибрани крака, с ръце на коленете седят и фигурки, намерени в слоевете от времената на палеолита (така наречената "Велика Майка"). Подобни фигурки са били открити сред находки, отнасящи се към Харапската цивилизация. А кубообразните фигурки на древните индийски и китайски богове?! Да не говорим за множеството артефакти на ацтеките, олмеките и майите в Мезоамерика! На териториите, където живеят славянските народи, също са намерени фигурки на *Великата Прамайка* от времената на Триполската цивилизация, където на лоното ѝ е нанесен ромб с наклонен кръст вътре и точки-центрове! А друг вариант на нейното изображение е с конкретни символи на пресечена пирамида или с две преплетени змии, които, отчитайки същите тези древноиндийски знания за силата на "Змията Кундалини", символизират съзидателната сила на духовното възраждане на човека.

Ригден: Между другото казано, две змии, преплетени на кълбо, у древните народи са били един от изначалните символи на *умирането и възкръсването* на природата, нейното *обновяване*. Змиите (например, смокове) през есента отиват под земята и се навиват в земни дупки на голямо кълбо, изпадайки в зимен сън, а през пролетта се събуждат и излизат от дупките (изпод земята). Затова те и са служели като асоциативен пример за хората, желаещи да разберат какво е това реинкарнация, умиране и възкресение на човека в цикъла на преражданията на неговата Душа.

Анастасия: Да, при много народи, особено на Изток, е имало почитане на змията като символ, свързан с плодородието, женското начало, земята,

водата, а също така с Мъдростта. Ако се разглеждат тези знания в духовен контекст, то всичко си отива на мястото. А що се отнася до Триполската цивилизация, то любопитно е, че същите керамични стомни със свещена символика са били основно с *ромбична форма*. Ако внимателно се разгледат археологическите находки, то може да се открие, че на такива стомни са се изобразявали значими символи и знаци на духовното развитие: кръг, полумесец (при това с рогцата нагоре), спирали, триъгълници (пирамидки), вълнообразни змии (зигзагообразни разделителни линии, връзка с водата, тоест *другия свят*), четирикрайни кръстове, "слънце и луна", четири "слънца". Още повече, по данни от археологическите разкопки, във всеки триполски дом е имало свещен "олтар" с кръстовидна форма (във вид на скосен кръст), където са палели първия огън за огнището. Това е същият този символ на огъня-Душа и четирите Същности!

Ригден: Формата на ромба често се среща в най-древните орнаменти. Наричали са го символ на единението на Земята и Небето, свързвали са го с лилията и лотоса...

Анастасия: Тук даже ако се проследи етимологията на думата "ромб", може да се разкрият интересни факти. Тази дума е образувана от гръцката "rombos", означаваща "пумпал, магическо колело, тамбурин". Във връзка с това е достатъчно да си спомним каква важна символична роля е играл тамбурина в магическите действия, например, при шаманите. При това обикновено такъв тамбурин бил изписан със същите тези основни символи и знаци.

Ригден: Съвършено вярно. Между другото казано, считало се е, че шаманът с едната си ръка извлича от него *свещения Звук*, държейки се при това с другата за *държачката* на тамбурина, която, като правило е

имала вид на *скосен или равностраничен кръст*. Нали съгласно символиката, пресичането на кръга и кръста точно поражда осем страни (осмоъгълник). При Белите шамани от Сибир е имало поверие, "свещено знание", че ако се приведе в движение квадрат, тоест знаците на четирите стихии, то те могат да се превърнат в знак на вечността (кръг)... А на Запад точно този процес в античната философия гърците са го наричали — квинтесенция (от латинското "quinta essentia" — "пета същност"), теорията на петия елемент.

Анастасия: Вярно е, него нали са го наричали и "първоначален ефир", и "божествен", и "вечен", и "възвишен" (небесен, намиращ се на висота). Аристотел въобще е определял квинтесенцията като най-тънкия елемент, основната същност, субстанция на целия надлунен свят, за разлика от четирите елемента на подлунния свят, които са подложени на цикличността на взаимопревръщането ("възникване и унищожаване"). Всичко е толкова просто! Получава се, всички говорят за едно и също нещо, само че с различни думи.

Ригден: Разбира се, няма нищо сложно, ако знаеш! Когато постигнеш разбиране, всичко става просто. А що се отнася до шаманите, ти абсолютно правилно забеляза, в онези времена тези знания и подобна форма на тяхното предаване са били естествени за различните народи. Но още по-рано за тези базови знания е знаело болшинството в човешкото общество и хората не се нуждаели от допълнителни пояснения, даже ако те са живеели в различни краища на планетата.

И така, статуята във формата на куб символизираща победата на духовната природа на човека над материалната, тоест Духовното начало над Животинското. Тя също така означавала и духовно съзрял

човек, готов за възприемането на божественото Слово. Последното в онези времена се считало за *нечуван Звук, благодарение на който Бог "общува" с човека, духовното озарение на човека в разбирането на Единния*. Затова понякога боговете ги изобразявали с отворена уста, но най-често на техните кубообразни статуи поставяли съответните знаци. А по-късно, когато се появили йероглифите, започнали да издълбават обръщения към Единния, който имал невидима природа.

Анастасия: Предполагам, че на читателите ще им бъде интересно да узнаят, че хората още в онези далечни времена са знаели за Изначалния Звук.

Ригден: Разбира се, знаели са. Това нали са базови духовни Знания... Какво е означавал същият този йероглиф в Древен Египет? Той изначално се считал за свещен знак, "божествена дума", знак, обозначаващ Звук. При това йероглифите са ги писали в особен порядък, групирайки ги в различни *квадратни* и *правоъгълни* форми, което също имало свой смисъл. Обучавали на такова писане само в храмовите училища, наричани се "Домове на живота". Ще напомня, че символът на "живота", "вечният живот" при древните египтяни е бил знакът анх, който са го наричали "ключът на живота", "ключът към вечността". Между другото казано, този своеобразен кръст като символ на безсмъртието са го свързвали с водата (*другия* свят). И той е бил известен не само на древноегипетската цивилизация, но и в цивилизацията на Маите, на древните европейски народи, например, на скандинавците. И така, забележителното е, че самите писарина Древен Египет, нанасящи свещени знаци, като правило, са ги изобразявали в поза лотос (седейки с кръстосани крака) на *квадратен плосък камък*. Позата лотос в древността условно още са я наричали "пирамида".

*Рисунок 99. Древноегипетска статуетка
"Писар със свитък"*

*(XIX–XVIII в. пр.н.е., Древен Египет;
Държавен музей на изобразителното изкуство
А.С.Пушкин, гр. Москва, Русия).*

Древните египтяни са имали специално отношение към Звука като свещено проявление на невидимия Единен, който е създал всичко. Откъдето и тръгнало при тях такова разбиране, зафиксирано в легендите, че Звучите пробуждат Вселената, те пробуждат не само Душата, но и най-прекрасното нещо в нея — връзката с невидимия Единен.

Анастасия: Очевидно затова в Древен Египет е имало и особено почитане на музиката като велика съзидаваща сила. Запазили са се упоменавания, че в някои религиозни церемонии са доверявали да изпълват пространството със свещени звуци само на жени, например, жриците на богините Изиди, Хатхор, на главите на които, между другото казано, е стоял знакът "АлатРа".

Ригден: Всичко това, разбира се, са външни обреди, които, впрочем, са символизирали точно

съзидателната сила на божественото начало Алат, проявяващ силата на Бога (Изначалния Звук на създанието) чрез знака "АлатРа". Но най-главното в цялото това театрално действие на асоциативното предаване на духовното Знание е настройката на вярващите и работният знак, който виждат масите хора.

По-късно, когато Знанията започнали да се губят, посветените хора започнали да ги обновяват в понятна форма за новите поколения. Тогава станало популярно друго изображение на Великата богиня Майка, но вече не във вид на куб, а във вид на *Седнала жена* на ръба на паралелепипед (шестоъгълник, в който, както и при куба, противоположните страни, символично обозначаващи 6-те измерения, са равни и успоредни). При което, са правили акцент върху това, че богинята *седи* именно на *върха* на този символично изобразен куб във вид на маркиране или орнаментално подчертаване на един от върховете на куба. С краката си богинята се опирала на *квадратен плосък камък*. Всичко това е символизирило връзката между Земята и Небето. На главата на Великата Майка неизменно се поставял знакът "АлатРа", който играел ключова роля в духовното активизиране на гледащия го човек.

В ръцете на *Великата Майка* започнали да поставят духовни символи. Например, в лявата ръка — знакът анх ("*ключът към вечността*"), а в дясната ръка — *лотосово цвете* на дълго стъбло (понякога богинята са я изобразявали като държаща в две си ръце символичните обозначения на Дясната и Лявата същности като знак за победа над Животинското начало, които по-късно са били заменени с посох). Лотосът изначално бил символ на духовното Знание, духовната практика, съзидателните сили, съвършенството и вечността в Единния. Затова и са го наричали свещено цвете

(Знание) на сияещия Единен (Ра). Много богове (и не само на Древен Египет) са ги изобразявали седнали на лотосово цвете.

Между другото, както аз вече упоменавах някога, именно **лотосът бил един от първите символи на безсмъртието, на възкресението** при различните народи в значение на духовното преображение на човека. Впоследствие това така или иначе било отразено в религиозните представи на различни култури, например, в древноиндийската, древноегипетската, асирийската, финикийската, хетската и други. При това, ако изобразявали лотосова пъпка, то това означавало потенциални възможности (на човека) по време на живота. А ако са изобразявали узряла кутийка за семена на лотос, която има форма на обърната пресечена конусовидна пирамидка, то това означавало резултат от житейските деяния на човека, своеобразен "плод" (резултат) след неговата смърт. Ако пък това стъбло със семенна кутийка било в ръцете на божество, то означавало плодоносната сила на творението. При това лотосът често са го изобразявали заедно с Великата Майка (както я наричат учените — богинята на Луната), затова по-късно започнали символично да го рисуват във вид на чаша.

И така, в ръцете на Майката-Дева на древноегипетската култура лотосът символизираше целомъдрието, духовното плодородие, девствената чистота на съзидателната божествена сила на женското начало. По-късно е имало различни интерпретации на лотосовото цвете в ръцете на Великата богиня: посох (жезъл на духовна власт над материята, преплетен със змия или две змии, разцъфнал скиптър), **знание** във вид на *отворен свитък (отворена книга)*. Още по-късно богинята Изида започнали да я изобразяват така: тя притиска дланта на дясната си ръка към слънчевия сплит, а с лявата си ръка държи Младенеца

*Рисунок 100. Изображение на статуетка
на богинята Изида с Младенеца Хор
(XII в. пр.н.е., Древен Египет; музей "Ермитаж",
гр. Санкт Петербург, Русия).*

(Сина на Единния), чието име е Хор, което означава "Онзи, който е от Небето". Хор, като творящ бог, обикновено са го изобразявали с глава на сокол.

Анастасия: Да, ние вече споменавахме в разговора, че в митологията на народите на света птицата от древни времена е служила като асоциация, свързана

с духовни понятия: с Духовно Същество, "дошло от Небето", от "другия свят", а също така с Предната същност на човека. Изображението на крилата като такива сред много народи е било обозначение на връзката с други светове, измерения, символ на издигането на Душата във Вечността на духовния свят след смъртта на тялото в материалния свят. Образът на птицата станал архетип на всички крилати същества.

Ригден: Съвършено вярно. При това птиците са били още и атрибути на боговете, олицетворяващи борбата на светлите и тъмните сили, действащи в невидимия свят и склоняващи избора на човек в една от страните. Затова при посветените от древни времена съществувало символично разделение на птиците. Например, *соколът* символизираше светлите сили, духовната зоркост и смелост в действията. *Орелът* символизираше тъмните сили и борбата за материална власт. Но в човешкото общество, поради подражаването и неразбирането на същността на тези символи, е започнало практически сливане на символизма на тези птици и тяхното взаимно заместване. Обаче на умния човек му е достатъчно да погледне съвременната символика на щандартите на държавите и на международните организации. Много ли соколи ще намери той там? Затова пък колко орли — безброй! Това е само още едно косвено потвърждение от многобройните факти на какъв ръб стои днешното човечество, кой го управлява и каква сила побеждава в този свят.

Анастасия: Високият полет на сокола в същия този Древен Египет асоциативно са го сравнявали с полета на Душата в небесните сфери. Смятало се, че Гор (Хор), като син на Озирис и Изида, е бил призван в човешкия свят, за да обедини Небето и Земята, за сражаване със силите на Тъмнината. Выплъщението на жизнената сила и Душата — "ба" са представляли

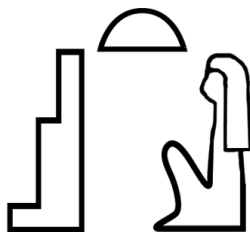
*Рисунок 101. Изображение на
древноегипетски сокол
(детайл от нагръдно украшение; VII в. пр.н.е.;
Древен Египет).*

в образа на сокол с човешка глава. А някои богове, обратно, изобразявали са ги във вид на човек с глава на сокол.

Ригден: Вярно е. Такива богове от Древен Египет, като например Ра и Монту, са ги изобразявали от древни времена във вид на човек с глава на сокол, на чиито глави се намирал знак *кръг*. Техният символ бил крилатият слънчев диск (*кръг*). Той се явявал не само атрибут на древноегипетските Ра, Монту и Хор, но и впоследствие, както вече споменавах, бил символ на боговете на други народи, например при древните перси на върховния бог на Доброто — Ахура Мазда.

И така, връщайки се към темата за символиката на Великата Майка и куба. Същото това име на богинята Изиди в превод от древноегипетски език на гръцки означава "трон", "седалка". На свой ред гръцката

дума "thronos" означава "седалище, възвишение". Това точно и било свързано с древните изображения на Великата Майка (в Седяща поза) във вид на куб. Йероглифът, свързан с името на Изида, така и са го изобразявали във вид на странична проекция на плосък квадратен камък, паралелепипед с акцент на това, че богинята седи именно на върха му (на ъгъла). Този трон (седалище) също често са го поставяли на главата на Изида като обозначение на нейното име, един от древните епитети на Великата Майка, свързан с духовно извисяване, със символично свято място, с връзката на Небето и Земята. Така символичният куб станал трон.

Рисунка 102. Древноегипетски йероглифи на богинята Изида

(първият символ е страничната проекция на трона).

Е, а сега е достатъчно да се проведе аналогия как в различните религии наричат мястото на приближаване към Бога, към висшето просветление в самоусъвършенстването и много неща ще станат понятни. Будда, например, са го изобразявали на "трон", наречен с епитети "лотосов" и "елмазен". В същото това християнство вместо думата "трон" са използвали сходната по смисъл дума "престол". Старославянската дума "престол" е произлязла от думата "стол", "стлатъ", при това в значение на "място за сядане" и даже "подиум" (връзка с висшето). Затова и съществува такъв израз: "Престолът Божий — това е Небето".

Анастасия: Престолът (*четириъгълна маса с мощи, покрита с покривало*) се явява главна принадлежност на православния храм. Той стои в *средата на олтара*. Между другото казано, забележително е, че много видове олтарни композиции представляват именно *Богородица на трона*.

Ригден: Съвършено вярно... Но си струва да се отбележи, че изобразяването на боговете с типичната им символика за предаване на духовни Знания е едно, а хората с тяхната неударжима жажда за материално подражание и власт са друго нещо. В периода на развитието на политическата и жреческата институция на властта в човешкото общество, властимащите, подражавайки на древните изображения на боговете, "седящи на трон", не пропуснали да заобиколят себе си любимите с всички символи на "божията слава", често не разбирайки самата им изначална същност. Аз даже няма да упоменавам за цивилизациите на Изтока (Азия) и Запада (Мезоамерика) по този повод, в тяхната история има достатъчно такива факти. А просто ще приведа като пример летописните предания за "царските регалии" в Рус, за съхранилият се и досега така наречен Мономахов трон.

Царският престол по-рано са го наричали "Царско място". Това е бил символ на върховната власт. Разполагали са го не само в княжеските приемни (двореца), но и в храмовете. При това, в храма, като правило, него са го поставяли от дясната страна на Царските порти на иконостаса във вид на *шатров сенник* (покритие) на *четири стълба*, където е имало оградено *седалище* зад отделен вход. А за *опори* на този *пирамидален трон* са служили фигурите на *четири животни*. При това какви животни? "Лъв свиреп, скимент (звяр-чудовище), уена (хиена) — извит звяр, без да е обърнал шия и два оскрогана:

единият възловат и чепат, а вторият изпълнен със светлина чак до края."

Рисунка 103. **Мономаховият трон**
(1551 година; Успенски събор на Московския Кремъл,
гр. Москва, Русия).

Анастасия: С други думи, в опорите на царския трон са били условните обозначения на всичките четири Същности на човека? Лъв, хиена — странични Същности, а онзи, който е възловат и чепат, та това е точно Задната същност. А какво означава последната фраза в превод от старославянски?

Ригден: "...а вторият е изпълнен със светлина докато дойде края (предела, върха)".

Анастасия: Точно за Предната същност! Ето ти и старославянски древен език, да, както се казва, срамно е да не се знае.

Ригден: А що се отнася до четирите Същности, то за древните славяни, както аз вече упоменавах, това не е била новина. Техните древни божества, които в епохата на насаждането на християнството са започнали да ги наричат езически, напълно са отразявали всички тези знания, формулирани в понятна за народа асоциативна форма. Например, да разгледаме славянското божество Стробож (Стрибог) — богът на четирите ветрове. Коренът на името му произлиза от думата "строя", а главната функция се определяла като "устроител на Доброто". Четирите ветрове от различните годишни сезони алегорично са обозначавали четирите Същности на човека, онези невидими разумни пространства, които се опитвали да властват в него. При това три от тях са въртящи се *вихри*, творящи вой и свистене, които в стремителен танц се носят "под звуците на небесни хорове". Ето защо по-късно в народния фолклор (руските заклинания) хората са си измислили клетва срещу "страшния гявол, буйния вихър, ... летящия, огнен змей". Апролетният вятър се асоциирал с Предната същност, с първите пролетни птици, вестители на "добри духове", "пеенето и музиката на небесата". Така че всички инструменти са били дадени, за да може човек "да устрои Доброто в себе си". Останалото вече е зависело от неговия човешки избор.

Анастасия: Да, получава се, древните славяни са имали по-близки до истината асоциативни понятия за природата на пространствената конструкция на човека и неговата духовна съставна. Нали вятърът като стихия на осезаемото пространство най-близо от всички характеризира невидимата природа на четирите Същности!

Ригден: Но което е още по-интересно относно древните славяни, техните знания са били фиксирани не само в митологията, но и в архитектурните

постройки! Много преди християнството, в Рус са съществували постройки на храмове, които по-късно започнали да ги наричат "шатрови". Древнорус-ката дума "шаторъ" е образувана от тюркската "ъатыр" — "палатка, навес". Между другото казано, древноиндийската дума "chattram" означава "заслон, завеса" и е била свързана със значението "откривам, закривам Светлината".

Анастасия: "Откривам, закривам Светлината"? Тоест, всъщност в духовната интерпретация това е "ключ към небесата"?!

Ригден: Съвършено вярно. И така, в древноруското зидарство шатра са наричали *върха* на централните постройки във вид на четиристенна или осмостенна пирамида, с които са завършвали кули, храмове и даже навеса на парадното стълбище в обикновена дървена къща. Това е бил символ, говорейки на съвременен език, на активното устремяване на човека към духовното (Небето). Всъщност тази конструкция представляла "*осмоъгълник поставен върху четириъгълник*", позволяваща да се направи преход от квадратното ниво в плана на основите на същия този храм към неговия *осмостенен връх* (шатра), над която се е поставял неголяма главка като завършек от *полукълбо*.

Анастасия: Завършек от *полукълбо*?! "Връх върху осем страни с указание на главка?! Та това точно си е *върх на куб, поставен на своя ъгъл*! Това точно са си истински архитектурни символи на стълбовете на Светлината!

Ригден: Между другото от "главка" и е произлязла древнославянската дума "глава" като начало на всичко, основа, висше: глава на делото, глава на къщата, глава на ръкописи върху брезови кори, а впоследствие и на книги и така нататък. А ето в самия

човек за "главка" се считало *темето* на неговата глава, върхът на човека.

Анастасия: Така на темето винаги условно са обозначавали чакрана "Хилядолистник" или, както го наричат в Индия — чакран "*СахасраРа*", което в превод от санскрит означава "Хиляда венчелистчета на лотоса". Това е *седмият* чакран на човека. Интересно е, че индусите считат, че именно тук от Духовното съзнание се блокират низшите същности на човека, които свързват със земни привързаности и желания Душата, стремяща се към Вечността. Именно с помощта на този чакран се случва Единението с Висшия като краен етап на духовното израстване на Душата в телесната обвивка. Именно тук, според възгледите на духовните аскети на Индия, пробуждащата се съзидателна сила на Кундалини ("Змията Кундалини"), издигайки се през шестте чакри, завършва своя път и се случва свръхозарение, единение със свръхсъзнанието, на Душата с Бога (Висшия Единен).

Ригден: Струва си още да се обърне внимание, с какъв символ се обозначава при тях този чакран — във вид на прозрачен елмаз, откъдето впоследствие и са произлезли наименованията "лотосов, елмазен трон" на Будда.

Анастасия: Всеки път, сблъсквайки се с древните знания на индоевропейските народи, не преставам да се учудвам на тяхната мъдрост и дълбочина на познаване на духовната същност.

Ригден: Тези знания са били от древни времена у различни народи, в това число и живеещи на сегашните славянски територии... При това, какво още е било характерно за древните руски храмове с такава конструкция. Те са правили доста силно впечатление със своята външна символика и обхвата

на построяване. Но по вътрешното си пространство тези древни храмове са били изключително малки и не са били предназначени за многолюдно "богослужение". В това вътрешно тясно пространство на храма се подчертавала *невероятната височина над среднокръстието*. Често такива храмове са били посветени именно на *Прамайката* на един или друг народ като съзидателна божествена сила на женското начало, затова вътрешното им пространство е символизирано още и пътя на духовното съвършенство в самия човек.

Анастасия: При древните народи, живели някога на сегашните славянски територии, действително е имало много богато духовно наследство, за което свидетелстват археологическите находки със съответните духовни символи и знаци, датирани от XII–IV хилядолетие преди нашата ера. Просто днес, очевидно, е много изгодно за някого, съвременните хора, живеещи на тези територии, погрешно да предполагат, че техните предци уж са произлезли от "диви племена", които са нямали духовно наследство.

Ригден: Хората си струва да се замислят, защо на тях и на децата им налагат такова "мнение" и защо се прави всичко за това, самите хора да не се интересуват от повече, отколкото по дефиницията на властимащите "им е положено да знаят". Защо при сегашните технически възможности на цивилизацията световните жреци продължават информационните атаки върху съзнанието на тези хора, правейки от тях "Иван, който не помни рода си"?

Анастасия: Да, ако славянските народи се събудят от духовната си дрямка, то те, следвайки щедростта на своята Душа, ще разбудят духовно другите народи и това всенародно пробуждане ще се отрази на целия свят...

Вие някога ни разказвахте интересна информация за "Откровението" на Йоан. По-специално, за това как той е написал историята на Апокалипсиса, как Йоан е използвал информацията на еврейските жреци, които са заимствали много от древногръцките легенди, религиозните представи на източните народи, в това число от египетските и вавилонските митове. Всичко това аз включих в книгата "Сенсей-IV". И така, при Йоан, както вие упоменавахте, нали също е било написано и за престола, стоящ на небето, на който бил "*Седящият*". И главното, говори се за същите тези *четири* апокалиптични звяра, стоящи около престола!

Ригден: Да, и при Йоан също го е имало "*Седящия*", "във вид подобен на камък яспис и сардис; и дъга около престола, във вид подобна на смарагд". Разбира се, все същото. Отново същите тези *цветове* на камъните, символизиращи богинята Изида и други Проводници на Алат. Отново все същият този "престол стоеше на небето и на престола беше Седящият", "...пред престола стъклено море, подобно на кристал", "седем огнени светилника горяха пред престола, които са същността на седемте духове Божии". "В средата на престола и около престола имаше четири животни, изпълнени с очи отпред и отзад. И първото животно било подобно на лъв, и второто животно подобно на теле, и третото животно имало лице като човек, и четвъртото животно е подобно на летящ орел. И всяко от четирите животни имало по шест крила около себе си, а вътре те са изпълнени с очи; и ни денем, ни нощем нямат покой, викайки: свят, свят, свят е Господ Бог Вседържител, Който е бил, който е и който ще бъде. И когато животните въздават слава и чест и благодарност на Седящия на престола, на Живеещия во веки веков, тогава двадесет и четири старци падат пред Седящия на престола и се покланят на Живеещия во веки веков, и полагат своите венци пред престола, казвайки: "Достоен си Ти, Господи, да приемеш слава и

чест и сила: защото Ти си сътворил всичко и всичко по Твоята воля съществува и е сътворено". Йоан просто е ползвал информацията на еврейските жреци. А те са копирали повечето от тези знания от легендите на други народи, естествено, присвоявайки ги за себе си за оформяне на концепции от ума и за създаване на своя религия.

Само че за основа той е взел сюжет, естествено, не за съзидателната сила Алат за живите хора, а за Съда над всеки човек, след смъртта на физическото му тяло. При древните египтяни това се наричало "задгробния Съд на върховния бог Озирис" (за жена на последния, ще напомня, се считала богинята Изида). Аз някога вече разказвах за Озирис. Името му означава *"Онзи, който се намира на върха"*. Той се смята за владика на отвъдния свят, който провежда Съд над Душата на всеки човек след земния живот, решавайки по-нататъшната ѝ участ. В съвременния вариант на превода на текста на папируса, в който се разказва за "задгробният Съд", епитетът за човек, попадащ на този "Съд", звучи доста забавно — "прясно мъртъв". Както се казва, както човек разбира живота, така и превежда на друг език. Древните египтяни смятали, че животът продължава и след смъртта на физическото тяло, само че в друга форма и в друго пространство. И тази представа се основавала на Знания, които някога са се давали на всички хора. Мястото на Съда (*преходното състояние на човека след физическата смърт*) в "отвъдния свят" се наричало при древните египтяни "Великият Чертог на Двете Истини". Озирис на Съда като Същество от висшия духовен свят символично бил изобразяван *Седящ на кубически "трон"*, опирайки краката си в *квадратна основа*. Той съди от *върха на куба*, на който, като правило, указва отбелязаният *ъгъл на куба*. На Съда (във Великия Чертог на Двете Истини) също така присъстват *четиримата* защитника на трона на Озирис...

Анастасия: Аз помня, как вие някога ни показвахте копие на папирус с изображение на Съда на Озирис. Там бяха и *четиримата* защитници на трона на Озирис в отвъдния свят, които стояха на лотосов цвят пред Съдията.

Ригден: Съвършено вярно. Според легендата те се явяват синове на Сина на Озирис — Гор (Хор; тоест "Онзи, който е от Небето"). Всеки от тях се намира под закрилата на определена богиня, изобразявана във вид на *крилата жена*. Имената на синовете на Хор: Амсет, Хапи, Дуамутеф и Кебексенуф (Квеехсенуф).

Амсет има *човешки облик*, Хапи са го изобразявали с глава на *маймуна*, Дуамутеф — с глава на *чакал*, Кебексенуф — с глава на *сокол*. Тази *основна четворка* се упоменава постоянно и в "Текстовете на пирамидите", и в "Текстовете на саркофазите", и в "Книгата на мъртвите" и друга религиозно-магическа литература на древните египтяни. Разбира се, вече много от духовните знания са претърпели промени и изкривявания поради трактовката от ума с доминирането на материалното мислене, но въпреки това са останали някакви отгласи.

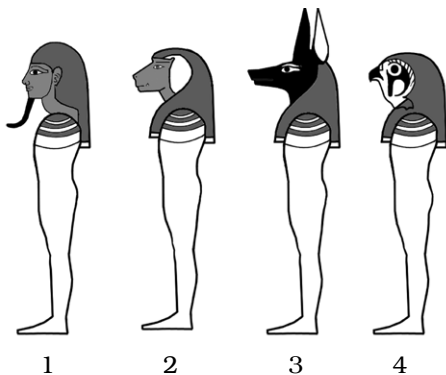
В изначалния духовен смисъл това и са *четирите* основни Същности на човека. Това и е частта от структурата на човека, реалните "Очевидци" на невидимия свят, които, сякаш бордовите записващи устройства на самолет, фиксират всичко за тайните и явни дела на Личността, мислите, избора и предпочитанията в течение на изживения живот. Задната същност — Амсет, са я изобразявали в човешки облик като символ на цялото човешко минало — миналия живот на различни Личности (субличности) в земните реинкарнации на Душата (при Йоан това "животно е имало лице, като на човек"). Дясната същност — Хапи, са я изобразявали с глава на маймуна (*хамадрила*)

като символ на дивост, стадност, проявление на животински инстинкти, сила, злост и агресия (при Йоан това е "животно подобно на телец" — стадно животно). Лявата същност — Дуамутеф — с глава на чакал като символ на високоразвито животно, с мълниеносна хватка, ловкост, ум и хитрост (при Йоан това е "животно подобно на лъв"). Въобще, трябва да се отбележи, че в асоциативния образ на чакала древните египтяни много точно са отбелязали основните характеристики на Лявата същност по време на нейната атака към човека със съответните мисъл-форми. Та нали чакалът също така неусетно и ловко се промъква до жертвата и рязко я хваща. Той се отличава с дързостта и наглостта на внезапните нападения. Даже може при висок скок да хване птица, издигаща се във въздуха. При това той е много креслив. Този звяр издава скимтящ вопъл, подготвяйки се за лов. Та толкова силно вие, че животните, намиращи се наблизо, започват да го повтарят и да скимтят в отговор.

И най-накрая, символът на Предната същност — Кебексенуф с глава на сокол (при Йоан това било "животно подобно на летящ орел"; орелът вече е пояснение от жречеството). Соколът действително е бил символ на духовната свобода на човека, стремящ се по духовния път (към висините, към Небето) към освобождаването на своята Душа. Това също така е символ на въодушевлението, издигане през всички нива и победа над материята. В Египет именно соколът се явявал Царят на Птиците, небесното начало, една от първоначалните прояви, символ на бог Ра. Та и при много други народи, например инките, той също се явявал соларен (слънчев) символ, охраняващ духовния път на човека, укрепващ неговия дух. Това се сравнявало със способността на сокола да лети дълго и високо с реещ се полет, да бъде "близо до слънцето".

В "Книгата на мъртвите" тези четири Същности ги наричат още "повелители на Правдата и Истината", "върховни принцове, стоящи зад гърба на Озирис", "стълбове на Шу" (Шу съгласно космологичните легенди — "Онзи, който някога е издигнал небето от земята и го удържа; богът на въздуха, разделящ Небето и Земята"; в сакралните предания за човека — обозначението на неговата "сянка" в невидимото пространство). Поставяли са ги на лotosово цвете, по-късно — отстрани на трона, зад трона или пред трона (при Йоан — "по средата на престола и около престола").

Рисуника 105. **Четирите Същности на Съда на Озирис**

(фрагмент от рисунката "Съдът на Озирис"):

- 1) Задната Същност (Амсет) с глава на човек;
- 2) Дясната Същност (Хапи) с глава на маймуна (хамандрила);
- 3) Лявата Същност (Дуамутеф) с глава на чакал;
- 4) Предната Същност (Кебексенуф) с глава на сокол.

Анастасия: Вие още тогава упоменавахте, че пред "Седящия на куба" (Озирис) на "олтара" се намира символично изображения *Животински разум* във вид на лъв, а също така прецъфтяло лotosово цвете. От последното практически е останала само една

семенна кутийка, върху която, всъщност, и стоят тези четири Същности.

Ригден: Вярно е, както аз вече казвах, лотосът в такава форма обикновено са го изобразявали като символ на духовния резултат от жизнения път на Личността след смъртта на нейното тяло. Лотосът с венчелистчетата е символ на активен живот, а когато венчелистчетата опадат, остава същността — духовните зърна, които човек е придобил в себе си в течение на своя живот. В рисунката на папируса символично е отразено, че на тази "същност" като Свидетели, стоят четирите основни Същности. Те се явяват, по-просто казано, информация за всеки ден, изживян от човека, така да се каже, посекудно. Обозначенията над тях, като правило, отразяват символични отметки за броя на "мислите и делата" (греховете) на човека, фиксирани от всяка Същност. Това е своеобразен условен указател на количествения еквивалент на активната доминация на всяка от Същностите през изживения от Личността живот. Невъзможно е да се скрие нищо, всичко тайно става явно. Тези четири Същности стават като "безмълвни Свидетели", които никога не лъжат. Всички деяния на човека, неговите мисли, емоции, преживявания, всички изкушения, с които се е съблазнявал и какво е избирал през целия си живот — всичко е налице пред Съдията.

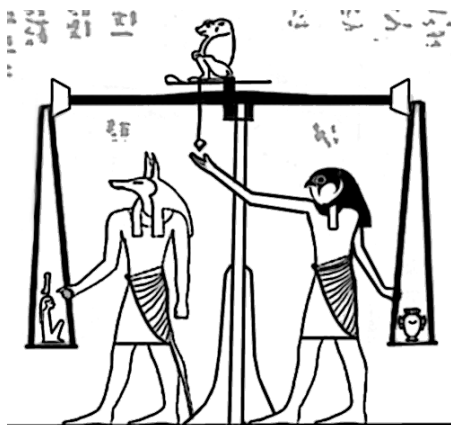
Анастасия: Интересното е, че на древноегипетския папирус е било ясно показано, че човешката Душа не участва в този процес, тя само очаква участта си според резултатите от свидетелствата на четирите Същности, намирайки се върху чашата на везните.

Ригден: Да, обикновено редом с нея близо до чашата на везните допълнително още са изобразявали

Рисунка 106. Безмълвни Свидетели пред Съдията, стоящи на лотосово цвете (фрагмент от рисунката "Съдът на Озирис").

символа на Предната същност (фигурка с глава на сокол), указвайки на нейното участие в претеглянето, асоциативно демонстрирайки по този начин доколко тя е била активна през живота на човека. А една от Същностите на Животинското начало (Задната, Дясната, Лявата) са я поставяли, като правило, редом с противоположната чаша на везната, върху която имало фигурка на богинята на Справедливостта и Правдата (Маат) или пък нейния атрибут — перцето. Тук се изобразявала доминиращата сред същностите на Животинското начало, пока-звайки доколко тя е била активна в течение на целия живот на човека. Най-често на това място изобразявали именно Лявата същност (фигурка с глава на чакал). Тя се счита за най-старшата (възглавяваща Задната и Дясната Същност) и най-умният ипостас на Животинското Начало в човека.

Рисунка 107. **Претеглянето на Душата**

(фрагмент от рисунката "Съдът на Озирис"): на чашата на везните, за които се държи фигурата с главата на чакал (Лявата същност; Дуамутеф), се намира фигурката на богинята на Справедливостта и Правдата (Маат); върху чашата на везните, за които се държи фигура с глава на сокол (Предната същност; Кебексенуф), се намира древноегипетският символ на изображението на Душата; отгоре на везните се намира бог Тот (богът на Мъдростта; смятането и писането, "владиката на времето") който при древните египтяни също са го изобразявали в облика на павиан; според легендата Тот записвал рождениите дни и смъртта на хората, водил летописи а на Съда записвал резултата от претеглянето на Душата на всеки човек.

Анастасия: Ако това се разглежда, изхождайки от духовните Знания, то се получава, че дадените Същности отначало провокират едни или други мисли в човек през неговия живот, а после фактически по неговия Избор фиксират на какво той повече от всичко отделя внимание и отдава жизнена сила. А след смъртта "издават" неговата Личност, така да се каже, "изцяло" на този Съд?!

Ригден: То си е и така. Макар че, този Съд не се случва така, както са го измислили хората, обяснявайки един на друг процесите на невидимия свят чрез асоциативни образи, понятни за жителите на триизмерния свят. Това са просто неизбежни за всяка Личност процеси, случващи се... да кажем така, на енергоинформационно ниво, които я очакват след смъртта на физическото тяло.

Анастасия: Значи, ако в течение на живота Личността е извършвала избор главно в посока на Животинското начало, активирайки предимно своята задна и страничните Същности, то фактически тя е ставала "запечатана" субличност, а Душата отново са я потапяли в материалния свят на Животинския Разум, тоест случвала се нейната реинкарнация и отново заточение в материално тяло...

Ригден: Съвършено вярно, Душата отново са я затваряли, говорейки на езика на религиите, в "ада". В същия този древен Египет това символично са го изобразявали във вид на излапване (поглъщане) на Душата от чудовището на име Алат. Това чудовище олицетворявало в своя образ животинския свят на Разумната материя, при това с указание на триизмерността на измерението, в което изпрацали Душата. По-специално Алат имал черти на три животни: крокодил, лъв и хипопотам. Тоест, по-просто казано, Душата отивала на реинкарнация, попадайки отново в земния живот на триизмерното измерение.

А ако "натезавала" активацията на Предната същност в течение на живота на човека, то "Душата се освобождавала". Съгласно древноегипетските вярвания нея я изпрацали на "Слънчева ладия", която още я наричали "Ладия на вечността", "Ладията на милиони години" в Иар (Иал; полетата на блажените, "рая"), тоест друг, духовен свят.

Анастасия: А ако вземем предвид, че древните египтяни, също така, както и други народи, например Триполската цивилизация, са изобразявали "Слънчевата ладия" във вид на знак "АлатРа" (полумесец с кръг, "усмивката на Ра"), то излиза доста интересно съпоставяне. Онзи, който някога е давал тези Знания, явно е знаел много повече за измеренията на Вселената и духовния свят, отколкото впоследствие това е било отразено в религиозните концепции и вярвания на онези народи.

Ригден: Всичко това го има и всичко това винаги го е имало. Всичко това е символика на реалните енергийни процеси, които се случват, когато Личността с Душата напуска тялото след физическата му смърт. Просто всичко това се обяснявало за още духовно незрелия човек, за логиката на неговия материален разум, с асоциативните примери от триизмерния свят, понятни за обществото от онова време.

Анастасия: Да, излиза "там", вече нищо не може да се промени! Каквото сам си си избрал тук, това и си получил "там" според заслугите си. Животът — действително е много отговорна работа. Реално се дават жизнени изпитания (бреме) според моята сила и нищо свръх това. И главното, аз нали разбирам, че всъщност не ми е сложно да проконтролирам себе си тук и сега, да игнорирам тези провокационни нашепвания на задната и страничните Същности. Та нали всичко е в моите ръце! Аз избирам — да ги слушам или не! Просто трябва повече контрол от моя страна: проявило се е някъде качеството на Животинското начало — трябва да не допускам неговото развитие в себе си, повече да се съсредоточа в този момент на позитивни мисли, повече да творя в течение на деня духовно-съзидателни дела. За това нали се е говорело от век на век. Да си спомним поне неотдавнашните епохи. Например, да вземем

редовете от библейската "Проповед на планината" на Иисус: "Светило на тялото ти е твоето око. Когато окото ти е чисто, то и цялото ти тяло е осветено; а когато е лукаво, и тялото ти е в мрак"; "... където е съкровището ти, там ще бъде и сърцето ти".

Ригден: Съвършено вярно "Жънещият получава награда и събира плода за вечен живот, така че и сеещият, и жънещият ще се радват заедно". За това се говори в една или друга форма практически във всички традиционни религии на народите по света, имащи духовни зърна. Ето, например в свещената книга на мюсюлманите — Корана, има такива упоменания. Всевишният, като създал небесата и земята за *шест* дни, поставил на водната повърхност Своя величествен *престол*, обхващащ небесата и земята, от който Той ръководи своето творение. "Неговият Трон се намирал върху водата, за да изпита чии деяния ще бъдат по-добри." (Сура 11. Аят 7). При това Тронът се обозначава с два термина: Курси (трон — възвишено място за седене) и Арш (най-високото място, което обхваща всичко същинско и се намира над него). Арш обхваща Курси и се намира над него. Според мюсюлманските вярвания се счита, че Тронът сега лежи на плещите на *четири* превелики ангела, поддържащи го. Според преданията тези ангели са разнолики: единият от тях има лик на орел, другият — на лъв, третият — на бик, четвъртият — на човек.

В Корана се упоменава, че ангел Джабраил (предаващ на пророците Откровенията на Всевишния, в това число във вид на свитъци и книги и идващ на помощ в случай на необходимост) разказва на Мухаммад за духовните тайнства на човешката душа, водеща своята борба в пространството и времето, за въздаването на всеки човек в Съдния ден за деянията в земния свят. В 17-та сура, повествуваща за възнесението на Мухаммад на

седмото небе благодарение на ангел Джабраил, има такива думи:

Аят (11)

Човек също така зове към злото,
Както ако той би зовал към доброто.
Та нали човек е прибързан
(в своята неразумност).

Аят (15)

Който следва прекия път,
Той отива во благо за самия себе си.
Който със заблудението си се отклонява
(от този път).
Той блуждае във вреда сам за себе си.

И нито една обременена душа
Няма да понесе чуждото бреме.
И никой никога не е бил
наказан от Нас,
Докато не са направлявали (към тях)
Посланика
(с предупреждение за наказание
И оповестяване за правилния,
пряк път).

Тук си струва да се обърне внимание на тези и следващите редове, от върха на разбирането на вече наличните Знания. Например, знанията за особеностите на структурата на човека в шестте измерения; дейността на неговите основни четири Същности (в това число техните Свидетелства на задгробния Съд); за стремлението на човешката Душа към Вечността, нейното "желание" да преживее в материалния свят "последния живот"; за множеството желаниа от Животинското начало, които заключват Душата в "преходни животи" и се

за него Последен, тогава той има шанс да бъде приет в духовния свят... Да, толкова мъдри редове от Корана, действително отразяват духовната същност, достигнала до днешния ден от дълбината на епохите. Просто много хора, особено младите поколения, са малко запознати с такава духовна литература на различни народи, като например "Ведите", "Авеста", "Трипитака", "Библията" и "Корана", впрочем, както и аз на техните години. Затова много от тях даже не знаят, че и в Корана също има информация за Съдния ден.

Ригден: Разбира се, и за Съдния ден, и за книгата на всички деяния на човека в течение на живота, и за справедливите везни. Например в Сура 99 "Земетресение" (Аз-Залзала) (Аяти 7 и 8) е казано: "Който и да е извършил добро — (макар) с теглото на прашина, той ще го види (ще получи въздаяние за него). Който и да е извършил зло — (макар) с теглото на прашина, той ще го види (ще получи въздаяние за него)". Всеки човек ще дава отчет за своите мисли, дела и постъпки. Светът на исляма и до ден днешен знае словата на Пророка Мухаммад: "В Съдния Ден човек няма да напусне мястото на отчета, докато не отговори на 4 въпроса: Как си прекарал своя живот? Как си използвал своето тяло? Как си заработил и използвал своето имущество? Как си използвал своите религиозни знания?"

Анастасия: По същество това е отчет, свързан с четирите Същности. Нали Задната същност (човешкото минало) — това е как ти си прекарал живота си. Дясната същност — това са животинските инстинкти на човека, как човек е използвал своето тяло. Лявата същност — това е жаждата за власт и множествените земни желания, свързани с нея. Предната същност — това е как човек се е развивал духовно през целия си живот.

Ригден: Съвършено вярно. В Сура 21 "Пророци" (ал-Анбия) (Аят 47) е написано: "В Деня на възкресението Ние ще поставим справедливи везни и никой няма да вкуси несправедливост — даже с теглото на синапено зърно. Защото никой друг не умее да брои (деянията), както Ние умеем да броим!"

Анастасия: Действително, хората виждат само външната религиозна обвивка на неизвестните за тях религии, но даже не се опитват да вникнат в същността на заложените там духовни зърна.

Ригден: За съжаление, това е така... Упоменавания за двата пътя на Душата — истинния и лъжливия, ги има и в древната индоевропейска митология. Те са се запазили и в трактатите "Упанишадите", които се считат за заключителната част на "Ведите", където са изложени съкровените знания, обяснения на тайния вътрешен смисъл на духовния път. Това произведение се явява основата на ортодоксалните религиозно-философски системи на Индия. В древноиранската религия зороастризм, на която свещената книга се явява "Авеста", също така се говори за *личния Съд* над човека след смъртта на неговото тяло. По-специално, се упоменава, че послесмъртната съдба на човека зависи изключително от това, колко праведни *добри мисли, думи и дела* е натрупал той през живота си. Три дни след смъртта на тялото Душата на човека се насочва към "Моста на Възмездието" (Чинват) на Съда, който го извършват синовете на Ахура Мазда — Митра, Сраоши и Рашну. Постъпките на човека, извършени по време на земния живот, ги претегля на везните си Рашну (духът на праведността; "пряк, честен"). Между другото казано, според религиозните трактати, Ахура Мазда имал *четирима* сина: Митра, Сраоши, Рашну и Аши (Същността на Истината; Истинният Закон на Вселената; терминът "Аши" също се използвал в значението на името на богинята на Съдбата, Истината и Справедливостта).

В древноиранските легенди се упоменава, че всеки човек след смъртта, на входа на онзи свят, обезателно е срещал в женски облик своята Даена — олицетворение на неговия вътрешен духовен свят. Само че за праведниците тя се явявала в облика на прекрасна девойка и се считало, че праведникът е преминавал, сякаш по четири стъпала, стъпвайки с първата стъпка — на небесата на благите мисли, с втората стъпка — на благите думи, с третата — на благите дела, а като направел четвъртата стъпка, той достигал до "безкрайната светлина". А ето онези, които са пропиляли своя живот на земното, натрупвайки си лоши мисли, думи и дела, се считали за проклетни души. За такава обременена душа, Даена се явявала в облика на страшна старица. Такава душа преминавала през трите ада на злите мисли, думи и дела и в крайна сметка, на четвъртото стъпало, се озовавала пред лицето на върховното божество на злото Ахриман и неговите помощници.

Анастасия: Легендата си е легенда, а колко реална информация е заложено в нея.

Ригден: Е, затова и са се създавали легендите, за да предават информация даже чрез тези, които не я разбират. Така че за този, така да се каже, личен Съд, който нито един живеещ човек няма да избегне след смъртта на своето физическо тяло, се разказва под една или друга форма в различните световни религии, например, християнството, исляма, будизма, зороастризма и индуизма. Тези знания ги има и са били практически при всички народи по света, само изразени по различен начин. Например, при славяните от древни времена понятието "Съд" се използвало в значението на съдба, а по-късно и на божества, свързани със съдбата на човека. Считало се, че "Съдът" държи в своите ръце всичко благо и гибелно, че присъдите му е невъзможно да се избегнат нито с ум, нито с хитрост.

Анастасия: Досега при различните народи "съд" означава в тълкуването на това понятие (както и в древноиндийския език) "връзка", "обединение". Например, при древните скандинавци и немци — "пролив, място, което може да се преплава", при гърците — "хранилище".

Ригден: Съвършено вярно. Между другото, в религиозните представи на древните гърци върховният бог Зевс е бил предводител на богините на съдбата — мойри. Считало се, че мойра (древногръцката дума "Μοῖρα" от "μοῖρα" — "участ, съдба") имат всички хора. В ранните религиозни представи така са именували неизбежния закон на природата, "божественото предопределение". Съгласно вярванията на древните гърци, Зевс е властвал над земята и под нея, извършвал Съда над мъртвите. Упоменавало се, че веленията на съдбата на човека често са били неведоми на Зевс и само на златните (небесни слънчеви) везни, където едната чаша възпявала живота на човека, а втората — смъртта, той узнавал неговата съдба. Самият Зевс оставал безучастен към резултатите на претеглянето. А за живите хора той изваждал от два съда доброто и злото и "насляпо" ги раздавал на хората.

В китайските вярвания има упоменавания за книгите на съдбата, които се съхраняват в задгробния свят, където за всеки живеещ човек са обозначени основните му събития и сроковете на продължителност на неговия живот. В шумеро-акадските религиозни представи се считало, че "да умреш" — това значи да срещнеш своята "шимта", тоест това, което незримо съпровождало човека в течение на целия му живот и което е предопределяло по-нататъшната му участ. Между другото казано, там е имало понятията "шеду" и "алад" като две противоположни сили, възпътени в жизнената сила на човека, определящи

неговия характер и съдба. При това думата "алад" се употребявала в значението на "съзидание". И такива примери могат да се приведат достатъчно много.

Анастасия: Вие някога упоменавахте, че нито едно популярно в древния свят вярване, нито една световна религия нямаше да станат такива масови сред хората, ако те не включваха в себе си сведения за невидимия свят, структурата на човека, за духовните етапи на развитието на човека, за отговорността на Личността за изживения живот и за предупрежденията за последствията от нейния избор.

Ригден: Религията — това е просто външната форма, разнообразието на която са измисляли в различните времена жреците, основно за реализирането на своите земни цели. Но за фундамент за надстройка (във вид на тази форма на различни умозрителни концепции) са служили духовните знания, които са се предавали от поколение в поколение от различни народи. В противен случай, тези религии не биха били привлекателни за масите. Хората вътрешно, с Душата си чувстват истинното духовно зърно, с каквито и плевели от човешкия ум да са го покривали жреците.

Анастасия: Да, вие нееднократно ни разказвахте за това, че над всеки човек *след смъртта на неговото тяло*, иска ли той това или не, се извършва "личен Съд" в невидимия свят. Както аз разбирам, в религиозните концепции, например, християнството, исляма и зороастризма върви сливане на понятията личен Съд над човека след неговата смърт и общ Съд над човечеството, за който вие упоменавахте, че за цялото *живеещо* човечество е назначен общ "Съден ден".

Ригден: Съвършеновярно. Времената на Кръстопътя. За това се е говорило много отдавна в различни

пророчества, че *при живите хора* в определено време ще настъпи общ "Съд" за цялото човечество.

Анастасия: В книгата "Кръстопът" аз писах за тези сбъдващи се днес пророчества на различните народи по света: шумери, май ("Прорицанията на Птичия човек"), келтите (прорицанията "Колелото на времената"), древните перси и така нататък. Между другото, при персите в зороастризма също, както вие и казвахте, са се съхранили много сведения за задгробния живот, Възкресението, общия Съден Ден ("Фрашегирд" в значение "правене (на света) съвършен"). Според вярванията на зороастрийците, в земния свят трябва да дойдат три Саошянта (саошянт — авестийска дума, причастие на бъдещето време на глагола "спасявам"). Първите два Саошянта ще трябва в края на времената да възстановят учението на Ахура Мазда. А след това ще дойде последният Саошянт за окончателната битка с носителите на злото, да изпълнява "Страшния Съд". Има и за това, че към края на времената, когато бъде изчерпан кръга на хилядолетните еволюции (когато възтържествува Аша — Истината, Справедливостта, Доброто), може окончателно да се установи "рай на земята", където хората ще живеят щастливо: земята ще стане като долина; ще има един език, един закон за всички хора. И че всеки праведен човек приближава това събитие на преобразяването на света със своите помисли и деяния. От позицията на днешния ден, всички тези предсказания съвсем не изглеждат легенди.

Ригден: Да, всичко зависи от самите хора, от техния избор. Просто болшинството днес не разбират цялата важност на тези процеси, важността на личното духовно преобразуване, което не само може да отвори на човека пътя във Вечността, но и неизменно ще повлече след себе си преобразуването на обкръжаващия го свят.

Предсказания за "Съдния ден" съществуват отдавна. Жреците, създавайки една или друга религия, също са ги включвали в своите концепции. Но те са използвали тези знания за своите материални цели, правейки акцент на това, че ако ти вярваш само в тяхната религия, то ще се спасиш след своята смърт, като въстанеш от мъртвите в "телесно възкресяване" в "Съдния ден". Е, и към какво довели тези материални подмени от човешкия ум? Та към това, че днес едни въобще се смеят над това, други безотговорно мислят, че това нали ще се случи "после", още повече "след моята смърт", "та чак кога ще настъпи този един, единствен Съден ден", а трети фанатично, с животински инстинкт, се убиват един друг "за вяра", мислейки си, че за това ще им се "въздаде там". А болшинството вярващи просто са ги заставили да се държат пасивно, налагайки им мнението, че трябва да бъдат в "стадото" само на дадената религия и на никоя друга, а вместо тях всичко ще реши битката някъде си там, на небесата между ангелите и демоните. Всичко това са хитрини на Животинския разум, извращения от жреците, жадуващи за земна власт.

Всъщност в *другия, духовния свят* няма разделения на материално и духовно начало, там има само Духовно! Разделение и борба има в самия човек, тъй като частица от духовния свят (Душата) е поместена в материално тяло. "Ангелите и демоните", с които плашат жреците, измисляйки им различни облици — това всичко е, по същество, изборът на човека на една или друга Воля (Волята от Духовния свят или Волята от Животинския разум), която той приема и счита после за своя. С този избор човек определя своята по-нататъшна участ в решаващата вътрешна битка. Тези същите всички процеси се проецират и върху обществото. При това **много по-лесно е да се победи Животинското начало в обществото като цяло, отколкото всеки човек да го победи в себе**

си. "Съдният ден" за човечеството — това не е един ден, а общия резултат на това, към какво е дошло човечеството (цялото общество) от своя първи ден до последния. Това е "Съд" на живите над живите, който творят самите хора над себе си в епохата на глобалните катаклизми и промените на Земята, свързани с космическите явления.

Анастасия: Да, ако днес обществото имаше вектор на развитие в духовно направление, а начело е идеята за всеобщо обединение върху основата на дружба и взаимопомощ между народите, то действително, отчитайки сегашните технически възможности, то би имало шанс да преживее този период. А с такъв раздор, какъвто се случва сега, поради нагнетяването от политици и жреци на враждата между народите, то едва ли ще има бъдеще. Но всъщност всичко е в ръцете на хората! Някога вие упоменавахте, че в живота на Истинския Човек винаги ще се намери място за героичен подвиг. Както се казва сред народа, Душата е мерило за всичко!

Ригден: Съвършено вярно... За съжаление в съвременния свят има още много какво да се желае. Въпреки че... всичко тече, всичко се променя. Както показва практиката, идеите от глобален характер се реализират само тогава, когато те се опират на единните стремежи и действия на болшинството хора, на консолидирането на усилията в общите интереси на различни групи. Така че ситуацията още може да бъде променена от самите хора, стига да има желание...

Анастасия: Така че какво не им стига на хората за такъв героичен духовен подвиг заради бъдещето на цялото човечество? Възможно, в обществото просто да не са достатъчно изконните Знания, които всъщност някога са обединявали всички хора в техните главни духовни стремежи?!

Ригден: Аз вече казвах, но все пак ще формулирам в общи линии резултата от казаното по-рано. Отчитайки наличието в различни култури на знаци, символи, едни или други духовни зърна, всеки човек може да направи изводи, че Знанията като такива, ги е имало във всички времена. Още повече, тях ги има и сега. И ако човек истинно желае Духовното, той може да ги намери.

Но работата е там, че съвременният човек с неговия материален миروглед е продукт на сегашното общество. А обществото на дадения момент, за съжаление, има потребителски формат на мислене, където хората все по-често стават жертви на Животинския разум, проводници на неговата Воля, роби на галерите му. Та нали, пребивавайки в състояние на доминиране на Животинското начало, човек ще вижда даже в духовните Знания само още една възможност за получаване на материална изгода, удовлетворяване на своята значимост и други качества на Животинското начало. А значи, ще има множествени подмени и липса на реален духовен ръст, даже при наличие на Знания като такива.

Даже няма да се задълбочаваме в историята. Давай да разгледаме един прост пример с твоите книги, който, всъщност, типично характеризира ситуацията като цяло. Още преди да успеят да излязат на бял свят, освен хората, стремящи се към познания, веднага се появиха и онези, които започнаха да използват Знанията от тези книги за издигане на личния си имидж и укрепване на авторитета си, за пиар на своите концепции от материалното мислене и за удовлетворяването на манията за величие и своята значимост. Някои от тях, прикривайки се зад тези Знания, започнаха да се наричат "Учители" или "приближени", опитвайки се по този начин да спечелят пари от тази информация, ако не пари, то поне личен авторитет. А нали

Знанията за това и са дадени в книгата, за да има възможност да бъдат разпространявани сред хората в чист вид, без посредници, говорещи от ума, които в своето невежество или неразбиране изкривяват същността им.

Разбира се, жалко е за тези хора. Та нали именно Духовното начало ги подбужда да споделят получената информация с хората. А тяхното мислене, закодирано от основите и постулатите на предишния опит (придобит в различни религии и секти), пренасочва това желание и сила, изхождаща от Душата, към вече начертаното в съзнанието им материално русло. Ето и в тяхното изпълнение се получава цяла вакханалия: те се опитват да "учат" другите, да указват как трябва да правят медитации, бидейки егоистични натури, без да разбират себе си. Те считат, че им е позволено да внасят промени в медитативните техники, да ги комбинират, изкривяват и модифицират въз основа на предишния си опит, придобит в различни съмнителни заведения с окултен и религиозен характер. Като цяло се опитват да "учат" другите от своя човешки ум. Но нали те нямат никакъв напредък.

В книгите са дадени точни инструменти, а тези хора поради своето незнание се опитват да ги развалят. Но, както е известно, с лош инструмент не ще построиш хубаво нещо. И това се случва сега, през твоя живот, пред твоите очи. А какво ще бъде след сто години, да не говорим за хилядолетия, ако, разбира се, тази цивилизация ще има това време?

Анастасия: Да, това е истина. За съжаление такива хора не са малко... Но все пак много повече са онези, които са проникнали в дълбочината на тези Знания, стремят се да променят себе си, да станат Човек, който безкористно разпространява дадената информация.

Има хора, които практикуват медитации от книгите, без да се открояват сред своите приятели, с които вървят заедно по духовния път, даже и да имат малко повече опит в тези практики, отколкото техните приятели... Такива хора не крещят наляво и надясно, но техният духовен труд, преди всичко над себе си, се вижда от техните дела и постъпки.

Ригден: Добре, че има такива хора. За тях и се дават Изконните Знания. Духовните инструменти трябва да се използват за саморазвитие, стремеж към висшето. Така че Знанията ги има в обществото, не стига само превключването на доминантата от позицията на Животинското начало на Духовното начало. Не стига твърд ежедневен избор и самостоятелна работа над себе си. Та нали докато човек сам не поиска да се промени (лично за себе си, а не за хвалене пред хората), не получи практически опит в работата над себе си и контрол над своите мисли и желания, той ще се обърква в множество изкривени теории и осакатени до неузнаваемост практики, като в лепкава паяжина.

Когато човек се докосва до истинните духовни Знания, той открива за себе си тяхната простота, дълбочина и естественост. Но, както е известно, теорията без практиката е мъртва. Не е достатъчно само да знаеш за нещо, нужно е още и да умееш да прилагаш това знание на практика. **Духовната работа над себе си е многостранна във всеки ден. Тя предполага не само труд с помощта на духовни инструменти, но и наработване на чистота на мисли, дела и постъпки, достойни за званието Човек.**

При отсъствие на такава всестранна работа над себе си, даже ако човек е получил Знанията, след време той ще пита сам себе си: "Ето, аз получих едни или други Знания, занимавам се с едни или други практики, а какво се промени?" Тоест наличието на тези Знания

само ще го тревожи с поредните въпроси от ума. А защо? Та защото, когато човек не работи усърдно над собственото си духовно преобразяване, той е преизпълнен с тайната надежда, че дадените Знания ще му помогнат да измени или подобри материалния си живот.

Анастасия: С други думи, такъв човек очаква бързи видими изменения за себе си в обкръжаващия го материален свят.

Ригден: Съвършено вярно. Но какво може да се измени в онзи тесен спектър на триизмерния свят, който той вижда и усеща със своите пет материални сетива? Същата тази тухла, падаща върху крака, ще предизвиква все тази същата болка, топлината и студът все така ще носят дискомфорт на тялото, човек, както и преди, ще изпитва потребност от храна и сън. А неговото Животинско начало все така ще го тероризира с хиляди желания и жажда за всички удоволствия на материалния свят. Човек, намирайки се под влиянието на Животинското начало, подсъзнателно очаква някакви материални изменения в живота си, придобиване на магическа власт, която ще му даде удовлетворение в нещо, тайно влияние върху някого и така нататък.

Анастасия: Тоест човек разглежда духовните Знания, с помощта на които той може духовно да се извиси над материалния свят, от позицията на жител (Наблюдател) на триизмерното измерение. А материалното мислене във формата на това измерение се ограничава, като правило, до тайни несбъднати желания от Животинското начало... Е, правилно, какво още Животинското начало може да му нашепне: "Ти не си получил с помощта на тези Знания тайна власт над другите и материалният ореол над твоята главата не е засиял пред тълпата. Къде е обещаното възвишение?"

Ригден: Известно неразбиране на духовните процеси безусловно присъства у човека на първите етапи от работата му над себе си. Външно, да, нищо не се променя, тялото със своите проблеми, както е стареело, така и старее. Човекът поначало не забелязва, че благодарение на изконните Знания той придобива *друго*, вечно, много по-важно, отколкото всичко триизмерно, материално и смъртно. Знанията му дават основа за процъфтяване на духовна сила и Мъдрост в него. Знаейки за своето Животинско начало, човек вече някъде ще сдържи неговите проявления, някъде ще се спре, някъде ще игнорира лоша мисъл, по този начин променяйки бъдещето си, което неизменно би се случило, ако той на практика е допуснал развитието на мисъл от Животинското начало в негативна ситуация за неговото духовно. Работейки така над себе си всеки ден, той някъде ще помогне на някого с дума, а някъде с добрата си постъпка ще покаже пример на другите, ще сподели духовното Знание. И така човек все по-често ще прави своя осъзнат ежедневен Избор във всеки ден, тоест "тук и сега". А от такива "тук и сега" и е изтъкан целият му живот.

Така че такива съмнения са характерни само за този, който пребивава в началото на своя процес на духовно развитие. А онзи, който вече стои здраво на духовния път, коренно се променя сам, осъзнава по-дълбоко смисъла на своя скоротечен живот. Такива хора бързат всеки ден да правят много полезни неща за хората и за Душата, при това както планирани, така и съвършено случайни, увеличавайки шанса на своята Личност за духовно спасение. Така че, пребивавайки на твърдата позиция на духовния Наблюдател, имайки изконните Знания и работейки върху себе си, човек получава практически ключове към самоусъвършенстване, той намира зърната на Истината, даже ако те са скрити в пълен елеватор с плевели.

Анастасия: Сега у хората, отчитайки развитието на информационните технологии, има време и възможност да се анализират грешките и опита от миналото на човешката цивилизация. Още повече, съвременните хора имат възможност частично да проследяват ситуацията в света по различни въпроси от живота на световното общество, благодарение на същите тези интернет технологии. Много факти от живота и дейността на политици и жреци все по-често стават обществено достояние. Това естествено влече след себе си съответна реакция от страна на обществото: хората престават да вярват на представителите на властта.

Мнозина започнаха да разбират кой готви "супата" от събития за народите, бидейки в сговор с жреческите и политическите кланове — "готвачи" в "кухнята" на световната политика, икономика и най-главното — идеология. Мнозина започнаха да осъзнават кой е поръчителят, а кой е изпълнителят. Но на хората е наложено убеждението, че тази ситуация в обществото не може да се измени, че "така е било от незапомнени времена". Въпреки че всъщност самите хора (народи) се явяват изпълнители и участници във всички тези процеси, а също "потребители" на политическия или религиозния "продукт". Така че, много хора разбират абсурдността на тази ситуация. Те разбират, че вече не може да се живее така. Но не разбират какво е нужно да се прави, за да може животът в обществото действително да стане подобър не на хартия, а на практика. Как да се измени фарватера на движението на обществото, за да тръгне то по пътя на стимулиране на истинното културно-нравствено, духовно развитие в човека а не да продължава да буксува в гибелното тресавище на Животинското начало с неговия потребителски формат на мислене, войни и разпри?

Ригден: Да, за съжаление, в съвременното общество вече отдавна се е сформирало мнение за безизходността и необратимостта на тези процеси, но всъщност изход има и той е много прост. Хората трябва колкото може по-често да оценяват информацията, всекидневния живот и неговите събития от позицията на Наблюдател от Духовното начало, тогава те ще разбират повече как да живеят и какво да правят. Това е аналогично с примера за работа над чистотата на своето съзнание: дошла е мисъл от Животинското начало — игнорирай я, не ѝ обръщай внимание, по-добре обърни повече внимание на доброто, на мислите, на делата и постъпките от Духовното начало. Така е и в обществото: просто игнорирай всичко лошо и преумножавай около себе си хубавото, съзидателното и доброто. Не е нужно да бъдеш пасивен в делата на обществото, не създавай сам условия за процъфтяване в него на стимули, активиращи Животинското начало в хората, например развитието на горделивост, същия този подкуп, парични и егоистични взаимоотношения вместо приятелство и така нататък. Когато хората престанат в своето болшинство да подкрепят и възплащават в живота "волята" на жреците и политиците, стимулиращи в народите агресията и качествата на Животинското начало, тогава и в обществото ще изчезнат много изкуствено създадени проблеми.

Просто трябва да се разбира, че всички ние сме хора, всички сме направени от едно и също нещо. Никой от нас не е по-висш и не е по-нисш. Всички седим в една бъчва с материални нечистотии, тоест всички сме заточени в този материален свят, в това смъртно тяло с неговите "вечни проблеми и неизчерпаеми желания". И на всички някога ще им се наложи да отговарят за изживения си живот. Жреците и политиците — това са същите тези хора, които се намират в същите тези условия и с нищо

не се различават от другите, освен с прекомерната жажда за земна власт и страстта към натрупването на материални ценности.

Анастасия: Всичко е вярно. Съдейки по историята на развитието на човешката цивилизация, жреците (както и политиците) във всички времена са зависели от подкрепата на народа, затова те всячески се стремели да повишат своя авторитет сред хората с всевъзможни методи, преимуществено основани на страхове. А фактически, ако болшинството хора преставали да подкрепят една или друга религия, тя угасвала.

Ригден: Ти правилно си забелязала, угасвала само поредната религия, като определен шаблон за общественото съзнание, но не вярата на хората в Бога. Просто жреците са използвали тази вяра във всички времена и на нейната основа създавали нови, изгодни за тяхната власт шаблони за поробване на общественото съзнание.

Анастасия: В своето време, след една паметна за мен беседа с вас, аз изучих подробно въпроса за мотивацията и обосновката от жреците в различни времена за важността на една или друга религия за съзнанието на народите. И намерих много интересни факти. Практически във всички вярвания акцентът се правил върху обряда на принасянето на жертва на един или друг бог, който и съставлявал главното действие в религиозната церемония. Днес, например, освен традиционните церемонии, това е банално парично пожертвование на средства "за религиозни нужди".

Аз помня вашите думи, изречени още тогава: "А хората поне помнят ли, какво е това "жертва" за Бога? Та нали практически всички религиозни системи в различни времена са били построени

около обряда на жертвоприношението. Защо от много древни времена "жертвата" е играла толкова важна роля в богослуженията при различни народи?" Това, което вие казахте по-нататък, беше за мен истинско прозрение. Не бихте ли могли да разкажете и за читателите за този съществен момент за човечеството?

Ригден: Е, какво пък, струва си. Ще започна, може би, със старославянското тълкуване на думата "жертва", която, макар и да звучи забавно, но отразява същността. Аз вече някога разказвах, че думата "жертва", която се появила в руския език през XI век във връзка с разпространението на религията на християнството, произлиза от образуването на глагола — старославянската дума "жърж" ("жру", "правя жертва"). А "жру" ("жърж"), от своя страна, преди това е била използвана при славяните в значението на "лапам" (старославянски глагол, имащ индоевропейски произход), тоест "поглъщам". Между другото, "поглъщането" е било свързано с древноруската дума "живот", която в древността е имала значението на "живот". От нея и е произлязла старославянската дума "животно" — в буквалното значение "това, което живее". Между другото казано, думата "животно" получила широко разпространение в Киевска Рус именно през XI–XII век, благодарение на тайното обновяване на изконното духовно Учение (в това число и за четирите Същности) от Агапит Печерски.

Анастасия: Излиза че старославянските капища, особено онези, върху които са били нанесени особени знаци и символи, съвсем не са били "жертвеници" като такива. Възможно е, в някои случаи това да са били общоизвестни места, където хората в продължение на векове са идвали да се обучават (по знаци и символи) на духовни знания, да обменят своя опит, както, например, древните хора са се

събирали в свещените си пещери, обучавайки се по петроглифи.

Ригден: За хората това ще бъде лесно да го проследят, имайки базови духовни знания... И така, с думата "жру" ("жърж"; "жерети") впоследствие започнали да обозначават думата "жрец". Ако се проследи етимологията на сродните думи, то може да се намери, че по-рано тя е означавала "онзи, който се хвали, напомня за себе си, превъзнася се". Оттук и произлязла в народа думата "жрец" в понятие, както биха казали сега, на реален потребител на дарове, принесени на условно божество. Между другото, в старите времена в Рус е имало такава дума "жерцовать", също така означаваща "лапам", "плюскам". Тя е образувана от думата "жерц" — "подкупник, потисник, грабител, оскърбител". Така че народът точно забелязва кой кой е в този свят. Ако се потърси значението на руската дума "жертва", то може да се намери, че тя означава "поглъщаемо, унищожаемо, загиващо". Това е нещо, което го отдават или се лишават от него безвъзвратно. Това е самоотверженост, отричане от ползи или удоволствия.

В религиозните вярвания на много народи по света жертвата е умилюстително или благодарствено принасяне на различни видове божества, основно от земните плодове или царството на животните. Това е "пречистване от скверност и достигане на духовна чистота". Да вземем, например, Библията, в която се упоменава, че синовете на прародителите са принасяли жертва на Бога: Каин — от земните плодове, а Авел — от своите стада. В съвременните световни религии жертвата се разглежда като символ на пожертване от своето изобилие на нещо такова, което е скъпо и приятно за самия теб.

Но ако се задълбочим в духовните източници на тези вярвания и символични обреди, то може да

се разбере, какво е истинната жертва за Бога, която предполага отношението между Бог и човек. **Истинското жертвоприношение за Бога е, когато на олтара на своя живот човек принася в жертва своето Животинско начало, тоест отказва се от множествените си желаня, помисли, мимолетни и временни илюзии, откривайки по този начин за себе си духовния път към истинната Вечност — към света на Бога.** И някога отдавна, в зората на човечеството, на хората това се е обяснявало, че качествата на Животинското начало са подобни на земните плодове, отначало примамващи взора, но после бързо гниеци. Само принасяйки това кратковременното в жертва на Бога, ти имаш възможност да проникнеш в Неговата Вечност, тоест, работейки над себе си, отказвайки се от съблазните на Животинското начало. А ако ти се развиваш духовно и правиш добро, помагаш да се пробудят други хора, живеещи на инстинкти, подобно на животни, то за Бога това е подобно на твоята радост, която изпитваш от доброто потомство на стадата си.

Съвсем неслучайно мястото за жертвоприношение или за общуване на вярващия с боговете, което сега хората наричат олтар (от латински "altaria", от "altus" — "висок"), първоначално в дълбока древност са го обозначавали просто във вид на знак или символ, *най-вече квадрат, кръг, овал (цилиндър), форма на куб (ромб).* **Всички тези начертавания са служели като разбираеми символи на духовните практики, които човек изпълнявал в изменено състояние на съзнанието и по време на които той общувал непосредствено с Бога на дълбоко чувствено ниво. А такъв чувствен момент на общуване с Бога е възможен само тогава, когато Личността е напълно потопена в този процес и в нея доминира изключително Духовното начало. Правейки такъв Избор в полза на духовния свят, човек по този начин осъзнато "жертва"**

привичното в материалния свят доминиране на Животинското начало в своето съзнание. По-късно, когато духовните знания започнали да се губят, хората взели да издигат материални олтари (от глина, дърво, метали) с подобни символични форми: това можело да бъде плосък кръгъл или *овален* камък, *квадратна* маса, *куб* и така нататък. Те започнали да ги поставят на *възвишени* места, в храмове, да ги ориентират към определена част на света и да извършват материални жертвоприношения.

Анастасия: Действително в религиозните системи се е случила много сериозна подмяна.

Ригден: И тя се състои не само в подмяна на духовния мироглед с материален. Това е като да загубиш светлината в себе си, която прави нещата видими за очите ти. Подмяната се е случила в самия корен на светоразбирането на човека за същността на своя живот и обкръжаващия го свят, за целите и задачите на временното пребиваване в този свят. Загубена е главната духовна съставляваща, главният духовен ориентир — служението на Бог и непрекъснатата връзка с Него. Затова съзнанието на хората много лесно го овладява Волята на Животинския разум. В резултат на това те приемат илюзията на този свят за същинска. Даже тези, които държат в ръцете си духовните знания на поколенията, преследват прахта на този свят — материална печалба и банална власт над своето паство. Жреците от горделивост са сметнали себе си за собственици на тези общочовешки духовни знания и са построили върху това печеливш бизнес, в който хората стават техни роби и постоянни спонсори, тоест съществуват по измислената от жреците формула: "дай пари и ни служи". Изгубено е важното — *безвъзмездното служение на Бога и хората*, което предполага разпространение и предаване на изконните духовни Знания, даващи възможност за сливане на Личността

с Душата, самостоятелно достигане на човека на духовно освобождаване.

Анастасия: Да, Животинският разум е поробил съвременните хора. Както биха казали древните, човекът вместо волна птица, стремяща се към духовни висини, е заприличал на птиче перо, което вятърът носи както си иска по цялата земя. Отдавна е забелязано сред хората, че безмерното увеличение на материалната печалба и власт не води след себе си подобряване на нравствеността.

Ригден: Съвършено вярно. И така, жертвоприношението съществува от древни времена. При това забележи, то е било характерно за различни форми на развитие на *религията*: племенни, етнически, държавни, световни. Основно във *формата на религията* към него са се отнасяли като към магическо действие, обряд на принасяне на жертва (на дарове) на свръхестествени сили, духове, богове, за да изразят своята преданост към тези сили и да постигнат, благодарение на тях, да кажем така, определено въздействие върху състоянието на материята (хората и природните явления) по свръхестествен за човека начин. При това са използвали най-разнообразни видове жертвоприношения. Например, изгаряне на благовонни билки в качеството си на пречистване от скверност или молба към духовете и боговете за каквото и да било земно. Окачване на разноцветни парчета плат за умилюване на стихииите в местата на "сила", "местообитание" на шамански духове, в проходите на планините, при "светите извори".

Анастасия: Да, известни са също жертвоприношения на продукти от събиране, земеделие, за да има по-добър урожай през следващата година или ловна плячка, за да има по-добър лов следващия

път. Принасяли са в жертва и добитък за по-голям приплод или в качеството си на молба с искане за нещо, свързано с делата на общността или на човека в този свят.

Ригден: Вярно е, тоест жертвоприношенията в системата на различните религиозни вярвания са били най-различни, започвайки от безобидно изгаряне на благовонни билки и завършвайки с принасяне в жертва на девствеността, храмовия хомосексуализъм, кървавите жертвоприношения на части от човешкото тяло, та и на самите човешки животи. И в повечето случаи всичко това се е извършвало от жреците, за придобиване на определена власт в материалния свят, тоест за земни цели.

Анастасия: Най-интересното е, че това се е случвало не само в древността, но се практикува и сега, както в религиите, така и в затворените тайни окултни общества, при същите тези Архонти. И то въпреки че, световната общественост отдавна осъжда човешките жертвоприношения и подобната на това диващина на жреците от далечното минало. Уверена съм, на читателите, също така, както и на мен в своето време, ще им бъде много познавателно да узнаят защо подобни жертвоприношения се извършват в продължение на историята на човечеството и това явление е доста живо в човешкото общество? Защо на това се е отделяло и се отделя толкова съсредоточено внимание в религиозните структури? Откъде е тръгнала такава подмяна на духовните знания с ревностно служене на материята на този свят?

Ригден: Това, разбира се, е доста сериозен въпрос. Но щом сегашните хора вече започват да се замислят и за това, то, може би, си струва да разкажем неговата глобална същност. В материалния свят има *единен*

Животински разум, за който аз вече неведнъж упоменавах. Днес даже съвременната наука фиксира неговите отделни прояви, основно забележимите в поведението на съобществата на живите същества. Например, започвайки от размножаването, нападението на клетките на кворума на бактериите и завършвайки с колективната миграция, агресията, самоунищожението на животните и така нататък. Между другото казано, латинската дума "quorum" означава "който са достатъчно", тоест, достатъчен брой от съобществото. В науката това явление го наричат колективен разум. Чувството на кворума (особено насочено към доминиране, контрол и захват на материята, нейното поглъщане) управлява много процеси както в микро-, така и в макросвета. В медицината, например, е било забелязано, че раковите клетки заедно се държат като разумно съобщество. Даже при въздействието на препарати върху тях те си предават сигнали един на друг и замират за известно време, тоест, "заедно" блокират действието на препарата. Всяка клетка, получавайки определени сигнали от кворума, променя модела на своето поведение, съгласно общото поведение (колективния разум). Тоест, по същество, това е разумен организъм в разумния организъм. Сега са се натрупали много изследвания в областта на биологията за живота на съобществото на пчелите, мравките, мишките, плъховете, делфините и големите бозайници, в които добре се проследява доминирането на колективния разум.

Проявите на доминиране на една материя над друга съществуват навсякъде, в това число и в космоса. Същото това е забелязано от астрономите и в поведението на планетите и звездните системи. Например, ето, недалеч от нас, в звездните кълъстери на Млечния Път се намират гигантски звезди, които по своята същност се явяват вампири. Това са двойни звезди, където една от звездите просто

притегля към себе си материя във вид на газ от своя "партньор", до който тя се разполага много близко. А после и изобщо напълно поглъща тази звезда, съответно, удължавайки своя живот и ставайки за известно време звезда супергигант. Всичко е същото, според същите закони на доминиране на материята. Аз вече не говоря за колективното въздействие на съобществата на планетите и галактиките върху процесите протичащи в космоса, тоест това, което на днешен ден човечеството още не може да изучи, отчитайки недостатъчното ниво на техническите възможности. Но тези явления присъстват и даже днес може да се намерят множество косвени потвърждения за това.

И така, подчинението на единния Животински разум е свойствено за всяка материя, в това число и на човешката общност, състояща се от същества, които отчасти имат материална природа. Единният Животински разум има общо начало (това е самият той) и свои подразделения във вид на колективни и индивидуални разуми. Образно казано, това е като самостоятелен организъм със своята многостепенна структура и организация. Между другото, думата "организъм" е произлязла от гръцката дума "organon", което означава "оръдие, инструмент". За да се разбере по-лесно цялата негова сложност и съгласуваност в управлението, аз ще приведа пример от организма на човека, който функционира като едно цяло.

Организмът има различни нива на организация (молекулярно, клетъчно, тъканно и така нататък). В него има общ разум (мозък), координиращ работата на всички негови биологични системи и по такъв начин поддържащ живота на организма. Също така има системи, на които са подчинени органите. Има органи, в които клетките работят в определен общ ритъм. Има клетка, като низша степен на органичната индивидуалност, притежаваща свой

строеж и способност за самовъзпроизвеждане, съществуване и така нататък. Но същата тази клетка се явява част от органите, част от системата, част от целия организъм. Така е и в структурата на единния Животински разум на материята. Там има много подразделения на колективни и индивидуални разуми, които плътно взаимодействат помежду си, създавайки по този начин цели системи в микро- и макросвета, подчинени на единния Животински разум.

Анастасия: Щом иде реч за управляема материя, значи, към това трябва да има някакво отношение Ариман?

Ригден: Съвършено вярно. Ариман е онзи, който има власт над единния Животински разум и го използва за това, да отдели, да кажем така, през материалните филтри "чистата Душа" за света на Бога.

Анастасия: Аз мисля, че на всеки човек, стоящ на пътя на самоусъвършенстването, ще му бъде интересно да узнае как действа Животинския разум в човека.

Ригден: Той проявява своята Воля по различни начини: чрез Животинското начало (чрез активността на задната и страничните Същности, когато те работят в неговия режим), материалното тяло...

Анастасия: Да, отчитайки, че болшинството хора идентифицират себе си изключително с отражението в огледалото, мислейки, че тялото — това са и те, както казват сред народа, "истинските".

Ригден: Ако човек беше само тяло, той задълбочено би познавал всички най-фини нюанси на управлението му и би живял с това, че да управлява десетки хиляди най-различни жизненонеобходими функции

и операции, които постоянно протичат в неговия организъм. Но тялото, като единен организъм, основно функционира в автономен от съзнанието на Личността режим. А какво вижда човека в своето тяло без огледало? Какво вижда тук и сега с отворени очи във видимия свят? Той вижда само това, което му позволяват двете "прозорчета" (очите), изначално предназначени за наблюдаване на този триизмерен външен свят от "тъмната стая" на своето съзнание. Много ли Личността ще види и познае за себе си или за многообразието на света по този начин? Нима мислите и емоциите се явяват продукт на неговото съзнание? Та и знае ли човек откъде и как се появяват те?

Животинският разум, така или иначе, постоянно въздейства върху човека чрез своето подразделение — Животинското начало, което се явява част от материалния свят. В болшинството случаи хората даже не разбират това. Мислите просто ги има и човек мисли, че това е негова "собственост". На хората им е трудно да уловят в себе си действията и мислите от Животинският разум, когато те не знаят за своята двойствена природа и, естествено, не проследяват всичко това в себе си. Вследствие на което те възприемат проявите на Волята на Животинския разум като свои мисли, желания, емоции и така нататак. **Човек фактически е свободен само в своя Избор, но той не е свободен от мислите, защото неговото съзнание (Наблюдателят) всъщност не ги произвежда, той само избира** между два потока: мисли и стимули от Духовното начало (Неговата Воля) или мисли и желания от Животинското начало (неговата Воля). **Тоест, човек може да избере Волята, която му се е поправила или го е прелъстила и да приложи към нея силата на своето внимание, която поражда действие.** Ето това е и **ключовият момент на човешкия Избор.**

Анастасия: Да, човек само избира да приеме или не едно или друго нахлуло настроение, емоция или мисъл. Много читатели вече разбират това на практика, проследявайки мислите си през деня. Ето, например, типична ситуация, която хората описват в своите писма: "Наистина, колко пъти забелязвах, всичко сякаш е добре, а после изведнъж се появява отрицателна мисъл или емоция и без причина настроението става потиснато. Възниква апатия към всичко, усещане за вътрешно напрежение, безпокойство и страх. Но аз нали не съм искала това, това се случва точно от само себе си, сякаш без моето желание. Най-интересното е, че ако започваш просто да игнорираш внезапно нахлулите лоши мисли или емоции и целенасочено да се съсредоточаваш върху нещо хубаво, например, позитивни мисли или добро дело, то след известно време този негатив отстъпва, сякаш това състояние изобщо и не го е имало. Ако се поддаваш на лошото настроение, започваш да се самосъжаляваш и така нататък, като цяло, отдаваш своето внимание на отрицателните емоции, то такова състояние само се влошава и започва да живее в теб, по-точно като паразит, да трови живота ти. След това даже е някак си трудничко да сядаш в медитация, просто заставям себе си. Но затова пък, когато вече изпълняваш духовна практика, ето тук вече действително се превключваш на родното за теб състояние на вътрешна свобода, на чувство на огромна Благодарност и Любов към всичко съществуващо, на чистотата на чувствата..."

Ригден: Безусловно, в това превключване, игнориране на мисли от Животинското начало, изборът и утвърждаването на доминирането на Духовното начало е и същността на работата над себе си. Животинският разум кара хората да се противопоставят на своята духовна природа, да вярват само в главенството на материята, в своето "неделимо", "нетленно" материално тяло. Когато човек

изпада в депресия, занимава се със самообвинение или пък, напротив, обгърнат е с мечти от материални желания, в преследване на земна слава, богатство и така нататък — всичко това свидетелства, че на дадения момент той, без сам да го забелязва, е подчинен на Волята на Животинския разум и е лесно управляван от неговата система.

Анастасия: Човек, всъщност, може да проследи моментите на проява на Животинския разум по наличието на завладяващи мисли и материални желания от Животинското начало.

Ригден: Да, но при условие, ако човек *проследява* появата на подобни мисли и желания в себе си, а не участва в този процес и не го засилва. Управлението от Животинския разум над човешкия живот е толкова ежедневно, че самият човек практически не забелязва това, приписвайки проявите му на своите мисли, желания, навици, характер и тем подобни. Но явното подчинение на Волята на Животинския разум се проследява в действията на така наречената от психолозите експресивна, а още повече — действаща тълпа, ако доминирането на Животинското начало се явява ключов момент в нейното активиране. Това е и главенството на Животинския разум, неговата проява чрез колективния разум в "беснеещата" тълпа.

Въобще трябва да се разбира, че всички "характерни" индивиди в тълпата много бързо губят своята "индивидуалност". Те стават податливи в общия тигел на колективния разум. В такава среда всички стремително се заразяват с обща възбуда, импулсивност и бързодействаща, неосмислена взаимна отзивчивост. Като цяло хората в тълпата се обезличават и стават маса. Индивидът губи самосъзнание, в него се пробуждат пориви и емоции, характерни за *общата Воля на тълпата*. При това тези пориви и емоции

вече не подлежат на ограничаване и обичайния за човека ежедневен контрол, който обикновено той осъществява над тях. Тоест, колективният разум (подчинен на Животинския разум) е присъщ на човешката общност, като се има предвид, че хората също се явяват част от материалния свят.

Има съществена разлика, когато човек се намира в тълпа и е подчинен на Волята на Животинския разум и когато човек се намира в група хора, но всеки в нея запазва своята истинска индивидуалност. В първия случай в неговото съзнание върви пълно доминиране на Животинското начало, то е стеснено и в него са активни само материални желания и стимули, животински инстинкти, а Духовното начало е блокирано. В тълпата индивидът се анулира като Личност, има го само организмът на тълпата с единен Животински разум. А ето, когато в човек доминира Духовното начало и той се намира в група от единомишленици, които например, заедно правят общо добро, съзидателно дело, то той запазва своята истинна индивидуалност, под която се има предвид връзката на неговата Личност с Душата (Бога). Той може да чувства другите хора, да бъде с тях, както се казва, на една вълна, да се радва на техните успехи, но съзнанието му ще бъде както и преди разширено и той ще запазва постоянната си индивидуална връзка с Душата чрез своето внимание и дълбочинните чувства. Аналогичен процес протича и при колективните медитации, когато хората заедно изпълняват духовна практика, но всеки има лична връзка със своето Духовно начало.

Анастасия: Когато в обществото са загубени базовите изконни Знания за Духовното начало, а останалите отгласи са изцяло преработени от религиите, на човека му е трудно да разбере какво е това доминация в обществото и във всеки човек на

Волята на Духовното начало. Сега това звучи като предание "за рая на земята". А ето, що се отнася до доминирането в тълпата на Волята на Животинския разум, има предостатъчно примери, въпреки че хората в по-голямата си част не разбират същността на невидимия източник на въздействие, поради каква причина това явление въобще е присъщо на човешкото общество. Съвременната наука вече има немалко изследвания по въпросите на социалната психология, изучаването на проблематиката на поведение на тълпата. Ако се запознаем с тях, то може да се разбере, че за същата тази агресивно действаща тълпа са много характерни всички признаци на Животинското начало.

Например, *агресивната тълпа* е движима от единната емоция на гняв и злоба, сляпа ненавист. И тази чужда на Духовната природа на човека Воля направлява действията на хората в тълпата към разрушаване и убиване на себеподобните. *Паническата тълпа* я обхваща единната емоция на страх. Хората, изложени на нейното въздействие, както и всяко стадо животни, спасявайки се с бягство, в паниката си могат да стъпчат своите сродници. В този момент хората губят човечността си, стават същества с доминация на животинските инстинкти, както се казва "губят си главата" от страх и желание да спасят само себе си. Доминиращите емоции на така наречената *грабеща тълпа* се явяват такива качества на Животинското начало като алчност и желание да притежава големи материални ценности. Или, например, *въстаническата тълпа*, която се явява неизменен атрибут на всички революции и преврати. Типичен проводник на Волята на Животинския разум, ако разгледаме какви действия извършва тя в своето "безумство": унищожаване на хора, погроми, палежи, стремеж към заграбване на оръжие, склонност към произвол, буйство, свирепост и така нататък.

Ригден: Съвършено вярно. В основата — емоцията е проводник на Волята на Животинското начало, а също на всички тези едни и същи закони на влияние и борба за доминация на една материя над друга. Въпреки че човечеството, в болшинството си, няма даже и обща представа за въздействието на Животинския разум върху него, обаче въпросът за частните негови проявления подобни на такива различни видове поведение на тълпата се изучава старателно, особено от спецслужбите на различни страни. Още повече, разработват се и се внедряват технологии, които използват факта на такива несъзнателни действия на хората в тълпата за достигане на определени политически или религиозни цели.

Например, отдавна е известно, че най-баналното улично произшествие, да вземем дори пътно-транспортното, събира случайна тълпа във вид на любопитни минувачи. Тази тълпа се заразява с еднотипни емоции на случилото се, тоест става така наречената от психолозите "циркулярна реакция" (нарастващо емоционално заразяване в тълпата). Това започва, както обикновено, от обсъждане кой какво е видял, кой как е карал, как е завивал и кой от шофьорите е виновен. А ето такова нагнетяване на емоционални страсти напълно може да завърши с бърза трансформация на тълпата от *оказионална* (случайна; от латинската дума "occasio" — "случай") в експресивна със смяна на темата на обсъждане на ПТП с търсене на виновника за ужасното качество на пътищата, лошия живот и отсъствието на ред в обществото. При подгръването на подобни емоции е недалеч и трансформацията на тълпата в *действаща*.

Може би, за по-добро разбиране как именно се случва това, ще приведа класическата схема за използването от спецслужбите на технологии за смяна на властта, основани на подобни ефекти за заразяване на

тълпата. При това такива методи ги практикуват както конкуриращи се държави, така и в различни страни от собствените им служби. Например, приблизително по едно и също време в различни краища на столичния град "изведнъж" се случват пътнотранспортни произшествия. Естествено, възникват случайни тълпи от "зяпачи", сред които се оказват специалисти, способни да превърнат със своите речи официналната (случайна) тълпа в действаща и да я насочат към погроми и безредици, за сваляне на един режим от друг. Също така подобно заразяване на тълпата, само че по други начини и с други различни схеми, предизвикващи проявата на Животинския разум сред масите, може да се проследи по поредицата от подготвени и изкуствено извършени цветни революции в различни страни по света.

Анастасия: Тъжното е, че болшинството хора не знаят за това и като резултат — дадените технологии и досега сработват в тълпата. Ако човек знаеше за тях, той не би бил поредната пешка в чужди ръце и осъзнато не би се поддал на чуждата за неговото Духовно начало Воля, и не би станал неин активен проводник, обременявайки своята Личност с тежестта на материалните доминанти. Но възможно е, че това се случва още и поради навика на човека да живее, отдавайки във всекидневния живот предпочитание на мислите и емоциите от своето Животинско начало. Освен това човек е склонен да копира поведението на обкръжаващите го. А мнозина днес не се грижат за порядъчността на своите мисли.

Възможно затова в обществото "животинското настроение" се предава много по-често и по-бързо, отколкото нещо добро, духовно и позитивно. При това се разпространява сред населението с такава скорост, сякаш огън по бикфордов шнур. Много хора

се сблъскват с такива явления, но, за съжаление, не винаги ги осъзнават. Например, срещат свои познати или роднини, а онези, като правило, започват да разказват за някой, с когото днес или в най-близките дни са се срещали и са разговаряли, и който силно ги е впечатлил със своите негативни постъпки или думи.

И любопитното е, човек не просто предава думите на "нарушителя на своето спокойствие", той се опитва точно да копира неговия гняв, акцента на тези или онези думи, да покаже жестовете му. С други думи, при предаването на тази информация той е обхванат от тези същите емоции и сила от Животинския разум. Та и при това, сам не разбирайки и не осъзнавайки, той, като проводник, се опитва да ги предаде по-нататък, насилствено налагайки негатив вече на своите познати, приятели, колеги от работата и членове на семейството. Като цяло, отчитайки как е разпространено това явление в световното общество, колко пъти на ден това се извършва от различни хора в мащабите на човечеството, ситуацията се очертава доста печална.

Ригден: Просто хората трябва да разбират причината за такива ситуации, да игнорират Волята на Животинския разум и да не бъдат поредните нейни проводници. В противен случай, ако човек в този момент отделя много лично внимание, например, на разговора, който го е завладял, то самият той ще се заразява с това и ще става следващият проводник на Животинския разум. Като резултат от такова заразяване човек ще жадува да разкаже тази "новина" на други свои познати, при това често, с измама от Животинското начало (като повод да обсъди или принизи някой, да се посмее над някого) и непременно със същото копиране на емоции. Животинското начало е силно в хората, когато те не знаят за него и не проследяват неговите прояви в себе си.

Анастасия: Интересното още е, че вестите за нещо хубаво, добро и още повече за нещо значимо в духовен смисъл, се разпространяват не толкова бързо, както в случая с емоционалните новини от Животинското начало. И, което е характерно, човек, предавайки добрите вести, се стареае да го каже със своя глас, сякаш възпроизвеждайки някаква мъдрост от тази новина, сякаш лично от себе си.

Ригден: За съжаление, съвременните хора не служат толкова често, като проводници от Духовния свят. Затова те виждат събития по телевизора, но не ги виждат без него, слушат думите на човека, но не го разбират без думи, те умеят да четат книги на различни езици, но не умеят да четат книгата на своя живот. Те се стремят да вървят по течението на реката на своя живот, застават срещу течението, търсейки смисъл в това, но не разбират, че смисълът на тяхното съществуване е на другия бряг. Мнозина живеят просто с мъртвата видимост на нещата, сляпо служейки на Животинския разум. А е нужно да живееш с това, с което се заражда творението, нужно е да живееш с духовното съзидание и да служиш на Духовния свят. Само тогава човек ще вижда събитията, ще разбира хората и ще умее да коригира своя живот от позицията на Наблюдател от Духовното начало.

Анастасия: Още бих искала да засегнем една от болезнените теми на съвременното общество — за зависимостта на някои хора от алкохола и наркотиците. По едно време вие разказвахте как Животинския разум подчинява Личността на своята Воля чрез тези отрови, как неусетно за нея се развива зависимост от тях и какво човек губи, попадайки под такова чуждо на неговата духовна природа влияние.

Ригден: Да, това е особена тема. Един от способите на Животинския разум напълно да подчини на себе си

човека, е да провокира в него желанието да употребява алкохол или наркотици. **Когато човек започва да употребява алкохол или наркотици, Животинският разум започва напълно да доминира над него, да го поробва, блокирайки всякакви възможности за проява на силата от Духовното начало.** На ниво неврофизиология се случва дисбаланс, много неврони в мозъка се блокират. Човекът вече лошо възприема информацията. Но затова в него активно доминира Животинското начало, струва му се, че той е "герой", че всичко му е позволено в този свят. Ето такъв сапунен мехур (илузия) възниква по принцип не поради това, че човекът всъщност е такъв, а просто защото се случва срив в системата на работа на мозъка, състоянието на съзнанието на Личността се превключва в друг режим, където върви пълно подчинение на Животинското начало. За Духовното начало в човека това е крах, това е все едно, че, образно казано, Душата да я сложат в смъртоносно отровна среда. Нейната сила и така частично се блокира от "светофилтрите" — субличности, а такава тотална доминация на Животинското начало в новата Личност просто я лишава от последния шанс и надежда. **Алкохолът и наркотиците правят от човека послушен роб на Животинския разум и даже в неголеми дози убиват в него кълна на духовното.**

С течение на времето у човека се развива алкохолна или наркотична зависимост, която той всячески отрича. При това човек упорито продължава да употребява тази отрова, позовавайки се на всякакви причини (традиции, празници, рождени дни, погребения, личен стрес и така нататък). В резултат на това той не забелязва как се губят духовните му основи, как тази зависимост прераства в свеждането на човешката му природа до нивото на животинските инстинкти, как деградира Личността. Аз вече упоменавах, че хората намиращи се в състояние на алкохолно опиянение

са неадекватни във възприемането на информация. В болшинството случаи всичко, което в момента на алкохолно опиянение (считай отравяне) доминира в тях — това са мисли на глас от Животинското начало за себе си любимия, за предметите на своята горделивост, за своите несбъднали се егоистични желания, нереализирани, прекомерни амбиции. Това действително е истинска трагедия и на първо място за самата Личност.

При хората, които сериозно се занимават с духовното си развитие, организмът просто физически не понася тези отрови (алкохол и наркотици). Защо? Та защото при употребата на тези токсични вещества се нарушава тънката връзка с другия, духовния свят, губят се, говорейки на съвременен език, екстрасензорните възможности. Намирайки се под въздействието на алкохол или наркотици, човек не е способен да разчита информацията, идваща от невидимия свят, свръхестествените му способности просто угасват. Всичко, което той възприема в това състояние, е проявата на Волята на Животинския разум, която човек смята за свои мисли и желания.

За това е било известно от незапомнени времена. За това добре знаят и сега. Например, в Съветския Съюз съществувала силна система от Спецслужби, включваща в себе си, в това число, отдели, занимаващи се с изучаване на паранормалните явления и развитие на екстрасензорика при някои от своите служители, например, слипърите. И така, от техния хранителен рацион са изключвали даже кефира, да не говорим вече за съществуващата строга забрана за алкохол и наркотици. Пушенето по принцип се разрешавало, никотинът и катраните макар и да дават интоксикация на организма, но не блокират огледалните неврони, а следователно, позволяват безпрепятствено да се работи с невидимия свят и да се разчита необходимата информация.

Така че човек, употребяващ даже неголеми количества алкохол, не е важно в течение на какъв период, деградира духовно като Личност. **Ако се появява желание да употребиш алкохол или наркотици — това са първите симптоми, че ти се намираш под властта на своето Животинско начало.** Значи е нужно да се предприемат мерки за превключване на доминантата на съзнанието, да се акцентира повече внимание върху някакви позитивни моменти, занимаване със спорт или физически труд. Трябва да се отбележи, че ако човек напълно спре да пие или да употребява наркотици, организмът с времето се възстановява и човек придобива шанс за духовно развитие на своята Личност.

Разумът на материята е много активен. Това са негови прояви, когато на "невярващите" хора с материално мислене се насаждат мисли за достижение с помощта на алкохола или наркотиците на някаква "безгранична свобода". Това са неговите прояви, когато на "вярващите" хора им се насаждат мисли, че уж една от "възможностите" за получаване на някакво съкровено познание или постижение на "духовни висоти" е с помощта на алкохол или наркотици. Всички тези мисли са илюзия от Животинското начало, която така или иначе подтиква хората към постоянна зависимост от Волята на Животинския разум и създава привлекателни мислеформи, свързани с приемането на поредната доза от тази отрова.

Анастасия: Мнозина просто не виждат очевидните факти, не се замислят, защо така се случва с тях, с техните познати, защо този проблем до сега съществува в обществото. Те не си задават въпросите: "Как възниква и се формира устойчивата алкохолна зависимост? Кой я е внедрил изкуствено в обществото и кой активно поддържа такава смъртоносна за

Духовното начало "традиция"? Та нали човек губи не само себе си, своята Личност, но и създава проблеми в обкръжаващото го общество.

Особено това е беда, когато върху човека лежи отговорност за семейството и за децата. Нали работата не е в това доколко е успял да обезпечи децата си с материални блага. Работата е в това, колко духовни ценности човек е успял да им даде със своя *жизнен пример*. Та нали децата — това не са лична собственост и не са "патерица", на която човек планира да се опира в старостта. Това са на първо място нови Личности, при които съзнанието се явява чист лист. Те са попаднали в този свят, също така, както и всички, за да придобият своя шанс за духовно освобождение. Тези нови Личности фактически от детството наблюдават и приемат опита от живота на предишните поколения от авторитетните за тях хора, основно от родителите, които до голяма степен им служат за пример. Ако в семейството съществуват "традиции", свързани с употребата на този същия алкохол, то на децата от детството нагледно се налага негативен опит и нагласи на зависимост от Животинското начало, които възрастните демонстрират, пиейки, например, на домашни празници. Хората смятат това за безобидно действие, защото не разбират неговата същност и дългосрочните последствия.

Ригден: Те не разбират каква мъка зачеват с това, обричайки на страдания Душите не само на своите деца, но и на бъдещите им потомци. Ситуацията обаче е поправима, ако хората започнат да работят на първо място над себе си, ако те активно променят самото общество, в което живеят, в по-добра посока. Та и що се касае до обществото. Тук е нужно да се погледне в корен, кой популяризира алкохола и наркотиците сред хората и защо това се прави и до сега? Тези сведения напълно могат да се намерят

и днес. Първите, които са започнали да въвеждат наркотици и алкохол за масова употреба от народа, това са били жреците и политиците, които виждали в това своите очевидни изгоди. А защо? Та защото, както аз казвах, с помощта на наркотици и алкохол се блокира духовната съставляваща на Личността и човек вече лесно се поддава на влиянието на чуждата Воля. За проводниците от Животинския разум става по-лесно да го управляват, да манипулират съзнанието му, като част от тълпата ("биомасата").

Достатъчно е да погледнем реалиите на днешния ден. Защо при цялата видимост на борбата с тези явления по целия свят всъщност всичко това негласно се поощрява? Върви тази същата, като и в древността, но само вече по-масова пропаганда и разпространение на алкохол и наркотици не само чрез самата продукция и нейната реклама, но и чрез формирането на стереотипи, внедряването им в масовата култура на обществото. Например, чрез масираното въздействие на средствата за масова информация, а също така и популярни културни проекти и художествени филми. Та нали чрез образите на кумирите и техните "навици" е най-лесно да се кодира шаблонно човек, да го подчиняват на системата, тъй като всеки индивид, както аз вече казвах, е склонен към подражание. Като цяло, не всичко е толкова просто, колкото изглежда на пръв поглед.

Анастасия: Това, за съжаление, е истината на днешния ден.

Ригден: Но все пак, кой пречи на хората сами да наведат порядък в обществото? Кой пречи на Личността да дисциплинира своите мисли? Всичко е в ръцете на самите хора. Просто е нужно самия ти да служиш с добър пример за другите и поне да създаваш около себе си и своето обкръжение благоприятна в това отношение обстановка, да не поощряваш

хората да употребяват алкохол и наркотици и да не създаваш сам условия за разпространение на тази животинска зависимост сред хората. Да правиш всичко възможно, за популяризирането в масовата култура на духовните знания, културно нравствените ценности и примери за образа на истински Човек.

Анастасия: Надявам се, хората да проникнат в това знание. И ако може, моля, осветете още няколко момента, касаещи Животинския разум. Вие казахте, че той действа основно чрез колективни и индивидуални разуми, тоест чрез свои подразделения. Не бихте ли могли по-разширено да поясните неговите проявления с примера на човешкото общество?

Ригден: Тези процеси могат да се проследят както в микро-, така и в макросвета. Хората, благодарение на двоякостта на своята природа, могат не просто осъзнато да подхождат към тяхното изучаване, но и да сътворят своето общество действително на духовна основа. Нали при духовното развитие човекът има възможност да бъде Наблюдател от Духовното начало и, съответно, да разбира проявите на Животинския разум. Той е способен да проследява действията му и да коригира собственото си развитие, не допускайки в своя живот вмешателството на тази Воля, чужда на неговата духовна природа. Така е и в обществото. Например, сега вече има немалко научни трудове по изучаване и проследяване на природата на масовите настроения. Само че те се свеждат в болшинството си до резултатите от политическото и жреческото управление на народните маси. Но същността не е в това. Даже в тези трудове могат да се намерят доста интересни моменти.

Настроението — това е психологическа производна. Субектът на масовите настроения се явява някаква маса (множество хора, тълпа), която е обединена за сметка на действието на някакъв фактор. За

такъв фактор могат да служат *емоции, чувства* и други психологически проявления, отразяващи поведението на хората. Тласък към образуването на масата служат *слуховете*, като правило, с *отрицателен характер*. Те пораждат у човека скрито недоволство (поради активирането на задната и страничните Същности). Ние вече говорихме за това колко бързо се разпространяват такива слухове и как хората охотно служат като проводници на Волята на Животинския разум. Ако болшинството хора *вярват* на такива слухове, тоест влагат в тях *силата на своето внимание*, то съответно самите те стават носители на тази Воля, способствайки за нейното разпространение по-нататък.

Като правило, веригата от слуховете се строи на противопоставянето на "ние" и "те". Съзнанието на хората се замъглява от текущата ситуация и те не виждат корена, истинната причина, породила точката на напрежението. Затова хората се събират в тълпи на улицата, желаяйки да подобрят живота си, а в резултат това завършва с разочарование и влошаване на живота им или просто с кървави побоища. В историята има достатъчно примери, когато хората, които са излезли на улицата даже просто за мирна подкрепа на някакво движение, попадайки в тълпата, после самите те не са разбирали какво се е случило лично с тях и какво ги е накарало да бягат заедно с всички и да разбиват инфраструктурата на собствения си град, в който утре те ще живеят.

И така, на масовото настроение е присъщо следното: стимул, реакция на него и готовност към действие. Такава маса възниква ситуативно и реагира на едни и същи стимули по идентичен начин. Обединява я психическата връзка, която на свой ред се образува все пак от *сходни емоции и импулси*. Това особено психическо състояние е еднородно за

болшинството хора. При това то обикновено съдържа в себе си определен деструктивен заряд и има скрита отрицателна насоченост. Ако хората имаха възможност да фиксират движението на енергията на мислеформите в тъпата, то те биха видели, че то има вид на *спирала, въртяща се обратно на часовниковата стрелка*. Едни и същи думи и емоции се възпроизвеждат отново и отново, увеличавайки интензивността си за сметка на по-голямото възбуждане на самите проводници, провокиращи се един друг, и включването (захващането) на съзнанието на нови хора, желаещи да послушат ораторите или да си изяснят ситуацията. След това започва търсенето на виновника, на когото се приписват всевъзможни отрицателни качества. И в края на краища ситуацията може да се развие до изхвърлянето на цялата тази негативна енергия на масата върху всеки най-близък или зададен обект или физически лица, които, според "мнението" на тъпата, имат някаква съпричастност към виновниците за техните нещастия или непосредствено се явяват такива. Между другото, ако такова стимулиране един на друг и обикаляне на клюки отсъстват, то даденият настрой бързо губи силата си.

Анастасия: Да, традиционното търсене на "изкупителна жертва", е свойствено за доминацията на Животинското начало в човека. Само че тук всичко това е проявено в единната маса, подложена на въздействието на Волята на Животинския разум.

Ригден: Съвършено вярно. Следва да се обърне внимание, че Животинският разум проявява своята Воля не само в настроението на масата, която носи явен деструктивен заряд, но и в скритата отбрана на това, което той вече смята за своя "собственост". Заразяването с Волята на Животинския разум в масата се случва доста бързо, подобно на разпространението на вирус. При това тъпата,

подложена на тази Воля и управлявана от нея, лекомислено отхвърля всичко това, което нарушава и противостои на нея или някак си се опитва да сломи този фалшив стереотип. Тази маса, като единно цяло, насочва своя негатив срещу потенциалния нарушител на тази Воля. Също така е характерно, че всички стремежи на тълпата, намираща се под влияние на Животинския разум, са повърхностни и наносни. Те са празни по съдържание, в тях няма дълбочинни чувства и връзка на индивида със своето Духовно начало. След това, когато човек остава сам със себе си, той не може да обясни защо се е държал толкова неадекватно и противоестествено по време на пребиваването си в беснеещата тълпа. А отговорът е прост: в момента когато се е намирал в масата, той е бил чисто и просто един от проводниците на Волята на Животинския разум.

Анастасия: Да, по принцип такива прояви донякъде са идентични, както в обществото, така и в "атаките" на Животинското начало върху индивида. Например, в книгите на светите старци може да се намерят примери за тяхната борба със своите "страсти". В това число там се упоменава и за това, че когато човек пребивава в духовно състояние, то, говорейки на нашия език, Животинското начало започва всячески да го изпитва не само с изкушаващи мисли, но и даже с влошаване на здравословното състояние, агресия от страна на обкръжаващите го хора и така нататък. Тоест със своите прояви чрез видимата и невидимата материя.

Подобни примери могат да се намерят не само в литературата, но и да се проследят на практика, например, как хората реагират по различен начин на Знанията, които благодарение на вас бяха дадени и зафиксирани в книгите. Има хора, които прочитайки ги, започнали да се пробуждат духовно, да разширяват своя кръгзор на познание и да се

стараят да дисциплинират своите мисли. Те просто започнали да се занимават с проследяване на Животинското начало в себе си, без да издават във външния свят по никакъв начин своя интерес към духовната работа над себе си. И всъщност много от тях отбелязали, веднага след като те отговорно започнали да подхождат към тази работа над себе си, върху тях започнала агресивна атака от Животинското начало. При това, както от страна на тяхното обкръжение (познати, близки, приятели, които най-често самите те са подложени на активация в тях на Животинското начало), така и от страна на "собственото им съзнание". Животинското начало оказвало отчаяно съпротивление в отговор на покушението на неговата власт в съзнанието на човека и "непоклатимост" на вкоренените мисловни шаблони. Нещо повече, някои хора, особено настойчиви в духовната работа, неочаквано получавали агресивни обаждания с безсъдържателен характер от далечни роднини, бивши познати, в това число и от онези, за които много отдавна те не са и чували. Но най-често, особено на първите етапи от работата над себе си, от нищото възниквала агресивна атака от страна на обкръжението в работата, у дома, при това отново от онези, които са повече подложени на влиянието на своето Животинско начало. Последните, очевидно, даже не подозирали, че в онзи момент те се явявали само проводници на атаката на Животинския разум.

Ригден: Това е естествено. Животинският разум всячески ще се изхитрява, за да върне духовно пробуждащия се човек в стария коловоз на привичната доминация на Животинското начало, да възвърне предишната си власт над отвинтващия се "винт" в своята материална система. Неговата задача е да пробуди в човека животински страх, да го застави, за да повярва той в главенството на материята, нейните сили и закони, за да се предаде човек духовно. Но всъщност изборът винаги остава

за Личността. Благодарение на процеса на духовно развитие, човек опознава не само себе си, но и невидимата страна на обкръжаващия го свят. Той започва да отличава реалността от тази илюзия, която преди е считал за действителност. Човек, усещайки своята истинна духовна природа, започва да губи страховете, наложени му от Животинското начало. Той започва да чувства своята Душа и нейния свят, да разбира, че когато сам се явява Проводник на Волята на Духовното начало, то тогава за него, по същество, не съществуват препятствия в материалния свят. Затова, когато човек пребивава в такова ясно, разширено състояние на съзнанието, за да си върне предишната власт над дадената Личност, на Животинския разум му остава само да "караули", кога тя ще отслаби своя духовен контрол, ще се поддаде на емоции, на съблазни от някакви мисли и желания от Животинското начало. Човек просто трябва да разбира това и да не се поддава на неговите уловки. Но главното в целия този процес на активност на Животинския разум по време на духовното пробуждане на човека е това, че самият човек, намирайки се в позицията на Наблюдател от Духовното начало, получава практически опит и разбиране за това, пред какво е безсилен Животинският разум.

Единственото нещо, на което Животинският разум не може да противостои — това е духовната сила. Тоест, когато човек вече съзнателно избира духовния път и живее със своя вътрешен духовен свят, със своята дълбочинна, чувствена взаимовръзка чрез своята Душа със света на Бога, когато той умее не само да дисциплинира, но и да контролира своето Животинско начало и неговите множествени прояви във вид на различни емоции и желания. Разбира се, такъв "боен" опит в известен смисъл се придобива благодарение на атаките от страна на Животинския разум, които предизвиква върху себе си духовно

пробуждащият се човек. Съзнанието става бойно поле. Но резултатът от победата си заслужава, нали човек пробужда в себе си духовни сили, укрепва се в тях, по-дълбоко разбира реалността и смисъла на своето съществуване и започва осъзнато да се стреми към Бога, в Духовния свят, тоест към Вечността. Духовната сила, дадена на човека, е огромна. Ако болшинството хора в съвременното общество успеят да осъзнаят тази проста Истина, разберат цялата тленност и временност на обкръжаващата ги материя и започнат духовно да се пробуждат, то това неизменно ще се отрази на цялото човешко общество като цяло и монадата ще се преобърне. Ето тогава и ще настъпи това златно хилядолетие, за което от незапомнени времена мечтаят хората.

Анастасия: Всичко започва с първата стъпка в духовното направление на индивида, като единица от структурата на това общество. Ето защо за всеки човек е важно да знае своята истинна природа, това пред което е безсилен Животинският разум, как да проследява неговата проява в себе си и да не допуска неговата доминация и насилие над своята Личност.

Ригден: Съвършено вярно и това е много по-просто, отколкото им изглежда на хората, когато те се намират в състояние на духовно бездействие. *На човека му е нужно просто да не позволява Волята на Животинския разум да става негова реалност.*

Но да се върнем към нашия разговор относно материалните жертвоприношения. Знанията за съществуването на колективен и индивидуален разум също са присъствали в обществото в онези времена като неотменна част от духовното знание. Разбирането на своята двойствена природа помагало на човек да извърши осъзнат избор на кое от началата (Духовното или Животинското) да посвети своят скоротечен живот и на чия Воля да служи.

Между другото, въз основа на изконните Знания за колективните и индивидуалните разуми, по-късно и започнали да се развиват същите тези архаични вярвания: тотемизъм, анимизъм, фетишизъм, аниматизъм и шаманизъм. Например тотемизмът. Изначално тотемът въобще обозначавал *определен знак*, чрез който човек, владеец духовни Знания, можел да влияе на природните стихии, на процесите и на животинския свят, тоест на материята. И вече много по-късно, поради съблазънта на хората от магически практики, нарастването на доминацията в общността на Животинското начало, желанието да се достигне изобилие и материално благополучие, хората превърнали всичко това в култ към тотема, в цял комплекс от вярвания в свръхестествено "родство" между племена и определени тотеми (животни, растения, природни явления и неодушевени предмети). И все пак, на какво е бил направен акцент? На молбата на хората, Животинският разум "да сподели с тях сила", тоест свръхестествена сила за достигане на някакви земни блага, за да ги надари с власт над други хора и така нататък. Както е известно, подобното привлича подобно.

По същия начин възникнали магията, анимизма (вяра в духове и отвъдни същества), фетишизма (поклонение на неодушевени предмети — фетиши, надарени, по мнението на хората, със свръхестествени сили). По същия начин се появили аниматизмът (култ-поклонение на безлична, свръхестествена сила, определяща, според представите на хората, жизнените процеси в природата, например, успех в лова, на войната, получаване на по-добра реколта и така нататък), шаманизмът (основан на култа към духовете, вярата в свръхестественото общуване на служител на култа — шаман — с духове). Тези култове някога са се формирали на основата на духовните знания, след като започнали подмените от Животинското начало, зараждането на жречеството

и борбата за власт. В тях Знанията за законите на материята започнали да се прилагат в полза на системата на Животинския разум. Тоест, сред хората тръгнало поклонение и подражание на "най-силния", неговото обожествяване и създаване на ореол на неприкосновеност. А в отделни случаи даже изяждане на "най-силния", както се считало в някои култове, за да се уподобят на него и да придобият неговата сила. Нещо повече, за представителите на подобни вярвания е било свойствено агресивно отношение към всякакви инакомислещи, всячески се поощрявало нападението срещу "врагове" (хора, почитащи други култове) и тяхното унищожаване. Е, а целите за извършването на обредите на подобни култове говорели сами за себе си: обогатяване, тоест, преумножаване на материалните блага, гарантиране на плодородието на земята и хората, благосклонност на стихииите, които се постигали за сметка на сключването на договор със "свръхестествени сили" (често с кръв), скрепен с жертвоприношения.

Анастасия: С други думи, всичко това са същите тези действия, които са характерни за материалното същество (или масата), намиращо се под влиянието на Волята на Животинския разум.

Ригден: И всичко това работело: стихииите заобикаляли селата, природата дарявала добри реколти, хората, молеци в своите "молитви" за сила и ловкост в материалния свят, им се дарявали тези или други желани качества. Като цяло, в много от случаите хората са получавали от материята тези блага, за които те са молили в замяна на своята "молитва" *според вярата (доминиращия избор)* и материалната жертва на онова място, където са живеели.

Но какво всъщност са заплащали Личностите за предоставянето на техните смъртни тела тези временни, земни блага по Волята на Животинския

разум?! Нали хората по време на извършването даже на най-безобидния "свещен ритуал", изразходвали за това *силата на своята вяра*, своите вътрешни, съзидаващи дълбочинни чувства, които изначално са предназначени за сливането на Личността и Душата, за освобождаване от плена на материята. Иначе никакъв ефект не би се случил в материалния свят. Подобни човешки материални желания, заедно с увеличаване на комфорта и условията на съществуване и натрупване на богатства, са способствали само за укрепването на Животинското начало в човека, по-голямата съблазън и привлекателност на притежаването на "свръхестествени сили", за разделения и разпри сред хората, за зараждането на институциите на политическата и жреческата власт. Нали едноличното притежаване на една или друга сила е довеждало до разделение на кланове, до конфликти и междуособици, понякога довеждащи хората до безсмислено унищожаване даже на своето семейство, когато синове тръгвали против бащите си поради своята вяра в силата на тотема на съседното племе.

Но е нужно да се каже, че въпреки такова поклонение и жертвоприношение на Животинския разум на материята, все пак пробивали духовните кълнове, тоест имало е и хора, интуитивно търсеци изконните духовни Знания в своята вяра, жадуващи за мир, добро и обединение. Нали заедно с култа при всеки народ съществувала още и богата митология за произхода на света и човека, която също изначално се основавала на единното за всички народи духовно зърно на изконните Знания.

Имало е, разбира се, и мирни племена, които използвали изконните Знания основно за своето духовно развитие, тоест, по предназначение. Те живеели скромно, с разбирането за временността и преходността на своя живот, че той е даден за духов-

ното преобразуване на човека, "подготовка за друг живот, вечен". Тези хора с физически труд добивали необходимото препитание, не изразходвайки за това своята ценна сила (която е дълбоките вътрешни чувства, основани на искрена вяра), предназначена за духовно развитие. По отношение на материалния свят те задействали тази уникална сила само в крайно редки случаи, например, когато ги застрашавала реална опасност от непредвидено разбушувала се природна стихия, способна да унищожи цялото им племе.

Та и социалната организация при тях била по-добра, отколкото при съвременното човечество. Те живеели на групи, дружели помежду си. При тях е нямало вождове, но са имали опитни хора, които съхранявали духовните, магическите и лечебните знания и ги предавали на най-талантливата в духовно отношение младеж. Най-опитният по тези въпроси човек се считал за признат от всички глава и се избирал изключително със съгласуването на цялата общност. Всеки можел да се обърне към него за важен съвет. При това този човек нямал особени привилегии и власт в групата и живеел като всички.

Между другото казано, потомците на някои от тези народи и сега живеят със същата тази социална организация. При това те се намират в много по-лоши условия на живот, отколкото хората в "цивилизованите", по-точно казано, в по-комфортните и материално обезпечени страни. Но това не им пречи да живеят в своята общност по човешки. Стига да има желание! Например, същите тези бушмени — африкански народи, говорещи на най-древните койсански цъкащи езици. Същите тези, които в древността са водили записи в наскални изображения. Между другото, името "койсански цъкащи езици" е чисто условно. Думата "койсански" е производна на думата "кой" (Khoi), означаваща

"човек", което от своя страна се употребявало като обозначаване на самоназванието на африканската народност Khoi-Khoi (също говореща на цъкащ език), което означава "хора на хората" или "истински хора".

Анастасия: Да, интересно съпоставяне: "истинските хора" разговаряли на цъкащ език, очевидно явяващ се отглас от "птичия език", за който вие някога упоменавахте, като за първия праезик на народите. Истинският Човек той и в древността е бил Човек! Както се казва, истинските хора това не са тези, които говорят красиво, а онези, които живеят правилно.

Ригден: Съвършено вярно. Неотдавна в нашия разговор беше упоменато за народа айни, явяващ се най-древното население на Японските острови. Този народ с европейски черти на лицето някога много отдавна е дошъл там от териториите, на които сега се разполага съвременна Русия. И така, в превод от японски език "айну" (българската транскрипция на думата) буквално също означава "истински човек".

Разбира се, не мога да кажа, че съвременните им потомци са съхранили всички тези знания, митология и социална организация, която са имали техните далечни предци. Но обърни внимание на техните национални дрехи и ти ще видиш познати за теб знаци и символи, които ще ти разкажат много.

Анастасия: Интересно... Ето ти архаични вярвания! Разказвайки за знаците и символите, вие практически отстранихте сериозни пропуски в науката, "бели петна" по въпроса за генезиса на архаичните вярвания. Та нали сред учените върви безкрайна полемика по този въпрос вече не едно столетие. Мнозина пък клонят към мнението, че всичко това е било "недоразумение на дивака", свързано с манталитета на първобитния човек. Но разбират, че в този "зародиш" се съдържат

практически всички главни елементи на бъдещите световни религии (които са повлияли по неизвестна за тях причина на маса хора), в това число и по отношение на жертвоприношението.

Ригден (усмихна се): "Недоразумението на дивака"?! Та съвременния човек с нищо не се отличава от "първобитния човек": нито по устройството на мозъка, нито по начина на мислене със своите множествени желания на Животинското начало, нито с поривите на Духовното начало. Както всичко си е било, така си е останало и досега на ръба на Избора.

Анастасия: Вие сте прав, собствената горделивост винаги пречи на човек да разбере Истината. Във всеки век могат да се намерят "учени мъже", които са превъзнасяли до небесата достиженията на своите съвременници, критикувайки нивото на развитие на предишните поколения. Макар че, в следващия век тези гръмки заявления са ги осъждали вече техните потомци. Малцина са, които непревзето са обръщали внимание на занимателните факти за духовното развитие на човека от далечното минало.

А що се касае до социалната организация на мирните племена, за която вие упоменахте, то тук действително има от какво да се поучат съвременните хора. Особено забележително е, че всички са живеели дружно и най-опитният човек активно и безкористно е помагал на хората, живеейки по идеологията на Доброто, без да има в общността нито привилегии, нито власт. Общо взето, той е живял така, както и целият негов народ. Добър образец за тези хора, които днес считат себе си за вождове и жреци, тоест политици и свещенослужители. Аз мисля, всеки здравомислещ народ би пожелал такава социална организация. Любопитно сравнение, ако в миналото опитен човек, живеейки както всички, на практика е помагал на обществото със

своите знания, индивидуално работейки с хората, то в съвременния свят жреците и политиците не стига това, че съществуват обособено от народа, а отгоре на това и се опитват да укрепят своята власт чрез масови настроения посредством различни обещания. Макар че фактически, ако се проследят историческите примери даже с хилядолетна давност, тези обещания никога не ги е изпълнявал. За жреците и политиците това е просто древна игра на обещания, основана на *вярата* на хората.

Ригден: Трябва просто да се разбира, защо се случва така и защо самото общество поддържа този процес, всеки път настъпвайки едни и същи гребла. Всичко това е предсказуемо действие при доминация в обществото на потребителския формат на мислене. Какво са обещанията на политиците и жреците? За властимащите — това просто е метод за манипулиране на масовото, тоест общественото настроение. Това е игра на желанието и стремежи, подчертавам, на масите, шаблони на мислене, които точно и се формират с помощта на СМИ, принадлежащи на властимащите. За масите обещанията и гаранциите на политиците и жреците — това е изразен потребителски формат, който няма нищо общо не само с истинната духовност, но и с баналното изпълняване на обещаното. Това, което са обещали "да дадат безвъзмездно или да предоставят" на масите, това вече хората мислено го считат за свое и живеят с надежда за тази илюзия. Тук иде реч изключително за лична изгода, която засяга техните материални интереси. Знаейки това потребителско желание на хората, жреците и политиците просто манипулират настроенията в масите.

Например, докато хората живеят с надеждите за това, че жреците и политиците ще изпълнят своите обещания, последните спокойно се занимават със своите дела. Щом в обществото назрява недоволство

и на хората им свършва търпението, веднага се разгръща действието на политическия театър. В обществото с помощта на същите тези жреци и политици се започва разпалване на негативни настроения. От техните кръгове се пускат слухове за това, кой именно мами народа и е виновен във всички беди (при това фокусират народния гняв върху някаква си поредна пешка на политиците и жреците), който сякаш не изпълнява своите обещания и при когото думите се разминават с делата (а последното винаги се възприема от хората като предателство на техните потребности). В резултат на това властимащите с помощта на СМИ бързо довеждат масите до критичната точка и се случва емоционален взрив. Жреците и политиците махат една своя пешка и на нейно място слагат друга, която също точно така започва да се хвърля с обещания и гаранции за народа, придобивайки за себе си популярност чрез *вярата* на самите хора. И отново същото това завъртане на мислите от Животинското начало започва при хората по нов кръг.

Анастасия: Получава се, ръководството на всяка една страна в света, по същество, съответства на потребителските възгледи на своя народ. С други думи, когато в предизборна кампания някакъв си кандидат или организация заявяват, че ще помогнат да осъществят претенциите на масите, то хората бързат да гласуват именно за изпълнението на своите желаниа от Животинското начало. А след изборите в хората просто се поддържа илюзията с помощта на СМИ, че техните желаниа се изпълняват или ще бъдат изпълнени "в най-близко време". Тоест, случва се пролонгиране на надеждите и очакванията на масите до определено време. И такава игра на Животинския разум се случва от поколение на поколение. Хората, получава се, по такъв начин пренасочват силата на своето внимание, тоест вместо реализация на духовните потребности на своята Личност и Душа я

пропиляват в нищото. А после просто седят и чакат, че някой си вместо тях ще започне да създава техния материален и духовен живот. Ето това действително е подмяна на реалността от Животинския разум.

Ригден: Съвършено вярно. И такава подмяна на действията на човека с неговото бездействие, преди всичко в духовните въпроси, е започнала именно със създаването на религията като такава. Поспециално, с развитието на жреческия институт, когато духовните основи са започнали да ги подменят с материални възгледи и обещания. Жреците са използвали това обстоятелство, че хората, занимаващи се с духовно самоусъвършенстване, живеели с очакване на духовно освобождение, бъдещо блаженство в *друг* свят. На тази основа жреците създали религиозна система, която по-късно от тях са заимствали политиките за създаването на своята система. Тоест отначало жреците с убеждения и внушения са формирали у хората устойчиво мнение, че човек сам по себе си е духовно слаб и "грешен" и без помощта на жреците няма възможност да достигне духовна свобода. Те внушили на масите, че човек може да получи духовна свобода само в този случай, ако раболепно изпълнява волята на жреците, техните ритуали и ги спонсорира през целия си съзнателен живот. С други думи, внушавало се, че хората няма да могат да достигнат духовно освобождение при самостоятелна работа над себе си, а само благодарение на посредниците — жреците. Обаче стартирайки механизма на влияние върху масите, жреците тутакси внушавали на хората идеята за "отсрочка" на осъществяването на претенциите, отлагайки реализацията на тяхното духовно желание на неопределен срок. Например, в есхатологичните религии и вярвания, за да привържат хората именно към своята религия, жреците са използвали информация за последния "Съден ден" от съществуването на света, която

те са заимствали от други древни религии. На вярващите обаче нищо не се е казвало за древните упоменавания в други религии, а само се е внушавало, че само пребивавайки в тази религия, служейки безвъзмездно на нейните жреци през целия си живот, те обезателно някога ще се спасят. По такъв начин жреците са поддържали своята власт с обещания за предстоящото последсмъртно блаженство за хората, които фактически са празна илюзия, тъй като без реална духовна работа над себе си Личността няма бъдеще.

В политическата система само са заменили духовните стремежи на хората с материални желания и обещания вместо вечността на някаква илюзорна свобода "в най-близко бъдеще". Само политиците, за разлика от жреците, постоянно внушават, че без тях хората няма да могат да построят наистина свободно и безопасно общество с добро материално благополучие и равноправие. Те формират у хората *вяра* в добрия "цар" (политик), който ще им осигури щастливо бъдеще и постоянно подкопават вярата в живота, който обществото е способно да построи само, без политици и жреци. Затова и жреците, и политиците са заинтересовани от потребителското развитие на обществото, за да не загубят своята власт над него. В противен случай световното общество може да се консолидира и да избере вектор в посока на истинското духовно развитие, което по естествен начин ще отхвърли системата на политическата и жреческата власт поради непотребност.

Анастасия: Гледайки съвременния свят, възниква въпросът, а с каква доминация в съзнанието хората измислят политически и религиозни теории и ги въвеждат в масите?

Ригден: Съществен въпрос. Онези, които искат да намерят отговор на него, трябва по-внимателно

да се вгледат в съвременното общество и неговите доминиращи ценности. Нали жертвоприношенията на единния Животински разум както са били, така и са си останали. Хората ги изяжда горделивостта, в тях доминира и лесно ги управлява Животинското начало (като единица, влизаща в структурата на Животинския разум), внушавайки гордост за "индивидуалния разум". И най-тъжното е, че съвременните хора са толкова преизпълнени с тези качества на Животинското начало, че не забелязват очевидното, убеждавайки се един друг в едно и също нещо (въртенето на мисли в кръг), че няма духовен свят, има само материален, видим от тях свят, "рай в тялото". Тоест хората възприемат чуждото на тяхната духовна природа като истинно, тиражирайки тази информация, с която жреците и политиците подхранват техния мироглед.

Вследствие на което от болшинството в обществото е избран живот според законите на Животинския разум: същото това поклонение и подражание на най-силния в този материален свят (не е важно дали това са хора, страни, организации, тайни ордени, жреци или политици, борещи се за постигане на по-голяма власт), преследващ изключително материални цели. Достатъчно е да се проследи колко са разединени помежду си хората по света, как политиците и жреците разпалват войни в името на своята печалба и власт, сключвайки "кървави договори" и принасяйки милиони човешки животи в жертва заради собствената си изгода, успеха и благополучието на своите потомци. Как огромни тълпи от хора бързо се въвеждат в агресия и се управляват от колективния Животински разум, подобно на стада животни. Как хората, опитвайки се да се устроят в живота, се "огъват" пред висшестоящото ръководство, за да получат за себе си нещо повече, по-добро, дават подкупи, сключват сделки със съвестта си, поради материални изгоди, гаранции за успеха на своя

бизнес и по-добро материално осигуряване за своето потомство. А в старостта са готови да принесат всякаква "жертва", за да получат за себе си здраве и предишната власт над някого. С една дума, живеят според строгите закони на материята, на единния Животински разум.

Та нали, за да получиш нещо в материалния свят, трябва да дадеш нещо ценно — в това е и същността на жертвоприношението в сферата на Животинския разум. И така човек дава най-ценното, което има, това, заради което се е родил на този свят. Той прахосва силата, предназначена за постигане на Вечността, в празнота — за постигане на краткосрочна, мимолетна илюзия, в това, което утре ще стане прах, а за него — крах. Той пропилява силата на своето внимание, дълбоките чувства на искрената си вътрешна вяра, предназначени за духовно развитие по време на живота, сливане на неговата Личност с Душата, спасение във Вечността, за постигне на временните си, глупави мечти за власт, здраве, богатство, успех в материалния свят. По този начин човек, всъщност, извършва престъпление по отношение на себе си, на своята Душа, което го обременява за дълго време и след смъртта на физическото тяло. Та нали нищо не може да бъде по-лошо от това! Оттук и страда човек през целия си живот, даже без да разбира истинската причина за душевните си мъки, приписвайки всичко на външните фактори и обкръжението. Но изборът си е избор. На каквото човек отдава предпочитание в своя скоротечен живот, това той и получава.

Както аз вече упоменавах, Иисус Христос казал: "Нека ви бъде по вашата вяра". Жреците, разбира се, си направили от Него разменна стока, "изкупителна жертва за греховете на човечеството". Но Иисус Христос бил и си остава велика Духовна Същност, един от онези, които притежавали огромната

сила на Духовния свят (света на Бога), способна да преобразува всяка материя. Извършейки някакво чудо, за което хората са молили, Той казвал: "Нека ви бъде по вашата вяра". Едни го молили за здраве (изцеление от болест) и го получавали, други — за храна, трети — за улов, четвърти — за възкресението на физическото тяло. А разбойникът, който висял редом с Иисус на кръста, страдащ от глад, изтезания и пребиваващ в предсмъртните мъки на своето тяло, помолил Христос само за спасението на своята Душа. И на този Човек му било подарено *духовно освобождение* от Онзи, който е истинно близък до Бога във вечния Му свят. Само че жреците в каноничните Евангелия са представили тази истина по друг начин, въвеждайки за паството понятието за възкресение в тялото и пропускайки подробностите за реинкарнациите и освобождението на Душата, за които Иисус разказвал на хората в своето Учение. Затова жреците и са унищожавали истинните последователи на Христос, онези, които въпреки жреческите религии са помнели и съхранявали Неговото Учение в духовна чистота. Например, достатъчно е да се упомене за безжалостното преследване и унищожаване с огън и меч на гностиците (в I–III век от нашата ера) и катарите (в XI–XIII век от нашата ера), които са съхранявали знания за реинкарнацията на Душата, за двойствената природа на човека, за неговите Същности, за ролята на Женското начало в сътворението на света, за силата на знаците и символите и много други неща, което жреците са се опитвали да изтрият от паметта на народите.

Анастасия: Да, действително, нека ви бъде по вашата вяра.

Ригден: И сега хората отиват в храма, но за какво молят Бог, за какво се молят те? За същото това здраве, благополучие, богатство, успех и материални

блага за себе си и своите близки! Все същото това жертвоприношение и служене на единния Животински разум, обръщане към властта на тайните отвъдни, свръхестествени сили за достигане на материални цели и облажаване на своето бременно тяло. Нали сега практически във всяка религия има молитви, обръщения към светци, богове, духове, които уж помагат при лечението на една или друга болест, при извършването на човешки дела в материалния свят, носят успех в едни или други житейски въпроси. А какво се изисква от човека за това? Просто да се помоли (тоест да задейства своите вътрешни дълбочинни чувства на вяра) за проблемите си *в този свят, за материалната* нужда, да пожертва средства за дадения храм (точно за тези, в чието владение се намира този храм). Жреците даже съставили цели списъци с подробни предписания какво да правят вярващите и как, на кого, при каква човешка необходимост да се молят. И само в края на този списък може да се намери неговия послепис, че, разбира се, може да се помолиш и за прилив на душевни сили и за спасение на Душата. Но на какво ще обърне внимание човек, гледайки този дълъг списък от изброяване на желания на неговата задна и странични Същности?

Анастасия: Да, ненапразно, очевидно, на "Съда на Озирис" в древноегипетския папирус, където всички тези Същности са поставени една след друга в определена последователност, Предната същност (фигура с глава на сокол) стои последна на тази "опашка" от човешки желания и молби през изживения живот.

Ригден: За съжаление, след цялото това време още нищо не се е променило по този въпрос и по отношение на индивида, и, като следствие, по отношение на обществото като цяло. **Съвременният човек трябва да разбира, че към каквато и религия да**

принадлежи той или изобщо да смята, че е извън религията, самостоятелно вървящ по духовния път, трябва да моли само за спасението на своята Душа и реално да работи над себе си всеки ден. Нужно е да положиш своето Животинско начало на олтара на своя живот, отказвайки се от множеството му желаня и илюзорни помисли. Защото това е единствената жертва, угодна на Бога (с каквито и епитети да Го наричат хората), откриваща за човека духовния път към Неговия свят.

Анастасия: Съдейки по писмата на читателите, които са в редиците на вярващите от различни религии, хората ги вълнува още един такъв момент по отношение на спасението на Душата. Нали мнозина усърдно се молят не само за своето здраве или за изцелението на своите близки, но и за спасението на душите на всички хора, считайки даже самата мисъл за спасението само на своята Душата за егоистично. Правилно ли е това, или не? Между другото, читателите също така отбелязват, че те срещат немалко и такива, които разсъждават с патос за спасението на света и човечеството, но при това не си правят труда да работят над собственото си духовно преобразуване.

Ригден: Човек винаги се уподобява на някого, който му служи като пример за подражание. Той е склонен да се отдава на горделивостта, че също може да се моли за някого, въпреки че при това се явява духовно незряло същество. И такива хора са много. Аз бих ги сравнил с рибарите, които през зимата, поради неразумността си, са отишли по средата на реката и са пропаднали под леда. Потъващи рибари — това е състоянието, в което се намира съвременното човечество. Мнозина при това, отивайки към дъното и не предприемайки даже опити за собственото си спасение, глупаво губят сили и време на размишления за това, как ще спасяват другите. Но как може онзи,

който се дави сам, да спаси останалите? Нали, за да спасиш някого, е необходимо отначало сам да излезеш на стабилен лед, а още по-добре на брега, а после вече да спасяваш останалите. **Същността на Истината е проста: спаси се първо сам, преди да спасяваш другите.**

Даже ако всички хора на Земята се молят за спасението на Душата на един човек, а този човек сам не поиска да се промени, то всички тези молитви и изразходване на духовни сили ще бъдат напразни. Никой няма да измоли натрупаните "грехове" на Личността и на субличностите. Само човек, променил се сам вътрешно и започнал да работи над себе си, ще може с реални действия да постигне сливане на своята Личност с Душата, да стане Духовно Същество и да придобие истинно спасение във Вечността.

Разбира се, хората могат да измолят здраве за някого, точно както богатство и успех, но по този начин те ще намаляват шанса си да спасят себе си и своята Душа, всъщност неразумно разменяйки Вечността за прах. Нали на което си отдал предпочитание, това и си получил. Ти или жертваш духовното (вечното), или животинското (кратковременното) — такъв е изборът в скоротечния живот на Личността. Ако човек, пребивавайки в молитва, отправя молби към Бога за тленните и земните блага (от здравето на тялото до материалното богатство), по този начин той, всъщност, губи своята Личност и своята Душа. Даже молейки се с благи намерения за здравето на близките си, нима той допринася полза за тяхните Души, още повече за своята Душа? *Не бива да молиш Бог за нещо материално, защото всъщност ти ще влагаш духовната си сила в молби към материалния свят.* И ще ти дават онези, които хазяйничат в този свят, нашепвайки ти желанието от Животинското начало. Ще ти дадат всичко, това малкото, за което молиш, но много повече ще ти се отнеме. И Бог няма

нищо общо с това. Нали ти сам правиш избор в полза на материята и със своя избор унищожаваш духовната си съдба, разменяйки Вечността за смъртно мигновение.

Анастасия: В преобладаващото болшинство хората се молят именно за здраве просто от незнание, позовавайки се на това, че така са правели техните предци, но повече поради страх пред неизвестното, от загубата на живота. Самата аз някога в младостта си преживях този панически ужас от Животинското начало и прекрасно разбирам състоянието на такива хора. Но всъщност, ако съдим безпристрастно за събитията от онези години, то наличието на проблема със здравето на онзи момент ми помогна коренно да променя отношението си към живота. Това ме подтикна към търсене на алтернативни решения, което в крайна сметка ме доведе до вас и до откриването на духовния свят, благодарение на вашите знания. Тази среща повлия на цялата ми по-нататъшна съдба, измени живота ми и, съдейки по многобройните писма на читателите, не само моя. Но аз ви срещнах в живота си, а какво да правят другите хора?

Ригден: Всъщност в живота на човека всички обстоятелства (и лоши, и добри) се дават според неговата сила и те се дават за това, човек да разбере нещо, да преодолее себе си, така или иначе, да се сблъска с духовните знания. А с каква доминация в своето съзнание той ще възприема тези обстоятелства — това вече е негов личен избор, от който в крайна сметка и зависи по-нататъшната (послесмъртната) съдба на неговата Личност.

Различни ситуации се случват в живота. Случва се, че в човек още има много жизнени сили и енергия, а него неочаквано го застига смъртоносно заболяване. Като правило, научавайки за това, човек започва,

от една страна, да преоценява живота си, от друга страна — да изпада в отчаяние, поддавайки се на провокативни мисли от Животинското начало. Нали Животинското начало винаги рисува на човек една и съща илюзия, че той ще живее много дълго време. Хората често не осъзнават мимолетността на времето, необходимостта и важността на духовната работа над себе си. Но истината на живота е в това, че човек е не само смъртен, той е *внезапно смъртен*. Той всъщност няма време "за после", той има само "тук и сега" в този променлив материален свят.

Ако изходът е очевиден и няма шансове, то даже в такива случаи не си струва да се отчайва. Нужно е да не се предава, а да продължава да се бори за живота си. Но главното е *да положи двойни усилия за грижата за своята Душа, за духовна работа над себе си* и помощ на другите хора в разбирането на истинските ценности на живота и мимолетността на отреденото жизнено време. Ако си успял да осъзнаеш това сам — помогни на някой друг. Нали, помагайки на други хора, ти помагаш в духовен смисъл и на себе си. По този начин ти можеш да помогнеш на себе си много повече от лекар, временно спасяващ материалното ти тяло. А смъртта тя нали си е смърт, така или иначе, по-рано или по-късно, но тя ще бъде неизбежна за всеки човек. **Важен е не броят на изживените години, а качеството на изживения живот в духовно отношение.** Един може да живее и сто и двадесет години безполезен живот на егоист, а друг само двадесет и една години, но качествен духовен живот, живот на истински Човек. И разликата в тяхната послесмъртна съдба ще бъде огромна. Нали животът не свършва със смъртта на тялото. За човек, на когото съвсем не му е останало жизнено време, е важно да заслужи, ако не спасение за своята Личност и Душа, то поне Покой.

Анастасия: Покой?

Ригден: Да. Ако на човек в края на живота внезапно му се е открила Истината, но всъщност той я е следвал неосъзнато през целия си живот, тогава той има шанс, имайки Знания, даже в остатъка от жизненото си време, да направи скок в духовното си развитие и да заработи, ако не спасение на Душата, то поне Покой. Последното означава, че ако на човека за неговите духовни трудове му бъде отсъден Покой, то на сегашната му Личност, като стане субличност, ще ѝ бъдат блокирани страданията, въпреки че няма да е лишена от безмълвно съзерцание на житейския път на новата Личност, нейните трудности и грешки. Нали по време на прераждането, образно казано, заедно с колата (тялото) се сменя и шофьора, който при неумело житейско шофиране причинява крайно неудобство на всички свои безмълвни пасажери (субличности). Между другото казано, въз основа на отгласите от Знанията за Покоя, от хората и са създадени различни послесмъртни ритуали, например, опяването на споминалия се и така нататък. Но работата е там, че този Покой трябва да бъде заслужен от самия човек още по време на живота му.

Има, разбира се, и други случаи, когато човек в разцвета на жизнените си сили узнава за Истината, но я отхвърля, съблазнил се от илюзиите на материалния свят. Времето обаче лети бързо. В края на жизнения път, като правило, такива хора ги застига разочарование, защото се проявява и лъжата на илюзиите относно света, и подмените от Животинското начало. И човек би се радвал да се потопи в Истината, но войната му е загубена и Покоят вече е недостъпен.

Така че на хората просто им е нужно да придобият разбирането: за материята — материално, за духовното — духовно. Ако човек има материални проблеми, в това число проблеми със здравето, трябва

да ги решава с помощта на обичайните средства, а не да концентрира цялото си внимание върху това и да привлича своите уникални вътрешни сили, предназначени за духовно спасение. Въпросите за здравето точно и се отнасят до дисциплината на ума и обуздаването на прекомерните желания на своето Животинско начало.

Всички болести се лекуват със знание. Ако човек вече има сериозен проблем със здравето, моля, има лекари, специалисти по различни заболявания. Съвременната медицина, като наука, на днешен ден толкова е разширила възможностите си в областта на генетиката, фармакологията, биотехнологиите, че фактически са станали излечими много заболявания, даже тези, за които днес казват, че те са неизлечими. Нещо повече, съвременната медицина позволява да се борим даже с такова заболяване, като старостта.

Анастасия: Пролонгиране на биологичния живот на човека отвъд видовия предел, тоест увеличаване на живота за дълъг срок?! Да-а-а, резултатите от вашите уникални експерименти аз и досега не мога да забравя!

Ригден: Е, аз сега не говоря за това, а за възможностите на днешната медицина...

Анастасия: Да си призная, много ме поразиха вашите научни изследвания по тези въпроси, особено експериментите за пролонгиране на живота на лабораторни животни. При това, изненада ме, че при съставянето на този препарат вие сте използвали обикновени, достъпни за масовото производство ingredienti. Както още тогава нашият общ познат го нарече на шега — хронопротектор! Както се казва, във всяка шега има само частица шега. Вашият експериментален препарат — това действително

е защита от времето. Нали резултатите от вашия експеримент, всъщност, доказват, че сега вече реално може да се удължи живота на човека минимум до 200 години, а максимум, в перспектива, отчитайки функционалните възможности на човешкия мозък — до 1000 години!

Ригден: Възможно е, при това без биологично стареене. А смисълът?! Където се вижда прав път, какъв е смисъла да вървиш по кривия.

Анастасия: Е, как... Доколкото аз помня, лабораторните животни в началото на експеримента са имали биологична възраст над средната, равна по отношение на човешката възраст на 65 години. А вече след няколко месеца, вследствие на общата регенерация на организма, последвала само след три повторни въвеждания на препарата, биологичната възраст на лабораторните животни съответствала на човешките 35-40 години. И главното е, че се е запазвала такава чак до извеждането на животните от експеримента.

Ригден: Да, животните бяха изведени от експеримента, когато реалната им възраст превиши видовия предел повече от два пъти... Е, и какво?

Анастасия: Това е повече от 200 години съпоставимо с човешката възраст! А ако животните са продължавали да получават тези, така наречени, "хронопротектори" и по-нататък, то биха могли да живеят много повече.

Ригден: Безусловно... Ако си вадиш заключения за човека, то аз ще ти кажа следното. Ако на човек, който е доживял даже до преклонна възраст (аз вече мълча за юношеска), започнат да му въвеждат тези препарати, то организмът ще се подмлади до средна възраст и ще пребивава в това състояние дълго време. Както показва експериментът, повече от

200 години и при това без стареене, съхранявайки средната възраст на своето тяло през целия си живот. Естествено, за безсмъртие на материалното тяло не може да става и дума, всяка материя е смъртна. Но е напълно възможно значително да се пролонгира биологичният живот на човека отвъд видовия предел при това по научен начин. Тук няма никаква магия, а обикновени знания. Та нали в основата на препарата използван от мен беше междуклетъчният матрикс...

Анастасия: Това, което вие практически доказахте, че междуклетъчният матрикс, като уникално междуклетъчно вещество, играе най-важната роля в регенерацията на клетките на организма и влияе на удължаването на живота отвъд видовия предел, това е потресаващо! На днешен ден на науката е известно, че молекулярните увреждания на структурите на междуклетъчния матрикс не само съпътстват стареенето, но също така се явяват причините за много сериозни заболявания.

Ригден: Естествено, даже незначителни изменения в структурата на междуклетъчния матрикс способстват за развитието на различни видове патологии! Една от основните причини за стареенето точно и се явява нарастването на молекулярните промени в организма, на първо място в структурата на междуклетъчния матрикс.

Анастасия: Междуклетъчният матрикс в организма на човека е доста разнообразен и, като цяло, е добре изучен. Но на тази разновидност на *първоформата на междуклетъчния матрикс*, която вие указахте, скрита в *пъпната връв*, като такава, никой не е обръщал особено внимание в изследванията!

Ригден: Има такава древна мъдрост: причината за всеки край е скрита в началото.

Анастасия: Това е факт! Това, което сега се случва в научния свят най-малкото предизвиква недоумение. Нали учените, изучаващи проблемите на геронтологията, са зациклили върху това, че при всеки вид, в това число и у човека, продължителността на живота е генетично предопределена и на днешен ден е научно доказано, че човешкият потенциал е изчислен само за 100–120 години живот. Затова учените концентрират своите изследвания върху удължаване на активния период от живота на възрастния човек, без да излизат извън рамките на тези изследвания. Въртят се около стволите клетки на организма, зацикляйки се на разработванията и продажбите на пептидни препарати. Но работата не отива по-далеч.

Ригден: Е, според мен отговорът е очевиден, защо в сегашното общество, с неговите мощни съвременни технологии и световен научен потенциал, работата не отива по-далеч от това.

Анастасия: Не, аз разбирам, че в съвременния свят, за съжаление, потребителското отношение към живота все по-често доминира в главите на хората и от самия формат на обществения мироглед има още много какво да се желае... Но вашите знания и разработки са епохална сензация! В тях има уникални сведения за междуклетъчния матрикс, за необходимите условия за регенерация на организма... за особеностите на създаването на изкуствена гравитация. Това нали са ценни данни за човека даже за такива науки, като гравитационната физиология и биологията! Та нали дадената област на познание е практически бяло петно в науката! Влиянието на гравитационното поле, в което живеем, е недостатъчно изучено. А какво да кажем за космоса? Ние даже не сме излезли в космоса извън гравитационното поле на Земята, да не говорим за изучаването на гравитацията и нейното влияние

върху човека на други планети. Кога ли хората по експериментален път ще стигнат до числените характеристики на въздействието на различни нива на гравитацията и до разбирането, че в организма на човека съществува цяла система, реагираща на изменението на гравитацията, да не говорим за нейното управление? Колко столетия ще отнеме това?!

Ригден: А какво ще се промени в самия човек? Друго време, друго бreme. Та и дали хората ще имат това време?

Анастасия: Е, както се казва, по-добре късно, отколкото никога! Нали сега вече има разбиране сред учените колко силно зависи функционирането на живия организъм от величината на гравитационните сили, как организмът оперативно реагира на понижаването на силата на тежестта, намалявайки обема на същата тази прословута междуклетъчна течност. Та тук работата даже не е в това. Нали вашите знания и резултати от изследванията са фактическо доказателство, че планетата Земя с нейните гравитационни условия не се явява роден дом за човечеството! Та нали всички ние тук сме пришълци, може да се каже!.. Вашите сведения дават база за теоретични изчисления на гравитационните условия, при които у човек се случва саморегенерация в организма и, съответно, продължителността на живота се увеличава в десетки пъти повече от сегашната... Какъв пробив ще бъде това само в светоразбирането на хората!

Ригден: При сегашната доминация на потребителското мислене в обществото, нека по-добре хората да мислят, че на Земята те са произлезли от маймуната. А тези знания, за които ти говориш, са полезни само тогава, когато цялата световна общност или поне значителното ѝ болшинство ще върви в посоката

на духовното развитие, на главенстването в хората на Духовното начало. В противен случай тези знания са безсмислени! При доминацията на Животинското начало в съзнанието на болшинството хора животът им така и ще си бъде горчив като разтопена свещ: нито светлина, нито топлина.

За сегашното общество засега тези знания няма да донесат полза. Нещо повече, аз бих казал, те ще бъдат пагубни поради причината, че увеличаването на продължителността на живота на хората (даже с двадесет години) ще увеличи числеността на населението на планетата. А това неизбежно ще повлече след себе си кризи, както продоволствени, така и икономически, отчасти изкуствено създавани от политици и жреци. Още повече по този въпрос също трябва да се отчита нарастващата негативна динамика на активността на различните природни процеси на Земята. За да се избегнат всички тези перипетии в такова време и да се пролонгира живота на хората, преди всичко трябва да се промени вектора на развитие на обществото от потребителски към духовно-съзидаващ, за да главенстват общочовешките морални духовно-нравствени закони сред хората по целия свят, и то не на хартия, а на практика.

Знанието — това, преди всичко е отговорност. Ако тези разработки попаднат в ръцете на ограничен кръг от хора, то това ще доведе до още по-тежки последици за цялото човечество, отколкото ако болшинството хора би ги притежавало. Само си представи, ченякакви жреци или политици завладеят тези разработки. А те нали винаги са първите, които са заинтересовани от подобни "пробиви" в науката, за да направят "безсмъртни" себе си и властта на своето Животинско начало. Достатъчно е да се погледне в историята, от незапомнени времена представители на тайни общества са търсили еликсира на безсмъртието. Само че безсмъртието

в тяло — това безусловно е мит, всяка материя е смъртна и има край. А ето да се удължи живота за определено време е напълно реално. Изхождайки от това, само си представи какво ще се случи, ако 200 години хората, техните деца, техните внуци и правнуци търпят на врата си и хранят някаква си група жреци и политици, които на всичкото отгоре няма да стареят, докато народът умира с поколения наред? Та това неизбежно ще повлече след себе си войни и кръвопролития. Отново ще го има същото това главенстване на Животинския разум чрез човешките слабости, една материя ще изтребва друга. И какъв е смисълът?

Времето на живота е скоротечно и лети много бързо, било то сто години, двеста или хиляда. Но няма мъките на човека и душевните му страдания ще затихнат от това? А после нали ще ти се наложи да отговаряш за всички тези изживени години, за всичко, което си сътворил в себе си за тези мигновения. Онзи, който реално се е докоснал до духовния свят на Бог с дълбочината на своите чувства, разбира колко бремен и кратковременен е целият този илюзорен, материален свят. Лично аз дори с минута не бих си удължил определените ми срокове на съществуване в този материален свят, в това тленно тяло с неговите вечни проблеми и желания.

Анастасия: Да, така е. Но това го разбират онези, които имат личен духовен опит. А в болшинството си хората даже не могат да овладяват себе си, да вземат под контрол своето Животинско начало. Струва ми се, че когато хората имат по-дълъг живот, то ще има и повече възможности да разберат себе си. Те няма да бързат толкова, колкото сега, галопирайки през живота, правейки много грешки, живеейки по шаблони, както всички останали и едва към края на живота си разбирайки, че всичко това е било пусто и

не си е струвало тяхното внимание. Ще им се появи време да изучат, да разберат и да усвоят Знанията, осъзнато да се развият духовно, вземайки предвид опита от грешките си в миналото. Та нали това може също да се разглежда и като шанс за тяхното духовно развитие, постигане на сливане на Личността с Душата и изход извън пределните на материалния свят!

Ригден: Да, това може да бъде шанс за човека, но само тогава, когато обществото промени своите шаблони, своя потребителски мироглед. А в това няма нищо сложно. Просто трябва човек да разбере своята истинна духовна същност. Тогава той ще може да внесе реални промени в живота на обществото и да пробуди обкръжаващите го хора. В това отношение даже един човек в полето е Воин и може да направи много полезни неща! Та нали в своя живот всеки има много "роли", които му дават възможност за общуване с различни хора: родител, роднина, съсед, приятел, специалист, спортист, студент, работник, ръководител, обществен деец, "жител" на интернет и така нататък. А с колко хора той вече се е сблъскал в живота си: приятели от детството, училищни другари, приятели от университета, колеги, съдружници, партньори по общи дела, далечни роднини и случайни познати. Това вече е цяло мини общество, хора, с които той се е запознал в миналото си и тези, с които общува в настоящето. А значи, той може да внесе промени навсякъде — както на работа, така и у дома, както сред познати, така и непознати за него хора, независимо от техния национален и социален статус, и вероизповедание. Всички тези привидно различни Личности всъщност имат много общо. Всички ние сме хора, всички еднакво страдаме от проявите на Животинското начало, еднакво се радваме на истинно духовните прояви, защото всички ние сме тук, в материалния свят, временно, "на гости".

Анастасия: Да, вие сте прав, в това няма нищо сложно: просто постоянно се усъвършенстваш духовно, живееш с духовния свят, прилагаш тези Знания на практика и започваш да живееш в обществото по човешки, както подобава на истински Човек, а след това предаваш тези Знания по-нататък.

Като погледнеш наоколо, какво се твори в религиите и в световната политика. Сега сякаш и има много различни вероизповедания и практически всички призовават човек да се грижи за духовната чистота и нравствените ценности. Но в реалността, и сега това вече не е тайна, повечето служители на всевъзможни култове се ръководят от чисто меркантилни интереси и формират потребителско мислене у хората, още повече затягайки човека в примката на материята и избивайки духовната основа изпод краката му. Накъдето и да погледнеш, навсякъде има подмени. Жреците експлоатират тълпите вярващи, както фермерите дойните крави, добивайки материални средства от тях под всякакъв предлог. Не гнусейки се от нищо, те използват властта над паството, за засилване на своето политическо влияние, естествено, за користни цели.

А да не говоря вече за политиката. Резултатът от въздействието на Животинския разум върху обществото посредством тази сфера на дейност, свързана с властта и управлението, е налице. В обществото са станали естествени егоизмът, користолобието и принципът "човек за човека е вълк". Разделят народите на социални групи, партии и религии, принуждават ги да се противопоставят, да воюват и да се убиват един друг за интересите на техните вождове, използващи същия този древен метод на различни обещания за управляване на масите. Понятно е как и за какво политиците активират агресия в световната общност, но е

тъжно това, че самите хора го подкрепят. И това е във времето, когато е необходимо, напротив, консолидирането на цялата световна общност, заради оцеляването на човечеството като вид, предвид нарастването на динамиката, честотата и мащаба на природните катаклизми, а също и на проблемите, с които човечеството ще се сблъска в близко бъдеще.

Ригден: Да, ако обществото не се промени, то човечеството просто няма да оцелее. В период на глобални промени хората, поради агресивното активиране на Животинското начало (подчиняващо се на общия Животински разум), както всяка друга разумна материя, просто еднолично ще се борят за оцеляване, тоест народите ще се изтребват един друг, а онези, които останат живи, ще ги унищожи самата природа. Да се преживеят предстоящите катаклизми ще бъде възможно само при обединение на цялото човечество и качествено преобразуване на обществото в духовен смисъл. Ако хората със съвместни усилия все пак успеят да променят посоката на движение на световната общност от потребителското русло към истинно духовно развитие, с доминирането в него на Духовното начало, то човечеството ще има шанс да преживее този период. Даже нещо повече, и обществото, и бъдещите поколения ще могат да излязат на качествено ново ниво от своето развитие. Но само че в настоящето време това зависи от реалния избор и действията на всеки! И главното е, че много умни хора на планетата разбират това, виждат надигащата се катастрофа, колапса на обществото, но не знаят как да се противопоставят на всичко това и какво да правят.

Анастасия: Е, и какво е нужно да се прави, за да се промени обществото тук и сега? С какво да започнем?

Ригден: Да започнем с простото, от самите себе си. Когато човек разбере смисъла на своя живот, смисъла

на духовното развитие, тогава той сам ще се променя качествено. А ако тези знания бъдат достъпни за много хора на Земята, то и обществото като цяло рано или късно ще се промени, а значи, векторът на движение на човешката цивилизация като цяло ще бъде свършено друг.

Анастасия: На съвременния човек, заплетен в творенията от човешкия ум (в множеството съществуващи религии, техните концепции и догми), всъщност му е много сложно да постигне духовната същност, този смисъл, истинната причина, поради която той съществува в този свят. Усложнена е простата Истина, от там е станала непонятна нейната същност. Разбира се, сега практически на всеки човек са му достъпни множество инструменти: духовни практики, молитви, медитативни техники и така нататък. Понятна е крайната цел — духовно освобождение. Но е загубена общата основа, същността, благодарение на което се постига това висше духовно състояние. Нали инструментите сами по себе си не дават разбиране за първоосновата. Тя е заключена в съзнанието и дълбочинните чувства на Майстора, който работи над себе си с помощта на тези инструменти. Не бихте ли могли да разкажете на хората за изначалната Истина, в какво се състои смисълът на духовното развитие на човека?

Ригден: **Смисълът на духовното развитие на човека** е в неговата качествена вътрешна промяна. Това подразбира на първо място не просто възстановяването във всеки изживян ден на вътрешния духовен диалог с Бога чрез своите дълбочинни чувства, чрез своята искрена любов към Него, но и живот с това тайнство. Човекът всъщност е привлечен от такъв чист вътрешен диалог с Бога. В детството тази дълбочинна потребност в него се проявява най-много, докато паметта за прераждането е все още свежа. Той усеща този

дълбок чувствен контакт чрез своята Душа, който външно може да се проявява във вид на детска искрена радост, всеобхватна, чиста любов към всичко и всички. Затова и се смята, че децата са по-близо до Бога, отколкото възрастните. Нали новата Личност е още чиста и е свързана с Душата със своята искреност и вяра, а тя подхранва към новата Личност надеждата за спасение. Затова по-нататък на човека в продължение на по-голямата част от живота и му изглежда, че всичко най-добро тепърва му предстои. Всъщност, в минутите на проявление на своето "искрено щастие", малкият човек преживява дълбочинните чувства на съприкосновение със своята духовна природа, вниманието, любовта и грижата на Бог за неговата Душа, даже в такива тежки за нея условия на заточение в тялото.

С течение на времето новата Личност започва да възприема и опознава обкръжаващия свят и това чувствено общуване се пренася на общуването с близките хора: с майка, баща и роднини. Въззнанието се закрепват първичните външни видими образи, благодарение на преживяванията през това време на дълбочинните чувства на искрена Любов, изходяща от Бога. Последното е свързано изключително с вътрешния свят на човека, с това безсловесно, истинско събеседване с Бога в Неговата Любов. Затова у нас от детството и остават най-топлите спомени, например, за майката, като за всемогъщо, любимо същество, за което няма нищо невъзможно в този свят. Но пораствайки, ние вече гледаме на нея с други очи, като на възрастна жена със своя съдба.

Когато тялото започва да расте, а новата Личност все по-често прави избор в полза на Животинското начало, човек поради своята неразумност губи този незрим чувствен диалог с Бога. Въпреки че самата Душа не престава да "чука" към човека, да му подава своите сигнали. В живота на човека се появяват

обстоятелства, които по един или друг начин го призовават да се върне към този успокояващ Душата диалог с Бога. Но човек, ръководейки се от мислите от Животинското начало, сам се отказва да слуша и да бъде чут от своето Духовно начало, което е Душата, провеждаща Любовта Божия.

През това време Животинското начало подменя със себе си това живо общуване. Личността, наблюдавайки своите мисли, при желание може ясно да проследи този процес в себе си. Той започва с това, че човек отвличайки се с мислите от Животинското начало или, както са казвали в древността, "с прахта", губи Диалога с Онзи, Който е Вечен, Онзи, Който се явява най-роден и близък за него. *В този момент човек започва да чувства вътрешна самота.* А вследствие на това да *извършва подмяна, търсейки външно общуване* с онези, които, както и самият той, тук са временни и се състоят от прах, или пък, напълно поддавайки се на мислите на своето Животинско начало, започва да разговаря "със самия себе си". Но това общуване качествено се различава от духовния Диалог с Бога. В него пропадат чувствата на искреност и душевна чистота и се появяват чувства на обида, горделивост, завист и корист.

Това са и същите тези най-радикални подмени от доминиращото в съзнанието Животинско начало. И те се случват от това, че човек престава да разбира самия себе си, своята духовна природа, съставляваща истинния смисъл на неговия живот. Неговата приземена самост извращава разбирането за силата на дълбочинното желание на Душата да стане свободна и независима от материята, да се изтръгне от нейния плен. И човек вече не разбира истинните си чувства. Той се затваря за всички в своята егоистична крепост. Започва да пробва една след друга маските-образи, предлагани от Животинското начало. В такова състояние неговото

мислено обръщане вече отива не към Бога, а към самия себе си. По същество той започва да слуша, да си общува само със себе си, по-точно със своето Животинско начало, което извършва подмяна на вечната Истина с временна илюзия, правейки човека свой проводник. Такъв диалог със самия себе си се превръща в диалог на смъртен човек, който го прави злюбен и зависим от множество материални нужди. Той вече не живее с Бога, не се явява свободен и намира удоволствие и смисъл на жалкото си съществуване в материята (отделяйки жизнено време и внимание за нейното натрупване), в подчиняването на другите и в причиняването им на страдания. При това същността на дадената подмяна е в това, че самият човек не забелязва това, струва му се, че той прави всичко правилно и така, според "неговото мнение", ще бъде по-добре за другите.

Но пребивавайки в диалога на смъртния човек, той не намира щастие и продължава да се колебае в своите материални желания като махало. Времето минава, идва разбирането, че всичко това е суета на суетите. Той си спомня, че някога в детството си е имал искрена радост, чиста любов, доверчивост, която му е дарявала усещане за потресаваща вътрешна свобода. А сега нито искреност, нито чистота, нито вяра — всичко е загубено и всеки ден принася само скръб на неговата Душа.

Но Любовта Божия не оставя човека даже тогава, когато той забравя за нея. Бог никога не изоставя човека, защото Неговата Любов, благодарение на Душата, е винаги с него. Обаче човек не винаги иска да приеме тази вечна Любов и често отлага за "после" нейното съкровено познание, ръководейки се от моментните, временни желания на смъртната материя. **Но човекът няма това "после", има само "тук и сега", в което се случва истинното движение и избор. Трябва само да се откриеш и да се довериш**

на Бог. Не си струва да губиш скъпоценното време на живота. **Веднага щом е започнала атаката на Животинското начало, стимулираща чувство за самота, е нужно просто веднага да преодолееш в себе си тази приземена самота и с искреността на дете да се обърнеш към Бога, доверявайки се на Неговата Воля.** Да се обърнеш така, както умееш, със свои искрени думи, мисли и главното е, с вътрешно, дълбоко чувство, като към най-близкото и родно Същество. Когато човек с чувство на дълбоко покаяние започва да общува със своята Душа, Любовта Божия се преумножава в него многократно. Бог идва в Душата и ѝ дава мир. Тя става източник на неизчерпаема вътрешна сила за човека. Тя възражда в него духа на вярата, предоставя възможност да осъзнае получения опит и да придобие нов възглед за своя живот. Човек придобива дара на разбирането: той е в Любовта, защото е в Бога и Бог е в него. Той има какво да каже на Бог и има силата на искреността и вярата, за да почувства Неговия духовен отговор. И този Диалог между двама любящи се един друг е безкраен. Защото Бог е общуване в Любовта. Човек разбира, че пребиваването в това общуване, одухотворение, единение с Бога е и истинският, истинен живот. Тази тайна се извършва във всеки от нас, когато ние я приемаме и се откриваме пред Бога в своите искрени чувства.

Ако човек разчита на своята самота, той сам затваря Портите на своята Душа и изпитва вечна самота, независимо от това колко близки хора, приятели или роднини го обкръжават. Но ако Портите на Душата са открити за общуване с Бога, човек никога не е сам, защото той винаги се намира в събеседване с Него. Когато той възобновява такова вътрешно общуване с Бога, към него идва трезвото разбиране за своята ограниченост на възприемането на живота, виждайки го само отчасти. Бог е единственият, който вижда живота на човека в целия му обем. Идва

разбирането, че даже най-тежкото страдание се явява това обстоятелство, което всъщност извежда на пътя на общуване с Бога, възобновяване на изгубените духовни връзки. Защото Бог вижда изкушенията на човека и неговите възможности за вътрешни духовни промени. Затова Бог дава такива обстоятелства, благодарение на които човек придобива опит и разбиране на своя избор, възможност да възстанови общуването с Него, което в крайна сметка способства за сливането на Личността с Душата и излизането в духовния свят. Но изборът винаги остава за човека, с какво да живее той: със смъртна горделивост или с вечна благодат.

Духовните практики способстват за усъвършенстването на човека в този Диалог с Бога на дълбоко чувствено ниво, там където цари чистота на намеренията. Те, като проводници създават условия за съединение на Личността с Душата, обогатяване на вътрешния свят, изпълване със Знания и сила, чистота на чувствата, изхождащи от духовния свят. Духовните практики — това са инструменти, с помощта на които човек започва да разбира качествено другия свят и да осъзнава своето най-близко родство с него. Те съпровождат Личността от първата плаха стъпка на познанието до съвършения преход в духовния свят, от желанието да промени себе си до разбирането за необходимостта постоянно да пребивава в Бога. Това е начин на живот. Това е пътят във Вечността. Това е като глътка чист въздух, вода, светлина и душевна топлина, това е радостта от покаянието и щастието от пребиваването в Божиата Любов.

Човек, пристъпвайки към работа над себе си, към усвояване на духовните практики, често след известно време ги изоставя, изпада в униние, нежелание и мързел, измисляйки си предлози и различни отвличания от Диалога с Бога. Но когато

се проявява такова състояние, то си струва да се замислиш, а кой не те пуска за общуване с Бога? Кой създава мисловни препятствия и илюзорни прегради в твоето съзнание? Кой те заставя да мислиш, че делата на този временен, мигновен свят са по-значими от главното в твоя живот — духовното спасение във Вечността? Кой не иска ти да вървиш по духовния път? Отговорът е един — Животинското начало. Ето защо, когато вървят неговите явни противопоставяния във вид на мързел, нежелание, оправдания, е нужно да събереш двойно сили и да започнеш духовно да работиш над себе си. Нужно е, напротив, да увеличиш времето за медитация, да се потопяваш въпреки всичко още по-дълбоко в чувствата, още по-настойчиво да чукаш в духовния свят и да възстановяваш своя спасителен искрен Диалог с Бога. Нужно е като минимум два пъти на ден да правиш духовни практики, а в течение на деня да не изгубваш връзката със своя вътрешен свят, с Душата, с усещането за присъствието на Бог. И тогава това ще стане не просто начин на живот, това ще стане този духовен път, който с всяка стъпка ще те приближава към Вечността.

Живеейки в Бога, у човека вече няма вътрешно разногласие, няма конфликт със самия себе си. У него изчезва желанието за частни молби, пълни със страх и грижи от материалния свят, защото той разбира същността на техния произход от своята земна самост. Той вече не се опитва да разбере с ума къде действа Бог, а къде не, защото всичко това той започва да го чувства и Знае. И това Знание идва не от ума, а от дълбочинните чувства на Душата. Нали човек вярва с ума, а Знае — с Душата. Той започва да съсредоточава своя вътрешен живот само върху Душата, защото чрез нея познава Бога и безкрайния духовен свят, който се явява неговият истински роден дом. Човек придобива цялостност със своята Душа. В него не остава място за лошото, защото той

започва да живее в света на Бога, с умиротворението от съприкосновението с Него.

И такова общуване се случва постоянно. Във вътрешния живот на човека вече няма нищо друго, освен Бог, и Душата стои чиста пред Него. Това общуване се явява тайнство между двамата. Човек чувства присъствието на Бог и Го обича, протяга ръце към Него като любящ към любимото Същество, с което жадува вечно да пребивава редом и безкрайно да общува с Него. С времето при човек идва реалното разбиране не само за постоянното присъствие на Бог в него, но и за Неговото присъствие навред и навсякъде, в целия обкръжаващ го свят. Човек осъзнава, че Бог се явява всичко за всички. Така че, встъпилият в диалог с Бога, скоро се променя сам, придобива друго разбиране и друго виждане за света. Но най-главното е, че Личността през своя живот, благодарение на такова самостоятелно общуване с Бога, започва да пребивава в Неговия духовен свят, придобивайки това състояние на сливане с Душата, което в различните религии го наричат по различен начин: святост, Нирвана, висше съединение с Бога и така нататък. Това състояние е и тази истинна свобода, това истинно съществуване, към което човек се стреми през целия си живот.

Анастасия: Благодаря ви от името на всички, на всички хора, истински жадуващи за духовно прозрение! Това разбиране действително отваря очите за истинната същност на духовното развитие на всеки човек!

Ригден: Не на мен Благодарете, а на Него, защото проводящият просто безропотно предава Неговата Воля, Неговата Мъдрост!

Анастасия: БЛАГОДАРЯ! Да, не ще изразиш всичко това с думи, тук има толкова много искрени чувства!

За мнозина жадуващи Истината това е истинско духовно прозрение, откровение как качествено да преобразуваш себе си.

Ригден: На хората им е важно да помнят, че в техния всекидневен живот **ключовият момент — това е вниманието**. На каквото човек отделя и отдава внимание в своя живот (на каквито мисли, предпочитания и желания), това и получава. **Животът в своето истинско проявление е информационен обмен**, далеч неограничаващ се до този тесен спектър на видимите и чуваните честоти, които човек частично възприема в триизмерния свят. Аз вече разказах с образния пример на информационните блокчета, че информацията е навсякъде и тя присъства във всичко. Тя съществува извън времето и пространството, защото тя образува всичко, в това число времето и пространството. Информацията постоянно въздейства на индивида. Но само тогава, когато той започва да ѝ отдава внимание, тоест прави своя избор и информацията започва пълноценно да работи в него, съгласно своята програма. Тоест, става задействане на структурите на човека, свързани не само с триизмерния свят (например, съзнание, подсъзнание), но и с общата му енергийна конструкция. Личността неусетно за себе си започва да живее с тази информация, тя става част от нейната реалност. Затова човек със своя избор и твори своята по-нататъшна съдба, отделяйки внимание на една или друга информация. Надарявайки я със силата на своето внимание, всъщност, той надарява с живот съдържащата се в нея програма, която и преобразува неговия живот в една или друга реалност.

Анастасия: Да, това е много важен момент за разбирането, как човек става проводник на Волята на Животинския разум или проводник на Волята на Духовния свят. Цялата работа е в постоянния избор. В каквато информация (в програмата на чиято Воля)

човек влага най-много силата на своето внимание и я поддържа, той и става проводник на тази Воля. Проблемът на съвременното човечество е в това, че много хора не разбират себе си, затова безразсъдно отдават своето внимание на външния, но не на вътрешния свят.

Ригден: Основната съставляваща на човека, около която и е изградена цялата негова конструкция — това е Душата, а Личността в тази конструкция се явява модул за духовна, качествено нова трансформация на тази сила. Между другото, думата "модул" в превод от латински ("modulus") означава "малка мярка", "мерчица". С други думи, първоосновата на човека — това е неговата духовна съставляваща. Замисълът за създаването на човека като разумна същност с духовна първооснова се състои в неговото духовно преобразуване на себе си със запазване на правото на избора, в сътворяването на истинен проводник на силите на Духовния свят в условията на материалния свят.

Действително много хора в съвременния свят не разбират себе си, своите истинни възможности и колосалната духовна сила, която я има в тях, затова не разбират как да преобразуват своя живот и живота на обществото, за да го подобрят качествено. Те даже не разбират какво е това истински живот и истинско щастие. Хората се опитват да заместят даже вътрешния духовен празник на общуването с Бога, съприкосновението с духовния свят, който човек изпитва с дълбочинните чувства по време на изпълнението на духовни практики, с външни ритуали и празници, измислени от човешкия ум. Но което е интересно, човекът също така с голяма надежда очаква този външен човешки празник. А когато той се случва, той всъщност, опустошава човека, прави го сякаш "сирак", мами го в усещанията, защото човек подсъзнателно е очаквал повече не в зрелищността и

насищането на плътта, а в дълбочинните чувства, но не го е получил. Всичко това се дължи на факта, че това е подмяна на истинския духовен празник (който човек изпитва всеки път, докосвайки се с духовния свят) с обикновена театрална постановка от ума с асоциативни външни материални декорации.

Изключително много понятия в живота на хората са подменени с установките на програмите на Волята на Животинския разум, защото самите хора често избират мисли и желания от Животинското начало, концентрирайки върху тях своето внимание и жизнена сила. Проблемът на хората е в това, че те, правейки своя избор и ставайки проводници и изпълнители на волята на Животинския разум, даже не разбирайки това, считат, че той (Животинският разум) като такъв не съществува. Нали той е невидим за техните очи, за разлика от тяхното физическо тяло и заобикалящия ги триизмерен свят. Такива хора недооценяват неговата мощ и сила. Те не разбират неговите възможности за управление на човешкия разум и главното — неговия стремеж към тотална материализация на съзнанието на хората в цялата човешка общност. А последното поголовно ще направи хората проводници на Волята на Животинския разум, което значително ще увеличи неговите сили.

Ресурсът на жизнената сила на човечеството с неговите възможности, свързани с наличието на "вечния двигател" (Душата) в конструкцията на всеки човек, е много значим за Животинския разум. На умните хора им е достатъчно да погледнат събитията от последните столетия. Колко рязко се е увеличила числеността на населението на планетата, как само за две столетия са се развили технологиите, които на първо място са предназначени да осигурят масова комуникация между хората на планетата, тоест да обединят всички в едно информационно поле.

Как при това потребителският формат на мислене се налага интензивно по целия свят, как се случва явното преобръщане на цивилизацията в посока към материята. Това не е нищо друго, освен подготовка на Животинския разум към тотален контрол над човечеството и използване на неговите сили и ресурси за своите цели, които даже могат да не бъдат свързани с триизмерния свят. В неговата власт има по-висши и по-интересни измерения в пределите на гъстонаселения материален свят, където даже незначителни изменения влекат след себе си глобални изменения в по-нисшите измерения, водещи до определени резултати от попълването на силата на Животинския разум. А последното е необходимо за оцеляването на самия Животински разум, зависещ от материята, за удължаване на своето временно съществуване в противодействие на по-големите сили — силите на Алат. И заради това Животинският разум няма да се поскъпи за никакви жертви във вид на колективни и индивидуални разуми, подвластни на неговата Воля.

Така че хората трябва добре да се замислят на какъв ръб сега стои световната общност, чиято Воля те лекомислено възплъщават в живота, и какви последствия очакват както всяка Личност индивидуално, така и човешката цивилизация като цяло. Сега за човечеството, както и за всяка Личност, е много важно да се пробуди духовно, да се обедини на духовна основа и да промени знака "минус" на "плюс", използвайки за това подготвената от Животинския разум техническа база, за духовни цели. Резултатът няма да ни накара да чакаме. В невидимия свят подобни решения и действия на консолидираното човечество са способни да спрат вихъра на стремително нарастващото развъртане на събитията по обратната свастика. Благодарение на което хората ще могат не просто да предотвратят

предстоящите събития, които трябва да се случат според програмата на Животинския разум, застрашаващи самия факт на съществуване на човечеството, но и да развъртят вихъра от събития в посока на правилната свастика. Последното не е нищо друго, освен задействането на съзидателните сили на Алат и, съответно, сътворението на качествено *друго* бъдеще за цялото човечество.

Анастасия: Да, разбирам за какво говорите, нали реалните възможности както на човека, така и на обществото като цяло не се ограничават до триизмерния свят. Но за да излезе обществото на качествено друго ниво на разбиране, на хората им е необходимо да се научат да контролират своето Животинско начало, да живеят с духовното преобразяване.

Ригден: Съвършено вярно. За това и е дадена основната база от изконни духовни Знания: започвайки от предишните ти книги и завършвайки с тази. Те са достатъчни човек не просто да се пробуди духовно, но и, работейки над себе си, самостоятелно да постигне духовното сливане на своята Личност с Душата. Разбира се, като се вземе предвид това, че хората действително ще се занимават със самоусъвършенстване, няма да изкривят тези Знания, а ще ги следват както по фарватер, разширявайки своя кръгзор на познание за света, духовно ориентирайки се в този бушуващ океан от материален живот.

Знанията идват при човека на важен етап от неговия живот, даже ако той не го осъзнава, но му се разкриват тогава, когато човек започва духовно да се преобразява и става достоен да ги приеме. В противен случай те няма да му донесат полза. Важно е доколко хората ще усвоят вече получените Знания, колко значими промени ще се случат във вътрешния

им духовен растеж и какви ще бъдат във връзка с това преобразуванията в обществото. Защото следващото ниво на Знанията е възможността на хората да извършват духовни преобразувания във висшите измерения на материалния свят, които, както аз вече казвах, са способни да доведат до глобални промени в низшите измерения. А това е огромна отговорност, това е сблъсък със силите на Животинския разум, който няма да се откаже толкова лесно от своите позиции. Това, ако щете, е областта на задействането на "свръхестествените сили" или, както по-рано са го наричали — изкуството на "висшата бяла магия", а хората, непосредствено противопоставящи се на силите на Животинския разум, с които те са водели борба от другата страна на реалността, са ги наричали Хелиари.

Анастасия: Да, за съжаление, сега болшинството хора не разбират елементарни духовни неща. А онези, които даже получават тези Знания, понякога не бързат да се преобразяват, живеят според старите си шаблони, наложени от системата на Животинския разум. В хората още го няма твърдото желание да живеят и творят от своето Духовно начало. Това се вижда и по житейските ситуации. Например, човек, прочел тези книги и докоснал се до Истината, бързо се въодушевява, в него пламва желанието за работа над себе си и извършване на духовни преобразявания в своя живот. Но след като е минал неголям период от време, отново е насочил вниманието си към битовите проблеми и грижите на материалния свят, неговото духовно желание бързо изгасва. Системата чрез Животинското начало отново поема властта над съзнанието му, въпреки че Душата на човека безмерно страда от този животински гнет.

Ригден: Човек, живеещ с тайните желания на своето Животинско начало, е духовно слаб. Затова, при съприкосновението с Истината, той пламва

като кибритена клечка, но бързо изгасва, тъй като още няма духовна опора нито в себе си, нито в обкръжаващото го общество. Но, ако човек има твърдо намерение да излезе от властта на своето Животинско начало, то той трябва по-често да се връща към източника на Истината, книгите, които ще му помогнат да превключи вниманието и да излезе от стесненото състояние на съзнанието. Освен това човек трябва да разбира, че за него в първите етапи на духовното развитие голяма роля ще играе общуването с единомишленици. Тази духовна взаимна подкрепа е важна особено за онези, които стоят в началото на пътя.

Спомни си как подобно общуване помежду ви във вашата компания ви помагаше в началото на духовния път да преодолявате не само неувереността в себе си и в своите сили, но и своевременно да противостоите на скритите атаки на Животинското начало. Работата е в това, че на първите етапи на пробуждането на човек в главата му често се случва елементарно объркване, шаблонни подмени, в следствие на което се ражда неразбиране, къде върви проявата на неговото Животинско начало, а къде проявата на Духовното начало. В колектив от единомишленици, общувайки си с други хора, човек по-бързо и по-добре започва да разбира себе си. Като правило на първо време хората се боят да "предадат" тайните на своето Животинско начало, още повече в колектива, така да се каже, публично да оголят своите проблеми, но затова охотно слушат онези, които имат смелостта да направят това. Нали, когато човек "предава" позициите на своето Животинско начало, то, всъщност, той блокира вратичките му, тоест възможността за тайно действие. При това колективът от единомишленици не просто ще изслуша човека, но и ще сподели своите аналогични ситуации и намерените начини за тяхното разрешаване. По този начин човек получава

не само духовна подкрепа от единомишлениците, но и помощ със съвети, разширяващи неговите знания и опит.

Такава практика е съществувала от древни времена. Например, при ранните християни е била разпространена практиката на така наречената публична изповед в малките общности. Това е същата тази задушевна беседа с приятели, принасяща духовна полза за човека. Е, а когато е бил създаден институтът за управление на масите — религията, то преобърнали много неща с главата надолу.

Анастасия: Това е така. Официално практиката на изповедта за всички вярващи на "разумна възраст" е била въведена в християнството през 1215 година с решенията на IV Латерански Събор. Между другото, на него бил приет цял комплекс от мерки за борба с ереста (в това число и създаването на инквизицията) с цел укрепване авторитета на Църквата. Тези мерки били включени в реформите и разработването на кодекса на "каноничното законодателство". Това бил отговорът на Църквата на разпространението на масовите "еретични движения" в началото на XIII век — катарите, албигойците, валденсите и така нататък. Вината на последните била само в това, че хората искали да знаят Истината за истинното Учение на Христос и започнали да я търсят и да се развиват духовно без посредници.

И така, по повод на приетата в религията практика на изповедта. На вярващия му се вменявало да я прави не по-рядко от един път в годината. Та и тя се състояла в това, че вярващият бил длъжен да признае греховете си пред свещеника, който от своя страна, от името на Исус Христос, със специално установени от църквата "разрешителни думи", опростявал тези "грехове". И това се считало за необходимо условие човек да получи "божествена прошка", тъй като от

жреците било постановено, че без изповед човек няма да се допуска до "светото причастие", а без него уж няма да има спасение за човека, тъй като според църковните догми "причастието е възсъединяване с Христос", "благодатно приобщаване на душата към вечния живот". В противен случай човека го изгонвали от религията, плашели го с това, че ще му бъде отказано правото да бъде погребан според християнския обред и така нататък.

Да, разбира се разликата е съществена. Едно е, когато човек сам се стреми към самоусъвършенстване, към работа над себе си, към общуване с единомишленици и приятели, иска да разбере себе си, да получи духовна подкрепа и да окаже според силите си помощ на другите. И съвършено друго е, когато човека го задължават да прави това под заплахите от отлъчване от църквата и обществен тормоз, та още и от името на официалната организация — Римокатолическата църква, явяваща се, по същество, в онези времена, институция на изпълнителната власт. Действително, всичко като че ли е специално преобърнато с главата надолу, за да извършва човек покаяние, ръководейки се от страх, но не от духа, за да не възникне у него даже мисъл да се занимава самостоятелно с духовно подвижничество.

Ригден: Точно това са и подмените от Животинския разум, които хората не забелязват, явявайки се негови проводници, мислейки, че подобни мисли са техни собствени и са призвани да укрепят тяхната власт и в същото време уж да способстват за "духовния ръст на населението". В духовните въпроси насила мил не можеш да бъдеш, тук е важен самостоятелният избор на човека. Всичко е построено върху това. Та нали няма лоши хора, просто има хора, незнаещи за своите реални духовни възможности и страдащи от това.

Анастасия: Известно е, че личното духовно преобразяване на човека неизменно оказва определено влияние на обкръжаващото го общество. Вие нееднократно упоменавахте, че ако има болшинство от такива духовно пробудили се хора, то и обществото ще се промени. Вие не бихте ли могли да разкажете на хората как качествено да се преобразува обществото, за да се избяга от клишетата и шаблоните на Животинското начало, от потребителския формат на мислене, за да се преориентира съвременната цивилизация в посоката на движение към духовното развитие?

Ригден: Всичко е просто. Необходимо е да се създават условия за принципно **нов модел на обществото, отчитайки двойствената природа на човека, изключвайки най-малките възможности за проява на съблазните на Животинското начало във всички сфери на обществото.**

С какво започва построяването на такова общество? Ако болшинството хора действително имат намерение да създадат цивилизация, която да живее според духовните принципи, то всичко може да се реши много просто. Първото, което е нужно да се направи, е да се въведе ред в духовното развитие на обществото. В цивилизация, която е ориентирана към духовния вектор, тоест претендира за високо ниво на развитие, не трябва да има не само разпокъсване на различни религии, там въобще не трябва да има религия като институция за управление на масите и никакви посредници между Бога и човека. В нея не трябва да има *даже и намек за такова явление като жречеството или както и да я наричат тази структура, създаваща религиозни системи и институции на различни религии в света.* Трябва да има желание и конкретни действия на самото общество при създаването на условия на живот за духовното развитие на човешката Личност

като такава, като базова съставляваща на такова общество!

В зората на човечеството са съществували наченки на подобна организация на живота на хората, където се обръщало повече внимание на духовния живот на общността, а материалните проблеми били второстепенни. Вследствие на географски и други причини много групи хора, имащи едни и същи духовни зърна на Знанията, са съществували изолирани една от друга. С течение на времето, в резултат на загубата на изконните Знания и отклоняването в посока на доминация на Животинското начало в хората, започнало разделяне вътре в групите и възникване на социално неравенство. Появата на институциите на жречеството и създаването на различни религии се базирало на фундамента на първичните духовни зърна на Знанията. Обаче самата система се изграждала върху материалната доминанта. Фактически, това е опит на Животинския разум напълно да подчини и да вземе под свой контрол конгломерата на разумната материя, който за него представлява човечеството с уникалния си източник на сила — жизнената енергия, предназначена за духовни цели.

Анастасия: Получава се, че религията като система служи на интересите на Животинския разум, въпреки че привлича към себе си човешките маси именно благодарение на духовните зърна. Да, ако разгледаме цялото многообразие на духовни учения, вярвания и религии на народите по света и махайки при това обвивката на жреческата система и нейните концепции, то ще стане очевидно наличието на едни и същи Знания: как човек да се придържа към духовния път и да не се поддава на съблазните на материалния свят. Просто всички тези зърна на Знанията, по същество, за едно и също нещо, са представени в различна човешка интерпретация.

Ригден: Вярно е, и тези знания не са религия, затова те може да се намерят в различни ъгълчета на планетата, сред различни народи с различни вярвания. Тези Знания способстват за естествения процес на духовното развитие на човека, независимо от раса, националност, регион на пребиваване, социална принадлежност и така нататък. Но жреците, използвайки тези Знания, създавали своите религии, които са плод на човешкия ум. Особеностите и разликите на една религия от друга те са измисляли само за това, за да завземат властта над голям брой хора.

В историята на човечеството е имало и времена, когато масово се опитвали да направят хората атеисти. Уж са се преследвали благородни цели — да избавят хората от игото на жречеството. Но проблемът бил в това, че в същото време в сферите на обществото си оставала доминантата на Животинското начало. Ето защо, вместо "светло бъдеще" в човечеството вървяло формиране на условия за проява на още по-лоша за хората форма на главенстване на Волята на Животинския разум в тяхното съзнание. За новите поколения са изключвали понятията за Душата и Бога като такива, заменяйки ги с егоистичното "Аз" и с материалните приоритети в живота. Резултатът от такава обработка на човечеството от Животинския разум е налице — в световното общество доминира материалистичният мироглед, а съзнанието на болшинството хора е закрепостено от материални шаблони и установки. Днес вярващият в единния Бог човек, молец се за спасението на своята Душа, за съжаление, се възприема от болшинството хора като "отживелица от миналото", като някакъв отчужден от обществото елемент, у когото съзнанието сякаш е "заслепено от религия или секта", даже ако той няма никакво отношение към тези организации.

Защо днес в обществото се е закрепил такава отрицателно отношение към главния смисъл на човешкия живот — духовното развитие, Бога и Душата? Та защото повсеместно се пропагандират и прославят приоритетите на Животинския разум, ориентиращи обществото към материалните ценности и потребителските принципи. В главите на хората доминират установките за натрупване и преумножаване на пари, имущество, недвижими имоти, неограничено право да ги запазват и предават по наследство. Човек стеснено вижда в това целта на своя живот, опитвайки се по такъв начин да придобие слава за себе си не само по време на живота си, но и да я запази след своята смърт (един вид елемент на подмяна от Животинския разум, така да се каже, сурогат на безсмъртието). Индивидуалните желания на маса хора се свеждат до стремежа да притежават нещо, да имат власт в материалния свят, да превърнат всичко обкръжаващо ги, в това число и себе си, в своя неразделна собственост. Всичко това не просто указва на патогенни признаци на заразяване на обществото с установките на Животинския разум, но и на това, че човечеството се приближава до ръба на самоунищожението. И ако сега не се предприемат спешни мерки за неговото духовно оздравяване, то утре може да бъде късно, тъй като деструктивните процеси ще придобият необратим характер. Най-главното — това е осъзнаването, че само самият човек може да спаси себе си и обкръжаващото го общество, със своя избор и действия.

Анастасия: Да, два извечни въпроса: "Кой е виновен?" и "Какво да се прави?"

Ригден: Хората не трябва да губят времето си в търсене на виновни, забавлявайки своето Животинско начало или да чакат, че някой ще направи нещо за тях. Необходимо е те самите да започват да действат, ставайки добър пример за останалите. В обществото

хората биват привлечани към онези, които имат Чест и Достойнство, които безвъзмездно помагат на други хора, които живеят според Съвестта си, които действително служат на духовния свят, игнорирайки материалните приоритети. Ето такъв човек е и нужно да бъдеш, на първо място работейки над себе си.

В цивилизованото общество, имащо духовен вектор на развитие, всеки човек от детството трябва да умее да игнорира мислите от Животинското начало, да разбира своята двойствена природа, своята енергийна конструкция и нейните възможности. Той трябва да знае, че е непосредствено свързан с духовния свят, че Бог е един и за общуването с Него, въобще не трябва да има никакви посредници, това е тайнството на двамата: човека и Бога. В обществото е необходимо да се създадат условия, новите Личности, които са дошли на този свят, да разбират главния смисъл на живота: да преумножават своята духовна сила, да съблюдават естествените за човека културно-нравствени основи, да проявяват повече човечност, доброта в своите мисли, думи и дела, да се усъвършенстват във вътрешната работа над себе си и в крайна сметка да спасят своята Душа.

Трябва да се отчитат грешките от миналото и да не се губят главните духовни ориентири. В съвременния свят хората забравят една проста истина: времето на техния живот отлита много бързо. В реализирането на своите материални желания те до някаква степен виждат своята свобода. Всъщност тази свобода е условна, тя е илюзорна. Човек в действителност не може да притежава никого и нищо в материалния свят, даже ако той завоюва значително от неговото пространство, народи и придобие власт над много от неговите богатства. Той се ражда сам и умира сам. Този свят за човека е само информационна илюзия, създаваща условия за потвърждаване на неговия доминиращ избор.

На Личността в такова качествено ново общество трябва да ѝ бъдат известни и достъпни различни духовни инструменти за работа над себе си. Ако човек за своето духовно развитие иска да използва допълнителни инструменти, например, във вид на молитви, духовни практики, медитации и така нататък — моля, това е негово желание. Но инструментите — това са само инструменти. Те са като камертон, настройват вниманието към определена вълна, дават възможност за мигновение да прочувства онази страна, другия свят, света на Бога, да получи опит, да сравни и разбере разликата с този свят, да се докосне чрез дълбочинните чувства със своята Душа и да прочувства нейната сила. Но после човек отново се връща в обичайния триизмерен свят, в който той всеки ден отново прави своя избор. И ето тук е много важно какво ще избира той по-нататък, имайки зад гърба си такъв духовен опит. Ще поиска ли човек качествено да преобразува своята природа и да стане Духовно Същество, или пък ще се съблазни от временната илюзия от Животинския разум и по такъв начин ще обрече своята Душа и Личност на по-нататъшни страдания? Всичко това е един вид индивидуално и е просто резултат от личния избор на отделно взетия индивид. Но от избора на всеки човек се образува и зависи движението на цивилизацията като цяло. Всичко започва с чистотата и искреността на намеренията на всеки човек в обществото, неговия истинен вътрешен избор, с отговорен подход към своя живот, отчитайки много ограничените му срокове.

За това, да се въведе цивилизован ред в обществото и на първо място в духовно отношение, е нужно в него да има колкото се може повече духовно грамотни хора. Има се предвид онези, които се занимават с работа над себе си и с духовно преобразуване, разширяващи своя кръгзор на познание. На първите етапи е необходимо обединение на усилията на такива хора с

цел разпространение на Знанията в различни сфери на обществото. Нужно е да се създават условия, за да може да стават в световното общество повече просветените и интелектуално развити хора с доминанта на Духовното начало, имащи свободен достъп към изконните Знания за опознаване на света и себе си.

Анастасия: Тоест да правиш всичко възможно, за да се утвърдят в обществото приоритетите, основани на вътрешната потребност за съзидание и преумножаване на Доброто: "аз — на Бога", "аз — на хората", а не сегашния потребителски формат на мислене на покупко-продажба: "ти на мен — аз на теб".

Ригден: Съвършено вярно... И така, по-нататък е необходимо да се премахне самата структура на жречеството, тази грамада от различни религиозни йерархии и армии от свещенослужители, извършващи обредни жертвоприношения и считащи себе си за посредници между хората и Бога (както и да Го наричат в различните религии), а всъщност просто живеещи за сметка на народите. За мнозина от тях религията се явява просто професия и източник на доходи (придобити за сметка на труда на редовите вярващи), средство за манипулации чрез вярата на масовото съзнание за политически цели. За това, за да се премахне структурата на жречеството, не е нужно да се извършват революции, да се устройват кървави сблъсъци, разпри и тем подобни провокации от Животинското начало. Тази система може да се премахне по мирен начин. Та нали жреците са същите такива хора, както и всички, на тях също им е свойствено да се заблуждават и да грешат, както всеки човек. Просто обществото трябва да създаде такива условия, при които институцията на жречеството ще се разпадне от самосебе си поради непотребност. Тогава хората, влизащи в него, ще намерят себе си в

други професии, по-полезни за обществото, според техните реални приоритети и жизнен избор.

Анастасия: А как да създадем такива условия?

Ригден: Всъщност всичко това не е толкова сложно. Просто хората трябва сами да престанат да "грешат", съблазнявайки жреците със своите подаяния. В крайна сметка, когато този бизнес престане да им носи лични доходи, то те ще бъдат принудени да свалят своите жречески одежди и да отидат да работят за благо на обществото, както и всички останали хора.

Въобще, ако говорим за понятието на греха като религиозен термин, то един от най-тежките грехове може точно да се назове подаянието за жреците, независимо каква именно конфесия принадлежат те. Защо? Човек прави подаяния на жреците и на тяхната армия от наемни служители, погрешно предполагайки, че те са по-святи, отколкото е самият той, че тези хора в други одежди са по-близо до Бога и, съответно, тяхната молитва е по-ефективна. Но жреците са същите такива хора, както и всички, те още не са спасили себе си и своята Душа, как тогава те могат да спасят другите? И все пак човек следва да се замисли, на кого се извършва тази материална жертва и за какви цели.

Така че от материалните подаяния на вярващите се нуждае само армията от жреци. Та нали на Бог не са Му нужни нито пари, нито други богатства на материалния свят. Отношенията между човека и Бога се основават изключително на дълбочинните, лични чувства на човека от съприкосновението с духовния свят, неговата искрена Любов и благодарност към Бога. Ето тези истинни дълбочинни чувства на човека към Бога и се явяват най-истинската и единствена ценност, която онзи свят може да възприеме от

човека. При това тези отношения с духовния свят се осъществяват без каквито и да било посредници.

Трябва да се разбира, че докато човек оценява света от позицията на жител на триизмерното измерение, тоест през призмата на своето материално мислене, то по много духовни въпроси той ще бъде преизпълнен с илюзии, навеяни от неговата горделивост. Той си мисли, че щом е благоволил да отдели част от своето внимание на духовния свят, то за него са длъжни да се грижат цели сонмове ангели, да облажават неговите молби и едва ли не да го носят в рая на царски възглавнички. Всъщност, докато Личността духовно не съзрее, тя е незабележима за духовния свят. Поднасям своите извинения за баналното човешко сравнение, но такива Личности са подобни на милионите репродуктивни клетки. Гаметите имат набор от хромозоми и носят наследствени признаци. Човек даже не забелязва тяхното материално появяване, съществуване и смърт. Нещо повече, той понякога използва тяхната сила, даже без да разбира това. Обаче когато при сливане на две гамети се образува зигота и започва да се развива ембрион, ето тук вече като минимум единия човек, аз имам предвид жената (а в духовния смисъл божественото женско начало), вече няма да може да игнорира този факт. Тя обезателно ще обърне своето съсредоточено внимание на това явление и занапред ще проявява грижи за новото същество. Така е и в духовното отношение. Човек трябва усърдно да работи над себе си, да постига духовните практики, да живее в общуване на дълбоко чувствено ниво със света на Бога, за да се случи сливането на Личността с Душата и той по този начин да заслужи правото да бъде приет във Вечността. Тогава и духовния свят ще обърне своето внимание на дадения индивид, ще го обкръжи с грижи, като дългоочаквано ново съвършено Същество.

За съжаление, в съвременния свят е загубена древната Истина за достигането на сливането на Личността с Душата и човек в надеждата да изрази своята Любов и благодарност към Бога извършва материално подаяние на жреца, по този начин помагайки на Животинския разум, съблазнявайки и прелъстявайки в материалния свят този човек в жречески одежди. Ти грешиш и жрецът греши, приемайки това подаяние, което става за него предмет на съблазън. Със своите подаяния ти го заставяш да мисли не за духовното, а за материалното, да се грижи не за своята Душа и истинното служение на Бог, а за увеличаване на своите материални доходи. Разбираш ли, в какво се състои тежестта на този грях? Човек със своите подаяния подтиква Личността и Душата на този жрец в "ада", склонявайки неговия избор в полза на материята, тоест на Животинския разум, отежнявайки с това греховно деяние и самия себе си. Този грях е даже по-страшен, отколкото убийството на човешкото тяло, защото тялото е временна дреха, по същество, прах. А този грях е подобен на смъртоносна отрова за Душата, който лишава от шанса дадената Личност да си пробие път към вечния живот. В основата на такива материални подаяния и жертвоприношения лежи подмяна от Животинския разум във вид, както ти спомена, на типичната формула на покупко-продажба: "ти на мен — аз на теб", вярата във възможността на материалния "откуп", "разплата" за своите грехове и придобиване в бъдещето на нови материални блага, започвайки от здравето и завършвайки с благополучието.

Анастасия: Много хора просто никога не са се замисляли за това. Та и за редовите вярващи такива молби за подаяние за нуждите на църквата им се струват естествени и хуманни, тъй като това предполага помощ на други хора. Та нали обикновено жреците и техните служители мотивират своите молби за подаяния, например, с построяването на храм, за

нужди на църквата (предварително в проповедите често думата Църква я свързват с понятието Небесна Църква), с помощ за нуждаещите се вярващи и така нататък. Нали никой не докладва на паството за реалното положение на делата по разпределението на тези народни средства и не му предоставя финансови отчети за доходите и разходите.

Ригден: В нормално цивилизовано общество помощта на другите хора, също както и построяването на този същия храм, предназначен за съвместни духовни практики, може и трябва да се изпълняват от сдружения на обикновените граждани, жители на една или друга местност или населен пункт. Всичко това се прави по принципа: събрали се, решили и са го направили, ако това действително е жизнено необходимо за местните жители и те имат желание за това. Например, хората в селото са поискали да построят храм — за себе си, за своите деца и съселяни, те ще живеят тук и те решават, как да живеят, а не някой отгоре. И бъди уверена, за себе си и за своите близки, познати и деца духовно грамотните хора ще построят със сигурност съответстващ храм, без знаци, активиращи материалното начало в човека, а изключително със знаци, пробуждащи духовната съставна на хората. В храма или на някакво друго място, предназначено за колективни занятия с духовни практики, хората ще обменят знание и опит като равни, ще извършват колективни молитви за спасението на своите Души в слава и благодарност на Любовта Божия. Те няма да водят, както болшинството свещеници в сегашните храмове, политически или религиозно-жречески монолози за паството, смесвайки духовните знания с желанията и установките от Животинското начало и с внушенията, съгласно жреческите програми. Та нали този храм ще бъде предназначен действително за хората, за тяхното духовно развитие, а не за смесване на духовните зърна с материалните уста-

новки, не за жречески бизнес и събиране на средства от паството за техните "рекрути" в свещенически одежди. В него хората сами ще се занимават със своето духовно усъвършенстване.

Никой не трябва да печели от храмовете, от местата, където хората се събират за духовно развитие и общуване. Веднага щом се започне със събиране на средства, продажби, предоставяне на платени услуги, назначаване на заплати на когото и да било в храмовете или "светите места", то ще възникнат и съблазни как да се спечели повече, после как да се получи повече власт, та и при това да не се прави нищо особено. Та нали за празния ум е по-лесно да носи свещ в пищен театрален ритуал и да уподобява своята горделивост на аналогия с висше същество, отколкото да работи с миньорски чук в минен забой. Така че човек няма и да забележи как ще попадне в мрежата на пороците. Това е отдавна известен прием на Животинското начало.

Та и работата не е в храмовете като такива, а в хората. С духовното самоусъвършенстване можеш да се занимаваш където и да е: било то навън на открито, било то в помещение. Аз вече разказвах, че в древността хората въобще са се занимавали с духовно саморазвитие в пещери, хилядолетия там са ходели поколения хора и са се учили на духовни практики според знаците и символите, нанесени върху на скалните стени от техните предци. И тези пещери ги има и до сега, никой не се е съблазнил от тяхната материална оскъдица, а от духовната ценност — Знанията — и сега духовно грамотните хора могат да се възползват. Жреци от различни религии още в древността за извършването на своите култове са строили величествени храмове, украсени със злато и скъпоценни камъни, например, в Древен Египет, Вавилон, Древна Гърция и така нататък. И къде са сега тези храмове? Вместо тях има руини, а

златото отдавна е разграбено от хора, съблазнили се от тези материални съкровища. **Не бива хората да бъдат съблазнявани с материалното там, където има място за духовно просвещаване.**

Така че не трябва едни хора да имат възможност да печелят по какъвто и да е начин от духовното стремление на други хора. Разпространението на духовните знания не трябва да носи финансова или пък всякаква друга материална изгода за човека, само така може да се избегнат материалните съблазни и тогава човек ще прави това от Душа, с искреността на своите духовни намерения!

Анастасия: Да, проблемът на болшинството вярващи е в това, че осъществявайки пожертвования за религиите, хората, по същество сякаш се откупват от духовната работа над себе си, приписвайки на жречеството делата на своята Съвест. Вместо това сами да творят добро в света, на тях им е по-лесно да занесат пари на "служителите на олтара". А жречеството използва това безнаказано.

Ригден: За съжаление това е така. Но само че не съвсем безнаказано, та нали още на койкой не му се е отдало и занапред няма да му се отдаде, да избегне личния Съд и на всеки според деянията, та и според помислите ще му се въздаде. А що се отнася до самите хора, които се опитват за сметка на подаянието за жреците да се откупят от духовната работа над себе си, то това е тяхна заблуда. Всъщност, това е самозаблуда, та нали какъвто и материален откуп да измисли човек за себе си, койкой няма да извърши духовната работа вместо него. Та нали са важни не неговите пари в храма, а личното му участие в съзидателните дела на обществото и личните духовни промени, свързани с това. А що се отнася до пожертвованията и храмовете, то на умния човек му е достатъчно да погледне на реалиите

на днешния ден. Сега построяването на църкви в градовете са го превърнали в бизнес проекти. Гледат не на качеството, а на количеството, не колко човека могат действително да се приобщят към духовното, а каква ще бъде икономическата рентабилност и политическата изгода. При това всяка религиозна организация, особено в големите градове, се старее да заграби за себе си парче земя по-близо до точките на масово струпуване на хора, за да осигури най-голям приток на енориаши.

Разпокъсаността на религията на секти и тяхната борба помежду им е просто борба за власт, където важността на човека я оценяват по неговия портфейл, а властта над редовите вярващи я разглеждат като политическа власт над електората. Всичко е обърнато с главата надолу! Това може да се поправи само тогава, когато самите хора в обществото станат по-грамотни в духовните въпроси и започнат да разширяват своя кръгзор от Знания, светоусещане, според силите си да вземат участие в живота на обществото, да живеят отвътре с Бога, да творят добри и съзидателни дела. Тогава и ще отпадне "необходимостта" от търговски посредници между Бога и човека.

Анастасия: Във връзка с това възниква още един немаловажен въпрос. В жреческата "армия" безусловно има хора, които са избрали служенето на една или друга религия с надеждата за своето духовно спасение, не подозирайки за истинното положение на нещата вътре в системата дотогава, докато те не са попаднали в нея. Но даже пребивавайки в нея и наблюдавайки това, което не се афишира за масата от вярващи, те не са изгубили в тази политическа мръсотия чистотата на своята вяра и искрените си намерения да служат само на Бога, а не на жреческите кланове. Някога вие казвахте, че на истинната духовност на такива, по своята същност, "божии хора", които, за съжаление, са много малко

в целия свят, като на стълбове и се крепи славата на всяка масова религия или вярване. Ако бъде премахната системата на религиите като такава, то какво да правят хората, които истинно вървят към Бога, занимавайки се с духовен аскетизъм и при това безвъзмездно, искрено помагат на други хора?

Ригден: Е, първо, на днешен ден са твърде малко онези, които имат искрено желание да служат на Бога, а не на своята горделивост, грижейки се за човешките души, при това, не взимайки възнаграждение за това. Всъщност те действително са единици сред милионите служещи в армията от жреци на различните религии. Преобладаващото болшинство от служещите в религиите са хора пришълци, прелъстени от материални цели, а не от духовното спасение. А второ, при истинските "божии хора" каквито и да било външни промени в живота няма да спрат техният вътрешен духовен процес. Те, даже сменяйки професията и трудейки се като всички останали, за благо на обществото, ще продължават също толкова искрено да се занимават със своето духовно саморазвитие, посвещавайки свободното си време на помощ на други хора. Защото това е тяхната духовна потребност, техният вътрешен живот, който доминира над обстоятелствата на този свят. Така че външните промени няма да ги спрат, по-скоро даже ще ги зарадват, отчитайки с какво им се налага да се сблъскват и да виждат всеки ден във вътрешния живот на религиозната общност, а също така в постъпките и делата на своите "колеги".

Едно от необходимите условия за постигане на качествена промяна на обществото се явява **разбирането на самите хора за смисъла на тяхното духовно развитие, а също така прекратяването на участието в съблазняването с власт и материални ценности на хората**, принадлежащи към "армията" на жречеството. Да не им се дават пари

(пожертвувания), никакви подаръци, да не се угажда на горделивостта им с поклони, преклонение, целуване на ръце, раболепие, послушание, молби и тем подобни съблазни за тяхното Животинско начало. Тоест, с други думи, **не е нужно сам да "грешиш" и да провокираш друг към това.** Та нали този човек е такъв същият, какъвто си и ти. Той (служителя на култа към жертвоприношението) по нищо не се различава от обикновения човек, щом неговата Душа се намира в тялото, в този материален свят. Тук никой не може да бъде нито по-низш, нито по-висш, защото всички човешки души страдат от този материален плен.

Човек има само един изход от тези материални клещи — да се развие духовно и да освободи своята Душа, да отиде в света на Бога. **Няма хора, които поне веднъж в живота си да не са чувствали тази потребност, изхождаща от Душата и проявяваща се в стремлението към истинската, духовна свобода.** Друго нещо е, че Животинското начало на човека интерпретира тази потребност на Душата по свой начин, изкривявайки самото понятие за "свобода", надарявайки го с материално качество, чуждо за Духовното начало. **Всички хора са вярващи, само че всеки използва силата на своята вяра по свой избор.** Между другото, онези, които причисляват себе си към много ревностните атеисти, всъщност насаме със себе си са подложени на все същите тези страхове и суеверия, както и вярващия човек. Тези хора в обществото по своята същност се явяват същите тези жреци, само че в "малък" мащаб, които само може би за разлика от тях открито прославят качествата на Животинското начало (своето самолюбие, горделивост, тщеславие и така нататък).

Анастасия: Когато институцията на жречеството бъде премахната в обществото, как хората да

избегнат подобни грешки занапред? Аз имам предвид в разпространението на духовните знания, да не се прелъстят от горделивост, тщеславие, да не възжелаят власт над себеподобните си и така нататък, тоест да устоят пред съблазните на Животинското начало.

Ригден: Ако цивилизацията се движи в духовна посока, то този въпрос може да се реши много просто. Трябва да се разбира, че човек има двойствена природа и в него се случват постоянни колебания между Животинското и Духовното начало. Следователно, е нужно да се направи така, че *духовното познание и разпространението на общочовешките изконни Знания да бъде неизгодно за Животинското начало на човека, като проводник на Животинския разум, представляващ материалния свят и неговите интереси, но абсолютно приемливо и изгодно за развитието на Духовното начало в човека, като проводник на Духовния свят.* Важно е да се направят изконните духовни Знания общодостъпни за всички хора и при тяхното разпространение да се изключи всяка възможност за съблазън на човека от стимулите на Животинското начало.

Анастасия: Тоест, хората трябва сами да създадат в обществото такива условия, при които това би било материално неизгодно за човек, занимаващ се с духовно просвещение на други хора.

Ригден: Да, нужно е да се изключат при решаването на този въпрос всякакви възможности за манипулиране на общественото съзнание от проводници на Животинския разум, за получаване от когото и да било на икономическа печалба, политическа изгода и още повече да не се допуска изкривяване на информацията и манипулирането ѝ за свои интереси, тоест такова проявление на дискреционна власт в работата по разпространението на Знанията.

Анастасия: Но това действително е възможно само тогава, когато много хора узнаят за основите на изконните Знания. А когато световната общественост притежава тези сведения, то болшинството хората ще започнат ясно да различават духовните зърна от плявата и няма да се поддават на влиянието и провокациите на хора с лоши умисли. Те ще могат да игнорират проявите от Животинското начало в себе си и да поддържат Духовното начало в своите колективи и обкръжението.

Ригден: Съвършено вярно. На първо място, хората трябва да се пробудят духовно, тогава в обществото сами по себе си ще отпаднат тези рудименти на колониално мислене и от духовното ще бъде изхвърлена цяла армия от различни паразити и техните готованци, живеещи за сметка на вярата на народите. Та нали докато те висят на врата на хората, то ще измислят каквото и да било, само и само да изживеят живота си като социални паразити, храненици на обществото, та още и за това народът да им целува ръцете и да ги поддържа с почит.

Хората трябва да се научат да бъдат господари на своята духовна съдба, не да чакат, че някой вместо тях ще извърши жизненоважната духовна работа, а сами да се самоусъвършенстват, да работят над себе си и да разширяват своя кръгзор за опознаването на света. Да не чакат милост от жреците и политиците, да не се поддават на илюзии и да не позволяват да ги манипулират, а е нужно да бъдат по-зрели Личности, обществено активни и духовно отговорни Човеци. А за да не се повтарят грешките от миналото, да се избегне занапред зависимостта от Волята на Животинския разум, изкривяването на духовните Знания и връщането към жреческите схеми, трябва тези, които са решили да помогнат на себе си и на други хора в духовните въпроси, да се занимават с това в ущърб на своята горделивост и материални

интереси. Защото, както аз вече казвах, там, където се появява финансова заинтересованост, възможност за удовлетворяване на горделивостта, получаване на каквито и да е изгоди и привилегии, власт над някого, там обезателно рано или късно ще възникне съблазън и ще се прояви слабостта на човешкия дух.

Как изглежда това на практика? Ако човек се усъвършенства сам, притежава духовен опит и той има вътрешна потребност да разпространява духовните Знания, той помага на хората в свободното си време, а те се учат и, от своя страна, също така оказват помощ на други хора по тези въпроси, а те на следващите. Но всички трябва да работят за доброто на обществото, имайки каквато и да е гражданска професия, зарабатвайки със своя труд за насъщния хляб. А в свободното от работа време да отиват да се учат, да споделят опит и познания с други хора като равни, като с добри приятели, потискайки при това своето Животинско начало, ръководейки се в деянията си от Духовното начало. Това е реална помощ за хората и в същото време работа над себе си: разпознаване в себе си на проявите на Духовното и Животинското начало, бдителен контрол над своите мисли, изучаване на своята природа и духовно развитие. В това е и смисълът: сам растеш и помагаш на другите.

Разбираш ли в какво е особеността на такова разпространяване на духовни знания? Човек отива да споделя знания с хората за Бога, изразходва за това личното си време, силите си, средствата си, без да получава нищо материално в замяна, никакво съблазняване и облага от своето Животинско начало. Единственото, което той получава, е духовно преумножаване при безстрастното общуване с Душите на същите такива страдащи като него. Каквото посееш в себе си, това в крайна

сметка и ще пожънеш. За духовното — духовно, за материалното — материално. Тоест, този човек преподнася на духовния олтар на живота си своята приземена самост — жертва във вид на амбициите на своето Животинско начало, а също така преумножава своите духовни "дарове" от общуването с хората. При това тези дарове не се явяват материални (не са пари, не са храна, не са вещи или човешки амбиции от горделивост). Това е точно тази духовна съставна, която човек предава на другите хора чрез духовните Знания. Та нали разпространявайки изконните духовни Знания, човек по този начин противостои на единния Животински разум и помага на другите хора поне мъничко да опознаят, прочувстват и разберат онази божествена същност, скрита в тях, която не се отнася към материалния свят. Материята е смъртна, а Душата — безсмъртна. Личността притежава свобода на избора: да стане смъртна или да отиде във Вечността. Ето в това е и целият смисъл, ето отгук и трябва да расте всичко.

Трябва да се помни, че Животинският разум е много силен, а човекът, по силата на своята двойствена природа, поради колебанията си между избора на двете начала, е слаб. Даже непоколебимо вървящият по духовния път, е подложен на нападки от Животинското начало. Достатъчно е човек само да се разсее, леко да се съблазни от материалното и Животинският разум веднага завладява съзнанието му, често побеждавайки в онези житейски моменти, където изборът на Личността е особено важен. Ето защо и се препоръчва да бдиш, да работиш неуморно над себе си и да държиш строго своето Животинско начало. Ако веднъж си стъпил на гребло, то следващия път съумей да го заобиколиш. В разпространяването на духовните Знания винаги има съблазън от Животинското начало в горделивостта, уподобяването на себе си с по-висше

същество, в желанието да присвоиш тези Знания за себе си и да ги интерпретираш по свой начин, от своя ум в разговор с други хора. Така обичайно и се случва тяхното изкривяване от Животинското начало, подмяната с материални понятия и като резултат — загуба на изконните Знания. Човек трябва да разбира, че духовните Знания са дадени за всички хора. Човекът не е Бог, не е ангел, не е херувим и не е Светият Дух. Той е просто човек, същият такъв, както и всички хора, щом Душата му е заточена в многоизмерна енергийна конструкция, принадлежаща на материалния свят.

Анастасия: Има още един важен въпрос, който интересува читателите. Може ли човек да опрощава на някого неговите "грехове", да прощава на някого нещо в духовно отношение от името на висшите Духовни Същества?

Ригден: *Човек не може да опрощава "греховете" на никого или да се моли за някого, защото самият той е несъвършен. И на никого не е дадена власт на Земята да прощава от името на висшите Духовни Същества и още повече от името на Бога.*

Опрощаването на "греховете" е свързано с изповедта, за която вече упоменавахме в нашата беседа. Трябва да се разбира психологическата природа на зараждането на такова явление в религията, като изповедта. За ефекта на катарзиса (от гръцката дума "katharsis" — "пречистване") е добре известно не само на служителите на религиите, но и на психоаналитиците и психотерапевтите. Той е бил известен и в дълбока древност. Това е терапевтичен метод, при който човек си спомня вълнуващи моменти от своя живот, които са послужили като тласък за дълбоко преживяване на вътрешен конфликт или психоневротично разстройство. Всъщност за човек

това е психологическо разтоварване, свойствено за всяка задушевна беседа, например, с приятел за своите неприятности или проблеми, след което у него изчезва състоянието на потиснатост и човек изпитва своеобразно психологическо отпускане. Както казват в народа: "споделената радост е двойна радост, споделената мъка е половин мъка". При това в болшинството случаи, колкото повече горделивост има в човека, толкова му е по-трудно да признае за нещо, което е извършил. Тази практика е била взета на въоръжение от служителите на религията. Признаването на извършеното започнало да се преподнася като своеобразна жертва, след която обезателно ще последва възнаграждение — "прошка за неправедните постъпки", "опрощение на греховете". Всъщност хората са ги отучили да работят духовно над себе си и са ги приучили към мисълта, че ако човек помоли добре, то той обезателно ще получи тази прошка. Повтарям, това е просто чисто психологически прием, основан на вярата на човека.

Но какво аз искам да кажа по този повод. Задушевната беседа — това, разбира се, е добро нещо. Но тя само временно помага на човека да преживее в дадения момент една от последиците от неговия вътрешен конфликт, но не решава главното — премахването на причината за конфликта. Корените на последния се крият във всекидневния навик на мислене, в по-голямата си част свързан с концентрацията на вниманието на Личността върху мислите и желанията на Животинското начало. Причината за зараждането на подобни конфликти може кардинално да отстрани в себе си само самият човек и никой друг няма да направи това вместо него. Само той сам, със своя избор, вътрешни промени, преумножаване на своите добри дела и сериозна работа над себе си, може да се очисти духовно, да се развие и като зряло Същество да се изтръгне от материалния плен, да освободи своята Душа. Само

той сам, благодарение на своя духовен труд, може самостоятелно да излезе в седмото измерение (на "седмото небе", в "рая", в Нирвана), тоест, да проправи за себе си духовен път в света на Бога. Всеки човек, истинно вървящ по духовния път, работещ над себе си, в живота на който доминира неговото лично, съкровено общуване с Бога, Любовта, връзката с Духовното начало, рано или късно сам стига до това разбиране. Хората следва да се научат да разбират своята двойствена природа, да разбират и да си прощават един на друг грешките така, сякаш те самите преминават през този урок и това се е случило именно с тях. За всеки човек е свойствено да извършва простъпки. Духовно силните хора обаче не просто признават своите грешки, но и умеят да извличат от тях уроци. На тях им стига мъжеството и търпението да осъзнаят допуснатите грешки и по възможност да ги отстранят. Не си струва да тъгуваш за това, което не можеш да поправиш. Но следва да удвоиш своите сили за това, което неизменно ще донесе духовна радост не само на теб, но и на други хора. Животът — това е истинско училище, където грешките са уроци, а придобитият опит — наставник.

Както се казва, в спокойното море не ще станеш опитен моряк. Придобивайки Мъдрост, благодарение на духовния опит, човек започва уверено и целенасочено да води своя кораб насред бушуващия океан на живота, избягвайки грешките от миналото, не позволявайки на стихии от миналото да го мятат от една страна на друга, пораждайки вътрешни конфликти. Както са казвали мъдреците от древността, удържането на житейския шурвал в бушуващия океан на живота изисква на първо място духовна работа над самия себе си. За такъв смел човек, водещ своя кораб през бурята на жизнените стихии, рано или късно ще настане ден, когато пред неговия вътрешен взор ще се разкрие съвсем

различен, духовен, чист свят, който преди това той не е познавал в себе си. Този свят поражда покой в Душата, позволява на Мъдростта да излезе победител от стихииите на материята и да акостира на брега на Вечността.

Анастасия: Действително, човек не трябва да дава повод на първо място на самия себе си, за възникване и укрепване в съзнанието си на мисли за различни материални изкушения — това е факт. Мисля, че мнозина биха искали да живеят и да творят в общество, където вървящите един до друг в живота, не се тъпчат помежду си в мръсотията на егоистични амбиции, негативни емоции и други прояви на Животинското начало, а стимулират доброто в обществото, отнасят се един към друг с разбиране и уважение. Съдейки по историята на човечеството, това е отдавнашна мечта на хората.

Ригден: Съвършено вярно. Така че, когато самото общество се занимава с духовните въпроси на обществото и това стане естествено и приоритетно в него, тогава ще има и порядък. А за това е нужно да се създадат такива условия, че повечето хора в тази цивилизация да живеят заради духовните цели, а не заради материалните приоритети, както е сега. Ето тогава и жреческите структури сами по себе си ще изчезнат, тъй като ще престане да съществува структурата на тайната власт над хората, която се държи за сметка на скриването на истинните духовни Знания. Хората ще знаят за Истината и тя ще бъде достъпна за всеки.

Анастасия: Да, за качествени промени в обществото е необходима промяна в мисленето на самите хора, съставляващи това общество. Всичко това предполага иновативен начин на мислене, иновативна култура и поведение, при това въведени във всекидневието по инициатива на самото общество.

Въпреки че, всъщност, всичко ново е много добре забравено старо. Хората отдавна мечтаят за създаването на идеално справедливо общество, където биха царували свободата и равенството. Но жреците и политиците използват това желание на народите, включвайки го в своите обещания, обаче правейки на практика всичко, за да не се случи. Ето защо това "равенство" на практика винаги е излизало формално, даже след като жреците и политиците са провокирали изгодни за тях обществени потресения, реформи или революции, смяна на една религия, партия или един обществен строй с друг. Не е трудно да се забележи, че резултатът от подобни пертурбации винаги е еднакъв — жреците и политиците отново създават управленска йерархия (елит с привилегии), тоест ситуацията в обществото, всъщност, не се променя глобално. Променя се само рекламната табела, названието на обществения строй или доминиращата религия. Възможно е, това да се случва, защото хората вече отдавна са забравили в какво се състои истинското равенство и свобода.

Ригден: Хората гледат короната на дърветата, но не виждат корените. А същността се състои в следното: **всички хора са равни и на първо място в условията на заточение в този материален свят, в характеристиката на тяхната духовна и животинска природа, в скоротечността на техния живот и временността на пребиваването им в този свят! Всички хора се раждат и умират сами и всички имат своя духовна съдба, която те сами и формират по свой избор.** Всички хора по природата на своето Духовно начало са добри, защото всеки има Душа и в този смисъл всички се явяват родни и много близки един на друг, та нали Душите са единни, те са от света на Бога. И това **обединява всички** хора, *независимо от социалния статус, местопребиваването, вероизповеданието и*

националността на **техните тела**. Та нали хората (новите Личности) не са виновни, че са получили такова тяло с определена генетична наследственост на една или друга раса, че някои от тях са се родили китайци, други — англичани, трети — нигерийци и така нататък. Тоест, че тяхната биологична, материална обвивка е била възпроизведена в една или друга етническа група.

Но забележи, че въпреки някои физиологични различия, хората, независимо от принадлежността към една или друга раса, оценяват себе си и другите, познати и непознати за тях хора по степента на човечност, при всички народи ги има понятията за Добро и Зло. Тази оценка върви на бойното поле на тяхното съзнание, въз основата на техния избор между Духовното и Животинското начало. И главното за хората се явява не това, как изглежда тялото на техния познат, а какъв е самият човек по своите вътрешни качества, каква е неговата "душевна красота".

А тялото си е тяло. Реалните познания на болшинството хора за своите тела се съдържат във фразата: "Нещо тук ме боли". Та и идеалите за красота на тялото в човешкото общество са относителни и са обусловени от рекламата на едни хора и подражанието на други хора. При това различните народи имат свои представи за тази красота на тялото: някои смятат за красиво от детството да се удължава шията с пръстени, а някои — да имат формата на подрастващ. Но работата даже не е в това. Душите на хората не са виновни, че са ги напъхали в едни или други тела. Тялото на Личността, както и всички външни условия на неговото съществуване, са следствие от избраните приоритети, доминиращи желания и избора, извършен някога от субличностите на сегашния човек.

Та и кой днес толкова усилено разделя хората, раздробява единното цяло — човечеството на съставляващи: раси, етноси, различни социални и религиозни групи? Политиците и жреците. Те определят посоката на развитие на науката в една или друга област, създават условия хората да се занимават с разширяване и задълбочаване на определени тематики и, съответно, за внедряването им в системата на образованието на младото поколение. Например, кой изучава нацията и национализма? Политолозите. Те получават научни звания, различни поощрения за тези "изследвания" и разработването на различни свои умозрителни концепции в определената от тях обща посока, съгласно политическата поръчка. Ето, и те ровят надлъж и нашир, измисляйки различни теории, та нали на всички им се иска да живеят добре, да имат достойна заплата, почит и уважение.

Световните политици заради собствената си власт разделят народите, при това го правят с ръцете на самите хора. Например, същите тези представители на науката (осъзнато или без разбиране на глобалната същност) за парично възнаграждение изпълняват техните програми и установки, възплътявайки в живота политическите решения, фактически популяризирайки в обществото концепции, изгодни за властимащите. При това всички тези теории те ги основават на многочислени исторически факти (под благовидния предлог на историческо познание), демонстриращи деструктивни модели от миналото, уж под лозунгите на общественото порицание казват: "не бива да се прави така". Фактически обаче това е демонстрация и на хората се налагат модели, стереотипи на поведение и варианти на "как още може", които способстват за още по-голямо разделение, тоест за диференциация на обществото. Например, описват се идеите за класова борба, неравенство, расова дискриминация,

социална несправедливост, деление на хората на "висши" и "нисши", на "елит" и "стадо", начини за разпалване на войни и така нататък. Взemi учебник по политология на която и да е страна по света. Това си е чисто нагнетяване на ксенофобия (от гръцкото "ksenos" — "чужд" и "phobos" — "страх, боязън"), тоест неприемане, страх и ненавист на хората един към друг, нетърпимост към каквото и да е чуждо, непознато, а значи, подсъзнателно враждебно за човека. Но в нито един учебник няма да напишат, как реално стоят нещата по върховете на властта, върху какво в действителност съвременните политици и жреци строят своята власт и как експлоатират цели народи за своите меркантилни интереси.

Така че разделянето и раздробяването на обществото се стимулира *изкуствено* от световните политици и жреци! За какво? А за това, да сформират в съзнанието на хората образа на *врага* и да държат с този образ цялото общество в страх и послушание. За да може под този предлог, насочен към борба с някого, обществото без колебание да одобрява отпускането на големи средства от държавния бюджет на тяхната страна за "затягане на мерките за сигурност" и други подобни разходи. С други думи, държавата по този начин е засилвала контрола и властта над хората. А кой представлява държавата? Групи от политици — отделни хора със свои интереси. Те използват този изкуствено създаден, а понякога и спонсориран от самите тях обществен "страх", за укрепване на своята власт и банално разграбване на бюджета под предлог за секретност и осигуряване на безопасността на населението.

Достатъчно е да се погледне какво показват на хората по телевизията — непрекъснато сплашване, как всичко в страната им е лошо: убийства, експлозии, грабежи, скандали, жертви на стихии, тоест непрекъснато извънредни ситуации и про-

изшествия. Коя нормална психика ще издържи това? А защо показват всичко това? В света какво, няма добри новини ли? Има, само че тях умишлено ги показват малко. Та нали налагат това, което е дълбоко противно за духовната природа на човека, но за това пък усилено активира неговото Животинско начало. На политиците и жреците всъщност им е изгодно човек да бъде като подгонено зверче, така че в него да доминира животински страх за своя живот, а в масите — животинско раболепие и агресия към изкуствено създадения образ на врага. Тогава и властта над такива зомбирани хора става безгранична. Ето обществото и има неизменен резултат: при желанието на болшинството хора за равенство, свобода и справедливост, всъщност в световното общество от политиците и жреците се стимулират постоянни войни, разпалване на расова, национална и религиозна вражда между хората.

Анастасия: Да, пълна измама. Всичко това е равносилно все едно да дадеш лопати на народите и те да си копят гроба със собствените си ръце, мислейки, че копят фундамент, за построяването на нов дом за своето многонационално семейство. Накъдето и да погледнеш, навсякъде има условно, изкуствено деление и раздробяване на човечеството. Но нали цялата тази измама може да съществува дотогава, докато самите хора не променят тази ситуация.

Ригден: Съвършено вярно, всичко е в ръцете на хората, по-точно в начина им на мислене. Истината е една. Но ако човек с ума си допуска в нея малко различие, то в крайна сметка тя става в него безкрайно разделена пустота. Да знаеш Истината не означава да разделяш в нея всичко с ума си на: "за" или "против". Да знаеш Истината значи да постигаш с Душата си нейната единна същност и безкрайността на духовната свобода. От духовната природа произтича естествената потребност на

човека да живее **в равенство, братство и единство с цялото човечество, осъзнаването, че всички хора на планетата се явяват родни и много близки един на друг, по своята духовна съставляваща.**

Когато в човека доминира Животинското начало, то изкривява тази потребност. И тогава човек започва да се сравнява с другите в потребителския формат на мислене, считайки себе си за равен на онези, които по негово мнение са "над него" в нещо и даже без да си спомня за онези, които според него са "под него" в нещо. И това успешно го използват политиците и жреците, включвайки подобни идеи в своите лозунги за равенство и братство, религиозни писания, политически концепции и закони на хартия.

Анастасия: Е, да, а после хората се чудят, как така, уж всички са братя и сестри, уж конституциите и международните конвенции, говорят за международно хуманитарно право, за ликвидирането на всички форми на расова дискриминация, за равноправието на всички хора и така нататък, тоест написани с грижа за човека, за неговите права, основани върху принципа на паритета. А всъщност живеем в свят на далеч не равни за всички възможности.

Ригден: Материята и нейните потребности разединява хората, тоест Животинското начало. **Но ако хората се ориентират към своето Духовно начало, то те ще могат колективно да преодолеят всякакви разногласия помежду си.**

Може би да разкажа древна източна **притча за двама братя**, която повествува за човешкия избор и неговите последици. "Някога отдавна, в едно селение, на бял свят се родили двама братя близнаци. И въпреки че разликата в раждането се изчислявала в минути, но през целия последващ живот първородният считал себе си за по-голям, а значи, и по-умен.

Когато братята пораснали, се случило така, че в техния дом отседнал да пренощува един пътник. Той се оказал Духовен и Мъдър човек. По онова време хората от това селение воювали със съседния народ. Тази война вече била донесла много мъка на хората. Но никой не знаел как да се избегне войната и смъртта. И братята попитали Мъдреца за съвет.

Духовният човек, изслушвайки ги, разказал прости истини за същността на живота и смъртта. Той им разказал за това, което се случва в света на хората, за двойствената природа на човека, какво го удържа във веригите на невежеството и как да се освободи от тях. Той говорил за това, как да се намери истинския път, как да спасиш своята Душа и да стигнеш до това, което лежи отвъд живота и смъртта. А накрая казал: **"Можеш да станеш свободен от смъртта, само като познаеш Истината. Истината е достойние на вътрешното. Пътят към Истината е достойние на външното. И само изминавайки този Път, вие ще познаете Истината и ще станете свободни от смъртта"**. Но всеки от братята разбрал по своему думите на Мъдрия човек. И всеки избрал своя Път, за да спаси своята Душа.

По-големият брат решил да се усъвършенства в духовните познания. Той напуснал своя роден край, за да избегне участие във войната. Обиколил много страни, където изучавал религиите на местните народи и избирал от тях това, което считал за най-доброто, това, което по-бързо ще го доведе до придобиването на "вътрешно достойние". И в края на краищата, натрупал най-разнообразни знания и опит, и така преуспял в своите старания, че сметнал себе си за Просветлен човек, надарен с благоволенieto на Избраник. При това толкова много сам повярвал в това, че мнозина също така му повярвали и започнали да се учат от него.

А по-малкият брат отишъл при хората и започнал да им разказва простите истини, които чул от Мъдрия човек. Едни се вслушвали в неговите думи. Други се смеели, предполагайки, че всичко в този свят го решават управниците, които слушат съветите на боговете. Но скоро даже онези, които се смеели, започнали да вникват в речите на юношата, та нали неговите думи били правдиви — в тях се съдържала Истината. И хората му казвали, че те не искат война, не искат да убиват никого и самите те не искат да умрат. Но какво могат да направят, нали управниците им ги карат да воюват? На което юношата отговорил: **"Ако управниците могат да разрушават, но не могат да създават, то в какво е тяхната заслуга? Ако не им е по силите да възкресят мъртвите, тогава как те могат да обричат живите на смърт? Всеки човек може да отреже клонче от дърво, но само Майстор може да го присъедини към дървото. А управникът е просто човек. И той също така се бои от смъртта, както всеки от вас, затова и се крие зад живота на своите воини, издавайки укази. Но неговите укази изпълнявате вие. Управникът е един, а вие сте много. Той ви заблуждава, казвайки, че е силен, защото неговата сила сте вие, изпълняващите неговата воля, въпреки своята. Ако хората оставят оръжието, няма да има кой да воюва. Силата на планината не е в камъка, лежащ на върха, а в нейната монолитност"**. И народът проникнал в тази мъдрост и я предал на съседния народ, с когото водел войната. Истината била чута. И хората оставили оръжието. Така, на това място, благодарение на обикновен юноша, който предал на хората истинното слово на Мъдреца, войната се прекратила и настъпил мир. И Истината спасила много животи и мнозина придобили Пътя към нея.

Но времето тече бързо. Изминали земните години на братята. Както се родили в един ден, така и

умрели. Благодарение на неуморното старание, по-големият брат достигнал такива висоти в своето духовно съвършенство, че успял да се яви пред самия Страж, зад когото се извисявал мостът Чинват. И му било дадено да види с очите си как по-малкият му брат преминал през този мост и как самият Пазач отворил пред него Портите на Вечността. И дотолкова видяното поразило високо духовния по-голям брат, че всичките свои последващи девет реинкарнации той твърдо следвал духовния път на по-малкия брат, запазвайки спомена за видяното и разказвайки за това на хората".

Анастасия: Да, много добра притча, поучителна. Това е истина, духовното за мнозина остава на ниво високо самомнение, а не на реална работа над себе си, впрочем, както и в обществото като цяло, всичко го има на хартия, а в живота, само едно ходене по мъките.

Ригден: Всъщност хората избират как да живеят, започвайки от всеки отделно взет човек до колектива, от малката до голямата общност. Световните политици и жреци внушават на хората, че именно те, като управленски апарат, се явяват обединяващата сила, че без тях народите няма да направят нищо. Постоянно внушават и разединяват хората, иначе народите всъщност ще започнат да действат без тях, при това заедно. Та нали всичко се държи на хората, именно те въплъщават плановете на жреците и политиците, изпълнявайки реални дела и различни програми в обществото. Няма и не може да има политик или жрец, ако самите хора не го подкрепят. Веднага щом политик или жрец бъде лишен от такава подкрепа, той се лишава от авторитет и власт, всички забравят за него, той става редови член на обществото, такъв същия, като всички останали.

Анастасия: Разкажете, моля, а какъв трябва да бъде моделът на обществото? На днешен ден нали съществуват много форми на държавно-политическо устройство (управление на обществото), политически режими и идеологии. Въпреки че, когато започваш внимателно да изучаваш всяка отделно взета идеология или такава форма, разбираш, че всичко е построено по Животински, не по човешки. Дори и някъде да са разписали красиво теорията, то на практика, съдейки по историческите събития, се е получило, както в онази пословица: "На хартия беше гладко, но те забравиха за деретата и вървят по тях".

Ригден: Та защото всичко, което ти изброи, е построено върху политиката, тоест върху управлението, властта, неразделното господство на политиците и жреците над обществото. Ти не си ли забелязвала, че даже думите ги пишат поотделно "държава и общество"? При това държавата се разглежда като политическа надстройка над обществото, господство на властта над народа. Погледни етимологията на произхода на думата "държава", например, в руския език. "Государство" — това е владение на "господаря". С древноруската дума "государь" се обозначавал както *"конкретен човек, притежаващ власт"*, така и *"договорна формула"*, например, "Господин Велики Новгород". Тази дума е свързана с "господар", така са наричали собственика, хазяина, княза-управник. А при персите в Древния Изток е имало още по-точно определение — "собственик на овце" ("gōspanddār"). А знаеш ли как е произлязла думата "политика"?

Анастасия: Е, доколкото ми е известно, от гръцките думи "politike (techne)" — "изкуството да ръководиш държавата". А по-нататък едни се позовават, че тези думи на свой ред са произлезли от гръцките думи "poly" — "много", "tehne" — "изкуство", "занаят". Други, че от гръцката дума "polis", с която древните гърци са наричали своите градове-държави.

Ригден: Този отговор е напълно предсказуем. Дадената информация я внедряват в съзнанието на човека, благодарение на много учебници и книги. Но давай да се задълбочим в детайлите. Откъде Древна Гърция е получила такава форма на управление на обществото, та още и със самоназванието на висшето длъжностно лице в древногръцките полиси — архонт? От Древен Рим — от това още едва формиращо се в онези времена опорно "гнездо" на жреците на волните каменоделци, които точно и се занимавали с това, че учредявали религиозни култове, форми на управление на обществото за свои цели, създавали занаятчийски цехове и така нататък. Откъде у гърците се появила такава форма на управление като демокрация (от гръцките думи "demos" — "народ", "kratos" — "власт", тоест "власт на народа")? Точно оттам, откъдето у римляните се появила република (от латинските думи "res" — дело и "publicus" — обществен; respublica "обществено (общо) дело"). Всички тези форми на управление са ги разработвали жреците на волните каменоделци (Архонти) и ги популяризирали сред народите чрез публични лица.

Ти си мислиш, защо при тези така наречени "народни" форми на управление и политически режими, каквито днес в света се явяват републиката и демокрацията, самите народи фактически са отстранени от управлението на своята държава. Въпреки че на хартия всичко е написано красиво, в законите са отчетени методите за колективно вземане на решения, включващи "равни възможности", "предоставяне на лични и политически права и свободи на гражданите" и така нататък. А в действителност си е истинска окупация от местните и централни жречески и политически елити на органите на управление на "народната власт" и техния произвол. Тези самоназначени "елити" едва ли не открито делеят помежду си общонародното достойние, експлоатират хората, пренебрегвайки техните

интереси и използват ресурсите на държавата за свои или кланови користни цели заради банална печалба. А масите при това, както винаги, ги хранят с обещания от избори до избори. На практика се води точно обикновена подмолна борба на финансово-политически групи, полуфеодални "князчета" и "сиви кардинали", борещи се за разширяване на сферите на влияние, тоест за своята "хранилка". Това се случва по целия свят и на първо място в "цивилизованите" държави. Същото се отнася и за идеологическите модели на политическата власт, например, за този същия либерализъм (от латинската дума "liberalis" — "свободен") с неговата реализация на индивидуалните свободи, социализма (от латинската дума "socialis" — "обществен"), основан на публичните идеи за социална справедливост, свобода, равенство и тем подобни. Аз даже не взимам агресивно насочени идеологии, политически режими и форми на власт, основани на еднолично управление — тирания (монархия) или власт на малцинството — олигархия (аристокрация).

Така че, защо такова явление има място в съвременния свят? Та защото всичко това изначално се е разработвало върху два стимула за управление на масите — *вяра и страх*, според законите на материализма, а по-точно на Животинския разум, в угода на низшите инстинкти на човека, на неговата приземена самост, където провъзгласените на хартия духовни цели са служили (и до сега служат) само като прикритие за фактическата неразделна власт на политиците и жреците. Затова и днес всички само говорят за идеално, хуманно човешко общество. Но създава ли го някой реално, на практика? Та и самата формулировка на въпроса за създаването на идеално общество неизменно е свързана не с обществото като такова, а с това каква именно ще бъде *формата на държавна власт* над това общество, при запазването на същата тази глобална система на управление на народите от същите тези жреци и политици.

Анастасия: Точно така! Всяка власт за хората — това е постоянен избор между две злини.

Ригден: Вярно е. И така, да се върнем към думата "политика". Думата "полис" произлиза от италианската "polizza", означаваща "разписка", "договор". Архонтите са големи любители на стартирането на своите проекти под думи с двоен смисъл. Считайки себе си за посредници между боговете и хората, Архонтите са проектирали върху обществото жречески модел на управление, по-точно върху онази част от обществото, която по едни или други причини не била подчинена на тяхната религиозна власт (например, която би обхващала народите, които живеели в други страни, вярвали само в местните си богове, имали друга култура и така нататък). Думата "политика" е била образувана от тях от две гръцки думи: от "poly" — "много" и "Theos" — "Бог" и означавала не нещо друго, а властта на "много богове" над обществото. Оттам и тръгнали местните "богчета" — политици, подчиняващи се на системата на властта на Архонтите. Не е удивително, че днес много страни живеят според англосаксонското, а също така и според континенталното право, които се явяват едни от най-разпространените световни правни системи. Но в своето време като основа за създаването им послужило именно римското право, разработено от жречеството в Древен Рим ("Кодекс от законите на дванадесетте таблици" и други жречески документи за управление на народите, предписани в най-добрите традиции на Животинското начало).

Анастасия: Е, да, затова, както казва народът, политическото право, както и религиозното, винаги е наказателно. А въобще е печално, разбира се, че световното общество живее съгласно правилата, които установяват Архонтите, под техните агресивни знаци...

Ригден: Живеят така, защото хората всъщност не знаят кой и как ги управлява, а не знаят, защото не вникват дълбоко в тези въпроси. Ако хората се поинтересуват от световната история или поне от хералдиката (на средновековен латински "heraldus" — "глашатай"; науката за гербовете), тогава те ще отворят очите си за много любопитни факти, на които те по-рано просто не са обръщали особено внимание. По-специално, ако се разгледат щандартите, флаговете, гербовете на княжества, градове и държави, които по правило са ги разработвали подопечните на Архонтите и ги пробутвали на невежи управници, то може да се видят в тях знаци и символи, въздействащи на подсъзнанието и активиращи Животинското начало в човека.

Всичко това го има и сега, и също, както и преди, е предназначено за негласно влияние върху съзнанието на хората. Достатъчно е да се обърне внимание на официалната символика на съвременните страни по света, техните централни и местни органи на държавната власт, министерства, ведомства и служби, на символите, нанесени върху банкнотите на различни валути по света. Нали това са основно кръстове, отбелязване на блокирането на Предната същност (със знак или символ, най-често с царска атрибутика на земната власт във вид на корона) и акцент върху Животинското начало, аз имам предвид страничните Същности на човека, които основно ги изобразяват във вид на едни или други агресивни зверове отстрани на централния символ. Достатъчно е да се погледне колко гербове са отбелязани със знаци или символи на волните каменоделци, започвайки от градове и страни, завършвайки с международни организации и корпорации: лък и стрели (заедно и поотделно), брадва, сърп, чук, меч, шпаги, огнестрелно оръжие, пергел, лъв, леопард, дракон, орел, фригийски калпак, маслинова клонка (еврейско жречество). Да не говоря вече за наличието в много

случаи на определена цифрова символика във вид на звезди (6, 13 и така нататък).

Рисуника 108. Гербове на различни страни:

- 1) Гамбия; 2) Бутан; 3) Гвиана; 4) Федерална Република Германия; 5) Германска Демократична Република (1949-1990); 6) Франция; 7) САЩ; 8) Нидерландия; 9) Френска империя (1804-1815); 10) Норвегия; 11) Грузия (1991-2004); седемчастна структура на герба (седем лъча и седем звезди) привежда се за сравнение с герба; 12) Грузия (от 2004); 13) Белгия; 14) Ватикана.

Тези агресивни знаци се използват в публичната атрибутика, предназначена за масово тиражиране, тоест, хората често я виждат и използват, приемайки я за даденост, в документи, върху сгради, на дрехи, в средствата за масова информация и така нататък. Тяхното въздействие върху психиката на човека е подобно на капка, точеца камък — те подсъзнателно стимулират Животинското начало и агресията, пробуждайки низшите инстинкти. А в резултат всичко това способства за нарастването на напрежението в обществото, подобно на метанов газ в минна шахта. В определен момент е достатъчно да се запали искра, тоест, да се провокира агресия в определена маса хора, за да бъде пометена цялата държава от вълна от насилие и необратими разрушителни последици, по-точно *предсказуеми* неминуеми последици.

Но цялата тази схема на тайно управление на народите работи дотогава, докато болшинството хора не знаят за нея. Архонтите използват всякакви възможности, за да поставят на "подконтролната територия" своите знаци и символи, така да се каже, своите "клишета". При това, всичко се прави "тихо", с формалното "участие на народа" в подобни обсъждания. Решението, като правило, се взема от тесен кръг от чиновници, а за широката общественост се съчинява поредния опус, че именно тези символи и знаци са "много значими" за жителите на даден град или държава от гледна точка на историята, философията и културата на тази местност. При това по този въпрос понякога се задействат учени, на които им дават задача да обосноват именно такова мнение и никакво друго. Но какво аз искам да кажа по този повод. Ако самите хора, независимо от нечие мнение започнат да се интересуват от историята на своята страна, своя народ, от символите и знаците, ако те разширяват своя кръгзор и по тези въпроси, подхождайки отговорно към процеса на познание,

от позицията на Наблюдател от Духовното начало, то ще бъде трудно да ги измамят. Та нали иде реч за местността, където ще живеят те, техните деца и внуци. С други думи, когато хората знаят Истината, то самите те ще въдворят ред на своите места. Та нали основната сила е в болшинството, в самото общество, а не в куп слуги на жреци и политици.

Анастасия: Получава се, Архонтите са си направили от световната политика лостове за контрол над световното общество, а от държавите като такива — инструменти за насилие над народите и средство за обогатяване на себе си и на подконтролната им купчина от властимащи марионетки.

Ригден: Не е тайна, че във всяка страна по света истинската политика се извършва "зад кулисите", където нейните решения и сделки по принцип не се обсъждат с избирателите.

Анастасия: Да, а в самото общество негласно се популяризира моделът, където "силният унищожава слабия", започвайки от взаимоотношенията в неголям колектив (семейство, фирма, организация) и завършвайки с отношенията между държавите, когато силните държави поглъщат слабите и се конкурират помежду си. Тоест, все същите тези закони на Животинския разум.

Ригден: Съвършено вярно. Очевидността на такава изкуствено създадена от самите хора система, работеща като проводник на волята на Животинския разум, може да се наблюдава, знаейки цялата тайна, с какво са се занимавали политиците, както в миналото, така и в настоящето. Нека за по-добро разбиране да приведа типичен пример от историята. Преди няколко столетия в средновековна Европа е имало множество феодални княжества, които са ги ръководили наместници от различни видове. Всяко

такова "князче-политик" е имало свои войници, свои флагове, гербове и своя свита, нещо като правителство. Неговата княжеска *наемна войска* се е наричала с думата "банда" (от келтската "band" — "връзка"). И така, с какво точно се занимавали те? Князете постоянно са воювали помежду си и по този начин разширявали подконтролната им територия, установявайки върху завзетите земи своето данъчно облагане за местни търговци, занаятчии и селяни. Тоест, те са взимали от тях данък (заплащане) за своето покровителство и защита от други князе, всъщност същите такива "разбойници". И само се опитай да откажеш такава княжеска "милост", та нали защитаващият и заплашващият е бил едно и също лице! Но работата е в това, че такива ловци за чуждата собственост е имало много, нали сред князете е имало голяма "конкуренция", така да се каже, за предоставяне на "бойни (охранителни) услуги" на населението. Днес едно "князче-политик" устройва кървави разправии, утре друго. И всички са жадували да бъдат застъпници на "сираците и угнетените"! А фактически, е било истински грабеж във вид на защита на населението. Както се казва, бандата си е банда.

И сега нищо не се е променило в световната политика. Само че откритото насилие над народите се нарича "мирно данъчно облагане", но системата за изнудване си е останала същата. Такова насилствено-мирно, доброволно-принудително събиране на пари — грабеж на населението на планетата в малки и големи мащаби. Само че сега всичко това са започнали да го наричат с по-красиви думи — монопол върху законното насилие (монопол върху митата, върху продоволствието, информацията и така нататък).

Анастасия: Това е така, в много страни от хората се вземат такси даже за обикновена, формална хартийка

(за оформяне на документи, потвърждаване на своите права, даже за приемане на жалба за разглеждане). От това еднозначно животът на гражданите не е станал по-лек...

Ригден: Е, така е, бандите са си банди, каквито са били, такива са си и останали, само че обират населението вече в други мащаби, въз основа на написаните от тях закони... Въпреки че работата е в самите хора, те са болшинство, но те бездействат, а Архонтите са малцинство, но те действат непрекъснато и много активно. Ето в това е и цялата разлика. Нужно е самите хора да се пробуждат, да разширяват кръгозора си от знания, да участват активно в управлението на световното общество, да обединяват своите усилия, да дружат помежду си, независимо от националност, раса и страната на пребиваване. Тогава човечеството, в крайна сметка ще стигне до този модел на справедливо общество, за който мечтае толкова дълго.

Архонтите са направили така, че много хора да работят за политиката, тоест, бил е задействан значителен човешки потенциал. Освен това иновационният ресурс на човечеството в по-голямата си част се намира под тяхна власт, тъй като световната наука като цяло се спонсорира и контролира от подвластните им организации и фондации. Още повече, Архонтите са иницирали създаването на различни науки, изучаващи и разработващи методи за управление на масите, така че хората сами да измислят, как да вкарат себе си в техните окови. Например, да вземем социологията (от латинската дума "societas" — "общество", "logos" — "учение"), наука, изучаваща обществото и законите на неговото развитие, социалните групи и отношенията между Личността и обществото. Какво конкретно изследват учените в рамките на тази наука, изпълнявайки програмните задачи на онези, които ги спонсорират

и покровителстват? Социологията не се занимава с вътрешния свят на човека. Това властимащите са го приписали на психологията и оказват натиск върху нея, така че приоритетите на нейното развитие да са под всякакви благовидни предлози, насочени към култивиране на егоисти в обществото. А духовните въпроси са напълно отдадени под властта на жреците, хранещи се от религиите. Всичко е поделено и усложнено, така че човек да се обезкуражи в желанието си да стигне до същността: в какво е смисълът на неговия живот, кой всъщност се явява той и какви колосални възможности притежава в действителност. И така, социологията изучава поведението на големи маси от хора, а също така и различните взаимодействия в малки социални групи. С други думи, тези учени се занимават с наблюдение на поведението на индивидуалния и колективния Животински разум. Но кой използва резултатите от техните изследвания и за какви цели? Та тези същите политици и жреци, за да им бъде по-лесно да управляват хората и да натискат нужните бутони в съзнанието им, активирайки Животинското начало.

Е, а за политологията аз въобще мълча. Смешно и тъжно е да се каже какви цели се поставят пред тази "наука" и какво се изучава в нея. Например, да предсказва смяната на управляващите режими, изхода от политическата борба на партиите, да измисля и създава политически имиджи на кандидатите, да се занимава с предизборна агитация, да измисля с какви речи (не дела!) и поредни обещания да предизвика симпатия сред населението към кандидата по време на предизборната кампания. Но политолозите, също така както и социолозите, психолозите, журналистите и другите участници в това политическо шоу — това са същите тези хора от народа. Политикът само плаща за това, едни хора да създадат мит за него пред другите хора, за да

влезе той в по-голямата власт заради собствените си интереси. Ето и се получава, че сам по себе си той не значи нищо без подкрепата на народа, който нали със своите ръце и осъществява неговото популяризиране, нещо повече, самият народ после изпълнява разпорежданията на този политик и от тях и си страда.

В света изборите на политиците отдавна са превърнати в еднократно масово политическо шоу, под названието "Народовластие". Каква е скритата му цел, какво е въздействието му върху народите? Какво виждат масите? Телевизионен кастинг на кандидати, елементи на риалити шоу с пикантни подробности от личния живот на "главните герои", техните състезания помежду им в шокиращи заявления, безспирен поток от взаимни обвинения и така нататък. Тоест, прави се всичко, за да се стимулира Животинското начало в хората, за да има кръжение на емоции и мисли в порочен кръг и в резултат да бъде по-лесно да се управлява тази маса, независимо от това, кой ще победи от тези политически марионетки на властимащите.

Кой определя днес вектора на развитие на световното общество? Архонтите, които манипулират световната политика, като собствен инструмент за власт над народите. Архонтите са подчинени на системата на Животинския разум и те въплъщават "своите" идеи чрез политиците. Но болшинството хора не знаят за тези дела, които се творят "зад световните кулиси". Тях специално ги озадачават само с това театрално действие, което се случва на политическата сцена в тяхната страна, ограничавайки по този начин спектъра на тяхното познание за повече, стеснявайки съзнанието им, а следователно, лишавайки ги от желание да съпоставят и анализират събитията в мащабите на световното общество. Затова хората

виждат, че политиките разработват закони, по които обществото трябва да живее. Но те даже не вникват във въпроса защо именно тези закони и именно тези политици осъществяват дадените проекти? Защо подобно нещо се внедрява или вече е внедрено в други страни по света и как това се е отразило в реалността на живота на обществото, каква доминанта е активирало в него?

В най-добрия случай на хората им дават да разберат, че политиките от тяхната страна отстояват позициите на една или друга банда, която те представляват. Но все пак, кой възплъщава всички тези програми в живота? Управлението на текущите дела на всяка държава се извършва от чиновници и служители, принадлежащи към същия този народ. А кои са политиките във всяка страна? Политиките, това са хора от "елита", които основно в болшинството си са дошли на власт, с цел да обезопасят бизнеса си и да задоволят манията си за величие. Та нали такива хора, попаднали в зависимостта и властта на системата на Животинския разум, парите вече престават да ги удовлетворяват. На тях вече им се иска нещо повече, например, възможности да управляват по-голям брой хора и тайно да се наслаждават на тяхното раболепие пред себе си.

Много от тях даже не разбират, че просто се явяват проводници на Волята на Животинския разум. Дали човек осъзнава това или не, но неговата Душа еднозначно страда от такъв избор на Личността и от неразумното изразходване на жизнени сили, все повече разделящо я с Духовния свят. Та нали животът отминава много бързо, а властта се дава за кратко време, но цената за нея е несъразмерно висока. Жизненото мигновение на човешката слабост се превръща в дълга агония на субличността и удължаване на мъките на Душата в плена на

материята. Твърде скъпо ще се наложи да се плати за избора на онези илюзии, които, като пара, се появяват за кратко време и веднага изчезват в мрака на битието.

Същите тези умни политици, на които им се получава да разгадаят този глобален блъф и да разберат сегашната разрушителна посока на движение на световното общество по "обратната свастика", да осъзнаят откъде расте коренът на злото на формирането на негативните световни събития, от своя страна също не знаят какво трябва да се прави. Те търсят отговор на въпроса как реално да се избавят от това "старо, болно дърво" на системата на властта на световните жреци, заразените корени на което, като октопод, са ослели целия свят.

Всъщност тук няма нищо сложно, ако разбираш самия инструментариум, използван от Архонтите, в ръцете на които е съсредоточена по-голямата част от земния капитал. Задачата на Архонтите е да наложат поредната илюзия, идеологията на Животинския разум на възможно по-голямо количество хора, за да повярват масите в нея. Например, да убедят обществото в преимуществата на материалния начин на мислене, потребителския формат на обществените взаимоотношения, да напращат хората с поредната световна криза, да убедят в необходимостта от разпалване на една или друга война или международни раздори, или да сблъскат челно последователите на различни религии, да устроят кървави разпри, конфликти, цветни революции и така нататък. А след това, когато масите от хора се заразяват с тези идеи, то самите те и ги материализират, започвайки да творят цялото това безобразие, със своите ръце.

Главното за Архонтите е да активират Животинското начало в хората, по-точно техния колективен

Животински разум. Нали те само предписват сценарии и спонсорират своите политици. А тяхната обща световна политическа паяжина точно и се явява активен инструмент за въздействие върху масите. Та нали кой е политикът? Актьор, онзи, който изпълнява предписаната му роля. Неговата задача е често да се мярка по телевизионните екрани на своята страна, в пресата, да говори красиво и да предава на хората определени идеи. Политиката — това е изкуството на лъжата от Ариман, тя изначално така се формирала от Архонтите и досега продължава да съществува в такъв вид в световното общество. И така, политикът по същество е актьор. На публичните сцени на своята страна политиците, работещи за Архонтите, предават идеите на своите жреци "сценаристи" и "продуценти-спонсори", за съществуването на които хората даже не подозират. Публиката, слушайки изказванията на такива "актьори", мисли, че всичко казано е "велика идея" на самите тези политици, която така убедително призовава към война или към национални разпри, уж в името на "щастливото бъдеще на този народ". Но никой от тях не споменава, че войната носи смърт, а всякакви разпри — нестабилност и икономически спад в обществото. Тълпата слуша и вниква в илюзиите, заразява се с идеи, активиращи Животинското начало и до голяма степен изходящи от програмите и установките на Волята на Животинския разум.

Представи си, ако Архонтите на всеки здравомислещ човек на планетата поотделно са излагали идеята, че той трябва да отиде да воюва със своя брат, за това, да могат Архонтите да живеят добре. Къде би ги изпратил всеки? Правилно, на конкретен общоизвестен адрес. Кой умен човек би искал да унищожи мира и покоя на своето семейството, роднини и близки? Какво е войната за болшинството хора? Това е смърт, разрушение и мъка. А

за Архонтите какво е това провокирана война между народите? Това не е толкова метод за бързо забогатяване, колкото политическа игра, създаване на условия за усилване на контрола, разширяване и утвърждаване на своята власт над населението на воюващите страни. Та нали по време на война противниковите държави не само изтощават своите ресурси. След нейния край оцелелите хора все така живеят в страх, а държавите — в политическа и икономическа зависимост от "силните на този свят". Народите от двете страни продължават да се боят един от друг, да изпитват ненавист даже към новите им поколения, родени след войната. С други думи, масите живеят в постоянен страх от заплахата от нова война.

Тоест всяка война — това е способ за разделяне, раздробяване на обществото, метод за сплашване на народите. Не хората искат война, а политиците и жреците. Не една страна напада друга, а шепа политици и жреци водят своята игра за сметка на живота на милиони обикновени хора. Но ако между народите процъфтява дружба и самите хора активно способстват за това, то ще започне процес на обединение на цялата световна общност. Обединили се, хората ще могат да предотвратят всяка война, защото всички конфликти в съвременния свят в началото се извършват информационно, тоест на първо място в главите на хората, на световната общественост, а после вече се разпалват и претворяват в живота от нейните ръце. **Защото в началото върви информацията, изборът, изменението на съзнанието и после вече вследствие на всичко това се явява действието.**

Хората трябва не просто да разбират това, но и според своите възможности активно да се противопоставят на разпалването на всяка война, особено на етапа подготовка на общественото мнение в интернет

и СМИ. В противен случай Архонтите така и ще продължат да използват ефекта "заразяване" на тълпата чрез армията на своите политици и жреци, разигравайки публични спектакли, заплашвайки милиарди телевизионни зрители, закрепостявайки техния разум в страх и подчинение на материалната система.

Ако се пробуди активността на световното общество в делата на самоуправлението, а самият процес на управление и всяка негова информация се направи открит, та още и се отстрани този инструмент на Архонтите — политиката и жречеството като световни системи, чрез които те оказват своето влияние върху масите, то много в живота на обществото може качествено да се измени. Та нали Архонтите са жалка шепа в сравнение с цялото човечество и те живеят с една измама, която не може да съществува вечно, както и всичко мъртво. За онзи, който веднъж е предал себе си, своята духовна природа, Истината изглежда смрадлива. Той живее мамейки другите, но по същество мамейки самия себе си. Причината за лъжата не е в думата, а в желанието да измамиш своята природа.

Анастасия: Получава се, че в политиката е същата ситуация, както и с духовния аспект в живота на обществото. Ако в световното общество бъде премахнат такъв инструмент за влияние върху масите, като политиката, то по същество в него ще изчезнат такива явления като властта, длъжностите на "паразитите", тоест онези, които забогатяват от народните блага. А умните и честни хора, действително радеещи за живота и съдбата на народите не на думи, а на дела, които, за съжаление, не са толкова много в политическата система, с премахването на институцията на политическата власт ще продължат също така добросъвестно и безкористно да помагат на обществото. Например,

да обучават хората на основите на общественото самоуправление и контрол, да прилагат своя опит в благите дела на обществото и така нататък. Въпреки че такива хора в политиката, също така, както и "божиите хора" в религията, са единици, но все пак тях ги има. За тях Честта, Съвестта, искреното служене на обществото, всеотдайността и предаността към това, което правят — това не са просто думи, а начина на техния живот, където на олтара на служене на човечеството е положен техният живот.

Ригден: Да, това е истински подвиг — да бъдеш в системата и при това да оставаш Човек. И помощта на тези честни и умни хора ще бъде значима за обществото. Необходимо е промените да се случват не в отделно взета държава, а повсеместно сред народите по целия свят. Тогава този процес ще бъде сложно да се спре. Безусловно, нужно е болшинството хора в света да проникнат в тази идея, за да станат самите хора по-зрели в Знанията и да участват по-активно в позитивното преобразуване във всички сфери на обществото, започвайки от своята страна и завършвайки със световната общност. На човечеството му е необходимо да се обедини. Само сплотили своите усилия, хората ще могат да построят принципно ново световно общество, където ще царува Истината и няма да има място за всякаква власт като средство за насилие над хората. Тогава в тази обединена световна общност няма да има нито жреци, нито политици, нито президенти, тоест онези хора, които властват над народите.

Между другото, думата "президент" също се е появила в обществото с лесното поднасяне от Архонтите — любители на двояките значения. Те нали тази длъжност "ръководител на колектив", не са я нарекли, например, преамбюл (от латинската дума "praesambulus" — "вървящ отпред"). Тази дума

те са я запазили за популяризиране на своите дела и я използват в качеството на обозначение на уводната част на законодателни актове, декларации или международни документи, намиращи се под контрола на волните каменоделци. А длъжността глава на изпълнителната власт, управляващ народа, са нарекли президент, което в превод от латински език "praesidens" буквално означава "седящ отпред", всъщност блокиращ движението на народа. Достатъчно е да се погледне колко президенти на различни корпорации, компании и академии на науките имаме днес по света, аз вече не говоря за политиката. Но същността е същата. Както жреците реализират своята власт, прикривайки се зад името на Бога, така и политиците, намирайки се в президентските кресла на своите страни, осъществяват своята власт, прикривайки се зад името на народа. За първи път Архонтите широкомащабно са апробирали думата "президент" в съзнанието на масите в качеството на титла "глава на нацията" в хода на войната за независимост на американските колонии. Помниш ли, аз разказвах за това?

Анастасия: Това е когато Архонтите режисирали и спонсорирали своя проект по образуването на "най-свободната и демократична държава в света"? Да, разбира се, аз внесох тези сведения в книгата "Сенсей-IV". Те щателно измислят своите операции, изчисляват за много години напред и умело използват същите тези знаци и символи, даже названия, оказващи подсъзнателно въздействие върху масите...

Ригден: Когато болшинството хора започнат да проявяват грамотност и в тези въпроси, то и подобни проблеми ще изчезнат като такива. Във всички сфери на живота хората сами трябва да изключат всяка възможност за проявление на Животинското начало в човека, опазвайки, по такъв начин себе си и обществото от подчиняване на

Волята на Животинския разум. На човечеството е нужно да му се зададе духовен вектор на развитие, благодарение на участието и усилията на всеки. Тоест да се създадат здрави условия за регенерация на Духовното начало в човека и неговия разцвет, а също така и за популяризацията на културно-нравствените ценности в цялата световна общност. Когато от самите хора и в световното общество се премахнат такива институции, които подразбират под себе си самото понятие за власт, то ще изчезнат много изкуствено създадени проблеми. Управлението на обществото трябва да принадлежи на самото общество, а не на Архонтите и техните представители. В единното общество въобще не трябва да има никакви граници. Всички хора по света трябва да живеят в абсолютно свободно за преместване пространство, тоест, да имат всички възможности за абсолютно свободно придвижване по планетата, без ограничения. Не трябва да има условия за възникване на разпри между хората, в това число международни. Има национални култури на народите по света, в които са събрани различни традиции и знания на човечеството. Но има и висше понятие — духовното, обединяващо хората от всички националности, което например, в руския език е известно под думата Человек (означаващо Човек — бележка на преводача).

Между другото, самата дума "Человек" не е много проста. "Чело" изначално е имало значението на "висш", затова в старо време с тази дума и са обозначавали "челото". А думата "век" — "сила", в първоначално значение е "изпълнен със сила", "вечен". **Человек (Човек) — това е преизпълнен (напълнен) с висша (духовна) сила. А Истинският Човек (Человек) или Изконният Човек — това е онзи преизпълнен, в който доминира тази висша, вечна сила — Духовното начало.**

И така, всички въпроси трябва да се решават заедно от самите хора, започвайки от местните селсъвети и завършвайки със световното ниво. И този процес трябва да бъде абсолютно открит за всички участници в обществото. Съвременните технологии позволяват това условие да се реализира на практика. При това всички тези въпроси за жизнеността на обществото трябва да се обсъждат и приемат в свободното от основната работа време. Такава система на самоуправляемо общество ще работи тогава, когато самите хора поемат върху себе си отговорността за подобряване на живота на цялото общество и изразят готовност на регулярна основа да отделят от личното си време за участие според силите си в обществените дела, в това число и в колективното съзидание. Това е равносилно на контрола на човека над своите мисли и желания от Животинското начало, когато той поема върху себе отговорността да контролира не просто себе си по тези въпроси, но и да работи над съзидаването на добри мисли, постъпки и дела от Духовното начало.

Също така в обществото даже не трябва да го има понятието "режим на секретност" в делата на самоуправлението на обществото. На първо място това се отнася до финансирането, тоест, разпределението и реда на изразходването на средствата. Сега в света по-голямата част от информацията за насочването на финансовите потоци е скрита от хората. Като правило, в страните това прикриване се мотивира с държавни тайни, засягащи въпросите на националната сигурност, икономическите и политическите интереси и така нататък. А къде всъщност отиват парите, хората не знаят.

Защо се случва така? Та всичко е затова, защото действат световните политически и жречески банди,

става борба за власт и контрол на финансовите потоци. Под прикритието на тази "секретност" политиците приемат закони изгодни за тяхната власт и бизнес и разграбват държавния бюджет. А народите отново живеят в нужда. Същото това се случва и на световно ниво между държавите, само че тази кражба вече е в по-голям мащаб. А ако институциите на политическата и жреческата власт в света бъдат премахнати, то и тайните ще изчезнат. Когато световното общество бъде единно в своите съзидателни процеси и духовни стремежи, понятието секретност ще изчезне. Самото общество просто ще решава какви разходи се явяват приоритетни и къде е нужно да похарчат своите средства на първо място за подобряване на живота в него. И всеки човек от световната общност трябва да има възможност да контролира къде именно са отишли средствата, за какви нужди са изразходени те, всичко до стотинка. Като цяло да се създадат условия, за да няма нито една вратичка за кражба на обществени средства и корисни печалби от тях.

Решението на въпросите за самоуправлението на световното общество трябва на всички нива да става открито и прозрачно. Сега хората не участват в този процес не само в световен мащаб, но даже и в своята страна. Да вземем повече или по-малко лоялен пример — славянските страни. В сегашната система хората са надарили със своите "права" депутати, които веднъж промъкнали се във властта, а после седят там с години в "неприкосновеност", получавайки куп предимства и привилегии. По-голяма част от тези депутати отстояват своите лични интереси или интересите на някакви си корпорации, принадлежащи на жреци и политици (властимащи). При това те оперират с пълномощия от народа (действат от *името* на народа или уж в негово *име*), който няма никакво отношение към решаването на тези въпроси. Между другото, самата дума "депутат"

също има произход от мъртвия език (един от любимите на Архонтите) — латинския. "Deputatus" (deputare) означава "да указва, да предназначава". Забележи, не избран, а *назначен, изпратен* ("отгоре" от властимащите) човек! По принцип, така е било и по-рано. В Древна Гърция, например, "депутат" са наричали прислужника на жреца, който онзи е изпращал със "свещени поръчения" в Делфи или на Олимп. А в древнохристиянската църква "депутат" са наричали един от хората на клира (свещенослужителите), вървящ пред патриарха и почистващ за него пътя.

В новото световно общество, ориентирано на духовен вектор на развитие, "постоянни" упълномощени като такива, като сегашните депутати и подобни на тях, не трябва да има. Ако е необходимо да се делегират свои упълномощени представители на обществени събирания, за да съобщят мнението на хората на тази или онази местност, то, моля. Но тези хора трябва реално да бъдат избирани от народа по техните лични, нравствени качества, нивото на отговорност, професионализма и конкретните дела, които вече са направени от тях за обществото. Тези представители трябва да бъдат лишени от всякакви предимства и привилегии. Да осъществяват обществена дейност за своя сметка, в свободното от работата време, не получавайки никакво материално или друго възнаграждение, или каквито и да са преимущества по отношение към други участници на обществото. При това само тогава, когато този човек подобрява условията на живот за всички участници на обществото, заедно с всички той подобрява живота и за себе си. В резултат на създаването на такива условия с текущите въпроси на жизнеността на обществото ще се занимават честни и умни хора, които не заради себе си, а заради служенето на обществото са готови да пожертват своето лично време, в някакъв

смисъл в ущърб на своя материален живот, не получавайки нищо в замяна. Естествено, че обществото ще контролира решението на подобни въпроси и ще формулира приоритетите. А най-важните, осигуряващи жизнената дейност въпроси трябва да се решават от цялото световно общество.

Между другото, съвременните технологии позволяват в реално време да се провеждат подобни открити обществени събрания, без загуба на време в пътувания и събирания, спокойно да се решава всичко на място. Това не само икономисва много време и средства, дава възможност за оперативни действия по решаемите въпроси, но, което е немаловажно, откритостта на такива "интернет-събрания" за обществеността, също така отстранява ненужните масови "седянки" и изключва задкулиските игри и лобирането на частните интереси в ущърб на обществото.

Анастасия: Добре, гласуване, контрол на отчета на твоя глас и проверка на данните, оперативно решение на въпросите, изказване на различни мнения — всичко това действително може да се направи даже през интернет. Но ако някой поиска да монополизира цифровите и интернет технологиите в частни ръце и по този начин да създаде за себе си инструмент на властта?

Ригден: Ако самото общество контролира и пресича всякакви опити за монополизация в частни ръце на цифровите, интернет или други технологии и средства за връзка, то това няма да се случи. Та и въобще при построяването на такова световно общество трябва да се отчита, че всички стратегически и подсигураващи жизнената дейност предприятия и техните ресурси трябва да принадлежат на самото общество. Това касае енергетиката, финансовите учреждения (банките и така нататък), изготвянето и

продажбата на лекарства, медицинското оборудване, разработването на находищата и добива на полезните изкопаеми, а също така крупните индустриални, аграрни и научни предприятия. Всичко това трябва да принадлежи на цялото световно общество. Не трябва да се допуска владението на всичко това от частния капитал, тоест, всичко това да бъде така или иначе съсредоточено в частни ръце, да принадлежи на някакви си конкретни лица или на групи лица. Само при такива условия е възможно отсъствието на корупция, на повишаване на цените и на финансови кризи. Обществото само за себе си и ще установява приемливите за живота цени, ще определя качеството на услугите и така нататък.

В противен случай, ако нищо не се измени, то ще бъде, както е и сега, ако не и по-зле. Тоест ще процъфтява корупция, различни машинации, покупко-продажба на "въздух", немислими кредити, инфлация и всички останали капани на Животинския разум в сферата на "свободните пазарни отношения". Достатъчно е да се погледне на съвременния свят. Всички сризове и резки покачвания на национални и международни валути, различни световни икономически, продоволствени, политически и други кризи — всичко това е изкуствено, всичко това се прави от хората. Просто някой създава условия за това и заработва на това баснословни капитали, а някой по времето на тези изкуствено стимулирани процеси се лишава от последното. В нормално човешко общество това е недопустимо.

Анастасия: Вие упоменахте за това, че финансовите учреждения трябва да принадлежат на цялото световно общество. Значи, това предполага, че хората все пак ще си имат работа с пари под една или друга форма.

Ригден: Парите — това са еквивалент на обмен. Еквивалент в значение на имащ сила (от латински "aequus" — "равен", "valentis" — "имащ значение, сила"). Тази сила е производна от материалния свят и никъде не ще се денеш от това. Човек живее в материалния свят и се намира във физическо тяло. А последното е подчинено на законите на триизмерния свят, тоест трябва да го нахраниш, да го облечеш, да го удовлетвориш с необходимите, животоподдържащи потребности, да го поддържаш в чистота, да се бориш с неговите болести и така нататък. За това, естествено, са нужни продукти, лекарства, дрехи и други предмети на материалния свят. Следователно, на човек му е необходимо да заработва средства за насъщните си жизнени потребности, обезпечавачи неговото съществуване в тяло.

Анастасия: Но докато във всекидневието има пари под каквато и да било форма, ще съществува разделение на бедни и богати, това показва историята. При това богатството предполага наличието на частен бизнес, а значи и на собственост.

Ригден: Относно бедните и богатите... Обществото трябва да създаде такива условия за своето съществуване, за да няма в него бедност въобще. При съвременното ниво на технологиите всичко това е напълно реално да се осъществи: и да се изхранят всички хора, и пустинята да се превърне в цъфтяща градина, да се очистят даже замърсените води и да се направят пригодни за употреба, да се използват алтернативни източници на енергия, вместо изкопаемите ресурси. Всички тези технологии сега вече съществуват, само че са достъпни за единици. Болшинството хора в света не знаят за това. Тази информация специално я крият и изкуствено задържат развитието на подобни прогресивни технологии по заповед на световните

жреци. За какво се прави това? За това, за да могат тези същите Архонти да запазят своята власт и политическите лостове на влияние в световното общество, да продължат да експлоатират милиарди хора, да нагнетяват напрежението в света и да поддържат у болшинството хора страха да останат под прага на бедността. Защото когато съзнанието на масите е заето с въпроси за оцеляване, на тях им е много по-лесно да манипулират и управляват, да склоняват избора на хората към реализирането на Волята на Животинския разум.

И така, при построяването на ново общество трябва да се направи така, че бедността като явление въобще да не съществува на планетата. Нужно е хората да бъдат обезпечени с всичко необходимо, за да съществува само средно и високо ниво на достатък. Ако човек е работохолик, моля, нека да си печели. Честният частен бизнес е напълно приемлив, например, в качеството си на предоставяне на някакви услуги на населението, но никак не на притежаване на "заводи и параходи", тоест на крупни предприятия, монополи и цели отрасли, обезпечавачи живота на обществото.

Трябва да съществуват ясни ограничения в богатството! Максималната капитализация на едно семейство като клетка на обществото не трябва да надвишава в паричен еквивалент (съгласно цените на днешен ден) с цялото движимо и недвижимо имущество десет милиона долара. И то това е много! Аз казвам твърде голяма цифра на днешен ден, само за това, за да не бъде шок за хората, които разполагат с много по-големи капитали. Тези средства са повече от достатъчни за да се издържа семейство. А излишъците, тоест доходите на семейството, надвишаващи тази сума, трябва да отиват за нуждите на обществото. С други думи, човек няма да богатее от това и в същото време той ще помага на други хора.

Та нали от дълбока древност е известно, че истинните ценности на трудолюбивия човек са заключени в неговото духовно богатство. А в обществото, където ще доминират общочовешките духовно-нравствени ценности, такива постъпки и примери на човека трябва да се направят престижни.

Та нали какво движи богатите хора в съвременния свят, няма самата жажда за пари? Не. Тях ги движи баналното желание от Животинското начало да се похвалят пред другите. Един вид, че той има по-хубава кола, по-хубава къща, даже чорапите му струват много повече, отколкото съседът печели за месец. Всичко това е смешно, всичко това са глупости, които са наложени от потребителското общество, от модата, която умните създават за заблуда на глупавите, за да им е по-лесно да ги мамят за пари. Неограниченият капитал точно и поражда агресия в обществото, провокира завист, желание да се манипулират други хора и способства за доминирането на Животинското начало в човека. В нормално, цивилизовано общество това въобще не трябва да го има. Това е некрасиво и нарицателно. А трябва да бъде "готино, солидно и престижно" да се помага на обществото и на хората и не просто да се нахрани еднократно някой или да се подарят играчки, а да се оказва реална, регулярна практическа помощ на селото, града, региона и така нататък, тоест посилна помощ за обществото.

Анастасия: А как да се предпазят хората на отговорни постове от съблазънта да използват положението си?

Ригден: Та елементарно. Изпълнителният чиновнически апарат, занимаващ се с текущите дела на обществото, трябва да бъде съкратен до необходимия минимум и максимално защитен от всякакви възможности за използване на служебното си положение за лични, частни интереси. С други думи, нужно е да се създадат такива условия за работа на

хората на тези длъжности, които биха изключили всички възможности за съблазън от власт, положение и материална изгода. При това да се направи така, че народът да може да осъществява постоянен контрол (в това число и в режим в реално време) върху дейността на апаратчиците, тоест номенклатурните служители на административните апарати. А самият процес на изпълнение от чиновниците на своите служебни задължения да се направи толкова открит за обществеността, че тези хора да не могат да проявяват качествата на своето Животинско начало на своите постове. Тогава чиновникът действително ще стане служител, тоест ще служи добросъвестно на народа и честно ще изпълнява своите задължения.

Анастасия: Това, разбира се, е добре. Но лично аз даже не си представям как ще изглежда това на практика.

Ригден: Не се безпокой, има много умни, професионални хора във всяка сфера на живота на обществото (и в тази също), които, когато проникнат в общата идея, ще могат, обединили се с единомишленици (не само в своята страна), да обмислят всичко разумно от минимума до максимума. Ако хората (всеки, когото тази информация не е оставила равнодушен) не седят със скръстени ръце, а започнат да въвеждат порядък поне в най-известните им професионални и други сфери на живота на обществото, рано или късно всичко ще се получи. Хората сами ще създадат такава система, която ще блокира всички възможни вратички, входи и изходи за проявление на всякаква корупция в обществото, още повече на обществени постове. Имайки опит в работата в една или друга сфера, знаейки за нейните "подводни камъни" и проследявайки и контролирайки своето Животинско начало, те ще измислят как да се изключи всяка възможност, всякакви предпоставки за създаване на условия, съблазняващи човека.

Анастасия: Добре, а как обществеността ще осъществява контрол и управление, например, на науката? Нали науката е разнообразна и в такива специфични въпроси действително трябва да бъдеш специалист, за да разбираш поне за какво иде реч, да избираш перспективни посоки за нейното развитие.

Ригден: Има специалисти, учени, които се занимават с един или друг отрасъл на науката, точно те и го развиват. Колкото тя е важна, нужна и ефективна за цялото световно общество на днешен ден, толкова и обществото отделя средства за нея. Обществото трябва като грижлив стопанин да се отнася към своите спестявания, да харчи средства за това, което действително е необходимо. В тази същата наука трябва да се изключат случаите на отделяне на средства за онези, които жадуват да притежават каквато и да е власт над хората, занимават се в науката, както казва народът — "със замазване на очите", а самите те при това нищо полезно не правят. Научната среда трябва да се освобождава от такива хора или да ги прехвърлят на друга работа и там да се създадат условия, при които обществото би имало полза от тях. Аз вече казвах, че науката — това е процес на познаване на Истината. Тя не трябва да бъде средство за постигане на власт. Специалистът е длъжен добросъвестно да изпълнява работата си и да има съответните условия за живот и пълноценна професионална дейност.

Въобще във всеки отрасъл и сфера на живота трябва да се създават такива условия, че да няма даже възможности за проявление на доминация на Животинското начало, да бъде цялата информация открита за хората и обществото да приема основните решения заедно. Колективът трябва да се грижи за всеки човек, а човекът — за колектива. Трябва да се използва свойството на човешката природа — подражанието. Подражанието — това са

инстинктите на Животинското начало в човека. Не ще се избавиш от тях, тъй като ние се намираме в материално тяло и живеем в материален свят. Просто те трябва да се използват правилно. Например, когато в обществото стане модерно и популярно да се прави добро, безкористно да се помага на хората, безвъзмездно да се служи за благо на обществото, да се притежават такива качества като честност, отговорност, добросъвестност, като цяло, да бъдеш истински Човек, мнозина ще го подхванат вследствие на същото това подражание. Но главното е, тези идеи ще ги подхванат новите поколения, за които подобни човешки стремежи, културно-нравствени ценности и доминанта на Духовното начало ще станат напълно естествени норми на живот. А значи, за новите поколения ще бъде по-лесно да преодоляват своето Животинско начало, да осъществяват личен духовен ръст, което, естествено, ще се отразява на усъвършенстването на самата световна общност.

Анастасия: Да, това действително е абсолютно нов модел на човечество, за който хората са мечтали отдавна като идеал на гражданското общество. Само че са си представяли всичко това стеснено, в пределите на желанията от Животинското начало. Сега разбирам защо при тях не се получавало да възплътят тази идея в живота. Хората се опитвали да сътворят такова общество не от позицията на своята истинна, духовна природа, а от позицията на материалната система на власт и управление, която така или иначе се пресича с програмите на Волята на Животинския разум. В болшинството случаи даже самата идея за нов обществен строй те записвали с примесите на своите желания от Животинското начало.

Ригден: Съвършено вярно. Но какво аз искам да кажа по този повод. В нашето време у човечеството за първи път в историята, за всички периоди на

неговото съществуване, се е появила такава уникална възможност — *създаването на самоуправляваща се обединена световна общност с духовен вектор на развитие*. По-рано, още преди някакви си 30-50 години, въплъщаването на тази идея в глобален мащаб би било невъзможно, тъй като е нямало технически условия и достъпност за болшинството хора за интерактивно общуване с помощта на сегашните вече привични за много хора средства за комуникация, например, мобилна връзка и интернет.

В своето историческо време отделни групи от посветени в изконните Знания се опитвали да преобразуват обществото, аз имам предвид същия този Имхотеп и неговите хора или тамплиерите. И за известно време те успели поне мъничко да подобрят живота на народите на своите страни и даже на няколко държави, да дадат възможност за духовно развитие на много Личности по време на краткия им човешки живот. Но всичко това са частни случаи, практиката на които впоследствие не е получила необходимото развитие, защото всичко това се правело в условията на съществуването на властта на политиците и жреците над обществото, а по-точно в условията на съществуването на изкуствено създадена жреческа система за управление на човечеството, съгласно програмите на Волята на Животинския разум.

А сега за човечеството се е появил единственият, реален шанс да спаси себе си и своето бъдеще. Днес Животинският разум в човешкото общество достига своя апогей, триумф над човешкото мислене. Ти погледни с какви темпове върви в света насаждането на потребителския формат на мислене, още съвсем малко и ще бъдат унищожени или подменени всички духовни стимули както в обществото, така и в съзнанието на индивида. И по принцип бързите темпове на повсеместното внедряване сред народите

по целия свят на достъпните технически средства за комуникация и популяризирането сред хората на "допустима, минимална грамотност" по тези въпроси — това е точно работата на глобалните проводници на Животинския разум за организиране на последващия тотален контрол над човечеството и подчиняването на последното на неговата Воля. Но нали в това е и слабостта на Животинския разум. Човечеството има уникалната възможност да използва тези същите инструменти и подготвената от него техническа база за самоорганизация и обединение, за пряко противостояние на Животинския разум и създаване на свободно общество на планетата. Сега има уникална възможност да се преобърне монадата, иначе още съвсем малко и ще бъде късно. Защото всичко се държи на *човешкия избор!*

Анастасия: Да, това действително е реална възможност да се преобърне монадата. Любопитно е, че принципът на властта и управлението в обществото сега го представят на хората във вид на пирамида с върха нагоре. Отдолу се намира болшинството от населението, "оцеляващо" всъщност в условия на нищета, изкуствено създадени от политици и жреци. А на върха са единиците, "надарени" от това общество с власт, които живеят, ползвайки се от общественото богатство и имат по-голямата част от благата и привилегиите.

Но ако знакът се обърне, то се получава триъгълник с върха надолу, според принципа на съзидателния Алат, като символ на общество, в което няма власт като такава, където всеки човек, духовно самоусъвършенствайки се, подобрява живота си за сметка на това, че сам носи полза и благо на цялото човечество, където световното общество управлява процесите на своя живот, движи се в духовна посока и ползва всички блага и ресурси. Точно това е и движението от низшето към висшето, това е и

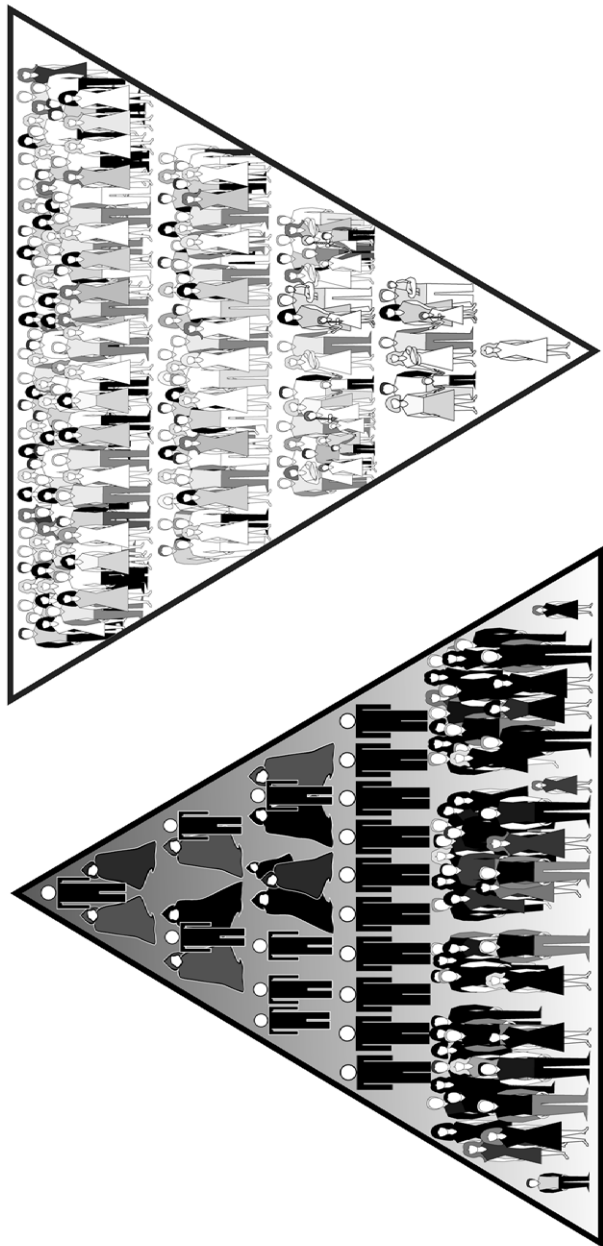
истинският прогрес, качественият еволюционен скок на човешката цивилизация!

Ригден: Съвършено вярно, така че всъщност няма нищо сложно в това. Просто самите хора трябва активно да се включат в процеса на преобразуването на обществото и да създават, според своите възможности необходимите условия за просвещение на народите, обединяване на световната общност и човешката цивилизация да следва духовния вектор на развитие.

Основните условия за създаване на такова общество:

- 1) повишаване на духовната и интелектуална грамотност на хората;
- 2) духовно самоусъвършенстване на човека и неговото активно участие в живота на обществото;
- 3) самостоятелно обединение на народите в единно световно общество;
- 4) премахване на световната система на властта на жреците и политиците;
- 5) строго ограничаване на капитализацията на индивида;
- 6) управлението на обществото трябва да принадлежи единствено на самото общество като цяло;
- 7) **най-главното — това е идеологическото преобразуване на обществото, което е неразривно свързано с доминирането както в човека, така и в обществото на нравствените ценности и Духовното начало.**

Както всеки човек трябва да проследява в себе си проявата на негативни мисли, изхождащи от Животинското начало, така и обществото като цяло трябва да контролира собствените си "обществени, публични мисли". И тъй като основно за източници на последните служат средствата за масова информация във всички форми, то самото общество трябва да следи за тяхната "чистота".

Рисунка 109. **Пирамидата на човешкото общество:**
триъгълник с върха нагоре — символ на властта на жреците и политиците над народите;
триъгълник с върха надолу — символ на свободното и равноправно общество —
Алат на народите.

Тоест трябва да бъде развита културата на популяризирането на духовно-нравствените ценности, знания, доброта, съвест, чест, достойнство, приятелство между хората, на позитивни, съзидателни модели и примери за начин на мислене, най-добрите човешки постъпки, както на Личността, така и на колективите. Трябва да отсъства пропагандата на негатива, налаган от Животинския разум — война, насилие, убийства, вражда, ненавист, егоизъм и така нататък. При това от самото общество трябва да изхожда инициативата и работата за популяризиране на съзидателната идеология, също така и предотвратяването на всякакви опити за налагане на разрушителна идеология върху хората. Тези условия и се явяват основата за формирането на единна световна общност с духовен вектор на развитие.

Тук е важно да се разбира колко значима роля в живота на човечеството играе *изкуственото информационно поле*, което самите хора създават, явявайки се проводници или на Волята на Животинския разум, или проводници на Волята на Духовния свят. На днешен ден не е тайна, че благодарение на средствата за масова комуникация в света се формира определена *човешка комуникационна маса*, която по численост в пъти превишава всяко най-голямо масово физическо струпуване на хора. Но и в това *изкуствено информационно поле* също така се създават, разпространяват (чрез заразяване и подражаване) и функционират различни образци на еднотипно възприятие, мислене, поведение и действия на хората, формиращи тази невидима единна маса. Тоест, случва се масовизация на съзнанието и поведението на множество индивиди, влизащи в обективно несвързани социални групи и култури. Надличностната комуникация свързва и съединява различни хора. Но което е забележително, за разлика от физическата тълпа в тази по-голяма

маса, всеки индивидуално по свой избор се свързва с потока на една или друга информация, от която в крайна сметка се събира общо разнородно информационно поле. Тези потоци, като хиляди ручейчета, имат своя посока, разширяване, усилване и задълбочаване в програмите на обединяващия ги един или друг информационен канал. В пределите на материалния свят има само два пряко противоположни вектора на информация: от Волята на Животинския разум и от Волята на Духовния свят, всеки от които формира свое информационно поле и съответно своя "критична маса". Последната, като явление, подчиняващо се на законите на физиката на материалния свят (само в глобалните мащаби) и предполага самата тази маса, необходима за започване на самоподдържаща се верижна реакция в човешкото общество със задействането на колосално количество енергия. По този начин, когато се случи явен превес, *благодарение на човешката комуникационна маса*, в глобалното доминиране на програмите на едно от двете информационни полета (от Волята на Животинския разум или от Волята на Духовния свят), монадата ще се преобърне.

Анастасия: Тоест, външно (илюзорно), като че ли се запазва максимално възможната степен на индивидуализация на хората. И сякаш човек има свобода на избора в получаването на информация, например, да слуша радио, да чете вестници, списания, да гледа различни канали по телевизията (а после да обсъжда това с други хора) или да отделя внимание на различни съобщения и развлечения в интернет. Но излиза, че в реалността свобода като такава няма и всичко това е просто илюзия на индивидуализация. Всъщност, избирайки нещо от предложеното от цивилизацията, човек се свързва с изкуствено създаденото информационно поле, което, може да се каже, от нищото формира маса. Нали болшинството хора, също така, както и той, гледат

едни и същи канали по телевизията, четат същите тези вестници, слушат същото това радио, посещават едни и същи сайтове и общуват в социалните мрежи в интернет. И степента на насоченост на активността на такава маса постоянно се проследява и контролира с помощта на същите тези рейтинги на телевизионните канали, най-голямата посещаемост на сайтовете, популярността на едни или други статии в пресата и така нататък.

Но това си е истинска масовизация на психиката, която по-рано са я практикували шамани с тамбура, магове с помощта на обреди и подобните на тях магьосници пред публиката. Само че сега същият този древен механизъм на въздействие върху съзнанието на човека се осъществява с помощта на нови инструменти и в по-глобални мащаби. Но принципите са същите. Нали отначало аудиторията я осигуряват с определен набор от информация, създават единна система за нейното възприемане от масите, единни установки и ценностни ориентации. Съвременният комуникатор транслира съобщения, които предизвикват същата тази сугестия на ступор, некритично подражание и сляпо подчинение, тоест, общо за публиката емоционално-психологическо състояние. В крайна сметка това довежда до организиране на определен шаблон на мислене и поведение на *човешката комуникационна маса*, формирана от тази информация и насочването на нейното внимание, а значи, и действията в програмираната посока, при това неусетно за индивида, който влиза в състава на тази маса.

Ригден: Съвършено вярно. Това е известно от древността въздействие върху съзнанието на човека, само че сега е използвано в принципно ново качество. И глобалната му разлика е в това, че в изкуственото информационно поле, транслиращо Волята на Животинския разум чрез хората-проводници, с

цялото разнообразие от информация, стимулираща Животинското начало в човека, индивидът фактически няма избор. За Личността това е задънена улица в духовното развитие, колкото и информация да е получил човек от този източник. Защото цялата тази информация ще концентрира неговото внимание върху пролонгирането на живота на Животинския разум.

А ето, в изкуствено създаденото в човечеството информационното поле, транслиращо Волята на Духовния свят чрез хората-проводници, изборът на индивида си остава. Защото получавайки Истината, благодарение на нейното тиражиране в чист вид от такива хора чрез същото това изкуствено информационно поле, всеки човек получава възможност да опознае себе си, да стане Наблюдател от Духовното начало. Тоест, да се включи към *глобалното информационно поле*, което по своята същност не може да се сравни с ограниченото, изкуствено създадено в материалния свят информационно поле на човечеството. А значи, човек ще способства за духовния ръст на своята Личност, за нейната качествена духовна трансформация в ново Същество. И в това е ключовата разлика.

Анастасия: Вие свършено точно казахте — ограничено, изкуствено създадено информационно поле. Чрез СМИ (на първо място телевизията и интернет) за масовото съзнание се създава, активно се поддържа и култивира мит, който формира определено светоусещане, създава установки и в своето разнообразие способства за взаимното усиляване на информацията. Този мит закрепва в съзнанието на индивида, всъщност, измислени причинно-следствени връзки между реални обекти, поражда легенди за събития и публични личности от миналото и настоящето, формира или преподнася в готов вид измислен модел на отношение към

действителността. Това откъслечно знание за света, но поднесено в красивата обвивка на такъв мит, сред масите поражда илюзията за всеобхватно знание за света и за тези събития, които се случват. При тях сработва същият този принцип на фалшиво възприятие, както и в публиката на сеанс при фокусник: "Аз видях, значи, това е истина". Въпреки че фактически хората самостоятелно даже не анализират получената информация, не си правят труда да разбират причините, на кого и за какво е нужно масите да отделят на тази информация своето внимание, зацикляйки го на такъв тесен спектър от материята на триизмерния свят. При цялото външно многообразие от информация, всъщност хората ги отучват да мислят самостоятелно, пренастройвайки възприятието и мисленето на публиката по свой начин. Достатъчно е само да споменем за клиповия характер на потока от различни съобщения, където се преследва главната цел — емоционално да се възбуди и привлече вниманието към едно или друго съобщение.

Ригден: Аз бих казал по-точно, тук главната цел не е да привлече, а да отклони вниманието на човека от неговото вътрешно духовно развитие. Освен това, ако се погледне цялото разнообразие на днешната информация, то в нейната основа може да се види единният материален корен и активирането на желанията на Животинското начало в човека, където всичко е построено върху това, да се предизвикат конкретни емоции и да се сформира определено мислене на тълпата под кръстосаното въздействие на различни източници на информация.

Анастасия: Действително, ако човек пребивава на вълната на Животинското начало, то, по същество, той няма избор, тъй като даже не осъзнава, че се явява обект на външни манипулации и възприема наложените му образи и мисли като свои собствени

идеи, не замисляйки се за истинния източник на техния произход. А когато човек се явява Наблюдател от Духовното начало, той има с какво да сравни, у него действително се появява избор, той разбира как му въздейства Животинският разум, какво е това Духовният свят, колко скоротечен е животът и колко е важно личното духовно самоусъвършенстване в него.

Ригден: Да, всичко това е вярно. Много хора, за съжаление, даже не се замислят откъде възникват у тях тези или онези мисли, защо те им отделят внимание и поддържат в себе си живота на едни или други програми. На кого и защо е необходимо да направи така, че по-голямата маса от хора (в числото на които като пращинка си и ти) да види този или онзи впечатляващ сюжет, филм, шокиращо съобщение или да прочете емоционално наситена статия. Хората не се замислят за първоначалния източник, какво носи в себе си дадената информация и на кого в действителност служи тя, какво въобще глобално стои зад това или онова изкуствено създадено информационно поле, на което човек отделя своето внимание, губейки за него ценно жизнено време.

Ще приведа прост пример от живота на съвременното средностатистическо семейство, което вечер си почива у дома след работния ден. Всеки, като правило, е зает със своето информационно развлечение. Едни седят в интернет, отделяйки внимание на съобщения, игри и развлечения, които най-много ги вълнуват и завладяват тяхното внимание. Достатъчно е да се погледне официалната статистика и наименованието на сайтовете на най-масовите посещения, за да се разбере какви кукички на Животинското начало и досега удържат вниманието на хората, формирайки определен тип маса със свои характеристики. Други членове на семейството слушат, например, музика, изпитвайки емоции, съответстващи на тази мелодия.

Трети гледат телевизия, съпреживявайки с героите на филмите и предаванията, мислено вземайки участие във виртуалното действие. Четвърти са заети с домашна работа, но също превъртат в мислите си информация, например за моменти, които са ги засегнали психологически, събития от деня, новини, получени от СМИ или за текущи лични проблеми.

Но абсолютно при всички изброени вниманието им е еднакво максимално завладяно от тяхното увлечение, което, всъщност, има материален вектор и е свързано със силите на Животинския разум. Фактически всички тези "занятия" са празни, това е информационно разсейване, унищожавачо жизненото време. А животът, както вода в ръцете, изтича бързо. Изглежда човек и не е направил нищо лошо, но от съществуването му също няма и нищо добро. Животът по съдържание в крайна сметка се оказва пуст, като житен клас на вятър, който вятърът е брулил насам-натам и той е изгнил на корена, така и без да е дал духовен плод. Така и тук, всички, като житни класове, се отклоняват от своето духовно развитие чрез външна информация. Съзнанието на хората става толкова стеснено, зациклено на една или друга емоция и мисли от Животинското начало, че никой в тези моменти даже не се замисля за духовното, да не говорим вече за сериозна работа над себе си. А нали духовното развитие и се явява най-главното в живота на всеки човек, смисълът на неговото съществуване.

Човек емоционално съпреживява, отделя много внимание на празна илюзия, която не му дава нищо, тъй като тя не го обогатява духовно. Затова пък тази илюзия изпомпва емоции (сила) от сформираната от нея маса от хора. Всичко, което индивидът получава, след като екстензивно (натрапчиво, поривисто, емоционално несдържано) е поучаствал в това илюзорно представление за психиката на масите —

това е опустошение, усилване на мислите, емоциите и желанията от Животинското начало, по същество е отрова за Душата. По такъв начин сформиранията маса от хора, увлечена от една или друга информационна илюзия, която въвежда всеки индивид в своеобразна илюзорна заблуда и игнорира всеки намек за неговото духовно развитие, незримо се намира под контрола и управлението на Животинския разум. Хората всеки ден неосъзнато му отдават своята жизнена сила, отделяйки на информацията на Животинското начало своето внимание и така, като донори, постоянно подхранват и преумножават силата на Животинския разум.

Но пробуждайки се духовно, човек започва да се замисля над тези важни за него въпроси. Той започва да разбира, че преди това е бил просто неволен елемент от възпроизвеждането на такава маса и тиражирането на информация от Животинското начало. Духовно пробудил се, работейки над себе си, човек всъщност прави своя истинен избор. Той става активен проводник на Волята на Духовния свят, способствайки за разпространението на Истината в съществуващото изкуствено създадено от хората информационно поле. Истината става сила, която многократно преумножава неговите възможности.

Анастасия: Да, Истината, оказва се, е много проста... Излиза, че Животинският разум на даден етап активно създава система, която по идея трябва глобално да обхване съзнанието на болшинството хора на планетата.

Ригден: За съжаление, това е така. Сега активно се усъвършенства инструмент, в който са включени всички супер ефекти на новите масови комуникации. Този инструмент вече е добре познат на болшинството от хората на тази планета, аз имам предвид интернет като едно от най-ефективните на

днешен ден средства за масовизация на психиката. Сега интернет, който стремително върви към смяна на телевизията, активно се внедрява в различни страни по света. Прави се всичко възможно, за да се осъществи масов достъп до него на различни народи, тоест да се привлече максимален брой хора към световната паяжина. Неговото преимущество пред телевизията, печатните издания и радиото е в това, че интернет съчетава всички тези средства за масова комуникация, но се явява по-евтин, а значи и по-достъпен за масите. Той съхранява степената на индивидуализация на човека. Но главното е, че в него е внедрена тенденция към възпроизвеждане и тиражиране на информация по целия свят за сметка на самата сформирана маса, а също така "лидери на мнение" и активни хора. Но в тази глобална технология се крие и *слабото място* на Животинския разум. И умните хора трябва да отчетат това.

Ако по-рано човек, намирайки се във физическа тъпша, разбирайки цялата абсурдност на извършваните от нея действия, практически можел да направи малко неща, за да измени ситуацията, то сега на всеки активен човек се предоставя такава възможност. С други думи, благодарение на интернет технологиите, **и един Човек в полето вече е Воин, защото той сам носи духовната Истина на много хора.** Всеки човек получава възможност за възпроизводство на информация, нейното бързо предаване и тиражиране. На всеки, който е получил тази информация му се предоставя правото да направи своя осъзнат избор: да продължава да служи на разрушителната Воля на Животинския разум или да възплъщава съзидателната Воля на Духовния свят.

Сега са се сформирали такива уникални условия, при които човечеството може да използва своя шанс,

да преобърне монадата в посока към духовното развитие на цивилизацията. То може да създаде абсолютно ново обществено светоустройство, използвайки инструментите на информационното въздействие на Животинския разум върху хората, но в съвършено противоположни на него цели и направление — развитието на човечеството в духовно-съзидателно русло. Личният принос на всеки човек за общото дело на духовно-нравственото преобразяване на обществото е много важен. Може да се каже, че всяко, даже и най-просто изглеждащо и "незначително" дело, извършено с цел разпространение на Истината, в крайна сметка, така или иначе, се отразява на глобалната ситуация в обществото и формира неговото бъдеще. Както морето се образува от множество ручейчета и реки, така и глобалното съзидателно информационно поле се формира от мислите и постъпките на множеството хора, които са възприели Истината и са станали нейни активни проводници. Ако човек, имайки цялата тази информация, пожелае да я разпространи, то на него му е необходимо: 1) да предостави на хората целия обем Знания, изложени в тези книги, при това да се стреми да ги разпространи сред максимален брой хора по цялата планета; 2) да съдейства за процесите на обединяване на хората въз основа на тази информация, която неизменно ще повлече след себе си изменение на поведението, установките, формирането на нови ценности и духовното самовъзпитание на общността. При условие, че тези задачи се реализират, неизбежно ще се сформира самодостатъчно световно общество, което ще бъде способно да се самоорганизира, да решава важни въпроси и да реализира взетите решения в живота. Активната комуникация на всеки неин участник само ще усилва, поддържа и разширява въздействието на тази информация, ще предава определен емоционално-психологически тонус на другите хора, ще ги зарежда с пример за поведение, обща идея и

действия. Общо взето, няма нищо сложно. Главното е да се предаде на хората информацията в чист вид, да бъдеш активен участник в процеса на формиране на новото общество и постоянно да работиш над себе си.

За такова общество хората мечтаят от край време, наричайки го в своите сказания "Земята на Доброто", "държавата на блаженството", "златното хилядолетие", "светът на справедливостта", "милениум", тоест бъде-ще, което може да се приближи чрез божествена намеса, но достигнато чрез действията на човека. Например в същото това християнство понятието "милениум" принадлежи към есхатологията (гръцкото "eschatos" — "последен, краен", "logos" — "слово, учение"), тоест религиозното учение за крайната съдба на света и човека, за последните етапи от доминирането на зверинния разум в човечеството. Есхатологията разглежда темите за "бъдещото хилядолетно управление на Христос след Второто пришествие — завръщането на земята и Неговата победа над Сатаната", за Армагедона — последната битка между доброто и злото в края на времената, където ще участват *"царете на цялата обитавана земя"*. Но кой е този, който в контекста на това християнско учение наричат Сатана? Животинският разум на материалния свят.

Достатъчно е да погледнем наоколо, какво се твори сега: борба за власт, жреческо, политическо и икономическо насилие на бандите от Архонтите над народите, доминиране на пазарните, потребителски отношения, формиращи у хората особено материалистично мислене, взаимоотношения, основани на зверинни инстинкти. Върви истинска агресивна информационна атака върху човешкото общество от страна на Животинския разум, всъщност информационна война. Съвременният човек по-често прави избор в посока към материята, практически не излиза от сферата на влияние

на своето Животинско начало, своята приземена самост, егоизма. Този същия модел като проводник насажда и на останалите, даже не забелязвайки това, че сам се намира във властта на чужда за неговото Духовно начало Воля. Точно това е властта, "обликът на Сатаната", Животинският разум, който е поробил човечеството и се разхожда в него вече без маска.

Но възможността да се промени всичко е в ръцете на самите хора! Хората чакат божествена намеса. Но това е същото, както и в диалога на човека с Бога. То може да бъде достигнато само с избора, с действията и с реалното духовно преобразяване на самия човек! В Библията има такива думи на Исус за неговите ученици: "И Аз ще измоля Отца и ще ви даде друг Утешител, да пребъде с вас навеки, Духа на Истината, Когото светът не може да приеме, защото не Го вижда и не Го познава...". Знанията вече са дадени на човека и само от него зависи неговия избор и действие! А от действията на всеки — изменения в цялото световно общество! За всички живи хора това реално е последният останал шанс духовно да спасят себе си и цивилизацията.

Построяването на такова общество — това е необходимост, тъй като се явява единственият модел, който ще позволи на човечеството да оцелее в бъдещето. Да се построи той всъщност е лесно. Основите са дадени, а на хората няма да им бъде сложно да измислят съвместно детайлите на този нов модел. Сега вече има много грамотни и умни хора, които действително могат и искат да изменят съвременното общество, да го направят свободно и равноправно не на хартия под лозунгите на Архонтите, а в живота, от позицията на доминация в човека на Духовното начало. Построяването на такова общество зависи от действията и личния избор на всеки. Архонтите са приучили хората да бездействат

и да чакат пасивно, че някой ще дойде, ще реши и ще направи всичко вместо тях. А "затворническата Свобода" в своята система те ограничили за човека до място на дивана, където той може колкото си иска да плюе по телевизора и да ругае политиците и жреците, все едно нали никой няма да го чуе. Но е лесно всеки човек да разруши в себе си тази насадена илюзия. Трябва просто да не седиш със скръстени ръце, нужно е да преобразуваш себе си и обществото, да бъдеш вестител на мира в пълния смисъл на тази дума.

Анастасия: Вестител? Действително, много точно казано. Та нали вестител — това изначално е онзи, който носи знание! А в съвременния свят така наричат още действащото лице в класическата трагедия, което разказва отвъд пределите на сцената за случващото се. Отчитайки всичко по-горе казано, вестителят на мира — това е онзи, който знае и пояснява съкровения смисъл на случващото се на всички хора, наблюдаващи спектакъла на световната сцена.

Ригден: Всички ние, бидейки в тяло, участваме в театъра на материята. Спектакълът шокира, но той е назидателен. Пред погледа на едни се открива Истината, други пък са погълнати от лицедействието. Разликата е само в това, на чия страна е твоето съзнание в това място на илюзионни зрелища.

Вестителят е способен да предаде Истината на много хора: приятели, роднини, познати и непознати. Той е способен да пробуди в тях желание да разкажат тази Истина на своето обкръжение, а те на други. И така вестта ще полети по света, сякаш сокол в своя стремителен полет. Колко бързо ще се разпространи тази информация в обществото, зависи от самите хора, от усилията на всеки вестител. Колкото повече бъдат тези, които са проникнали в Истината,

толкова повече ще бъдат онези, които ще започнат да променят ситуацията в световното общество, изхождайки от своите локални възможности. За разпространяването на информацията могат да се използват всички възможни достъпни средства: устно предаване, средствата за масова информация, в това число, радио, преса, телевизия и основния лост за масова комуникация на днешен ден — интернет. Ако всеки приложи към това своята ръка, ум и чистотата на своите намерения, тогава изначалната информация много бързо ще се разпространи по целия свят и за кратък промеждутък от време тази идея ще обхване болшинството. А в болшинството е реалната сила! Когато хората получат и проникнат в тази информация, те сами ще разберат всичко, как да подобрят живота на обществото, изхождайки от своите реални възможности и ще тръгне вълна на всеобщо обединение. Така че, от един човек зависи изключително много, главното е да не седиш и да не чакаш милост от Архонтите!

Истинната духовна страна на човека по отношение към обществото се проявява в искреното намерение и неговото безкористно действие за благо на обществото. Като се обединят в такова намерение, хората ще могат да достигнат повече и ще създадат условия за формиране на качествено нова цивилизация — човечество, ръководстващо се от същността на *Думата "АлатРа"*.

Тайната на тази *Дума* някога са я пазили в своите кръгове духовно посветените хора, противостоящи на властта на Животинския разум във всяко негово проявление. Това са били истинни войни на Светлината, пазителите на Изконните Знания. За техния ратен подвиг им е била открита Истината: "Няма сила по-висша от Духовната! Обладавайки Изконните Знания, обладаваш и сила. Обладавайки сила, въздействаш със слово, което е слава, име и

зов. Славата възвещава Истината в сиянието на безсмъртието за онези, които с чест са увенчани в приближаването към Единния. Името пък проявява знака на Изконния, което е основа и ключ за разбирането на събитията. Вечният зов е Изначалният Звук, Звукът на Съзиданието. Той напълва знака със силата Аллат и го прави могъществен в творението. Защото Аллат е проявата на Волята на Бога, всеприсъща сила, Прамайката на всичко сътворено по Неговата Воля. Достойният върви по вечния зов на Душата, огласявайки вика на Нейната победа: "АллатРа"! Всеки чуващ е Призван, а заедно са сила, способна да измени целия свят". Съзидаващата сила, идваща от Бога, това и е

"АллатРа"

В тази книга не е поставена точка, защото последната дума остава за хората...

Официален сайт на Анастасия Нових:
schambala.com.ua

Електронна поща на Анастасия Нових:
anastasija_novix@mail.ru

Книгите на Анастасия Нових са широко известни по целия свят като духовни и интелектуални бестселъри, които дават отговори на чисто личните въпроси на всеки човек, дълбоко разбиране на света и себе си, укрепват най-добрите човешки качества, вдъхновяват за вътрешно самопознание и разширяване на кръгзора, за постигане на победи над самия себе си и реални добри дела. Книгите на писателката — **"Сенсей. Изконният от Шамбала"** (в четири тома), **"Езоосмоз"**, **"Птици и камък"**, **"Кръстопът"** и **"АллатРа"** са преведени на много езици по света. Те станаха настолни книги за хора от различна възраст, националност и вероизповедание, живеещи на различни континенти, в различни страни.

Феноменът на творчеството на Анастасия Нових е в това, че всеки вижда в него своето най-съкровено. Това е склад на знания за света и човека, за неговия смисъл на живота и практическите пътища за самопознание и самоусъвършенстване. Това са книги, които обединиха много хора на планетата със своите универсални знания и новост във възприемането на света и себе си. Всички книги ги има в свободен достъп в Интернет на официалния сайт на авторката:

schambala.com.ua
books.allatra.org
sensei.org.ua

Уникалните книги на Анастасия Нових станаха основа за мащабно обединение на единомишленици и добри хора по целия свят. Благодарение на тези книги има консолидация на добропорядъчните хора от всички ъгълчета на планетата, желаещи да насочват своите умения и навици в съзидателно русло. Те реализират мащабни проекти, които развиват и укрепват нравствеността, духовността и културата в световното общество. И пример за такова обединение на добри безкористни хора се явява международното обществено движение "АЛЛАТРА", глобалната интернационална дейност на което днес играе неocenима роля за формирането на духовност, нравственост и човечност в цялата световна общност.

МОД "АЛЛАТРА" — това е глобално обединение на тези, които на дело творят Добро и Мир за всички хора. Движението "АЛЛАТРА" обединява хората по целия свят, независимо от статус, социални категории, политически и религиозни възгледи. За кратък промеждутък от време стотици хиляди единомишленици в повече от 180 страни по света станаха активни участници в движението. Нашата стратегическа задача е да подбудим в хората желанието да участват активно в живота на обществото, съвместно с хора с добра воля от различни страни, да се занимаваме с дейност, полезна за световния социум. Ние сме извън политиката и извън религията.

Благодарение на инициативата и безкористните действия на активните участници в международното обществено движение "АЛЛАТРА" по целия свят се реализират разнообразни съзидателни проекти и добри дела, насочени към създаване на условия за разкриване на творческия потенциал на хората, за възраждане в цялата световна общност на общочовешките духовно-нравствени ценности.

Сред проектите са:

- международна интернет телевизия — **"АЛЛАТРА ТВ"**;
- всенародна инициатива — **"Глобално партньорско споразумение АЛЛАТРА"**;
- фундаментален социален изследователски проект **"ЕДИННО ЗЪРНО"**;
- съзидателно медийно пространство — **"АЛЛАТРА РАДИО"**;
- **"АЛЛАТРА НАУКА"** — съвременни иновативни изследвания в областта на климатологията, физиката; международен портал за глобално позитивно информационно пространство — **"АЛЛАТРА ВЕСТИ"** и много други.

При нас няма разделение на ръководители и изпълнители, ръководител и изпълнител е всеки от нас, а заедно ние сме сила.

Нашият Генерален директор е СЪВЕСТТА.

Каним всички желаещи да проявят доброта и да помогнат на световното общество да поеме по пътя на духовното и културно развитие чрез съвместни социално значими проекти. Всеки, който иска, може да действа с нас Да бъдеш добър човек — това е актуално и модерно!

Координационен център на МОД "АЛЛАТРА":
+ 380 (44) 238 89 80; + 380 (44) 238 89 81;
+ 380 (99) 175 47 77; + 380 (96) 875 47 77;
+ 380 (63) 178 47 77

Сайт: allatra.org, **E-mail:** center@allatra.org,

Skype: [allatra-center](https://www.skype.com/en/contacts/allatra-center)

"АЛЛАТРА ТВ" — Международна доброволческа телевизия на Международното обществено движение АЛЛАТРА

Официален сайт: allatra.tv

"АЛЛАТРА ТВ" е международна, всенародна интернет телевизия с актуални и интересни видеоклипове на различни теми: психология, наука, добри новини, информационно-аналитични програми, интервюта с известни хора, доброжелателен хумор, познавателни анимационни видеоклипове, семейни предавания и много други, искрени и позитивни програми, преумножаващи човечността, добротата и единството в обществото. Реалност, която докосва всеки!

Предаванията на "АЛЛАТРА ТВ" са интересни за всички хора, които се стремят към самоусъвършенстване, към духовно и културно развитие, към укрепване на най-добрите качества в себе си и заобикалящото ги общество.

Присъединявайте се към международния доброволчески екип на "АЛЛАТРА ТВ", въплътете своите творчески идеи и проекти чрез новия формат на народната телевизия!

Особено популярни сред зрителите са програмите от цикъла "Истината е една за всички" и новият филм **"СЪЗНАНИЕ И ЛИЧНОСТ. ОТ ИЗНАЧАЛНО МЪРТВОТО КЪМ ВЕЧНО ЖИВОТО"**.

СЪЗНАНИЕ И ЛИЧНОСТ. ОТ ИЗНАЧАЛНО МЪРТВОТО КЪМ ВЕЧНО ЖИВОТО

Това е жива беседа с Игор Михайлович Данилов. Това е жива книга. Това е началото на глобални събития, които неизбежно ще се развият по-нататък. Това е следствие от онова, което се случи на 21 декември 2012 година. Това е следващата стъпка след книгата "АллатРа".

Изобличаване на системата. Знания, изгубени през вековете. Инструменти, благодарение на които

много хора ще могат да получат истинна Свобода от поробването на система, действаща скрито чрез съзнанието. Уникален опит и практика на съприкосновение с Духовния Свят. Жива беседа за тези, които искат да станат част от Безкрайния Свят.

Тук са дадени инструментите, с които не само да противостоиш на Злото в себе си, но и да привнесеш тук, в този свят, това, което не го е имало тук толкова отдавна — повече Любов Божия, искрена, истинска, тази Свобода, която като прясна вода отмива мръсотията и лъжите на съзнанието и утолява духовната жажда на Личността. Живата беседа — това е КЛЮЧЪТ за Личността и ПЪТЯТ за преобразуване на човека от изначално мъртвото към вечно Живото.

ИСТИНАТА, изобличаваща системата, ЩЕ ТЕ ПРОМЕНИ ЗАВИНАГИ!

В ТАЗИ ЖИВА БЕСЕДА:

- практически опит в познаването на себе си;
- какво е това Личността като Дух;
- по какво се различават автогенната тренировка, медитацията и духовната практика;
- с какво са се сблъскали Пророците;
- човекът е сътворен два пъти;
- как е било: "човекът е сътворен по образа и подобиего";
- какво е това първият грях? Ти не си грешен!
- съзнанието като инструмент на системата;
- до 8-я ден човекът по нищо не се различава от животно;
- как действа системата, какво не виждат хората;
- как системата разговоря с хората;
- уловки и подмяна на системата на практика: покой и сила;
- как да се докоснем до Духовния свят: опит и практика;

- физика на свръхестественото;
- единение — нов формат на обществото и човека;
- магията на съзнанието;
- цялата истина за магията;
- предсказанията се сбъдват: краят и началото.

Текстова версия на филма **"СЪЗНАНИЕ И ЛИЧНОСТ. ОТ ИЗНАЧАЛНО МЪРТВОТО КЪМ ВЕЧНО ЖИВОТО"**, под редакцията на Анастасия Нових, е публикувана на страницата:

<https://allatra.tv/category/beseda-soznanie-i-lichnost>

Преводи на текстовата версия на различни езици по света са публикувани на сайта: allatra-book.org

По въпросите за придобиването и разпространението
на книгите на Анастасия Нових можете да се обръщате
непосредствено към
Издателство "АЛЛАТРА"

Контакти на Издателството:
Украйна, 01024,
г. Киев, ул. Круглоуниверситетска, 14
тел.: +380 (44) 599 57 01
Сайт: allatra.ua
e-mail: info@allatra.ua

Адрес за кореспонденция:
Украйна, 01001, Киев, ул. Крещатик, 22, а/я В-39
По въпросите за разпространението на книгите в
Република Беларус:
ЧТУП "Аллатра плюс"
Република Беларус, 220125,
Г. Минск, ул. Гинтовта, д. 14, п.7.
Тел.: +375 (17) 276 76 72, +375 (33) 3 559 559,
+375 (29) 777 34 34
Сайт: allatraplus.by
e-mail: info@allatraplus.by

По въпросите за разпространението на книгите
в Руската Федерация:
ООО "Аллатра Рус"
Русия, 129329,
г. Москва, ул. Ивовая, 9
(метростанция Свиблово)
тел.: + 7 (499) 755 57 28
моб. тел. (МегаФон): +7 (925) 755 57 28
Сайт: allatra.ru
e-mail: info@allatra.ru

Електронен магазин,
където можете да поръчате книги с доставка
по целия свят:
www.allatra.net